

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

LOVER UNBOUND

A NOVEL OF THE BLACK DAGGER BROTHERHOOD

"TO DIE FOR."—SUZANNE BROCKMANN

J. R.
WARD

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

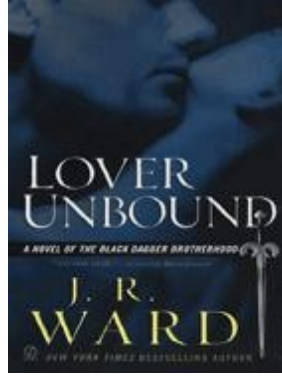
Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

J. R. Ward ve romanları için övgüler

"J. R. Ward'ın eşsiz kardeşler grubu için ölmek gerek. Bu seriye bayılıyorum!"

-Suzanne Brockmann, *Into the Storm*'un *New York Times* çoksatan yazarı

"Yıllardır okuduğum en iyi yeni seri! Zekice yazılmış, fena halde seksi ve düpedüz eğlenceli. İşte bir kıza nasıl iyi vakit geçirteceğini bilen bir grup kardeş."

-Lisa Gardner, *Gone* kitabının *New York Times* çoksatan yazarı

Aşık Ortaya Çıktı

"Korkutucu derecede bağımlılık yapıcı... Seri, Ward'a Anne Rice tarzı bir takipçi kitlesi kazandırdı ve bunu hak etti; bu giriş de daha az popüler olmayacaktır."

-Publishers Weekly

"Bir seride çıtayı yükseltmeye devam etmek zordur, ancak olağanüstü Ward bunu yapmayı başarıyor!.. İnanılmaz... Kara Hançer Kardeşliği dünyası büyümeye ve daha katmanlı hale gelmeye devam ediyor, gerilimi, riski ve tutkuyu artırıyor. Bu harika bir şey."

-Romantic Times (4½ Yıldız, En İyi Seçim)

Aşık Uyandı

"Ward.... Güzel ve Çirkin'e getirdiği yorumu çığ ve cesur bir güç turuna dönüştürüyor. Okurları yıllarca büyülemeye yetecek kadar şaşırtıcı olay örgüsüne sahip bir hikâye."

-Booklist (yıldızlı eleştiri)

"Uyandırılan Aşık son derece sürükleyici ve lezzetli bir erotik. Kendimi sayfaları daha hızlı ve daha hızlı çevirirken buldum ve sonra keşke çevirmeseydim dedim, çünkü

okuyacak başka bir şey kalmamıştı! Kardeşlik, romantizmdeki en ateşli aygır koleksiyonu ve bir sonraki için sabırsızlanıyorum!"

-*USA Today* çöksatan yazarı Angela Knight

"Etkileyici... Ward bu karanlık, tehlikeli ve zaman zaman trajik seride hiçbir şeyden çekinmiyor."

-*Romantic Times* (4½ Yıldız, En İyi Seçim)

Sonsuz Aşık

"Ward, bu tür için mükemmel bir ses tonuna sahip ve Kara Hançer Kardeşliği dünyasına yeni adım atan okurlar, düşmanlarını dehşetle, kadınları arzuyla dolduran savaşçı vampir ırkını konu alan, merak uyandıran, adrenalin pompalayan bir yolculuk için sıkı tutunmalı. Her iyi heyecanlı yolculukta olduğu gibi, tempo, hayatta kalma ve umudun şefkatli hikayesiyle değişiyor ve okuyucuları daha fazlası için yalvarır halde bırakıyor. L. A. Banks, Laurell K. Hamilton ve Sherrilyn Kenyon hayranları Ward'ı mutlaka okunacaklar listesine ekleyecek."

-*Booklist*

"[Son derece] yoğun ve duygusal açıdan güçlü bir hikâye.... Ward'ın paranormal dünyası diğer şeylerin yanı sıra renkli, tehlikeli ve zengin bir şekilde tasarlanmış.... Karmaşık olay örgüsü ve inandırıcı karakterler."

-*Romantic Times* (4½ Yıldız, En İyi Seçim)

Karanlık Aşık

"Vampir efsanesine yeni bir yorum getirmek kolay değil ama Ward bunu çok güzel başarıyor. Bu karanlık ve zorlayıcı dünya, tehlikeli maceraların yanı sıra baştan çıkarıcı bir romantizmle de dolu. Aralarından seçim yapabileceğiniz sayısız olasılıkla, Kara Hançer Kardeşliği serisi tonlarca heyecan ve ürperti vaat ediyor."

-*Romantic Times* (4½ Yıldız, En İyi Seçim)

"Lezzetli, erotik ve heyecan verici yeni bir vampir serisi! J. R. Ward seksi,

eziyet çeken, uğruna ölünecek bir kahramanla harika bir karakter kadrosu yaratmış.... Romantizm okurları için muhteşem bir ziyafet!"

-Nicole Jordan, *Fever Dreams*'in *New York Times* çoksatan yazarı: *A Roman*

"J. R. Ward'ın harika bir yazım tarzı var ve parlıyor.... Bu dünyada kendinizi kaybedeceksiniz; farklı, yaratıcı, karanlık, şiddet dolu ve düpedüz muhteşem... Bu yıl sadece bir paranormal okursanız, o da *Karanlık Aşık* olsun."

-All About Romance

"Müthiş, anında bağımlılık yaratan bir ilk roman. Tehlikeli karakterler ve büyüleyici bir erotik romantizmle dolu bir gece yarısı kasırgası. Kara Hançer Kardeşliği artık benim sahibim. Karanlık fantezi severler, az önce hizmet aldınız."

-Lynn Viehl, *Kayıp Gece* kitabının yazarı

J. R. Ward'ın Kara Hançer Kardeşliği serisindeki romanlar

Karanlık
Aşık Sonsuz
Aşık
Aşık Uyandı
Aşık Açığa
Çıktı Aşık
Bağlanmamış

BAĞLANTISIZ AŞIK

Bir Kara Hançer Kardeşliği Romanı

J. R. Ward

BİR SIGNET KİTAP

SIGNET

Penguin Group (USA) Inc. 375 Hudson Street'in
bir bölümü olan New American Library
tarafından yayımlanmıştır,
New York, New York 10014, ABD

Penguin Group (Kanada), 90 Eglinton Avenue East, Suite 700,
Toronto, Ontario M4P 2Y3, Kanada (Pearson Penguin Canada Inc.'in
bir bölümü) Penguin Books Ltd., 80 Strand, London WC2R 0RL,
İngiltere

Penguin Ireland, 25 St. Stephen's Green, Dublin 2,
İrlanda (Penguin Books Ltd.'nin bir bölümü)

Penguin Group (Avustralya), 250 Camberwell Road, Camberwell, Victoria
3124,

Avustralya (Pearson Australia Group Pty. Ltd.'nin bir bölümü)

Penguin Books India Pvt. Ltd., 11 Community Centre, Panchsheel Park,
Yeni Delhi-110 017, Hindistan

Penguin Group (NZ), 67 Apollo Drive, Rosedale, North Shore 0632,
Yeni Zelanda (Pearson New Zealand Ltd.'nin bir bölümü)

Penguin Books (South Africa) (Pty.) Ltd., 24 Sturdee Avenue,
Rosebank, Johannesburg 2196, Güney Afrika

Penguin Books Ltd., Kayıtlı Ofisler:
80 Strand, Londra WC2R 0RL, İngiltere

İlk olarak Penguin Group (USA) Inc. şirketinin bir bölümü olan
New American Library'nin bir baskısı olan Signet tarafından
yayımlanmıştır.

Telif Hakkı © Jessica Bird, 2007

Tüm hakları saklıdır

ISBN: 1-4295-4455-4

TESCILLI TICARI MARKA-MARCA REGISTRADA

Yukarıda saklı tutulan telif hakkı kapsamındaki hakları sınırlamaksızın, bu
yayının hiçbir bölümü çoğaltılamaz, saklanamaz veya bir erişim

tefif hakkı sahibinin ve bu kitabın yukarıdaki yayıncısının 6nceden yazılı izni olmaksızın herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla (elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde) sisteme aktarılamaz veya iletilemez.

YAYINCININ NOTU

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Yayıncı, yazar veya üçüncü taraf Web siteleri veya içerikleri üzerinde herhangi bir kontrole sahip değildir ve bunlar için herhangi bir sorumluluk kabul etmez.

Bu kitabın yayıncının izni olmadan taranması, yüklenmesi ve internet üzerinden veya başka bir yolla dağıtılması yasa dışıdır ve kanunen cezalandırılabilir. Lütfen yalnızca izin verilen elektronik baskıları satın alın ve telif hakkıyla korunan materyallerin elektronik korsanlığına katılmayın veya teşvik etmeyin. Yazarın haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz.

Sana adanmıştır: *Size*.
Başta sizi yanlış anladım ve
özürlerimi kabul edin.
Her şeye rağmen devreye girip sadece onu
kurtarmakla kalmadınız,
ama bu çabada ben de varım.

Kara Hançer Kardeşliği okurlarına
sonsuz şükranlarımla,
ve Cellies'e bir alkış!
Kanepeden bahsetmeyeceğim bile.
O kadar yüksek sayamam.
Çok teşekkür ederim:
Karen Solem, Kara Cesare, Claire Zion, Kara Welsh.
Dorine ve Angie, bana çok iyi
baktığınız için teşekkür ederim.
S-Byte ve Ventrue'ya da kalplerinizden gelerek
yaptığınız her şey için teşekkürler!
Her zaman olduğu gibi icra komiteme şükranlarımı sunuyorum:
Sue Grafton, Dr. Jessica Andersen, Betsey Vaughan ve Ortağım.
Ve eşsiz Suzanne Brockmann'a büyük bir
saygıyla.
DLB'ye - tahmin edin ne oldu? Anneniz sizi hala
seviyor xxx NTM'ye - her zaman olduğu gibi,
sevgi ve minnettarlıkla.
Sizin de bildiğiniz
gibi. Ve söylemek
zorundayım,
Bunların hiçbirisi onsuz mümkün olmazdı:
her zaman yanımda olan sevgili kocam;
En başından beri yanımda olan harika annem;
Ailem (hem kan bağı olanlar hem de seçimle gelenler); ve sevgili
dostlarım.

İçindekiler

Teşekkür

Terimler ve Özel İsimler Sözlüğü

Önsöz

Birinci Bölüm

İkinci Bölüm

Üçüncü Bölüm

Dördüncü Bölüm

Beşinci Bölüm

Altıncı Bölüm

Yedinci Bölüm

Sekizinci Bölüm

Dokuzuncu Bölüm

Onuncu Bölüm

On Birinci Bölüm

On İkinci Bölüm

On Üçüncü Bölüm

Bölüm On Dört

On Beşinci Bölüm

On Altıncı Bölüm

On Yedinci Bölüm

On Sekizinci Bölüm

On Dokuzuncu Bölüm

Yirminci Bölüm

Yirmi Birinci Bölüm

Bölüm Yirmi İki

Yirmi Üçüncü Bölüm

Yirmi Dördüncü Bölüm

Yirmi Beşinci Bölüm

Yirmi Altıncı Bölüm

Yirmi Yedinci Bölüm

Yirmi Sekizinci Bölüm

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Otuzuncu Bölüm

Otuzbirinci Bölüm

Bölüm Otuz İki

Otuz Üçüncü Bölüm

Bölüm Otuz Dört

Bölüm Otuz Beş

Otuz Altıncı Bölüm

Bölüm Otuz Yedi

Otuz Sekizinci Bölüm

Bölüm Otuz Dokuz

Kırkıncı Bölüm

Bölüm Kırkbir

Bölüm Kırk İki

Bölüm Kırk Üç

Bölüm Kırk Dört

Bölüm Kırk Beş

Bölüm Kırk Altı

Bölüm Kırk Yedi

Kırk Sekizinci Bölüm

Bölüm Kırk Dokuz

Bölüm Elli

Ellibirinci Bölüm

Bölüm Elli İki

Elli Üçüncü Bölüm

Bölüm Elli Dört

Sonsöz

Terimler ve Özel İsimler Sözlüğü

ahvenge (v.) Genellikle sevilen bir erkek tarafından gerçekleştirilen ölümcül intikam eylemi.

attendhente (n.) Kâtip Bakire'ye özellikle yakın bir şekilde hizmet eden seçilmiş kişi.

Kara Hançer Kardeşliği (pr. n). Türlerini Azalan Toplum'a karşı koruyan yüksek eğitilmiş vampir savaşçılar. Irk içindeki seçici üremenin bir sonucu olarak, Kardeşler muazzam fiziksel ve zihinsel gücün yanı sıra hızlı iyileşme yeteneklerine sahiptir. Çoğunlukla kardeş değildirler ve Kardeşler tarafından aday gösterildikten sonra Kardeşliğe dahil edilirler. Doğaları gereği agresif, kendine güvenen ve ketum olan Kardeşler, sivillerden ayrı yaşar ve beslenmeleri gerektiği zamanlar dışında diğer sınıfların üyeleriyle çok az temas kurarlar. Vampir dünyasında efsanelere konu olurlar ve saygı görürler. Sadece en ciddi yaralarla öldürülebilirler, örneğin silahla vurulma veya kalbe saplanan bıçak vb.

kan kölesi (n.) Başka birinin kan ihtiyacını karşılamak üzere boyun eğdirilmiş erkek veya dişi vampir. Yasaklanmamış olsa da, kan kölesi tutma uygulaması büyük ölçüde durdurulmuştur.

Seçilmişler (ç.n.) Kâtip Bakire'ye hizmet etmek üzere yetiştirilen dişi vampirler. Aristokrasinin üyeleri olarak kabul edilirler, ancak zamansal olmaktan ziyade ruhsal olarak odaklanmışlardır. Primale dışında erkeklerle çok az etkileşime girerler ya da hiç etkileşime girmezler, ancak Kardeşler ile çiftleştirilebilirler.

Kâtip Bakire'nin yönlendirmesiyle. Kehanette bulunma yetenekleri vardır. Geçmişte, Kardeşliğin çiftleşmemiş üyelerinin kan ihtiyacını karşılamak için kullanılmışlardır ve bu uygulama bir kez daha benimsenmiştir.

kohntehst (n.) Bir dişinin eşi olma hakkı için yarışan iki erkek arasındaki çatışma.

Dhunhd (pr. n.) Cehennem.

doggen (n.) Vampir dünyasında hizmetkâr sınıfının üyesi. *Doggen*'lerin üstlerine hizmet konusunda eski, muhafazakâr gelenekleri vardır ve resmi bir kıyafet ve davranış kuralını takip ederler. Gün içinde dışarı çıkabilirler, ancak nispeten çabuk yaşlanırlar. Yaşam beklentisi yaklaşık beş yüz yıldır.

ehros (n.) Cinsel sanatlar konusunda eğitilmiş bir Seçilmiş.

Solgunluk (ç.n.) Ölülerin sevdikleriyle yeniden bir araya geldiği ve sonsuzluğa geçtiği zamansız alem.

Birinci Aile (ç.n.) Vampirlerin kral ve kraliçesi ve sahip olabilecekleri çocuklar.

ghardian (n.) Bir bireyin vasisi. Çeşitli dereceleri vardır *ghardianlar*, en güçlüsü ise *sehcluded* bir dişidir.

glymera (n.) Aristokrasinin sosyal çekirdeği, kabaca Regency İngiltere'sinin tonuna eşdeğer.

hellren (n.) Bir dişiyle çiftleşmiş erkek vampir. Erkekler birden fazla dişiye eş olarak alabilir.

leahdyre (n.) Güç ve nüfuz sahibi kişi.

leelan (n.) "En sevgili" olarak gevşekçe tercüme edilen bir sevgi terimi.

Lessening Topluluğu (ç.n.) Vampir türünü ortadan kaldırmak amacıyla Omega tarafından bir araya getirilen avcılar topluluğu.

Lesser (n.) Lessening Society'nin bir üyesi olarak vampirleri yok etmek için hedef alan ruhsuz insan. *Lesser*'ların öldürülmesi için göğüslerinden bıçaklanmaları gerekir; aksi takdirde yaşlanmazlar. Yemezler, içmezler ve iktidarsızdırlar. Zamanla saçları, derileri ve gözbebekleri sarı, allıksız ve soluk gözlü olana kadar pigmentasyonunu kaybeder. Bebek pudrası gibi kokarlar. Omega tarafından topluma kabul edildikten sonra, kalplerinin çıkarıldıktan sonra içine yerleştirildiği seramik bir kavanozu muhafaza ederler.

lewlhen (n.) Hediye.

lheage (n.) Bir cinsel itaatkar tarafından dominantına atıfta bulunmak için kullanılan bir saygı terimi.

mahmen (n.) Anne. Hem bir tanımlayıcı hem de bir sevgi terimi olarak kullanılır.

mhis (n.) Belirli bir fiziksel ortamın maskelenmesi; bir yanılsama alanının yaratılması.

nalla (n.f.) veya **nallum** (n.m.) Sevgili.

ihtiyaç dönemi (n.) Dişi vampirin genellikle iki gün süren ve yoğun cinsel isteklerin eşlik ettiği doğurganlık **dönemi**. Bir dişinin geçişinden yaklaşık beş yıl sonra ve daha sonra on yılda bir meydana gelir. Tüm erkekler, ihtiyaç duyduğu dönemde bir dişinin yanındaysa bir dereceye kadar tepki verir. Özellikle dişi çiftleşmemişse, rekabet halindeki erkekler arasında çatışma ve kavgaların patlak verdiği tehlikeli bir dönem olabilir.

newling (n.) Bir bakire.

Omega (pr. n.) Kâtip Bakire'ye duyduğu kızgınlık nedeniyle vampirlerin yok olmasını hedefleyen kötü niyetli, mistik figür. Zamansız bir âlemde yaşar ve yaratma gücü olmasa da kapsamlı güçlere sahiptir.

pherarsom (adj.) Bir erkeğin cinsel organlarının gücünü ifade eden terim. Kelimesi kelimesine tercüme edildiğinde "bir kadının içine girmeye layık" anlamına gelir.

princeps (n.) Vampir aristokrasisinin en üst seviyesi, sadece Birinci Aile üyeleri veya Kâtip Bakire'nin Seçilmişleri'nden sonra gelir. Bu unvana sahip olmak için doğmuş olmak gerekir; unvan verilemez.

pirokant (n.) Bir bireydeki kritik bir zayıflığı ifade eder. Bu zayıflık bağımlılık gibi içsel ya da sevgili gibi dışsal olabilir.

rahlman (n.) Kurtarıcı.

rythe (n.) Bir başkasını incitmiş birinin onurunu kurtarmak için uygulanan ritüel yöntem. Kabul edilirse, kırılan kişi bir silah seçer ve kendisini savunmasız olarak sunan suçluya vurur.

Kâtip Bakire (ç.n.) Kralın danışmanı, vampir arşivlerinin koruyucusu ve ayrıcalıkların dağıtıcısı olan mistik güç. Zamandışı bir alemde var olur ve geniş güçlere sahiptir. Yetenekli

Vampirleri var etmek için harcadığı tek yaratma eylemi.

sehclusion (n.) Kral tarafından aristokrasiden bir kadına, kadının ailesinin dilekçesi sonucunda verilen statü. Kadını, genellikle evindeki en yaşlı erkek olan *ghardian*'ının tek yönetimi altına sokar. *Ghardian*'ı, hayatının her şeklini belirleme ve dünyayla olan tüm etkileşimlerini istediği gibi kısıtlama konusunda yasal hakka sahiptir.

shellan (n.) Bir erkekle çiftleşmiş dişi vampir. Bağlanmış erkeklerin son derece bölgesel doğası nedeniyle dişiler genellikle birden fazla eş almazlar.

sympath (n.) Vampir ırkı içinde, diğer özelliklerinin yanı sıra başkalarının duygularını manipüle etme (enerji alışverişi amacıyla) yeteneği ve arzusuyla karakterize edilen tür. Tarihsel olarak ayrımcılığa uğramışlar ve belirli dönemlerde vampirler tarafından avlanmışlardır. Soyları tükenmek üzeredir.

tahlly (n.) "Sevgilim" olarak gevşekçe tercüme edilen bir sevgi terimi.

Mezar (ç.n.) Kara Hançer Kardeşliği'nin kutsal mahzeni. Hem tören alanı hem de *lesser*'ların kavanozları için bir depo olarak kullanılır. Burada yapılan törenler arasında göreve kabuller, cenaze törenleri ve Kardeşlere karşı disiplin cezaları yer alır. Kardeşlik üyeleri, Kâtip Bakire veya üyeliğe kabul adayları dışında kimse giremez.

trahyner (n.) Erkekler arasında kullanılan karşılıklı saygı ve sevgi sözcüğü. Gevşek bir şekilde "sevgili arkadaş" olarak çevrilir.

geçiş (n.) Bir vampirin hayatında bir yetiştikine dönüştüğü kritik an. Bundan sonra, hayatta kalmak için karşı cinsin kanını içmek zorundadırlar ve güneş ışığına dayanamazlar. Genellikle yirmili yaşların ortasında meydana gelir. Bazı vampirler, özellikle de erkekler, dönüşümlerinden sağ çıkamazlar. Geçişlerinden önce vampirler fiziksel olarak zayıftır, cinsel olarak bilinçsiz ve tepkisizdir ve maddesizleşemezler.

vampir (n.) Homo sapiens'ten ayrı bir türün üyesi. Vampirler hayatta kalmak için karşı cinsin kanını içmek zorundadır. İnsan kanı onları hayatta tutar, ancak güçleri uzun sürmez. Yirmili yaşlarının ortalarında gerçekleşen geçişlerinin ardından güneş ışığına çıkamazlar ve düzenli olarak damardan beslenmeleri gerekir. Vampirler ısırık ya da kan transferi yoluyla insanları "dönüştüremez", ancak nadiren de olsa diğer türlerle üreyebilirler. Vampirler istedikleri zaman maddesizleşebilir, ancak bunu yapmak için kendilerini sakinleştirebilmeli ve konsantre olabilmelidirler ve yanlarında ağır bir şey taşımamalıdır. İnsanların anılarını, bu anıların kısa süreli olması koşuluyla, soyabilirler. Bazı vampirler zihin okuyabilir. Beklenen yaşam süresi bin yıl veya bazı durumlarda daha da uzundur.

wahlker (n.) Ölmüş ve Solgunluktan yaşayanlara geri dönmüş bir birey. (Kendisine büyük saygı gösterilir ve çektiği acılar için hürmet edilir.

whard (n.) Bir birey için vaftiz babası veya vaftiz annesine eşdeğer.

Önsöz

Greenwich Country Day School
Greenwich, Connecticut
Yirmi yıl önce

"Sadece al, Jane."

Jane Whitcomb sırt çantasını aldı. "Hâlâ geliyorsun, değil mi?"

"Sana bu sabah *söyledim*. Evet."

"Tamam." Jane bir korna sesi duyulana kadar arkadaşının kaldırımında ilerleyişini izledi. Ceketini düzelterek omuzlarını dikleştirdi ve bir Mercedes-Benz'e doğru döndü. Annesi sürücü tarafındaki camdan dışarı bakıyordu, kaşları kenetlenmişti.

Jane aceleyle caddenin karşısına geçti, kaçak malların bulunduğu haydut sırt çantası ona göre çok fazla gürültü yapıyordu. Arka koltuğa atladı ve çantayı ayaklarının dibine yerleştirdi. Daha kapıyı kapatmadan araba hareket etmeye başladı.

"Baban bu akşam eve geliyor."

"Ne?" Jane gözlüklerini burnunun üzerine itti. "Ne zaman?"

"Bu gece. Korkarım ki-"

"Hayır! Söz vermiştin!"

Annesi omzunun üzerinden baktı. "Özür dilerim, genç bayan." Jane gözyaşlarına boğuldu. "On üçüncü doğum günüm için bana söz vermiştin. Katie ve

Lucy'nin yapması gereken-"

"Annelerini çoktan aradım." Jane koltuğa yaslandı.

Annesinin gözleri dikiz aynasına kaydı. "Yüzündeki o ifadeyi sil, teşekkür ederim. Babandan daha önemli olduğunu mu düşünüyorsun? Öyle mi sanıyorsun?"

"Tabii ki hayır. O bir *tanrı*."

Mercedes bir yalpalamayla bankete doğru savruldu ve frenler gıcırdadı. Annesi arkasına döndü, elini kaldırdı ve pozu tuttu, kolu titriyordu.

Jane dehşet içinde geri çekildi.

Bir anlık askıya alınmış şiddetten sonra annesi arkasını döndü ve kaynar su gibi sabit bir avuçla mükemmel pürüzsüzlükteki saçlarını düzeltti. "Sen... bu akşam yemekte bize katılmayacaksın. Ve pastan da imha edilecek."

Araba tekrar hareket etmeye başladı.

Jane yanaklarını sildi ve sırt çantasına baktı. Daha önce hiç yatıya kalmamıştı. Aylarca yalvarmıştı.

Mahvolmuştu. Artık her şey mahvolmuştu.

Eve dönüş yolculuğu boyunca sessiz kaldılar ve Mercedes garaja girdiğinde Jane'in annesi arabadan inip arkasına bakmadan eve girdi.

Tek söylediği "Nereye gideceğini biliyorsun," oldu.

Jane arabada kaldı ve kendini toparlamaya çalıştı. Sonra sırt çantasını ve kitaplarını aldı ve kendini mutfığa doğru sürükledi. Aşçı Richard çöp kutusunun üzerine eğilmiş, beyaz kreması, kırmızı ve sarı çiçekleri olan bir pastayı tabaktan itiyordu.

Richard'a hiçbir şey söylemedi çünkü boğazı yumruk gibi sıkıydı. Richard ona bir şey söylemedi çünkü ondan hoşlanmıyordu. Hannah'dan başka kimseyi sevmiyordu.

Jane kahyanın kapısından yemek odasına çıkarken küçük kız kardeşiyle karşılaşmak istemedi ve Hannah'nın yatakta olması için dua etti. Bu sabah hastaydı. Muhtemelen bir kitap raporu hazırlaması gerektiği içindi.

Merdivenlere doğru giderken, Jane oturma odasında annesini gördü. Kanepe minderleri. Tekrar.

Annesi hâlâ soluk mavi yün paltosunu giymiş, elinde ipek eşarbını tutuyordu ve minderlerin görüntüsünden memnun kalana kadar böyle giyinmeye devam edeceğine şüphe yoktu. Bu biraz zaman alabilirdi. Eşyaların ölçüldüğü standart, saç standardıyla aynıydı: tamamen pürüzsüzlük.

Jane odasına doğru yöneldi. Bu noktada tek umudu babasının akşam yemeğinden sonra gelmesiydi. Böylece, her ne kadar cezalı olduğunu öğrenecek olsa da, en azından boş koltuğuna bakmak zorunda kalmayacaktı. Annesi gibi o da düzensiz olan her şeyden nefret ederdi ve Jane'in masada olmaması büyük bir düzensizlikti.

Bu şekilde ondan alacağı dersin süresi daha uzun olacaktı, çünkü hem ailesini nasıl hayal kırıklığına uğrattığını

Yemeğe katılmamasının yanı sıra annesine kaba davrandığı gerçeği.

Üst katta, Jane'in düğün çiçeği sarısı yatak odası evdeki diğer her şey gibiydi: saçlar, koltuk minderleri ve insanların konuşma şekli kadar pürüzsüz. Hiçbir şey yerli yerinde değildi. Her şey ev dergilerinde gördüğünüz türden donmuş bir mükemmellikteydi.

Uymayan tek şey Hannah'ydı.

Serseri sırt çantası dolaba, sıra sıra dizilmiş mokasen ayakkabıların ve Mary Janelerin üstüne gitti; sonra Jane okul üniformasını çıkarıp Lanz flanel geceliğini giydi. Gerçek giysiler giymek için bir neden yoktu. Hiçbir yere gitmiyordu.

Kitap yığınının beyaz masasına götürdü. Yapması gereken İngilizce ödevleri vardı. Cebir. Fransızca.

Yatağının başucundaki masaya baktı. *Arabian Nights* onu bekliyordu.

Cezasını geçirmek için daha iyi bir yol düşünemiyordu ama ödev önce geliyordu. Yapmak zorundaydı. Aksi takdirde kendini çok suçlu hissedecekti.

İki saat sonra kapı açılıp Hannah'nın kafası içeri girdiğinde yatağında, kucağında *Nights*'la yatıyordu. Kıvırcık kızıl saçları başka bir sapmaydı. Diğerleri sarışındı. "Yemek getirdim."

Jane küçük kız kardeşi için endişelenerek doğrulup oturdu. "Başın belaya girecek."

"Hayır, almayacağım." Hannah elinde pötikareli bir peçete, bir sandviç, bir elma ve bir kurabiye bulunan küçük bir sepetle içeri girdi. "Richard bunu bana bu gece bir şeyler atıştırıyım diye verdi."

"Peki ya sen?" "Aç değilim. Al."

"Teşekkürler, Han." Hannah yatağın ayak ucuna otururken Jane sepeti aldı.

"Peki sen ne yaptın?"

Jane başını salladı ve biftekli sandviçini ısırdı. "Anneme kızdım."

"Partini yapamadığın için mi?" "Uh-huh."

"Pekâlâ... Seni neşelendirecek bir şeyim var." Hannah katlanmış bir kâğıt parçasını yorganın üzerine bıraktı. "Mutlu yıllar!"

Jane karta baktı ve gözlerini birkaç kez hızlıca kırptırdı. "Teşekkürler... Han."

"Üzülme, ben buradayım. Kartına bak! Senin için yaptım."

Ön yüzünde, kız kardeşinin dağınık eliyle çizilmiş iki çubuk figürü vardı. Birinin düz sarı saçları vardı ve altında *Jane* yazıyordu. Diğerinin kıvrıkcık kızıl saçları vardı ve ayaklarının dibinde *Hannah* yazıyordu. El ele tutuşmuşlardı ve yuvarlak yüzlerinde kocaman gülümsemeler vardı.

Jane tam kartı açacakken, bir çift far evin önünü süpürdü ve araba yolundan yukarı çıkmaya başladı.

"Babam geldi," diye tısladı Jane. "Buradan gitseniz iyi olur."

Hannah normalde olduğu kadar endişeli görünmüyordu, muhtemelen kendini iyi hissetmediği için. Ya da belki de dikkati... Hannah'nın dikkati neye dağılıyorsa ona dağılmıştı. Çoğunlukla hayallere dalıyordu, muhtemelen bu yüzden sürekli mutluydu.

"Git, Han, cidden."

"Tamam. Ama partiniz yarıda kaldığı için gerçekten üzgünüm." Hannah ayaklarını sürüyerek kapıya doğru ilerledi.

"Hey, Han? Kartımı beğendim." "İçine bakmadın."

"Gerek yok. Benim için yaptığın için seviyorum."

Hannah'nın yüzü, Jane'e güneşli günleri hatırlatan o papatya gülüşlerinden birine büründü. "Konu sen ve ben."

Kapı kapandığında Jane anne babasının seslerinin antreden yükseldiğini duydu. Aceleyle Hannah'nın atıştırmalıklarını yedi, sepeti yatağın yanındaki perdelerin kıvrımlarına itti ve okul kitaplarının olduğu yığına gitti. Dickens'ın *The Pickwick Papers* kitabını yatağa götürdü. Babası içeri girdiğinde okul işleriyle uğraşıyorsa, bunun kendisine biraz puan kazandıracağını düşündü.

Ailesi bir saat sonra üst kata çıktı ve babasının kapıyı çalmasını bekleyerek gerildi. Ama çalmadı.

Ki bu garipti. Kendi kontrolcü tarzıyla, bir saat kadar güvenilirirdi ve onunla uğraşmaktan hoşlanmasa da, öngörülebilirliğinde garip bir rahatlık vardı.

Pickwick'i bir kenara bıraktı, ışığı söndürdü ve bacaklarını fırırlı yorganının altına soktu. Yatağının gölgesi altında uyuyamadı ve sonunda merdivenlerin başındaki dede saatinin on iki kez çaldığını duydu.

Gece yarısı.

Yataktan kayarak dolaba gitti, haydut sırt çantasını çıkardı ve fermuarını açtı. Ruh çağırma tahtası düştü, açılıp yüz üstü yere düştü.

yerdeydi. Sanki kırılmış gibi irkilerek tuttu, sonra da işaretçi şeyi aldı.

O ve arkadaşları oyunu oynamayı dört gözle bekliyorlardı çünkü hepsi kiminle evleneceklerini bilmek istiyorlardı. Jane, matematik sınıfında Victor Browne adında bir çocuktan hoşlanıyordu. İkisi son zamanlarda biraz konuşuyorlardı ve gerçekten bir çift olabileceklerini düşünüyordu. Sorun şuydu ki, Victor'un ona karşı ne hissettiğinden emin değildi. Belki de sadece ona cevaplar verdiği için ondan hoşlanıyordu.

Jane tahtayı yatağının üzerine serdi, ellerini ibrenin üzerine koydu ve derin bir nefes aldı. "Evleneceğim çocuğun adı ne?"

O şeyin hareket etmesini beklemiyordu. Ve hareket etmedi.

Birkaç deneme daha yaptı ve hayal kırıklığı içinde arkasına yaslandı. Bir dakika sonra yatak başlığının arkasındaki duvara vurdu. Kız kardeşi de vurdu ve biraz sonra Hannah kapıdan gizlice içeri girdi. Oyunu görünce heyecanlandı ve yatağın üzerine zıplayarak ibreyi havaya zıplattı.

"Nasıl oynuyorsun!"

"Şşşt!" Tanrım, eğer bu şekilde yakalanırlarsa, tamamen cezalı olacaklardı.

Sonsuza kadar.

"Özür dilerim." Hannah bacaklarını yukarı **k ı v ı r d ı** ve sersemlememek için onlara tutundu. "Nasıl-"

"Ona sorular sorarsınız ve o da size cevapları söyler."

"Ne sorabiliriz?"

"Kiminle evleneceğimizi." Tamam, şimdi Jane gergindi. Ya cevap Victor değilse? "Seninle başlayalım. Parmak uçlarını işaretçinin üzerine koy ama aşağı doğru bastırma. Sadece böyle, evet. Tamam... Hannah kiminle evlenecek?"

İşaretçi hareket etmedi. Jane soruyu tekrarladıktan sonra bile.

"Bozulmuş," dedi Hannah, geri çekilerek.

"Başka bir soru deneyeyim. Ellerinizi tekrar yukarı kaldırın." Jane derin bir nefes aldı. "Kiminle evleneceğim?"

İbre hareket etmeye başladığında tahtadan gıcırtilı bir ses yükseldi. *V* harfinin üzerine geldiğinde Jane titredi. Kalbi boğazında, *I* harfine doğru ilerlemesini izledi.

"Bu Victor!" Hannah söyledi. "Bu Victor! Victor'la evleneceksin!" Jane kız kardeşini susturma zahmetine girmede. Bu olamayacak kadar iyiydi-İşaretçi *S* harfinin üzerine geldi. *S*?

"Bu yanlış," dedi Jane. "Bu yanlış olmalı-"

"Durmayın. Kim olduğunu bulalım."

Ama eğer Victor değilse, bilmiyordu. Ve ne tür bir çocuğun Vis gibi bir ismi *olur*-

Jane imleci yeniden yönlendirmek için mücadele etti, ancak imleç harfe gitmekte ısrar etti

H. Sonra O, U, ve bir kez daha S.

VISHOUS.

Dehşet Jane'in göğüs kafesinin içini kapladı.

"Sana bozuk olduğunu söylemiştim," diye mırıldandı Hannah. "Vishous diye kime denir?"

Jane gözlerini tahtadan ayırdı, sonra kendini yastıklarının üzerine bıraktı. Bu geçirdiği en kötü doğum günüydü.

"Belki de tekrar denemeliyiz," dedi Hannah. Jane tereddüt edince kaşlarını çattı. "Hadi ama, ben de bir cevap istiyorum. Adil olan bu."

Parmaklarını tekrar ibrenin üzerine koydular.

"Noel için ne alacağım?" Hannah sordu. İbre hareket etmedi.

"Başlamak için *evet* ya da *hayır* demeyi dene," dedi Jane, kendisine verilen kelimededen hâlâ korkuyordu. Belki de tahta heceleyemiyordu?

"Noel için bir şey alacak mıyım?" dedi Hannah. İbre gıcırdamaya başladı.

"Umarım bir attır," diye mırıldandı Hannah işaretçi daireler çizerken.

"Bunu sormam gerekirdi."

İbre *hayır*'ın üzerinde durdu.

İkisi de o şeye bakakaldı.

Hannah'nın kolları kendine dolandı. "Ben de hediye istiyorum."

"Bu sadece bir oyun," dedi Jane, tahtayı kapatırken. "Ayrıca, bu şey gerçekten bozuk. Onu düşürdüm."

"Hediye istiyorum."

Jane uzandı ve kız kardeşine sarıldı. "Aptal tahta için endişelenme, Han. Sana her zaman Noel için bir şeyler alacağım."

Hannah bir süre sonra ayrıldığında Jane tekrar çarşafının arasına girdi.

Aptal tahta. Aptal doğum günü. Aptalca her şey.

Gözlerini kapattığında, kız kardeşinin kartına hiç bakmadığını fark etti. Işığı tekrar açtı ve yatağının başucundaki masadan aldı. İçinde şöyle yazıyordu: *Her zaman el ele tutuşacağız! Seni seviyorum! Hannah*

Noel hakkında kendilerine verilen cevap çok yanıltıcı. Herkes Hannah'yı seviyor ve ona hediyeler alıyordu. Tanrım, o bile

ve bunu başka kimse yapamazdı. Bu yüzden tabii ki bir şeyler alırdı.

Aptal tahta.

Bir süre sonra Jane uyuyakaldı. Öyle olmalı, çünkü Hannah uyandı Onu.

"İyi misin?" Jane doğrulup ayağa kalktı. Kız kardeşi yatağın yanında duruyordu.

Flanel geceliğiyle, yüzünde tuhaf bir ifadeyle.

"Gitmem gerek." Hannah'nın sesi hüzünlüydü.

"Tuvalete mi? Hasta mı olacaksın?" Jane yorganı itti. "Seninle geleceğim-"

"Yapamazsın." Hannah içini çekti. "Gitmem gerek."

"İşin bittiğinde istersen buraya gelip uyuyabilirsin."

Hannah kapıya doğru baktı. "Korkuyorum."

"Hasta olmak korkutucu. Ama ben her zaman senin yanında olacağım."

"Gitmem gerek." Hannah arkasına baktığında bir şekilde büyümüş görünüyordu. On yaşındaki haline hiç benzemiyordu. "Geri gelmeye çalışacağım. Elimden geleni yapacağım."

"Um...tamam." Belki de kız kardeşinin ateşi falan vardı? "Gidip annemi uyandırmak ister misin?"

Hannah başını salladı. "Sadece seni görmek istiyorum. Uyumaya devam et."

Hannah çıkarken Jane yastıklarına yaslandı. Gidip banyodaki kız kardeşini kontrol etmeyi düşündü ama bu dürtüsünü gerçekleştiremeden uyku onu ele geçirdi.

Ertesi sabah Jane koridorda koşuşturan ağır ayak sesleriyle uyandı. Önce birinin bir şey düşürdüğünü ve bunun da halıda, sandalyede ya da yatak örtüsünde leke bıraktığını düşündü. Ama sonra ambulans sirenleri garaj yolundan geldi.

Jane yataktan kalktı, ön pencereleri kontrol etti, sonra başını koridora uzattı. Babası aşağıda biriyle konuşuyordu ve Hannah'nın odasının kapısı açıktı.

Jane, kız kardeşinin Cumartesi günleri genellikle bu kadar erken kalkmadığını düşünerek, parmak uçlarında Doğu'ya doğru koşmaya başladı. Gerçekten hasta olmalıydı.

Kapı aralığında durdu. Hannah yatağında hareketsiz yatıyordu, gözleri tavana doğru açıktı, teni üzerindeki karlı çarşaflar gibi bembeyazdı.

Gözlerini kırpmıyordu.

Odanın karşı köşesinde, Hannah'dan olabildiğince uzakta, anneleri pencere kenarındaki koltukta oturuyor, fildişi ipek sabahlığı yere dökülüyordu. "Yatağına dön. *Şimdi*."

Jane odasına doğru koştu. Tam kapısını kapatırken babasının lacivert üniformalı iki adamla birlikte merdivenlerden çıktığını gördü. Babası otoriter bir tavırla konuşuyordu ve Jane *doğuştan kalp* rahatsızlığı kelimelerini duydu.

Jane yatağına atladı ve çarşafları başına kadar çekti. Karanlıkta titrerken kendini çok küçük ve çok korkmuş hissediyordu.

Kurul haklıydı. Hannah Noel hediyesi almadı ve kimseyle evlenmedi.

Ama Jane'in küçük kız kardeşi sözünü tuttu. Geri geldi.

Birinci Bölüm

"Bu sığır derisini hiç sevmedim."

Vishous bilgisayar bankasından başını kaldırdı. Butch O'Neal, Pit'in oturma odasında, kalçalarında bir çift deri pantolon ve amında bir sürü şaka yapıyor olmalısın ile duruyordu.

"Sana uymuyorlar mı?" V oda arkadaşına sordu.

"Konu bu değil. Alınma ama bunlar kötü Köylüler." Butch ağır kollarını uzattı ve bir daire çizerek döndü, çıplak göğsü ışığı yakaladı. "Yani, hadi ama."

"Onlar savaşmak içindir, moda için değil."

"İskoç eteği de öyle, ama beni tartan giyerken göremezsiniz."

"Ve bunun için Tanrı'ya şükürler olsun. Sen bu boku beceremeyecek kadar çarpık bacaklısın." Butch sıkılmış bir ifade takındı. "Beni ısırabilirsin."

Keşke, diye düşündü V.

Yüzünü buruşturarak Türk tütünü kesesine uzandı. Bir sarma kâğıdı çıkarıp bir çizgi çekti ve kendine bir sigara sararken, çok zaman harcadığı şeyi yaptı: Butch'un hayatının aşkıyla mutlu bir evlilik sürdürdüğünü ve öyle olmasaydı bile adamın böyle oynamadığını kendine hatırlattı.

V sigarayı yakıp içine çekerken polise bakmamaya çalıştı ama başaramadı.

Lanet olası çevresel görüş. Onu hep içeri tıkartı.

Adam sapık bir ucubeydi. Özellikle de ikisinin ne kadar yakın olduğu düşünüldüğünde.

Son dokuz ay içinde V, Butch'a üç yüz yılı aşkın yaşamı boyunca tanıştığı ve nefes aldığı herkesten daha yakın olmuştu. Erkekle aynı odada kalmış, onunla sarhoş olmuş, onunla spor yapmıştı. Ölüm ve yaşamı, kehanetleri ve kıyameti onunla birlikte yaşamıştı. Adamı insandan vampire dönüştürmek için doğa kanunlarının bükülmesine yardım etmiş, sonra da ırkın düşmanlarıyla özel işlerini yaparken onu iyileştirmişti. Ayrıca ona Kardeşlik'e üye olmasını önermişti... ve *Shellan*'ıyla çiftleştirildiğinde onun yanında durmuştu.

Butch derilere alışmaya çalışıyormuş gibi etrafta volta atarken V, Eski İngilizce'de boydan boya kazınmış yedi harfe baktı

Sırtını: MARISSA. V, As'ın ikisini de yapmıştı ve elleri sürekli titremesine rağmen iyi çıkmışlardı.

"Evet," dedi Butch. "Bunları hissettiğimden emin değilim."

Çiftleşme töreninden sonra V, mutlu çiftin yalnız kalabilmesi için Çukur'u bir günlüğüne boşaltmıştı. Yerleşkenin avlusuna gitmiş ve üç şişe Grey Goose ile birlikte büyük evdeki bir misafir odasına kapanmıştı. Doymuş bir şekilde sarhoş olmuş, gerçek bir pirinç-çeltik seli yaşamış ama kendini bayılma hedefine ulaşamamıştı. Gerçek onu acımasızca uyanık tutmuştu: V oda arkadaşına işleri karmaşıklatacak ama hiçbir şeyi değiştirmeyecek şekilde bağlanmıştı.

Butch ne yaptığını biliyordu. Kahretsin, onlar en iyi arkadaşlardı ve adam V'yi herkesten daha iyi okuyabiliyordu. Ve Marissa bunu biliyordu çünkü aptal değildi. Kardeşlik de biliyordu çünkü o yaşlı aptallar sır saklamanıza asla izin vermezlerdi.

Hepsi bunu sorun etmedi.

O değildi. Duygulara dayanamıyordu. Ya da kendine.

"Geri kalan eşyalarını deneyecek misin?" diye sordu nefes verirken. "Yoksa pantolonun hakkında biraz daha sızlanmak mı istersin?"

"Seni terslemek zorunda bırakma beni."

"Neden seni en sevdiğin hobinden mahrum bırakayım ki?"

"Çünkü parmağım ağrımaya başladı." Butch koltuklardan birine doğru yürüdü ve bir göğüs kemeri aldı. Geniş omuzlarına geçirdiğinde deri, gövdesine mükemmel bir şekilde oturdu. "Kahretsin, nasıl bu kadar iyi oturabildin?"

"Seni ölçmüştüm, hatırladın mı?"

Butch şeyi yerine taktı, sonra eğildi ve parmak uçlarını siyah lake bir kutunun kapağında gezdirdi. Kara Hançer Kardeşliği'nin altın arması üzerinde oyalandı, sonra Eski Dilde *Dhestroyer, Gazap'ın soyundan gelen, Gazap'ın oğlu* yazan harflerin izini sürdü.

Butch'un yeni adı. Butch'un eski, asil soyu.

"Ah, Tanrı aşkına, aç şu şeyi." V sigarasını söndürdü, bir tane daha sardı ve tekrar yaktı. Vampirlerin kanser olmaması iyi bir şeydi. Son zamanlarda bir suçlu gibi zincirleme sigara içiyordu. "*Devam et.*"

"Buna hâlâ inanamıyorum."

"Aç şu lanet şeyi."

"Gerçekten yapamam-"

"Aç. Aç." Bu noktada V, lanet olası sandalyesinden havalanacak kadar seğiriyordu.

Polis som altından kilit mekanizmasını tetikledi ve kapağı kaldırdı. Kırmızı saten bir yatağın üzerinde, her biri Butch'un özelliklerine göre hassas bir şekilde tartılmış ve ölümcül bir keskinlikle bilenmiş, birbiriyle eşleşen dört siyah ağızlı hançer yatıyordu.

"Kutsal Meryem, Tanrı'nın Annesi... Çok güzeller."

"Teşekkürler," dedi V bir nefes daha verirken. "Ben de iyi ekmek yaparım."

Polisin ela gözleri odanın diğer ucuna fırladı. "Bunları benim için mi yaptın?"

"Evet, ama önemli bir şey değil. Bunları hepimiz için yapıyorum." V eldivenli sağ elini kaldırdı. "Bildiğin gibi ısı konusunda iyiyimdir."

"V...teşekkür ederim."

"Her neyse. Dediğim gibi, ben bıçakçıyım. Bunu her zaman yaparım."

Evet... ama belki de bu kadar odaklanarak değil. Butch son dört gününü bu işle geçirmişti. Lanetli parlayan elini kompozit çelik üzerinde on altı saatlik maratonlar boyunca çalıştırmak sırtını yakmış ve gözlerini zorlamıştı ama lanet olsun, her birini onları kullanacak erkeğe layık hale getirmeye kararlıydı.

Yine de yeterince iyi değillerdi.

Polis hançerlerden birini çıkardı ve avuçlarken gözleri parladı. "Tanrım... Şunu hisset." Silahı göğsünün önünde ileri geri hareket ettirmeye başladı. "Hiç bu kadar iyi ağırlıkta bir şey tutmamıştım. Ve kabzası. Tanrım... mükemmel."

Bu övgü V'yi şimdiye kadar aldığı tüm övgülerden daha çok memnun etti. Bu yüzden onu çok sinirlendirdi.

"Evet, böyle olmaları gerekiyor, doğru mu?" Elindeki sigarayı kül tablasına sapladı ve ucundaki kırılğan parıltıyı ezdi. "Bir dizi Ginsus'la araziye çıkmanın bir anlamı yok."

"Teşekkür ederim." "Her neyse."

"V, cidden-"

"Seni becermek olsun." Tokat gibi bir karşılık gelmeyince Yukarı.

Kahretsin. Butch tam önünde duruyordu, polisin ela gözleri karanlıktı. V'nin adamın sahip olmamasını dilediği bir bilgiyle.

V bakışlarını çakmağına indirdi. "Her neyse, polis, onlar sadece bıçak."

Hançerin siyah ucu V'nin çenesinin altına kayd ve başını yukarı kaldırdı.

Butch'un bakışlarıyla karşılaşmaya zorlandığında, V'nin vücudu gerildi.
Sonra titredi.

Silah onları birbirine bağlarken Butch, "Çok güzeller," dedi.

V kendini küçümseyerek gözlerini kapadı. Sonra bilerek bıçağa doğru eğildi, böylece bıçak boğazını ısırdı. Acının parıltısını yutarak, onu karnında tuttu, bunu berbat bir ucube olduğunu ve ucubelerin incinmeyi hak ettiğini hatırlatmak için kullandı.

"Vishous, bana bak."

"Beni rahat bırak."

"Yap beni."

V bir an için neredeyse adamın üzerine atılacaktı, o piçi yumruklamaya hazırdı. Ama sonra Butch dedi ki, "Sadece havalı bir şey yaptığın için teşekkür ediyorum. BFD yok."

Büyütülecek bir şey değil mi? V'nin gözleri açıldı ve bakışlarının parladığını hissetti. "Bu saçmalık. Senin de *çok* iyi bildiğin nedenlerden dolayı."

Butch bıçağı çıkardı ve erkeğin kolu düştüğünde V boynundan aşağıya doğru bir kan damlası hissetti. Sıcaktı... ve bir öpücük kadar yumuşaktı.

"Üzgün olduğunu söyleme," diye mırıldandı V sessizliğin içinde. "Şiddete başvurabilirim."

"Ama ben öyleyim."

"Üzülecek bir şey yok." Dostum, artık burada Butch'la yaşamaya dayanamıyordu. Şunu Butch ve Marissa yapalım. Sahip olamadığı ve istememesi gereken şeylerin sürekli hatırlatılması onu öldürüyordu. Ve Tanrı biliyordu ki zaten kötü durumdaydı. En son ne zaman gün boyunca uyumuştı? Haftalar ve haftalar.

Butch bıçağı göğüs kılıfına soktu, kabzası aşağıdaydı. "Seni incitmek istemiyorum-"

"Bunu daha fazla tartışmayacağız." İşaret parmağını boğazına götüren V, yaptığı bıçakla çektiği kanı yakaladı. Kanı yalayarak temizlerken yeraltı tünelinin gizli kapısı açıldı ve okyanusun kokusu çukuru doldurdu.

Marissa köşeyi döndüğünde her zamanki gibi Grace Kelly güzelliğinde görünüyordu. Uzun sarı saçları ve hassas kalıplı yüzüyle, türünün en büyük güzeli olarak biliniyordu ve onun tipini beğenmeyen V bile sevgi göstermek zorundaydı.

"Merhaba, çocuklar-" Marissa durdu ve Butch'a baktı. "Tanrım... şu pantolona bak."

Butch yüzünü buruşturdu. "Evet, biliyorum. Onlar-"

"Buraya gelebilir misin?" Koridordan yatak odalarına doğru geri geri gitmeye başladı. "Bir dakikalığına buraya gelmeni istiyorum. Ya da on."

Butch'un bağlayıcı kokusu donuk bir kükremente dönüştü ve V adamın vücudunun seks için sertleştiğini çok iyi biliyordu. "Bebeğim, bana istediğin kadar sahip olabilirsin."

Polis tam oturma odasından çıkarken omzunun üzerinden bir bakış attı. "Bu derileri *çok* beğeniyorum. Fritz'e bunlardan elli çift istediğimi söyle. Hemen."

Tek başına kalan Vishous, Alpine'e doğru eğildi ve MIMS'in *Music Is My Savior* şarkısını açtı. Rap çalarken, daha önce başkalarının düşüncelerini bastırmak için bu boku nasıl kullandığını düşündü. Şimdi önsezileri kurudu ve tüm o zihin okuma olayı *puf oldu!*? Oda arkadaşının sevişmesini duymamak için bas ritimleri kullanıyordu.

V yüzünü ovuşturdu. Buradan *gerçekten* çıkması gerekiyordu.

Bir süre taşınmaları için uğraştı ama Marissa Çukur'un "rahat" olduğunu ve orada yaşamaktan hoşlandığını söyledi. Bu bir yalan olmalıydı. Oturma odasının yarısını langırt masası kaplıyordu, ESPN yirmi dört/yedi sessize alınmıştı ve her zaman hard-core rap çalıyordu. Buzdolabı, Taco Hell ve Arby's'in çürüyen zayıatlarıyla işaretlenmiş askerden arındırılmış bir bölgeydi. Grey Goose ve Lagavulin evdeki tek içeceklerdi. Okuma materyalleri *Sports Illustrated* ve... *Sports Illustrated*'ın eski sayılarıyla sınırlıydı.

Yani, evet, pek sevimli bir ördek ve tavşan olayı olmadı. Burası yarı kardeşlik evi, yarı soyunma odası gibiydi. Dekorü Derek Jeter'a aitti.

Butch'a gelince? V adama küçük bir U-Haul eylemi önerdiğinde, polis kanepenin üzerinden düz bir bakış fırlatmış, başını bir kez sallamış ve daha fazla Lagavulin almak için mutfığa gitmişti.

V, onun için endişelendikleri için falan kaldıklarını düşünmeyi reddetti. Bu fikir bile onu çıldırtıyordu.

Ayağa kalktı. Eğer bir ayrılık olacaksa, bunu başlatan kişi o olmalıydı. Sorun şu ki, Butch'un her zaman yanında olmaması düşünülemezdi. Şu anda çektiği işkence sürgünden daha iyiydi.

Saatini kontrol etti ve yeraltı tüneline girip büyük eve gitmenin daha iyi olacağını düşündü. Kara Hançer Kardeşliği'nin geri kalanı yandaki kaya suratlı canavar malikânede yaşıyor olsa da, bir sürü fazladan oda vardı. Belki de sadece bir tanesini denemeliydi. Birkaç günlüğüne.

Bu düşünce midesini bulandırdı.

Kapıya doğru giderken Butch ve Marissa'nın yatak odasından yayılan bağlanma kokusunu aldı. Neler olduğunu düşündükçe kanı ısınıyor, utançtan teni buz gibi oluyordu.

Bir küfür savurarak deri ceketine doğru yürüdü ve bir cep telefonu çıkardı. Telefonu çevirirken göğsü bir et dolabı kadar sıcaktı ama en azından bu takıntısıyla ilgili bir şeyler yapıyormuş gibi hissediyordu.

Kadın sesi cevap verdiğinde, V onun boğuk merhabasını yarıp geçti. "Gün batımı. Bu gece. Ne giyeceğini biliyorsun ve saçların ensende olmayacak. Bana ne diyorsun?"

Cevap bir teslimiyet mırıltısıydı. "Evet, *lheage*."

V telefonu kapatıp masanın üzerine fırlattı ve zıplayıp dört klavyesinden birine yaslanmasını izledi. Bu gece için seçtiği itaatkâr özellikle sert şeylerden hoşlanıyordu. Ve o da bunu yerine getirecekti.

Kahretsin, gerçekten sapığın tekiydi. İliklerine kadar. Onaylanmış, pişmanlık duymayan bir cinsel sapık... ve bir şekilde ırk içinde olduğu şeyle ünlüydü.

Dostum, bu çok saçmaydı ama zaten kadınların zevkleri ve motivasyonları her zaman tuhaf olmuştur. Ve süslü şöhreti onun için denizaltılarından daha önemli değildi. Önemli olan tek şey, cinsel olarak ihtiyaç duyduğu şey için gönüllülere sahip olmasıydı. Onun hakkında söylenenler, kadınların onun hakkında inanması gerekenler, başka türlü meşgul edilmesi gereken ağızlar için sadece oral mastürbasyondur.

Tünele inip malikâneye doğru ilerlerken iyice sinirlenmişti. Kardeşliğin o aptal rotasyon programı sayesinde bu gece sahaya çıkmasına izin verilmiyordu ve bundan nefret ediyordu. Kışının üstüne park etmektense yarışın peşine düşen ölümsüz avcıları avlayıp öldürmeyi tercih ederdi.

Ama gözleri yuvalarından fırlatan hayal kırıklıklarını gidermenin yolları vardı. Kısıtlamalar ve istekli bedenler bunun için yaratılmıştı.

Phury malikanenin endüstriyel boyuttaki mutfağına girdi ve kazara kanlı bir yaralanmayla karşılaştığında donup kaldığı gibi donup kaldı.

çeşitli: Ayak tabanları yere yapıştı, nefesi kesildi, kalbi önce hızlı hızlı çarptı, sonra çırpındı.

Kahyanın kapısından geri çıkamadan yakalandı. Bella, ikizinin *shellanı*, başını kaldırdı ve gülümsedi. "Merhaba."

"Merhaba." *Git buradan. Şimdi.*

Tanrım, çok güzel kokuyordu.

Elindeki bıçağı üzerinde çalıştığı kızarmış hindinin üzerinde salladı. "Sana da bir sandviç yapmamı ister misin?"

"Ne?" dedi aptal gibi.

"Bir sandviç." Bıçağı ekmek somununa, neredeyse boş olan mayonez kavanozuna, marul ve domateslere doğrulttu. "Aç olmalısın. Son Yemek'te pek bir şey yemedin."

"Oh, evet... hayır, değilim..." Midesi boş bir canavar gibi hırslayarak bu yalana son verdi. *Piç kurusu.*

Bella başını salladı ve hindinin göğsüne geri döndü. "Kendine bir tabak al ve otur."

Tamam, bu ihtiyacı olan son şeydi. Güzel elleriyle onun için yemek hazırlarken mutfakta onunla yalnız oturmaktansa canlı canlı gömülmek daha iyiydi.

"Phury," dedi başını kaldırmadan. "Tabak. Otur. Şimdi."

Buna boyun eğdi çünkü savaşçı bir soydan gelmesine, Kardeşliğin bir üyesi olmasına ve ondan yüz kilo kadar daha ağır olmasına rağmen, konu ona geldiğinde topal ve zayıftı. İkizinin *Shellan*'ı... ikizinin hamile *Shellan*'ı... Phury'nin inkâr edebileceği biri değildi.

Tabağını onunkinin yanına koyduktan sonra granit adanın karşısına oturdu ve kendi kendine onun ellerine bakmamasını söyledi. Onun uzun, zarif parmaklarına ve kısa, parlatılmış tırnaklarına bakmadığı sürece iyi olacaktı.

Kahretsin.

"Yemin ederim," dedi daha fazla göğüs eti keserken, "Zsadist beni bir ev kadar büyük istiyor. Bir on üç ay daha yemek yemem için başımın etini yerse yüzme havuzuna sığmam. Artık pantolonumu bile zar zor giyebiliyorum."

"İyi görünüyorsun." Uzun siyah saçları, safir gözleri ve uzun, fit vücuduyla mükemmel görünüyordu. İçindeki genç kız bol gömleğinin altından belli olmuyordu ama hamileliği parlayan teninden ve elinin sık sık karnının alt kısmına gitmesinden anlaşıyordu.

Kadının durumu, Z'nin onun yanındayken gözlerinin arkasındaki endişeden de anlaşılıyordu. Vampir hamilelikleri yüksek anne/fetal ölüm oranları taşıdığından, eşiyle bağ kuran *cehennemlikler* için hem bir lütuf hem de bir lanetti.

"İyi hissediyor musun?" Phury sordu. Ne de olsa onun için endişelenen tek kişi Z değildi.

"Oldukça fazla. Yoruluyorum ama o kadar da kötü değil." Parmak uçlarını yaladı, sonra mayonez kavanozunu aldı. Kavanozun içini karıştırırken bıçak, madeni bir paranın aşağı yukarı sallanması gibi bir ses çıkardı. "Z beni deli ediyor. Beslenmeyi reddediyor."

Phury onun kanının tadının neye benzediğini hatırladı ve dişleri uzarken gözlerini kaçırıldı. Ona karşı hissettiklerinde hiçbir asalet yoktu, hiç yoktu ve her zaman onurlu doğasıyla gurur duymuş bir erkek olarak, duygularını ilkeleriyle bağdaştıramıyordu.

Ve onun yaptığı şey kesinlikle karşılıksız değildi. Onu bir kez beslemişti çünkü buna çaresizce ihtiyacı vardı ve değerli bir kadındı. Onu beslemek için yanıp tutuştuğu ya da onu arzuladığı için değil.

Hayır, bunların hepsi ikizi içindi. Z ile tanıştığı ilk gecedan itibaren onu büyülemişti ve kader, onu hapsediği cehennemden gerçekten kurtaran kişinin o olmasını sağlamıştı. Phury, Z'nin bedenini kan kölesi olduğu o yüzyıldan kurtarmış olabilirdi ama Bella onun ruhunu yeniden diriltmişti.

Bu da elbette onu sevmek için bir başka nedendi.

Kahretsin, keşke üzerinde biraz kırmızı duman olsaydı. Lanet zulasını yukarıda bırakmıştı.

"Nasılsın?" diye sordu ince hindi dilimlerini dağıttıktan sonra marul yapraklarının üzerine yerleştirirken. "Yeni protezin hâlâ sorun çıkarıyor mu?"

"Biraz daha iyi, teşekkürler." Günümüz teknolojisi bir asır öncesine göre ışık yılı ilerideydi ama yaptığı onca dövüş düşünüldüğünde, kayıp alt bacağı sürekli bir yönetim sorunuydu.

Kayıp bacak... evet, onu kaybetmişti. Z'yi o hasta sürtük Sahibesinden uzaklaştırmak için vurmuştu. Bu fedakârlığa değmişti. Tıpkı kendi mutluluğunu feda etmesinin Z'nin ikisinin de sevdiği kadınla birlikte olmasına değdiği gibi.

Bella sandviçleri ekmekle doldurdu ve tabağını granitin üzerine kaydırıldı. "Al bakalım."

"Bu tam da ihtiyacım olan şeydi." Ön dişlerini yemeğe geçirdiğinde, yumuşak ekmek et gibi kendini bıraktığında o anın tadını çıkardı. Yutkunurken, kadının bu yemeği onun karnı için hazırlamış olmasından ve bunu belli bir sevgiyle yapmış olmasından dolayı hüzünlü bir sevinç duydu.

"Güzel. Buna sevindim." Kendi sandviçini ısırdı. "Yani... Bir gündür sana bir şey sormak istiyordum."

"Oh? Ne?"

"Bildiğiniz gibi Safe Place'de Marissa ile birlikte çalışıyorum. Harika bir organizasyon, harika insanlarla dolu...." Uzun bir duraksama oldu - kendini desteklemesine neden olan türden. "Her neyse, kadınlara ve yavrularına danışmanlık yapmak üzere yeni bir sosyal hizmet uzmanı geldi." Boğazını temizledi. Ağzını bir kağıt havluyla sildi. "Gerçekten harika biri. Sıcak, eğlenceli. Düşünüyordum da belki-"

Oh, Tanrım. "Teşekkürler, ama hayır." "O gerçekten hoş biri."

"Hayır, teşekkürler." Derisi vücudunu sımsıkı sararak büzüşürken, koşar adımlarla yemeye başladı.

"Phury... Bunun beni ilgilendirmediğini biliyorum ama neden bekarlık?"

Kahretsin. Sandviçle daha hızlı. "Konuyu değiştirebilir miyiz?"

"Z yüzünden, değil mi? Neden hiç bir kadınla birlikte olmadın. Bu senin ona ve geçmişine yaptığın bir fedakarlık."

"Bella... lütfen-"

"İki yüz yaşından büyüksün ve artık kendini düşünmeye başlamanın zamanı geldi. Z asla tamamen normal olmayacak ve bunu senden ve benden daha iyi kimse bilemez. Ama artık daha dengeli. Ve zamanla daha da sağlıklı olacak."

Doğru, Bella'nın hamileliğini atlatması şartıyla: Doğumdan sağlıklı çıkana kadar ikizi henüz tehlikeyi atlatamamıştı. Ve buna bağlı olarak, Phury de öyle.

"Lütfen sizi tanıştırmama izin verin-"

"Hayır." Phury ayağa kalktı ve bir inek gibi çiğnemeye başladı. Sofra adabı çok önemliydi ama kafası patlamadan önce bu konuşmanın bitmesi gerekiyordu.

"Phury-"

"Hayatımda bir kadın istemiyorum."

"Senden harika bir *zebani* olur, Phury."

Ağzını bir bulaşık havlusuna sildi ve Eski Dilde şöyle dedi,
"Ellerinizle yaptığınız bu yemek için teşekkür ederim. İyi akşamlar, Bella,

sevgili ikizim, Zsadist."

Temizliğe yardım etmediği için kendini ucuz hissediyordu ama bunun anevrizma geçirmesinden daha iyi olduğunu düşünerek uşağın kapısını itip yemek odasına girdi. Otuz ayak uzunluğundaki masanın yarısına geldiğinde benzini bitti, rastgele bir sandalye çekti ve içine düştü.

Kalbi küt küt atıyordu.

Kafasını kaldırdığında Vishous masanın diğer tarafında durmuş ona bakıyordu. "*Tanrım!*"

"Biraz gergin misin kardeşim?" Sadece Bloodletter olarak bilinen büyük savaşçının soyundan gelen V, bir metre altı boyunda, iri yarı bir erkekti. Mavi çerçeveli buz beyazı gözleri, simsiyah saçları ve köşeli, kurnaz yüzüyle güzel sayılabilirdi. Ama keçi sakalı ve şakağındaki uyarı dövmeleleri onu şeytani gösteriyordu.

"Gergin değil. Hem de hiç." Phury ellerini parlak masanın üzerine yaydı ve odasına gider gitmez yakacağı esrarı düşündü. "Aslında ben de gelip seni bulacaktım."

"Oh, öyle mi?"

"Wrath bu sabahki toplantıdaki havayı beğenmedi." Bu hafif bir ifadeydi. V ve kral birkaç konuda çene çeneye gelmişlerdi ve çıkan tek tartışma bu değildi. "Bu gece hepimizi rotasyondan çıkardı. Biraz dinlenmeye ihtiyacımız olduğunu söyledi."

V kaşlarını kaldırdı, Einstein'lardan daha zeki görünüyordu. Dahi havası sadece görünüşle ilgili değildi. Adam on altı dil biliyor, eğlenmek ve gülmek için bilgisayar oyunları geliştiriyor ve Günlükler'in yirmi cildini ezbere okuyabiliyordu. Kardeşi, Stephen Hawking'i votech adayı gibi gösteriyordu.

"Hepimiz mi?" V dedi.

"Evet, ZeroSum'a gidecektim. Gelmek ister misin?" "Sadece özel bir iş planladım."

Ah, evet. V'nin alışılmadık seks hayatı. Dostum, o ve Vishous cinsel spektrumun çok zıt uçlarındaydı: O hiçbir şey bilmiyordu, Vishous her şeyi keşfetmişti ve bunların çoğu uç noktalarda... ayak basılmamış yol ve Otoban. Ve aralarındaki tek fark bu değildi. Düşünecek olursanız, ikisinin kesinlikle hiçbir ortak noktası yoktu.

"Phury?"

Kendini silkeleyerek dikkatini topladı. "Pardon, ne dedin?"

"Dedim ki, seni bir kez rüyamda gördüm. Uzun yıllar önce."

Oh, Tanrım. Neden doğruca odasına gitmemiști? Ŗu anda yanıyor olabilirdi. "Nasıl yani?"

V keçi sakalını okşadı. "Seni beyaz bir tarlada bir kavşakta dururken gördüm. Fırtınalı bir gündü... evet, bir sürü fırtına vardı. Ama sen gökyüzünden bir bulut alıp kuyunun etrafına sardığında yağmur durdu."

"Kulağa şiirsel geliyor." Ve ne rahatlama. V'nin imgelemlerinin çoğu cehennem kadar korkutucuydu. "Ama anlamsız."

"Gördüklerimin hiçbirisi anlamsız değil ve bunu siz de biliyorsunuz."

"Alegorik o zaman. Bir insan bir kuyuyu nasıl kapatabilir?" Phury kaşlarını çatı. "Peki neden şimdi söylüyorsun?"

V'nin siyah kaşları aynaya benzeyen gözlerinin üzerine indi. "Ben... Tanrım, hiçbir fikrim yok. Sadece söylemek zorundaydım." Kötü bir küfür savurarak mutfağa yöneldi. "Bella hâlâ orada mı?"

"Onun olduğunu nereden bil-"

"Onu gördükten sonra hep mahvolmuş gibi görünüyorsun."

İkinci Bölüm

Yarım saat ve bir hindili sandviçten sonra V, şehir merkezindeki özel çatı katının terasında belirdi. Gece berbattı, Mart soğuğu ve Nisan yağmuru vardı, sert rüzgâr kötü tavırlı bir sarhoş gibi etrafta dolanıyordu. Caldwell köprüsünün panoraması önünde dururken, parıldayan şehrin kartpostal görüntüsü onu sıkıyordu.

Akşamki eğlence ve oyunlar için beklentileri de öyle.

Kendisini uzun süredir kokain bağımlısı olan birine benzetiyordu. Bir zamanlar kafası iyiydi ama şimdi sırtındaki maymuna özel bir hevesle hizmet etmiyordu. İhtiyacı vardı, rahatlığı yoktu.

Avuçlarını terasın çıkıntısına dayayarak eğildi ve buz gibi bir hava akımıyla yüzüne kum püskürtüldü, saçları manken gibi geriye savruldu. Ya da belki... daha çok süper kahraman çizgi romanlarındaki gibi. Evet, bu daha iyi bir metafordu.

Ama o bir kötü adam olurdu, değil mi?

Ellerinin, üzerinde durdukları yassı taşı okşadığını, onu okşadığını fark etti. Çıkıntı dört ayak yüksekliğindeydi ve bir servis tepsisinin ağzı gibi binanın etrafında uzanıyordu. Tepesi, üzerinden atlamak için yalvaran üç ayak genişliğinde bir raftı ve diğer taraftaki otuz metrelik ince hava, ölümün sert sikişi için mükemmel bir esintili başlangıçtı.

Şimdi, bu onun ilgisini çeken bir görüştü.

Serbest düşüşün ne kadar tatlı olduğunu ilk elden biliyordu. Rüzgârın şiddetinin göğsünüzü nasıl zorladığını, nefes almayı nasıl zorlaştırdığını.

Gözlerinizin nasıl sulandığını ve yaşların yanaklarınızdan aşağı değil, şakaklarınızdan yukarı nasıl süzüldüğünü. Yerin sizi selamlamak için nasıl hızla yükseldiğini, sizi partiye davet etmeye hazır bir ev sahibi gibi.

Atladığı zaman kendini kurtarmak için doğru kararı verdiğinden emin değildi. Yine de son anda, tekrar yeryüzüne çıktı.

Teras. Butch'un kollarına.

Lanet Butch. Hep o orospu çocuğuna dönüyordu, değil mi?

V başka bir el ilanı çekme dürtüsüne sırtını döndü ve zihniyle sürgülerden birinin kilidini açtı. Çatı katının üç cam duvarı kurşun geçirmezdi ama güneş ışığını filtrelemiyordu. Zaten öyle olsaydı bile gündüzleri burada kalmazdı.

Burası bir ev değildi.

İçeri adımını attığında, sanki yerçekiminin gücü burada farklıymış gibi mekân ve onu ne için kullandığı içine doğru bastırdı. Tek odalı geniş mekânın duvarları, tavanı ve mermer zemini siyahtı. İsteddiği zaman yakabildiği yüzlerce mum da öyle. Mobilya olarak sınıflandırılabilen tek şey, hiç kullanmadığı büyük boy bir yataktı. Gerisi teçhizatı: Kısıtlamaların olduğu masa. Duvara monte edilmiş zincirler. Maskeler, tıkaçlar, kırbaçlar, bastonlar ve zincirler. Göğüs ucu ağırlıkları, çelik klipsler ve paslanmaz çelik aletlerle dolu dolap.

Hepsi dişiler için.

Deri ceketini çıkarıp yatağın üzerine fırlattı, ardından gömleğini attı. Seanslar sırasında derisini hep üzerinde tutardı. Denizaltılar onu asla tamamen çıplak görmezdi. Mezar'daki törenler sırasında kardeşleri dışında kimse görmemişti ve bunun tek nedeni ritüellerin bunu gerektirmesiydi.

Aşağıda nasıl görüldüğü kimseyi ilgilendirmezdi.

Mumlar onun emriyle alevlendi, sıvı ışık tavanın siyah kubbesi tarafından emilmeden önce parlak zeminde yankılandı. Havada romantik hiçbir şey yoktu. Burası kutsal olmayan şeylerin istekliler üzerinde uygulandığı bir mağaraydı ve aydınlatma sadece deri ve metalin, ellerin ve dişlerin düzgün bir şekilde yerleştirilmesini sağlamak içindi.

Ayrıca, mumlar aydınlatmadan başka bir amaç için de kullanılabilir.

Islak bara gitti, kendine birkaç santim Grey Goose doldurdu ve kısa tezgahın arkasına yaslandı. Türler arasında buraya gelmenin ve onunla ilişkiye girmeye dayanmanın bir geçiş töreni olduğunu düşünenler vardı. Bir de tatminlerini sadece onunla bulabilenler vardı. Ve acı ile seksin nasıl bir araya gelebileceğini keşfetmek isteyenler de vardı.

Lewis-and-Clark tipleri onu en az ilgilendirenlerdi. Genellikle bunu kaldıramazlar ve ortada onlara verdiği güvenli kelimeyi veya güvenli el işaretini kullanmak zorunda kalırlardı. Her zaman kolayca gitmelerine izin verirdi, ancak gözyaşlarını yatıştırması gereken onlardı, kendisi değil. Her on seferden dokuzunda tekrar denemek isterlerdi ama bu mümkün olmazdı. Bir kez çok kolay kırılırlarsa, muhtemelen tekrar yaparlardı ve o hafif sıkletleri yaşam tarzına yönlendirmekle ilgilenmiyordu.

Buna katlanabilenler ona *lheage* diyor ve tapıyorlardı, onların saygısı umurunda değildi. İçindeki keskinlik körelmek zorundaydı,

ve onların bedenleri kendini öğütmek için kullandığı taşlardı. Hikayenin sonu.

Duvara doğru yürüdü, uzun çelik zincirlerden birini eline aldı ve avucunun içinden bakla bakla geçmesine izin verdi. Doğası gereği bir sadist olmasına rağmen, kendisine tabi olanlara zarar vermekten zevk almıyordu. Sadist yanı, *daha az* öldürdükleriyle besleniyordu.

Ona göre, kölelerinin zihinleri ve bedenleri üzerinde kontrol sahibi olmak peşinde olduğu şeydi. Onlara cinsel ya da başka türlü yaptığı şeyler, söylediği şeyler, giydirdikleri... hepsi etki için dikkatle ayarlanmıştı. Elbette acı çekiyorlardı ve evet, belki de savunmasızlıktan ve korkudan ağlıyorlardı. Ama daha fazlası için ona yalvarıyorlardı.

Eğer canı isterse onlara da verirdi.

Maskelere bir göz attı. Onlara her zaman maske takardı ve o nereden, nasıl ve neyle yapacaklarını söylemedikçe asla ona dokunamazlardı. Eğer seans sırasında orgazm olursa, bu alışılmadık bir durumdu ve denizaltılar tarafından büyük bir gururla karşılanırdı. Ve eğer beslenirse, bu sadece zorunda olduğu içindi.

Buraya gelenleri asla aşağılamadı, onlara bazı Domların tercih ettiğini çok iyi bildiği iğrenç şeyleri yaptırmadı. Ancak onları başlangıçta, ortada veya sonda rahatlatmadı ve seanslar sadece kendi şartlarına göre idi. İnsanlara nerede ve ne zaman olacaklarını söylüyordu ve eğer herhangi bir kıskanç hak saçmalığı yaparlarsa, kovuluyorlardı. Temelli.

Saatini kontrol etti ve çatı katını çevreleyen *mhis'i* kaldırdı. Bu gece gelecek olan kadın onu takip edebiliyordu çünkü birkaç ay önce damarını almıştı. Onunla işi bittiğinde, bulunduğu yeri hatırlamadan gitmesini sağlayacak şekilde ayarlayacaktı.

Yine de ne olduğunu bilirdi. Seksin izleri her yerinde olacaktı.

Kadın terasta belirlediğinde, arkasını döndü. Sürgülerin arasından siyah deri bir büstiyer ve uzun, bol siyah bir etek giymiş, kıvrımların isimsiz bir gölgesi idi. Koyu renk saçları, adamın istediği gibi başının üzerinde toplanmıştı.

Beklemesi gerektiğini biliyordu. Kapıyı çalmaması gerektiğini biliyordu.

Zihniyle kapıyı açtı ama çağrılmadan içeri girmemesi gerektiğini de biliyordu.

Ona baktı ve kokusunu aldı. Tamamen tahrik olmuştu.

Dişleri uzamıştı ama bunun nedeni bacaklarının arasındaki ıslak seksle özellikle ilgilenmesi değildi. Beslenmesi gerekiyordu ve o bir dişiydi.

her türlü damarı vardı. Bu biyolojiydi, büyü değil.

V kolunu uzattı ve parmağını ona doğru uzattı. Kadın öne çıktı, titriyordu, titremesi de gerekiyordu. V bu gece özellikle keskin bir ruh halindeydi.

"O eteği çıkar," dedi. "Hissetmiyorum."

Hemen fermuarını açtı ve saten bir telaşla yere düşmesine izin verdi. Altına siyah bir jartiyer ve siyah dantelli bir hortum giymişti. Külot yoktu.

Hmm...evet. O iç çamaşırını bir hançerle kalçalarından kesecekti. Sonunda.

V duvara doğru yürüdü ve tek açıklığı olan bir maske seçti. Hava almak istiyorsa ağzından nefes alması gerekecekti.

Ona atarak, "Başla. Şimdi." Kadın tek kelime etmeden yüzünü kapattı.

"Masama çık."

Etrafta dolanırken ona yardım etmedi, sadece izledi, yolunu bulacağını biliyordu. Her zaman bulurlardı. Onun gibi dişiler her zaman onun rafına giden yolu bulurdu.

Zaman geçirmek için arka cebinden elle sarılmış bir sigara çıkarıp dudaklarının arasına koydu ve tutucusundan siyah bir mum aldı. Sigarasını yakarken, alevin dibindeki küçük sıvı balmumu havuzuna baktı.

Dişinin nasıl ilerlediğini kontrol etti. İyi işti. Kendini yüz üstü, kollarını açmış, bacaklarını ayırmış şekilde konumlandırmıştı.

Onu zapt ettikten sonra, bu gece nereden başlayacağını çok iyi biliyordu. İleri doğru adım atarken mumu elinde tuttu.

Kardeşliğin spor salonunun kafesli ışıkları altında, John Matthew hazır pozisyonunu aldı ve antrenman rakibine odaklandı. İkisi de bir çift yemek çubuğu kadar birbirine benziyordu, ikisi de ince ve dayanıksızdı, kolayca kırılabilirlerdi. Tüm pretranslar gibi.

Bu gece göğüs göğüse dövüşü öğreten Kardeş Zsadist dişlerinin arasından ıslık çaldı ve John ile sınıf arkadaşı birbirlerini selamladılar. Rakibi Eski Dilde uygun bir teşekkür etti ve John da Amerikan İşaret Dilini kullanarak karşılık verdi. Sonra birbirlerine girdiler. Küçük eller ve kemikli kollar büyük bir etki yaratmadan havada uçtu; tekmeler

kâğıttan uçaklar gibi fırlatıldı; kaçışlar çok az ustalıkla yapıldı. Tüm hareketleri ve pozisyonları olması gerekenin gölgeleri idi, gök gürültüsünün yankılarıydı, bas kükremesinin kendisi değil.

Gök gürültüsü salonun başka bir yerinden geldi.

Raundun ortasında, sert bir bedenin kum torbası gibi mavi mindere çarpmasıyla muazzam bir *WHOOOMP!* sesi duyuldu. Hem John hem de rakibi şöyle bir baktı... ve yetersiz karma dövüş sanatı denemelerinden vazgeçtiler.

Zsadist, John'un en iyi iki arkadaşından biri olan Blaylock ile birlikte çalışıyordu. Kızıl saçlı olan şu ana kadar değişim geçiren tek stajyerdi, bu yüzden sınıftaki diğer herkesin iki katı büyüklüğündeydi. Ve Z adama çok sert davranmıştı.

Blaylock ayağa fırladı ve bir kez daha bir asker gibi karşı karşıya geldi, ama yine kışına tekme yiyecekti. Ne kadar iri olursa olsun, Z hem bir devdi hem de Kara Hançer Kardeşliği'nin bir üyesiydi. Yani Blay'in karşısında savaş tecrübesi olan bir Sherman tankı vardı.

Dostum, Qhuinn bunu görmek için burada olmalıydı. Adam neredeydi?

Z sakın bir şekilde Blay'in dengesini bozup onu minderin üzerine yatırarak kemik bükme bir boyun eğme pozisyonuna getirdiğinde on bir stajyerin hepsi birden "Oha!" diye bağırды. Blay pes ettiği anda Z onu bıraktı.

Zsadist çocuğun başında dururken sesi hiç olmadığı kadar sıcaktı. "Dönüşümünün üzerinden beş gün geçti ve iyi gidiyorsun."

Blay, yanağı sanki yapıştırılmış gibi paspasın içine gömülmüş olmasına rağmen gülümsedi. "Teşekkür ederim..." Nefes nefese kaldı. "Teşekkür ederim, efendim."

Z elini uzattı ve Blay'i yerden kaldırdı, tam o sırada açılan bir kapının sesi salonda yankılandı.

John'un gözleri gelen şeyle irileşti. *Kahretsin...* Bu Qhuinn'in bütün öğleden sonra nerede olduğunu açıklıyordu.

Hasırların üzerinden yavaşça gelen erkek, bir gün önce bir torba köpek maması kadar ağır olan birinin iki yüz elli kiloluk, bir buçuk metre boyundaki benzeriydi. Qhuinn geçiş sürecinden geçmişti. Tanrım, adamın gün boyunca Y-messy'lememesine ya da mesaj atmamasına şaşmamalı. Yeni bir vücut geliştirmekle meşguldü.

John elini kaldırdığında, Qhuinn boynu tutulmuş ya da başı çarpıyormuş gibi başını salladı. Adam bok gibi görünüyordu ve sanki vücudundaki her kemik ağrıyormuş gibi hareket ediyordu. Ayrıca yeni XXXL polarının yakasıyla sanki onu rahatsız ediyormuş gibi oynadı ve yüzünü buruşturarak kot pantolonunu yukarı çekmeye devam etti. Morarmış gözü bir sürprizdi

ama belki de

Geçişin ortasında bir şeye mi çarptın? Söylentilere göre değişirken çok sallanıyormuşsun.

"Geldiğimize sevindim," dedi Zsadist.

Qhuinn cevap verirken sesi derindi, daha öncekinden tamamen farklı bir tempoya sahipti. "Çalışmasam da gelmek istedim."

"İyi karar. Şurada rahatlayabilirsin."

Qhuinn saha kenarına giderken Blay'in gözleriyle karşılaştı ve ikisi de yavaşça gülümsedi. Sonra John'a baktılar.

Qhuinn'in elleri Amerikan İşaret Dilini kullanarak "*Dersten sonra Blay'e gidiyoruz. İkinize de anlatacak bir sürü şeyim var.*"

John başını sallarken Z'nin sesi salonda yankılandı. "Kibitzing molası bitti hanımlar. Beni kışınıza tekmeyi basmak zorunda bırakmayın, çünkü yapacağım."

John küçük ortağıyla yüzleşti ve hazır pozisyonuna geçti.

Stajyerlerden biri değişim yüzünden ölmüş olsa da John kendi değişiminin gerçekleşmesi için sabırsızlanıyordu. Elbette, korkudan donu düşmüştü ama başkalarının merhametine kalmış cinsiyetsiz bir et parçası olarak dünyada sıkışıp kalmaktansa ölmek daha iyiydi.

Erkek olmaya hazır olmanın ötesindeydi.

Küçüklerle ilgilenmesi gereken aile işleri vardı.

İki saat sonra, V hiç olmadığı kadar tatmin olmuştu. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, kadın eve ışınlanacak durumda değildi, bu yüzden ona bir bornoz giydirdi, onu hipnotize ederek sersemletti ve binanın yük asansörüyle aşağı indirdi. Fritz arabasıyla kaldırımında bekliyordu ve yaşlı *köpek*, adresi verildikten sonra herhangi bir soru sormadı.

Her zamanki gibi, uşak bir nimetti.

Çatı katında yine yalnız kalan V, kendine biraz kaz doldurdu ve yatağa oturdu. Raf sertleşmiş balmumu, kan, kadının uyarılması ve V'nin orgazmlarının sonuçlarıyla kaplıydı. Dağınık bir seans olmuştu. Ama kabul edilebilir olanlar her zaman öyleydi.

Bardağından uzun bir yudum aldı. Yoğun sessizlikte, sapkınlıklarının ardından, sıfır gerçekliğinin soğuk tokadında, bir dizi şehvetli görüntü aklına geldi. Haftalar önce gördüğü ve şimdi hatırladığı şeyi yanlışlıkla yakalamıştı ama yine de sahneyi bir yankesici gibi yağmalamış, kendisine ait olmamasına rağmen ön lobunda saklamıştı.

Haftalar önce Butch ve Marissa'yı birlikte yatarken görmüştü. Polis Havers'ın kliniğinde karantina altındayken olmuştu. Hastane odasının köşesine bir video kamera yerleştirilmişti ve V ikisini bir bilgisayar monitöründe yakalamıştı: kadın canlı şeftali rengi bir önlük giymişti, adam hastane tuvaletindeydi. Uzun ve ateşli öpüşüyorlardı, vücutları seks için zorlanıyordu.

V, Butch'un yuvarlanıp üzerine çıkmasını, omuzlarını, sırtını ve kalçalarını ortaya çıkarmak için tuvaletin açılmasını yüreği ağzında izlemişti. Adam ritmik bir şekilde başlarken, kadının elleri kışına kayarken ve tırnakları batarken omurgası esnemiş ve serbest kalmıştı.

İkisinin birlikte olması çok güzeldi. V'nin hayatı boyunca yaptığı sert sekse hiç benzemiyordu. Sevgi, samimiyet ve... nezaket vardı.

Vishous vücudunun gevşemesine ve yatağın üzerine düşmesine izin verdi, uzanırken bardağı neredeyse dökülene kadar devrildi. Tanrım, bu tür bir seks yapmanın nasıl bir şey olacağını merak ediyordu. Bundan hoşlanır mıydı? Belki klostrofobik olabilirdi. Elleri üzerinde olan birinden hoşlanacağından emin değildi ve tamamen çıplak olmayı hayal bile edemiyordu.

Ama sonra Butch'u düşündü ve bunun muhtemelen kiminle birlikte olduğuna bağlı olduğuna karar verdi.

V sağ eliyle yüzünü kapattı ve duygularının yok olmasını diledi. Bu düşüncelerden, bu bağlılıktan, faydasız özleminden dolayı kendinden nefret ediyordu ve tanıdık utanç dizisi yorgunluktan bir badana getirdi. Kemiklerine kadar işleyen yorgunluk onu baştan ayağa Tom Sawyer'laştırıyordu, bunun tehlikeli olduğunu bilerek dalgayla savaştı.

Bu sefer kazanamadı. Bir oy bile alamadı. Korku omurgasını yalayıp geçerken ve tüyleri diken diken olurken bile gözleri kapandı.

Oh...kahretsin. Uykuya dalıyordu....

Panikle kapaklarını açmaya çalıştı ama artık çok geçti. Yığma duvarlara dönüşmüşlerdi. Girdap onu yakalamıştı ve ne kadar kendini kurtarmaya çalışsa da aşağı doğru çekiliyordu.

Elindeki bardağı tutuşu gevşedi ve belli belirsiz bardağın yere çarpıp parçalandığını duydu. Son düşüncesi, tıpkı o votka bardağı gibi paramparça olup döküldüğü ve artık kendini içinde tutamadığı oldu.

Üçüncü Bölüm

Birkaç blok batıda, Phury martinisini aldı ve ZeroSum'daki deri bankete geri yaslandı. O ve Butch yarım saat kadar önce kulübe vardıklarından beri oldukça sessizdiler, ikisi de sadece Kardeşlik'in masasından insanları izliyordu.

Tanrı biliyordu ki buralarda görülecek çok şey vardı.

Bir şelale duvarının diğer tarafında, insanlar Ecstasy ve kokain dalgalarına binip tasarımcı kıyafetleri içinde kirli işler yaparken kulübün dans pisti tekno müzikle çalkalanıyordu. Yine de Kardeşlik hiçbir zaman genel pop tarafında takılmadı. Onların küçük gayrimenkulleri VIP bölümündeydi, arka tarafta yangın merdiveninin yanında bir masa. İnsanlar onları rahat bırakıyordu, içkiler çok iyiydi ve kulüp şehir merkezindeydi, Kardeşlik de avlarının çoğunu burada yapıyordu.

Ayrıca Bella ve Z çiftleştikten beri bir akrabasına aitti.

Rehvenge, orayı işleten erkek, onun kardeşiydi.

Ayrıca Phury'nin de uyuşturucu satıcısıydı.

Çalkalanmış ve karıştırılmamış içkisinin kenarından uzun bir yudum aldı. Bu gece bir tane daha satın almak zorunda kalacaktı. Zulası yine azalıyordu.

Sarışın bir kadın masanın yanından salına salına geçti, göğüsleri gümüş pulların altında elma gibi sallanıyordu, posta pulu eteği kış yanaklarını ve lame tangasını gösteriyordu. Bu kıyafet onu yarı çıplaktan daha fazlası gibi gösteriyordu.

Kirli belki de aradığı kelimeydi.

Tipik bir kadındı. VIP bölümündeki insan kadınların çoğu teşhircilikten tutuklanmaya ramak kalmıştı ama o zaman da kadınlar ya profesyonel ya da fahişelerin sivil karşılığı olma eğilimindeydi. Fahişe bir sonraki bankete geçtiğinde, bir an için onun gibi biriyle biraz zaman geçirmenin nasıl bir şey olacağını merak etti.

O kadar uzun süredir bekârdı ki, bu fikri gerçekleştirmek bir yana, böyle bir şeyi düşünmek bile tamamen sıra dışı görünüyordu. Ama belki de Bella'yı aklından çıkarmasına yardımcı olabilirdi.

"Hoşuna giden bir şey gördün mü?" Butch çizdi. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Oh? Yani az önce buradan geçen sarışını fark etmedin mi? Ya da seni nasıl kontrol ettiğini?"

"O benim tipim değil."

"O zaman uzun saçlı bir esmer ara."

"Her neyse." Phury martinisini bitirdiğinde, bardağı duvara fırlatmak istedi. Kahretsin, seks için para ödemeyi düşündüğüne bile inanamıyordu.

Çaresiz. Kaybeden.

Tanrım, bir esrar istedi.

"Hadi ama Phury, buradaki tüm piliçlerin sen geldiğinde seni kucakladığını bilmelisin. Sen de bir tane denemelisin."

Tamam, bu gece çok fazla insan onu zorluyordu. "Hayır, teşekkürler." "Sadece söylüyorum-"

"Siktir git ve kapa çeneni."

Butch nefesinin altından küfretti ve daha fazla yorum yapmadı. Bu da Phury'nin kendini bir pislik gibi hissetmesine neden oldu. Hissetmesi gerektiği gibi. "Özür dilerim."

"Hayır, sorun değil."

Phury bir garsona el salladı, o da hemen yanına geldi. Boşu alınırken, "Bu gece bana birini ayarlamaya çalıştı," diye mırıldandı.

"Affedersiniz?"

"Bella." Phury ıslak bir kokteyl peçetesi aldı ve onu kareler halinde katlamaya başladı. "Safe Place'de bir sosyal hizmet görevlisi olduğunu söyledi."

"Rhym? Oh, o çok havalı-"

"Ama ben-"

"İlgilenmiyor musun?" Butch başını salladı. "Phury, dostum, muhtemelen yine kafamı koparacaksın biliyorum ama artık ilgilenmenin zamanı geldi. Sen ve kadınlarla olan bu saçmalık? Bitmeli."

Phury gülmek zorunda kaldı. "Açık sözlü ol, neden olmuyorsun?" "Bak, biraz yaşamaya ihtiyacın var."

Phury biyonik sarışına başıyla onay verdi. "Ve sen seks satın almanın biraz yaşamak olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Sana bakışına bakılırsa, ödeme yapmak zorunda değilsin."

Phury senaryoyu denemek için beynini zorladı. Kendini ayağa kalkıp kadına doğru yürürken hayal etti. Onu kolundan tutup özel banyolardan birine götürdüğünü. Belki ona sakso çekerdi.

Belki de onu lavaboya dayayıp bacaklarını ayıracak ve boşalana kadar içine pompalayacaktı. Toplam geçen süre? En fazla on beş dakika. Sonuçta bakire olabilirdi ama seksin mekaniği oldukça basitti. Vücudunun ihtiyacı olan tek şey sıkı bir tutuş ve biraz sürtünmeydi.

Yani, teoride. Şu anda pantolonunun içinde gevşek duruyordu. Yani bu gece kızlığını bozmak istese bile, bu gerçekleşmeyecekti. En azından onunla.

Taze martini geldiğinde "Ben iyiyim," dedi. Zeytini parmağıyla döndürdükten sonra ağzına attı. "Gerçekten. Ben iyiyim."

İkisi de sessiz rutinlerine geri döndüler, aralarında şelale duvarının diğer tarafındaki müziğin loş gümbürtüsünden başka bir şey yoktu. Phury tam sessizliğe dayanamadığı için spor konusunu açacaktı ki Butch kaskatı kesildi.

VIP alanının karşısındaki bir kadın onlara doğru bakıyordu. Hani şu erkek gibi kaslı ve saçları erkek traşı olan güvenlik şefiydi. Sert bir kıçtan bahsediyoruz. Phury onun sarhoş insan erkekleri gazeteyle köpek döver gibi kelepçelediğini görmüştü.

Ama durun, Phury'ye bakmıyordu. O tamamen Butch'la ilgiliydi. "Vay canına, onu yakalamışsın," dedi Phury. "Değil mi?"

Butch omuz silkti ve bardağındaki Lag'ı yuttu. "Sadece bir kez. O da Marissa'dan önceydi."

Phury dişiye tekrar baktı ve o seksin nasıl bir şey olduğunu merak etmek zorunda kaldı. Bir erkeğin yıldızları görmesini sağlayabilecek türden birine benziyordu. Ve ille de eğlenceli bir şekilde değil.

"Anonim seks iyi bir şey mi?" diye sordu, kendini on iki yaşındaymış gibi hissederek.

Butch'un gülümsemesi yavaştı. Gizli. "Eskiden öyle olduğunu düşünürdüm. Ama bildiğiniz tek şey buysa, elbette soğuk pizzanın harika olduğunu düşünürsünüz."

Phury martinisinden bir yudum aldı. Soğuk pizza, ha. Demek dışarıda onu bekleyen şey buydu. Ne kadar ilham verici.

"Kahretsin, oyunbozanlık etmek istemem. Sadece doğru kişiyle daha iyi oluyor." Butch Lag'ını geri attı. Garson kız yeniden doldurmak üzere almaya yöneldiğinde, "Hayır, artık iki taneyle yetiniyorum. Teşekkürler."

"Bekle!" Phury, kadın gitmeden önce, "Bekle!" dedi. "Bir tane daha alacağım. Teşekkürler."

Vishous rüyanın kendisine geldiğini biliyordu, çünkü içinde mutluydu. Kâbus her zaman onun mutluluk haliyle başlardı. Başlangıçta tamamen mutlu, tamamen eksiksiz, çözülmüş bir Rubik Küpü gibiydi.

Sonra silah patladı. Ve gömleğinde parlak kırmızı bir leke oluştu. Ve bir çılgılık, katı gibi yoğun görünen havayı yarararak geçti.

Acı ona bomba şarapneliyle parçalanmış gibi, benzinle ıslatılmış ve eşleştirilmiş gibi, derisi şeritler halinde koparılmış gibi vurdu.

Tanrım, ölüyordu. Kimse böyle bir acıyla yaşamamıştı.

Dizlerinin üzerine çöktü ve-

V, kafasına tekme yemiş gibi yataktan fırladı.

Çatı katının siyah duvarlar ve gece destekli camdan oluşan kafesinde nefesi, parke üzerinde ilerleyen bir demir testeresi gibi ses çıkarıyordu. Kahretsin, kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki, onu yerinde tutmak için ellerini kaldırması gerektiğini hissetti.

Bir içkiye ihtiyacı vardı... *şimdi*.

Yarım yamalak bacaklarının üzerinde bara gitti, yeni bir bardak aldı ve kendine yaklaşık dört santim Grey Goose doldurdu. Uzun boylu, yalnız olmadığını fark ettiğinde neredeyse dudaklarına varmak üzereydi.

Belinden siyah bir hançer çıkardı ve etrafında döndü. "Sadece ben varım, savaşçı."

İsa Mesih. Kâtip Bakire tepeden tırnağa siyah cüppelere bürünmüş, yüzü örtülü, küçücük haliyle çatı katına hâkim bir şekilde önünde duruyordu. Eteklerinin altından mermer zemine, öğle güneşi kadar parlak bir ışık yayılıyordu.

Şu anda istediği seyirci buydu. *Evet, evet*.

Eğildi ve olduğu yerde kaldı. Bu pozisyonda içmeye nasıl devam edebileceğini anlamaya çalıştı. "Onur duydum."

"Nasıl da yalan söylüyorsun," dedi kuru bir sesle. "Kaldır kendini, savaşçı. Yüzünü görmek istiyorum."

V, orada bulunan oh-fuck-me'yi kamufle etmek umuduyla amına biraz hi-how're-ya sürmek için elinden geleni yaptı. *Lanet olsun*. Wrath, kendini toparlayamazsa onu Kâtip Bakire'ye ihbar etmekle tehdit etmişti. Sanırım o para düşmüştü.

Ayağa kalkarken, biraz Kaz emmenin hakaret olarak algılanacağını düşündü.

"Evet, öyle olur," dedi. "Ama yapman gerekeni yap."

Votkayı su gibi yuttu ve bardağı ıslak barın üzerine koydu. Daha fazlasını istiyordu ama umarım kadın fazla kalmayacaktı.

"Ziyaretimin amacının kralınızla hiçbir ilgisi yok." Kâtip Bakire süzülerek yaklaştı ve bir adım ötede durdu. V geri adım atma isteğiyle savaştı, özellikle de parlayan elini uzatıp yanağına dokunduğunda. Gücü bir şimşek gibiydi: ölümcül ve kesin. Onun hedefi olmak istemezsiniz. "Vakit geldi."

Ne için zaman? Ama kendini tuttu. Kâtip Bakire'ye soru sorulmazdı. Özgeçmişinize yer cılası olarak kullanılmayı eklemek istemiyorsanız tabii.

"Doğum günün yaklaşıyor."

Doğru, yakında üç yüz üç yaşına basacaktı ama bunun neden onun özel bir ziyaretini gerektirdiğini düşünemiyordu. Eğer ona doğum günü şakası yapmak istiyorsa, postayla hızlıca bir şeyler göndermesi yeterli olurdu. Siktir et, Hallmark'tan bir e-kart da gönderebilirdi.

"Ve sana bir hediyem var."

"Onur duydum." *Ve kafası karışmış.*

"Dişiniz hazır."

Vishous sanki biri kışına çakıyla vurmuş gibi sarsıldı. "Özür dilerim, ne-" *Soru sormak yok, salak herif.* "Ah... tüm saygımla, kadını yok."

"Biliyorsun." Parlayan kolunu bıraktı. "Onu tüm Seçilmişler arasından senin ilk eşin olması için seçtim. O kanın en safı, güzelliğin en iyisi." V ağzını açtığı anda, Kâtip Bakire onun üzerinden silindir gibi geçti. "Çiftleşeceksiniz, ikiniz üreyeceksiniz ve siz de diğerleriyle üreyeceksiniz. Kızlarınız Seçilmişlerin saflarını yenileyecek. Oğullarınız Kardeşliğin üyeleri olacak. Bu sizin kaderiniz: Seçilmişlerin Primale'si olmak."

Primale kelimesi bir H-bombası gibi düştü.

"Affet beni, Kâtip Bakire...ah..." Boğazını temizledi ve kendi kendine, Papa Hazretlerini kızdırırsan, dumanı tüten parçalarını toplamak için barbekü maşasına ihtiyaç duyacaklarını hatırlattı. "Alınma ama hiçbir kadını kendim gibi kabul etmeyeceğim-"

"Yapacaksın. Onunla uygun bir ritüelde yatacaksın ve o da senin yavrunu doğuracak. Diğerleri gibi."

Öteki Taraf'ta kapana kısıldığı, etrafının kadınlarla çevrili olduğu, savaşamadığı, kardeşlerini göremediği... ya da... Tanrım, Butch... hayalleri ağzının menteşesini kırdı. "Benim kaderim bir savaşçı olmak. Kardeşlerimle birlikte. Olmam gereken yerdeyim."

Ayrıca, kendisine yapılanlardan sonra, çocuk sahibi olabilir miydi?

Onun itaatsizliği karşısında öfkelenmesini bekliyordu. Onun yerine şöyle dedi: "Makamını inkâr etmen ne kadar korkusuzca. Babana çok benziyorsun."

Yanlış. O ve Bloodletter'ın *hiçbir* ortak noktası yoktu. "Papa Hazretleri -"

"Bunu yapacaksın. Ve kendi iradenle teslim olacaksın."

Cevabı sert ve soğuktu. "İyi bir nedene ihtiyacım var." "Sen benim oğlumsun."

V nefes almayı bıraktı, göğsü üzerine beton gibi çöktü. Kesinlikle demek istediği daha geniş anlamda.

"Üç yüz üç yıl önce benim bedenimden doğdun." Kâtip Bakire'nin kukuletası kendi iradesiyle yüzünden kalktı ve hayaletimsi, ruhani bir güzellik ortaya çıktı. "Lanetli avucunu kaldır ve gerçeğimizi öğren."

Kalbi boğazına düğümlenen V, eldivenli elini kaldırdı ve deriyi dağınık bir şekilde çekiştirerek yırttı. Dehşet içinde dövmeli derisinin arkasında ne olduğuna baktı: İçindeki parıltı tıpkı onunki gibiydi.

Tanrım... Neden bu bağlantıyı daha önce kurmamıştı ki?

"Körlüğün," dedi, "inkâr etmeni sağladı. Bunu görmek istemedin."

V tökezleyerek ondan uzaklaştı. Yatağa çarptığında, kışının aşağı inmesine izin verdi ve kendi kendine şimdi aklını kaybetme zamanı olmadığını söyledi-

Oh, bekle... çoktan kaybetmişti. İyi anlaşma, yoksa şu anda tamamen çıldırmış olurdu.

"Bu nasıl... mümkün olabilir?" Elbette bu bir soruydu ama bu noktada kimin umurundaydı ki?

"Evet, sanırım bu seferlik sorunuzu mazur göreceğim." Kâtip Bakire odanın içinde süzülüyor, yürümeden hareket ediyor, cübbesi sanki taştan oyulmuş gibi yolculuktan etkilenmiyordu. Sessizlik içinde ona bir satranç taşını düşündürdü: vezir, tahtadaki diğerleri arasında her yöne hareket etmekte özgür olan.

Sonunda konuştuğunda sesi derindi. Emrediciydi. "Gebe kalmayı ve doğumu fiziksel olarak bilmek istiyordum, bu yüzden

cinsel eylemi gerçekleştirdi ve doğurgan bir durumda Eski Ülke'ye gitti." Terasın önündeki cam kapıların önünde durakladı. "Erkeği, türün hayatta kalması için en çok arzu edilen erkeksi özellikler olduğuna inandığım şeylere dayanarak seçtim: güç ve kurnazlık, güç, saldırganlık."

V babasını hayal etti ve Kâtip Bakire'nin erkekle seks yaptığını hayal etmeye çalıştı. Kahretsin, bu acımasız bir deneyim olmalı.

"Öyleydi," dedi. "Bulmak için yola çıktığım şeyi tam anlamıyla elde ettim. Kızışma başladıktan sonra geri dönüş yoktu ve o da doğasına uygun davrandı. Yine de sonunda kendini benden sakladı. Bir şekilde neyin peşinde olduğumu ve kim olduğumu biliyordu."

Evet, babası başkalarının motivasyonlarını bulma ve kullanma konusunda çok başarılıydı.

"Onun gibi bir erkeğin yanında olmadığım bir şey gibi görünebileceğimi düşünmem belki de aptallıktı. Gerçekten de kurnaz." Odanın diğer ucundaki

V. "Bana tohumunu ancak yanına bir erkek yavru verilirse vereceğini söyledi. Daha önce hiç canlı bir erkek çocuk doğurmayı başaramamıştı ve savaşçı belleri bu tatmini istiyordu.

"Ancak ben oğlumu Seçilmişler için istedim. Baban taktikleri anlamış olabilir ama tek anlayan o değildi. Ben de onun zayıflığını çok iyi biliyordum ve içimde gençlerin cinsiyetini garanti altına almak vardı. Doğumdan üç yıl sonra üç yüzyıl boyunca sana sahip olacağı ve seni bu tarafta savaşmak için eğitebileceği konusunda anlaştık. Ondan sonra benim amacıma hizmet edeceksin."

Onun amacı mı? Babasının amacı mı? Kahretsin, onun oy hakkı yok muydu?

Kâtip Bakire'nin sesi alçaldı. "Anlaşmaya vardıktan sonra, beni saatlerce altına almaya zorladı, ta ki içinde bulunduğum form neredeyse ölünceye kadar. Gebe kalma ihtiyacı onu ele geçirmişti ve ben de aynı durumda olduğum için ona katlandım."

Endured haklıydı. V, savaşçı kampındaki diğer erkekler gibi, babasının seks yapmasını izlemek zorunda bırakılmıştı. Bloodletter savaşmakla sevişmek arasında bir ayrım yapmamış ve dişilerin cüssesine ya da zayıflığına hiç aldırmamıştı.

Kâtip Bakire tekrar odanın içinde yer değiştirmeye başladı. "Seni kampa üçüncü doğum gününde teslim ettim."

V kafasının içinde bir uğultu olduğunu belli belirsiz fark etti, sanki bir tren hız kazanıyordu. Ailesinin yaptığı küçük pazarlık sayesinde

Babasının acımasızlığının sonuçlarının yanı sıra savaş kampının acımasız dersleriyle de uğraşmak zorunda kalan, harabeye dönmüş bir hayat.

Sesi hırıltıya dönüştü. "Bana ne yaptığını biliyor musun? Bana orada ne yaptıklarını?"

"Evet."

Tüm görgü kurallarını çöpe atarak, "O zaman neden orada kalmama izin verdin."

"Söz vermiştim."

V ayağa fırladı, eli mahrem yerlerine gitti. "Ben olmasam da senin onurunun sağlam kaldığını bilmek güzel. Evet, bu adil bir takas."

"Öfkenizi anlayabiliyorum-"

"Yapabilir misin *anne*? Bu beni çok daha iyi hissettirdi. Hayatımın yirmi yılını o lağım çukurunda hayatta kalmak için savaşıyor geçirdim. Elime ne geçti? Karmakarışık bir kafa ve berbat bir vücut. Ve şimdi benden senin için ürememi mi istiyorsun?" Soğuk bir şekilde gülümsedi. "Ya onları hamile bırakamazsam? Bana ne olduğunu biliyorsan, bunu hiç düşündün mü?"

"Yapabilirsin."

"Nereden biliyorsun?"

"Oğlumun göremediğim bir yanı olduğunu mu sanıyorsun?" "Seni... *kaltak*," diye fısıldadı.

Vücudundan, adamın kaşlarını yakacak kadar sıcak bir ısı püskürdü ve sesi çatı katında yankılandı. "Benim kim olduğumu unutma, savaşçı. Babanı akılsızca seçtim ve bu hata yüzünden ikimiz de acı çektik. Hayatının nasıl bir yola girdiğini gördüğümde zarar görmediğimi mi sanıyorsun? Etkilenmeden uzaktan izlediğimi mi sanıyorsun? *Senin için her gün öldüm.*"

"Sen Rahibe Teresa değil misin amına koyayım?" diye bağırdı, kendi vücudunun da ısınmaya başladığının farkındaydı. "Senin her şeye kadir olman gerekiyordu. Eğer umurunda olsaydı, bir adım atabilirdin-"

"Kaderler seçilmez, onlara bahşedilir-"

"Kim tarafından? Sen mi? O zaman bana yapılanlar için nefret etmem gereken kişi sen misin?" Şimdi her yeri parlıyordu; elinin içindekinin tüm vücuduna yayıldığını anlamak için kollarına bakmasına bile gerek yoktu. Sadece. Onun gibi. Onun gibi. "Tanrım... *lanet olsun sana.*"

"Oğlum-"

Dişlerini gösterdi. "Bana öyle seslenme. *Asla*. Anne ve oğul... Biz öyle değiliz. Annem bir şeyler yapardı. Kendime yardım edemediğimde, annem yanımda olurdu-"

"Olmak istedim-"

"Ben kanlar içinde, paramparça ve dehşet içindeyken annem yanımda olurdu. O yüzden bana evlatlık *saçmalığı* yapma."

Uzun bir sessizlik oldu. Sonra sesi net ve güçlü geldi. "Bu gece başlayacak olan tecridi takiben kendini bana sunacaksın. Formalite icabı sana eşin gösterilecek. O senin kullanımına uygun şekilde hazırlandığında geri döneceksin ve yapmak için doğduğun şeyi yapacaksın. Ve bunu kendi özgür seçiminizle yapacaksınız."

"Cehenneme kadar yolun var. Ve *seni sikeyim*."

"Vishous, Bloodletter'ın oğlu, bunu yapacaksın çünkü yapmazsan ırk hayatta kalamayacak. Eğer Azalan Toplum'un saldırılarına karşı koyma umudu varsa, daha fazla Kardeşe ihtiyaç var. Siz Kardeşlik üyeleri şu anda bir avuçsunuz. Geçmiş çağlarda aranızda yirmi otuz kişi vardı. Daha fazlası seçici üremeden başka nereden gelebilir?"

"Butch'un Kardeşliğe girmesine izin verdin ve o-"

"Gerçekleşen bir kehanet için özel izin. Hiç de aynı değil ve bunu sen de biliyorsun. Onun vücudu asla sizinki kadar güçlü olmayacak. Eğer doğuştan gelen gücü olmasaydı, asla bir Kardeş olarak işlev göremezdi."

V gözlerini ondan kaçırdı.

Türlerin hayatta kalması. Kardeşliğin hayatta kalması.

Kahretsin.

Etrafta dolaştı ve sonunda rafının ve oyuncak duvarının yanına geldi. "Ben bu tür şeyler için yanlış adamım. Ben kahraman tipi değilim. Dünyayı kurtarmakla ilgilenmiyorum."

"Mantık biyolojinin içinde ve karşı konulamaz."

Vishous parlayan elini kaldırdı ve onu kaç kez bir şeyleri yakmak için kullandığını düşündü. Evler. Arabaları. "Buna ne dersin? Bütün bir neslin benim gibi lanetlenmesini mi istiyorsun? Ya bunu yavrularıma da bulaştırırsam?"

"Mükemmel bir silah."

"Hançer de öyle, ama arkadaşlarını aydınlatmıyor."

"Sen kutsanmışsın, lanetli değil."

"Oh, öyle mi? O şekilde yaşamayı dene."

"Güç fedakarlık gerektirir."

Sert bir kahkaha attı. "O zaman, normal olmak için bu boktan bir kalp atışında vazgeçerdim."

"Ne olursa olsun, türünüze karşı bir göreviniz var."

"Evet, doğru. Tıpkı senin doğurduğun oğluna yaptığın gibi. Sorumluluklarım konusunda daha vicdanlı olmam için dua etsen iyi olur."

Şehre baktı ve Omega'nın *küçüklerinin* ellerinde hırpalanmış, dövülmüş ve ölmüş olarak gördüğü sivilleri düşündü. Bu piçler tarafından yüzyıllardır katledilen masumlar vardı ve hayat avlanmadan da yeterince zordu. Bunu bilmeliydi.

Mantık konusunda haklı olmasından nefret ediyordu. Butch'un üyeliğiyle bile Kardeşlik'te artık sadece beş kişi vardı: Wrath kanunen savaşıyordu, çünkü o kraldı. Tohrment ortadan kaybolmuştu. Darius geçen yaz ölmüştü. Yani sürekli yenilenen bir düşmana karşı beş kişi vardı. Daha da kötüsü, *Küçükler*'in ölümsüz saflarına çekebilecekleri sonsuz sayıda insan vardı, oysa Kardeşler doğup büyümek ve geçiş dönemlerinde hayatta kalmak zorundaydı. Elbette, yerleşkede üzerinde çalışılan stajyer sınıf eninde sonunda asker olarak dışarı çıkacaktı. Ancak bu çocuklar asla Kardeşlik soyundan gelen erkeklerin sahip olduğu türden bir güce, dayanıklılığa ya da iyileştirme yeteneğine sahip olmayacaklardı.

Ve daha fazla kardeş yapmaya gelince... Aralarından seçim yapabileceği küçük bir baba havuzu var. Kanunlara göre Wrath kral olarak türdeki herhangi bir dişiyle yatabilirdi ama Beth'e tamamen bağlıydı. Rhage ve Z de dişilerine bağlıydı. Tohr, hâlâ hayatta olduğunu ve geri döneceğini varsayarsak, Seçilmişler'in üyelerini hamile bırakacak bir ruh hali içinde olmayacaktı. Diğer tek olasılık Phury'ydi ama o da kalbi kırık bir bekârdı. Pek erkek-fahişe malzemesi sayılmaz.

"Kahretsin." O bu durumu düşünürken, Kâtip Bakire sessiz kaldı. Sanki onun tek bir sözüyle her şeyi bırakacağını ve yarışın canı cehenneme diyeceğini biliyormuş gibi.

Onunla yüzleşmek için arkasını döndü. "Bunu bir şartla yaparım." "O da şu."

"Burada kardeşlerimle yaşıyorum. Kardeşlerimle savaşıyorum. Öbür tarafa gideceğim ve"-Hay anasını. *Oh, Tanrım*-"Kiminle yatarsam yatayım. Ama benim evim burası."

"Primale yaşıyor-"

"Bu yapmayacak, o yüzden ya beni al ya da bırak." Ona ters ters baktı. "Ve şunu bil ki. Ben o kadar bencil bir piçim ki, eğer kabul etmezsen çeker giderim ve o zaman sen nerede olacaksın? Ne de olsa hayatımın geri kalanında beni kadınlarla düzüşmeye zorlayamazsın, tabii sikimi kendin kullanmak istemiyorsan." Soğuk bir şekilde gülümsedi. "Peki bu nasıl bir biyoloji, doğru mu?"

Şimdi odanın içinde hareket etme sırası ondaydı. Onu izleyip beklerken, aynı şekilde -hareketle- düşünüyor gibi görünmelerinden nefret ediyordu.

Rafin yanında durdu ve parlayan elini uzatıp parke levhanın üzerinde gezdirdi. Yaşadığı seksin kalıntıları sanki onaylamıyormuş gibi ortadan kayboldu, dağınıklık temizlendi. "Belki de rahat bir hayat istersin diye düşünmüştüm. Korunduğun ve savaşmak zorunda olmadığın bir hayat."

"Ve babamın yumruğunda aldığım tüm o dikkatli eğitimi mi kaybedeyim? İşte bu *büyük* bir kayıp olurdu. Korunmaya gelince, bunu üç yüz yıl önce de kullanabilirdim. Şimdi değil."

"Belki de kendi eşini istersin diye düşündüm. Senin için seçtiğim kişi, tüm soyların en iyisi. Zarafet ve güzelliğe sahip bir saf kan."

"Ve sen de babamı seçtin, değil mi? O yüzden heyecanlanmadığım için beni mazur görün."

Bakışları onun ekipmanlarına kaydı. "Böyle... sert çiftleşmeleri tercih ediyorsun."

"Ben babamın oğluyum. Bunu kendin söyledin."

"Eşinle birlikte bu cinsel çabaya katılamazdın. Bu onun için utanç verici ve korkutucu olurdu. Sen de Seçilmişlerden başkasıyla birlikte olamazsın. Bu utanç verici olur."

V eğilimlerinden vazgeçmeyi hayal etmeye çalıştı. "Canavarımın dışarı çıkması gerekiyor. Özellikle de şimdi."

"Şimdi mi?"

"Hadi ama *anne*. Benim hakkımda her şeyi biliyorsun, değil mi? İmgelemlerimin kurduğunu ve uykusuzluktan yarı-psikotik olduğumu biliyorsun. Geçen hafta bu binadan atladığımı da biliyor olmalısın. Bu böyle devam ettikçe daha da kötüleşeceğim, özellikle de egzersiz yapamazsam..."

Elini sallayarak onu başından savdı. "Hiçbir şey görmüyorsunuz çünkü kendi yolunuzda bir kavşak noktasındasınız. Nihai sonucun farkındaysanız özgür irade kullanılamaz, bu nedenle önsezili parçanız doğal olarak kendini bastırır. Geri dönecektir."

Yüzyıllar önce kendisine görünmeye başladıklarından beri diğer insanların kaderlerinin müdahalelerine karşı savaşmış olsa da, çılgınca bir nedenden dolayı bu onu rahatlatmıştı.

Sonra bir şey kafasına dank etti. "Bana ne olacağını bilmiyorsun, değil mi? Ne yapacağımı bilmiyorsun."

"Diğer taraftaki görevlerinizi yerine getireceğinize dair söz vermenizi istiyorum. Orada yapılması gerekenleri yapacağına dair. Ve bunu şimdi istiyorum."

"Söyle. Ne gördüğünü bilmediğini söyle. Eğer yeminimi istiyorsan, bana bunu ver."

"Neden?"

"Bir konuda güçsüz olduğunu bilmek istiyorum," diye ısırdı. "Böylece nasıl hissettiğimi bilirsin."

Çatı katı sauna gibi olana kadar onun sıcaklığı arttı. Ama sonra dedi ki, "Senin kaderin benim kaderim. Yolunu bilmiyorum."

V kollarını göğsünde kavuşturdu, boynunda bir ilmik varmış ve çürük bir sandalyenin üzerinde duruyormuş gibi hissediyordu. Lanet olsun. Ona. "Sana söz veriyorum."

"Bunu alın ve Primale olarak adaylığınızı kabul edin." Siyah ipek bir kordon üzerinde ağır bir altın kolye uzattı. Adam kolyeyi aldığı anda, kadın bir kez başını sallayarak anlaşımlarını mühürledi. "Gidip Seçilmişleri bilgilendireceğim. Tecritim birkaç gün sonra sona erecek. O zaman bana gelecek ve Primale olarak atanacaksınız."

Siyah kukuletası elleri olmadan kalktı. Parlayan yüzünün üzerine düşmeden hemen önce, "Bundan sonra görüşünceye kadar. Kendine iyi bak."

Ses çıkarmadan ya da hareket etmeden ortadan kayboldu, bir ışık söndü.

V dizlerinin bağı çözülmeden yatağa doğru ilerledi. Kıcı yatağa çarptığında uzun, ince kolyeye baktı. Altın çok eskidi ve üzerinde Eski Dilde karakterler vardı.

Genç olmak istemiyordu. Hiç istemedi. Yine de bu senaryoya göre, bir sperm donöründen başka bir şey olmadığını düşünüyordu. Hiçbirine babalık yapmak zorunda kalmayacaktı ki bu da rahatlatıcı bir şeydi. Bu işte iyi olamazdı.

Kolyeyi derisinin arka cebine sokarak başını ellerinin arasına aldı. Savaşçı kampında büyüdüğüne dair görüntüler gözünün önüne geldi, anılar kristal berraklığında ve cam gibi keskindi. Eski dilde kötü bir küfür savurarak ceketine uzandı, telefonunu çıkardı ve hızlı aramaya bastı. Wrath'ın sesi hatta geldiğinde, arka planda bir vınlama sesi duyuldu.

"Bir dakikan var mı?" V dedi.

"Evet, ne yapıyorsun?" V konuşmaya devam etmeyince, Wrath'ın sesi alçaldı. "Vishous? Sen iyi misin?"

"Hayır."

Bir hışırtı duyuldu, sonra uzaktan Wrath'ın sesi geldi. "Fritz, biraz sonra gelip süpürge yapabilir misin? Teşekkürler, adamım." Vınlama sesi kesildi ve bir kapı kapandı. "Konuş benimle."

"Sen... ah, en son ne zaman sarhoş olduğunu hatırlıyor musun? Gerçekten sarhoş olduğun?"

"Kahretsin...ah..." V, duraklama anında kralın siyah kaşlarının sargılarının arkasına doğru indiğini hayal etti. "Tanrım, sanırım seninleydi. Bin dokuz yüzlerin başındaydı, değil mi? İkimiz yedi şişe viski içmiştik."

"Aslında dokuzdu."

Gazap güldü. "Öğleden sonra dörtte başladık ve ne kadar sürdü, on dört saat mi? Sonrasında bütün gün yüzüm asıktı. Aradan yüz yıl geçti ve sanırım hala akşamdan kalmayım."

V gözlerini kapattı. "Şafak sökerken sana annemi hiç tanımadığımı söylediğimi hatırlıyor musun? Kim olduğu ya da ona ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu?"

"Çoğu sisli ama evet, bunu hatırlıyorum."

Tanrım, o gece ikisi de çok kirlenmişti. Zil zurna sarhoş olmuşlardı. Ve V'nin kafasında yirmi dört/yedi çürüyen şey hakkında azıcık da olsa konuşmasının tek nedeni buydu.

"V? Ne yapıyorsun? Bunun senin *mahmenle* bir ilgisi var mı?"

V kendini yatağa bıraktı. Yere düştüğünde arka cebindeki kolye kıcını ısırdı. "Evet... Onunla yeni tanıştım."

Dördüncü Bölüm

Diğer Taraf'ta, Seçilmişler'in mabedinde, Cormia beyaz odasında bir karyolada oturuyordu ve yanında küçük beyaz bir mum parlıyordu. Seçilmişlerin geleneksel beyaz cübbesini giymişti, ayakları beyaz mermer üzerinde çıplaktı, ellerini kucağında kavuşturmuştu.

Bekliyorum.

Beklemeye alışkındı. Bir Seçilmiş olarak hayatının doğası buydu. Ritüel takviminin faaliyet göstermesini beklerdiniz. Kâtip Bakire'nin ortaya çıkmasını beklediniz. Directrix'in size yerine getirmeniz gereken görevler vermesini beklediniz. Ve zarafet, sabır ve anlayışla beklediniz, yoksa hizmet ettiğiniz geleneğin tamamını küçük düşürürdünüz. Burada hiçbir kız kardeş diğerinden daha önemli değildi. Bir Seçilmiş olarak, bir bütünün parçasıydınız, işleyen bir ruhani külliyatı oluşturan birçok molekül arasında tek bir moleküldünüz... hem kritik hem de tamamen önemsiz.

Bu yüzden, diğerlerini kirletmesin diye görevlerinde başarısız olan dışının vay haline.

Ancak bugün, bekleyiş kaçınılmaz bir yük taşıyordu. Cormia günah işlemişti ve cezasını korkuyla bekliyordu.

Uzun bir süre boyunca geçişinin kendisine verilmesini istemiş, Seçilmişlerin yararına olmasa da bunun için gizliden gizliye sabırsızlanmıştı. Kendisi olarak tamamen gerçekleşmek istemişti. Nefesinde ve kalp atışlarında bir çarkın dişlisi değil, evrendeki bir birey olmasıyla ilgili bir önem hissetmek istemişti. Değişimi ona bu özel özgürlüğün anahtarı olarak görmüştü.

Kısa bir süre önce, tapınakta kadehten içmeye davet edildiğinde bu değişim ona bahşedilmişti. İlk başta çok sevinmiş, gizli arzusunun fark edilmeden gerçekleştiğini düşünmüştü. Ama sonra cezası gelmişti.

Vücuduna bakarak, başına gelecekler için göğüslerini ve kalçalarını suçladı. Belirli biri olmak istediği için kendini suçladı. Olduğu gibi kalmalıydı-

Kapının üzerindeki ince ipek perde kenara çekildi ve Kâtip Bakire'nin özel *hizmetkârlarından* biri olan Seçilmiş Amalya içeri girdi.

Cormia p a r m a k l a r ı n ı eklemleri acıyana kadar sıkarak, "Ve işte oldu," dedi.

Amalya yardımsever bir şekilde gülümsedi. "Öyle." "Ne kadar sürecek?"

"Ekselanslarının tecridinin sonunda geliyor."

Çaresizlik Cormia'nın akla hayale gelmeyecek bir şey sormasına neden oldu. "Çağrılan bizden bir başkası olamaz mı? Bunu isteyen başkaları da var."

"Sen seçildin." Cormia'nın gözlerinden yaşlar süzülürken Amalya çıplak ayaklarıyla hiç ses çıkarmadan öne çıktı. "Bedenine karşı nazik olacak. O-"

"O böyle bir şey yapmaz. O savaşçı Bloodletter'ın oğlu." Amalya geri çekildi. "Ne?"

"Kâtip Bakire size söylemedi mi?"

"OnunKutsallık dedi sadece o o oldu düzenlenmiş ile bir . Kardeşlik, değerli bir savaşçı."

Cormia başını salladı. "Bana daha önce, yanıma ilk geldiğinde söylenmişti. Herkesin bildiğini sanıyordum."

Amalya'nın endişesi kaşlarını birbirine yaklaştırdı. Tek kelime etmeden karyolaya oturdu ve Cormia'yı yanına çekti.

"Bunu istemiyorum," diye fısıldadı Cormia. "Bağışla beni kardeşim. Ama istemiyorum."

Amalya'nın sesi inandırıcılıktan yoksundu: "Her şey yoluna girecek... gerçekten." "Burada neler oluyor?" Keskin bir ses onları birbirinden ayırdı.

bir çift el.

Direktör kapının girişinde duruyordu, bakışları şüpheliydi. Bir elinde bir tür kitap, diğer elinde ise siyah tapınma incilerinden bir tutamla, Seçilmiş'in gerçek amacının ve çağrısının mükemmel bir temsiliydi.

Amalya hızla ayağa kalktı ama o anı inkâr etmek mümkün değildi. Bir Seçilmiş olarak, makamınızdan her zaman memnun olmalıydınız; daha azı, tövbe etmeniz gereken aldatıcı bir sapma olarak kabul edilirdi. Ve yakalanmışlardı.

"Şimdi Seçilmiş Cormia ile konuşacağım," diye duyurdu Directrix. "Yalnız."

"Evet, elbette." Amalya başını öne eğerek kapıya yöneldi. "İzninizle, kardeşlerim."

"Kefaret Tapınağı'na doğru ilerleyeceksiniz, değil mi?" "Evet, Directrix."

"Döngünün geri kalanında orada kal. Eğer seni arazide görürsem, hiç hoşnut olmam."

"Evet, Directrix."

Kadın giderken Cormia gözlerini sıkıca kapadı ve arkadaşı için dua etti. O tapınakta bütün bir döngü mü? Duyusal yoksunluktan çıldırabilirsin.

Directrix'in sözleri kesik kesikti. "İlgilenmeniz gereken şeyler olmasaydı sizi de oraya gönderirdim."

Cormia gözyaşlarını sildi. "Evet, Directrix."

"Hazırlıklarınıza şimdi bunu okuyarak başlayacaksınız." Deri ciltli kitap yatağın üzerine düştü. "Primale'nin haklarını ve sizin yükümlülüklerinizi anlatıyor. Bitirdiğinizde, cinsel eğitiminizi alacaksınız."

Oh, sevgili Bakire, lütfen, Directrix olmasın...lütfen, Directrix olmasın...

"Layla sana öğretecek." Cormia'nın omuzları çöktüğünde Direktris tersledi, "Sana öğretenin ben olmayacağım diye rahatlamana güceneyim mi?"

"Hiç de değil, kardeşim."

"Şimdi de gerçek dışı şeylerle rahatsız ediyorsun. Bana bak. *Bana bak.*"

Cormia gözlerini kaldırdı ve Directrix onu sert bir bakışla kısıtırırken korkuyla geri çekilmekten kendini alamadı.

"Görevini yapacaksın ve iyi yapacaksın yoksa seni dışarı atarım. Beni anlıyor musun? Dışarı atılacaksın."

Cormia o kadar şaşırılmıştı ki cevap veremedi. Atılmak mı? Dışarı atılmak... uzak tarafa mı?

"*Cevap ver bana.* Anlaşıldı

mi?" "Evet, Directrix."

"Bunu yanlış anlamayın. Seçilmişlerin hayatta kalması ve burada kurduğum düzen tek öneme sahiptir. Her ikisini de engelleyen herhangi bir birey ortadan kaldırılacaktır. Kendinize acıma dürtüsü hissettiğinizde bunu size hatırlatırım. Bu bir onurdur ve sonuçları benim elimle iptal edilecektir. Anlaşıldı mı? *Anlaştık mı?*"

Cormia sesini bulamadı, o yüzden başını salladı.

Directrix başını salladı, gözlerine garip bir ışık geldi. "Kan bağınız dışında, tamamen kabul edilemezsiniz. Aslına bakarsanız, tüm bunlar tamamen kabul edilemez."

Direktör cüppesini fısıldayarak çıktı, beyaz ipek kılıfı arkasından kapı pervazına doğru akıyordu.

Cormia başını ellerinin arasına aldı ve bulunduğu konumu düşünürken alt dudağını ısırdı: Bedeni daha yeni hiç tanımadığı bir savaşıya vaat edilmişti... acımasız ve zalim bir efendiden doğmuştu... ve Seçilmişlerin asil geleneği onun omuzlarına yüklenmişti.

Onur mu? Hayır, bu bir cezaydı, çünkü kendisi için bir şey isteme cüretini göstermişti.

Bir martini daha geldiğinde Phury bunun beşinci mi yoksa altıncı mı olduğunu hatırlamaya çalıştı. Yoksa altıncı mı? Emin değildi.

"Dostum, iyi ki bu gece kavga etmiyoruz," dedi Butch. "O boku su gibi içiyorsun."

"Susadım."

"Sanırım öyle." Polis kulübede gerindi. "Orada daha ne kadar susuz kalmayı planlıyorsun, Arabistanlı Lawrence?"

"Asılmak zorunda değilsin-"

"Kenara çekil, polis."

Hem Phury hem de Butch başlarını kaldırıp baktılar. V birdenbire masanın önünde belirmişti ve bir şeyler oluyordu. Kocaman gözleri ve solgun yüzüyle, kanaması olmasa da bir kaza geçirmiş gibi görünüyordu.

"Hey, adamım." Butch yer açmak için sağa doğru kaydı. "Seni bu gece göreceğimizi sanmıyordum."

V yerine oturdu, deri motorcu ceketini omuzlarını iyice şişirmiş ve kocaman göstermişti. Alışılmadık bir hareketle parmaklarını masanın üzerinde gezdirmeye başladı.

Butch oda arkadaşına kaşlarını çatı. "Yolda ölmüş gibi görünüyorsun. Ne yapıyorsun?"

Vishous ellerini birbirine bağladı. "Burası yeri değil."

"Öyleyse eve gidelim."

"Hayatta olmaz. Bütün gün orada mahsur kalacağım." V elini kaldırdı. Garson kız geldiğinde tepsisine bir yüzlük koydu. "Kaz gelmeye devam etsin, doğru mu? Ve bu sadece bahşiş için."

Gülümsedi. "Benim için zevkti."

Kız paten kayar gibi bara doğru giderken, V'nin gözleri VIP alanını taradı, kaşları aşağıya indi. Kahretsin, V'yi kontrol etmiyordu.

Kalabalık. Kavgaya için trollük yapıyordu. Ve kardeşinin biraz parlıyor olması mümkün müydü?

Phury sol tarafa baktı ve kulağına iki kez dokunarak özel bir kapıyı koruyan Moors'lardan birine bir istek gönderdi. Güvenlik görevlisi başıyla onayladı ve kol saatiyle konuştu.

Birkaç dakika sonra kırılmış mohawk saçlı iri bir erkek dışarı çıktı. Rehvenge mükemmel dikilmiş siyah bir takım elbise giymişti ve sağ elinde siyah bir baston vardı. Yavaşça Kardeşlik'in masasına doğru gelirken, kısmen cüssesine duydukları saygıdan, kısmen de şöhretinden duydukları korkudan olsa gerek, müşteriler önünden ayrıldılar. Herkes onun kim olduğunu ve neler yapabileceğini biliyordu: Rehv, geçim kaynağına kişisel ilgi duyan türden bir uyuşturucu lorduydu. Ona karşı gelerseniz, kendinizi Yemek Kanalı'ndaki bir şey gibi doğranmış olarak bulurdunuz.

Rehv'in gerçek doğası her şeyi karmaşıktırsa da, Zsadist'in melez kayınbiraderi Kardeşlik için şaşırtıcı bir müttefik olduğunu kanıtlıyordu. Bir *symphath* ile yatağa girmek akıllıca değildi. Gerçek ya da mecazi anlamda. Yani o huzursuz bir arkadaş ve akrabaydı.

Sıkı gülümsemesi neredeyse hiç dış göstermiyordu. "İyi akşamlar, beyler." "Küçük bir özel iş için ofisinizi kullanmamızın sakıncası var mı?" Phury sordu.

İçkisi geldiğinde V, "Konuşmuyorum," diye bağırdı. Bileğinin bir hareketiyle, sanki karnında bir ateş varmış ve bu bok sudanmış gibi içeceği geri fırlattı. "Konuşmuyorum. Konuşmuyorum."

Phury ve Butch gözlerini kilitledi ve mükemmel bir uyum sağlandı: Vishous kesinlikle konvoyu katılacaktı.

"Ofisin mi?" Phury Rehvenge'e şöyle dedi.

Rehv zarif bir kaşını kaldırdı, ametist gözleri kurnazdı. "Kullanmak isteyeceğinden emin değilim. Burası sese göre ayarlanmış ve her hece kaydediliyor. Tabii... ben içeride değilsem."

İdeal değildi ama Kardeşliğe zarar veren her şey Z'nin eşi olan Rehv'in kız kardeşine de zarar veriyordu. Yani adam yarı *symphath* olsa da, ne olursa olsun sıkı davranmak için motivasyonu vardı.

Phury kabinden kayarak çıktı ve V'ye baktı. "İçkini getir."

"Hayır."

Butch ayağa kalktı. "O zaman gidiyorsun. Çünkü eğer eve gitmezsen, burada konuşuruz."

V'nin gözleri parlıyordu. Ve tek şey onlar değildi. "Siktir-"

Butch masaya doğru eğildi. "Şu anda sanki kışın duvara takılıymış gibi bir aura yayıyorsun. Bu yüzden, ben-bir-adayım saçmalığını bırakmanı ve bir sorun yaşamadan önce kişilik bahanesini Rehv'in ofisine götürmeni şiddetle tavsiye ediyorum. Anladın mı?"

Uzun bir süre boyunca V ve Butch birbirlerine bakmaktan başka bir şey yapmadılar. Sonra V ayağa kalktı ve Rehv'in ofisine doğru yola koyuldu. Yolda öfkesi zehirli bir kimyasal koku yayıyordu, insanın burnunu sızlatan türden.

Adamım, erkek bu haldeyken V ile şansı olan tek kişi polisti.

İrlandalı için Tanrı'ya şükürler olsun.

Grup, Moors çifti tarafından korunan kapıdan geçerek Rehvenge'in mağara gibi ofisine yerleşti. Kapı kapanırken, Rehv masasının arkasına geçti, altına uzandı ve bir bip sesi duyuldu.

"Temiziz," dedi ve kendini siyah deri bir sandalyeye bıraktı.

Hepsi V'ye baktı... o da hemen hayvanat bahçesine döndü, volta atıyor ve birini yemek istiyormuş gibi görünüyordu. Kardeş sonunda odanın karşısında, Butch'un yanında durdu. Üstündeki gömme ışık, derisinin altında parlayan kadar parlak değildi.

"Konuş benimle," diye mırıldandı Butch.

V tek kelime etmeden arka cebinden bir şey çıkardı. Kolu öne doğru gelirken, ipek bir kordonun ucunda ağır bir altın kolye sallandı.

"Görünüşe göre yeni bir işim var."

"Oh...kahretsin," diye fısıldadı Phury.

Blay'in yatak odasındaki düzen John ve arkadaşları için olağan bir durumdu: John yatağın ayak ucundaydı. Blay yerde bağdaş kurmuştu. Qhuinn tam salonda, yeni vücudu bir puf sandalyenin yarısına asılı, yarısından sarkıyordu. Coronalar açıldı ve Doritos ve Ruffles poşetleri elden ele dolaştırılıyordu.

"Tamam, dökül bakalım," dedi Blay. "Geçiş süreciniz nasıldı?"

"Üstünü siktir et, biriyle yattım." Blay ve John'un gözleri fal taşı gibi açılırken Qhuinn kıkırdadı. "Evet. Yaptım. Tabiri caizse kirazımı patlattım."

"Get. Al. Siktir. Dışarı," diye nefes aldı Blay.

"Gerçekten." Qhuinn başını geriye attı ve birasının yarısını yuttu. "Yine de söyleyeceğim, bu geçiş... adamım..." John'a baktı, onun

uyumsuz gözleri daralıyor. "Hazır ol, J-man. Bu çok sert. Ölmeyi dilersin. Bunun için dua edersin. Ve sonra işler kritikleşir."

Blay başını salladı. "Korkunç bir şey."

Qhuinn birasını bitirdi ve boşunu çöp sepetine attı. "Benimki şahit oldu. Seninki de, değil mi?" Blay başıyla onaylayınca Qhuinn mini buzdolabını açtı ve bir Corona daha çıkardı. "Evet, yani... bu garipti. Babam odadaydı. Onun babası da. Tüm bunlar olurken benim vücudum çatırdıyordu. Utanırdım ama kendimi eşek gibi hissetmekle meşguldüm."

"Kimi kullandın?" Blay sordu.

"Marna."

"Niіiіiice."

Qhuinn'in göz kapakları ağırlaştı. "Evet, *çok* hoş biriydi."

Blay'in ağzı açık kaldı. "O mu? O senin-"

"Evet." Blay göğsünden vurulmuş gibi yere yığılırken Qhuinn güldü. "Marna. Biliyorum. Ben bile inanmakta güçlük çekiyorum."

Blay başını kaldırdı. "Nasıl oldu bu? Ve Tanrı yardımcım olsun, eğer bir şey atlarsan kıcını tekmelerim."

"Ha! Sanki o kadar açık sözlüsün de."

"Soruyu geçiştirme. Bir köpek gibi havlamaya başla, dostum."

Qhuinn öne doğru oturdu ve John da işarete uyarak yatağın en ucuna doğru ilerledi.

"Tamam, her şey bitmişti, değil mi? Yani... içki içildi, üstümü değiştirdim, yatakta yatıyordum... evet, tren enkazı gibiydim. Damarından daha fazlasına ihtiyacım olursa diye köşede bir sandalyede falan takılıyordum. Her neyse, babası ve benimki konuşuyorlardı ve ben bayılmışım. Sonra bir baktım, odada yalnızım. Kapı açıldı ve gelen Marna'ydı. Kazağını falan unuttuğunu söyledi. Ona bir baktım ve...şey, Blay, neye benzediğini biliyorsun, değil mi? Anında ereksiyon oldum. Beni suçlayabilir misin?"

"Hiç de değil."

John gözlerini kırptırdı ve daha da yaklaştı.

"Her neyse, üzerimde bir çarşaf vardı ama bir şekilde biliyordu. Bana bakıp gülümsüyordu ve ben de 'Aman Tanrım...' diyordum ama sonra babası koridorun sonundan onun adını seslendi. İşim bittiğinde gündüz olduğu için ikisi birlikte kalmak zorundaydı ama belli ki onun benimle kalmasını istemiyordu. Ayrılırken bana dedi ki

daha sonra gizlice geri dönecek. Ona pek inanmadım ama umutluydum. Bir saat geçti, bekliyorum... Canım çekiyor. Bir saat daha. Sonra tamam dedim, gelmeyecek. Ev telefonundan babamı aradım ve ona yatacağımı söyledim. Sonra kalktım, kıcımı sürükleyerek duşa girdim, geri çıktım... ve o odadaydı. *Çırılçıplak. Yatağın üzerinde.* Tanrım, tek yapabildiğim bakmaktı. Ama bunu çabuk atlattım." Qhuinn'in gözleri yere sabitlendi ve başını ileri geri salladı. "Onu üç kez becerdim. Biri diğerinin hemen ardından."

"Oh...kahretsin," diye fısıldadı Blay. "Beğendin mi?"

"Ne düşünüyorsun? Duh." Blay başını sallayıp Corona'sını dudaklarına götürürken Qhuinn, "İşim bittiğinde onu duşa soktum, temizledim ve yarım saat boyunca üzerine çıktım," dedi.

Blay birasını yudumlarken boğuldu ve üzerine püskürttü. "Oh, Tanrım..."

"Tadı olgun bir erik gibiydi. Tatlı ve şuruplu." John'un gözbebekleri yuvalarından fırlarken Qhuinn gülümsedi. "Onu yüzümün her yerine sürdüm. Muhteşemdi."

Adam uzun bir yudum aldı, sanki çok adammış gibi ve kafasında yeniden yaşadığına şüphe olmayan şeye vücudunun verdiği tepkiyi gizlemek için hiçbir çaba göstermedi. Kot pantolonunun fermuarı sıkılaştınca Blay kalçalarını bir yünle örttü.

Saklayacak bir şeyi olmayan John şişesine baktı. "Onunla çiftleşecek misin?" Blay sordu.

"Tanrı aşkına, hayır!" Qhuinn'in eli kalktı ve siyah gözünü hafifçe dürttü. "Bu sadece... olan bir şeydi. Yani, *hayır*. O ve ben mi? Asla."

"Ama o bir-"

"Hayır, bakire değildi. Tabii ki değildi. Yani çiftleşme yok. Zaten beni o şekilde asla almazdı."

Blay, John'a baktı. "Aristokrasinin dişilerinin çiftleştirilmeden önce bakire olmaları gerekir."

"Yine de zaman değişti." Qhuinn kaşlarını çattı. "Yine de kimseye bir şey söyleme, tamam mı? İyi vakit geçirdik ve önemli bir şey değildi. O iyi bir arkadaş."

"Dudaklar mühürlü." Blay derin bir nefes aldı, sonra boğazını temizledi. "Ah... başka biriyle daha iyi, değil mi?"

"Seks mi? Kilometrelerce, dostum. Kendi kendine yapmak biraz rahatlatıyor ama gerçeğiyle alakası yok. Tanrım, o kadar yumuşaktı ki... özellikle de

Bacaklar. Onun üstünde olmayı, bokumu derinlere sokmayı, iniltilerini duymayı seviyordum. Keşke siz de orada olabilseydiniz. Çok hoşunuza giderdi."

Blay gözlerini devirdi. "Seks yapıyorsun. Evet, işte şimdi görmem gereken bir şey var."

Qhuinn'in gülümsemesi yavaş ve biraz da şeytaniydi. "Beni dövüşürken izlemeyi seviyorsun, değil mi?"

"Elbette, bu işte iyisin."

"Seks neden farklı olsun ki? Bu sadece vücudunuzla yaptığınız bir şey."

Blay şaşkın görünüyordu. "Ama... mahremiyet ne olacak?"

"Mahremiyet bir bağlam meselesidir." Qhuinn üçüncü birasını çıkardı. "Peki ya Blay?"

"Ne?"

"Sekste de gerçekten iyiyimdir." Üstünü kırdı ve bir yudum aldı. "Yapmamız gereken şey şu. Güçlenmek için birkaç gün izin alacağım ve sonra şehir merkezindeki kulüplere gideceğiz. Bunu tekrar yapmak istiyorum ama bu onunla olamaz." Qhuinn John'a baktı. "J-man, bizimle ZeroSum'a geliyorsun. Pretrans olman umurumda değil. Birlikte gidiyoruz."

Blay başıyla onayladı. "Üçümüzün arasında iyi bir hava var. Ayrıca John, yakında sen de bizim olduğumuz yerde olacaksın."

İkili plan yapmaya başladığında John sessizleşti. Bütün bu piliç tavlama olayı akıl almaz bir şeydi ve bunun tek nedeni geçiş sürecinin henüz onu etkilememiş olması değildi. Cinsel içerikli şeylerle ilgili kötü bir geçmişi vardı. En kötüsü.

Bir anlığına, olayın geçtiği kirli merdiven boşluğunu hatırladı. Silahı şakağında hissetti. Pantolonunun çekildiğini hissetti. Akla hayale gelmeyecek bir şeyin kendisine yapıldığını hissetti. Nefesinin boğazını tırmaladığını, gözlerinin yaşardığını ve altına işediğinde adamın ucuz spor ayakkabılarının uçlarına nasıl bulaştığını hatırladı.

"Bu hafta sonu," diye açıkladı Qhuinn, "senin icabına bakacağız, Blay."

John birasını yere bıraktı ve Blay'in yanakları kızarıırken yüzünü ovuşturdu. "Evet, Qhuinn... Bilmiyorum-"

"Güven bana. Bunu senin için yapacağım. Sonra, John? Sırada sen varsın."

John'un ilk tepkisi başını hayır anlamında sallamak oldu ama aptal gibi görünmemek için kendini durdurdu. Kendini zaten sekiz topun gerisinde hissediyordu,

küçük ve erkeksi olmayan. Biriyle yatma teklifini geri çevirmek onu ezikler diyarına sokar.

"Yani bir planımız var mı?" Qhuinn talep etti.

Blay tişörtünün altıyla oynarken John adamın hayır diyeceği izlenimine kapıldı. Bu da John'u çok daha iyi hissettirdi-

"Evet." Blay boğazını temizledi. "Ben...ah, evet. Bok gibiyim. Neredeyse tek düşünebildiğim şey bu, anlıyor musun? Ve bu gerçekten acı verici." "Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum." Qhuinn'in uyumsuz gözleri parladı. "Ve güzel zamanlar geçireceğiz. Kahretsin, John..." "Vücudun kendini toparlasın diye mi?"

John sadece omuz silkti, gitmeyi diledi.

"Ee, biraz sKillerz zamanı mı?" Blay yerdeki Xbox'ı başıyla işaret ederek sordu. "John bizi yine yenecek ama hâlâ iki numara için savaşabiliriz." Başka bir şeye odaklanmak büyük bir rahatlamaydı ve üçü de oyuna kendilerini kaptırdılar, televizyona bağıldılar, birbirlerine şeker ambalajları ve bira kapakları fırlattılar. Tanrım, John buna bayılıyordu. Video ekranında eşitlermiş gibi yarışıyorlardı. O küçük ve geride kalmış değildi; o

olduklarından daha iyi. sKillerz'de olmak istediği savaşçı olabilirdi.

Derilerini tabaklarken Blay'e baktı ve adamın bu oyunu özellikle John'u daha iyi hissettirmek için seçtiğini biliyordu. Ama sonra, Blay insanların kafalarının nerede olduğunu ve birini utandırmadan nasıl nazik olunacağını bilme eğilimindeydi. Mükemmel bir arkadaşı.

Dört altılı paket, üç mutfak gezisi, iki tam sKillerz oyunu ve bir Godzilla filminden sonra John saatini kontrol etti ve yataktan kalktı. Fritz birazdan onu almaya gelecekti, çünkü saat dörtte bir randevusu vardı.

Her gece sabah kahvaltısı yapmak zorundaydı yoksa eğitim programından atılacaktı.

Yarın sınıfta görüşürüz?" diye

imzaladı. "İyi anlaşma," dedi Blay.

Qhuinn gülümsedi. "Sonra görüşürüz, tamam mı?"

Yapacağım. Kapıda durakladı. *Oh, hey, soracaktım.* Gözüne dokundu ve Qhuinn'i işaret etti. *Gözündeki morluk da ne?*

Qhuinn'in bakışları kesinlikle sabit kaldı, gülümsemesi her zamanki gibi parlaktı. "Oh, önemli bir şey değil. Sadece duşta kayıp düştüm. Gerçekten aptalca, ha."

John kaşlarını çattı ve Blay'e baktı, Blay'in gözleri yere kaydı ve orada kaldı. Tamam, bir şey-

"John," dedi Qhuinn kararlı bir şekilde, "kazalar olur."

John çocuğa inanmamıştı, özellikle de Blay'in gözlerinin hâlâ kapalı olduğu düşünüldüğünde, ama kendi sırrı olan biri olarak meraklı biri değildi.

Evet, tabii, imzaladı. Sonra hızlı bir veda ısılığı çaldı ve gitti.

Kapıyı kapatırken onların derin seslerini duydu ve elini tahtaya koydu. Onların olduğu yerde olmayı o kadar çok istiyordu ki... Ama seks meselesi... Hayır, onun dönüşümü erkek olmakla ilgiliydi, böylece ölülerinin intikamını alabilecekti. Piliçleri becermekle ilgili değildi. Aslına bakarsanız, belki de Phury'nin kitabından bir sayfa almalı.

Bekârlığın tavsiye edilecek pek çok yanı vardı. Phury neredeyse hiç cinsel ilişkiye girmemişti ve bir de ona bakın. Kafası tamamen yerindeydi, tam bir birliktelik adamıydı.

İzinden gitmek için hiç de fena adımlar değil.

Beşinci Bölüm

"Sen ne olacaksın?" Butch ağzından kaçırdı.

Oda arkadaşına bakarken, Vishous o lanet kelimeyi güçlkle söyleyebildi. "Primale. Seçilmişlerin."

"O da ne?" "Temel olarak, bir sperm donörü."

"Bekle, bekle... Yani tüp bebek falan mı yapacaksın?"

V bir elini saçlarının arasında gezdirdi ve yumruğunu duvara vurmanın ne kadar iyi hissettireceğini düşündü. "Bundan biraz daha fazla uygulamalı."

Uygulamalı demişken, bir dişiyle heteroseksüel seks yapmayalı uzun zaman olmuştu. Seçilmişlerin resmi, ritüel çiftleşmesi sırasında bile boşalabilir miydi?

"Neden sen?"

"Kardeşliğin bir üyesi olmalı." V karanlık odada volta atıyor, annesinin kimliğini bir süre daha gizli tutmaya çalışıyordu. "Aralarından seçim yapabileceğin küçük bir havuz var. Gittikçe de küçülen bir havuz."

"Orada mı yaşayacaksın?" Phury sordu.

"Nerede yaşıyorsun?" Butch araya girdi. "Yani bizimle dövüşemeyecek misin? Ya da... takılamayacak mısınız?"

"Hayır, bunu anlaşmanın bir şartı haline getirdim."

Butch rahatlamış bir şekilde nefes verirken, V oda arkadaşının kendisini görmeyi en az kendisi kadar önemseydiğini düşünerek öfkelenmemeye çalıştı.

"Ne zaman olacak?"

"Birkaç gün."

Phury konuştu. "Wrath biliyor mu?"

"Evet."

V neye imza attığını düşünürken, kalbi göğüs kafesinden çıkmak için kanat çırpın bir kuş gibi göğsünde tekmelemeye başladı. İki kardeşinin ve Rehvenge'in ona ters ters baktığı gerçeği paniğini daha da arttırdı. "Dinle, bana biraz izin verir misin? Benim... kahretsin, dışarı çıkmam lazım."

"Ben de seninle geleceğim," dedi Butch.

"Hayır." V çaresiz bir ruh hali içindeydi. Eğer fena halde uygunsuz bir şey yapmak isteyebileceği bir gece varsa, o da şimdi idi. Oda arkadaşına karşı hissettikleri yeterince kötüydü; bunu gerçeğe dönüştürmek ne onun, ne Butch'un, ne de Marissa'nın başa çıkabileceği bir felaket olurdu. "Yalnız kalmaya ihtiyacım var."

V lanet olası kolyeyi kış cebine geri soktu ve ofisin ezici sessizliğini terk etti. Hızlı adımlarla yan kapıdan çıkıp ara sokağa girerken, *daha azını* bulmak istiyordu. Bir tane bulması gerekiyordu. Kâtip Vir'e dua etti-

V durdu. *Lanet olsun.* Artık annesine dua etmeyeceği kesindi. Ya da o ifadeyi kullanmıyordu.

Tanrım. Lanet olsun.

V, ZeroSum'un binasının soğuk tuğlalarına yaslandı ve her ne kadar canını acıtsa da savaşçı kampındaki hayatını düşünmeden edemedi.

Kamp Avrupa'nın ortasında, bir mağaranın derinliklerinde yer alıyordu. Otuz kadar asker burayı ana üs olarak kullanıyordu ama başka sakinler de vardı. Bir düzine pretrans eğitim için oraya gönderilmişti ve bir düzine kadar fahişe de erkekleri besliyor ve onlara hizmet ediyordu.

Kan Mektubu yıllarca burayı işletmiş ve türün sahip olduğu en iyi savaşçılardan bazılarını yetiştirmişti. Kardeşliğin dört üyesi V'nin babasının yanında işe başlamıştı. Ancak her seviyeden pek çok kişi hayatta kalamamıştı.

V'nin ilk anıları aç ve üşümüş olduğu, midesi inlerken başkalarının yemek yemesini izlediği anlardı. İlk yılları boyunca açlık onu yönlendirmiş ve diğer pretranslar gibi onun da tek motivasyonu, nasıl yapmak zorunda olursa olsun, karnını doyurmak olmuş.

Vishous mağaranın gölgelerinde bekledi, kampın ateş ocağından yayılan titrek ışıktan uzak durdu. Yedi taze geyik müstehcen bir çılgınlık içinde tüketiliyordu; askerler eti kemiklerinden ayırıp hayvanlar gibi çiğniyor, yüzlerini ve ellerini kan bürüyordu. Yemeğin kenarındaki tüm pretranslar açgözlülüktен titriyordu.

Diğerleri gibi V de açlıktan keskinleşmişti. Ama o genç arkadaşlarının yanında durmadı. Uzak karanlıkta bekledi, gözleri

avına kilitlenmişti.

İzini sürdüğü asker bir domuz kadar şişmandı, et kıvrımları derisinin üzerine dökülüyor ve yüz hatları şişkinlikten belli olmuyordu. Bu obur adam çoğu zaman tunik giymezdi; kampta yaşayan başıboş köpekleri tekmelerken ya da fahişelerin peşinden giderken şişkin göğsü ve şiş göbeği sallanırdı. Ancak tüm tembelliğine rağmen acımasız bir katildi, hızındaki eksiklik kaba kuvvetiyle telafi ediliyordu. Yetişkin bir erkeğin kafası kadar büyük elleriyle, küçüklerin uzuvlarını koparıp yediği söylenirdi.

Her yemekte ete ilk ulaşanlardan biriydi ve hızlı bir şekilde yerdi, ancak isabet eksikliği onu engelliyordu. Ağzına neyin girdiğine pek dikkat etmezdi: Geyik eti parçaları, kan akıntıları ve kemik parçaları karnını ve göğsünü kaplar, özensiz bakımlarının kanlı bir tuniği örülürdü.

Bu gece erkek erkenden işini bitirdi ve avucunda bir geyik böğrü olduğu halde kalçalarının üzerine çöktü. İş bitmiş olmasına rağmen, üzerinde çalıştığı leşin yanında oyalandı ve diğer askerleri eğlenmek için uzaklaştırdı.

Dövüş cezalarının dağıtılma zamanı geldiğinde, dövüşçüler ateş çukurundan Bloodletter'in platformuna taşındı. Meşalelerin ışığında, antrenman sırasında kaybeden askerler Bloodletter'in ayaklarının dibinde eğildi ve diğerlerinin alayları ve tokatları eşliğinde onları yenenler tarafından tecavüze uğradı. Bu arada, kampın dışileri sert gözlerle sıralarını beklerken, pretranslar geyiklerden geriye kalanların üzerine düştü.

V'nin avı aşağılanmalarla pek ilgilenmiyordu. Şişman asker bir süre daha izledi, sonra geyik bacağı elinde sallanarak uzaklaştı. Pis yatağı askerlerin uyuduğu yerin en ucundaydı, çünkü pis kokusu burunlarını bile rahatsız ediyordu.

Uzandığında dalgalı bir tarlaya benziyordu, vücudu bir dizi tepe ve vadiden oluşuyordu. Karnının üzerinde yatan geyik bacağı dağın zirvesindeki ödüldü.

V, askerin boncuk gibi gözleri etli kapaklarla kapanıncaya ve iri göğsü yavaşlayan bir ritimle inip kalkmaya başlayıncaya kadar geride kaldı. Kısa süre sonra balığın dudakları aralandı ve bir horlama sesi çıktı, ardından bir diğeri geldi. İşte o zaman V, toprak zeminde hiç ses çıkarmayan çıplak ayaklarının üzerine kapandı.

Erkeğin iğrenç kokusu V'yi caydırmadı ve geyiğin taze kaslarındaki kiri umursamadı. Öne doğru uzandı, küçük elini kemik eklemine doğru uzattı.

Tam hançeri çekip çıkaracakken, siyah bir hançer askerin kulağının yanından aşağı indi ve mağara zeminine saplanarak erkeğin gözlerini açtı.

V'nin babası düşmek üzere olan zincirli bir yumruk gibi dikiliyordu, bacaklarını dikmiş, kara gözlerini dikmişti. Kamptakilerin en irisiydi, türün içinde doğan en iri erkek olduğu söylenirdi ve varlığı iki nedenden ötürü korku uyandırırdu: cüssesi ve ne yapacağı kestirilemezliği. Ruh hali sürekli değişiyordu, kaprisleri şiddetli ve kaprisliydi ama V değişken öfkesinin ardındaki gerçeği biliyordu: Etki için kalibre edilmemiş hiçbir şey yoktu. Babasının kötü niyetli kurnazlığı, kaslarının kalınlığı kadar derindi.

"Uyan," diye tersledi Bloodletter. "Zayıf biri tarafından suçlanırken tembellik ediyorsun."

V babasından uzaklaştı ama yemeye başladı, dişlerini ete geçirdi ve olabildiğince hızlı çiğnedi. Bunun için muhtemelen ikisi tarafından da dövülecekti, bu yüzden darbeler üzerine inmeden önce mümkün olduğunca çok tüketmesi gerekiyordu.

Şişman olan, Bloodletter çivili çizmesiyle ayak tabanına tekme atana kadar bahaneler uydurdu. Erkeğin yüzü griye döndü ama bağarmaması gerektiğini biliyordu.

"Bu tesadüfün nedenleri beni sıkıyor." Kan Mektubu askere baktı. "Bu konuda ne yapacaksınız, benim sorum bu."

Asker nefes almadan yumruğunu kaldırdı, eğildi ve V'nin boğruine indirdi. Darbe ciğerlerindeki nefesi ve ağızındaki eti alıp götürürken V ağızındaki lokmayı da kaybetti. Nefes nefese kaldığında, parçayı topraktan aldı ve dudaklarının arasına geri itti. Tadı mağaranın zemininden gelen tuzluydu.

Dayak başladığında, V baldır kemiğinin neredeyse kırılana kadar büküldüğünü hissedene kadar darbeleri yedi. Bir çığlık attı ve geyik bacağını kaybetti. Başka biri onu aldı ve kaçtı.

Kan Mektubu başından sonuna kadar gülümsemeden güldü, bıçak gibi düz ve ince dudaklarından havlama sesi geliyordu. Ve sonra bitirdi. Hiç çaba sarf etmeden şişman askeri ensesinden yakaladı ve onu kaya duvara fırlattı.

Bloodletter'ın çivili botları V'nin yüzünün önüne dikildi. "Bana hançerimi getir."

V kuru gözlerini kırptırdı ve hareket etmeye çalıştı.

Bir deri gıcirtısı duyuldu ve ardından Bloodletter'ın yüzü görüldü.
V. "Bana hançerimi getir, evlat. Yoksa bu gece çukurda fahişelerin yerini almanı sağlarım."

Babasının arkasında toplanan askerler kıkırdadı ve biri attığı taşla V'nin bacağının yaralandığı yere isabet etti.

"Hançerim, evlat."

Vishous küçük parmaklarını toprağa sapladı ve kendini silaha doğru sürükledi. Kendisinden sadece bir metre uzakta olmasına rağmen, kılıç kilometrelerce uzaktaymış gibi görünüyordu. Sonunda avucunu üzerine kapattığında, onu topraktan kurtarmak için iki eline birden ihtiyacı vardı, o kadar güçsüzdü ki. Karnı acıdan yuvarlanıyordu ve bıçağı çekerken çaldığı eti kustu.

Kusma hissi geçtikten sonra, hançeri tekrar boyuna ulaşmış olan babasına doğru kaldırdı.

"Ayağa kalk," dedi Bloodletter. "Yoksa değersizlere boyun eğmem gerektiğini mi düşünüyorsun?"

V oturur pozisyona gelmeye çabaladı ve omuzlarını zar zor kaldırabildiği için tüm vücudunu nasıl kaldıracağını anlayamadı. Hançeri sol eline geçirdi, sağ elini toprağın üzerine koydu ve itti. Acı o kadar büyüktü ki gözleri karardı... ve sonra mucizevi bir şey oldu. Sanki güneş ışığı damarlarına girmiş ve acıyı temizlemiş gibi bir tür parlak ışık onu içten dışa kapladı. Görme yetisi geri geldi... ve elinin parladığını gördü.

Şimdi merak etmenin sırası değildi. Kendini yerden sıyırdı, bacağına ağırlık vermemeye çalışarak ayağa kalktı. Titreyen bir elle hançeri babasına uzattı.

Kan Mektubu sanki V'nin ayağa kalkmasını hiç beklemiyormuş gibi bir kalp atışı boyunca ona baktı. Sonra silahı aldı ve arkasını döndü.

"Biri onu yere indirsin. Cesareti beni rahatsız ediyor."

Emir yerine getirildiğinde V bir yığın halinde yere düştü ve bir anda ısıltı onu terk etti ve acı geri döndü. Diğer darbelerin inmesini bekledi, ancak kalabalığın kükremesini duyduğunda, kaybedenlerin cezalarının günün eğlencesi olacağını biliyordu, kendisi değil.

Sefalet bataklığında yatarken, hırpalanmış bedeninin çarpıntıları arasında nefes almaya çalışırken, siyah cüppeli küçük bir kadının yanına geldiğini ve onu kollarıyla sardığını hayal etti. Yumuşak sözlerle onu kucaklıyor ve saçlarını okşayarak onu rahatlatıyordu.

İmgelemi memnuniyetle karşıladı. O onun hayali annesiydi. Onu seven, güvende olmasını, ısınmasını ve beslenmesini isteyen annesiydi. Gerçekten de onu hayatta tutan, ona bildiği tek huzuru veren şey onun görüntüsüydü.

Şişman asker eğildi, kokuşmuş, nemli nefesi Vishous'un burnunu istila etti. "Benden bir daha çalarsan, sana getirdiğim şeyle iyileşemezsin."

Asker V'nin yüzüne tükürdükten sonra onu kaldırdı ve işe yaramaz bir enkaz gibi kirli paletten uzağa fırlattı.

V bayılmadan önce son olarak başka bir pretransın geyik bacağına iştahla bitirdiğini gördü.

Altıncı Bölüm

V bir lanetle anılarından koptu, gözleri rüzgâra kapılmış eski gazeteler gibi durduğu ara sokakta uçtu. Tam bir enkazdı. Tupperware'inin mührü açılmış ve yemek artıkları her yere sızmıştı.

Dağınık. Çok dağınık.

İyi ki o zamanlar beni seven annem olayının ne kadar saçma bir şey olduğunu bilmiyordu. Bu onu, kendisine yöneltilen tacizlerden daha fazla incitebilirdi.

Arka cebinden Primale'in madalyonunu çıkardı ve ona baktı. Dakikalar sonra madalyon yere düşüp bozuk para gibi zıpladığında hâlâ ona bakıyordu. Kaşlarını çatı... ta ki "normal" elinin parladığını ve ipek kordonu yaktığını fark edene kadar.

Lanet olsun, annesi egomanyağın tekiydi. Bu türü var etmişti ama bu onun için yeterli değildi. Kesinlikle hayır. Kendisini de işin içine katmak istiyordu.

Siktir et. Ona yüzlerce torununun mutluluğunu yaşatmayacaktı. Ebeveyn olarak berbattı, o halde neden bir nesli daha mahvetmesine izin versin ki?

Ayrıca, Primale olmaması için başka bir neden daha vardı. Ne de olsa babasının oğluydu, yani zalimlik DNA'sında vardı. Bunun acısını Seçilmişlerden çıkarmayacağına nasıl güvenebilirdi? O dişilerin hiçbir suçu yoktu ve eğer eşleri olsaydı bacaklarının arasından geçecekleri şeyi hak etmiyorlardı.

Bunu yapmayacaktı.

V bir sigara yaktı, madalyonu aldı ve Trade'den sağa dönerek ara sokaktan çıktı. Şafak sökmeden önce bir dövüşe şiddetle ihtiyacı vardı.

Ve şehir merkezindeki beton labirentte *daha az* sayıda insan bulmayı umuyordu.

Bu güvenli bir bahisti. Lessening Topluluğu ile vampirler arasındaki savaşın tek bir kuralı vardı: İnsanların yanında savaşmak yok. Her iki tarafın da ihtiyaç duyduğu son şey insan kayıpları ya da tanıklardı, bu yüzden gizli savaşlar oyunun adıydı ve Caldwell kenti küçük ölçekli savaşlar için iyi bir tiyatro sundu: 1970'lerin perakende satışları sayesinde

banliyölere göç ettiğinde, çok sayıda karanlık sokak ve boşaltılmış bina vardı. Ayrıca, sokaklarda bulunan az sayıdaki insan da öncelikle çeşitli kötü alışkanlıklarına hizmet etme derdindeydi. Bu da polise yapacak çok iş bırakacak şekilde meşgul oldukları anlamına geliyordu.

Yolda ilerlerken sokak lambalarının yaydığı ve arabaların sıçrattığı ışık havuzlarından uzak durdu. Acı gece nedeniyle etrafta çok az yaya vardı, bu yüzden McGrider's Bar ve Screamer's'ın ve yeni açılan bir striptiz kulübünün önünden geçerken yalnızdı. Daha ileride, rakip dövme salonlarının arasına sıkışmış Tex-Mex büfesinin ve Çin restoranının yanından geçti. Birkaç blok sonra, Beth'in Wrath'la tanışmadan önce oturduğu Redd Caddesi'ndeki apartmanın önünden geçti.

Geri dönüp şehir merkezinin kalbine doğru gitmek üzereydi ki V durdu. Burnunu kaldırdı. İçine çekti. Rüzgârda bebek pudrası kokusu vardı ve yaşlı kadınlar ve bebekler bu saatte iş başında olmadığına göre, düşmanının yakında olduğunu biliyordu.

Ama havada başka bir şey vardı, kanını donduran bir şey.

V hançerlerini alabilmek için ceketini gevşetti ve kokuları takip ederek Yirminci Cadde'ye doğru koşmaya başladı. Yirminci Cadde, gecenin bu saatinde uykuda olan ofis binalarıyla çevrili, tek yönlü bir ticaret yoluydu ve engeli, çamurlu kaldırımında ilerledikçe kokular daha da güçleniyordu.

İçinden bir ses çok geç kaldığını söylüyordu.

Beş blok sonra haklı olduğunu gördü.

Diğer koku ise sivil bir vampirin dökülen kanıydı ve bulutlar dağılırken ay ışığı korkunç bir manzaranın üzerine düştü: Yırtık pırtık kulüp kıyafetleri giymiş geçiş sonrası bir erkek ölmüştü, gövdesi bükülmüş, yüzü tanınmayacak kadar hırpalanmıştı. Cinayeti işleyen daha *az güçlü* kişi vampirin ceplerini karıştırıyordu, şüphesiz daha fazla katliam için bir ipucu olarak bir ev adresi bulmayı umuyordu.

Avcı V'yi hissetti ve omzunun üzerinden baktı. Bu şey kireçtaşı kadar beyazdı; soluk saçları, teni ve gözleri tebeşir gibi mattı. İri yarı, rugby oyuncusu gibi yapılı olan bu adam acemilik dönemini çoktan geçmişti ve V bunu sadece piçin doğal pigmentlerinin solmuş olmasından anlamıyordu. Ayağa fırladığında, ellerini göğsüne götürüp vücudunu ileri doğru fırlattığında, *daha küçük* olan tamamen iş başındaydı.

İkisi birbirine doğru koştu ve kavşaklarda çarpışan arabaların yaptığı gibi karşılaştı: ızgaradan ızgaraya, ağırlıktan ağırlığa, kuvvete karşı kuvvet. İlk karşılaşmada-

ve selamlaşırken, V çenesine beyninin kafatasının içinde kaymasına neden olan türden bir yumruk yedi. Bir an için *sersemlemişti* ama bu iyiliğe karşılık vermeyi başardı. Sonra rakibinin peşinden gitti, piçin deri ceketinin arkasına tutundu ve onu savaş botlarından savurdu.

V boğuşmayı severdi. Ve yer oyununda iyiydi.

Avcı yine de hızlıydı, buzlu kaldırımdan fırladı ve V'nin iç organlarını iskambil destesi gibi karıştıran bir tekme savurdu. V geriye doğru tkezlerken ayağı bir kola şişesine takıldı, bileği patladı ve asfalta inen hızlı trende bir koltuk kaptı. Vücudunu serbest bırakarak gözlerini hızla yaklaşan avcıdan ayırmadı. Piç kurusu V'nin ayak bileğine saldırdı, ona bağlı olan bok çuvalını yakaladı ve devasa göğsündeki ve kollarındaki tüm gle büktü.

V yüzüstü yere kapaklanırken bir çığlık attı ama acıyı duymazdan geldi. Kötü durumdaki ayak bileğini ve kollarını kaldıraç olarak kullanarak kendini asfalttan itti, boştaki bacağını göğsüne doğru kaldırdı ve geriye doğru vurarak piç kurusunu dizinden yakalayıp eklemine parçaladı. *Daha küçük* olan flamingo, V'nin sırtına düşerken bacağı tamamen yanlış şekilde büküldü.

İkisi sıkı sıkıya kenetlendi, yuvarlanıp katledilen sivilin yanına geldiklerinde n kolları ve pazuları gerildi. V'nin kulağı ısırılınca, gerçekten çok sinirlendi. Adamın dişleri arasından sıyrılıp piçin n lobunu yumrukladı ve kemikten kemiğe bir darbe indirerek adamı sersemletip kurtulmasına yetecek kadar uzun süre sersemletti.

Bir eşit.

Tam bacaklarını avcının altından çekerken bıçak bğrne saplandı. Keskin, keskin bir acı 'roids'li bir arının sokması gibiydi ve bıçağın derisini yırttığını ve göğüs kafesinin hemen altında, sol tarafındaki kaslara girdiğini biliyordu.

Dostum, eğer bir bağırsak delinmişse, işler hızla kötüye gidecekti. Bu yüzden kavgayı yatıştırmanın zamanı gelmişti.

Yaralanmanın verdiği enerjiyle V, *daha küçük* olanı çenesinden ve kafasının arkasından yakaladı ve onu bir bira şişesiymiş gibi döndürdü. Kafatasının omurilikten kurtulması, bir dalın ikiye ayrılması gibiydi ve vücut bir anda gevşedi, kolları yere düştü, bacakları hareketsiz kaldı.

V, güç tepesi soluklaşırken yan tarafını tuttu. Kahretsin, soğuk terler içindeydi ve elleri titriyordu ama işi bitirmek zorundaydı. Piç *kurusunu* puflamadan önce hızlıca üstünü aradı ve kimliğine baktı.

Avcının gözleri onunkilerle buluştu, ağzı yavaşça çalışıyordu. "Benim adım... bir zamanlar Michael'dı. Seksen...üç...yıl önce. Michael Klosnick."

Cüzdanı çevirerek açan V, güncel bir ehliyet buldu. "Pekala, Michael, cehenneme iyi yolculuklar."

"Sevindim... Bitti."

"Öyle değil. Duymadın mı?" Kahretsin, yan tarafı onu öldürüyordu. "Yeni şehir evin Omega'nın bedeni, dostum. Orada sonsuza dek kirasız yaşayacaksın."

Solgun gözleri kocaman açıldı. "Yalan söylüyorsun."

"Lütfen. Sanki zahmet edecekmişim gibi?" V başını salladı. "Patronun bundan bahsetmiyor mu? Sanırım bahsetmiyor."

V hançerlerinden birini kınından çıkardı, kolunu omzunun üzerinden yukarı kaldırdı ve bıçağı o geniş göğse sapladı. Tüm sokağı aydınlatacak kadar parlak bir ışık patlaması oldu, ardından bir patlama ve... *kahretsin*, patlama sivili de yakaladı ve şiddetli bir rüzgâr sayesinde onu da aydınlattı. İki ceset de yok olurken, soğuk esintiden geriye kalan tek şey bebek pudrasının yoğun kokusuydu.

Hay sikeyim. Sivilin ailesine şimdi nasıl haber verebilirler?

Vishous etrafı aradı ve başka bir cüzdan bulamayınca kendini bir çöp konteynerine yasladı ve orada öylece oturup sığ emişlerle nefes aldı. Her nefes alışında yeniden bıçaklanıyormuş gibi hissediyordu ama oksijensiz kalmak bir seçenek değildi, bu yüzden devam etti.

Yardım çağırmaq için telefonunu çıkarmadan önce hançerine baktı. Siyah bıçak, *daha az güçlü* olanın mürekkep gibi kanıyla kaplanmıştı. Avcı ile olan dövüşünü gözden geçirdi ve onun yerinde, onun kadar güçlü olmayan başka bir vampirin olduğunu hayal etti. Onun sahip olduğu soydan gelmeyen birini.

Eldivenli elini kaldırdı. Eğer laneti onu tanımladıysa, Kardeşlik ve onun asıl amacı da hayatını şekillendirmişti. Peki ya bu gece öldürölseydi? Ya o bıçak kalbine sapsansaydı? Dört savaşçıya düşerlerdi.

Sikeyim.

Tanrının unuttuğı varlığının satranç tahtasında taşlar dizilmiş, oyun önceden belirlenmişti. Dostum, hayatta pek çok kez yolunu seçemezsin çünkü gideceğın yol senin için belirlenmiştir.

Özgür irade *tam* bir saçmalıktı.

Annesini ve onun dramını unutun; Kardeşlik için Primale olması gerekiyordu. Hizmet ettiği mirasa borçluydu.

Bıçağı derisine sildikten sonra silahın kabzasını tekrar kınına soktu, ayağa kalkmaya çalıştı ve ceketini yokladı. Kahretsin... telefonu. Telefonu neredeydi? Çatı katında. Wrath'la konuştuktan sonra orada bırakmış olmalıydı-

Bir el silah sesi duyuldu.

Bir mermi tam göğüs kaslarının arasına isabet etmiş.

Çarpmanın etkisiyle topuklarından fırladı ve havada ağır çekim bir düşüşe geçti. Tekrar yere düştüğünde, ezici bir basınç kalbinin yerinden fırlamasına ve beyninin silikleşmesine neden olurken öylece yattı. Tek yapabildiği soluk alıp vermektir, boğazının koridorunda hızlı hızlı nefes alıp veriyordu.

Son gücüyle başını kaldırdı ve vücudunun aşağısına baktı. Bir silah sesi. Gömleğinde kan vardı. Göğsünde çılgılık atan bir acı. Kabus gerçekleşmişti.

Paniğe kapılmadan önce, karanlık gelip onu bütünüyle yuttu... acı dolu bir asit banyosunda sindirilecek bir yemek.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen Whitcomb?"

Dr. Jane Whitcomb imzaladığı hasta çizelgesinden başını kaldırdı ve yüzünü buruşturdu. St. Francis Tıp Merkezi'nin cerrahi şefi Manuel Manello, koridorda bir boğa gibi ona doğru geliyordu. Ve nedenini biliyordu.

İşler çirkinleşecekti.

Jane ilaç siparişinin altına imzasını attı, çizelgeyi hemşireye geri verdi ve kadının koşarak uzaklaşmasını izledi. İyi bir savunma manevrasıydı ve buralarda sık rastlanan bir şey değildi. Şef böyle davrandığında, herkes siper alırdı... bomba patlamak üzereyken ve yarım bir beyne sahipken yapılacak en mantıklı şey buydu.

Jane onunla yüzleşti. "Demek duymuşsun."

"Buraya. *Şimdi*." Cerrahların salonunun kapısını yumruklayarak açtı.

Onunla birlikte içeri girdiğinde, Aziz Francis'in en iyi bıçaklarından ikisi olan Priest ve Dubois, şefe bir bakış attılar, otomat mutfaklarını hurdaya çıkardılar ve ayaklarını odadan dışarı attılar. Onların arkasından kapı gevşeyerek kapandı.

bir hava fısıltısı bile. Sanki Manello'nun da dikkatini çekmek istemiyordu.

"Bana ne zaman söyleyecektin Whitcomb? Yoksa Columbia'nın farklı bir gezegende olduğunu ve benim bunu öğrenmeyeceğimi mi düşündün?"

Jane kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Uzun boylu bir kadındı ama Manello ondan birkaç santim daha uzundu ve ameliyat ettiği profesyonel sporcular gibi yapılıydı: büyük omuzlar, büyük göğüs, büyük eller. Kırk beş yaşında olmasına rağmen fiziksel olarak en iyi durumdaydı ve ülkedeki en iyi ortopedi cerrahlarından biriydi.

Kızdığında korkunç bir herif olduğu gibi.

İyi ki gergin durumlarda rahattı. "Orada bağlantıların olduğunu biliyorum, ama işi isteyip istemediğime karar verene kadar bekleyecek kadar sağduyulu olacaklarını düşündüm."

"Tabii ki istiyorsun, yoksa oraya giderek zaman kaybetmezdin. Para mı?"

"Tamam, öncelikle sözümü kesme. İkincisi, sesini alçaltacaksın." Manello bir elini gür siyah saçlarında gezdirip derin bir nefes aldığı anda kendini kötü hissetti. "Bak, sana söylemeliydim. Bu şekilde gafil avlanmak utanç verici olmalı."

Başını iki yana salladı. "En sevdiğim şey değil, Manhattan'dan en iyi cerrahlarımdan birinin akıl hocamla birlikte başka bir hastanede mülakata girdiğine dair bir telefon almak."

"Size söyleyen Falcheck miydi?"

"Hayır, onun astlarından biri."

"Özür dilerim Manny. Sadece nasıl gideceğini bilmiyorum ve acele etmek istemedim."

"Neden departmandan ayrılmayı düşünüyorsun?"

"Burada sahip olabileceğimden daha fazlasını istediğimi biliyorsun. Ayrılmaya karar vermediğin sürece altmış beş yaşına kadar şef olacaksın. Columbia'da Falcheck elli sekiz yaşında. Orada bölüm başkanı olma şansım daha yüksek."

"Seni zaten Travma Bölümü'nün şefi yaptım." "Ve bunu hak ediyorum."

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Alçakgönüllü ol, neden olmuyorsun?"

"Neden zahmet ediyorsunuz? İkimiz de bunun gerçek olduğunu biliyoruz. Columbia'ya gelince? Hayatının önümüzdeki yirmi yılı boyunca birinin altında olmak ister miydin?"

Kapaklarını maun rengi gözlerinin üzerine indirdi. Bir an için onun bakışlarında bir parıltı gördüğünü sandı ama sonra ellerini kalçalarına koydu, omuzları genişlerken beyaz önlüğü gerildi. "Seni kaybetmek istemiyorum Whitcomb. Sen elimdeki en iyi travma bıçağısın."

"Ve geleceğe bakmak zorundayım." Dolabının yanına gitti. "Kendi dükkanımı işletmek istiyorum, Manello. Ben böyleyim."

"Lanet görüşme ne zaman?"

"Yarın öğleden sonra ilk iş. Sonra hafta sonu izinliyim ve nöbetçi değilim, bu yüzden şehirde kalacağım."

"Kahretsin."

Kapı çalındı. "İçeri gelin," diye seslendiler ikisi de.

Bir hemşire başını içeri eğdi. "Travma vakası, tahmini varış süresi iki dakika. Otuzlu yaşlarda erkek. Silahla vurulmuş ve muhtemelen karıncığı delinmiş. Nakil sırasında iki kez kaza geçirmiş. Hastayı kabul edecek misiniz Dr. Whitcomb, yoksa Goldberg'i aramamı ister misiniz?"

"Hayır, onu ben alırım. Şutta dördüncü bölmeyi hazırlayın ve Ellen ile Jim'e hemen geleceğimi söyleyin."

"Yapacağım, Dr. Whitcomb."

"Teşekkürler, Nan."

Kapı hafifçe kapandı ve Manello'ya baktı. "Columbia'ya dönüyoruz. Benim yerimde olsan sen de aynı şeyi yapardın. Bu yüzden bana şaşırdığını söyleyemezsin."

Bir süre sessizlik oldu, sonra biraz öne eğildi. "Ve savaşımadan gitmene izin vermeyeceğim. Bu da seni şaşırtmamalı."

Odadaki oksijenin çoğunu da beraberinde götürerek odadan çıktı.

Jane dolabına yaslandı ve mutfağın karşısındaki duvarda asılı aynaya baktı. Beyaz doktor önlüğünden yeşil önlüğüne ve küt kesilmiş sarı saçlarına kadar camdaki yansıması kristal berraklığındaydı.

"Bunu iyi karşıladı," dedi kendi kendine. "Her şey düşünüldüğünde."

Salonun kapısı açıldı ve Dubois başını içeri uzattı. "Sahil temiz mi?"

"Evet. Ben de paraşüte doğru gidiyorum."

Dubois kapıyı itip içeri girdi, ayakkabısı muşambanın üzerinde hiç ses çıkarmıyordu. "Bunu nasıl yapıyorsun bilmiyorum. Bir tek sen

onunla uğraştıktan sonra tuz kokusuna ihtiyaç
duymaz." "O sorun değil, gerçekten."

Dubois neşeli bir ses çıkardı. "Beni yanlış anlamayın. Ona büyük saygı
duyuyorum, gerçekten. Ama onun kızmasını istemiyorum."

Elini meslektaşının omzuna koydu. "Baskı insanı y ı p r a t ı r . Geçen
hafta kaybetmiştin, hatırladın mı?"

"Evet, haklısın." Dubois gülümsedi. "Ve en azından artık bir şeyler
fırlatmıyor."

Yedinci Bölüm

Francis Tıp Merkezi'nin T. Wibble Jones Acil Servisi, adaşının cömert bağıışı sayesinde son teknoloji ile donatıldı. Sadece bir buçuk yıldır açık olan elli bin metrekarelik kompleks, her biri on altı tedavi bölmesine sahip iki yarım bölüm halinde inşa edilmişti. Acil hastalar dönüşümlü olarak A ya da B bölümüne kabul ediliyor ve taburcu edilene, kabul edilene ya da morga gönderilene kadar hangi ekibe atanmışlarsa orada kalıyorlardı.

Tesisin ortasından aşağıya doğru sağlık personelinin "şut" adını verdiği bir bölüm uzanıyordu. Paraşüt kesinlikle travma hastaları içindi ve iki çeşit hasta vardı: Ambulansla gelen "yuvarlananlar" ya da on bir kat yukarıdaki iniş pistine uçurulan "çatıdakiler". Çatıdan gelenler daha ağır hastaydı ve Caldwell'in çevresindeki yaklaşık yüz elli millik bir alandan helikopterle getiriliyorlardı. Bu hastalar için, bir seferde iki sedye ve on sağlık personelinin sığabileceği büyüklükte, doğrudan paraşüte açılan özel bir asansör vardı.

Travma tesisinde, her birinde röntgen ve ultrason ekipmanı, oksijen beslemeleri, tıbbi malzemeler ve hareket etmek için bolca alan bulunan altı açık hasta bölmesi vardı. Operasyon merkezi ya da kontrol kulesi tam ortadaydı; bilgisayarların ve personelin bir araya geldiği bu yer trajik bir şekilde sürekli hareket halindeydi. Herhangi bir saatte bu alanda en az bir hasta kabul doktoru, dört asistan ve altı hemşire görev yapıyordu ve genellikle iki ila üç hasta da burada bulunuyordu.

Caldwell, Manhattan kadar büyük bir şehir değildi ama çete şiddeti, uyuşturucuyla bağlantılı silahlı saldırılar ve araba kazaları çok fazlaydı. Ayrıca, yaklaşık üç milyon nüfusuyla, insanların yanlış hesaplamalarının sonsuz çeşitliliğini görüyordunuz: çivi tabancası birinin karnında patlıyor çünkü bir adam onunla kot pantolonunun fermuarını düzeltmeye çalıştı; ok kafatasına saplanıyor çünkü biri iyi nişan aldığını kanıtlamak istedi ve yanıldı; koca sobasını tamir etmenin harika bir fikir olacağını düşünüyor ve önce fişini çekmediği için iki kez bağlanıyor.

Jane şutta yaşıyordu ve oranın sahibiydi. Travma Bölümü'nün şefi olarak, idari açıdan o bölümde olup biten her şeyden sorumluydu.

Altı bölmesi vardı ama aynı zamanda hem acil servis hem de travma cerrahisi olarak eğitim almıştı, bu yüzden uygulamalıydı. Günlük olarak, ameliyathanelere kimin gitmesi gerektiği konusunda çağrılar yapıyor ve çoğu zaman iğne-iplik işlerini yapmak için ameliyata giriyordu.

Gelen silah sesini beklerken, şu anda tedavi gören iki hastanın dosyalarını gözden geçirdi ve çalışırken asistanların ve hemşirelerin omuzlarının üzerinden baktı. Travma ekibinin her üyesi Jane tarafından özenle seçiliyordu ve kendisi de Harvard'da eğitim görmüş olmasına rağmen, işe alım yaparken ille de Ivy Leaguer tipleri seçmiyordu. Aradığı şey iyi bir askerin nitelikleriydi, ya da onun deyimiyle, Bok Yok, Sherlock zihinsel seti: zeka, dayanıklılık ve ayrılık. Özellikle de ayrılık. Eğer paraşütü W-II yaparsanız bir kriz anında sıkı durabilmeliydiniz.

Ancak bu, şefkatin yaptıkları her şeyde kritik öneme sahip olmadığı anlamına gelmiyordu.

Genelde travma hastalarının çoğunun el tutmaya ya da güvenceye ihtiyacı yoktu. Elek gibi kan sızdırdıkları ya da vücutlarının bir kısmı dondurucuda olduğu ya da derilerinin yüzde yetmiş beşi yandığı için uyuşturulma ya da şokla bayılma eğilimindeydiler. Hastaların ihtiyacı olan şey, küreklerin ucunda iyi eğitilmiş, akli başında insanların bulunduğu kaza arabalarıydı.

Ancak ailelerinin ve sevdiklerinin her zaman şefkate, sempatiye ve mümkün olduğunda güvenceye ihtiyaçları vardı. Kanalda her gün hayatlar mahvoluyor ya da yeniden diriliyordu ve nefes almayı bırakan ya da yeniden başlayanlar sadece sedyedekiler değildi. Bekleme odaları etkilenen diğer kişilerle doluydu: kocalar, eşler, ebeveynler, çocuklar.

Jane, sizin bir parçanız olan birini kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu biliyordu ve klinik çalışmalarına devam ederken tüm tıbbın ve teknolojinin insani yönünün çok farkındaydı. Çalışanlarının da kendisiyle aynı fikirde olduğundan emin olurdu: Şutta çalışmak için işin her iki tarafını da yapabilmeliydiniz, savaş alanı zihniyetine ve hasta başı tavrına ihtiyacınız vardı. Çalışanlarına söylediği gibi, birinin elini tutmak, endişelerini dinlemek ya da ağlamak için bir omuz vermek için her zaman zaman vardı, çünkü göz açıp kapayıncaya kadar o konuşmanın diğer tarafında olabiliydiniz. Ne de olsa trajedi ayrımcılık yapmazdı, bu yüzden herkes kaderin aynı kaprislerine maruz kalırdı. Ten renginiz ya da ne kadar paranız olduğu önemli değildi,

İster eşcinsel olun ister heteroseksüel, ister ateist olun ister inançlı, onun durduğu yerde herkes eşitti. Ve birileri tarafından, bir yerlerde seviliyordu.

Bir hemşire yanına geldi. "Dr. Goldberg az önce hasta olduğunu söyledi." "Grip mi?"

"Evet, ama Dr. Harris'i korudu."

Goldberg'in kalbini kutsa. "Adamımızın bir şeye ihtiyacı var mı?"

Hemşire gülümsedi. "Karısının gerçekten uyanıkken onu gördüğüne çok sevindiğini söyledi. Sarah ona tavuk çorbası pişiriyor ve tam bir telaş içinde."

"Güzel. Biraz dinlenmeye ihtiyacı var. Ne yazık ki bundan keyif almayacak."

"Evet. Son altı ay içinde kaçırdıkları tüm randevu filmlerini DVD'den izleteceğinden bahsetti."

Jane güldü. "Bu onu daha da hasta eder. Dinle, Robinson vakasında büyük bir tur yapmak istiyorum. Onun için yapabileceğimiz başka bir şey yoktu ama yine de ölümün üzerinden geçmemiz gerektiğini düşünüyorum."

"Bunu yapmak isteyeceğini hissetmiştim. Sen seyahatten döndükten sonraki güne ayarladım."

Jane hemşirenin elini biraz sıktı. "Sen bir yıldızsın."

"Hayır, sadece patronumuzu tanıyorum, hepsi bu." Hemşire gülümsedi. "Bir şeylerin farklı yapılmış olabileceği ihtimaline karşı onları kontrol etmeden ve tekrar kontrol etmeden gitmelerine asla izin vermezsiniz."

Bu kesinlikle doğrudu. Jane, kabul eden doktor olsun ya da olmasın, şutta ölen her hastayı hatırlıyordu ve ölenleri zihninde kataloglamıştı. Geceleri, uyuyamadığında, isimler ve yüzler eski moda bir mikrofiş gibi kafasının içinde dolaşırdı, ta ki yoklama yüzünden delireceğini düşünene kadar.

Bu onun en büyük motivasyon kaynağıydı, ölümler listesi ve bu gelen silah sesi listeye girerse lanetlenirdi.

Jane bilgisayarın başına geçti ve hasta hakkında bilgi topladı. Bu bir savaş olacaktı. Göğüs boşluğunda bir kurşunun yanı sıra bir bıçak yarasına da bakıyorlardı ve bulunduğu yere bakılırsa, ya yanlış bölgede iş yapan bir uyuşturucu satıcısı ya da kazık yemiş büyük bir alıcı olduğuna bahse girmeye hazırdı. Her iki durumda da sağlık sigortası olması pek mümkün değildi ama bunun bir önemi de yoktu. St. Francis ödeme gücü ne olursa olsun tüm hastaları kabul ediyordu.

Üç dakika sonra, çift kapı açıldı ve kriz sapan hızıyla içeri girdi: Bay Michael Klosnick bir sedyeye bağlanmıştı, dev bir

Kafkasyalı, çok sayıda dövmesi, deri kıyafetleri ve keçi sakalı vardı. Başındaki sağlık görevlisi onu torbaya koyarken, bir diğeri de ekipmanı tutup çekiyordu.

"Dördüncü bölme," dedi Jane acil yardım ekibine. "Neredeyiz?"

Torbalayan adam dedi ki, "İki büyük çaplı serum takıldı. Kan basıncı altmışa kırk ve düşüyor. Kalp atış hızı kırklarda. Solunum kırk. Ağızdan entübe edildi. Gelirken V-fibrilasyon yapıldı. İki yüz jul şok verildi. Sinüs taşikardisi kırklarda."

Dördüncü bölmede, sağlık görevlileri sedyeyi durdurdu ve paraşüt personeli toplanırken frenledi. Bir hemşire her şeyi kaydetmek için küçük bir masaya oturdu. Diğer ikisi Jane'in talimatıyla malzemeleri çıkarmak için hazır bekliyordu ve dördüncüsü hastanın deri pantolonunu kesmeye hazırlanıyordu. Bir çift asistan da izlemek ya da gerektiğinde yardım etmek için bekliyordu.

"Cüzdanı aldım," dedi sağlık görevlisi ve makasla birlikte hemşireye uzattı.

"Michael Klosnick, otuz yedi yaşında," diye okudu. "Kimlikteki resim bulanık ama... çekildikten sonra saçını siyaha boyadığını ve keçi sakalı bıraktığını varsayarsak, bu o olabilir."

Hesap cüzdanını not almakta olan meslektaşına verdi ve ardından derileri çıkarmaya başladı.

"Sistemde olup olmadığına bakacağım," diye rapor verdi diğer kadın bilgisayara giriş yaparken. "Onu buldum-bekle, bu... Bir hata olmalı. Hayır, adres doğru ama yıl yanlış."

Jane nefesinin altından küfretti. "Yeni elektronik kayıt sisteminde sorunlar olabilir, bu yüzden oradaki bilgilere güvenmek istemiyorum. Hemen bir kan grubu ve göğüs röntgeni alalım."

Kan alınırken Jane hızlı bir ön muayene yaptı. Kurşun yarası, göğüs kafesindeki bir tür yara izinin hemen yanında derli toplu küçük bir delikti. Dışarıdan görünen tek şey bir damla kandı ve içeride ne olduğuna dair çok az ipucu veriyordu. Bıçak yarası da hemen hemen aynıydı. Yüzeyde fazla bir dram yoktu. Bağırsaklarına bir şey olmamasını umuyordu.

Adamın vücudunun geri kalanına baktı ve bir dizi dövme gördü- *Vay* canına. Eski bir kasık yaralanmasıydı bu. "Röntgenini görmeme izin verin ve kalbinin ultrasonunu istiyorum-"

Ameliyathanede bir çığlık koptu.

Jane'in kafası sola döndü. Hastayı soymakta olan hemşire, kolları ve bacakları fayanslara çarparak nöbet geçirir halde yerde yatıyordu. Elinde hastanın giydiği siyah eldiven vardı.

Bir anlığına herkes dondu kaldı.

Birisi, "Sadece eline dokundu ve yere düştü," dedi.

"Oyuna geri döndük!" Jane kııptı. "Estevez, onunla sen ilgilen. Nasıl olduğunu hemen öğrenmek istiyorum. Geri kalanınız sıkı durun. Şimdi!"

Verdiği komutlar personeli harekete geçirdi. Hemşire yan taraftaki bölmeye taşınırken ve asistanlardan biri olan Estevez onu tedavi etmeye başlarken herkes yeniden odaklandı.

Göğüs röntgeni nispeten iyi çıktı, ancak bir nedenden dolayı kalp ultrasonunun kalitesi düşüktü. Bununla birlikte, her ikisi de Jane'in tam olarak beklediği şeyi ortaya çıkardı: sağ ventrikül kurşun yarasından kaynaklanan perikardiyal tamponad: Kan perikardiyal çuvala sızmış ve kalbi sıkıştırarak işlevini tehlikeye atmış ve kötü pompalamasına neden olmuştu.

"Kalbiyle ilgili bize biraz zaman kazandırırken karnına ultrason çektirmemiz gerekiyor." Daha acil olan yaralanma tespit edildikten sonra Jane bıçak yarası hakkında daha fazla bilgi istedi. "Ve bu biter bitmez her iki makinenin de kontrol edilmesini istiyorum. Bu göğüs görüntülerinin bazılarında eko var."

Bir asistan ultrason çubuğuyla hastanın karnında çalışırken, Jane yirmi bir kalibrelik bir spinal iğne aldı ve elli cc'lık bir şırıngaya taktı. Bir hemşire adamın göğsünü betadine ettikten sonra Jane deriyi deldi ve kemik anatomisinde gezinerek perikardiyal çuvalı yardı ve perikardiyal tamponadı hafifletmek için kırk cc kan çekti. Bu arada üst kattaki ikinci ameliyathanenin hazırlanması ve kardiyak baypas ekibinin hazır olması için emir verdi.

Şırıngayı atması için bir hemşireye verdi. "Karın bölgesini görelim."

Görüntüler istediği kadar net olmadığı için makine kesinlikle yanlış çalışıyordu. Bununla birlikte, bölgeyi elle muayene ettiğinde doğrulanan bazı iyi haberler gösterdiler. Önemli bir iç organ etkilenmiş gibi görünmüyordu.

"Tamam, karnı sağlam görünüyor. Onu hemen yukarı taşıyalım."

Kanaldan çıkarken başını Estevez'in hemşire üzerinde çalıştığı bölmeye soktu. "Durumu nasıl?"

"Kendime geliyorum." Estevez başını salladı. "Küreklerle vurduktan sonra kalbi stabil hale geldi."

"Fibrilasyon mu geçiriyordu? Tanrım."

"Tıpkı dün gelen telefoncu çocuk gibi. Sanki elektrik yüküyle vurulmuş gibi."

"Mike'ı aradın mı?"

"Evet, kocası geliyor." "Güzel.

Kızımıza iyi bak."

Estevez başını salladı ve meslektaşına baktı. "Her zaman."

Görevliler hastayı şuttan aşağı indirip ameliyat odasına giden asansöre bindirirken Jane de ona yetişti. Bir kat yukarıda hemşireler onu masaya yatırırken o da ameliyata girdi. İsteği üzerine bir kardiyotorasik cerrahi kiti ve kalp/akciğer baypas makinesi kurulmuştu ve alt katta çekilen ultrasonlar ve röntgenler bir bilgisayar ekranında parlıyordu.

Her iki eli de latekslenmiş ve kendinden uzakta tutulmuş halde göğüs taramalarını tekrar gözden geçirdi. Gerçeği söylemek gerekirse, her ikisi de vasatın altındaydı, çok grenliydi ve eko vardı, ama kendini yönlendirmek için yeterliydi. Kurşun sırt kaslarına saplanmıştı ve onu orada bırakacaktı: Onu çıkarmanın doğasında olan riskler, huzur içinde dinlenmesine izin vermekten daha büyüktü ve aslında, çoğu ateşli silah kurbanı, nereye giderse gitsin, kurşun kupasıyla birlikte oluktan ayrılırdı.

Kaşlarını çattı ve ekrana doğru eğildi. İlginç bir mermi. Yuvarlaktı, hastalarının içinde görmeye alışık olduğu tipik dikdörtgen şekli yoktu. Yine de, sıradan bir kurşundan yapılmış gibi görünüyordu.

Jane hastanın anestezi makinelerine bağlandığı masaya yaklaştı. Göğsü hazırlanmış, etrafındaki bölgeler ameliyat beziyle örtülmüştü. Betadin'in turuncu yıkaması onu kötü bir sahte bronzluğa sahipmiş gibi gösteriyordu. "Bypass yok. Zaman kaybetmek istemiyorum. Elimizde onun için kan var mı?"

Hemşirelerden biri sol taraftan seslendi. "Kan grubu tutmamasına rağmen biliyoruz."

Jane hastaya şöyle bir baktı. "Olmadı mı?"

"Numune sonuçları tanımlanamaz çıktı. Ama elimizde sekiz litre O var."

Jane kaşlarını çattı. "Tamam, hadi yapalım şunu."

Lazer neşter kullanarak hastanın göğsüne bir kesi yaptı, ardından göğüs kafesini kesti ve kalbin demir çubuklarını açmak için bir kaburga ayırıcı kullandı.

Jane nefesini kaybetti.

"Kutsal..." "Kahretsin," diye bitirdi birisi.

"Emme." Bir duraklama olduşunda yardımcı hemşiresine baktı. "Vakumla, Jacques. Nasıl görüldüğü umurunda değil, onu düzeltebilirim - tabii o lanet şeyi net bir şekilde görebilmem şartıyla."

Kan alınırken bir tıslama sesi duydu ve daha önce hiç görmediğı fiziksel bir anomaliye iyice baktı: bir insan göğsünde altı odacıklı bir kalp. Ultrasonlarda gördüğü "eko" aslında fazladan bir çift odacıktı.

"Resimler!" diye seslendi. "Ama çabuk olun, lütfen."

Fotoğraflar çekilirken, *"Kardiyoloji Bölümü bunun için çıldıracak"* diye düşündü. Daha önce hiç böyle bir şey görmemişti - sağ karıncıkta açılan delik tamamen tanıdık olsa da. Onlardan çok tanıyordu.

"Dikiş" dedi.

Jacques avucuna bir çift tutacak sıkıştırdı, paslanmaz çelikten alet ucuna siyah bir iplik geçirilmiş kavisli bir iğne taşıyordu. Jane sol eliyle kalbin arkasına uzandı, deliğın arka ucunu parmağıyla tıkadı ve ön darbe bölgesini dikerek kapattı. Bir sonraki hamle kalbi perikardiyal kesesinden çıkarmak ve aynı işlemi altından yapmaktı.

Toplam geçen süre altı dakikanın altındaydı. Sonra ayırıcıyı serbest bıraktı, göğüs kafesini olması gereken yere geri koydu ve göğüs kafesinin iki yarısını birbirine kapatmak için paslanmaz çelik tel kullandı. Tam onu diyaframından köprücük kemiğine kadar zımbalamak üzereyken anestezi uzmanı konuştu ve makineler biplemeye başladı.

"BP altmışın üzerinde ve düşüyor."

Jane kalp yetmezliğı protokolünü anons etti ve hastaya doğru eğildi. "Bunu aklından bile geçirme," diye tersledi. "Benim yüzümden ölürsen çok kızarım."

Birdenbire ve tüm tıbbi gerekçelere rağmen, adamın gözleri kırpışarak açıldı ve ona odaklandı.

Jane geri çekildi. Yüce Tanrım... Adamın irisleri elmasların renksiz ihtişamına sahipti, öyle parlaktı ki ona bulutsuz bir gecedeki kış ayını hatırlatıyordu. Ve hayatında ilk kez, hareketsizlik içinde sersemlemişti. Birbirlerine kilitlenmiş bakışlarıyla sanki beden bedene bağılydılar, bükülmüş ve iç içe geçmişlerdi, bölünemezlerdi-

Anestezi uzmanı, "Yine V-fibbing geçiriyor," diye bağırdı. Jane dikkat kesildi.

"Benimle kal," diye emretti hastaya. "Beni duyuyor musun? *Benimle kal.*"

Adamın göz kapakları kapanmadan önce ona başıyla selam verdiğine yemin edebilirdi. Ve onun hayatını kurtarmak için işine geri döndü.

Butch, "Şu patates fırlatma olayı konusunda biraz rahatlaman gerekiyor," dedi.

Phury gözlerini devirdi ve bankete geri yaslandı. "Camımı kırdın."

"Elbette yaptık. V ve ben onu hedefliyorduk."

"İki kez."

"Böylece o ve benim olağanüstü nişancılar olduğumuzu kanıtladık."

"Bir dahaki sefere lütfen başkasının..." Phury kaşlarını çatı ve martiniyi dudaklarından indirdi. Görünürde hiçbir neden yokken içgüdüleri birden canlanmış, bir kumar makinesi gibi ışıldamış ve çalmaya başlamıştı. VIP bölümünün etrafına göz gezdirdi, bir sorun olup olmadığına baktı. "Hey, polis, sen-"

Butch göğsünün ortasını ovuşturduktan sonra gömleğinin altından kalın altın haçını çıkarırken, "Bir terslik var," dedi. "Ne halt ediyorsun?"

"Bilmiyorum." Phury bakışlarını tekrar kalabalığın üzerinde gezdirdi. Sanki odaya kötü bir koku sızmış, havayı burnunuzun yeni bir iş tanımı istemesine neden olan bir şeyle renklendirmişti. Yine de yanlış bir şey yoktu.

Phury telefonunu çıkardı ve ikizini aradı. Zsadist hatta bağlandığında, kardeşinin sorduğu ilk şey Phury'nin iyi olup olmadığı oldu.

"Ben iyiyim, Z, ama sen de hissediyorsun, ha?"

Masanın karşısındaki Butch telefonunu kulağına götürdü. "Bebeğim? İyi misin? İyi misin? Evet, bilmiyorum.... Wrath benimle konuşmak mı istiyor? Evet, tabii, bağla onu.... Hey, koca adam. Evet, tabii. Phury ve ben. Phury ve ben. Hayır. Rhage seninle mi? Güzel. Evet, şimdi Vishous'u arıyorum."

Polis telefonu kapattıktan sonra birkaç tuşa bastı ve telefon tekrar kulağına gitti. Butch'un kaşları aşağı indi. "V? Beni ara. Bunu alır almaz."

Phury Z ile birlikte indiğinde görüşmeyi sonlandırdı.

İkisi arkalarına yaslandılar. Phury içkisiyle oynadı. Butch haçıyla oynadı.

"Belki de bir kadın üzerinde çalışmak için çatı katına çıkmıştır,"

dedi Butch. "Bana bu gece ilk iş olarak bunu yapacağını söyledi."

"Tamam. Belki de bir kavganın ortasındadır."

"Evet. Bizi hemen arayacaktır."

Kardeşliğin tüm telefonlarında GPS çipleri olmasına rağmen, V'ninki telefon üzerindeyken çalışmıyordu, bu yüzden yerleşkeyi geri aramak ve RAZR'ına bir iz koymak pek yardımcı olmayacaktı. V, işlevselliği bozduğu için elini suçladı ve avucunu parlatan şeyin elektriksel ya da manyetik bir bozulmaya neden olduğunu iddia etti. Görüşme kalitesini etkilediği kesindi. V ile ne zaman telefonda konuşsanız, sabit hattın bile olsa, hatta bir parazit oluyordu.

Phury ve Butch'un birbirlerine bakıp aynı anda konuşmaları yaklaşık bir buçuk dakika sürdü.

"Geçip gitmemizin bir sakıncası var

mı-" "Hadi gidelim-"

İkisi de ayağa kalktı ve kulübün acil durum yan kapısına yöneldi.

Dışarıda, ara sokakta, Phury gece gökyüzüne baktı. "Hemen onun evine gitmemi ister misin?"

"Evet. Bunu yap."

"Adrese ihtiyacım var. Oraya daha önce hiç gitmedim."

"Commodore. En üst kat, güneybatı köşesi. Burada bekleyeceğim."

Phury için kendini nehre on blok kadar yakın, gösterişli bir çatı katının rüzgârlı terasına atmak bir anlık bir işti. Cam duvara yaklaşma zahmetine bile girmede. Kardeşinin orada olmadığını hissetti ve hemen Butch'un yanına döndü.

"Hayır."

"Yani avlanıyor-" Polis dondu kaldı, yüzüne tuhaf, sabitlenmiş bir ifade yerleşti. Başını sağa doğru çevirdi. "*Küçükler.*"

"Kaç kişi?" Phury ceketini açarak sordu. Butch Omega'yla karşılaştığından beri, avcılar okuduğunuz gibi hissedebiliyordu, piçler metal dedektörüne bozuk para atıyordu.

"Bir çift. Çabuk olalım."

"Aynen öyle."

Küçükler köşeyi döndü, Phury ve Butch'a şöyle bir baktı ve hazır ol pozisyonuna geçti. ZeroSum'un hemen dışındaki ara sokak dövüşmek için en iyi yer değildi ama neyse ki gece çok soğuk olduğu için etrafta hiç insan yoktu.

Butch, "Temizlik işindeyim,"
dedi. "Anlaşıldı."

İkisi birden düşmanlarına saldırdı.

Sekizinci Bölüm

İki saat sonra Jane Cerrahi Yoğun Bakım Ünitesinin kapısını iterek açtı. Omzunda deri çantası, elinde arabasının anahtarları, üzerinde rüzgârlığı, toparlanmış ve eve gitmeye hazırdı. Ama önce ateşli silahla vurulan hastasını görmeden gitmeyecekti.

Hemşire istasyonuna doğru yürürken, bankonun diğer tarafındaki kadın başını kaldırdı. "Merhaba, Dr. Whitcomb. Kabulünüzü kontrol etmeye mi geldiniz?"

"Evet, Shalonda. Beni bilirsin, onları yalnız bırakamam. Ona hangi odayı verdin?"

"Altı numara. Faye şu anda onunla birlikte, rahat olduğundan emin olmak için."

"Sizi neden sevdiğimi anladınız mı? Şehirdeki en iyi SICU personeli. Bu arada, onu görmeye gelen oldu mu? Bir akraba bulduk mu?"

"Tıbbi kayıtlarındaki numarayı aradım. Cevap veren adam son on yıldır o dairede yaşadığını ve Michael Klosnick diye birini hiç duymadığını söyledi. Yani adres sahte. Oh, ve üzerinde bulunan silahları gördünüz mü? Hiçbir şey eksik olmadan paketlemekten bahsediyoruz."

Shalonda gözlerini devirirken ikisi de aynı anda "Uyuşturucuyla ilgili" dedi.

Jane başını salladı. "Hiç şaşırmadım."

"Ben de öyle. Yüzündeki dövmelemler onu tam olarak bir sigorta eksperı gibi göstermiyor."

"Bir grup profesyonel güreşçi için kağıt bastırmadığı sürece hayır."

Jane el sallayıp koridorda ilerlerken Shalonda gülüyordu. Altı numara en arkada, sağdaydı ve o giderken ameliyat ettiğı diğer iki hastaya baktı; biri yanlış giden liposuction nedeniyle bağırsağı delinmişti, diğeri ise bir motosiklet kazasında çit demirine saplanmıştı.

Yoğun bakım odaları yirmiye yirmi metre kare büyüklüğündeydi. Her biri camla kaplıydı, mahremiyet için çekilebilen bir perde vardı ve penceresi, Monet posterı ya da Regis ve Kelly'nin oynadığı bir televizyonu olan türden kazılar değildi. Eğer ne hakkında endişelenecek kadar iyiyseniz

buraya ait değildiniz. Tek ekran ve görüntüler yatağın yörüngesindeki izleme ekipmanından geliyordu.

Jane altıya geldiğinde, gerçek bir emektar olan Faye Montgomery hastanın serumunu kontrol etmekten başını kaldırdı. "İyi akşamlar, Dr. Whitcomb."

"Faye, nasılsın?" Jane çantasını yere bıraktı ve kapının yanındaki cepte duran tıbbi kayıtlara uzandı.

"Ben iyiyim ve sen sormadan söyleyeyim, o stabil. Bu harika bir şey." Jane en son istatistikleri gözden geçirdi. "Şaka yapmıyorum."

Tıbbi kaydı kapatmak üzereydi ki sol köşedeki numaraya kaşlarını çatarak baktı. On haneli hasta numarası yeni gelen hastalara verilen numaralardan binlerce ve binlerce farklıydı ve dosyanın ilk açıldığı tarihi kontrol etti: 1971. Göz gezdirdiğinde acil servise iki hasta kabul edildiğini gördü: biri bıçak yarası, diğeri aşırı dozda uyuşturucu; tarihler '71 ve '73'tü.

Ah, kahretsin, bunu daha önce de görmüştü. Hızlı yazdığınızda sıfırlar ve yediler birbirine benzeyebiliyordu. Hastane 2003 yılının sonlarına kadar bilgisayarlı kayıtlara geçmemişti ve ondan önce her şey el yazısıyla yazılmıştı. Bu kaydın, oradakileri yanlış okuyan veri işlemciler tarafından yazıldığı açıktı: '01 ve '03 yerine, kişi tarihi yetmişli yıllara kadar yazmıştı.

Ama doğum tarihi mantıklı gelmedi. Listedekine göre, hasta otuz yıl önce otuz yedi yaşında olmalıydı.

Dosyayı kapattı ve avucunu üzerine koydu. "O transkripsiyon servisinden daha iyi bir hassasiyet almalıyız."

"Biliyorum. Ben de aynı şeyi fark ettim. Dinle, onunla biraz yalnız kalmak ister misin?"

"Evet, bu harika olur."

Faye kapının yanında durakladı. "Duyduğuma göre bu gece ameliyathanede harikaymışsın."

Jane biraz gülümsedi. "Takım harikaydı. Ben sadece üzerime düşeni yaptım. Shalonda'ya İngiltere'yi Bahar Çılgınlığı'na götüreceğimi söylemeyi unuttum. Söyler misin?"

"Evet. Ve sen sormadan söyleyeyim, evet, bu yıl da Duke."

"Güzel, altı hafta daha birbirimizi taciz edebiliriz."

"Bu yüzden onları seçti. Geri kalanımız sizi izleyebilsin diye kamu hizmeti. Siz ikiniz çok vericisiniz."

Faye gittikten sonra Jane mahremiyet perdesini yerine çekti ve yatağın yanına gitti. Hastanın solunumu makine tarafından yönlendiriliyordu.

Entübasyon ve oksijen seviyesi kabul edilebilir düzeydeydi. Kan basıncı düşük olsa da sabitti. Kalp atış hızı yavaştı ve monitörde komik görünüyordu ama yine de altı odacığı atıyordu.

Tanrım, onun kalbi.

Onun üzerine eğildi ve yüz hatlarını inceledi. Kafkas kökenli, büyük olasılıkla orta Avrupalı. Yakışıklıydı, bunun konuyla bir ilgisi yoktu ama şakağındaki dövmeler yakışıklılığını biraz bozmuştu. Adamın derisindeki mürekkebi incelemek için yaklaştı. Çince karakterler ve hiyerogliflerin birleşimi gibi karmaşık tasarımların çok güzel yapıldığını kabul etmek zorundaydı. Sembollerin çeteyle ilgili olması gerektiğini düşündü, ancak adam savaşıklık oynayacak bir çocuğa benzemiyordu; bir asker gibi daha vahşiydi. Belki de dövmeler dövüş sanatlarıyla ilgiliydi?

Ağızına yerleştirilen tüpe baktığında tuhaf bir şey fark etti. Başparmağıyla üst dudağını geriye doğru itti. Köpek dişleri çok belirgindi. Şaşırtıcı derecede keskindi.

Kozmetik, şüphesiz. İnsanlar bugünlerde görünüşlerine her türlü tuhaf şeyi yapıyorlardı ve o da yüzünü çoktan işaretlemişti.

Onu örten ince battaniyeyi kaldırdı. Göğsündeki yara pansumanı iyiydi, bu yüzden vücudunda aşağı doğru ilerledi, ilerlerken örtüleri yolundan itti. Bıçak yarasının sargısını inceledikten sonra karın bölgesini elle muayene etti. İç organlarını hissetmek için nazikçe iterken, kasık bölgesinin üzerindeki dövmelere baktı, ardından kasıklarının etrafındaki yara izlerine odaklandı.

Kısmen hadım edilmişti.

Dağınık yara izine bakılırsa, cerrahi bir operasyonla alınmamıştı, daha çok bir kazanın sonucuydu. Ya da en azından kazara olduğunu umuyordu, çünkü diğer tek açıklama işkence olabilirdi.

Üstünü örterken onun yüzüne baktı. İçinden gelen bir dürtüyle elini onun koluna koydu ve sıktı. "Zor bir hayat sürdürdün, değil mi?"

"Evet, ama bana iyi geldi."

Jane arkasını döndü. "Tanrım, Manello. Beni korkuttun."

"Özür dilerim. Sadece kontrol etmek istedim." Şef yatağın diğer tarafına geçti ve gözleri hastanın üzerinde gezindi. "Biliyor musun, başka birinin bıçağı altında yaşayacağını sanmıyorum."

"Fotoğrafları gördün mü?"

"Kalbinden mi? Evet. Onları Columbia'daki çocuklara göndermek istiyorum. Oraya gittiğinde onlara ne düşündüklerini sorabilirsin."

Bunu es geçti. "Kanı kan grubuna uymuyor."

"Gerçekten mi?"

"Eğer rızasını alabilirsek, bence kromozomlarına kadar tam bir inceleme yapmalıyız."

"Ah, evet, ikinci aşkın. Genler."

Hatırlaması komikti. Muhtemelen sadece bir kez, neredeyse genetik araştırmalarına nasıl girdiğinden bahsetmişti.

Jane bir keşin telaşıyla hastanın içini hayal etti, kalbini elinde gördü, hayatını kurtarıırken organı avuçlarında hissetti. "Büyüleyici bir klinik fırsat sunabilir. Tanrım, onu incelemeyi çok isterdim. Ya da en azından onu incelemeye katılmayı."

İzleme ekipmanının yumuşak bip sesi aralarındaki sessizlikte yükseliyor gibiydi, ta ki dakikalar sonra bir tür farkındalık ensesini gıdıklayana kadar. Yukarı baktı. Manello ona bakıyordu, yüzü ciddi, çenesi ağır, kaşları düşüktü.

"Manello?" Kaşlarını çattı. "İyi misin?"

"Gitme."

Onun gözlerinden kaçmak için bir kez katlayıp hastasının kolunun altına sıkıştırdığı çarşafına baktı. Boş boş beyaz örtüyü düzeltti - ta ki annesinin her zaman yaptığı bir şeyi hatırlatana kadar.

Elini hareketsiz bıraktı. "Başka bir cerrah bulabilirsin-"

"Siktir et departmanı. Gitmeni istemiyorum çünkü..." Manello bir elini kalın siyah saçlarının arasından geçirdi. "Tanrım, Jane. Gitmeni istemiyorum çünkü seni çok özlerim ve çünkü ben... kahretsin, sana ihtiyacım var, tamam mı? Sana burada ihtiyacım var. Benimle olmana."

Jane aptal gibi gözlerini kırptırdı. Son dört yıl boyunca adamın ondan etkilendiğine dair hiçbir ima olmamıştı. Elbette, araları çok iyiydi. Ve kendini kaybettiğinde onu sakinleştirebilen tek kişi oydu. Ve tamam, evet, her zaman hastanenin iç işleyişi hakkında konuşuyorlardı, mesai saatleri dışında bile. Ve her gece görevdeyken birlikte yemek yiyorlardı ve... o ona ailesinden bahsediyordu ve o da ona ailesinden....

Saçmalık.

Evet, ama adam hastanedeki en seksi mülktü. Ve o da bir ameliyat masası kadar kadınsıydı.

Kesinlikle bir tane kadar kıvrımı vardı.

"Hadi ama Jane, ne kadar bilgisiz olabilirsin ki? Bana bir santim bile versen, anında önlüğünün içinde olurdu."

"Delirdin mi sen?" diye nefes aldı.

"Hayır." Gözleri ağırlaştı. "Çok, çok berrakım."

Bu yaz gecesi boğucu ifadesi karşısında Jane'in beyni tatile çıktı. Kafatasından uçup gitti. "Bu doğru görünmez," diye ağzından kaçırdı.

"Tedbirli oluruz."

"Kavga ederiz." Ağzından çıkan da neydi öyle?

"Biliyorum." Gülümsedi, dolgun dudakları kıvrıldı. "Bu hoşuma gitti. Senden başka kimse bana karşı gelemmez."

Hastanın karşısında ona baktı, hâlâ şaşkındı ve ne diyeceğini bilmiyordu. Tanrım, hayatında bir erkek olmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki. Yatağında. Kafasının içinde. Çok uzun zaman. Yıllardır evine tek başına geliyor, tek başına düş alıyor, tek başına yatağa giriyor, tek başına uyanıyor ve tek başına işe gidiyordu. Anne ve babası öldüğü için ailesi yoktu ve hastanede geçirdiği saatler nedeniyle dışarıda hiç arkadaş çevresi yoktu. Gerçekten konuştuğu tek kişi Manello'ydu.

Şimdi ona bakarken, ayrılmasının sebebinin gerçekten de o olduğunu fark etti, ama sadece departmanda yoluna çıktığı için değil. Bir şekilde bu kalpten kalbe konuşmanın geleceğini biliyordu ve bu gerçekleşmeden önce kaçmak istemişti.

"Sessizlik," diye mırıldandı Manello, "şu anda iyi bir şey değil. Tabii 'Manny, seni yıllardır seviyorum, hadi senin evine dönelim ve önümüzdeki dört günü yatay geçirelim' gibi bir şey söylemeye çalışmıyorsan."

"Yarın sen varsın," dedi otomatik olarak.

"Hasta olduğumu söyledim. Grip olduğumu söyledim. Ve başkanınız olarak size de aynısını yapmanızı emrederdim." Hastanın üzerine doğru eğildi. "Yarın Columbia'ya gitme. Gitme. Bakalım bunu nereye kadar götürebileceğiz."

Jane yere baktı ve Manny'nin ellerine baktığını fark etti... onun güçlü, geniş elleri pek çok kalçayı, omuzu ve dizi düzeltmiş, hem profesyonel hem de amatör pek çok sporcunun kariyerini ve mutluluğunu kurtarmıştı. Ve sadece genç ve formda olanları ameliyat etmiyordu. Yaşlıların, yaralıların ve kanser hastalarının da hareket kabiliyetini korumuş, pek çok kişinin kolları ve bacaklarıyla çalışmaya devam etmesine yardımcı olmuştu.

O elleri teninin üzerinde hayal etmeye çalıştı. "Manny..." diye fısıldadı. "Bu çılgınlık."

Şehrin öbür ucunda, ZeroSum'un dışındaki ara sokakta Phury, hayalet beyazı bir *küçük*ün hareketsiz bedeninden kalktı. Siyah hançeriyle o şeyin boynunda esneyen bir yarık açmıştı ve parlak siyah kan, çamurla kaplı asfaltı pompalanıyordu. İçgüdüğü o şeyi kalbinden bıçaklayıp Omega'ya geri püskürtmekti ama bu eski yöntemdi. Yeni yol daha iyiydi.

Butch'a pahalıya mal olsa da. Çok pahalıya.

"Bu senin için hazır," dedi Phury ve geri çekildi.

Butch öne çıktı, botları buzlu su birikintilerinde çığırıyor. Yüzü acımasızdı, dişleri uzamıştı, kokusu artık düşmanlarının bebek pudrası tatlılığını taşıyordu. Dövüştüğü avcının işini bitirmişti, özel işini yapmıştı ve şimdi bunu tekrar yapacaktı.

Polis hem motive olmuş hem de acı *çekiyor* gibi görünüyordu, dizlerinin üzerine çöktü, ellerini avcının solgun yüzünün iki yanına koydu ve eğildi. Ağzını açarak kendini avcının dudaklarının üzerine yerleştirdi ve uzun, yavaş bir nefes almaya başladı.

Küçük olanın gözleri parladı, vücudundan siyah bir sis yükseldi ve Butch'un ciğerlerine emildi. Nefes alısta hiç ara verilmedi, çekişte hiç duraklama olmadı, sadece kötülük bir kaptan diğerine akmaya devam etti. Sonunda, düşmanları gri külden başka bir şey olmadı, vücudu çöktü ve ardından soğuk rüzgar tarafından taşınan ince bir toza dönüştü.

Butch sarktı, sonra tamamen pes etti ve yan yatarak sokağın çamurlu yoluna düştü. Phury yanına gitti ve eline uzandı-

"Dokunma bana." Butch'un sesi sadece bir hırıltıydı. "Seni hasta ederim."

"Bırakın beni-"

"Hayır!" Butch yeri iterek kendini yukarı itti. "Bana bir dakika ver."

Phury polisin başında durarak onu korudu ve daha fazlasının gelme ihtimaline karşı gözünü ara sokaktan ayırmadı. "Eve gitmek ister misin? Ben V'yi aramaya gidiyorum."

"Siktir, hayır." Polisin ela gözleri kalktı. "O benim. Onu bulacağım."

"Emin misin?"

Butch ayağa kalktı ve vücudu bir bayrak gibi dalgalansa da yeşil ışıktan başka bir şey değildi. "Hadi gidelim."

Phury adamla aynı hizaya gelip ikisi birlikte Ticaret Caddesi'nden aşağı inerken, Butch'un yüzündeki ifade hiç hoşuna gitmemişti. Polisin yüzünde blender'ı frappé'ye dönmüş birinin gevşek ifadesi vardı ama düşmedikçe bırakacakmış gibi de görünmüyordu.

İkisi Caldwell'in kentsel koltuk altını araştırıp bir bok bulamazken, V'siz durum Butch'u açıkça daha da hasta etti.

Phury durduğunda şehir merkezinin sınırlarına, Redd Bulvarı'na kadar gelmişlerdi. "Geri dönmeliyiz. Bu kadar uzağa geleceğinden şüpheliyim."

Butch durdu. Etrafına bakındı. Donuk bir sesle, "Hey, şuna bak. Burası Beth'in eski apartmanı." "Geri dönmeliyiz."

Polis başını salladı ve göğsünü ovuşturdu. "Devam etmeliyiz."

"Aramayı bırakalım demiyorum. Ama neden bu kadar uzakta olsun ki? Yerleşim alanının sınırındayız. Kavga için çok fazla göz var, o yüzden buraya kavga aramaya gelmez."

"Phury, dostum, ya kaçırıldıysa? Bu gece *daha azını* görmedik. Ya büyük bir şey olduysa, mesela onu paketledilerse?"

"Eğer bilinci yerindeyse, o eline bakılırsa bu pek olası değil. Hançerleri elinden alınmış olsa bile müthiş bir silah."

"Ya bayıltıldıysa?"

Phury cevap veremedi, Channel Six NewsLeader minibüsü hızla yanından geçti. İki sokak aşağıda fren lambaları parladı ve bir louie asılı kaldı.

Phury'nin tek düşünebildiği, "*Kahretsin*" oldu. Haber minibüsleri yaşlı bir kadının kedisi ağaçta olduğu için böyle aceleyle ortaya çıkmazdı. Yine de, belki de çeteyle ilgili bir kurşun yağmuru gibi insani bir şeydi.

Sorun şu ki, korkunç ve ezici bir önsezi Phury'ye durumun böyle olmadığını söylüyordu, bu yüzden Butch o yöne doğru yürümeye başladığında, o da onunla birlikte gitti. Hiçbir şey söylenmedi, bu da polisin de muhtemelen onun gibi düşündüğü anlamına geliyordu: *Lütfen Tanrım, bu başkasının trajedisi olsun, bizim değil.*

Televizyon minibüsünün park edildiği yere geldiklerinde, Caldwell Polis Departmanı'na bağlı iki ekip aracının bulunduğu tipik bir suç konvoyu vardı

Yirminci Cadde'nin çıkmaz sokağının girişine park etmişti. Bir muhabir spot ışığında durup kameraya hitap ederken, üniformalı adamlar sarı banttan bir çemberin içinde dolaşiyor ve kibitzers bir araya toplanıyor, drama besliyor ve gevezelik ediyordu.

Sokaktan hızla geçen rüzgâr, V'nin kanının kokusunun yanı sıra *lesser*'ların tatlı bebek tozu kokusunu da taşıyordu.

"Oh, Tanrım..." Butch'un ıstırabı gecenin soğuk havasına karıştı ve karışıma keskin, gomalak benzeri bir tat kattı.

Polis kasete doğru hamle yaptı ama Phury onu durdurmak için adamın kolunu tuttu ama o anda yüzü kızardı. Butch'un içindeki kötülük o kadar aşikârdı ki, Phury'nin kolundan fırlayıp midesine indi ve midesinin yuvarlanmasına neden oldu.

Yine de arkadaşına tutundu.

"Sen geri çekil. Muhtemelen o rozetlerden bazılarıyla çalışmışsındır." Polis ağzını açtığı anda, Phury onun üzerinden konuştu. "Yakanı aç, siperliğini çek ve sıkı dur."

Butch Red Sox şapkasını çekiştirdi ve çenesini içeri soktu. "Eğer öldüyse-" "Kapa çeneni ve kendi ayaklarının üzerinde durmaya bak." Bu biraz zor olacaktı çünkü Butch'un üstü başı darmadağındı. Tanrım... V ölürse, bu sadece Kardeşlerin her birini öldürmekle kalmaz, aynı zamanda polisin de özel sorunları olurdu. Dyson'ın rutinini yaptıktan sonra Avcılar, V onun içindeki kötülüğü çıkarabilecek tek şeydi.

"Devam et, Butch. Bu senin için çok fazla. Şimdi git."

Polis birkaç metre uzaklaştı ve gölgeler arasında park etmiş bir arabaya yaslandı. Adam orada kalacak gibi görüldüğünde, Phury oraya gitti ve sarı bandın kenarındaki takılanlara katıldı. Olay yerini incelerken ilk fark ettiği şey, *daha küçük* birinin öldürüldüğü yerdeki kalıntılardı. Neyse ki polis onlara dikkat etmiyordu. Muhtemelen parlak su birikintisinin bir arabadan dökülen yağ ve evsiz birinin yaktığı derme çatma ateşten arta kalan yanık yer olduğunu düşünüyorlardı. Hayır, rozetler olay yerinin ortasına, Vishous'un kırmızı bir kan gölü içinde yattığı yere odaklanmıştı.

Oh...Tanrım.

Phury yanındaki rastgele insana baktı. "Ne oldu?" Adam omuz silkti. "Silah sesi. Bir çeşit kavga."

Rave kıyafetleri giymiş genç bir çocuk, sanki bu şimdiye kadarki en havalı şeymiş gibi heyecanla konuştu. "Göğsümdeydi. Olduğunu gördüm ve

dokuz-bir-bir'i arayan kişi." Cep telefonunu bir ödölmüş gibi salladı. "Polis benimle görüşebilmek için burada kalmamı istiyor."

Phury ona doğru baktı. "Ne oldu?"

"Tanrım, inanamazsın. *"Dünyanın En Şok Edici Anları Kayda Alındı"* programından *fırlamış* gibiydi. O programı biliyor musun?"

"Evet." Phury sokağın iki yanındaki binaları kontrol etti. Hiç pencere yoktu. Muhtemelen tek tanık buydu. "Peki ne oldu?"

"Tek yaptığım Trade'den aşağı yürümekti. Arkadaşlarım beni Screamer'da bıraktı ve beni bırakacak kimse yoktu. Her neyse, yürüyordum ve ileride parlak bir ışık gördüm. Ara sokaktan çıkan devasa bir flaş gibiydi. Biraz daha hızlı yürüdüm, çünkü neler olduğunu görmek istiyordum ve o anda silah sesini duydum. Patlama sesi gibiydi. Aslında buraya gelene kadar silah sesi olduğunu bile bilmiyordum. Daha yüksek olduğunu düşünebilirsiniz-"

"Dokuz-bir-bir'i ne zaman aradın?"

"Şey, biraz bekledim, çünkü birinin ara sokaktan koşarak çıkacağını ve vurulmak istemediğimi düşündüm. Ama kimse gelmedi, ben de arka taraftan falan kaybolmuşlardır diye düşündüm. Sonra buraya yürüdüğümde başka çıkış olmadığını gördüm. Belki de kendini vurmuştur, anlıyor musun?"

"Adam neye benziyor?"

"Kurban mı?" Çocuk eğildi. "Vic, polisin kurbanı verdiği isim. Onları duydum."

"Açıklama için teşekkürler," diye mırıldandı Phury. "Peki neye benziyordu?"

"Koyu renk saçlı. Keçi sakallı. Çok deri giyiyordu. Dokuz-bir-bir'i ararken başında durdum. Kanaması vardı ama yaşıyordu."

"Başka kimseyi görmedin mi?"

"Hayır. Sadece bir tane. Yani, polis tarafından sorgulanacağım. Yani, gerçekten. Bunu sana söylemiş miydim?"

"Evet, tebrikler. Çok heyecanlanmış olmalısın." Phury'nin çocuğa koca bir dudak patlatmamak için kendini zor tutması gerekiyordu.

"Hey, nefret etme. Bu harika bir şey."

"Vurulan adam için öyle değil." Phury olay yerine tekrar baktı. En azından V *daha kötü* ellerde değildi ve olay yerinde ölmemişti. Büyük ihtimalle avcı önce V'yi vurmuştu ama kardeşinin bayılmadan önce piçi puflatacak kadar gücü vardı.

Ama bekle... atış flaştan sonra geldi. Yani olay yerine ikinci bir *kirletici* gelmiş olmalı.

Phury sol taraftan iyi ayarlanmış bir ses duydu: "Ben Channel Six NewsLeader ekibinden Bethany Choi, şehir merkezindeki bir başka silahlı saldırı olayından canlı bildiriyorum. Polise göre, kurban Michael Klosnick-"

Michael Klosnick? Her neyse, büyük olasılıkla *V daha azının* kimliğini ele geçirmiş ve üzerinde bulunmuştu.

"-Göğsünden aldığı kurşun yarasıyla durumu kritik bir şekilde St. Francis Tıp Merkezi'ne kaldırıldı..."

Tamam, bu uzun bir gece olacaktı: Vishous yaralandı. İnsan ellerinde. Ve gün ışıyana kadar sadece dört saatleri vardı.

Hızlı tahliye süresi.

Phury, Butch'un yanına geri dönerken yerleşkeyi aradı. Telefon çaldığında polisle konuştu. "St. Francis'te silahla vurulmuş ve yaşıyor."

Butch sarktı ve *Tanrı'ya şükür* gibi bir şey söyledi. "Yani onu çıkaracak mıyız?"

"Tamamdır." Wrath neden açmıyordu? *Hadi, Wrath... Aç şunu.* "Kahretsin... o lanet olası cerrahlar onu açtıklarında insan hayatlarının sürprizini yaşamış olmalılar - Wrath? Bir sorunumuz var."

Vishous, komadaki et ve kemiklerden oluşan bir kafese hapsedilmiş olmasına rağmen, tamamen bilinçli hale gelerek kendinden geçmiş bir bedende uyandı. Kollarını ya da bacaklarını hareket ettiremiyordu ve göz kapakları o kadar sıkı kapalıydı ki sanki lastik çimentoyla ağılıyor gibiydi, çalışan tek şeyin işitme duyusu olduğu anlaşılıyordu: Üstünde bir konuşma devam ediyordu. İki ses. Bir kadın ve bir erkek sesi, ikisini de tanıımıyordu.

Hayır, bekle. Onlardan birini tanıyordu. Onlardan biri ona emir vermişti.

Kadın. Ama neden?

Ve neden ona izin vermişti ki?

Kelimeleri tam olarak takip etmeden onun konuşmasını dinledi. Konuşma temposu bir erkeğinki gibiydi. Doğrudan. Otoriter. Emredici.

Kimdi o? Kim-

Kadının kimliği ona bir tokat gibi çarptı ve aklını başından aldı. Cerrah. *İnsan* cerrah. Tanrım, bir insan hastanesindeydi.

İnsanların eline düştükten sonra... Kahretsin, ne olmuştu?

Panik ona enerji verdi... ve onu hiçbir yere götürmedi. Vücudu et yığınının dönmüştü ve boğazındaki tüpün ciğerlerini bir makinenin çalıştırdığı anlamına geldiğini hissediyordu. Belli ki onu sakinleştirmişlerdi.

Oh, Tanrım. Şafak ne kadar yakındı? Buradan uzaklaşması gerekiyordu. Nasıl yapacaktı-

İçgüdüleri harekete geçip direksiyona geçerek kontrolü ele geçirdiğinde kaçış planları suya düştü.

Yine de içindeki savaşçı ortaya çıkmıyordu. Her zaman uykuda olan, hakkında okuduğu, duyduğu ya da başkalarında gördüğü ama doğuştan sahipsiz olduğunu varsaydığı sahiplenici erkek dürtüleriydi. Tetikleyici odadaki bir kokuydu, seks yapmak isteyen bir erkeğin kokusu... kadınla, V'nin cerrahıyla.

Benimkini.

Bu kelime bir anda ortaya çıktı ve öldürme dürtüsüyle eşleşen bir bavulla geldi. O kadar öfkelenmişti ki gözleri fal taşı gibi açıldı.

Başını çevirdiğinde, kısa sarı saçlı, uzun boylu bir insan kadın gördü. Çerçevesiz gözlük takıyor, makyaj yapmıyor ve küpe takmıyordu. Beyaz önlüğünde siyah el yazısı harflerle JANE WHITCOMB, MD, TRAVMA BÖLÜMÜ ŞEFİ yazıyordu.

"Manny," dedi, "bu çılgınlık."

V bakışlarını koyu renk saçlı bir erkeğe çevirdi. Adam da beyaz bir önlük giymişti ve yakasının sağında MANUEL MANELLO, MD, CHAIRMAN, DEPARTMENT OF SURGERY yazıyordu.

"Bunda çılgınca bir şey yok." Adamın sesi derin ve talepkârdı, gözleri V'nin cerrahına fazlasıyla sabitlenmişti. "Ne istediğimi biliyorum. Ve seni istiyorum."

Benim, diye düşündü V. Senin değil. BENİM.

"Yarın Columbia'ya gitmeden edemem," dedi. "Aramızda bir şey olsa bile, bir departmanı yönetmek istiyorsam yine de ayrılmak zorundayım."

"Aramızda bir şey var." Piç kurusu gülümsedi. "Bu, bunu düşüneceğin anlamına mı geliyor?"

"O mu?"

"Biz."

V'nin üst dudağı dişlerini çıkardı. Hırlamaya başladığında beyninde tek bir kelime yuvarlandı, pimi çekilmiş bir el bombası: *Benim.*

V'nin cerrahı, "Bilmiyorum," dedi.

"Bu hayır demek değil, değil mi? Jane? Bu bir hayır değil." "Hayır...değil."

"Güzel." İnsan erkek V'ye baktı ve şaşırmış görünüyordu. "Biri uyanmış."

Buna inansan iyi edersin, diye düşündü V. Ve eğer ona dokunursan, o lanet olası kolunu soketinden ısırp koparırım.

Dokuzuncu Bölüm

Faye Montgomery pratik bir kadındı, bu yüzden harika bir hemşire olmuştu. Tıpkı koyu renk saçları ve koyu renk gözleriyle doğduğu gibi soğukkanlı doğmuştu ve kriz anlarında olağanüstü bir performans sergiliyordu. Deniz kuvvetlerinde görevli bir kocası, evde iki çocuğu ve yoğun bakım ünitelerinde on iki yıl çalışmış biri olarak, onu sarsmak için çok şey gerekiyordu.

Yoğun bakım ünitesinin hemşirelik istasyonunun arkasında otururken, şimdi sarsılmıştı.

Bölmenin diğer tarafında cip büyüklüğünde üç adam duruyordu. Birinin uzun, rengârenk saçları ve gerçekmiş gibi görünmeyen bir çift sarı gözü vardı, o kadar parlaktılar ki. İkincisi akıllara durgunluk verecek kadar güzeldi ve cinsel açıdan o kadar çekiciydi ki, hâlâ aşık olduğu bir adamla mutlu bir evliliği olduğunu kendine hatırlatmak zorunda kaldı. Üçüncüsü, Red Sox şapkası, bir çift güneş gözlüğü ve yakışıklı yüzüne uymayan saf kötülük havasından başka bir şey giymemişti.

İçlerinden biri bir soru sormuş muydu? O da öyle düşündü.

Diğer hemşirelerden hiçbiri konuşma yeteneğine sahip görünmediği için Faye kekeleyerek, "Özür dilerim? Ne dediniz?"

Fantastik saçlı olan -Tanrım, o şey gerçek miydi?- biraz gülümsedi. "Acil servisten gelen Michael Klosnick'i arıyoruz. Ameliyattan sonra buraya getirildiğini söylediler."

Tanrım... o irisler güneş ışığında düğün çiçeği rengindeydi, gerçek, yankılanan bir altın. "Aileden misin?"

"Biz onun kardeşleriyiz."

"Tamam, ama üzgünüm, ameliyathaneden yeni çıktı ve biz-" Faye'in beyni sebepsiz yere yön değiştirdi, tıpkı bir raydan alınıp diğerine konulan oyuncak bir tren gibi. Kendini şöyle derken buldu: "Koridorun sonunda, altıncı odada. Ama sadece biriniz girebilir ve sadece kısa bir süreliğine. Oh, ve doktoru gelene kadar beklemek zorundasınız-"

O anda Dr. Manello masanın yanına geldi. Adamlara baktı ve "Burada her şey yolunda mı?" diye sordu.

Faye başını sallayarak, "Evet, gayet iyi," dedi.

Dr. Manello adamların bakışlarına karşılık verirken kaşlarını çatı. Sonra baş ağrısı varmış gibi yüzünü buruşturdu ve şakaklarını ovuşturdu. "Ofisimde olacağım eğer

bana ihtiyacın var, Faye."

"Tamam, Dr. Manello." Adamlara tekrar baktı. Ne diyordu acaba? *Ah, doğru ya.* "Cerrahı gidene kadar beklemeniz gerekecek, tamam mı?"

"Şu anda içeride mi?"

"Şu anda içeride, evet."

"Tamam, teşekkür ederim."

O sarı gözler Faye'in gözlerinin içine bakıyordu... ve birdenbire altıda bir hasta olup olmadığını hatırlayamadı. Var mıydı? Bekle...

"Söyleyin bana," dedi adam, "kullanıcı adınız ve şifreniz nedir?"

"Affedersiniz... ben mi?"

"Bilgisayar için."

Tabii ki bilgiye ihtiyacı vardı. Kesinlikle. Ve ona vermesi gerekiyordu. "FMONT2 büyük harflerle giriş ve şifre 11Eddie11. Büyük harfle E."

"Teşekkür ederim."

Tam "Bir şey değil" diyecekti ki aklına personel toplantısı zamanının geldiği düşüncesi geldi. Ama bu neden olsun ki? Zaten yılın başında bir tane yapmışlardı-

Hayır, kesinlikle bir personel toplantısı zamanıydı. Acilen bir personel toplantısı yapmaları gerekiyordu. Şu anda-

Faye gözlerini kırıştırdı ve bakım istasyonunun tezgahının üzerinden boşluğa baktığını fark etti. Tuhaftı, az önce biriyle konuştuğuna yemin edebilirdi. Erkek biriyle ve-

Personel toplantısı. Şimdi.

Faye şakaklarına masaj yapıyor, alnına bir menene sıkıştırılmış gibi hissediyordu. Genelde baş ağrısı çekmezdi ama yoğun bir gün geçirmişti ve çok fazla kafein almış, fazla yemek yememişti.

Omzunun üzerinden, hepsi de biraz şaşkın görünen diğer üç hemşireye baktı. "Konferans odasına gidelim çocuklar. Bir hasta değerlendirmesi yapmamız gerekiyor."

Faye'in meslektaşlarından biri kaşlarını çattı. "Bunu bu gece zaten yapmamış mıydık?" "Tekrar yapmamız gerekiyor."

Herkes ayağa kalktı ve konferans odasına girdi. Faye çift kapıyı açık tuttu ve masanın başına oturdu, böylece hem dışarıdaki koridoru hem de kattaki her hastanın durumunu gösteren monitörü izleyebiliyordu-

Faye sandalyesinde kaskatı kesildi. *Bu da neydi böyle?* Hemşire odasının arkasında, klavyenin üzerine eğilmiş, rengârenk saçlı bir adam vardı.

Faye güvenliği çağırmak için ayağa kalkmaya hazırlanırken adam omzunun üzerinden baktı. Sarı gözleri onunkilerle buluştuğunda, Faye birdenbire bilgisayarlarından birinde olmasının neden yanlış olduğunu unuttu. Ayrıca hemen beşinci odadaki hasta hakkında konuşması gerektiğini de fark etti.

"Bay Hauser'in durumunu gözden geçirelim," dedi herkesin dikkatini çeken bir ses tonuyla.

Manello gittikten sonra Jane şaşkınlık içinde hastasına baktı. Damarlarındaki tüm sakinleştiricilere rağmen, gözleri açıktı ve sert, dövme yüzünden tam bir idrakle yukarı bakıyordu.

Tanrım... şu gözler. Daha önce gördüklerine hiç benzemiyorlardı; irisleri doğal olmayan bir şekilde beyaz, kenarları lacivertti.

Bu doğru değil, diye düşündü. Adamın ona bakışı doğru değildi. Göğsünde atan altı odacıklı kalp doğru değildi. Ağzının önündeki o uzun dişler doğru değildi.

O insan değildi.

Ama bu çok saçmaydı. Tıbbın ilk kuralı mı? Nal sesleri duyduğunuzda, zebraları düşünmeyin. Dışarıda tespit edilmemiş insansı bir tür olma ihtimali neydi? Homo sapiens'in golden retriever'ına karşılık sarı bir labrador mu?

Hastanın dişlerini düşündü. Evet, belki de Doberman pinscher'ı retriever yapmalıydı.

Hasta ona baktı, sırt üstü yatmasına, entübe olmasına ve travma ameliyatından çikalı sadece iki saat olmasına rağmen bir şekilde görünmeyi başarıyordu.

Bu adamın bilinci nasıl yerindeydi?

"Beni duyabiliyor musun?" diye sordu. "Duyabiliyorsan başını sallla."

Dövmeli olan eli boğazını pençeledi, sonra ağzına giden tüpü kavradı.

"Hayır, o içeride kalmalı." Kadın adamın elini çekmek için eğildiğinde, adam elindeki şeyi geri çekerek kolunun izin verdiği kadar uzağa götürdü. "İşte böyle. Lütfen seni zapt etmek zorunda bırakma beni."

İri bedeni yatakta titremeye başladığında gözleri dehşet içinde kocaman açılmıştı. Dudakları aşağıya doğru inen tüpe karşı çalıştı.

Boğazını sanki haykırıyormuş gibi sıkıyordu ve korkusu ona dokunuyordu: Çaresizliğinde öyle hayvani bir yan vardı ki, bacağı kapana sıkışmış bir kurdun size bakışı gibi: *Bana yardım edin, belki beni serbest bıraktığınızda sizi öldürmem.*

Elini onun omzuna koydu. "Her şey yolunda. O yoldan gitmek zorunda değiliz. Ama o tüpe ihtiyacımız var-"

Odanın kapısı açıldı ve Jane donakaldı.

İçeri giren iki adam siyah deri giymişlerdi ve gizli silah taşıyacak tiplere benziyorlardı. Biri muhtemelen hayatında gördüğü en iri yarı, en muhteşem sarışındı. Diğerisi ise onu korkutuyordu. Red Sox şapkasını aşağıya doğru çekmişti ve korkunç bir kötü niyet havası vardı. Yüzünün büyük bir kısmını göremiyordu ama gri solgunluğuna bakılırsa hasta görünüyordu.

Çifte bakınca Jane'in aklına gelen ilk şey, hastası için geldikleri ve sadece ona çiçek getirip gevezelik etmek için gelmedikleri oldu.

İkinci düşüncesi, derhal güvenliğe ihtiyacı olacağıydı. "Çık dışarı," dedi. "Hemen şimdi."

Sox şapkalı adam onu tamamen görmezden geldi ve yatağın yanına gitti. Hasta ile göz göze geldiklerinde Red Sox uzandı ve ikisi el ele tutuştu.

Red Sox boğuk bir sesle, "Seni kaybettiğimi sandım, seni orospu çocuğu," dedi.

Hastanın gözleri sanki iletişim kurmaya çalışıyormuş gibi gerildi. Sonra başını yastığın üzerinde bir o yana bir bu yana salladı.

"Seni eve götüreceğiz, tamam mı?"

Hasta başını sallayınca Jane daha fazla Geveze-Cathy, gitmen gerek saçmalıklarıyla uğraşmadı. Kardiyak acil durum sinyali veren ve katın yarısını kendisine getirecek olan hemşire istasyonu çağrı düğmesine doğru hamle yaptı.

Başaramadı.

Red Sox'un arkadaşı, güzel sarışın, o kadar hızlı hareket ediyordu ki onu takip edemedi. Bir an kapının hemen içindeydi; hemen sonra onu arkasından yakalamış ve ayaklarını yerden kesmişti. Kız bağırmaya başlayınca, adam elini kızın ağzının üzerine kapattı ve onu öfke nöbeti geçiren bir çocuk gibi kolayca bastırdı.

Bu arada Red Sox sistematik olarak hastayı her şeyden mahrum bıraktı: entübasyon, serum, kateter, kalp kabloları, oksijen monitörü.

Jane çılgına döndü. Makinelerin alarmları çalmaya başladığında geri çekildi ve topuğuyla onu esir alan kişinin kaval kemiğine tekme attı. Sarışın dev homurdandı ve göğüs kafesini sıktı, ta ki Jane nefes almaya çalışmakla o kadar meşguldü ki artık ona futbol topu atamıyordu.

En azından alarmlar-

Kimse makinelere dokunmadığı halde tiz bip sesleri sustu. Ve koridorun aşağısından kimsenin gelmediği gibi korkunç bir hisse kapıldı.

Jane gözleri yaşarana kadar daha çok mücadele etti.

"Sakin ol," dedi sarışın onun kulağına. "Bir dakika içinde saçlarından kurtulacağız.

Sadece rahatla."

Evet, ne demezsin. Hastasını öldüreceklerdi-

Hasta kendi başına derin bir nefes aldı. Ve bir tane daha. Ve bir nefes daha. Sonra o ürkütücü elmas gözler ona kaydı ve sanki adam öyle yapmasını istemiş gibi durdu.

Bir an sessizlik oldu. Ve sonra, hayatını kurtardığı adam sert bir sesle her şeyi değiştiren dört kelime söyledi... hayatını değiştirdi, kaderini değiştirdi:

"O. Geliyor. Benimle. Benimle."

Bakım istasyonunun içinde duran Phury, hastanenin bilgi işlem sisteminde hızlı bir hack işi yaptı. Klavyeyi V kadar düzgün ya da gösterişli kullanamıyordu ama yeterince iyiydi. Michael Klosnick adına kayıtlı kayıtları buldu ve Vishous'un tedavisiyle ilgili bulguları ve notları rastgele komut dosyalarıyla kirletti. Tüm test sonuçları, taramalar, röntgenler, dijital fotoğraflar, programlama, ameliyat sonrası notlar, hepsi okunamaz hale geldi. Ardından Klosnick'in muhtaç olduğuna ve AMA'dan ayrıldığına dair kısa bir not girmiş.

Tanrım, konsolide, bilgisayarlı tıbbi kayıtları severdi. Ne kadar kolay.

Ayrıca ameliyathane personelinin tamamının olmasa da çoğunun anılarını temizlemişti. Buraya gelirken ameliyathaneye uğramış ve nöbetçi hemşirelerle biraz sohbet etmişti. Şansı yaver gitmişti. Vardiya değişmemişti, yani V'yle birlikte gelenlerin hepsi oradaydı ve onları temizlemişti. Hemşirelerin hiçbiri kardeşinin ameliyatı sırasında gördüklerini net olarak hatırlamıyordu.

Elbette mükemmel bir silme işi değildi. Ulaşamadığı insanlar ve belki de çıktısı alınmış bazı yardımcı kayıtlar vardı. Ama bu onun sorunu değildi. V'nin kaybolmasının ardından ortaya çıkan her türlü karışıklık, son derece yoğun bir şehir hastanesinin çılgınca işleyişi içinde absorbe edilecekti. Elbette bir ya da iki hasta bakımı gözden geçirilebilirdi ama o zamana kadar V'yi bulamazlardı ve önemli olan da buydu.

Phury bilgisayarla işini bitirdiğinde, yoğun bakım katında koşmaya başladı. Giderken, tavana düzenli aralıklarla yerleştirilmiş güvenlik kameralarını bozdu, böylece tek gösterdikleri bulanıklık oldu.

Tam altıncı odaya geldiğinde kapı açıldı. Vishous, Butch'un kollarında ölmek üzereydi; kardeşi solgun, titrek ve acı içindeydi, başı polisin boynuna gömülmüştü. Ama nefes alıyordu ve gözleri açıktı.

"Onu ben alayım," dedi Phury, Butch'un da neredeyse onun kadar kötü görüldüğünü düşünerek.

"Onu ben hallederim. Sen yönetim sorunumuzla ilgilen ve güvenlik kameralarını takip et."

"Hangi yönetim sorunu?"

Butch koridorun en ucundaki yangın kapısına yönelirken, "Bekleyin," diye mırıldandı.

Bir saniye sonra Phury sorunu çözdü: Rhage, boğazını sıkan boktan bir insan dişisiyle birlikte koridora çıktı. Kadın onunla dişe diş mücadele ediyordu, boğuk bağırışları bir kamyoncu gibi kelime dağarcığı olduğunu gösteriyordu.

"Onu bayıltmalısın kardeşim," dedi Rhage, sonra homurdandı. "Ona zarar vermek istemiyorum ve V bizimle gelmesi gerektiğini söyledi."

"Bunun bir kaçırma operasyonu olmaması gerekiyordu."

"Artık çok geç. Şimdi onu bayılt, olur mu?" Rhage tekrar homurdandı ve eli kızın ağzından ayrılıp çırpınan kollarından birini yakalamak için tutuşunu değiştirdi.

Sesi yüksek ve net çıkıyordu. "Tanrım, bana yardım et."

.."

Phury onun çenesini avucunun içine aldı ve başını yukarı kaldırmaya zorladı. "Sakin ol," dedi

Yumuşakça. "Sadece sakin ol."

Bakışlarını onunkilere kilitledi ve onu sakinleştirmeye başladı... onu sakinleştirmeye... onu-

"Siktir git!" diye tükürdü. "Hastamı öldürmene izin vermeyeceğim!"

Tamam, bu işe yaramıyordu. Çerçevesiz gözlüklerinin ve koyu yeşil gözlerinin ardında müthiş bir zihni vardı, bu yüzden bir lanetle büyük silahlarını çıkardı ve zihinsel olarak onu tamamen kapattı. Kadın bir paspas gibi sarktı.

Gözlüklerini çıkarıp katladı ve paltosunun göğüs cebine koydu. "O tekrar gelmeden önce buradan kaçalım."

Rhage kadını ters çevirerek ağır omzundan bir şal gibi sarkıttı. "Çantasını odadan al."

Phury içeri daldı, deri bir çanta ve üzerinde KLOSNICK yazan bir dosya aldı, sonra hızla odadan çıktı. Koridora geri döndüğünde Butch hasta odasından çıkan bir hemşireyle tartışıyordu.

"Ne yapıyorsun!" dedi kadın.

Phury bir çadır gibi üzerine atladı, önüne atladı, onu sersemletti ve ön lobuna personel toplantısına gitmesi için acil bir ihtiyaç yerleştirdi. Evac'ı tekrar yakaladığında, Rhage'in kollarındaki kadın zihin kontrolünü çoktan atmış, Hollywood'un get-up-'n-go'sunun ritmiyle sallanan başını ileri geri sallıyordu.

Merdiven boşluğunun yangın kapısına geldiklerinde Phury, "Bekle Rhage," diye bağırdı.

Kardeş bir anda durdu ve Phury elini kadının boynunun yan tarafına sıkıştırarak onu bir basınç kilidiyle bayılttı.

"O gitti. Her şey yolunda."

Arka merdivenlere çıktılar ve kışkırtıcıları kaldırdılar. Vishous'un hırıltılı nefesi, hızlı tren aksiyonunun onu ne kadar öldürdüğünün kanıtıydı, ama her zamanki gibi sertti, bezelye çorbası rengine dönmüş olmasına rağmen dayanıyordu.

Her inişe geçtiklerinde Phury bir güvenlik kamerasıyla küçük bir oyun oynuyor, gözlerini kırıştırmaları için kameralara elektrik akımı veriyordu. En büyük umudu, bir grup güvenlik görevlisine takılmadan Escalade'e ulaşabilmeleriydi. İnsanlar Kardeşlik için asla hedef olmazdı. Bununla birlikte, eğer vampir ırkının açığa çıkma riski varsa, yapılmayacak hiçbir şey yoktu. Tedirgin ve saldırgan insanlardan oluşan büyük grupları hipnotize etmenin başarı oranı düşük olduğu için geriye savaşmak kalıyordu. Ve onlar için ölüm.

Sekiz kat aşağıdaki merdiven boşluğu dibe vurdu ve Butch metal bir kapının önünde durdu. Yüzünden ter boşanıyordu ve sallanıyordu,

Ama gözleri asker gücündeydi: Arkadaşını dışarı çıkaracaktı ve hiçbir şey, kendi fiziksel zayıflığı bile ona engel olamayacaktı.

Phury, "Kapıyı ben hallederim," diyerek grubun başına geçti. Alarmı hallettikten sonra çelik levhayı diğerleri için açık tuttu. Uzak tarafta, hizmet koridorlarından oluşan bir labirent dallanıyordu.

"Oh, kahretsin," diye mırıldandı. "Hangi cehennemdeyiz biz?"

"Bodrum." Polis ilerledi. "Burayı iyi bilin. Morg bu katta. Eski işimde burada çok zaman geçirdim."

Butch onları yüz metre kadar ileride, herhangi bir koridordan çok HVAC borularıyla dolu bir shaft olan sığ bir koridora bağladı.

Ve sonra işte oradaydı: acil durum giriş kapısı şeklinde bir kurtuluş.

"Escalade burada," dedi polis V'ye. "Güzelce oturuyor."

"Şükürler olsun... Tanrım." V'nin dudakları sanki kusmamaya çalışıyormuş gibi tekrar düzleşti.

Phury bir kez daha ileri sıçradı ve sonra lanet okudu. Bu alarm düzeneği diğerlerinden farklıydı, daha karmaşık bir devreyle çalışıyordu. Bunu beklemesi gerekirdi. Dış kapılar genellikle iç kapılardan daha ağır bir şekilde bağlanırdı. Sorun şu ki, küçük zihinsel numaraları burada işe yaramayacaktı ve bu şeyi etkisiz hale getirmek için zaman aşımı yapabilecek gibi değildi. V kötü görünüyordu.

Phury barın kolunu yumruklamadan önce, "Çılgılık atmaya hazır olun," dedi.

Alarm bir ölüm perisi gibi çaldı.

Onlar gecenin karanlığına doğru koşarken Phury dönüp hastanenin kış tarafına baktı. Kapının üzerindeki güvenlik kamerasını buldu, yanlış okumasını sağladı ve V ile insan dişi Escalade'in içine atılırken ve Rhage direksiyona geçerken yanıp sönen kırmızı gözüyle kilitli kaldı.

Butch tüfeği aldı ve Phury kargoyla birlikte arkaya atladı. Saatini kontrol etti. Buraya ilk park ettikleri andan Hollywood'un ayağını gaz pedalına vurmasına kadar geçen toplam süre yirmi dokuz dakikaydı. Operasyon nispeten temiz geçmişti. Şimdi geriye kalan tek şey herkesi tek parça halinde yerleşkeye götürmek ve cipin plakalarını sökmektir.

Sadece bir komplikasyon vardı.

Phury gözlerini insan kadına çevirdi.

Büyük, kocaman bir karmaşa.

Onuncu Bölüm

John malikânenin parlak renkli fuayesinde beklerken tedirgindi. O ve Zsadist her zaman şafaktan bir saat önce dışarı çıkarlardı ve bildiği kadarıyla planlarda bir değişiklik olmamıştı. Ama Kardeş neredeyse yarım saat gecikmişti.

John biraz daha zaman öldürmek için mozaik zemin üzerinde bir tur daha attı. Her zamanki gibi kendini bu ihtişama ait değilmiş gibi hissediyordu ama yine de bu ihtişamı seviyor ve takdir ediyordu. Fuaye o kadar gösterişliydi ki, sanki bir mücevher kutusunun içinde duruyormuş gibiydi: Kırmızı mermerden ve bir tür yeşil-siyah taştan sütunlar, altın yapraklı kıvrımlı şeylerle ve kristalli aydınlatma armatürleriyle süslenmiş duvarları destekliyordu. Yukarı çıkan merdiven, bir film yıldızının tepesinde dramatik bir şekilde duraklayacağı, sonra da siyah kravatlı bir partiye ineceği türden görkemli bir kırmızı halıdan oluşuyordu. Ayaklarınızın altındaki desen ise çiçek açmış bir elma ağacına aitti; baharın parlak rengi, milyonlarca renkli camın ışıltısı sayesinde göz kamaştırıyor ve parıltıyordu.

Yine de en sevdiği şey tavandı. Üç kat yukarıda, savaşçıların ve aygırların siyah hançerlerle savaşa girerken canlandıkları, boyalı sahnelerden oluşan şaşırtıcı bir alan vardı. O kadar gerçektiler ki, sanki uzanıp onlara dokunabilirdiniz.

O kadar gerçektir ki, sanki onlar olabiliydiniz.

Her şeyi ilk gördüğü zamanı düşündü. Tohr onu Wrath'la tanışmaya götürüyordu.

John yutkundu. Tohrment ile çok kısa bir süre birlikte olmuştu. Sadece aylar. Bir ömür boyu kendini topraklanmamış hissettikten sonra, yirmi yıl boyunca onu bağlayacak bir aile çekimi olmadan süzöldükten sonra, her zaman istediği şeye bir göz atmıştı. Ve sonra bir kurşunla hem üvey babası hem de annesi gitmişti.

Tohr ve Wellsie'yi tanıdığı süre için minnettar olduğunu söyleyecek kadar büyük olmak isterdi ama bu bir yalandı. Onlarla hiç tanışmamış olmayı diliyordu. Onların kaybına katlanmak, tek başına olduğu zamanlardaki şekilsiz acıdan çok daha zordu.

Gerçekten değerli bir erkek değildi, değil mi?

Z hiçbir uyarıda bulunmadan büyük merdivenin altındaki gizli kapıdan çıktı ve John kaskatı kesildi. Elinde değildi. Kardeşi kaç kez görmüş olursa olsun, Zsadist'in görünüşü her zaman iki kez düşünmesine neden olmuştu. Sadece yüzündeki yara izi ya da kafatası süslemesi değildi. Artık çiftleşmiş ve baba olacak olmasına rağmen kaybolmayan o ölümcül havaydı.

Ayrıca bu gece Z'nin yüzü dökme demir gibiydi, vücudu daha da sıkıydı. "Gitmeye hazır mısın?"

John gözlerini kıstı ve "*Neler oluyor?*" diye sordu.

"Endişelenmenizi gerektirecek bir şey yok. Hazır mısın?" Bir soru değil, bir emir.

John başıyla onaylayıp parkasının fermuarını çekince, ikisi birlikte ön girişten dışarı çıktılar.

Gece bir güvercin rengindeydi, yıldızlar dolunay tarafından aydınlatılan ince bir bulut doygunluğu tarafından solmuştu. Takvime göre bahar geliyordu ama manzaraya bakılırsa bu sadece teorideydi: Köşkün önündeki çeşme kış boyunca hizmet dışı kalmış, boş ve yeniden doldurulmayı bekliyordu. Ağaçlar gökyüzüne uzanmış siyah iskeletler gibiydi, kemikli kollarıyla güneşin güçlenmesi için yalvarıyorlardı. Kar çimenlerin üzerinde, hâlâ donmuş olan toprağın üzerinde inatla asılı duruyordu.

O ve Zsadist sağ tarafa doğru yürürken rüzgâr yanaklarını okşayan bir soğukluk yayıyor, avlunun çakıl taşları botlarının altında kayıyordu. Yerleşkenin güvenlik duvarı uzakta, Kardeşlik'in mülkünü çevreleyen yirmi ayak yüksekliğinde, üç ayak kalınlığında bir siperdi. Bu şey güvenlik kameraları ve hareket dedektörleriyle donatılmıştı, iyi bir asker bir sürü cephane taşıyordu. Ama tüm bunlar aslında küçük patateslerdi. Asıl dışarıda tutulması gereken, dikenli tel kıvrımları halinde üstten geçen 120 voltluk elektrik yüküydü.

Önce güvenlik. Her zaman.

John, Z'yi karla kaplı çimenlikten aşağıya kadar takip etti, çitaları sökülmiş çiçek tarhlarını ve arkadaki boşaltılmış yüzme havuzunu geçti. Hafif bir inişten sonra orman kenarına ulaştılar. Bu noktada canavar duvarı keskin bir louie yaparak dağın yamacından aşağıya doğru iniyordu. Onu takip etmediler ama ağaçların arasına girdiler.

Kalın çamların ve sık dallı akça ağaçların altında eski iğneler ve yapraklardan oluşan bir yastık vardı ve fazla çalılık yoktu. Burada hava mis gibi kokuyordu.

Toprak ve soğuk hava, burnunun içini sızlatan bir kombinasyon.

Her zamanki gibi Zsadist önderlik etti. Her gece izledikleri yollar farklıydı ve rastgele gibiydi, ama her zaman aynı yerde, kısa yığınli bir şelalede son buluyorlardı: Dağın yamacından inen dere kendini küçük bir uçurumdan aşağı atıyor, sonra da yaklaşık dokuz metre genişliğinde sığ bir havuz oluşturuyordu.

John yanına gitti ve elini güröl güröl akan suya soktu. Avucu akıntıyı deldiğinde parmakları soğuktan uyuştı.

Zsadist sessizlik içinde kayadan kayaya sıçrayarak dereyi geçti. Kardeş'in zarafeti suyun zarafetiydi, akıcı ve güçlüydü, ayakları o kadar emindi ki vücudunun her kas değişimine nasıl tepki vereceğini çok iyi biliyordu.

Uzak tarafta şelaleye doğru yürüdü, böylece John'un karşısında duruyordu.

Gözleri buluştu. *Dostum, Z'nin bu gece söyleyecek bir şeyi vardı, değil mi?*

Yürüyüşler, John'un başka bir sınıf arkadaşına saldırıp çocuğu soyunma odasındaki duşta yere serdikten sonra başlamıştı. Wrath bu yürüyüşleri John'un eğitim programında kalması için bir koşul haline getirmişti ve ilk başta Z'nin kafasının etrafında dolaşmaya çalışacağını düşünerek onlardan korkmuştu. Ancak şimdiye kadar hep sessizlikle ilgili olmuşlardı.

Bu gece öyle olmayacaktı.

John kolunu geri çekti, biraz aşağı doğru yürüdü ve Zsadist'in güveni ya da becerisi olmadan karşıya geçti.

Kardeşin yanına geldiğinde Z, "Lash geri dönüyor," dedi.

John kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Harika, John'un sedyeye yatırdığı pislik. Kabul etmek gerekir ki, Lash John'un peşinden gelerek, onu itip kakarak ve Blay'e saldırarak bunu istemişti. Ama yine de.

"Ve değişimden geçti."

Müthiş. Daha da iyi. Şimdi o piç kurusu ona kas gücüyle saldıracaktı.

Ne zaman? John imzaladı.

"Yarın. Bir bok yaparsa, temelli gideceğini açıkça söyledim.

Onunla sorun yaşarsan bana gel, anlaştık mı?"

Kahretsin. John kendi başının çaresine bakmak istiyordu. Bir çocuk gibi izlenmek istemiyordu.

"John? Bana gel. Başını salla." John bunu yavaşça yaptı.

"O pislige saldırmayacaksın. Ne söylediği ya da ne yaptığı umurunda değil. Sırf yüzünüze karşı geliyor diye tepki vermek zorunda değilsiniz."

John başını salladı, çünkü eğer yapmazsa Z'nin ondan tekrar yapmasını isteyeceğini hissediyordu.

"Seni Kirli Harry gibi davranırken yakalarsam, olaklardan hoşlanmayacaksın."

John akan suya baktı. *Tanrım...* Blay, Qhuinn, şimdi de Lash. Hepsi değişmişti.

Paranoya kök saldı ve Z'ye baktı. *Ya geçiş benim için gerçekleşmezse?*

"Olacak."

Nasıl emin olabiliriz?

"Biyoloji." Z kocaman bir meşe ağacına başıyla işaret etti. "Bu şey güneş vurduğunda yapraklanacak. Elinde değil, senin için de aynı şey geçerli. Hormonların sert bir şekilde devreye girecek ve sonra her şey olacak. Onları şimdiden hissedebiliyorsun, değil mi?"

John omuz silkti.

"Evet, yapabilirsin. Yemek yeme ve uyku düzeniniz farklı. Davranışların da öyle. Sence bir yıl önce Lash'i fayansın üzerine yatırıp kan soluyana kadar dövebilir miydin?"

Kesinlikle olmaz.

"Açsın ama yemek yemeyi sevmiyorsun, değil mi? Huzursuz ve bitkin. Çabuk sinirleniyor."

Tanrım, kardeş bütün bunları nereden biliyordu? "Ben de yaşadım, unutma."

Daha ne kadar sürecektir? John sordu.

"Vurana kadar mı? Bir erkek olarak, babana çekmeye meyillisin. Darius onunkini biraz erken yaşadı. Ama asla gerçekten bilemezsiniz. Bazı insanlar yıllarca sizin olduğunuz yerde kalabilir."

Yıllar mı? *Kahretsin. Sonrası senin için nasıldı? Uyandığında?*

Bunu izleyen sessizlikte, Kardeş'in üzerinde ürkütücü bir değişiklik oldu. Sanki bir sis çökmüş ve ortadan kaybolmuştu - John onun yaralı yüzünün ve iri vücudunun her ayrıntısını her zamanki gibi net bir şekilde görebilmesine rağmen.

"Bu konuyu Blay ve Qhuinn ile konuş."

Özür dilerim. John kızardı. *Burnumu sokmak istememiştim.*

"Her neyse. Bak, bu konuda endişelenmeni istemiyorum. Beslenmen için Layla'yı ayarladık ve güvenli bir ortamda olacaksın. Kötü bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

John harap olmuş savaşçı yüzüne baktı ve kaybettikleri sınıf arkadaşını düşündü. *Yine de Hhurt ölmüştü.*

"Evet, böyle şeyler olur ama Layla'nın kanı çok saf. O bir Seçilmiş. Bu size yardımcı olacaktır."

John güzel sarışını düşündü. Ve onun önünde bornozunu çıkarıp onayını almak için vücudunu göstermesini. Adamım, bunu yaptığına hâlâ inanamıyordu.

Ne yapacağımı nasıl bileceğim?

Z boynunu geriye doğru bükte ve gökyüzüne baktı. "Bunun için endişelenmene gerek yok. Vücudun kontrolü ele alacaktır. Ne istediğini ve neye ihtiyacı olduğunu bilecektir." Z'nin kafatası kesimli başı tekrar düzleşti ve sarı gözleri bulutlardaki bir yarıktan süzülen güneş ışığı gibi karanlığı delip geçti. "Bedenin bir süreliğine sana sahip olacak."

İmzaladığı için utanmasına rağmen, *sanırım korkuyorum.*

"Zeki olduğun anlamına gelir. Bu ağır bir iş. Ama dediğim gibi... Başına kötü bir şey gelmesine izin vermeyeceğim."

Z kendini garip hissediyormuş gibi arkasını döndü ve John ağaçların fonunda erkeğin profilini inceledi.

Minnettarlık duyguları kabarıırken Z, John'un imzalamaya hazırlandığı teşekkür mektubunu kesti. "Eve gitsek iyi olur."

Nehri geri geçip yerleşkeye doğru ilerlerken John kendini hiç tanımadığı biyolojik babasını düşünürken buldu. Darius hakkında soru sormaktan kaçınmıştı çünkü o Tohr'un en iyi arkadaşıydı ve Tohrment'le ilgili herhangi bir şey Kardeşler için konuşulması zor bir konuydu.

Babası hakkında konuşabileceği birinin olmasını diledi.

On Birinci Bölüm

Jane uyandığında, nöropatik yolları ucuz Noel ışıkları gibiydi, rastgele yanıp sönüyor, sonra kısa devre yapıyordu: Sesler kaydediliyor, dağılıyor ve yeniden ortaya çıkıyordu. Vücudu önce durgundu, sonra gerildi, şimdi de seğiriyordu. Ağzı kuruydu ve kendini çok sıcak hissediyordu ama titriyordu.

Derin nefesler alarak kısmen oturduğunu fark etti. Ve çığlık çığlığa bir baş ağrısı vardı.

Ama bir şey güzel kokuyordu. Tanrım, etrafında inanılmaz bir koku vardı... Babasının içtiği tütün gibi kısmen tütün, kısmen de Hint yağları satan bir dükkândaymış gibi koyu baharat kokuyordu.

Bir göz kapağını kırdı. Muhtemelen gözlüklerini takmadığı için görüşü bozulmuştu ama karanlık, çorak bir odada olduğunu anlayacak kadar görebiliyordu... Tanrım, her yere kitaplar yığılmıştı. Ayrıca oturduğu sandalyenin bir radyatörün hemen yanında olduğunu fark etti, bu belki de sıcak basmalarını açıklıyordu. Ayrıca başı kötü bir açıyla bükülmüştü, bu da baş ağrısını açıklıyordu.

İlk dürtüsü ayağa kalkmak oldu, ama yalnız değildi, bu yüzden olduğu yerde kaldı: Odanın karşısında, rengârenk saçlı bir adam, üzerinde bir ceset yatan büyük boy bir yatağın üzerinde duruyordu. Adam harıl harıl bir şeyler yapıyordu... cesedin eline bir eldiven takıyordu-

Hastası. Hastası o yataktaydı, çarşafklar beline kadar inmiş, çıplak göğsü ameliyat sargısıyla örtülmüştü. Tanrım, ne olmuştu? Onu ameliyat ettiğini hatırlıyordu... ve inanılmaz bir kalp anomalisi bulmuştu. Sonra yoğun bakım ünitesinde Manello ile aralarında bir konuşma geçmişti ve sonra... Kahretsin, yatağın üstündeki adam, bir seks tanrısı ve Red Sox şapkası takan biri tarafından kaçırılmıştı.

Panik, iyi bir dozda kızgınlıkla birlikte alevlendi, ancak duyguları vücuduyla bağlantı kuramıyor gibi görünüyordu, duygu dalgası onu giydiren uyuşukluk içinde dağılıyordu. Gözlerini kırptırdı ve dikkati kendi üzerine çekmeden odaklanmaya çalıştı-

Göz kapakları açıldı.

Red Sox şapkalı adam yanında şaşırtıcı derecede güzel sarışın bir kadınla içeri girdi. Adam kadına yakın duruyordu ve

Dokunulduğunda bir çift oldukları anlaşılıyordu. Onlar sadece birbirlerine aitlerdi.

Hasta kısık bir sesle konuştu.

"Hayır." "Yapmak zorundasın," dedi

Red Sox.

"Bana demiştin ki... eğer beni öldürürsen-"

"Hafifletici sebepler."

"Layla-"

"Rhage'i bu öğleden sonra besledik ve Directrix ile tango yapmadan buraya başka bir Seçilmiş getiremeyiz. Bu da sizin sahip olmadığınız zamanı alır."

Sarışın kadın hastanın yatağına yaklaştı ve yavaşça oturdu. Özel dikim pantolonlu siyah bir takım elbise giymiş olan kadın, bir avukat ya da iş adamı gibi görünüyordu ama yine de uzun, gösterişli saçlarıyla son derece kadınsıydı.

"Kullan beni." Bileğini hastanın ağzına doğru uzattı ve dudaklarının hemen üzerinde gezdirdi. "Sadece ona bakabilmen için güçlü olmana ihtiyacımız olduğu için."

"O "nun kim olduğuna dair hiçbir şüphe yoktu. Red Sox, Jane onu ilk gördüğünde olduğundan daha hasta görünüyordu ve Jane'in içindeki klinisyen, "ilgilenmenin" tam olarak neyi içerdiğini merak ediyordu.

Bu sırada Red Sox karşı duvara çarpına kadar geri adım attı. Kollarını göğsüne sararak kendine tutundu.

Sarışın yumuşak bir sesle, "O ve ben bu konuyu konuştuk. Bizim için çok şey yaptın-"

"Senin için değil."

"O senin sayende hayatta. İşte *her şey* bu kadar." Sarışın, hastanın saçlarını düzeltecekmış gibi elini uzattı ama hasta irkilince elini geri çekti. "Seninle ilgilenmemize izin ver. Sadece bu seferlik."

Hasta odanın diğer ucundaki Red Sox'a baktı. Red Sox başını salladığında hasta küfretti ve gözlerini kapattı. Sonra ağzını açtı....

Vay anasını. Belirgin köpek dişleri uzamıştı. Daha önce sivri uçlu olan bu dişler şimdi tam anlamıyla diş gibiydi.

Tamam, belli ki bu bir rüyaydı. *Evet*. Çünkü bu sadece kozmetik olarak geliştirilmiş dişlere olmaz. Asla.

Hasta "dişlerini" gösterdiğinde, rengârenk saçlı adam Red Sox'un önüne geçti, iki elini duvara dayadı ve neredeyse göğüsleri birbirine değecek kadar eğildi.

Ama sonra hasta başını salladı ve bileğinden uzaklaştı. "Yapamam."

"Sana ihtiyacım var," diye fısıldadı Red Sox. "Yaptığım işten dolayı hastayım. Sana ihtiyacım var."

Hasta Red Sox'a sabitlenmişti, elmas gözlerinde güçlü bir özlem parlıyordu. "Sadece... senin için... benim için değil."

"İkimiz için de."

"Hepimiz," diye araya girdi sarışın kadın.

Hasta derin bir nefes aldı ve sonra -İsa!- sarışının bileğini ısırıldı. Saldırı bir kobranınki kadar hızlı ve kararlıydı ve adam kilitlendiğinde kadın sıçradı, sonra rahatlamış gibi görünen bir nefes verdi. Odanın öbür ucunda Red Sox titriyor, çaresiz ve bitkin görünüyordu; rengârenk saçlı olan ise ona temas etmeden yolunu kesmişti.

Hastanın başı, memeyi emen bir bebek gibi ritmik bir şekilde hareket etmeye başladı. Ama oradan su içiyor olamazdı, değil mi?

Evet, yapamazdı.

Rüya. Bunların hepsi bir rüyaydı. Bir tımarhane rüyası. Değil miydi? Tanrım, öyle olmasını umuyordu. Yoksa bir tür Gotik kâbusun içinde sıkışıp kalacaktı.

İşi bittiğinde, hastası yastıklara geri yaslandı ve kadın ağzının olduğu yeri yaladı.

Red Sox'a dönmeden önce, "Şimdi dinlen," dedi. "İyi misin?"

Başını ileri geri salladı. "Sana dokunmak istiyorum ama yapamıyorum. İçine girmek istiyorum ama yapamıyorum."

Hasta konuştu. "Benimle yat. Şimdi."

"Bununla başa çıkamazsın," dedi Red Sox boğuk bir sesle.

"Şimdi ihtiyacın var. Ben hazırım."

"Cehennemliksin. Benim de uzanmam lazım. Dinlendikten sonra geri geleceğim-"

Kapı tekrar açıldı, koridor gibi görünen bir yerden içeri ışık sızdı ve siyah saçları beline kadar inen, güneş gözlükleri takmış kocaman bir adam içeri girdi. Bu bir belaydı. Zalim yüzü insanlara işkence etmekten zevk alabileceğini gösteriyordu ve gözlerindeki parıltı, şu anda biriyle uğraşmaya başlamak isteyip istemediğini merak etmesine neden oldu. Onun dikkatini çekmemeyi umarak göz kapaklarını kapadı ve nefes almamaya çalıştı.

Sesi de en az geri kalanı kadar sertti. "Zaten kıçına tekmeyle basmamış olsaydım, seni kendim yere sererdim. Onu buraya getirerek ne *halt* ettiğini sanıyorsun?"

"İzninizle," dedi Red Sox. Ayak sesleri duyuldu ve kapı kapandı.

"Sana bir soru sordum."

Hasta, "Birlikte gelmemiz gerekiyordu," dedi.

"Sözde mi? *Öyle mi?* Sen aklını mı kaçırdın?" "Evet... ama onun hakkında değil."

Jane bir gözünü araladı ve kirpiklerinin arasından dev gibi adamın muhteşem saçlı olana bakışını izledi. "Yarım saat içinde herkesi çalışma odamda istiyorum. Ona ne yapacağımıza karar vermeliyiz."

"Ben olmadan... olmaz..." dedi hasta, sesi daha da güçlenerek.

"Senin oy hakkın yok."

Hasta avuçlarını şilteye bastırdı ve kolları titrese de doğrulup oturdu. "Söz konusu o olduğunda *tüm* oyları ben alıyorum."

Uzun boylu adam parmağıyla hastayı işaret etti. "Siktir git."

Birdenbire Jane'in adrenalini harekete geçti. Rüya olsun ya da olmasın, bu mutlu sohbete o da katılmalıydı. Sandalyede doğrulurken boğazını temizledi.

Bütün gözler ona çevrildi.

"Buradan gitmek istiyorum," dedi daha az nefesli ve daha çok kık tekmeleyici olmasını dilediği bir sesle. "*Şimdi.*"

İri adam elini burnunun kenarına götürdü, sargılarını açtı ve gözlerini ovuşturdu. "Onun sayesinde, bu acil bir seçenek değil. Phury, onunla tekrar ilgilenir misin?"

"Beni öldürecek misin?" diye sordu telaşla.

"Hayır," dedi hasta. "İyi olacaksın. Sana söz veriyorum."

Bir anlığına ona inandı. Ki bu delilikti. Nerede olduğunu bilmiyordu ve bu adamlar açıkça hayduttu-

Güzel saçlı olan onun önüne geçti. "Sadece biraz daha dinleneceksin."

Sarı gözleri onunkilerle buluştu ve bir anda fişi çekilmiş, kablosu duvardan sökülmüş, ekranı bomboş bir televizyona dönüştü.

Vishous, cerrahı yatak odasının karşısındaki koltuğa bir kez daha yığılırken ona baktı.

"O iyi mi?" dedi Phury'ye. "Onu kızartmadın, değil mi?"

"Hayır, ama güçlü bir zihni var. Onu bir an önce buradan çıkarmak istiyoruz."

Gazap'ın sesi havada çatırdadı. "O asla olmamalıydı buraya *getirildi*."

Vishous, göğsüne bir kül blokuyla yumruk yemiş gibi hissederek yatağına doğru yavaşça geri çekildi. Wrath'ın derisini düğümlemiş olması onu pek de ilgilendirmiyordu. Cerrahının burada olması gerekiyordu, hepsi bu. Ama en azından bir gerekçe uydurabilirdi.

"İyileşmeme yardımcı olabilir. Havers, Butch meselesi yüzünden biraz karışık."

Wrath'ın bakışları gözlüklerinin arkasındaydı. "Onu kaçırdıktan sonra sana yardım etmek isteyeceğini mi sanıyorsun? Hipokrat yemini bir yere kadar."

"Ben onunum." V kaşlarını çattı. "Yani, beni ameliyat ettiği için bana bakacak."

"Haklı çıkmak için her yolu deniyorsun."

"Öyle miyim? Göğsümden vurulduğum için daha yeni açık kalp ameliyatı oldum."

Bana pek saman çöpü gibi gelmedi. Komplikasyon riskini almak ister misin?"

Wrath cerraha baktı, sonra gözlerini biraz daha ovuşturdu. "Kahretsin. Ne kadar sürecektir?"

"İyileşene kadar."

Kralın güneş gözlüğü tekrar burnuna düştü. "Çabuk iyileş kardeşim. Onun temizlenip *dışarı çıkmasını* istiyorum."

Wrath kapıyı bir alkışla kapatarak odadan çıktı.

V, Phury'ye "İyi gitti," dedi.

Phury, barışı koruyan tavrıyla, herkesin çok stres altında olduğuna dair bir şeyler mırıldandı, falan filan, sonra konuyu değiştirmek için büroya gitti. Elinde birkaç sigara, V'nin çakmaklarından biri ve bir kül tablasıyla yatağın yanına geri döndü.

"Bunları isteyeceğini biliyorum. Seni tedavi etmek için ne tür malzemelere ihtiyacı olacak?"

V kafasından bir liste çıkardı. Marissa'nın kanını taşıdığına göre, soyu neredeyse saf olduğu için hızlı bir şekilde ayağa kalkacaktı: Deposuna sadece yüksek test gazı koymuştu.

Yine de kendini o kadar da hızlı iyileşmek istemezken buldu.

"Giysiye de ihtiyacı olacak," dedi. "Ve yiyeceğe."

"Ben hallederim." Phury kapıya doğru yöneldi. "Bir şeyler yemek ister misin?"

"Hayır." Kardeşi tam koridora çıkarken V, "Butch'a bakar mısın?" diye sordu.

"Tabii ki."

Phury gittikten sonra V insan kadına baktı. Kadının görünüşünün güzel olmaktan çok zorlayıcı olduğuna karar verdi. Yüzü kare şeklindeydi, hatları neredeyse erkeksiydi: Kabarık dudakları yoktu. Kalın kirpikler yok. Kavisli, kadınsı kaşlar yoktu. Üzerindeki beyaz doktor önlüğüne baskı yapan iri göğüsleri, görebildiği kadarıyla çılgınca kıvrımlı iç ve dış hatları da yoktu.

Onu, kendisine hizmet edilmesi için yalvaran çıplak bir güzellik kraliçesi gibi istiyordu.

Benimkini. V'nin kalçaları döndü, seks yapacak enerjiye sahip olmasına imkân olmamasına rağmen teninin altında bir kızarıklık yayıldı.

Tanrım, gerçek şu ki, onu kaçırdığı için hiç pişmanlık duymuyordu. Aslına bakarsanız, bu önceden planlanmıştı. Butch ve Rhage hastane odasına geldiklerinde, haftalar sonra ilk kez bir imgelem görmüştü. Cerrahini bir kapı aralığında, muhteşem beyaz ışıqla çerçevelenmiş olarak görmüştü. Yüzündeki sevgiyle onu çağırıyor, koridorda ilerlemesini sağlıyordu. Sunduğu şefkat bir ten kadar sıcak ve yumuşak, sakın bir su kadar yatıştırıcı, artık bilmediği güneş ışığı kadar destekleyiciydi.

Yine de, pişmanlık duymasa da, kendine geldiğinde yüzündeki korku ve öfke için kendini suçluyordu. Annesi sayesinde, bir şeye zorlanmanın nasıl bir şey olduğunu kötü bir şekilde görmüştü ve aynı şeyi hayatını kurtaran kişiye de yapmıştı.

Kahretsin. Eğer o imgelemi görmeseydi, geleceği görme laneti ortaya çıkmasaydı ne yapacağını merak etti. Onu orada bırakır mıydı? Evet, bırakırdı. Elbette bırakırdı. Aklından *benim* kelimesi geçse bile, onun kendi dünyasında kalmasına izin verirdi.

Ama o lanet görüntü onun kaderini belirlemişti.

Geçmiş düşündü. Gördüğü ilk imgeleme.

Okuryazarlığın savaşçı kampında bir değeri yoktu, çünkü okuryazarlıkla o. öldüremezdiniz.

Vishous'un Eski Dili okumayı öğrenmesinin tek nedeni Askerler biraz eğitim almıştı ve kampın bazı ilkel kayıtlarını tutmakla görevliydi. Bu konuda özensizdi ve işinden sıkılmıştı, bu yüzden V, erkek ona okuma yazma öğretirse görevlerini yapmaya gönüllü olmuştu. Bu mükemmel bir değiş tokuştu. Bir olayı sayfaya indirgeyebilme ve onu geçici değil, sabit kılabilme fikri V'yi her zaman büyülemişti. Ebedi.

Hızlı bir şekilde öğrenmiş ve sonra kampta kitap aramış, eski, kırık silahların altı veya terk edilmiş çadırlar gibi belirsiz, unutulmuş yerlerde birkaç tane bulmuştu. Hırpalanmış, deri ciltli hazineleri topladı ve onları kampın uzak ucunda, hayvan derilerinin saklandığı yere sakladı. Orası kadınların bölgesi olduğu için hiçbir asker oraya gitmezdi ve dişiler gitse bile bu sadece giysi ya da yatak yapmak için bir iki post kapmak için olurdu. Dahası, sadece kitaplar için güvenli olmakla kalmıyor, mağaranın tavanı alçak bir yüksekliğe indiği ve zemin taş olduğu için okumak için mükemmel bir yerdi: Herhangi birinin yaklaşması anında duyuluyordu, çünkü ona yaklaşmak için ayaklarını sürüyerek ilerlemeleri gerekiyordu.

Ancak bir kitap vardı ki, onun gizli yeri bile yeterince güvenli değildi.

Yetersiz koleksiyonunun en değerlisi, yaklaşık otuz yıl önce kampa gelen bir erkek tarafından yazılmış bir günlüktü. Doğuştan aristokrattı ama bir aile trajedisi nedeniyle kampta eğitim görüyordu. Günlük güzel bir yazıyla, V'nin anlamını ancak tahmin edebileceği büyük kelimelerle yazılmıştı ve erkeğin hayatının üç yılını kapsıyordu. İki bölüm arasındaki tezat, buraya gelmeden önceki olayları detaylandıran bölüm ile sonrasını kapsayan bölüm arasındaki tezat çok açıktı. Başlangıçta, erkeğin hayatı glymera'nın balolar, güzel kadınlar ve kibar tavırlarla dolu sosyal takviminin görkemli geçişiyle damgalanmıştı. Sonra her şey sona erdi. Umutsuzluk, tam da Vishous'un yaşadığı şey, geçişinden hemen sonra erkeğin hayatının sonsuza dek değişmesinin ardından sayfaları renklendiren şeydi.

Vishous günlüğü okudu ve tekrar tekrar okudu, yazarın hüznüyle bir yakınlık hissetti. Ve her okumadan sonra, kapağı kapatıyor ve parmak uçlarını deriye işlenmiş ismin üzerinde gezdiriyordu.

DARIUS, MARKLON'UN OĞLU.

V sık sık erkeğe ne olduğunu merak ediyordu. Kayıtlar özellikle önemli bir şeyin o l m a d ı ğ ı bir günde sona eriyordu, bu yüzden

bir kazada mı öldüğünü yoksa bir hevesle mi ayrıldığını bilmiyordu. V bir noktada savaşçının akıbetini öğrenmeyi umuyordu, tabii kendisinin de kamptan kurtulacak kadar uzun yaşadığını varsayarsak.

Günlüğü kaybetmek onu perişan edeceğinden, onu kimsenin kalmadığı tek yerde saklıyordu. Kamp buraya yerleşmeden önce, mağarada bir tür eski insan yaşıyordu ve önceki sakinler duvarlara kaba çizimler bırakmıştı. Bizonların, atların, avuç içi izlerinin ve tek gözlerin puslu tasvirleri askerler tarafından lanet olarak görülüyor ve herkes tarafından kaçınılıyordu. Duvarların o kısmının önüne bir bölme dikilmişti ve sanat eserleri tamamen boyanmış olsa da, Vishous babasının neden onları ortadan kaldırmadığını biliyordu. Bloodletter kampın dengesinin bozulmasını ve gerginleşmesini istiyordu ve hem askerleri hem de kadınları bu hayvanların ruhlarının onları ele geçireceği ya da göz resimleri ve el izlerinin ateş ve öfkeyle canlanacağı tehditleriyle alay ediyordu.

V çizimlerden korkmuyordu. Onları seviyordu. Hayvanların basit tasarımlarında güç ve zarafet vardı ve kendi ellerini avuç içi izlerinin üzerine koymaktan hoşlanıyordu. Gerçekten de burada kendisinden önce yaşamış olanların olduğunu bilmek onu rahatlatıyordu. Belki de onlar daha iyisine sahipti.

V günlüğünü iki büyük bizon tasvirinin arasına, yeterince geniş ve derin bir yer sağlayan bir yarığa sakladı. Gün boyunca, herkes dinlenirken, bölmenin arkasına gizlenir, gözlerini ışığa diker ve yalnızlığı hafifleyene kadar okurdu.

Onları bulduktan sadece bir yıl sonra Vishous'un kitapları yok edildi. Tek sevinci, her zaman olmalarından korktuğu gibi yakıldı. Kim tarafından yakıldıkları da hiç şaşırtıcı değildi.

Haftalardır kendini hasta hissediyordu, geçiş dönemine yaklaşıyordu ama o zamanlar bunu bilmiyordu. Uyuyamayınca kalkıp post yığınının yanına gitmiş ve bir masal kitabının yanına yerleşmişti. Kucağındaki kitapla birlikte uykuya daldı.

Uyandığında başında bir pretrans duruyordu. Çocuk daha agresif olanlardan biriydi, sert bakışlı ve sıırım gibiydi.

"Biz çalışırken nasıl da tembellik ediyorsun," diye alay etti çocuk. "Elindeki bir kitap mı? Belki de seni ev işlerinden alıkoyduğu için teslim etmelisin. Böyle yaparak karnımı daha iyi doyurabilirim."

Vishous elindeki yığını derilerin arkasına itti ve hiçbir şey söylemeden ayağa kalktı. Tıpkı kitapları için savaştığı gibi kitapları için de savaşacaktı.

Karnını doyurmak için yiyecek artıkları ya da derisini örten döküntü giysiler. Ve ondan önceki pretranslar kitapları açığa çıkarma ayrıcalığı için savaşırlardı. Her zaman böyleydi.

Çocuk hızla geldi ve V'yi mağara duvarına doğru itti. Başını sertçe vurmasına ve nefesinin kesilmesine rağmen, rakibinin suratına kitapla vurarak karşılık verdi. Diğer pretranslar koşup izlerken, V rakibine tekrar tekrar vurdu. Ona elinin altındaki her türlü silahı kullanması öğretilmişti ama diğer erkeği yere yatırırken, bu en değerli şeyi bir başkasını incitmek için kullandığı için ağlamak istedi. Yine de devam etmek zorundaydı. Avantajını kaybederse, yenilebilir ve kitapları başka bir saklanma yerine taşıyamadan kaybedebilirdi.

Sonunda diğer çocuk hareketsiz yatıyordu, yüzü şişmişti, V onu boğazından tuttuğu için nefesi kesilmişti. Peri masalları cildinden kan damlıyordu, deri kapağın sırtı gevşemişti.

Ne olduysa bu düzensiz olaydan sonra oldu. V'nin kolundan aşağı garip bir karıncalanma yayıldı ve rakibini mağara zemininde tutan eline doğru tünel açtı. Sonra aniden V'nin avucundan gelen bir parıltının yarattığı ürkütücü bir gölge fırladı. Bir anda, altındaki pretrans çırpınmaya başladı, kolları ve bacakları sanki tüm vücudu acı içindeymiş gibi taşa çarpıyordu.

V elini bıraktı ve dehşet içinde eline baktı.

Tekrar erkeğe baktığında, bir görüntü yumruk gibi çarparak V'yi sersemletti ve görüşünü kaybetmesine neden oldu. Puslu bir serapta çocuğun yüzünü sert bir rüzgârda gördü, saçları geriye savrulmuştu, gözleri uzaktaki bir noktaya sabitlenmişti. Arkasında dağda bulunan türden kayalar vardı ve güneş ışığı hem onların hem de pretransın hareketsiz bedeninin üzerinde parlıyordu.

Ölmüştü. Çocuk ölmüştü.

Pretrans aniden fısıldadı. "Gözün... gözün... ne yapıldı?"

Sözcükler V'nin ağzından o durduramadan çıktı: "Ölüm sizi dağda bulacak ve rüzgar nasıl üzerinize gelirse, siz de öyle sürükleneceksiniz."

Bir nefes sesi V'nin başını kaldırmasına neden oldu. Dişilerden biri yakındaydı, yüzü sanki onunla konuşmuş gibi dehşetle çizilmişti.

"Burada neler oluyor?" diye gür bir ses geldi.

V, babasından biraz uzaklaşabilmek ve erkeği görebilmek için pretransın üzerinden atladi. Bloodletter pantolonunu çıkarmış bir şekilde duruyordu, mutfak dışilerinden birini aldığı belliydi. Bu da neden kampın bu kısmında olduğunu açıklıyordu.

"Elinde ne var?" diye sordu Bloodletter, V'ye yaklaşıarak. "Onu hemen bana ver."

Babasının öfkesi karşısında V'nin kitabı önermekten başka çaresi yoktu. Bir lanetle kapıldı.

"Bunu sadece onunla dövdüğünde akıllıca kullandın." Kurnaz kara gözler, V'nin sırtını dayadığı derilerdeki girintiye dikildi. "Bu derilerin üzerinde tembellik ediyordun, değil mi? Burada zaman geçirdin."

V cevap vermeyince babası bir adım daha yaklaştı. "Burada ne yapıyorsun? Başka kitaplar mı okuyorsun? Sanırım evet ve sanırım onları bana vermelisin. Belki de faydalı işlerle uğraşmak yerine okumak hoşuma gider."

V tereddüt etti... ve öyle güçlü bir tokat yedi ki onu derilerin üzerine devirdi. Aşağı doğru kayarak yığının arkasından yuvarlanırken, diğer üç kitabının önünde dizlerinin üzerine çöktü. Burnundan akan kan kapaklardan birinin üzerine düştü.

"Sana yeniden vurayım mı? Yoksa istediğimi verecek misin?" Bloodletter'in ses tonu sıkılmıştı, sanki her iki sonuç da kabul edilebilirmiş gibi, çünkü her ikisi de V'nin canını yakacak ve böylece tatmin sağlayacaktı.

V elini uzattı ve yumuşak deri kaplamayı okşadı. Vedalaşırken göğsü acıyla inledi ama bu duygu boşa gitmişti, öyle değil mi? Önem verdiği bu şeyler bir şekilde yok olmak üzereydi ve ne yaparsa yapsın bu şimdi olacaktı. Onlar çoktan gitmiş sayılırdı.

V omzunun üzerinden Bloodletter'a baktı ve hayatını değiştiren bir gerçeği gördü: Babası, V'nin rahatlamak için bağlandığı her şeyi ve herkesi yok edecekti. Erkek bunu daha önce sayısız kez ve sayısız şekilde yapmıştı ve hızla devam edecekti. Bu kitaplar ve bu olay, iyi yürünecek sonsuz bir yolda sadece bir ayak iziydi.

Bu farkındalık V'nin tüm acısını dindirdi. Aynen böyle. Onun için artık duygusal bağın hiçbir faydası yoktu, sadece bu bağ koptuğunda nihai bir ıstırap olacaktı. Böylece artık hissetmeyecekti.

Vishous saatlerce nazik ellerinde tuttuğu kitapları aldı ve babasıyla yüzleşti. Hayatının bir parçası olan bu kitapları hiç umursamadan ya da onlarla hiçbir akrabalık bağı kurmadan uzattı. Sanki kitaplarını daha önce hiç görmemiş gibiydi.

Bloodletter önüne konan şeyi almadı. "Bunları bana verecek misin, oğlum?"

"İstiyorum."

"Evet...hmm. Biliyor musun, belki de okumayı sevmemeliyim. Belki de bir erkek gibi savaşmayı tercih etmeliyim. Türüm ve onurum için." Devasa kolu uzandı ve mutfak ateşlerinden birini işaret etti. "Onları oraya götür. Onları orada yak. Kış olduğu için ısı çok değerli."

V sakince gidip kitapları alevlerin içine atarken Kan Mektubu'nun gözleri kısıldı. Tekrar babasına döndüğünde, erkek onu dikkatle inceliyordu.

"Çocuk gözün hakkında ne dedi?" diye mırıldandı Bloodletter. "Sanırım bir gönderme duydum."

"Dedi ki, 'Gözün, gözün, ne yapıldı?' V etkilenmeden cevap verdi.

Bunu izleyen sessizlikte, V'nin burnundan kan sızdı, dudaklarından ve çenesinden aşağı ılık ve yavaşça aktı. Attığı darbeler yüzünden kolu ağrıyordu ve başı acı içindeydi. Yine de bunların hiçbiri onu rahatsız etmiyordu. En garip güç onun üzerindeydi.

"Çocuğun neden böyle bir şey söylediğini biliyor musun?" "Bilmiyorum."

Meraklı seyirciler toplanırken o ve babası birbirlerine baktılar.

Kan Mektubu kimseye özel bir şey söylemedi, "Görünüşe göre oğlum okumayı seviyor. Çocuğumun ilgi alanları konusunda bilgili olmak istediğimden, onu bu şekilde gören olursa haberdar etmek isterim. Bunu kişisel bir lütuf olarak kabul ederim." V'nin babası döndü, bir dişiyi belinden yakaladı ve onu ana ateş çukuruna doğru sürükledi. "Ve şimdi biraz spor yapacağıız, askerlerim! Çukura!"

Bir grup erkekten coőkulu bir tezahürat yükseldi ve kalabalık dağıldı.

V onların gidişini izlerken nefret hissetmediğini fark etti. Genellikle, babasının arkası dönük olduğuunda, Vishous babasını ne kadar hor gördüğünü serbestçe ifade ederdi.

Erkek. Şimdi hiçbir şey yoktu. Tıpkı kitapları uzatmadan önce onlara baktığı zamanki gibiydi. Hiçbir şey hissetmiyordu.

V dövdüğü erkeğe baktı. "Bir daha yanıma yaklaşırsan bacaklarını ve kollarını kırarım ve bir daha asla doğru düzgün göremezsin. Anlaştık mı?"

Erkek, ağzı arı sokmuş gibi şişmesine rağmen gülümsedi. "Ya önce ben geçiş yaparsam?"

V ellerini dizlerinin üzerine koydu ve eğildi. "Ben babamın oğluyum. Bu nedenle her şeyi yapabilirim. Boyutum ne olursa olsun."

Çocuğun gözleri büyüdü, çünkü gerçek hiç şüphesiz ortadaydı: Vishous'un şu anda olduğu gibi bağlantısız olması, hazmedemeyeceği hiçbir şey, başaramayacağı hiçbir eylem, bir sona ulaşmak için çağırmayacağı hiçbir araç yoktu.

Babasının her zaman olduğu gibiydi, deriyle kaplı ruhsuz bir hesaplama başka bir şey değildi. Oğul dersini almıştı.

On İkinci Bölüm

Jane tekrar kendine geldiğinde, korkunç bir rüyadan uyanmıştı; var olmayan bir şeyin aslında canlı ve iyi durumda olduğu ve onunla aynı odada bulunduğu bir rüyadan: Hastasının keskin köpek dişlerini, ağzını bir kadının bileğine dayadığını ve bir damardan su içtiğini gördü.

Puslu, karmakarışık görüntüler, altında bir şey olduğu için hareket eden bir muşamba gibi onu oyaladı ve panikletti. Size zarar verebilecek bir şey.

Seni ısıracak bir şey. Vampir.

Çok sık korkmazdı ama yavaşça doğrulduğunda korkmuştu. Sade yatak odasına baktığında, kaçırılma kısmının bir rüya olmadığını dehşetle fark etti. Peki ya geri kalanı? Neyin gerçek olup olmadığından emin değildi, çünkü hafızasında çok fazla boşluk vardı. Hastayı ameliyat ettiğini hatırlıyordu. Onu yoğun bakım ünitesine yatırdığını hatırlıyordu. Onu kaçıran adamları hatırlıyordu. Ama ondan sonrasını? Her şey bulanıktı.

Derin bir nefes aldığı anda yemek kokusu aldı ve sandalyesinin yanında bir tepsi olduğunu gördü. Gümüş bir kapağı kaldırarak... Tanrım, bu gerçekten güzel bir tabaktı. Imari, tıpkı annesinininki gibi. Kaşlarını çatarak yemeğin gurme olduğunu fark etti: bebek yeni patates ve yaz kabağı ile kuzu eti. Bir dilim çikolatalı kek, bir sürahi ve bir bardak da yan taraftaydı.

Şaka olsun diye Wolfgang Puck'ı da mı kaçırmışlardı? Hastasına doğru baktı.

Komodinin üzerindeki lambanın ışığında, siyah çarşafların üzerinde hareketsiz yatıyordu, gözleri kapalıydı, siyah saçları yastığa yaslanmıştı, ağır omuzları yorganın hemen üzerinden görünüyordu. Solunumu yavaş ve düzgündü, yüzünde renk vardı ve üzerinde ateş terinden bir parıltı yoktu. Kaşları çekilmiş ve ağzı bir yarıktan başka bir şey olmamasına rağmen... canlanmış görünüyordu.

Ki bu imkansızdı, eğer bir hafta boyunca baygın kalmadıysa.

Jane sertçe ayağa kalktı, kollarını başının üzerine uzattı ve omurgasını tekrar yerine oturtmak için kavis çizdi. Sessizce hareket ederek yanına gitti ve

adamın nabzı. Düzgün. Güçlü.

Kahretsin. Bunların hiçbirisi mantıklı değildi. Hiçbiri. Vurulmuş, bıçaklanmış, iki kez kaza geçirmiş ve ardından açık kalp ameliyatı olmuş hastalar böyle toparlanmazdı. Asla.

Vampir.

Kapa çeneni.

Yatağının başucundaki dijital saate baktı ve tarihi gördü. Cuma. *Cuma mı?* Tanrım, bugün cumaydı ve saat sabahın onuydu. Onu sadece sekiz saat önce ameliyat etmişti ve sanki haftalarca iyileşme süresi varmış gibi görünüyordu.

Belki de bunların hepsi bir rüyaydı. Belki de Manhattan'a giden trende uyuyakalmıştı ve Penn İstasyonu'na girdiklerinde uyanacaktı. Tuhaf bir kahkaha atacak, bir fincan kahve alacak ve planladığı gibi Columbia'daki mülakatına gidecek, tüm suçu otomat mutfağına atacaktı.

Bekledi. Raylardaki bir tümseğin onu uyanıklığa sürükleyeceğini umdu.

Yu

kar Bunun yerine, dijital saat dakikalar boyunca çalkalanmaya devam etti.

1. *Doğru.* Bu boktan gerçek fikrine geri dönelim. Tamamen yalnız hissetmek ve

Jane korkudan ölmek üzereyken kapıya doğru yürüdü, tokmağı denedi ve kilitli olduğunu gördü. *Sürpriz, sürpriz.* Kapıya vurmak istedi ama neden zahmet etsin ki? Diğer taraftaki hiç kimse onu serbest bırakmayacaktı ve ayrıca hiçbirinin uyanık olduğunu bilmesini istemiyordu.

Direktif, mekânı koruma altına almaktı: Pencereleler, camın uzak tarafında bir tür bariyerle kaplıydı, panel o kadar kalındı ki içinden gün ışığı bile gelmiyordu. Kapılar kesinlikle kullanılamazdı. Duvarlar sağlamdı. Telefon yok. Bilgisayar yok.

Dolapta siyah giysiler, büyük botlar ve yanmaz bir dolaptan başka bir şey yoktu.

Üzerinde bir kilitle.

Banyoda herhangi bir kaçış yolu yoktu. Ne bir pencere ne de sıkışıp geçebileceği kadar büyük bir havalandırma deliği vardı.

Geri geldi. Dostum, burası yatak odası değildi. İçinde şilte olan bir hücreydi.

Ve bu bir rüya değildi.

Böbreküstü bezleri tekmelenmeye başladı, kalbi göğsünde baş döndürücü bir hızla çarpmaya başladı. Kendi kendine polisin onu arıyor olması gerektiğini söyledi. Öyle olmalıydı. Hastanedeki onca güvenlik kamerası ve personel varken, birileri onu arıyor olmalıydı.

onu ve hastayı oradan çıkardıklarını görmüştüm. Ayrıca, eğer görüşmeyi kaçırırsa, sorular gelmeye başlayacaktı.

Kendini toparlamaya çalışan Jane, kilidi sökülmiş olan banyoya kapandı. Tuvaleti kullandıktan sonra yüzünü yıkadı ve kapının arkasında asılı duran havluyu aldı. Burnunu havlunun kıvrımlarına soktuğunda, onu durduran inanılmaz bir koku yakaladı. Bu hastanın kokusuydu. Muhtemelen dışarı çıkıp göğsüne o kurşunu yemeden önce bunu kullanmış olmalıydı.

Gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı. Aklına gelen ilk ve tek şey seksti. Tanrım, eğer bunu şişeleylebilirlerse, bu çocuklar kumar ve uyuşturucu alışkanlıklarını yasal yollardan besleyebilirlerdi.

Kendinden öğrenerek havluyu bir çöpmüş gibi yere attı ve tuvaletin arkasında bir parıltı yakaladı. Mermer fayansa doğru eğilerek, aklına Western filmlerini getiren eski moda, düz kenarlı bir tıraş bıçağı buldu. Onu eline aldığı anda parlak bıçağa baktı.

Bunun iyi bir silah olduğunu düşündü. Çok iyi bir silah.

Yatak odasının kapısının açıldığını duyduğu anda onu beyaz ceketinin içine yerleştirdi.

Banyodan çıkarken elini cebinden çıkarmadı ve gözlerini dört açtı. Red Sox geri dönmüştü ve yanında bir çift spor çantası vardı. Yük, en azından onun kadar iri biri için ağır görünmüyordu ama altında zorlandı.

"Bu yeterince iyi bir başlangıç olmalı," dedi hışırtılı, yorgun bir sesle, *başlangıç* kelimesi klasik Boston tarzında *staht* olarak telaffuz ediliyordu.

"Neye
başlayacağız?"

"Onu tedavi
etmeye."

"Pardon?"

Red Sox eğildi ve çantalardan birini açtı. İçinde bandaj ve sargı bezi kutuları vardı. Lateks eldivenler. Plastik leylak rengi lazımlıklar. Hap şişeleri.

"Bize neye ihtiyacınız olduğunu söyledi."

"Öyle mi?" *Lanet olsun.* Doktorculuk oynamaya hiç niyeti yoktu. Kaçırılma Kurbanı olmak yeterince büyük bir işti, çok teşekkür ederim.

Adam sersemlemiş gibi dikkatlice doğruldu. "Onunla sen ilgileneceksin."

"Öyle miyim?"

"Evet, evet. Ve sen sormadan söyleyeyim, evet, buradan canlı çıkmayı başaracaksın."

"Tıbbi şeyleri yaptığımı varsayarsak, değil mi?"

"Oldukça fazla. Ama endişelenmiyorum. Sen yine de yapardın, değil mi?"

Jane adama baktı. Beyzbol şapkasının altından yüzü pek görünmüyordu ama çenesinde tanıdığı bir kıvrım vardı. Ve Boston aksanı vardı.

"Seni tanıyor muyum?" diye sordu. "Artık tanımıyorum."

Sessizlik içinde klinik bir gözle onu inceledi. Cildi gri ve solgundu, yanakları çukurlaşmıştı, elleri titriyordu. İki haftadır alem yapıyormuş gibi görünüyordu, ayakları üzerinde sallanıyordu, nefes alıp verışı kesilmişti. Ve bu koku da neydi? Tanrım, ona büyükannesini hatırlatıyordu: denatüre parfüm ve yüz pudrası. Ya da... belki de başka bir şeydi, onu tıp fakültesine geri götüren bir şey.... Evet, bu daha çok benziyordu. Kaba İnsan Anatomisi dersindeki formaldehit gibi kokuyordu.

Kesinlikle bir cesedin solgunluğuna sahipti. Ve hasta olduğu için, onu alt edip edemeyeceğini merak etti.

Cebindeki usturayı hissederek aralarındaki mesafeyi ölçtü ve sıkı durmaya karar verdi. Zayıf olmasına rağmen kapı kapanmış ve yeniden kilitlenmişti. Eğer ona saldırırsa, yaralanma ya da ölme riskini göze almış olacaktı ve dışarı çıkmaya hiç yaklaşamayacaktı. Yapabileceği en iyi şey onlardan biri içeri girene kadar pervazın yanında beklemektir. Sürpriz unsuruna ihtiyacı olacaktı, çünkü aksi takdirde onu alt edecekleri kesindi.

Ama diğer tarafa geçtiğinde ne yaptı? Büyük bir evde miydi? Küçük bir evde mi? Pencerelerdeki Fort Knox rutininin başka her yerde standart olduğunu hissediyordu.

"Çıkmak istiyorum," dedi.

Red Sox tükenmiş gibi nefes verdi. "Birkaç gün içinde bunların hiçbirini hatırlamadan hayatına geri döneceksin."

"Evet, doğru. Kaçırılmanın insana yapışan bir yanı var."

"Göreceksiniz. Ya da göremeyeceksin, duruma göre." Red Sox yatağın yanına giderken, kendini sabitlemek için önce büroyu, sonra da duvarı kullandı. "Daha iyi görünüyor."

Hastasından uzaklaşması için ona bağırarak istedi. "V?"

Red Sox dikkatle yatağın üzerine oturdu. "V?"

Hastanın gözleri bir an sonra açıldı ve ağzının kenarı seğirdi. "Polis."

İki adam tam olarak aynı anda birbirlerinin ellerine uzandı ve onları izlerken ikisinin kardeş olması gerektiğine karar verdi -renklerinin çok farklı olması dışında. Belki de sadece sıkı arkadaşlardı? Ya da sevgili?

Hastanın gözleri ona kaydı ve sanki zarar görüp görmediğini kontrol ediyormuş gibi vücudunda bir aşağı bir yukarı gezindi. Sonra kızın dokunmadığı yemeğe baktı ve onaylamıyormuş gibi kaşlarını çatı.

"Bunu daha yeni yapmamış mıydık?" Red Sox hastaya mırıldandı. "Ama yataktaki adam bendim. Şimdi ödeşmeye ve bu yaralı saçmalığını bir daha yapmamaya ne dersiniz?"

Buz gibi parlak gözleri onu bırakıp arkadaşına kaydı. Kaşları çatılmıştı ama yüzünü terk etmemişti. "Berbat görünüyorsun."

"Ve sen de Amerika Güzeli'sin."

Hasta diğer kolunu da sanki bir piyano ağırlığındaymış gibi çarşafın içinden çıkardı. "Eldivenimi çıkarmama yardım et."

"Unut gitsin. Hazır değilsin."

"Gittikçe kötüleşiyorsun."

"Yarın-"

"Şimdi. Bunu şimdi yapacağız." Hastanın sesi fısıltıya kadar alçaldı. "Bir gün sonra ayakta duramayacaksın. Ne olacağını biliyorsun."

Red Sox kafasını boynundan bir un çuvalı gibi sarkana kadar indirdi. Sonra usulca küfretti ve hastanın eldivenli eline uzandı.

Jane, bayıldığı sandalyeye çarpana kadar geri çekildi. O el hemşiresini nöbet geçirerek yere yatırmıştı ama iki adam da sanki o şeyle temas etmek önemli bir şey değilmiş gibi işlerine devam ediyorlardı.

Red Sox siyah deriyi yavaşça çözdü ve dövmelerle kaplı bir el ortaya çıktı. Tanrım, derisi parlıyor gibiydi.

"Buraya gel," dedi hasta, kollarını diğer adama doğru açarak. "Benimle yat."

Jane'in nefesi göğsünde kesildi.

Cormia adytum'un koridorlarında yürüyordu; çıplak ayakları sessizdi, beyaz cübbesi hiç ses çıkarmıyordu, nefesi ciğerlerine girip çıkıyordu ve yolculuğunu not edecek bir iç çekiş bile yoktu. Böylece, bir Seçilmiş'in yapması gerektiği gibi, ne göze gölge düşürerek ne de kulağa fısıldayarak yürüyordu.

Ancak onun kişisel bir amacı vardı ve bu yanlıştı. Bir Seçilmiş olarak her zaman Kâtip Bakire'ye hizmet etmeliydiniz, niyetiniz her zaman O'nun için olmalıydı.

Yine de Cormia'nın kendi ihtiyacı inkâr edilemezdi.

Kitaplar Tapınağı uzun bir sütunun sonundaydı ve çift kapısı her zaman açıktı. Mabedin tüm binaları arasında, hatta mücevherleri barındıran bina bile, en değerli şey buradaydı: Kâtip Bakire'nin ırka dair kayıtları, binlerce yıla yayılan ve akıl almaz bir kapsamı olan bir günlük burada duruyordu. Kutsal Hanımefendi tarafından özel olarak eğitilmiş Seçilmişlere yazdırılan bu sevgi emeği, hem tarihin hem de inancın bir vasiyetiydi.

Fildişi duvarların içinde, beyaz mumların ışığında Cormia mermer zeminde ilerliyor, sayısız yığının yanından geçiyor, endişelendikçe daha hızlı yürüyordu. Günlüğün ciltleri kronolojik olarak ve her yıl içinde sosyal sınıfa göre düzenlenmişti, ancak peşinde olduğu şey bu genel bölümde olmayacaktı.

Etrafta kimsenin olmadığından emin olmak için omzunun üzerinden bakarak bir koridordan aşağı eğildi ve parlak kırmızı bir kapıya geldi. Panoların ortasında, kabzaları aşağıya doğru inmiş iki siyah hançerin tasviri vardı. Kabzaların etrafında altın varakla Eski Dilde kutsal bir slogan yazılıydı:

*KARA HANÇER KARDEŞLİĞİ
SAVUNMAK VE KORUMAK İÇİN
ANNEMİZ, IRKIMIZ, KARDEŞLERİMİZ*

Elini altın sapın üzerine koyarken eli titredi. Bu bölge yasaktı ve yakalanırsa cezalandırılacaktı ama umurunda değildi. Çıktığı görevden korksa bile, bilgi eksikliğine daha fazla katlanamazdı.

Oda görkemli bir b y kl ge ve orana sahipti, yüksek tavanı altın varaklıydı, istifleri beyaz değil parlak siyahtı. Duvarları kaplayan kitaplar siyah deriyle ciltlenmiş, sırtları mumlardan gelen ışığı yansıtan gölgelerin rengine altınla işaretlenmişti. Yerdeki halı kan kırmızısıydı ve bir post kadar yumuşaktı.

Burada havanın alışılmadık bir kokusu vardı, bazı baharatları hatırlatan bir koku. İçinden bir ses, Kardeşler'in ara sıra bu odaya geldiklerini ve belki kendileri, belki de ataları hakkında kitaplar çıkararak tarihleriyle oyalandıklarını söylüyordu. Onları burada hayal etmeye çalıştı ama onlardan birini hiç görmediği için yapamadı. Aslında bir erkeği şahsen hiç görmemişti.

Cormia ciltlerin sırasını bulmak için hızla çalıştı. Görünüşe göre *yıllara göre sıralanmışlardı*. Bir de biyografi bölümü vardı.

Diz   kt . Bu ciltlerin her birinin üzerinde bir numara, Kardeş'in adı ve baba soyu yazılıydı. Bunlardan ilki, Kâtip Bakire'nin günlüğünün en eski kısımlarından hatırladığı arkaik bir varyasyona sahip semboller taşıyan eski bir kitaptı. Bu ilk savaşının kendi adına ve numarasına ait birkaç kitabı vardı ve sonraki iki Kardeş onu babaları olarak taşıyordu.

Sıranın ilerisinde rastgele bir kitap çıkardı ve açtı. Başlık sayfası göz kamaştırıcıydı; Kardeş'in resmedilmiş bir portresi, adını, doğum tarihini, Kardeşliğe girişini ve sahadaki hünerlerini silah ve taktiklere göre detaylandıran bir yazıyla çevrelenmişti. Bir sonraki sayfada savaşının nesiller boyu soyu, ardından çiftleştiği dişiler ve doğurduğu yavruların listesi yer alıyordu. Daha sonra bölüm bölüm hayatı hem sahada hem de saha dışında ayrıntılı olarak anlatılıyordu.

Bu Kardeş, Tohture, belli ki uzun yaşamış ve iyi savaşmıştı. Hakkında    kitap vardı ve son notlardan biri, hayatta kalan tek oğlu Rhage Kardeşliğe katıldığında erkeğin duyduğu sevinçti.

Cormia kitabı yerine koydu ve devam etti, işaret parmağını ciltlerin üzerinde gezdirerek isimlere dokundu. Bu erkekler onu güvende tutmak için savaşmışlardı; onlarca yıl önce Seçilmişler saldırıya uğradığında gelenler onlardı. Aynı zamanda *sivilleri* cücelerden koruyanlar da onlardı. Belki de bu Primale düzenlemesi her şeye rağmen iyi olacaktı. Görevi masumları korumak olan biri ona zarar vermez miydi?

Söz verdiği kişinin kaç yaşında olduğunu ya da Kardeşliğe ne zaman katıldığını bilmediği için her bir kitaba baktı. O kadar çoktu ki.... yığınla kitap vardı.

Parmağı kalın bir cildin sırtında durdu, dört ciltten biriydi.

KAN MEKTUBU 356

Primale'in babasının adı onu ürkütmüştü. Onun hakkında ırkın tarihinin bir parçası olarak okumuştu ve sevgili Bakire, belki de yanılıyordu. Eğer o erkek hakkındaki hikyeler doğruysa, asilce savaşanlar bile zalim olabiliyordu.

Baba soyunun listede olmaması garip.

Devam etti, daha fazla sırtın ve daha fazla ismin üzerinden geçti.

VISHOUS KAN MEKTUBUNUN OğLU 428

Sadece bir cilt vardı ve parmağından daha inceydi. Kapağı açarken avucunu kapağın üzerinde gezdirdi, kalbi kt küt atıyordu. Cildi açtığında sertti, sanki kitap nadiren kırılmış gibiydi. Gerçekten de öyle olmamıştı. Ne bir portre ne de dövüş yeteneklerine dair özenle kaleme alınmış bir övgü vardı, sadece yakında  yüz üç yaşında olacağını gösteren bir doğum tarihi ve Kardeşliğe ne zaman kabul edildiğine dair bir not vardı. Sayfayı evirdi. Kan Mektubu dışında soyundan bahsedilmiyordu ve kitabın geri kalanı boştu.

Onu değiştirdikten sonra babasının ciltlerine döndü ve setin üçüncüsünü çıkardı. Babası hakkında bir şeyler öğrenebilmek umuduyla efendisini okudu.

Ama bulduğu şey, Primale'in, her kim olursa olsun, annesine çekmiş olması için dua etmesine neden olacak düzeyde bir zalimlikti. Kan Mektubu gerçekten de savaşçı için doğru isimdi, çünkü hem vampirlere hem de *azınlıklara* karşı acımasızdı.

Deferi arkaya çevirdiğinde, son sayfada ölüm tarihinin kaydedildiğini, ancak ölüm şeklinin belirtilmediğini gördü. İlk cildi çıkardı ve portreyi görmek için açtı. Babasının simsiyah saçları, dolgun sakalı ve kitabı bir daha açmamak üzere kaldırmasına neden olan gözleri vardı.

Kitabı yerine koyduktan sonra yere oturdu. Kâtip Bakire'nin tecridi sona erdiğinde Bloodletter'ın oğlu Cormia için gelecek ve onun bedenini kendi hakkı olarak alacaktı. Bu eylemin neleri içerdiğini ya da erkeğin neler yaptığını hayal bile edemiyordu ve cinsel derslerden korkuyordu.

Kendi kendine, en azından Primale olarak başkalarıyla yatabileceğini söyledi. Birçoğuyla, bazıları erkekleri memnun etmek için eğitilmiş olanlarla. Hiç şüphesiz onları tercih ederdi. Eğer biraz şansı varsa, nadiren ziyaret edilirdi.

On Üçüncü Bölüm

Butch Vishous'un yatağına uzanırken, V bunu itiraf etmekten utanıyordu ama bunun nasıl bir şey olacağını merak ederek birçok gün geçirmişti. Nasıl hissedeceğini. Kokusunu. Artık gerçek olduğuna göre, Butch'u iyileştirmeye konsantre olması gerektiği için memnundu. Aksi takdirde çok yoğun olacağını ve geri çekilmek zorunda kalacağını hissediyordu.

Göğsü Butch'un göğsüne değerken, kendine buna ihtiyacı olmadığını söylemeye çalıştı. Yanında birinin olduğunu hissetmeye ihtiyacı yokmuş gibi davranmaya çalıştı, başka biriyle baş başa yatarken rahatlamadığını, vücuduna değen sıcaklığı ve ağırlığı önemsemediğini.

Polisin iyileşmesi onu iyileştirmedi.

Ama tabii ki bunların hepsi saçmalıktı. V kollarını Butch'a sarıp Omega'nın kötülüğünü içine çekmek için kendini açtığında, buna ihtiyacı vardı. Annesinin ziyareti ve vurulma olayından sonra, bir başkasının yakınlığını arzuluyor, kucaklamasına karşılık veren kolları hissetmeye ihtiyaç duyuyordu. Kendi kalbine karşı bir kalbin atmasına ihtiyacı vardı.

Elini diğerlerinden uzak tutmak, kendini diğerlerinden ayrı tutmak için çok zaman harcadı. Gerçekten güvendiği tek kişiye karşı gardını düşürmek gözlerini yaşartmıştı.

İyi ki hiç ağlamamış, yoksa yanakları bir nehirdeki taşlar gibi ıslak olurdu.

Butch rahatlayarak ürperirken, Vishous erkeğin omuzlarındaki ve kalçalarındaki titremeyi hissetti. Bunun yasadışı olduğunu bilen ama kendini durduramayan V, dövme elini tuttu ve Butch'un ensesinin derinliklerine gömdü. Polis bir inilti daha çıkarıp daha da yaklaşıırken, V gözlerini cerrahına çevirdi.

Sandalyenin yanında durmuş onları izliyordu, gözleri kocaman, ağzı hafifçe açıktı.

V'nin kendini garip hissetmemesinin tek nedeni, kız gittiğinde bu özel anla ilgili hiçbir anısı olmayacağını bilmesiydi. Aksi takdirde bununla başa çıkamazdı. Böyle şeyler hayatında pek sık olmazdı çünkü buna izin vermezdi. Ve bir yabancıнын onun özel işlerini hatırlamasına izin verirse lanetlenirdi.

Ama yabancı gibi hissetmiyordu.

Cerrahın eli kadının boğazına gitti ve kadın sandalyenin koltuğuna gömüldü. Zaman, puslu bir yaz gecesinde tembel bir köpek gibi kıvrıla kıvrıla uzayıp giderken, gözleri onunkilerden hiç ayrılmadı ve o da gözlerini kaçırmadı.

Bu kelime ona geri geldi: *Benim*.

Ama hangisini düşünüyordu? Butch'u mu yoksa onu mu?

Kadın, fark etti. Bu kelimeyi ağzından çıkaran, odanın karşısındaki kadındı.

Butch kımıldadı, bacakları battaniyenin üzerinden V'ninkilere sürtündü. V bir suçluluk duygusuyla kendini Butch'la birlikte hayal ettiği zamanları hatırladı, ikisini şimdiki gibi yatarken hayal etti, onları hayal etti... şey, iyileşmek bunun yarısı değildi. Yine de garipti. Şimdi bunlar olurken, V Butch'a karşı cinsel bir şey düşünmüyordu. Hayır... cinsel dürtü ve bağlanma sözcüğü odanın karşısındaki sessiz insan kadına yönelmişti, açıkça şok olmuş olan kadına.

Belki de iki erkeğin birlikte olmasını kaldıramıyordu? O ve Butch asla birlikte olmayacaklardı.

Saçma bir nedenden dolayı V ona "O benim en iyi arkadaşım" dedi.

Adamın herhangi bir açıklama yapmasına şaşırılmış görünüyordu. Bu da onları iki kişi yaptı.

Jane gözlerini yataktan ayıramıyordu. Hasta ve Red Sox birlikte parlıyorlardı, vücutlarından yumuşak bir ışık yayılıyordu ve aralarında bir şeyler oluyordu, bir tür değiş tokuş. Tanrım, o tatlı koku azalıyordu, değil mi?

Peki ya en iyi arkadaşlar? Hastanın Red Sox'un saçlarına gömülü eline ve o ağır kolların adamı nasıl sıkı sıkı tuttuğuna baktı. Elbette dosttular, ama bundan daha ötesi ne kadardı?

Tanrı bilir ne kadar zaman sonra Red Sox uzun bir iç çekiş yaptı ve başını kaldırdı. Yüzleri sadece birkaç santimle ayrılmışken Jane kendini hazırladı. Erkeklerin birlikte olmasıyla bir sorunu yoktu ama çılgınca bir nedenden ötürü hastasının arkadaşını öptüğünü görmek istemiyordu. Ya da başka birini.

"İyi misin?" Red Sox sordu.

Hastanın sesi alçak ve yumuşaktı. "Evet. Yorgunum."

"Bahse girerim." Red Sox kıvrak bir hareketle yataktan kalktı. Vay canına, sanki bir ayını kaplıcada geçirmiş gibi görünüyordu. Rengi normale dönmüştü, gözleri bulanık değildi ve uyanıktı. Ve o kötü niyetli hava gitmişti.

Hasta sırt üstü yattı. Sonra yüzünü buruşturarak yan tarafına döndü. Sonra tekrar sırtını denedi. Bacakları sanki vücudundaki her ne his varsa ondan kaçmaya çalışıyormuş gibi tüm bu süre boyunca yorganın altında makas yaptı.

"Ağrın var mı?" Red Sox sordu. Cevap gelmeyince adam omzunun üzerinden ona baktı. "Ona yardım edebilir misin, Doktor?"

Hayır demek istedi. Birkaç küfür savurmak ve tekrar serbest bırakılmayı talep etmek istedi. Ve her ne olduysa hastasını daha da hasta ettiği için Red Sox Nation'ın bu üyesini taşaklarından tekmelemek istedi.

Hipokrat yemini onu ayağa kaldırdı ve çantalara doğru hareket ettirdi. "Bana ne getirdiğine bağlı."

Etrafı araştırdı ve Walgreens'te hemen hemen her ağrı kesici ilaçtan bir sürü buldu. Hepsi de doğrudan Big Pharma paketlerinden çıkmıştı, yani belli ki bir hastanenin içinde kaynakları vardı: İlaçlar öyle bir şekilde mühürlenmişti ki karaborsadan çok fazla geçmemişlerdi. Muhtemelen karaborsa bu adamlardı.

Hiçbir seçeneği kaçırmadığından emin olmak için ikinci çantaya baktı... ve en sevdiği yoga eşofmanını buldu... ve Columbia mülakatı için Manhattan'a gitmek üzere paketlediği diğer şeyleri.

Onun evine gitmişlerdi. Bu piçler onun evine girmişlerdi.

Red Sox, "Arabanı geri götürmek zorunda kaldık," diye açıkladı. "Ve yeni kıyafetlerin hoşuna gideceğini düşündük. Bunlar gitmeye hazırды."

Audi'sini kullanmışlar, odalarına girmişler, her şeyini görmüşler.

Jane ayağa kalktı ve çantasını tekmeleyerek odanın diğer ucuna fırlattı. Kıyafetleri yere dökülürken elini cebine soktu ve usturayı kavradı, Red Sox'un boğazını kesmeye hazırды.

Hastanın sesi güçlüydü. "Özür dile."

Döndü ve yatağa ters ters baktı. "Ne için? Beni zorla götürüyorsun-"

"Sen değil. O."

Red Sox'un sesi hızlı konuşurken pişmanlık doluydu. "Evinize girdiğimiz için özür dilerim. Sadece bunu senin için kolaylaştırmaya çalışıyordum."

"Daha mı kolay? Alınma ama özür dileyerek siktir git. Biliyorsun, insanlar beni özleyecek. Polis beni arıyor olacak."

"Manhattan'daki randevu da dahil olmak üzere her şeyi hallettik. Tren biletlerini ve görüşme programını bulduk. Artık sizi beklemiyorlar."

Öfke bir an için sesini kaybetmesine neden oldu. "*Bu ne cüret.*"

"Hasta olduğunuzu duyduklarında yeniden planlamaktan oldukça memnun oldular." Sanki bu her şeyi düzeltecekmiş gibi.

Jane ona saldırmak için ağzını açmıştı ki, tamamen onların merhametine kalmış olduğunu fark etti. Bu yüzden onu tutsak edenleri kışkırtmak muhtemelen akıllıca bir hareket değildi.

Bir lanetle hastaya baktı. "Beni ne zaman bırakacaksın?"

"Ayağa kalkar kalkmaz."

Keçi sakalından elmas gözlerine ve şakağındaki dövmelelere kadar adamın yüzünü inceledi. İçgüdüsel olarak dedi ki, "Bana söz ver. Sana geri verdiğim hayat üzerine yemin et. Zarar görmeden gitmeme izin vereceksin."

Hiç tereddüt etmedi. Nefes almak için bile. "Şerefim ve damarlarımdaki kan üzerine, ben iyileşir iyileşmez özgür olacaksın."

Kendini ve onları azarlayarak elini cebinden çıkardı, eğildi ve büyük spor çantasından bir şişe Demerol aldı. "Hiç şırınga yok."

"Bende biraz var." Red Sox yanına geldi ve steril bir paket uzattı. Kadın paketi ondan almaya çalıştığında, adam paketi tutmaya devam etti. "Bunu akıllıca kullanacağını biliyorum."

"Akıllıca mı?" Kadın şırıngayı adamın elinden kaptı. "Hayır, şırıngayı gözüne sokacağım. Çünkü tıp fakültesinde bana bunu yapmam için eğitim verdiler."

Tekrar eğilerek spor çantasını karıştırdı ve bir çift lateks eldiven, bir alkollü havlu paketi ve göğüs sargısını değiştirmek için biraz gazlı bez ve ambalaj buldu.

Ameliyattan önce hastaya serum yoluyla profilaktik antibiyotik vermiş olmasına ve dolayısıyla enfeksiyon riskinin düşük olmasına rağmen, "Siz de antibiyotik alabilir misiniz?" diye sordu.

"Neye ihtiyacınız olursa."

Evet, kesinlikle bir hastaneye bağlanmışlardı. "Biraz siprofloksasin ya da belki biraz amoksisilin isteyebilirim. Ameliyat paketinin altında neler olduğuna bağlı."

İğneyi, şişeyi ve diğer malzemeleri komodinin üzerine koydu, eldivenlerini taktı ve folyolu kareyi yırtarak açtı.

"Bir saniye bekle doktor," dedi Red Sox.

"Affedersiniz?"

Red Sox'un gözleri bir çift silah dürbünü gibi ona sabitlenmişti. "Saygısızlık etmek istemem ama ona kasten zarar verirsen seni ellerimle öldüreceğimi belirtmek isterim. Kadın olmana rağmen."

Dehşet hissi omurgasını sertleştirirken, yatak odasını bir hırlama sesi doldurdu, bir çoban köpeğinin saldırmadan önce çıkardığı türden bir ses.

İkisi de şok içinde hastaya baktı.

Üst dudağı geriye doğru sıyrılmıştı ve keskin ön dişleri daha önce olduklarının iki katı büyüklüğündeydi. "Kimse ona dokunamaz. Ne yaptığı ya da kime yaptığı umurumda değil."

Red Sox, sanki arkadaşı aklını kaçırmış gibi kaşlarını çattı. "Anlaşmamızı biliyorsun, oda arkadaşım. Sen kendin yapana kadar seni güvende tutacağım. Hoşuna gitmedi mi? Kışını iyileştir ve sonra onun için endişelenebilirsin."

"Hiç kimse."

Bir an sessizlik oldu; sonra Red Sox bir fizik kanununu yeniden ayarlıyormuş ve matematikte sorun yaşıyormuş gibi Jane ile hasta arasında gidip geldi.

Jane araya girdi ve onları sakinleştirme ihtiyacı hissetti. "Tamam, tamam. Şu maço-bok kafalı tavrını bırakalım, olur mu?" İkisi de şaşkınlıkla ona baktı ve Red Sox'u dirsekleyerek yoldan çekince daha da şaşırmış göründüler. "Eğer burada olacaksanız, saldırganlığı bırakın. Ona yardım etmiyorsunuz." Hastaya ters ters baktı. "Ve sen, sen sadece rahatla."

Bir anlık ölü balık sessizliğinden sonra Red Sox boğazını temizledi ve hasta eldivenini çekip gözlerini kapattı.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı. "Şimdi, buradan çıkabilmek için işimi yapmamın bir sakıncası var mı?"

Hastaya bir doz Demerol verdi ve birkaç dakika içinde gergin kaşları sanki biri vidalarını gevşetmiş gibi gevşedi. Gerginlik vücudunu terk ederken, göğsündeki bandajı sıyırdı ve gazlı bez ile sargıyı kaldırdı.

"Sevgili... Tanrım," diye nefes aldı.

Red Sox omzunun üzerinden baktı. "Sorun nedir? Mükemmel iyileşti."

Bir sıra metal zımbayı ve altlarındaki pembe dikiş hafifçe dürttü.
"Bunları şimdi çıkarabilirim."

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Bu doğru değil."

Hastanın gözleri açıldı ve ne düşündüğünü tam olarak bildiği belliydi:
Vampir.

Red Sox'a bakmadan, "Bana şu spor çantasındaki cerrahi makası ve sapları getirir misin? Bir de topikal antibiyotik spreyi getir."

Odanın öbür ucundan gelen hışırtıları duyunca fısıldadı: "Nesin sen?"

"Yaşıyor," diye cevap verdi hasta. "Senin sayende." "Al bakalım."

Jane bir kukla gibi zıpladı. Red Sox elinde iki paslanmaz çelik alet tutuyordu ama bunları neden istediğini bir türlü hatırlayamıyordu.

"Zımbalar," diye mırıldandı.

"Ne?" Red Sox sordu.

"Zımbaları çıkarıyorum." Makası ve sapları aldı ve hastanın göğsüne bir antibiyotik buharı vurdu.

Beyninin kafatasının içinde dönüp durmasına rağmen, yirmi kadar metal klipsin her birini kesip çıkarmayı başardı ve yatağın yanındaki atık kâğıt sepetine attı. İş bittiğinde her bir giriş ve çıkış deliğinden akan kanları temizledi ve ardından göğsüne biraz daha antibakteriyel sprey sıktı.

Adamın parlak gözleriyle karşılaştığında, onun insan olmadığından emin oldu. Aksini düşünemeyecek kadar çok bedenin içini görmüş ve iyileşme mücadelesine tanık olmuştu. Emin olmadığı şey ise bunun onu nereye götürdüğüydü. Ya da insan ırkının geri kalanının.

Bu nasıl mümkün olabilirdi? Bu kadar çok insan özelliğine sahip başka bir tür olması? Yine de muhtemelen bu şekilde saklanıyorlardı.

Jane göğsünün ortasını hafif bir gazlı bez tabakasıyla kapladı ve ardından bu tabakayı bantladı. İşini bitirdiğinde hasta yüzünü buruşturdu ve eldivenli eli karnına gitti.

"İyi misin?" Yüzünün rengi solduğunda Jane sordu.

"Mide bulantısı." Üst dudağının üzerinde bir ter çizgisi belirdi.

Red Sox'a baktı. "Sanırım gitmek isteyeceksin." "Neden?"

"Hasta olmak üzere."

Hasta gözlerini kapatarak, "Ben iyiyim," diye mırıldandı.

Jane bir lazımlık almak için çantalara yöneldi ve Red Sox'la konuştu. "Hadi git şimdi. Bırak da onunla ben ilgileneyim. Bunun için seyirciye ihtiyacımız yok."

Lanet olası Demerol. Ağrıya çok iyi geliyordu ama bazen yan etkileri hastalar için gerçek bir sorun olabiliyordu.

Red Sox, hasta inleyip zorlayıcı bir şekilde yutkunmaya başlayana kadar tereddüt etti. "Umm, tamam. Dinle, gitmeden önce sana yiyecek taze bir şeyler getirebilir miyim? Özellikle istediğin bir şey var mı?"

"Benimle dalga geçiyorsun, değil mi? Kaçırılmayı ve ölümcül tehdidi unutup sana arabaya servis siparişi mi vermem gerekiyor?"

"Hazır buradayken yemek yememek için bir neden yok." Tepsiyi eline aldı.

Tanrım, şu sesi... Boston aksanlı, kaba, boğuk sesi. "Seni tanıyorum. Seni kesinlikle bir yerden tanıyorum. Şapkanı çıkar. Yüzünü görmek istiyorum."

Adam solmuş yiyeceklerle odanın diğer ucuna gitti. "Size yiyecek başka bir şey getireyim."

Kapı kapanıp kilitlendiğinde çocuksu bir istekle o şeye doğru koşup vurmaya başladı.

Hasta inledi ve kadın ona baktı. "Artık kusma dürtünle savaşmayı bırakacak mısın?"

"Siktir...ben..." Yan yatan hasta öğürmeye başladı.

Lazımlığa gerek yoktu, çünkü midesinde bir şey yoktu, bu yüzden Jane kendini banyoya attı, bir havlu getirdi ve ağzına koydu. Sefil bir şekilde öğürürken, sanki yarasının açılmasını istemiyormuş gibi göğsünün ortasına tutundu.

"Sorun yok," dedi elini onun pürüzsüz sırtına koyarken. "Yeterince iyileşmişsin. O yarayı yırtmayacaksın."

"Sanki... Ben... *Siktir*-"

Tanrım, acı çekiyordu, yüzü gerilmiş ve kızarmıştı, her tarafı ter içindeydi, vücudu sarsılıyordu. "Sorun yok, bırak içinden geçsin. Ne kadar az savaşırsan o kadar kolay olur. Evet... işte böyle... aralarında nefes al. Tamam, şimdi..."

Omurgasını okşadı, havluyu tuttu ve ona mırıldanmaktan kendini alamadı. Her şey bittiğinde hasta hareketsiz yatıyor, nefes alıp veriyordu.

Ağzını, eldivenli elini çarşafların arasına sıkıştırdı. "Bu hiç eğlenceli değildi," diye homurdandı.

"Sana başka bir ağrı kesici bulacağız," diye mırıldanarak saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı. "Artık sana Dem yok. Dinle, yaralarını kontrol etmek istiyorum, tamam mı?"

Başını salladı ve sırt üstü yattı, göğsünün genişliği lanet olası yatak kadar büyük görünüyordu. Yapışkan banda dikkat ediyor, gazlı bezi kaldırırken nazik davranıyordu. *Tanrım...* Sadece on beş dakika önce zimbalarla delinen deri tamamen iyileşmişti. Geriye sadece göğüs kafesinde küçük pembe bir çizgi kalmıştı.

"Nesin sen?" diye ağzından kaçırıldı.

Hastası ona doğru geri yuvarlandı. "Yorgun."

Hiç düşünmeden onu tekrar okşamaya başladı, elinin teninde aşağı yukarı gezinirken çıkardığı ses sessiz bir gürültü yaratıyordu. Omuzlarının sert kaslardan oluştuğunu fark etmesi uzun sürmedi... ve dokunduğu şeyin sıcak ve çok erkek olduğunu.

Avucunu geri aldı.

"Lütfen." Gözleri kapalı olmasına rağmen bileğini iz bırakmayan eliyle yakaladı. "Bana dokun ya da... kahretsin, bana tutun. Akıntıya kapılmış gibiyim. Sanki uçup gidecekmişim gibi. Hiçbir şey hissedemiyorum. Ne yatağı... ne de bedenimi."

Adamın kendisine tutunduğu yere baktı, sonra pazularını ve göğsünün genişliğini ölçtü. Adamın kolunu ikiye ayırabileceğini düşündü ama bunu yapmayacağını biliyordu. Yarım saat önce onu korumak için en yakınlarından ve en sevdiklerinden birinin boğazını parçalamaya hazır-
Kes şunu.

Onun yanında kendinizi güvende hissetmeyin. Stockholm sendromu senin arkadaşın değil.

"Lütfen," dedi titrek bir nefesle, utanç sesini daraltıyordu.

Tanrım, kaçırılan kurbanların kendilerini kaçırانlarla nasıl ilişki geliştirdiklerini hiç anlamamıştı. Bu tüm mantığa ve kendini koruma yasalarına aykırıydı: Düşmanınız dostunuz olamaz.

Ama onu sıcaktan mahrum etmek düşünülemezdi. "Elimi geri istiyorum."

"İki tane var. Diğerini kullan." Bununla birlikte, tutunduğu avucun etrafında kıvrıldı, çarşaflar gövdesinden daha da aşağı çekildi.

"O zaman taraf değiştireyim," diye mırıldanarak elini adamın elinden kurtardı, yerine koydu ve serbest kalan avucunu adamın omzuna koydu.

Teni yaz bronzluğunun altın kahverengisindeydi ve pürüzsüzdü... Tanrım, pürüzsüz ve esnekti. Omurgasının kıvrımını takip ederek ensesine kadar gitti ve ne olduğunu anlamadan parlak saçlarını okşamaya başladı. Arkası kısa, yüzünün etrafı uzundu; şakağındaki dövmeleri gizlemek için mi böyle bıraktığını merak etti. Ama bunlar gösteriş için olmalıydı, yoksa neden bu kadar dikkat çekici bir yere yaptırsındı ki?

Boğazının arkasından bir ses çıkardı, göğsünde ve sırtının üst kısmında yuvarlanan bir mırıltı; sonra uzaklaştı, vardiya onun kolunu çekti. Belli ki onun yanında uzanmasını istiyordu, ama kız direnince gevşedi.

Adamın pazularını sıkıca kavrayan koluna bakarken, bir erkekle en son ne zaman sarmaş dolaş olduğunu düşündü. Uzun bir süre. Ve açıkçası o kadar da iyi olmamıştı.

Manello'nun kara gözleri aklıma

geldi.... "Onu düşünme."

Jane sarsıldı. "Aklımda kimin olduğunu nereden bildin?"

Hasta onu tutmayı bıraktı ve yavaşça yana kayarak yüzünü ondan uzaklaştırdı. "Özür dilerim. Benim işim değil."

"Nereden biliyorsun?"

"Şimdi uyumaya çalışacağım, tamam

mı?" "Tamam."

Jane ayağa kalktı ve sandalyesine geri döndü, onun altı odacıklı kalbini düşünüyordu. Yazılamayan kanını. Sarışının bileğindeki dişlerini. Pencereye doğru bakarak, cam bölmeleri kaplayan şeyin sadece güvenlik için değil, aynı zamanda gün ışığını da dışarıda tutmak için olup olmadığını merak etti.

Tüm bunlar onu nerede bıraktı? Bir vampirle bir odada kilitli mi?

Mantıklı tarafı bu düşünceyi elinin tersiyle itti ama özünde mantık güdüsüyle hareket ediyordu. Başını sallayarak Sherlock Holmes'un en sevdiği sözünü hatırladı ve onu yorumladı: Eğer tüm olası açıklamaları elerseniz, o zaman imkânsız olan cevaptır. Mantık ve biyoloji yalan söylemez, değil mi? En başta doktor olmayı seçmesinin nedenlerinden biri de buydu.

Hastasına baktı, çıkarımların içinde kayboldu. Evrimsel olasılıklar zihnini kurcaladı ama aynı zamanda daha pratik meseleleri de düşündü. Spor çantasındaki uyuşturucuları ve vurulduğunda hastasının şehrin tehlikeli bir bölgesinde olduğu gerçeğini düşündü. Ve merhaba, onu kaçırmışlardı.

Ona ya da sözlerine nasıl güvenebilirdi ki?

Jane elini cebine soktu ve tıraş bıçağını aradı. Bunun cevabı kolaydı.
Yapamazdı.

Bölüm On Dört

Büyük evdeki yatak odasında Phury sırtını yatak başlığına dayamış, mavi kadife yorganını bacaklarının üzerine çekmiş oturuyordu. Protezi çıkarılmıştı ve yanındaki ağır cam kül tablasında bir sigara tütüyordu. Gizli Bose hoparlörlerinden Mozart çalıyordu.

Önündeki ateşli silahlar kitabı, okuma materyali yerine bir şövale olarak kullanılıyordu. Üstüne kalın bir beyaz kâğıt serilmişti ama Ticonderoga No. 2'siyle bir süredir üzerine herhangi bir işaret koymamıştı. Portre tamamlanmıştı. Yaklaşık bir saat önce bitirmişti ve paketleyip dışarı atmak için cesaretini topluyordu.

Çizdiği resimlerden hiçbir zaman memnun kalmasa da, bunu neredeyse beğenmişti. Sayfanın kar fırtınası kalınlığındaki boşluğundan bir kadının yüzü, boynu ve saçları kurşun darbeleriyle ortaya çıkmıştı. Bella sol tarafa bakıyordu, dudaklarında hafif bir gülümseme vardı, koyu renk saçlarından bir tutam yanağına düşmüştü. Bu poz bu akşamki Son Yemek'te görmüştü. Zsadist'e bakıyordu, bu da ağızındaki gizli yükselmeyi açıklıyordu.

Onu çizdiği tüm pozlarda, Phury onu hep gözleri başka bir yerdeyken çizmişti. Eğer sayfanın dışına, ona bakıyorsa, bu uygunsuz görünüyordu. Onu çizmek bile uygunsuzdu.

Elini yüzüne götürdü ve kâğıdı buruşturmaya hazırlandı.

Son anda, kalbi çok sert attığı için yapay bir rahatlama arzusuyla, onun yerine körüklü sigarayı tercih etti. Son zamanlarda çok sigara içiyordu. Her zamankinden daha fazla. Kimyasal sakinliğe bel bağlamak onu kirli hissettirse de, bırakma fikri aklının ucundan bile geçmiyordu. Yardım almadan günü geçirmeyi hayal bile edemiyordu.

Bir fırt daha çekip dumanı ciğerlerine çekerken, eroinle karşılaşmasını düşündü. Aralık ayında H- uçurumundan ters takla atması iyi bir seçim yapmasıyla değil, John Matthew'un araya girmek için doğru zamanı seçmesiyle önlenmişti.

Phury nefesini verdi ve esrarın ucuna baktı. Daha sert bir şeyler denemenin cazibesi geri gelmişti. Rehv'e gidip erkekten bir torba dolusu daha esrar isteme dürtüsünü hissedebiliyordu. Belki o zaman biraz huzur bulurdu.

Kapısı çalındı ve Z'nin sesi "Girebilir miyim?" dedi. Phury çizimi silah defterinin karnına tıktırdı. "Evet."

Z içeri girdi ve tek kelime etmedi. Elleri kalçalarında, yatağın ucunda bir ileri bir geri volta atıyordu. Phury bekledi, bir sigara daha yaktı ve Z halıyı yıpratırken tek yumurta ikizini izledi.

Z'yi konuşmaya zorlamazdınız, tıpkı bir balığı oltanın ucuna getirip gevezelik etmeye zorladığınız gibi. Sessizlik işe yarayan tek yemdi.

Sonunda ağabey durdu. "Kanaması var."

Phury'nin kalbi yerinden fırladı ve elini kitabın kapağına uzattı. "Ne kadar ve ne kadar süre için?"

"Benden saklıyordu, o yüzden bilmiyorum."

"Nasıl öğrendin?"

"Tuvaletin hemen yanındaki dolabın arkasına tıkılmış bir şey buldum."

"Belki de yaşlıdırlar."

"Geçen sefer tıraş bıçağımı çıkardığımda orada değillerdi."

Kahretsin. "O zaman Havers'a gitmesi gerekiyor."

"Bir sonraki randevusuna daha bir hafta var." Z yine volta atmaya başladı. "Bana söylemediğini biliyorum çünkü çıldıracağımdan korkuyor."

"Belki de bulduğunuz şey başka bir amaç için kullanılıyordur?"

Z durdu. "Ah, evet. Doğru ya. Çünkü bu şeyler çok işlevli.

Kulak çubuğu gibi bir şey. Bak, onunla konuşur musun?"

"Ne?" Phury hızla bir nefes çekti. "Bu özel bir konu. Seninle onun arasında."

Z kafatası kesilmiş başının üst kısmını ovuşturdu. "Böyle şeylerde benden daha iyisin. İhtiyacı olan son şey onun önünde yıkılmam ya da daha kötüsü, ölümüne korktuğum ve mantıklı davranmadığım için ona bağırمام."

Phury derin bir nefes almaya çalıştı ama havayı nefes borusundan zar zor geçirebildi. Olaya dahil olmayı çok istiyordu. Heykellerin bulunduğu koridordan geçip çiftin odasına gitmek ve Bella'yı oturtup hikâyeyi ondan dinlemek istiyordu. Bir kahraman olmak istiyordu. Ama bu onun haddine değildi.

"Sen onun *zebanisisin*. Konuşmayı senin yapman gerek." Phury sigarasının son yarım santimini de söndürdü, yeni bir sigara sardı ve çakmağını çaktı.

Alev yukarı sıçrarken çakmaktaşı çark tiz bir ses çıkardı. "Bunu yapabilirsin."

Zsadist küfretti, biraz daha volta attı ve sonunda kapıya yöneldi. "Tüm bu hamilelik meselesi hakkında konuşmak bana onu kaybedersem boku yiyeceğimi hatırlatıyor. Kendimi çok güçsüz hissediyorum."

İkizi havalandıktan sonra Phury başını arkaya yasladı. Sigarasını içerken, küntün yanan ucunun parlamasını izledi ve bunun elle sarılanlar için bir orgazm gibi olup olmadığını merak etti.

Tanrım. Bella kaybolursa, hem o hem de Z, erkeklerin içinden çıkamayacağı türden bir kuyruk çukuruna gireceklerdi.

Bu düşünce aklına geldiğinde kendini suçlu hissetti. İkizinin dışısını gerçekten de bu kadar önemsememeliydi.

Endişe onu bir çekirge sürüsü yutmuş gibi hissettirirken, saati görene kadar duygularının arasından sıyrıldı. *Kahretsin.* Bir saat içinde ateşli silahlar üzerine bir ders vermesi gerekiyordu. Duşa girip ayılmaya çalışsa iyi olacaktı.

John şaşkın bir şekilde uyandı, belli belirsiz yüzünün acıdığını ve odasında bir tür meleme sesi olduğunu fark etti.

Başını defterinden kaldırdı ve burnunun kenarını ovuşturdu. Spiral cilt, arkasında *Star Trek TNG*'deki Worf'u düşündüren bir çentik deseni bırakmıştı. Ve bu ses çalar saatin sesiydi.

Öğleden sonra üç buçuk. Dersler saat dörtte başladı.

John masadan kalktı, sallana sallana banyoya gitti ve tuvaletin üzerinde durdu. Bunu çok fazla iş gibi hissettiğinde, arkasını döndü ve oturdu.

Tanrım, çok yorulmuştu. Son birkaç ayını eğitim merkezinin ofisinde Tohr'un sandalyesinde uyuyarak geçirmişti ama Wrath ayağını yere vurup John'u büyük eve taşıdıktan sonra gerçek bir yatağa geri dönmüştü. Tüm bu bacak boşluğuyla kendini harika hissedeceğini düşünebilirsiniz. Onun yerine, kırbaçlanmıştı.

Yüzü kızardıktan sonra ışıkları açtı ve parıltının içinde yüzünü buruşturdu. *Lanet* olsun. Karanlıktan kurtulmak kötü bir fikirdi ve sadece gözleri onu öldürdüğü için değil. Gömme aydınlatmanın altında duran küçük bedeni korkunç görünüyordu, belirgin kemiklerin üzerindeki soluk deriden başka bir şey yoktu. Yüzünü buruşturarak, yüzünü örttü.

Eliyle başparmak büyüklüğünde bir seks yaptı, böylece o şeye bakmak zorunda kalmadı ve ışıkları söndürdü.

Duş almak için zaman yoktu. Hızlıca dişlerini fırçaladı, biraz suyla amcığını yıkadı ve saçlarıyla uğraşmadı.

Yatak odasında sadece çarşafın arasına geri dönmek istiyordu ama küçük beden kot pantolonunu çekti ve fermuarını çekerken kaşlarını çattı. Yemek yemeye çalışmasına rağmen kalçalarına bol gelmişti.

Harika. Geçiş dönemini atlatmak yerine, küçülüyordu.

"Ya benim için asla gelmezse?" sorusu bir kez daha kafasını kurcalarken, kaşları çatılmaya başladı. *Lanet* olsun. Sanki göz çukurlarının her birinde çekiçli küçük bir adam varmış da göz sinirlerine vuruyormuş gibi hissediyordu.

Masasından kitaplarını kaptığı gibi sırt çantasına tıktırdı ve çıktı. Koridora adımını atar atmaz kolunu yüzüne kapattı. Parlak fuayenin görüntüsü baş ağrısını kükretti ve tökezleyerek geri çekildi, bir Yunan kurosuna çarptı. Bu da üzerine tişört giymediğini fark etmesine neden oldu.

Cehenneme küfrederek odasına döndü, bir tane giydi ve bir şekilde kendi ayaklarına takılmadan aşağı indi. Her şey sinirlerini bozmaya başlamıştı. Nike'larının fuayede çıkardığı ses, bir grup gıcırtılı farenin onu takip etmesi gibiydi. Tünele açılan gizli kapının tıkırtısı bir silah sesi kadar gürültülüydü. Eğitim merkezine giden yeraltı yolundaki yolculuğu sonsuza kadar sürdü.

Bugün harika bir gün olmayacaktı. Öfkesi şimdiden alevlenmişti ve son bir aydan beri, ne kadar erken başlarsa, onu tutmanın o kadar zor olacağını biliyordu.

Ve sınıfa girer girmez, bunun için gerçekten hazır olduğunu anladı.

John'un çocuklarıyla yakınlaşmadan önce evim dediği yalnız masanın arka sırasında oturan kişi... Lash'ti.

Şimdi ekonomik boy göt deliği paketinde gelen. Adam iri ve dolgundu, bir savaşçı gibi yapıydı. Ve bir G.I. Joe makyajı geçirmişti. Daha önce gösterişli couture kıyafetler ve bir kasa dolusu Jacob & Co. mücevheri giymişti; şimdi ise siyah kargo pantolonu ve daracık siyah naylon bir gömlek giymişti. At kuyruğu yapabilecek kadar uzun olan sarı saçları artık askeri kısalıktaydı.

Sanki tüm o gösteriştan arınmış gibiydi, çünkü içeride mala sahip olduğunu biliyordu.

Değişmeyen bir şey vardı: Gözleri hâlâ köpekbalığı grisiydi ve John'a odaklanmıştı; bu adamla yalnız yakalanırsa canının çok yanacağını hiç şüphesiz biliyordu. Son seferinde Lash'i alt etmiş olabilirdi ama bu bir daha olmayacaktı ve dahası, Lash onu haklayacaktı. İntikam vaadi hem o büyük omuzların duruşunda hem de her yerinde "*siktir git*" yazan yarım gülümsemesindeydi.

John, Blay'in yanındaki koltuğa oturdu ve karanlık bir sokak gibi bir korku hissetti.

"Hey, dostum," dedi arkadaşı usulca. "O piç için endişelenme, tamam mı?"

John hissettiği kadar zayıf görünmek istemiyordu, bu yüzden omuz silkti ve sırt çantasının fermuarını açtı. Tanrım, bu baş ağrısı öldürücüydü. Ama boş bir midenin verdiği kaç ya da savaş tepkisi, bir doz Excedrin'den daha zordu.

Quinn eğildi ve John'un önüne bir not bıraktı. "*Seni yakaladık*" yazıyordu.

John ateşli silahlar kitabını çıkarırken minnettarlıktan hızla gözlerini kırıştırdı ve bugün derste ne işleyeceklerini düşündü. Silahlar olması ne kadar uygundu. Bir tanesi kafatasının arkasına doğrultulmuş gibi hissediyordu.

Odanın arka tarafına baktı. Sanki Lash göz temasını bekliyormuş gibi adam öne doğru eğildi ve kollarını masanın üzerine koydu. Elleri yavaşça John'un kafası kadar büyük görünen iki yumruğa dönüştü ve gülümsediğinde yeni dişleri bıçak kadar keskin ve öbür dünya kadar beyazdı.

Kahretsin. Geçiş süreci yakında gerçekleşmezse John ölü bir adam olacaktı.

On Beşinci Bölüm

Vishous uyandı ve ilk gördüğü şey odanın karşısındaki sandalyede oturan cerrahıydı. Görünüşe göre uykusunda bile onu takip ediyordu.

O da onu izliyordu.

"Nasılsın?" Sesi alçak ve düzgündü. Profesyonelce sıcak, diye düşündü.

"Daha iyiyim." Gerçi kusarken olduğundan daha kötü hissettiğini hayal etmek zordu.

"Acı çekiyor musun?"

"Evet, ama beni rahatsız etmiyor. Daha çok bir ağrı, gerçekten."

Gözleri onun üzerinde gezindi, ama yine profesyonel bir amaçla.

"Rengin çok güzel."

Buna ne diyeceğini bilemedi. Çünkü ne kadar uzun süre bok gibi görünürse, o kadar uzun süre kalabilirdi. Sağlık onun arkadaşı değildi.

"Bir şey hatırlıyor musun?" diye sordu. "Vurulma olayı hakkında?"

"Pek değil."

Bu sadece kısmi bir yalandı. Elindeki tek şey olaylara dair anlık görüntüler, tam sütunlar yerine makalelerin kısmi kupürleriydi: Sokağı hatırlıyordu. Biriyle kavga ettiğini. Bir silah patlamıştı. Ve sonra onun masasına düştüğünü ve kardeşleri tarafından hastaneden tahliye edildiğini.

"Neden biri seni vurmak istedi?" diye sordu. "Açım.

Etrafta yemek var mı?"

"Uyuşturucu satıcısı mısın? Yoksa pezevenk mi?"

Yüzünü ovuşturdu. "Neden benim de öyle olduğumu düşünüyorsun?"

"Ticaretin dışında bir ara sokakta vurulmuşsun. Sağlık görevlileri üzerinde silah olduğunu söyledi."

"Gizli polis olabileceğim aklına gelmedi mi?"

"Caldwell'deki polisler dövüş sanatlarından kalma hançerler taşımazlar. Ve senin türün de bu yola girmez."

V gözlerini kıstı. "Benim türüm mü?"

"Çok fazla maruz kalıyorsun, değil mi? Ayrıca, başka bir ırkın polisliğini yapmak konusunda pek endişelenmezsiniz."

Dostum, onunla tür tartışmasına girecek enerjisi yoktu. Ayrıca, bir parçası onun kendisini farklı biri olarak görmesini istemiyordu.

"Yemek," dedi, masanın üzerinde duran bir tepsiye bakarak. "Biraz alabilir miyim?"

Ayağa kalktı ve ellerini kalçalarına koydu. Kızın, "*Kendin al, seni ucube piç*" gibi bir şeyler söyleyeceğini hissediyordu.

Onun yerine odanın diğer ucuna yürüdü. "Acıktıysan yiyebilirsin. Red Sox'un bana getirdiklerine dokunmadım ve atmanın da bir anlamı yok."

Kaşlarını çattı. "Sizin için hazırlanmış yiyecekleri almayacağım."

"Onu yemeyeceğim. Kaçırılmak iştahımı kapattı."

V onu düşürdüğü durumdan nefret ederek nefesinin altından küfretti. "Özür dilerim."

"'Özür dilerim' demek yerine, gitmeme izin vermeye ne dersin?"

"Henüz değil." *Asla*, diye mırıldandı deli bir ses.

Oh, Tanrım, daha fazla-

Benimkiyle değil.

Bu kelimenin hemen ardından, onu işaretlemeye yönelik güçlü bir ihtiyaç onu ateşledi. Onu çırılçıplak soyup altına almak ve vücuduna pompalarken kokusuyla kaplamak istiyordu. Bunun gerçekleştiğini gördü, onları yatakta ten tene görürken, adam kadının üstündeydi ve kadının bacakları kalçalarını ve sikini alacak şekilde ayrılmıştı.

Kadın yemek tepsisini getirdiğinde ateşi yükseldi ve bacaklarının arası zonklamaya başladı. Farkında olmadan battaniyeleri hiçbir şey görünmeyecek şekilde kıvrıdı.

Yemeği yere bıraktı ve tabağın üzerindeki gümüş kapağı kaldırdı.

"Peki gitmem için ne kadar daha iyi olman gerekiyor?" Gözleri göğsünde gezindi, sanki bandajların altında ne olduğunu ölçüyormuş gibi tıbbi bir değerlendirme yaptı.

Ah, lanet olsun. Onun kendisine bir erkek olarak bakmasını istiyordu. Gözlerinin ameliyat yarasını kontrol etmek için değil, ellerini üzerine koymayı düşündüğü ve nereden başlayacağını merak ettiği için derisinin üzerinde gezinmesini istiyordu.

V gözlerini kapadı ve göğsündeki ağrıdan homurdanarak yuvarlandı. Kendi kendine ağrının ameliyattan kaynaklandığını söyledi. Daha çok cerrah yüzünden olduğundan şüpheleniyordu.

"Yemeği pas geeeğim. Bir dahaki gelişlerinde biraz isteyeeğim."

"Buna benden daha çok ihtiyaın var. Ve sıvı alımın konusunda endişeliyim."

Aslında iyiydi, çünkü beslenmişti. Yeterli kanla vampirler beslenmeden birkaç gün hayatta kalabilirdi.

Ki bu harikaydı. Tuvalete gitmeleri azalttı.

"Bunu yemeni istiyorum," dedi, gözlerini ona dikerek. "Doktorunuz olarak-

"Senin tabağından almayacağım." Tanrı aşkına, değerli bir erkek asla dişisinin yemeğini almazdı, baş dönmesi noktasına kadar açlıktan lse bile. Onun ihtiyaçları her zaman önce gelirdi.

V kafasını bir arabanın kapısına sokup birkaç düzine kez çarpmış gibi hissetti. Bu iftleşme davranışı kılavuzu da nereden çıkmıştı? Sanki biri beynine yeni bir yazılım yüklemiş gibiydi.

"Tamam," dedi ve arkasını döndü. "Peki."

Duyduğu bir sonraki şey kapının vurulmasıydı. Kadın kapıyı yumrukluyordu. V dik oturdu. "Ne halt ediyorsun sen?"

Butch odaya uçarak girdi ve neredeyse V'nin cerrahının ayaklarını yerden kesti. "Sorun nedir?"

V, "Hiçbir şey-" diyerek dramayı kesti.

Cerrah ikisinin de üzerinde sakın bir otoriteyle konuştu. "Yemeğe ihtiyaı var ve o tepsidekileri yemez. Ona basit ve sindirimi kolay bir şeyler getirin. Pilav. Tavuk. Su. Kraker."

"Tamam." Butch yana doğru eğildi ve V'ye baktı. Uzun bir duraklama oldu. "Nasılsın?"

Kafam sikildi, teşekkürler. "Tamam."

Ama en azından iyi giden bir şey vardı. Polis normale dnmşti, gözleri açıktı, duruşu güçlüydü, kokusu Marissa'nın okyanus kokusu ve bağlanma işaretinin bir karışımıydı. Belli ki meşguldü.

İlgin. Genellikle V bu ikisini birlikte düşündüğünde göğsü dikenli tellerle sarılmış gibi hissederci. Ya şimdi? Arkadaşının sağlıklı olmasına seviniyordu.

"Harika görünüyorsun, polis."

Butch ipek iğne çizgili gömleğini dzelitti. "Gucci herkesi bir rock yıldıza dönüştürebilir."

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

O tanıdık elalar ciddileşti. "Evet. Teşekkürler... her zamanki gibi." Garip bir anda, aralarında havada asılı kalan kelimeler, herhangi bir izleyici kitlesiyle söylenemeyecek şeylerdi. "Peki... Yemekle birlikte döneceğim."

Kapı kapanırken Jane omzunun üzerinden baktı. "Ne zamandır sevgilisiniz?"

Gözleri onunkilerle buluştu ve bu sorudan kaçış yoktu. "Biz değiliz."

"Bundan emin misin?"

"Güven bana." Belli bir neden olmaksızın kadının beyaz önlüğüne baktı. "Dr. Jane Whitcomb," diye okudu. "Travma." Mantıklı. Böyle bir özgüveni vardı. "Yani geldiğimde kötü durumdaydım?"

"Evet, ama kışını kurtardım, değil mi?"

İçini bir huşu dalgası kapladı. O onun *Rahlan*'ı, kurtarıcısıydı. Onlar bağlanmışlardı-

Evet, her neyse. Şu anda kurtarıcısı ondan uzaklaşıyor, uzaktaki duvara çarpana kadar geri çekiliyordu. Göz kapaklarını kapattı, gözlerinin parladığını biliyordu. Geri çekilme, yüzündeki dehşet çok acıtmıştı.

"Gözlerin," dedi ince bir sesle.

"Bunun için endişelenme."

"Nesin sen be?" Ses tonuna bakılırsa bu tanımlama kolaylıkla *ucube* olabilirdi ve Tanrım, bu konuda ne kadar da haklıydı.

"Nesin sen?" diye tekrarlardı.

Ön taraf için cazipti ama onu satın almasına imkân yoktu. Ayrıca, ona yalan söylemek kendini kirli hissetmesine neden oluyordu.

Bakışlarını ona dikerek alçak bir sesle, "Benim ne olduğumu biliyorsun. Sen bunu bilecek kadar akıllısın."

Uzun bir sessizlik. Sonra: "Buna inanamıyorum."

"Bunu yapmayacak kadar zekisin. Zaten bunu ima etmiştin."

"Vampirler diye bir şey *yoktur*."

Bunu hak etmediği halde öfkesi alevlendi. "Öyle mi? O zaman neden benim harikalar diyarımda olduğunu açıkla."

Nefes almadan karşılık verdi: "Söylesene, sivil haklar senin türün için bir şey ifade ediyor mu?"

"Hayatta kalmak daha önemli," diye tersledi. "Ama sonra, nesillerdir avlanıyoruz."

"Ve sonuç sizin için her türlü aracı haklı çıkarıyor. Ne kadar asilce." Sesi onunki kadar keskindi. "İnsanları kaçırmak için hep bu mantığı mı kullanıyorsunuz?"

"Hayır, onları sevmiyorum."

"Oh, bana ihtiyacın olması dışında, beni kullanacaksın. Ben şanslı bir istisna değil miyim?"

Vay anasını. Bu tahrik ediciydi. Kız onun saldırganlığıyla yüzleştikçe, vücudu daha da sertleşiyordu. Zayıflamış haliyle bile uyarılmışlığı kalçalarının arasında talepkâr bir zonklamaya dönüşmüştü ve zihninde onu üzerinde beyaz önlüğünden başka bir şey olmadan yatağın üzerine eğilmiş olarak hayal ediyordu... ve adam arkadan ona sokuluyordu.

Belki de ondan iğrendiği için minnettar olmalıydı. Sanki bir kadınla ilişkiye girmeye ihtiyacı varmış gibi-

Vurulduğu gece bir anda tüm açıklığıyla beyninde canlandı. Annesinin mutlu küçük ziyaretini ve muhteşem doğum günü hediyesini hatırladı: Primale. Primale olmak için seçilmişti.

V yüzünü buruşturdu ve ellerini yüzüne kapattı. "Ah...*siktir*."

İsteksiz bir ses tonuyla, "Sorun ne?" diye sordu.

"Benim lanet kaderim."

"Oh, gerçekten mi? Ben bu odada kilitliyim. En azından sen istediğin yere gitmekte özgürsün."

"Cehennemdeyim."

Kadın umursamaz bir ses çıkardı ve Butch yaklaşık yarım saat sonra bir tepsi daha getirene kadar ikisi de başka bir şey söylemedi. Polis fazla konuşmayıp hızlı hareket etmeyi akıl etmişti ve ayrıca teslimatı yaparken kapıyı hep kilitli tutmayı da akıl etmişti. Ki bu akıllıcaydı.

V'nin cerrahı kaçmayı planlıyordu. Bir hedefi ölçer gibi polisi takip etti ve sağ elini ceketinin cebinde tuttu.

Orada bir çeşit silahı vardı. *Lanet olsun*.

V, Butch tepsiyi komodinin üzerine koyarken Jane'i yakından izledi ve aptalca bir şey yapmaması için dua etti. Vücudunun gerildiğini ve ağırlığının öne doğru kaydığını gördüğünde ayağa kalktı, saldırmaya hazırды çünkü kendisinden başka kimsenin onu tutmasını istemiyordu. Asla.

Yine de bir şey çıkmadı. Göz ucuyla onun pozisyon değişikliğini yakaladı ve dikkatinin dağılması Butch'un odadan çıkması ve kapının yeniden kilitlenmesi için yeterli oldu.

V yastıklara yaslandı ve çenesinin sert çizgisini ölçtü. "Paltonu çıkar."

"Pardon?"

"Çıkar şunu."

"Hayır."

"Onu çıkarmak istiyorum."

"O zaman nefesinizi tutmanızı öneririm. Beni zerre kadar etkilemez ama en azından boğulma hissi senin için zamanın geçmesine yardımcı olur."

Uyarılmışlığı *artıyordu*. Kahretsin, ona itaatsizliğin bir bedeli olduğunu öğretmesi gerekiyordu ve bu nasıl bir seans olacaktı. Boyun eğmeden önce onunla dişe diş mücadele edecekti. Tabii boyun eğerse.

Vishous'un omurgası kendiliğinden kavislendi, ereksiyonu çarşafın altında tekmelenirken kalçaları döndü. *Tanrım...* O kadar çok ve tamamen seksileşmişti ki boşalmanın eşiğindeydi.

Ama yine de onu etkisiz hale getirmesi gerekiyordu.

"Beni beslemeni istiyorum." Kızın kaşları çatıldı.

"Bunu yapabilecek kapasitedesin-" "Besle beni.

Lütfen."

Yatağın yanına geldiğinde tamamen işle ilgili ve kötü bir ruh hali içindeydi. Peçeteyi açtı ve-

V hemen harekete geçti. Onu kollarından tutup vücudunun üzerinde sürükledi, sürprizin etkisiyle geçici olduğundan emin olduğu bir teslimiyete sürükledi, bu yüzden hızlı çalıştı. Üzerindeki paltoyu çıkardı, vücudu kurtulmak için kıvrılırken onu olabildiğince nazikçe tuttu.

Kahretsin, elinde değildi ama onu zapt etme dürtüsü onu ele geçirdi. Birdenbire ona ellerini cebindeki şeyden uzak tutmak için değil, onu yatağa sabitleyip gücünü ve kuvvetini hissettirmek istediği için dokunmaya başladı. Bir eliyle her iki bileğini tuttu, kollarını başının üzerine uzattı ve kalçalarıyla uyluklarını sıkıştırdı.

"Bırak. Me. Bırak!" Dişlerini göstermiş, koyu yeşil gözlerinde öfke parılıyordu.

Tamamen tahrik olmuş bir halde kadının içine doğru eğildi ve bir nefes çekti... ancak donakaldı. Kadının kokusu seks isteyen bir kadının boğucu tatlılığını taşımıyordu. Ondan hiç etkilenmemişti. Kızgındı.

V onu hemen bıraktı ve ceketinin yanında olduğundan emin olmasına rağmen yuvarlanarak uzaklaştı. Serbest kalır kalmaz yataktan fırladı, sanki şilte yanıyordu ve onunla yüz yüze geldi. Saçları küt uçlarından birbirine karışmış, gömleği kıvrılmış, pantolonunun bir bacağı dizine kadar itilmişti. Yorgunluktan ağır ağır nefes alıyor ve ceketine bakıyordu.

İçini karıştırdığında, düz kenarlı usturalarından birini buldu.

"Seni silahlandıramam." Paltoyu özenle katladı ve yatağın ayak ucuna koydu, parası olsa bile yanına yaklaşmayacağını biliyordu. "Bana ya da kardeşlerimden birine böyle bir şeyle saldırırsan yaralanabilirsin."

Sert bir nefes verişte bir lanet onu terk etti. Sonra onu şaşırttı. "Seni ne uyardı?"

"Butch tepsiyi getirirken elin onu bulacak."

Kollarını kendine doladı. "Kahretsin. Daha ihtiyatlı davranacağımı sanıyordum."

"Gizli silahlar konusunda biraz deneyimim var." Uzandı ve yatağının başucundaki çekmeceyi açtı. Usturayı içine bırakırken donuk bir gümbürtü çıkardı. Kapağını kapattıktan sonra zihniyle bir kilidi tetikledi.

Adam tekrar baktığında, kadın gözlerinin altını hızlıca siliyordu. Sanki ağlıyormuş gibiydi. Hızlı bir dönüşle ondan uzaklaştı ve yüzünü köşeye döndü, omuzları içeri kıvrıldı. Hiç ses çıkarmadı. Vücudu hareket etmedi. Saygınlığı bozulmamıştı.

Bacaklarını yana kaydırıp ve ayaklarını yere koydu.

"Eğer yanıma yaklaşırsan," dedi kısık sesle, "sana zarar vermenin bir yolunu bulurum. Muhtemelen fazla olmaz ama öyle ya da böyle senden bir parça koparırım. Anlaştık mı? Beni rahat bırak."

Kollarını yatağa dayadı ve başını öne eğdi. Kadının gözyaşlarının hiçbir şey ifade etmeyen sesini dinlerken içi parçalanmıştı. Bir çekiçe dövülmeyi tercih ederdi.

Buna o sebep olmuştu.

Bir anda ona doğru döndü ve derin bir nefes aldı. Gözlerinin etrafındaki kırmızı halkalar olmasa, üzgün olduğunu asla tahmin edemezdi. "Tamam. Kendi başına mı yiyorsun yoksa çatal-bıçak konusunda gerçekten yardıma ihtiyacın var mı?"

V göz kırptı.

Aşık oldum, diye düşündü V ona bakarken. Çok aşık oldum.

Ders ilerledikçe John kendini bir küreğin ucundaki kutsal cehennem gibi hissetti: Ağrılı. Mide bulantısı. Bitkin ve huzursuz. Ve başı o kadar çok ağrıyordu ki saçlarının yandığına yemin edebilirdi.

Tahta yerine farlara bakıyormuş gibi gözlerini kısarak, kuru bir boğazın içinden yutkundu. Bir süredir not defterine bir şey yazmamıştı ve Phury'nin ne hakkında ders verdiğinden emin değildi. Hâlâ ateşli silahlar mıydı?

"Hey, John?" Blay fısıldadı. "İyi misin, adamım?"

John başını salladı, çünkü biri size bir soru sorduğunda yaptığınız şey buydu.

"Uzanmak ister misin?"

John bunun da uygun bir yanıt olduğunu düşünerek başını salladı ve işleri renklendirmek istedi. Bir baş sallama rutinine saplanıp kalmak için bir neden yoktu.

Tanrım, onun nesi vardı böyle? Beyni pamuk şeker gibiydi, yer kaplayan ama çoğunlukla hiçbir şey olmayan bir karmaşa.

Ön tarafta, Phury ders verdiği kitabı kapattı. "Ve şimdi bazı ateşli silahları gerçekten deneyeceksiniz. Zsadist bu gece atış poligonunda olacak, yarın görüşürüz."

Konuşmalar sert bir rüzgâr gibi yükselirken John sırt çantasını masanın üzerine sürükledi. En azından fiziksel eğitim yapmıyorlardı. Zaten zavallı kışını bu sandalyeden kaldırıp poligona götürmek bile yeterince zahmetli olacaktı.

Atış poligonu spor salonunun arkasındaydı ve oraya giderken Qhuinn ve Blay'in korumalar olarak onu nasıl sıkıca sardıklarını fark etmemek zordu. John'un egosu bundan nefret ediyordu ama pratik yanı ona minnettardı. Yolun her adımında Lash'in bakışlarını hissedebiliyordu ve bu, arka cebinde yanan bir dinamit lokumuna sahip olmak gibiydi.

Zsadist poligonun çelik kapısında bekliyordu ve kapıyı açarken, "Duvara karşı sıraya girin hanımlar," dedi.

John diğerlerini takip ederek içeri girdi ve beyaz badanalı betona yaslandı. Burası bir ayakkabı kutusu gibi uzun ve ince bir şekilde inşa edilmişti ve dışa bakan bir düzineden fazla atış kabini vardı. Hedefler baş ve gövde şeklindeydi ve tavandan aşağı uzanan raylara asılmıştı. Ana istasyondan her biri mesafeyi değiştirmek veya hareket sağlamak için uzaktan manipüle edilebiliyordu.

Lash en son gelen stajyerdi ve sanki bir tabancayla canlarına okuyacağını biliyormuş gibi başı dik bir şekilde sıranın sonuna doğru yürüdü. Kimsenin gözünün içine bakmadı. John hariç.

Zsadist kapıyı kapattı, sonra kaşlarını çattı ve belindeki cep telefonuna uzandı.

"Affedersiniz." Bir köşeye gidip RAZR ile konuştuktan sonra solgun bir ifadeyle geri geldi. "Eğitmen değişikliği. Bu gece Wrath devralacak."

Bir saniye sonra, sanki kral kapıya doğru buharlaşmış gibi, Wrath içeri girdi.

Zsadist'ten bile daha iriydi ve siyah deri ile kolları kıvrılmış siyah bir gömlek giymişti. O ve Z bir süre konuştular; sonra kral Kardeş'in omzunu sıktı ve güven verir gibi sıktı.

Bella, diye düşündü John. Bu Bella ve hamilelikle ilgili olmalıydı. Kahretsin, umarım her şey yolundadır.

Wrath, Z gittikten sonra kapıyı kapattı, sonra sınıfın önünde durdu, dövmele kollarını göğsünün üzerinde çaprazladı ve duruşunu yaydı. On bir kursiyere bakarken, John'un yaslandığı şey kadar aşılmaz görünüyordu.

"Bu geceki silah dokuz milimetrelik otomatik silahtır. Bu tabancalar için *yarı otomatik* terimi yanlış bir isimlendirmedir. Glock kullanacaksınız." Arkasına uzandı ve ölümcül bir siyah metal parçası çıkardı. "Bu silahların emniyetinin tetikte olduğuna dikkat edin."

İki *köpek* hastane sedyesi büyüklüğünde bir arabayı taşıırken silahın ve mermilerin özelliklerini gözden geçirdi. Aynı marka ve modelden on bir silah üst üste dizilmişti ve her birinin yanında bir şarjör vardı.

"Bu gece duruş ve hedef üzerinde çalışacağız."

John silahlara baktı. Eğitimin diğer her alanında olduğu gibi atış konusunda da berbat olacağına bahse girmeye hazırdı. Öfkesi kabardı ve başının daha da kötü çarpmasına neden oldu.

Bir kez olsun iyi olduğu bir şey bulmak istiyordu. Sadece bir kez. Bir kez olsun.

On Altıncı Bölüm

Hasta ona komik bir şekilde bakarken, Jane kıyafetlerini hızlıca kontrol etti, dışarı sarkan bir şey olup olmadığını merak ediyordu.

"Ne," diye mırıldandı ayağını tekmelerken ve pantolonunun paçası aşağı doğru kayarken.

Gerçi sormasına da gerek yoktu. Onun gibi sert adamlar genellikle kadınların ağlamasından hoşlanmazdı ama durumun böyle olduğunu varsayarsak, sineye çekmesi gerekecekti. Onun yerinde kim olsa sorun yaşardı. Herhangi biri.

Ancak genel olarak ağlayanların ya da özel olarak onun zayıflığı hakkında bir şey söylemek yerine, tavuk tabağını tepsiden aldı ve yemeye başladı.

Ondan ve tüm bu durumdan öğrenerek sandalyesine geri döndü. Usturayı kaybetmek gizli isyanının nişastasını almıştı ve doğası gereği bir savaşı olmasına rağmen, bekleme oyununa teslim olmuştu. Onu doğrudan öldürecek olsalardı, öldürürlerdi; şimdi mesele çıktı. Yakında bir çıkış olması için dua etti. Ve bunun bir cenaze direktörü ve külleriyle dolu bir kahve kutusu içermemesi için.

Hasta bir uyluğu keserken, dalgın dalgın adamın güzel elleri olduğunu düşündü.

Tamam, şimdi o da kendinden öğreniyordu. Onu yere yatırmak ve bir oyuncak bebekten farksızmış gibi ceketini çıkarmak için onları kullanmıştı. Ve daha sonra kızın üzerindeki dikkatlice katlamış olması onu bir kahraman yapmamıştı.

Sessizlik uzadı ve çatal bıçak takımının tabağa usulca çarparken çıkardığı sesler ona ailesiyle yediği korkunç sessiz akşam yemeklerini hatırlattı.

Tanrım, o havasız Gürcü yemek salonunda yenen yemekler acı vericiydi. Babası onaylamayan bir kral gibi masanın başında oturmuş, yemeklerin tuzlanma ve tüketilme şeklini denetliyordu. Dr. William Rosdale Whitcomb'a göre sadece et tuzlanmalıydı, asla sebze tuzlanmamalıydı ve onun bu konudaki tavrı bu olduğu için evdeki herkes bu örneği takip etmek zorundaydı. Teoride. Jane tuzsuz yemek kuralını sık sık ihlal eden biriydi,

Buharda pişmiş brokoli, haşlanmış fasulye ya da ızgara kabak üzerine serpebilmek için bileğini nasıl sallayacağını öğreniyordu.

Başını iki yana salladı. Aradan geçen bunca zamandan ve onun ölümünden sonra, hâlâ sinirlenmemeliydi, çünkü bu ne büyük bir duygu israfıydı. Ayrıca, şu anda endişelenmesi gereken başka şeyler vardı, değil mi?

"Bana sorun," dedi hasta aniden.

"Ne hakkında?"

"Ne bilmek istiyorsan bana sor." Ağzını sildi, şam peçetesi keçi sakalının ve uzamış sakallarının üzerinde gezindi. "Sonunda işimi zorlaştıracak ama en azından burada oturup çatal bıçak takımımın sesini dinlemeyeceğiz."

"Sonunda tam olarak ne iş yapıyorsun?" *Lütfen ceset parçalarını koymak için Hefty torbaları satın almak olmasın.*

"Benim ne olduğumla ilgilenmiyor musun?"

"Bak ne diyeceğim, sen beni bırak, ben de sana ırkın hakkında bir sürü soru sorayım. O zamana kadar, *Holy Shit* gemisindeki bu mutlu küçük tatilin benim için nasıl sonuçlanacağı konusunda biraz kafam karışık."

"Sana söz verdim-"

"Evet, evet. Ama az önce beni de tartakladın. Ve eğer bunun benim iyiliğim için olduğunu söylüyorsan, geri dönüşümden ben sorumlu olmayacağım." Jane küt tırnaklarına baktı ve tırnak etlerini itti. Sol elini de hallettikten sonra yukarı baktı. "Yani senin bu 'işin'... Bunu yapmak için bir küreğe mi ihtiyacın olacak?"

Hastanın gözleri tabağına kaydı ve çatalını pirince batırdı, gümüş dişler tanelerin arasına girerek onları delip geçti. "Benim işim... tabiri caizse... bunun hiçbir kısmını hatırlamayacağından emin olmak."

"Bunu ikinci kez duyuyorum ve dürüst olmam gerekirse bunun saçmalık olduğunu düşünüyorum. Nefes aldığımı ve ne bileyim, bir adamın omzuna nasıl sarıldığımı, hastaneden nasıl çıkarıldığımı ve senin özel doktorun olarak nasıl görevlendirildiğimi heyecanla hatırlamadığımı hayal etmek biraz zor. Tüm bunları unutacağımı nasıl düşünürsün?"

Elmas parlaklığındaki gözleri yukarı kalktı. "Bu anıları senden alacağım. Her şeyi temizleyeceğim. Sanki ben hiç var olmamışım ve sen de hiç burada olmamışsın gibi olacak."

Gözlerini devirdi. "Uh-huh, ri-"

Başı ağrımaya başladı ve yüzünü buruşturarak parmak uçlarını şakaklarına götürdü. Ellerini bıraktığında hastaya baktı ve

kaşlarını çattı. Bu da ne böyle? Yemek yiyordu ama daha önce burada olan tepsiden değil. Yeni yiyecekleri kim getirmişti?

"Sox şapkalı dostum," dedi hasta ağzını silerken. "Hatırladın mı?"

Yakıcı bir telaşla, her şey geri geldi: Red Sox içeri giriyor, hasta tıraş bıçağını alıyor, kadın ağlıyor.

"İyi... Tanrım," diye fısıldadı Jane.

Hasta yemeye devam etti, sanki anıları yok etmek emdiği kızarmış tavuktan daha egzotik bir şey değilmiş gibi.

"Nasıl?"

"Nöropatik yol manipülasyonu. Bir yama işi, olduğu gibi."

"Nasıl?"

"Ne demek nasıl?"

"Anıları nasıl buluyorsunuz? Nasıl ayırt ediyorsunuz? Sen-" "Benim iradem. Senin beynin. Bu yeterince açık."

Gözlerini kısmıştı. "Hızlı bir soru. Gri maddeyle ilgili bu büyülü beceri, türünüz için tamamen vicdan yoksunluğuyla birlikte mi geliyor, yoksa sadece siz mi vicdansız doğdunuz?"

Gümüş çatal bıçak takımını indirdi. "Pardon?"

Onun kırılmış olması hiç umurunda değildi. "Önce beni kaçırdın, şimdi de anılarımı alacaksın ve hiç üzgün değilsin, değil mi? Ödünç aldığın bir lamba gibiyim-"

"Sizi korumaya çalışıyorum," diye tersledi. "Düşmanlarımız var, Dr. Whitcomb. Bizi öğrendiğinizde peşinize düşecek, sizi gizli bir yere götürecek ve bir süre sonra öldürecek türden. Bunun olmasına izin vermeyeceğim."

Jane ayağa kalktı. "Dinle, Beyaz Atlı Prens, tüm bu koruyucu söylemler iyi hoş da, en başta beni almamış olsaydın bunların hiçbir önemi olmazdı."

Adam çatal bıçak takımını yemeğinin içine bıraktı ve kadın onun bağırmaya başlaması için kendini hazırladı. Onun yerine sessizce, "Bak... benimle gelmen gerekiyordu, tamam mı?" dedi.

"Oh. Gerçekten mi? Yani kışımnda sadece senin görebileceğin bir 'Jack Me Now' tabelası mı vardı?"

Tabağı komodinin üzerine koydu ve sanki yemekten iğreniyormuş gibi bir kenara itti.

"Hayaller görüyorum," diye mırıldandı.

"Hayaller." Adam başka bir şey söylemeyince, onun kafasında yaptığı Bay Silgi numarasını düşündü. Eğer bunu yapabiliyorsa... Tanrım, geleceği görmekten mi bahsediyordu?

Jane sertçe yutkundu. "Bu imgelemler, şeker peri gibi şeyler değil, değil mi?"

"Hayır."

"Kahretsin."

Keçi sakalını okşadı, sanki ona tam olarak ne kadarını anlatacağına karar vermeye çalışıyordu. "Eskiden sürekli alırdım ama sonra hepsi kurudu. Hiç almadım... Birkaç ay önce bir arkadaşımın bir tane aldım ve onu takip ettiğim için hayatını kurtardım. Kardeşlerim o hastane odasına geldiklerinde ve ben seni gördüğümde, onlara seni almalarını söyledim. Vicdandan mı bahsediyorsun? Eğer vicdanım olmasaydı seni orada bırakırdım."

Onun adına en yakınlarına ve en sevdiklerine karşı agresifleşmesini düşündü. Ve onu usturadan sıyrırken bile ona karşı dikkatli davrandığı gerçeğini. Ve sonra ona doğru kıvrılıp rahatlamaya çalışmasını.

Doğru şeyi yaptığını düşünmüş olması mümkündü. Bu onu affettiği anlamına gelmiyordu ama... Patty Hearst gibi hiç vicdan azabı çekmeden yapmasından daha iyiydi.

Garip bir andan sonra, "Yemeğini bitirmelisin" dedi. "Bitirdim."

"Hayır, değilsin." Tabağı başıyla işaret etti. "Devam et." "Aç değilim."

"Aç olup olmadığını sormadım. Gerekirse burnunu tıkayıp kürekle yedirmeyeceğimi de sanma."

Kısa bir duraklama oldu ve sonra o... Tanrım... ona gülümsedi. Keçi sakalının ortasından ağzının kenarları kalktı, gözleri kırıştı.

Jane'in nefesi boğazında düğümlendi. Böyle çok güzeldi, diye düşündü, lambanın loş ışığı sert çenesine ve parlak siyah saçlarına düşüyordu. Uzun köpek dişleri hâlâ biraz tuhaf olsa da, çok daha... insan gibi görünüyordu. Yaklaşılabilir. Arzu edilir-

Oh, hayır. Oraya gitmiyorum. Hayır.

Jane biraz kızardığı gerçeğini görmezden geldi. "Bütün o inci gibi beyazları göstermenin nesi var? Yemek konusunda şaka yaptığımı mı sanıyorsun?"

"Hayır, sadece kimse benimle böyle konuşmuyor."

"Evet, var. Bununla ilgili bir sorunun mu var? Beni bırakabilirsin. Şimdi ye yoksa seni bir bebek gibi beslerim ve egonun bundan hoşlanacağını hayal bile edemiyorum."

Tabağı tekrar kucağına koyup yavaş ve düzenli bir şekilde yemeğini yerken yüzünde hâlâ küçük bir gülümseme vardı. Yemeğini bitirdiğinde yanına gitti ve adamın boşalttığı su bardağını aldı.

Banyoda yeniden doldurdu ve ona geri getirdi. "Biraz daha iç."

O da öyle yaptı ve sekiz onsluk bardağın tamamını bitirdi. Bardağı komodinin üzerine geri koyduğunda, kadın onun ağzına odaklandı ve içindeki bilim insanı ondan büyüldü.

Bir süre sonra dudağını ön dişlerinden ayırdı. Dişleri lamba ışığında parlıyordu. Keskin ve beyaz.

"Uzuyorlar, değil mi?" diye sordu ona doğru eğilirken. "Beslendiğinizde uzuyorlar."

"Evet." Ağzını kapattı. "Ya da ben agresifleştiğimde." "Ve sonra geçtiğinde geri çekiliyorlar. Benim için tekrar aç."

Bunu yaptığında, parmağını bir tanesinin sert noktasına dokundurdu, ancak tüm vücudu sarsıldı.

"Özür dilerim." Kaşlarını çattı ve elini geri çekti. "Entübasyondan dolayı ağrıyor mu?"

"Hayır." Adamın göz kapakları düştüğünde, bunun yorgunluktan kaynaklandığını anladı.

Tanrım, bu koku da neydi? Derin bir nefes aldı ve banyodaki havluda kokladığı koyu baharat karışımını tanıdı.

Aklıma seks geldi. Tüm çekingenliğinizi kaybettiğinizde yaşadığınız türden. Sonrasında günlerce hissettiğiniz türden.

Kes şunu.

"Her sekiz haftada bir," dedi.

"Pardon? Oh, bu kadar sık mı..." "Yem. Strese bağlı. Aktivite seviyesi de öyle."

Tamam, bu seks olayını tamamen bitirdi. Korkunç bir dizi Bram Stroker sahnesinde, onun insanları takip edip avladığını ve onları ara sokaklarda çiğnenmiş halde bıraktığını hayal etti.

Belli ki hoşnutsuzluğu belli oluyordu, çünkü sesi sertleşti. "Bu bizim için doğal bir şey. İğrenç değil."

"Onları öldürüyor musun? Avladığınız insanları?" Cevap için kendini hazırladı.

"İnsanlar mı? Vampirleri dene. Biz karşı cinsten olanlarla besleniriz. Bizim ırkımızdan, sizinkinden değil. Ve öldürmek yok."

Kaşları kalktı. "Oh."

"Şu Drakula efsanesi çok sıkıcı."

Zihni sorularla doluydu. "Neye benziyor? Tadı neye benziyor?"

Gözleri daraldı, sonra yüzünden boynuna kayd. Jane elini hızla boğazına götürdü.

"Merak etme," dedi kabaca. "Karnım tok. Ayrıca insan kanı bana göre değil. İlgi çekmek için çok zayıf."

Tamam. Tamam. Güzel.

Ama bu da ne? Evrimsel olarak yeterince iyi değilmiş gibi mi?

Evet, vay canına, kendini tamamen kaybediyordu ve bu özel konu da yardımcı olmuyordu. "Ah, dinle... Sargını kontrol etmek istiyorum. Acaba şimdiye kadar tamamen çıkarabilir miyiz?"

"Sen bilirsin."

Hasta kendini yastıkların üzerine itti, iri kolları pürüzsüz derisinin altında esniyordu. Örtüler omuzlarından düşerken, kadın bir an durakladı. Adam gücünü topladıkça daha da büyüyor gibiydi. Daha büyük ve... daha seksi.

Zihni bu düşünceyle nereye gittiğinden uzaklaştı ve bir cankurtaran botu gibi karşı karşıya olduğu tıbbi sorunlara kilitlendi. Kararlı, profesyonel elleriyle örtüyü göğsünden tamamen çekti ve göğüs kaslarının arasındaki gazlı bezin yapışkan bandını gevşetti. Bandajı kaldırdı ve başını salladı. Hayret verici. Deriyi bozan tek şey, daha önce orada olan yıldız şeklindeki yara iziydi. Ameliyattan kalan izler hafif bir renk değişikliğine dönüşmüştü ve eğer bir tahminde bulunursa, adamın içinin de aynı şekilde iyileşmiş olduğunu varsayabilirdi.

"Bu normal mi?" diye sordu. "Bu iyileşme oranı?"

"Kardeşlikte, evet."

Oh, adamım. Hücrelerinin yenilenme şeklini inceleyebilirse, insanlardaki yaşlanma sürecinin bazı sırlarını çözebilirdi.

"Unut gitsin." Bacaklarını yatağın uzak tarafına doğru kaydırırken çenesi sertleşti. "Senin türün için deney faresi olarak kullanılmayacağız. Şimdi, sakıncası yoksa, duş alıp bir sigara içeceğim." Kadın ağzını açtı ve adam onun sözünü kesti. "Biz kanser olmayız, bu yüzden bana ders vermeyi bırak, tamam mı?"

"Kanser olmuyor musun? Neden? Bu nasıl-" "Daha sonra. Sıcak suya ve nikotine ihtiyacım var."

Kaşlarını çattı. "Yanımda sigara içmeni istemiyorum."

"Bu yüzden banyoda yapacağım. Egzoz fanı var."

Adam ayağa kalktığında ve çarşaf vücudundan düştüğünde, kadın gözlerini hızla kaçırdı. Çıplak bir adam onun için yeni bir şey sayılmazdı ama nedense bu adam ona farklı gelmişti.

Evet, öyle. Boyu bir metre on beş santimdi ve tuğla gibi yapılıydı.

Sandalyesine dönüp oturduğunda, bir sürtünme sesi ve ardından bir gümbürtü duydu. Telaşla başını kaldırdı. Hasta ayaklarının üzerinde o kadar dengesiz duruyordu ki dengesini kaybedip duvara çarpmıştı.

"Yardıma ihtiyacınız var mı?" *Lütfen hayır de. Lütfen söyle-*

"Hayır."

Teşekkürler Tanrım.

Komodinden bir çakmak ve elle sarılmış bir sigaraya benzeyen bir şey aldı ve odanın öbür ucuna fırladı. Köşedeki görüş noktasından bekledi ve izledi, gerekirse onu itfaiyeci gibi tutmaya hazırды.

Evet, tamam, belki de onu yüzünde halı yanığı oluşmasını engellemek istemesinden başka bir nedenle izliyordu: Sırtı harikaydı, omuzlarını kaplayan ve omurgasından dışarı doğru tüylenen kaslar ağır ama zarifti. Ve kalçası...

Jane gözlerini kapattı ve kapı kapanana kadar elini bırakmadı. Tıp ve cerrahi alanında geçirdiği uzun yıllardan sonra, Hipokrat yemininin "Hastalarına Saldırmayacaksın" kısmı konusunda oldukça netti.

Özellikle de söz konusu hasta sizi kaçırdıysa. *Tanrım.* Gerçekten bunu yaşıyor muydu?

Birkaç dakika sonra tuvaletin sifonu çekildi ve o da duşun açıldığını duymayı bekledi. Ses gelmeyince, adamın muhtemelen önce sigara içtiğini düşündü.

-

Kapı açıldı ve hasta okyanustaki bir şamandıra gibi sallanarak dışarı çıktı. Eldivenli eliyle banyonun pervazına tutundu, ön kolu zorlanıyordu.

"Kahretsin... Başım dönüyor."

Jane tam doktor moduna geçti ve adamın çıplak ve kendisinin iki katı büyüklüğünde olduğu ve yaklaşık iki dakika önce kışına satılmış gibi baktığı gerçeğini bir kenara bırakarak yanına koştu. Bir kolunu adamın sert beline doladı ve kendini onun vücuduna yaslayarak kalçasını saldırıya karşı destekledi. Adam ona yaslandığında ağırlığı muazzamdı, öyle bir yükü ki kadın yatağa zar zor uzandı.

Adam bir lanetle gerinirken, kadın çarşafı uzandı ve bacaklarının arasındaki yara izlerine göz attı. Ameliyattan sonra hiçbir iz bırakmadan iyileştiği göz önüne alındığında, bunların neden vücudunda kaldığını merak etti.

Yorganı hızlı bir hareketle üstünden çekip aldı ve yorgan siyah bir bulut halinde üzerine çöktü. Sonra kolunu gözlerinin üzerine koydu, yüzünde sadece keçi sakallı çenesi görünüyordu.

Utanmıştı.

Aralarındaki sessizlikte... utanmıştı. "Seni yıkamamı ister misin?"

Nefesi kesildi ve uzun bir süre sessiz kaldığında, reddedilmeyi bekledi. Ama sonra ağzı zar zor kıpırdadı. "Bunu yapar mıydın?"

Bir an için neredeyse ciddiyetle cevap verecekti. Ama sonra bunun onun beceriksizliğini daha da kötüleştireceğini hissetti. "Evet, ne diyebilirim ki, azizlik için gidiyorum. Bu benim yeni hayat amacım."

Biraz gülümsedi. "Bana en iyi arkadaşım Bu'yu hatırlatıyorsun." "Red Sox'u mu kastediyorsun?"

"Evet, her zaman bir geri dönüşü vardır."

"Zekanın bir zeka göstergesi olduğunu biliyor muydunuz?"

Hasta kolunu indirdi. "Seninkinden hiç şüphe etmedim. Bir an bile."

Jane nefesini tutmak zorunda kaldı. Adamın gözlerinde öylesine bir saygı parlıyordu ki, Jane'in tek yapabildiği kendi kendine küfretmek oldu. Bir erkeğin zeki kadınlardan hoşlanması kadar çekici bir şey yoktu onun için.

Saçmalık.

Stockholm. Stockholm. Stockholm-

"Banyo yapmak istiyorum," dedi. Sonra da "Lütfen" diye ekledi. Jane boğazını temizledi. "Tamam. Tamam."

Tıbbi malzeme çantalarını karıştırdı, büyük bir lazımlık buldu ve banyoya yöneldi. Leğeni ılık suyla doldurduktan sonra

Bir bez kaptığı gibi dışarı çıktı ve sol taraftaki komodinin üzerine kuruldu. Küçük havluyu ıslatıp fazlasını sıkarken, sessiz odada su çınlıyordu.

Tereddüt etti. Bezi tekrar daldırdı. Sıktı.

Hadi ama, göğsünü açtın ve içine girdin. Bunu yapabilirsin. Sorun değil. Onu bir arabanın kaputu gibi düşünün, yüzey alanından başka bir şey değil.

"Tamam." Jane uzandı, sıcak bezi kolunun üst kısmına koydu ve hasta ırkıldı. Her yerinden. "Çok mu sıcak?"

"Hayır."

"O zaman yüzünü niye buruşturuyorsun?" "Hiçbir şey."

Başka koşullar altında olsa bastırırdı ama kendi sorunları vardı. Pazuları çok etkileyiciydi, bronz teni kas kordonlarını ortaya çıkarıyordu. Aynı şey ağır omuzları ve göğüs kafesine doğru inen eğim için de geçerliydi. Fiziksel kondisyonu mükemmeldi, üzerinde bir gram bile yağ yoktu, bir safkan kadar zayıf, bir aslan kadar kaslıydı.

Göğüs kaslarının üzerinden geçerken, soldaki yara izine bakarak durakladı. Dairesel iz, sanki dövülmüş gibi etin içine gömülmüştü.

"Bu neden sorunsuz iyileşmedi?" diye sordu.

"Tuz." Sanki onu banyoya devam etmesi için cesaretlendiriyormuş gibi kıpırdandı. "Yarayı mühürler."

"Yani kasıtlı mıydı?"

"Evet."

Bezi suya daldırdı, sıktı ve diğer koluna ulaşmak için beceriksizce ona doğru eğildi. Bezi aşağı doğru çektiğinde, adam geri çekildi. "Elime yaklaşmanı istemiyorum. Eldivenli olsa bile."

"Neden-"

"Bu konuda konuşmayacağım. O yüzden sorma bile."

Okaaaay. "Neredeyse hemşirelerimden birini öldürüyordu, biliyorsunuz."

"Hiç şaşırmadım." Eldivene ters ters baktı. "Şansım olsaydı onu keserdim."

"Ben olsam bunu tavsiye etmezdim."

"Elbette yapmazsın. Kolunun ucunda bu kabusla yaşamamanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun-"

"Hayır, yerinde olsam kesimi başkasına yaptırırdım demek istedim. İşi bu şekilde halletme olasılığınız daha yüksek."

Bir süre sessizlik oldu; sonra hasta bir kahkaha attı. "Ukala."

Jane yüzünde beliren gülümsemeyi başka bir daldırma/durulama rutini yaparak gizledi. "Sadece tıbbi bir görüş bildiriyorum."

Kadın bezi adamın karnından aşağı doğru süpürürken, adamın göğsünde ve karnında kahkahalar dalgalandı, kasları kaskatı kesildi ve sonra gevşedi. Havlu kumaşın içinden onun vücudunun sıcaklığını hissedebiliyor ve kanındaki gücü hissedebiliyordu.

Ve birdenbire artık gülmüyordu. Ağzından tıslamaya benzer bir sesin çıktığını duydu ve adamın karın kasları esnedi, alt bedeni yatağın altında hareket etti.

"Bıçak yarası iyi mi?" diye sordu.

Adam inandırıcı olmayan bir *evet* gibi bir ses çıkarınca kendini kötü hissetti. Göğsü için o kadar endişelenmişti ki, bıçaklanma meselesine pek dikkat etmemişti. Yanındaki bandajı kaldırdığında tamamen iyileşmiş olduğunu gördü, yaralandığı yeri gösteren soluk pembe bir çizgiden başka bir şey yoktu.

"Bunu çıkarıyorum." Beyaz gazlı bezi soydu, ikiye katladı ve çöp sepetine attı. "İnanılmazsın, bunu biliyor musun? Yapabildiğin iyileştirme... evet."

El bezini durularken, daha güneye gitmek isteyip istemediğini tartıştı. Çok daha güneye. Ta güneye. İhtiyacı olan son şey onun vücudunun ne kadar mükemmel olduğu hakkında daha fazla bilgi edinmekti ama işi bitirmek istiyordu... sadece onun diğer hastalarından farklı olmadığını kendine kanıtlamak için bile olsa.

Bunu yapabilirdi.

Kadın yorganı daha aşağı çekmek istediğinde, adam yorganı tutup yerinde bıraktı. "Oraya gitmek isteyeceğini sanmıyorum."

"Daha önce görmediğim bir şey değil." Göz kapakları düştüğünde ve cevap vermediğinde, sakın bir sesle, "Seni ameliyat ettim, bu yüzden kısmen hadım olduğunun farkındayım. Ben bir flört değilim, doktorum. Söz veriyorum, vücudunuz hakkında bana klinik olarak temsil ettiğinden başka hiçbir fikrim yok."

Tepkisini gizleyemeden yüzünü buruşturdu. "Fikrin yok mu?" "Bırak da seni yıkayayım. Önemli bir şey değil."

"Tamam." Elmas bakışları daraldı. "Sen bilirsin."

Çarşafı çekti. "Olacak bir şey yok-"

Hassiktir...! Hasta tamamen erekte olmuştı. Devasa bir şekilde erekte olmuştı. Kasıklarından göbeğinin üstüne kadar uzanan, karnının alt kısmına doğru uzanan muhteşem bir uyarılma vardı.

"Önemli bir şey değil, unuttun mu?" diye söylendi.

"Ah..." Boğazını temizledi. "Şey... Ben sadece devam edeceğim."

"Bana uyar."

Sorun şu ki, el beziyle ne yapması gerektiğini tam olarak hatırlayamıyordu. Ve bakıyordu. Ciddi ciddi bakıyordu.

Louisville Slugger gibi asılmış bir adama baktığınızda yaptığınız şey buydu.

Tanrım, gerçekten böyle mi düşündü?

"Bana ne yapıldığını gördüğünüze göre," dedi kuru bir sesle, "sadece göbeğimde tüy olup olmadığını kontrol ettiğinizi tahmin edebilirim."

Evet. Doğru.

Jane programa geri döndü ve bezi kaburgalarında gezdirmeye başladı. "Peki... nasıl oldu?"

Cevap vermeyince yüzüne baktı. Gözleri odanın diğer ucuna odaklanmıştı ve dümdüz, cansızdı. Bu bakışı daha önce saldırıya uğrayan hastalarda görmüştü ve adamın bir dehşeti hatırladığını biliyordu.

"Michael," diye mırıldandı, "seni kim incitti?" Adam kaşlarını çattı. "Michael mı?"

"Senin adın değil mi?" El bezini kâseye geri götürdü. "Neden şaşırmadım?"

"V."

"Pardon?"

"Bana V de. Lütfen."

Bezi tekrar onun yanına getirdi. "V o zaman."

Başını eğdi ve elinin adamın gövdesinde yükselişini, sonra tekrar aşağı kayışını izledi. Oyalanıyordu, daha aşağıya inmiyordu. Çünkü çirkin geçmişiyse dikkati dağılmış olmasına rağmen hâlâ ereksiyon halindeydi. Tamamen ereksiyon halindeydi.

Tamam, aşağı doğru hareket etme zamanı. Merhaba, o bir yetiştirildi. Bir doktor. Birkaç sevgilisi vardı. Tanık olduğu şey, onun inanılmaz büyüklükteki kanında kan birikmesine neden olan biyolojik bir işlevdi.

-

Düşüncelerinin gitmesi gereken yer orası değildi.

Jane bezi adamın kalçasından aşağı indirirken, adamın o ilerledikçe kaydığını, sırtının kamburlaştığını, vücudundaki o ağır uyarılmayı görmezden gelmeye çalıştı.

Göbek öne doğru itiliyor, sonra tekrar yerine düşüyor.

Ucu parlak, baştan çıkarıcı bir gözyaşı döktü.

Ona baktı... ve dondu kaldı. Adamın gözleri boğazındaydı ve sadece cinsel olmayan bir şehvetle yanıyorlardı.

Ona karşı hissetmiş olabileceği tüm cazibe yok oldu. Bu başka bir türün erkeğiydi, bir erkek değil. Ve tehlikeliydi.

Bakışları kadının bezin içindeki eline kaydı. "Seni ısırmayacağım."

"Güzel, çünkü bunu yapmanı istemiyorum." Bu konuda çok netti. Adamın ona bu şekilde bakmasından memnundu, çünkü bu onu gerçekliğe geri döndürmüştü. "Dinle, kişisel olarak bilmek istediğimden değil, ama acıyor mu?"

"Bilmiyorum. Ben hiç ısırılmadım."

"Bunu söylediğini sanıyordum-"

"Ben dişilerden beslenirim. Ama hiç kimse benden beslenmedi."

"Neden?" Adamın ağzı sımsıkı kapanınca kadın omuz silkti. "Bana anlatabilirsin. Hiçbir şey hatırlamayacağım, değil mi? Peki konuşmak sana neye mal olacak?"

Sessizlik gerildikçe, pelvik bölgesine olan sinirini kaybetti ve ayaklarından yukarı doğru ilerlemeye karar verdi. Yatağın ucunda, bezi ayak tabanlarından geçirdi, sonra ayak parmaklarının üzerinden geçirdi ve adam gıdıklanıyormuş gibi biraz zıpladı. Ayak bileklerine doğru ilerledi.

"Babam ürememi istemedi," dedi hasta aniden. Kadın gözlerini babasına dikti. "Ne?"

Eldivenli elini kaldırdı ve etrafında dövmeler olan şakağına dokundu. "Ben doğru değilim. Bilirsiniz, normal. Bu yüzden babam beni bir köpek gibi tedavi ettirmeye çalıştı. Tabii ki, bunun müthiş bir ceza olması gibi mutlu bir korelasyonu da vardı." Kadının nefesi şefkatli bir iç çekişle onu terk ederken, işaret parmağını ona doğrulttu. "Bana acırsan az önce sana verdiğim ısırma sözünü iki kere düşünürüm."

"Acımak yok. Söz veriyorum," diye yumuşakça yalan söyledi. "Ama bunun senin içki içmenle ne ilgisi var-"

"Sadece paylaşmayı sevmiyorum."

Kendisi diye düşündü. Herhangi biriyle... belki Red Sox hariç.

Bezi yavaşça adamın kaval kemiğinden yukarı kaldırdı. "Ne için cezalandırıldın?" "Sana Jane diyebilir miyim?"

"Evet." Bezi tekrar batırdı ve baldırının altına yerleştirdi. Adam tekrar sustuğunda, kadın onu yalnız bıraktı. Şimdilik.

Elinin altında adamın dizi büküldü, üstündeki uyluk şehvetli bir akışla kasıldı ve serbest kaldı. Gözleri adamın ereksiyonuna kaydı ve sertçe yutkundu.

"Peki üreme sistemleriniz bizimkiyle aynı şekilde mi çalışıyor?" diye sordu. "Hemen hemen."

"İnsan sevgililerin oldu mu?"

"İnsanlardan hoşlanmıyorum."

Garip bir şekilde gülümsedi. "O zaman şimdi sana kimi düşündüğünü sormayacağım."

"Güzel. Cevap konusunda rahat hissedeceğini sanmıyorum."

Adamın Red Sox'a nasıl baktığını düşündü. "Eşcinsel misin?"

Adamın gözleri kısıldı. "Neden soruyorsun?"

"Beyzbol şapkalı arkadaşına oldukça bağlı görünüyorsun." "Onu tanıyordun, değil mi? Önceden, doğru mu?"

"Evet, tanıdık geliyor ama tam olarak çıkaramıyorum." "Bu seni rahatsız eder mi?"

Havluyu adamın kalçasından yukarı, kalçasının kesik yerine kadar sürdü, sonra eteklerini savurarak uzaklaştı. "Eşcinsel mi oluyorsun? Hiç de değil."

"Çünkü bu seni daha güvende hissettirir, değil mi?"

"Ve açık fikirli olduğum için. Bir hekim olarak, tercihlerimiz ne olursa olsun hepimizin içten içe birbirimize benzediğimizi çok iyi biliyorum."

En azından insanlar. Yatağın kenarına oturdu ve elini tekrar adamın bacağından yukarı itti. Adamın uyarılmasına yaklaştıkça nefesi kesildi ve sert boyu seğirdi. Adamın kalçaları dönerken kadın yukarı baktı. Adam alt dudağını ısırılmış, dişleri yumuşak eti kesmişti.

Tamam, bu gerçekten...

Onu ilgilendirmez. Ama şu anda Red Sox hakkında çok ateşli bir fantezi kuruyor olmalı.

Kendi kendine bunun sıradan bir sünger banyosu olduğunu söyleyerek ve bu yalana bir an bile inanmayarak, elini adamın karnının üzerinden, şişmiş başının yanından geçirdi ve diğer tarafından aşağı indirdi. El bezinin kenarı adamın cinsel organına değdiğinde adam tısladı.

Bu yüzden ona yardım et, Tanrım, tekrar yaptı, yavaşça yukarı ve etrafında dolaştı ve ereksiyonun biraz okşanmasına izin verdi.

Elleri çarşafın üzerinde sıkılaştı ve kısık bir sesle, "Böyle devam edersen, bir insanla ne kadar çok ortak yönüm olduğunu öğreneceksin," dedi.

Tanrım, onu görmek istedi. Hayır, istemedi. Evet, istiyordu.

Sesi daha derine indi. "Orgazm olmamı mı istiyorsun?"

Kadın boğazını temizledi. "Tabii ki hayır. Bu-"

"Uygunsuz mu? Kim bilecek ki? Burada sadece sen ve ben varız. Ve açıkçası, şu anda biraz zevk alabilirim."

Gözlerini kapattı. Onun tarafında bunların hiçbirinin kendisiyle ilgili olmadığını biliyordu. Ayrıca yatağa atlayıp ondan faydalanacak da değildi. Ama onun ne kadar iyi görüldüğünü gerçekten bilmek istiyor muydu-

"Jane? Bana bak." Sanki onun gözlerini kontrol ediyormuş gibi, gözler yavaşça onunkilerle buluşmak için yükseldi. "Yüzüme değil, Jane. Elime bakacaksın. Şimdi."

Kadın itaat etti, çünkü bunu yapmamak aklına gelmemiştir. Ve bunu yapar yapmaz, eldivenli avucu yatak örtüleri üzerindeki ölümcül tutuşunu bıraktı ve kalın uyarılmasını yumrukladı. Hastanın nefesi bir anda kesildi ve elini şaftında aşağı yukarı gezdirdi; siyah deri, seksinin koyu pembesiyle tam bir tezat oluştuyordu.

Oh... Tanrım...

"Bunu bana yapmak istiyorsun, değil mi?" dedi kabaca. "Beni istediğin için değil. Ama nasıl bir his olduğunu ve boşalırken neye benzediğimi merak ettiğin için."

Adam okşamaya devam ettikçe, kadın tamamen uyuştı.

"Yapma, Jane." Nefes alış veriş hızlanmaya başladı. "Nasıl hissettiğimi bilmek istiyorsun. Ne tür sesler çıkardığımı. Nasıl koktuğumu."

Başını sallamıyordu, değil mi? *Hadi be.* Başını sallıyordu.

"Bana elini ver, Jane. Seni üzerime yatırmama izin ver. Sadece klinik olarak meraklı olsan bile, beni bitirmeni istiyorum."

"İnsanları sevmediğini sanıyordum."

"Sevmiyorum."

"Ne olduğumu sanıyorsun?"

"Elini istiyorum Jane. *Şimdi.*"

Kimse tarafından ne yapacağının söylenmesinden hoşlanmazdı. Erkek, kadın, fark etmezdi. Ama onun gibi muhteşem bir erkek hayvandan böyle boğuk bir emir geldiğinde... özellikle de önünde uzanmış, tamamen tahrik olmuşken... inkar edilemeyecek kadar yakındı.

Bu emre daha sonra kızacaktı. Ama şimdi emre uyacaktı.

Jane el bezini lazımlığa koydu ve elini ona doğru uzattığına inanamadı. Teklif ettiği şeyi aldı, talep ettiği şeyi aldı.

ona verdi ve ağzına doğru çekti. Yavaşça, tadını çıkararak avucunun ortasını yaladı, dili ılık, ıslak bir sürükleyiştaydı. Sonra onun etini aldı ve ereksiyonuna yerleştirdi.

İkisinin de nefesi kesildi. Taş gibi sert ve alev gibi sıcaktı ve bileğinden daha genişti. Adam onu kavrarken, kadının bir yarısı ne yaptığını merak ederken diğer yarısı, yani cinsel kısmı canlandı. Bu da onu panikletti. Yıllarca doktorluk yapmanın verdiği yer değiştirmeyi kullanarak duygularını bastırdı... ve elini olduğu yerde tuttu.

Onu okşadı, yumuşak, ince derinin sert çekirdeğin üzerinde hareket ettiğini hissetti. Adam yatakta dalgalanırken ağzı bir karış açıldı ve vücudunun kavisleri gözlerini müthiş bir gezintiye çıkardı. *Kahretsin...* Adam saf seksti, çekingenlik ya da beceriksizlikten tamamen arınmıştı, orgazm fırtınasından başka bir şey değildi.

Onu çalıştırdığı yere baktı. Eldivenli eli, onu tuttuğu yerin hemen altında uzanırken, parmakları hafifçe tabanına dokunup yara dokusunun çıkıntılarını kaplarken çok erotikti.

"Nasıl hissediyorum Jane?" dedi kısık sesle. "Bir erkeğin sana hissettirdiğinden farklı mı hissediyorum?"

Evet. Daha iyi. "Hayır. Sen aynısın." Gözleri adamın alt dudağını kesen dişlerine gitti. Dişler sanki uzamış gibi görünüyordu ve seks ile beslenmenin bağlantılı olduğunu hissetti. "Onlara benzemiyorsun tabii ki."

Yüzünde bir şey, bir tür gölge titreşti ve eli bacaklarının arasından daha da aşağıya kaydı. İlk başta adamın aşağıda asılı olan şeyi ovuşturduğunu düşündü ama sonra kendini onun gözlerinden koruduğunu fark etti.

Göğsünde bir kibrit çakılmış gibi bir acı yankılandı ama sonra adam boğazının altından inledi ve başı geriye doğru atıldı, mavi-siyah saçları siyah yastığın üzerinde uçtu. Kalçaları yukarı doğru bükülürken, karın kasları sıralı bir şekilde gerildi, kasıklarındaki dövmeler gerildi ve pozisyonlarına geri döndü.

"Daha hızlı, Jane. Şimdi benim için daha hızlı yapacaksın."

Bacaklarından biri yukarı kaydı ve kaburgaları sertçe pompalanmaya başladı. Tatlı, akışkan teninin üzerinde, loş ışıktaki parıltıdan bir ter kızarıklığı vardı. Yaklaşıyordu... ve yaklaştıkça, bunu istediği için yaptığını daha iyi anlıyordu. Klinik merak olayı bir yalandı: Adam onu farklı nedenlerden dolayı büyülüyordu.

Sürtünmeyi erik büyüklüğündeki kafasına odaklayarak onu pompalamaya devam etti.

"Durma.... *Siktir...*" Kelimeyi uzattı, omuzları ve boynu gerildi, göğüs kasları keskin kenarlar atana kadar gerildi.

Birden gözleri açıldı ve yıldızlar gibi parladı.

Sonra tamamen inmiş olan dişlerini gösterdi ve serbest kaldığını haykırdı. Boşalırken gözlerini kızın boynuna dikti ve kız onun iki kez orgazm olup olmadığını merak edene kadar orgazm devam etti. Ya da daha fazlasını. Tanrım... muhteşemdi ve zevkinin ortasında o muhteşem koyu baharat kokusu odayı doldurdu, ta ki kadın hava yerine onu soluyana kadar.

Adam hareketsiz kaldığında onu serbest bıraktı ve el havlusuyla karnını ve göğsünü temizledi. Onunla oyalanmadı. Bunun yerine ayağa kalktı ve kendine biraz zaman ayırabilmeyi diledi.

Düşük göz kapaklarının ardından onu izledi. "Gördün mü," dedi huysuzca, "aynen öyle."

Çok uzak bir ihtimal değil. "Evet."

Yorganı kalçalarının üzerine çekti ve gözlerini kapattı. "İstersen duşu kullan."

Jane koordinasyonsuz bir aceleyle lazımlığı ve bezi alıp banyoya gitti. Ellerini lavaboya dayayarak, belki biraz sıcak su ve sırtındaki kese dışında bir şeyin kafasını dağıtacağını düşündü - çünkü şu anda tek görebildiği, adamın elinin ve kendisinin üzerine boşalırken nasıl görüldüğüydü.

Bunalmış bir halde yatak odasına geri döndü, küçük spor çantasından bazı eşyalarını aldı ve kendine bu durumun gerçek olmadığını, gerçekliğinin bir parçası olmadığını hatırlattı. Bu bir hıçkırıktı, kaderinin grip olması gibi hayatının ipliğinde bir düğümdü.

Bu gerçek değildi.

Dersi bitirdikten sonra Phury odasına döndü ve siyah ipek gömlek ve krem kaşmir pantolondan oluşan öğretmen kıyafetlerini değiştirip dövüşçü derilerini giydi. Teknik olarak bu gece izinli olması gerekiyordu ama V sırt üstü yattığı için fazladan bir çift ele ihtiyaçları vardı.

Bu da onun işine yaradı. Z, Bella ve hamilelikle ilgili o soruna karışmaktansa sokaklarda avlanmak daha iyiydi.

Göğüs kılıfını taktı, iki hançeri kabzaları aşağı gelecek şekilde içeri kaydırıp ve her iki kalçasına birer SIG Sauer yerleştirdi. Kapıya doğru giderken

deri ceketini giydi ve iç cebini yoklayarak yanında birkaç tane ot ve bir çakmak olduğundan emin oldu.

Büyük merdivenleri hızla çıkarken kimsenin onu görmemesi için dua etti... ve evden çıkmadan hemen önce yakalandı. Girişe adımını attığında Bella ona seslendi ve ayakkabılarının fuayenin mozaik zemininde çıkardığı ses durması gerektiği anlamına geliyordu.

"İlk Yemek'te yoktun," dedi.

"Öğretmenlik yapıyordum." Omzunun üzerinden baktı ve onun iyi görüldüğünü, renginin parlak, gözlerinin berrak olduğunu görünce rahatladı.

"Hiç yemek yedin mi?"

"Evet," dedi yalan

söyleyerek.

"Tamam... Peki... Rhage'i beklemen gerekmiyor mu?" "Sonra buluşuruz."

"Phury, iyi misin?"

Kendisine bir şey söylemenin haddine olmadığını söyledi. Z'ye yaptığı moral konuşmasıyla o kapıyı çoktan kapatmıştı.

Onunla her zaman olduğu gibi, kendini kontrol edemiyordu. "Sanırım biriyle konuşman gerekiyor.

Z."

Başı bir yana doğru eğildi, saçları omzundan aşağıya doğru düştü. Tanrım, çok güzeldi. Çok karanlıktı ama siyah değildi. Ona özenle cilalanmış, kırmızılar ve koyu kahverengilerle parlayan ince maun ağacını hatırlatıyordu.

"Ne hakkında?"

Kahretsin, bunu yapmamalıydı. "Eğer Z'den bir şey saklıyorsan, herhangi bir şey... ona söylemelisin."

Gözleri kısıldı, sonra duruşunu değiştirerek ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırды, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Ben... ah, nasıl bildiğini sormayacağım, ama onun bildiğini varsayabilirim. Ah... kahretsin. Bu akşam Havers'ı gördükten sonra onunla konuşacaktım. Randevu almıştım."

"Ne kadar kötü? Kanama?"

"Fena değil. Bu yüzden Havers'a gidene kadar bir şey söylemeyecektim. Tanrım, Phury, Z'yi tanıyorsun. Şimdiden benim için çok gergin, o kadar meşgul ki sahada dikkati dağılacak ve kendini yaralayacak diye korkuyorum."

"Evet, ama şimdi daha kötü, çünkü neler olduğunu bilmiyor. Konuş onunla. Konuşmak zorundasın. Sıkı duracaktır. Senin için sıkı duracaktır."

"Kızgın mıydı?"

"Belki biraz. Ama bundan daha fazlası endişeli. Aptal değil. Ona neden bir sorun olduğunu söylemek istemediğini biliyor. Bak, bu gece onu da yanında götür, tamam mı? Bırak orada olsun."

Gözleri biraz sulandı. "Haklısın. Haklı olduğunu biliyorum. Sadece onu korumak istiyorum."

"O da tam olarak senin hakkında böyle hissediyor. Onu da yanına al."

Bunu izleyen sessizlikte, kadının gözlerindeki kararsızlığın kendisine ait olduğunu biliyordu. Söyleyeceğini söylemişti.

"Kendine iyi bak, Bella."

Adam arkasını dönerken, kadın onun elini tuttu. "Teşekkür ederim. Bana kızmadığın için."

Bir an için onun içinde kendi yavrusu varmış gibi davrandı ve onu yanına alıp doktora gidebileceğini ve daha sonra onu kucağına alabileceğini düşündü.

Phury nazıkçe bileğini tuttu ve onu kendisinden kurtardı, eli diken gibi batan yumuşak bir fırçayla teninden kaydı. "Sen benim ikizimin sevgilisisin. Sana asla kızgın olamam."

Girişten çıkıp soğuk ve rüzgârlı gecenin içine doğru yürürken, ona asla kızamayacağını ne kadar doğru olduğunu düşündü. Öte yandan kendisine? Sorun değildi.

Şehir merkezinde maddeleşirken, bir tür çarpışmaya doğru gittiğini biliyordu. Duvarın nerede olduğunu, neyden yapıldığını ya da kendini duvara mı çarpacağını yoksa biri ya da başka bir şey tarafından duvara mı fırlatılacağını bilmiyordu.

Ama duvar acı karanlığın içinde bekliyordu. Ve bir parçası, üzerinde kocaman bir H harfi olup olmadığını merak etti.

On Yedinci Bölüm

V, Jane'in banyoya girmesini izledi. Kıyafetlerini tezgâhın üzerine koymak için döndüğünde, vücudunun profili, ellerine alması gereken zarif bir S kıvrımıydı. Ağzına almak. Vücudunun içine.

Kapı kapandı ve duş başladı ve o lanet etti. Tanrım... kızın eli çok iyi hissettirmiş, onu son zamanlardaki tüm sekslerden daha yükseğe çıkarmıştı. Ama tek taraflıydı. Ondan hiç uyarılma kokusu gelmemişti. Ona göre bu, keşfedilmesi gereken biyolojik bir işlevdi. Başka bir şey değildi.

Kendine karşı dürüst olursa, belki de orgazm olduğunu görmenin onu tahrik edeceğini düşünmüştü - ki belinin altında ne olduğu düşünüldüğünde bu delilikti. Aklı başında hiç kimse, "*Evet, şu tek taşaklı harikaya bakın*" diye düşünmezdi. *Nefis*.

Bu yüzden seks yaparken her zaman pantolonunu çıkarmazdı.

Duşun sesini dinlerken uyarılmışlığı yumuşadı ve azı dişleri çenesine doğru geri çekildi. Tuhaf, kadın onu tutarken, adam kendini şaşırtmıştı. Onu ısırmak istemişti; aç olduğu için değil, ağzında onun tadını ve boynunda dişlerinin izini görmek istediği için. Bu da karakterinin oldukça dışındaydı. Genelde kadınları sadece mecbur kaldığı için ısıırırdı ve ısırdığında da bundan hiç hoşlanmazdı.

Onunla mı? Bir damarı delmek ve onun kalbinden geçenleri kendi midesine doğru emmek için sabırsızlanıyordu.

Duş durduğunda tek düşünebildiği onunla birlikte o banyoda olmaktı. Onu tamamen çıplak, ıslak ve sıcaktan pembeleşmiş olarak hayal edebiliyordu. Adamım, boynunun arkasının neye benzediğini bilmek istiyordu. Ve kürek kemiklerinin arasındaki derinin gerginliğini. Ve omurgasının dibindeki çukuru. Ağzını köprücük kemiğinden göbeğine kadar gezdirmek istiyordu... sonra da kalçalarının arasına girmek.

Kahretsin, yine sertleşmeye başlamıştı. Ve bu oldukça işe yaramazdı. Merakını onun vücuduyla gidermişti, bu yüzden ona bir kemik atıp onu tekrar rahatlatmak istemezdi. Ve onu çekici bulsa bile, zaten bir sevgilisi vardı, değil mi? İğrenç bir hırıltıyla hayal etti

Gerçek hayatında onu bekleyen siyah saçlı doktor tipi. Adam onun türündendi ve şüphesiz tamamen erkeksiydi de.

O piçin sadece gündüzleri değil, geceleri de çarşafkların arasında ona iyi davranması fikri bile göğsünün sıkışmasına neden oluyordu.

Kahretsin.

V kolunu gözlerinin üzerine koydu ve tam olarak ne zaman kişilik nakli geçirdiğini merak etti. Teorik olarak Jane onun kafasını değil kalbini ameliyat etmişti ama onun masasına yattığından beri hiç iyi olmamıştı. İşin aslı, Jane'in kendisini bir eş olarak görmesini istemekten başka bir şey yapamıyordu - her ne kadar bu bir dizi nedenden ötürü imkânsız olsa da: O bir ucube olan bir vampirdi... ve birkaç gün içinde Primale olacaktı.

Öteki Tarafta onu nelerin beklediğini düşündü ve geçmişe gitmek istemese de kendini durduramadı. Kendisine yapılanlara geri döndü, onu yarım bir erkek olarak bırakan parçalanma için çarkları neyin harekete geçirdiğini hatırladı.

Babası kitaplarını yaktıktan bir hafta sonra Vishous mağara resimlerini saklayan paravanın arkasından çıkarken yakalandı. Onun felaketi savaşçı Darius'un günlüğüydü. Günlerce bu değerli eşyadan uzak durmuştu ama sonunda pes etmişti. Elleri cildin ağırlığını, gözleri kelimeleri görmeyi, zihni ona verdiği imgeleri, kalbi yazarla kurduğu bağı arzulamıştı.

Karşı koyamayacak kadar yalnızdı.

Onu gören bir mutfak fahişesiydi ve gördüğünde ikisi de donakaldı. Adını bilmiyordu ama kamptaki tüm dişilerin sahip olduğu aynı yüze sahipti: sert gözler, çizgili bir cilt ve kesik bir ağız. Boynunda ondan beslenen erkeklerin bıraktığı ısırtık izleri vardı ve elbisesinin etekleri kirli ve yıpranmıştı. Bir elinde kaba yontulmuş bir kürek vardı ve arkasında tekerleği kırık bir el arabasını sürüklüyordu. Belli ki kısa çöpü çekmiş ve tuvalet çukurlarıyla ilgilenmek zorunda kalmıştı.

Gözleri sanki bir silahı ölçüyormuş gibi V'nin eline kaydı.

V kasıtlı olarak o şeyi yumruk yaptı. "Bir şey söylemeniz utanç verici olurdu, değil mi?"

Soluğu kesildi ve koşarken küreği düşürerek kaçtı.

Onunla diğer pretranslar arasında yaşananların haberi kampın dört bir yanına yayılmıştı ve bu onların ondan korkmasına neden olduysa, bu iyi bir şeydi. Tek kitabını korumak için kimseyi, hatta kadınları bile tehdit etmekten çekinmiyordu ve bundan utanç duymuyordu. Babasının kanunlarına göre kampta hiç kimse güvende değildi: V, eğer yapabilirse kadının gördüklerini kendi çıkarları için kullanacağından emindi. Yol buydu.

Vishous mağarayı dağın içinden açılmış tünellerden biriyle terk etti ve çalılıkların arasından çıktı. Kış hızla üzerlerine geliyordu, soğuk havayı kemik gibi yoğun hale getiriyordu. İleride akan derenin sesini duydu ve bir yudum su içmek istedi ama çamlarla kaplı yokuşu tırmanırken saklandı. Dışarı çıktıktan sonra her zaman sudan uzak dururdu, sadece ceza olarak bunu yapması öğretildiği için değil, trans öncesi haliyle vampir, insan ya da hayvan olsun, üzerine gelebilecek şeylerle başa çıkamayacağı için.

Her gecenin başında, pretranslar boş karınlarını derede doyurmaya çalışıyor ve kulakları balık tutan diğer pretransların seslerini alıyordu. Çocuklar derenin geniş kısmında, suyun bir tarafta durgun bir havuz oluşturduğu yerde toplanmışlardı. Onlardan kaçarak nehrin daha yukarısında bir yer seçti.

Deri bir kesenin içinden, ucuna kaba bir kanca ve parlayan bir gümüş ağırlık bağlanmış ince uzun bir iplik çıkardı. Yetersiz takımını akan suya attı ve ipin gerildiğini hissetti. Bir kayanın üzerine oturup ipi bir tahta parçasının etrafına sardı ve avuçlarının arasında tuttu.

Beklemek ne orada ne burada, ne yük ne de zevkti ve nehrin aşağısında bir tartışma duyduğunda hiç ilgilenmiyordu. Çatışmalar da kampın adetiymiş ve diğer pretranslar arasındaki kavganın ne hakkında olduğunu biliyordu. Sudan bir balık çıkarmış olmanız onu tutabileceğiniz anlamına gelmiyordu.

Akıntıya bakıyordu ki, ensesine dokunulmuş gibi tuhaf bir his hissetti.

Yukarı sıçradı, oltasını yere bıraktı ama arkasında kimse yoktu. Havayı kokladı, gözleriyle ağaçları araştırdı. Hiçbir şey yoktu.

Oltasını geri almak için eğildiğinde, çubuk ulaşamayacağı bir yere savruldu ve kıyıdan uzaklaştı; bir balık yemi yutmuştu. V ona doğru hamle yaptı, ama sadece

kaba sapın dereye atlayışını izledi. Bir küfür savurarak peşinden koştu, kayadan kayaya atlayarak akıntının daha da aşağısına kadar izini sürdü.

Bunun üzerine bir başkasıyla karşılaştı.

Kitabıyla dövdüğü pretrans, elinde bir alabalıkla dereden yukarı çıkıyordu, açgözlü memnuniyetine bakılırsa, bir başkasından çalındığına şüphe yoktu. V'yi gördüğünde, üzerinde V'nin avı olan sallanan sopa yanından geçti ve durdu. Bir zafer çığlığı atarak tekmeleyen balığı cebine soktu ve V'ninkinin peşinden gitti - onu takip edenlerin yönüne doğru götürse bile.

Belki de V'nin şöhreti yüzünden, o pretransın peşinden giderken diğer çocuklar yoldan çekildi, grup kovalamacayı bırakıp seyirci oldu.

Pretrans V'den daha hızlıydı, taştan taşa pervasızca ilerliyordu, oysa V daha dikkatliydi. Kaba botlarının deri tabanları ıslaktı ve kayaların arkasında büyüyen yosunlar domuz yağı gibi kaygandı. Avı öne geçmesine rağmen, ayağını sağlam basmak için geri çekildi.

Akıntı diğerlerinin balık tuttuğu havuza doğru genişlerken, pretrans bir taşın düz yüzüne sıçradı ve V'nin oltasındaki balığa yaklaştı. Ancak sopayı yakalamak için uzandığında dengesi bozuldu... ve ayağı altından fırladı.

Bir tüyün yavaş ve zarif taklasiyle, hızla akan dereye kafa üstü düştü. Şakağının yüzeyin birkaç santim altındaki bir kayaya çarpmasıyla oluşan çatırtı, sert bir tahtaya vurulan balta kadar gürültülüydü ve vücudu gevşerken, sopa ve misina hızla ilerledi.

V çocuğun yanına geldiğinde gördüğü imgeyi hatırladı. Belli ki yanılmıştı. Pretrans dağın tepesinde, yüzünde güneş ve saçlarında rüzgârla ölmemişti. Burada ve şimdi nehrin kollarında ölmüştü.

Biraz rahatladım.

Vishous cesedin akıntı tarafından karanlık, durgun havuza çekilişini izledi. Yüzeyin altına batmadan hemen önce, yüzü yukarı bakacak şekilde yuvarlandı.

Kabarcıklar kıpırtısız dudakları yaparak ay ışığını yakalamak için yüzeye çıkarken, V ölüme hayret etti. Ölüm geldikten sonra her şey çok sakindi. Ruhun Fade'e salınmasına neden olan çığlık, bağırma ya da eylem ne olursa olsun, ardından gelen şey yağın karın yoğun sessizliği gibiydi.

Hiç düşünmeden sağ eliyle buz gibi suya uzandı.

Bir anda avucundan yayılan bir parıltı havuzu kapladı... ve pretransın yüzü sanki üzerine güneş doğmuş gibi aydınlandı. V'nin nefesi kesildi. Tam da öngördüğü gibi bir hayal gerçekleşmişti: berraklığı bulandıran pus aslında suydı ve çocuğun saçları rüzgârdan değil, havuzun derinliklerindeki akıntılardan dolayı sağa sola dalgalanıyordu.

"Suya ne yapıyorsunuz?" dedi bir ses.

V yukarı baktı. Diğer çocuklar nehrin kıvrımlı kıyısında dizilmiş, ona bakıyorlardı.

V elini sudan çıkardı ve kimsenin görmemesi için sırtına koydu. Elini çıkardıktan sonra havuzdaki parıltı kayboldu ve ölü pretrans sanki gömülmüş gibi siyah derinliklere bırakıldı.

V ayağa kalktı ve artık sadece kıt yiyecek ve konfor için rakipleri değil, aynı zamanda düşmanları olduğunu bildiği kişilere baktı. Omuz omuza dururken toplanan çocuklar arasındaki uyum ona, kampın kuru rahminde ne kadar çekişmeli olsalar da, benzer bir zihin üzerinde birleştiklerini söylüyordu.

O dışlanmış biriydi.

V gözlerini kırıştırdı ve sonra ne olacağını düşündü. Ne garip, yolun beklediğiniz dönemeci hiçbir zaman üzerinde siyah buz olan dönemec olmamıştı. Diğer pretransların onu kamptan çıkaracaklarını, teker teker değişimlerini tamamlayacaklarını ve sonra da ona saldıracaklarını düşünmüştü. Ama kader sürprizleri severdi, değil mi?

Yan yattı ve biraz uyumaya karar verdi. Ancak banyonun kapısı açıldığında göz kapaklarını aralamak zorunda kaldı. Jane beyaz düğmeli bir gömlek ve bir çift bol siyah yoga eşofmanı giymişti. Yüzü duşun sıcaklığından kızarmış, saçları dikenli ve nemliydi. Harika görünüyordu.

Ona kısa bir süre baktı, uyuduğunu varsaydığını anlatan hızlı bir üstünkörü gözden geçirme; sonra gitti ve köşedeki sandalyeye oturdu. Bacaklarını yukarı çekerken kollarını dizlerine doladı ve çenesini aşağı indirdi. O şekilde çok kırılğan görünüyordu, sandalyenin kucağında sadece bir et ve kemik yığını.

Gözünü kapattı ve kendini berbat hissetti. Yüzyıllardır fişi çekilmiş olan vicdanı uyanıktı ve sızlıyordu: Altı saat içinde tamamen iyileşmeyecekmiş gibi davranamazdı. Bu da onun amacının sona erdiği ve bu gece güneş battığında onu bırakmak zorunda kalacağı anlamına geliyordu.

Peki ya onu gördüğü imgelem? Işığın kapısında dururken gördüğü? Ah, kahretsin, belki de sadece halüsinasyon görüyordu...

V odada bir koku yakalayınca kaşlarını çatı. *Bu da ne böyle?*

Derin bir nefes alarak aceleyle sertleşti, siki kalınlaştı, karnında ağırlaştı. Odanın öbür ucundaki Jane'e baktı. Gözleri kapalı, ağzı biraz açık, kaşları aşağıdaydı... ve tahrik olmuştu. Bu konuda tamamen rahat hissetmiyor olabilirdi ama kesinlikle tahrik olmuştu.

Onu mu düşünüyordu? Yoksa insan erkeği mi?

V onun aklına girme umudu olmadan zihniyle ona ulaştı. İmgelemleri kurduğunda, diğer insanların düşüncelerinin akan tiktakları da kurumuştı, ona zorla kabul ettirilebilen ya da onun isteğiyle alınabilen-

Zihnindeki görüntü o adamdı.

Oh, lanet olsun, evet. Bu tamamen ona aitti: Yatağın üzerinde kamburlaşıyor, karın kasları geriliyor, avucuyla cinsel organını okşarken kalçaları yukarı doğru itiliyordu. Bu, boşalmadan hemen önceydi, eldivenli elini sikinin altındaki şeyden çekip yorgana uzanmıştı.

Cerrahı, kısmen mahvolmuş olmasına, onun türünden olmamasına ve onu iradesi dışında tutmasına rağmen onu istiyordu. Ve kadın acı çekiyordu. *Onun* için yanıp tutuşuyordu.

Dişlerini ağzına geçirirken V gülümsedi.

İnsancıl olmanın zamanı değil miydi? Ve onun acılarını biraz olsun dindirmenin.

Bok tekmelerini geniş bir duruşa yerleştirmiş, yumruklarını iki yanında kavuşturmuş olan Phury, az önce şakağına indirdiği kötü bir darbeyele aptallaştırdığı adamın üzerinde duruyordu. Piç kurusu kirli bir çamur yığınının içinde yüzükoyun yatıyordu, kolları ve bacakları yana açılmıştı, deri ceketi dövüşten dolayı arkadan yırtılmıştı.

Phury derin bir nefes aldı. Düşmanını öldürmenin centilmence bir yolu vardı. Savaşın ortasında, nefret ettiklerinize bile ölüm getirmenin onurlu bir yolu vardı.

Sokakta bir aşağı bir yukarı baktı ve havayı kokladı. Hiç insan yoktu. Başka *cüceler* yok. Ve kardeşlerinden hiçbiri.

Avcının yanına eğildi. Evet, düşmanlarınızı ortadan kaldırdığınızda, uyulması gereken belirli bir davranış standardı vardı.

Bu o olmayacaktı.

Phury, *küçüğü* deri kemerinden ve solgun saçlarından tutup kaldırdı ve bir koçbaşı gibi tuğla bir binaya doğru savurdu. Ön lob parçalandığında ve omurga kafatasının arkasından delindiğinde boğuk, etli bir *gümbürtü* duyuldu.

Ama o şey ölmemişti. Bir avcıyı öldürmek için onu göğsünden bıçaklaman gerekirdi. Şu anki haliyle bırakılırsa, Omega sonunda ceset için geri gelene kadar piç kurusu sürekli çürüyecekti.

Phury bu şeyi bir kolundan tutarak bir çöp konteynerinin arkasına sürükledi ve bir hançer çıkardı. Silahı avcıyı efendisine geri saplamak için kullanmadı. Öfkesi, hissetmekten hoşlanmadığı o duygu, insanlara ya da olaylara bağlanmasına izin vermediği o güç, kükremeye başlamıştı. Ve dürtüsü inkâr edilemezdi.

Yaptıklarının acımasızlığı vicdanını sızlatıyordu. Kurbanı yirmi dakika önce iki sivil vampiri öldürmek üzere olan ahlaksız bir katil olsa da, Phury'nin yaptığı yine de yanlıştı. Siviller kurtarılmıştı. Düşman etkisiz hale getirilmişti. Son temiz bir şekilde getirilmeliydi.

Kendini durduramadı.

Daha küçük olan acı içinde inlerken, Phury ona yaptığı şeye devam etti, elleri ve bıçağı bebek pudrası gibi kokan deride ve hayati organlarda hızla ilerliyordu. Siyah, parlak kan kaldırıma aktı ve Phury'nin kollarını kapladı ve boktan tekmelerini yağladı ve derisine sıçradı.

O devam ettikçe, avcı öfkesi ve kendinden nefreti için bir Merdiven Ustası, duygularını boşaltmak için bir nesne haline geldi. Doğal olarak yaptıkları onu kendisi hakkında daha da kötü düşünmeye itti ama durmadı. Duramazdı. Kanı propan, duyguları ise alevdi ve artık tutuşmuş olan bu yanma kaçınılmazdı.

Dehşet verici projesine odaklandığından, arkadan gelen diğer *küçük* duymadı. O şey saldırmadan hemen önce bebek pudrasının kokusunu aldı ve kafatasını hedef alan beyzbol sopasının yolundan zar zor döndü.

Öfkesi etkisiz hale gelmiş olan avcıdan ayağa kalkmış olan avcıya kaydı ve savaşçı DNA'sı damarlarında çılgılık atarak saldırdı. Siyah hançeriyle önden giderek eğildi ve karnına doğru yaklaştı.

Başaramadı. *Daha küçük* olan sopayla omzuna vurdu, sonra da Phury'nin sağlam bacağına arkadan sert bir darbe indirerek dizinin yan tarafını yakaladı. Yere yığılırken hançerini tutmaya odaklandı ama avcı o alüminyum numarayla tamamen José Consec'o'ydu. Bir savuruş daha yaptı ve bıçak uçup gitti, uçtan uca dönerek ıslak kaldırımında dans etti.

Daha küçük olan Phury'nin göğsüne atladı ve onu boğazından tutarak tek elle tel kablo kadar güçlü bir kavramayla sıktı. Phury, nefes borusu sıkışırken avucunu o şeyin kalın bileğine vurdu ama sonra birdenbire endişelenmesi gereken hipoksiden başka sorunları da oldu. Avcı sopayı kavrayışını değiştirdi ve ortasından tutana kadar boğulmaya başladı. Ölümcül bir odaklanmayla kolunu yukarı kaldırdı ve sopanın ucunu Phury'nin yüzüne indirdi.

Acı, yanağında ve gözünde patlayan bir bombaydı ve beyaz şarapnel parçaları tüm vücudunda sekiyordu.

Ve ilginç bir şekilde iyiydi. Her şeyin önüne geçti. Tek bildiği kalp dondurucu darbe ve hemen ardından gelen elektrik zonklamasıydı.

Hoşuna gitti.

Hâlâ doğru çalışan tek gözüyle, *daha küçük* olanın sopayı piston tarzında tekrar yukarı kaldırdığını gördü. Phury kendini desteklemedi bile. Sadece iş başındaki kinetiği izledi, o cilalı metal parçasını kaldırmak için koordine olan kasların gerilerek o şeyi tekrar yüzüne indireceğini biliyordu.

Ölümcül darbe zamanı, diye düşündü belli belirsiz. Göz çukuru kemiği büyük olasılıkla çoktan parçalanmıştı ya da en azından kırılmıştı. Bir kemer daha ve artık gri maddesini koruyamayacaktı.

Bella'nın çizdiği resim gözünün önüne geldi ve kağıda döktüğü şeyi gördü: yemek masasında oturmuş, yüzünü Bella'ya dönmüştü.

İkizi, aralarındaki aşk ipek bir kumaş kadar somut ve güzel, sertleştirilmiş çelik kadar güçlü ve kalıcı.

Onlar ve yavruları için Eski Dilde kadim bir dua okudu; çok çok uzak bir gelecekte onlarla Solgunluk'ta buluşana kadar hepsinin iyi olmasını diliyordu. *Yeniden yaşayana kadar*, diye sona erdi.

Phury avcının bileğini bıraktı ve dört kelimedenden hangisinin sonuncusu olacağını belli belirsiz merak ederek cümleyi defalarca tekrarladı.

Ama hiçbir darbe yoktu. *Daha küçük* olan tepesinden kayboldu, ipleri çekilmiş bir kukla gibi göğsünden fırladı.

Sokakta bir dizi homurtu yankılanırken Phury orada yatıyor, zorlukla nefes alıyordu ve sonra parlak bir ışık patladı. Endorfinleri devreye girdiğinde, kendisini sağlıklıymış gibi hissettiren ama aslında boka battığının kanıtı olan güzel bir kafası vardı.

Ölümcül darbe çoktan gerçekleşmiş miydi? İlk darbe beyin kanaması geçirmesine yetmiş miydi?

Her neyse. İyi hissettirdi. Her şey iyi hissettirdi ve seksin böyle bir şey olup olmadığını merak etti. Sonrasıydı. Huzurlu bir rahatlamadan başka bir şey değildi.

Zsadist'in aylar önce o partinin ortasında, elinde bir spor çantası ve gözlerinde korkunç bir taleple yanına gelişini düşündü. Phury ikizinin istediği şey karşısında midesi bulanmıştı ama yine de Z ile birlikte spor salonuna gitmiş ve erkeğe defalarca vurmuştu.

Zsadist'in bu tür bir rahatlamaya ilk kez ihtiyacı olmamıştı. Phury ikizine talep ettiği dayakları atmaktan her zaman nefret etmişti, mazoşist dürtünün nedenini hiç anlamamıştı ama şimdi anlıyordu. Bu muhteşemdi. Hiçbir şeyin önemi yoktu. Sanki gerçek hayat, yolundan çekildiği için ona asla ulaşamayacak uzak bir fırtınaydı.

Rhage'in derin sesi de uzaktan geldi. "Phury? Seni aldırmaq için aradım. Havers'a gitmen gerekiyor."

Phury konuşmaya çalıştığında, çenesi işini yapmayı reddediyordu, sanki biri onu yerine yapıştırmıştı. Belli ki şişlik çoktan yerleşmeye başlamıştı ve başını sallamakla yetindi.

Rhage'in yüzü orantısız görüşüne girdi. "Havers-"

Phury tekrar başını salladı. Bella bu gece klinikte bebek meselesiyle uğraşıyor olacaktı. Eğer düşük yapmanın eşiğindeyse, acil bir vaka olarak ortaya çıkarak onu uçurumun kenarına getirmek istemiyordu.

"Hayır... Havers..." dedi kısık sesle.

"Kardeşim, yaşadığın şey ilk yardımın üstesinden gelebileceğinden çok daha fazlası." Rhage'in mükemmel yüzü kasıtlı bir sakinlik maskesiydi. Bu da adamın gerçekten endişeli olduğu anlamına geliyordu.

"Ev."

Rhage sövdü ama Havers'ın yolculuğunu tekrar başlatamadan, farları yanıp sönen bir araba ara sokağa girdi.

"Kahretsin." Rhage harekete geçerek Phury'yi kaldırımından kaldırdı ve çöp konteynerinin arkasına doğru koşmaya başladı.

Bu da onları saygısızlığa uğramış *daha azının* yanına getirdi.

"Ne oluyor *lan*?" Kromajlı yirmilikleri olan bir Lexus yanlarından geçerken Rhage nefes aldı, rap gümbürdüyordu.

Geçtiğinde Rhage'in parlak deniz mavisi gözleri kısıldı. "Bunu sen mi yaptın?"

"Kötü... kavga... hepsi bu," diye fısıldadı Phury. "Beni eve götür."

Gözlerini kapatırken, bu gece bir şey öğrendiğini fark etti. Acı iyi bir şeydi ve doğru koşullar altında elde edilirse eroinden daha az utanç vericiydi. İşinin meşru bir yan ürünü olabileceği için elde etmesi de daha kolaydı.

Ne kadar mükemmel.

Jane hastasının yatağının karşısındaki sandalyede otururken başı öne eğik ve gözleri kapalıydı. Ona ne yaptığını düşünmeden edemiyordu... ve sonuç olarak onun ne yaptığını. Onu tam doruğa ulaşırken gördü, başı geriye atılmıştı, dişleri parlıyordu, nefesi bir solukta girip bir iniltiyle çıkarken ereksiyonu onun avucunda sarsılıyordu.

Yer değiştirdi, sıcak hissediyordu. Kalorifer tekmelediği için değil. üzerinde.

Tanrım, o sahneyi tekrar tekrar izlemekten kendini alıkoyamıyordu. tekrar ve o kadar kötüleşti ki nefes almak için ağzını açmak zorunda kaldı. Sürekli döngü sırasında bir noktada, boynu kötü bir pozisyona yerleşmiş gibi kafasında kısa bir acı hissetti, ancak sonra uyuyakaldı.

Doğal olarak, hafızasının bıraktığı yerden bilinçaltı devraldı.

Rüya bir şeyin omzuna dokunmasıyla başladı, sıcak ve ağır bir şey. Hissettikleriyle rahatlamıştı, yavaşça

Kolundan aşığıya, bileğinin üzerinden eline doğru. Parmaklarını kavradı ve sıktı, ardından avucunun ortasına kondurulan bir öpücük için parmaklarını araladı. Yumuşak dudakları, ılık nefesi ve bir keçi sakalının kadife fırçasını hissetti.

Sanki izin istenmiş gibi bir duraklama oldu.

Tam olarak kimi hayal ettiğini biliyordu. Ve olayların devam etmesine izin verirse fantezisinde neler olacağını da çok iyi biliyordu.

"Evet," diye fısıldadı uykusunda.

Hastasının elleri baldırlarına gitti ve bacaklarını sandalyeden kaldırdı, sonra geniş ve sıcak bir şey içeri girdi, uyluklarının arasına girdi ve onları genişçe yaydı. Kalçaları ve... Tanrım, ereksiyonunu göbeğinde hissetti, sert uzunluğu giydiği yumuşak pantolonun içinden içeri doğru bastırıyordu. Gömleğinin yakası kenara çekildi ve ağzı boynunu buldu, dudakları tenine yapışıp emerken, uyarılması ritmik bir itme ve geri çekilmeye başladı. Bir el göğsünü buldu, sonra karnına doğru indi. Kalçasına kadar indi. Daha da aşığıya, ereksiyonun yerine.

Jane haykırıp eğilirken, iki sivri uç boynunun sütunundan çenesinin dibine kadar uzanıyordu. *Sivri dışler*.

Damarlarına korku doldu. Ve yüksek oktanlı bir seks patlaması da öyle.

Kadın bu iki uç noktayı ayırt edemedi, adamın ağzı boynunu terk etti ve gömleğin içinden göğsünü buldu. Onu emerken, çekirdeğinin peşinden gitti, onun için hazır olan, onun için aç olan şeyi ovuşturdu. Nefes almak için ağzını açtı ve içine bir şey itildi... bir başparmak. Umutsuzca yapıştı, dudaklarının arasında ona ait başka ne olabileceğini hayal ederken onu emzirdi.

Her şeyin efendisi, makineyi çalıştıran şoför oydu. Parmakları yumuşak eşofmanını ve ıslak külotunu kullanarak onu uçuruma doğru iterken ona ne yaptığını tam olarak biliyordu.

Kafasının içinde bir ses -onun sesi- "Benim için gel, Jane-" dedi.

Birdenbire yüzüne parlak bir ışık vurdu ve ayağa fırlayarak hastayı uzaklaştırmak için kollarını açtı.

Onun yakınında olmaması dışında. Yatağındaydı. Uyuyordu.

Işığa gelince, koridordan geliyordu. Red Sox yatak odasının kapısını açmıştı.

"Sizi uyandırdığım için üzgünüm çocuklar," dedi. "Bir sorunumuz var."

Hasta ayağa kalktığı anda Jane'e baktı. Göz göze geldikleri anda Jane kızardı ve gözlerini kaçırdı.

"Kim?" diye sordu hasta.

"Phury." Red Sox sandalyeye doğru başını salladı. "Bir doktora ihtiyacımız var. Hem de acilen."

Jane boğazını temizledi. "Neden bakıyorsun?"

"Sana ihtiyacımız var."

İlk düşüncesi, onlarla birlikte daha da derine inmek oldu. Ama sonra içindeki doktor konuştu. "Neler oluyor?"

"Gerçekten çirkin bir durum. Bir beyzbol sopasıyla karşılaştım. Benimle gelebilir misin?"

Önce hastasının sesi duyuldu, hırıltılı bir ses kumda bir çizgi çiziyordu: "Eğer bir yere giderse, ben de gelirim. Ne kadar kötü?"

"Yüzüne darbe aldı. Kötü. Havers'a gitmeyi reddediyor. Bella'nın gençlerle ilgili olarak orada olduğunu ve dağınık görünerek onu üzmemek istemediğini söyledi."

"Kahrolası kardeşim bir kahraman olmak zorunda." V, Jane'e baktı. "Bize yardım edecek misin?"

Bir süre sonra yüzünü ovuşturdu. *Allah kahretsin.* "Evet. Yapacağım."

John kendisine verilen Glock'un namlusunu indirdiğinde, elli metre ötedeki bir hedefe baktı. Emniyeti tekrar yerine taktığında nutku tutulmuştu.

"Tanrım," dedi Blay.

John şaşkınlık içinde solundaki sarı düğmeye bastı ve sekiz buçuğa on bir ebadındaki kâğıt, eve çağrılan bir köpek gibi vızıldayarak ona doğru geldi. Ortada, papatya gibi kümelenmiş altı mükemmel atış vardı. *Vay anasını.* Dövüş konusunda şimdiye kadar öğrendiği her şeyi berbat ettikten sonra, sonunda bir konuda mükemmelleşmişti.

Bu ona baş ağrısını unutturmadı mı?

Omzuna ağır bir el indi ve Wrath'ın sesi gururluydu. "İyi iş çıkardın evlat. Gerçekten iyi."

John uzandı ve hedefin klipsini açtı.

"Pekâlâ," dedi Wrath. "Bugünlük bu kadar. Silahlarınızı kontrol edin çocuklar."

"Hey, Qhuinn," diye seslendi Blay. "Bunu görüyor musun?"

Qhuinn silahını *köpeklerden* birine verdi ve yanına geldi. "Vay be. Bu gerçek bir Kirli Harry saçmalığı."

John kâğıdı katladı ve kot pantolonunun arka cebine koydu. Silahı arabaya geri koyarken, bir sonraki antrenmanda kullanabilmek için onu nasıl tekrar tanımlayacağını bulmaya çalıştı. Ah... seri numaraları silinmiş olmasına rağmen namluda silik bir iz, bir çizik vardı. Silahını tekrar bulabilirdi.

Wrath kocaman gövdesini kapıya yaslarken, "Dışarı çıkın," dedi. "Otobüs bekliyor."

John silahı iade etmek için başını kaldırdığında, Lash tam arkasında duruyordu, tüm tehdidi ve heybetiyle. Adam yumuşak bir hareketle eğildi ve Glock'unu namlusu John'un göğsüne gelecek şekilde yere bıraktı. İşaret parmağını tetiğin üzerinde bir süre oyaladı.

Blay ve Qhuinn sıkı bir şekilde içeri girerek yolu kapattılar. İçeri girişleri gayet sıradan bir şekilde, sanki rastgele takılıyorlarmış gibi yapılmıştı ama mesaj açıktı. Lash omuz silkerek elini Glock'tan kurtardı ve kapıya yönelirken Blay ile omuz omuza çarpıştı.

"Pislik herif," diye mırıldandı Qhuinn.

Üç kafadar soyunma odasına gidip kitaplarını aldılar ve birlikte dışarı çıktılar. John malikâneye dönmek için tüneli kullanacağı için Tohr'un eski ofisinin kapısında durdular.

Diğer stajyerler yanlarından geçerken Qhuinn sesini alçak tuttu. "Bu gece dışarı çıkmalıyız. Sabırsızlanıyorum." Yüzünü buruşturdu ve pantolonunda zımpara kâğıdı varmış gibi duruşunu değiştirdi. "Bir dişi için yarı bok gibiyim, ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Blay biraz kızardı. "Ben... ah, evet, biraz aksiyonla başa çıkabilirim. John?"

Poligondaki başarısından güç alan John başını salladı.

"Güzel." Blay kot pantolonunu yukarı kaldırdı. "ZeroSum'a gitmeliyiz." Qhuinn kaşlarını çattı. "Screamer's'a ne dersin?"

"Hayır, ZeroSum istiyorum."

"Tamam. Ve senin arabanla gidebiliriz." Qhuinn şöyle bir baktı. "John, neden otobüse binip Blay'in yerine gitmiyorsun?"

Değişmem gerekmez mi?

"Kıyafetlerini ödünç alabilirsin. ZeroSum için iyi görünmelisin."

Lash birdenbire enayi yumruğu gibi geldi. "Demek şehir merkezine gidiyorsun, John? Belki seni orada görürüm dostum."

Çirkin bir sırıtışla, vücudu kıvrılmış, kaslı omuzları bir kavgaya girecekmiş gibi yuvarlanarak uzaklaştı. Ya da öyle olmak istiyordu.

"Görünüşe göre bir randevu istiyorsun, Lash," diye havladı Qhuinn. "İyi anlaşma, çünkü bu saçmalığa devam edersen, siki tutacaksın *dostum*."

Lash durdu ve arkasına baktı, tepeden gelen ışıklar üzerine dökülüyordu. "Hey, Qhuinn, babana selamımı söyle. Beni her zaman senden daha çok sevmiştir. Ama yine de eşleşiyorum."

Lash orta parmağıyla gözünün yanına hafifçe vurdu ve devam etti. Onun ardından Qhuinn'in yüzü kapandı, doğrudan heykele dönüştü.

Blay elini adamın ensesine koydu. "Dinle, bize evimde kırk beş dakika ver, tamam mı? Sonra seni alırlar."

Qhuinn hemen cevap vermedi ve sonunda cevap verdiğinde sesi kısıktı. "Evet. Sorun değil. Bana bir saniye izin verir misiniz?"

Qhuinn kitaplarını bıraktı ve soyunma odasına doğru yürüdü. Kapı yavaşça kapanırken John imzaladı, *Lash'in ve Qhuinn'in aileleri yakın mı?*

"İkisi birinci dereceden kuzen. Babaları kardeş." John kaşlarını çattı. *Lash'in gözünü işaret etmesi de neyin nesiydi?*

"Merak etme-"

John adamın kolunu kavradı. *Söyle bana.*

Blay bir yanıt bulmaya çalışıyormuş gibi kızıl saçlarını ovuşturdu. "Tamam... Qhuinn'in babası *glymera*'da önemli biri, değil mi? Annesi de öyle. Ve *glymera* kusur bulmaz."

Bu sanki her şeyi açıklıyormuş gibi söylendi. *Anlamıyorum. Gözünün nesi var?*

"Biri mavi. Biri yeşil. Aynı renk olmadıkları için Qhuinn asla çiftleşemeyecek... ve biliyorsunuz, babası hayatı boyunca ondan utandı. İyi bir durum değil ve bu yüzden hep benim evimdeyiz. Ailesinden uzaklaşmaya ihtiyacı var." Blay soyunma odasının kapısına sanki içinden arkadaşını görebilecekmiş gibi baktı. "Onu dışarı atmamalarının tek nedeni, geçiş sürecinin bunu düzeltebileceğini ummaları. Bu yüzden Marna gibi birini kullanması gerekiyor. Çok iyi bir kanı var ve sanırım plan bunun yardımcı olacağıydı."

Olmadı.

"Hayır. Muhtemelen bir noktada gitmesini isteyeceklerdir. Onun için bir oda hazırladım bile ama kullanancağından şüpheliyim. Çok gururlu.

Haklı olarak."

John'un aklına korkunç bir düşünce geldi. *O çürük nasıl olmuştu? Dönüşümden sonra yüzünde olan mı?*

O anda soyunma odasının kapısı açıldı ve Qhuinn yüzünde sağlam bir gülümsemeyle dışarı çıktı. "Gidelim mi beyler?" Kitaplarını toplarken kabadayılığı geri gelmişti. "İyi olanlar kulüpte alınmadan önce zıplayalım."

Blay adamın omzuna vurdu. "Önden buyurun, üstat."

Yeraltı otoparkına doğru ilerlerken Qhuinn önde, Blay arkada, John da ortadaydı.

Qhuinn otobüsün merdivenlerinde gözden kaybolurken John, Blay'in omzuna hafifçe vurdu.

Babasıydı, değil mi?

Blay tereddüt etti. Sonra bir kez başını salladı.

On Sekizinci Bölüm

Tamam, bu ya çok havalı ya da çok korkutucuydu.

Jane yürürken sanki bir Jerry Bruckheimer filmindeki yeraltı tüneline geçiyormuş gibi hissediyordu. Bu düzenek yüksek bütçeli Hollywood'dan fırlamış gibiydi: çelik, floresan ışıklarla loş bir şekilde aydınlatılmış, sonsuz uzunlukta. Her an 1988'lerden Bruce Willis çıplak ayakları üzerinde, eski püskü bir kas tişörtü ve makineli tüfekle koşarak gelebilirdi.

Önce tavandaki floresan panellere, sonra da cilalı metal zemine baktı. Duvarları matkapla delseydi yarım ayak kalınlığında olacaklarına bahse girmeye hazırdı. Adamın, bu adamların parası vardı. Büyük para. Karaborsada reçeteli ilaç satarak ya da kokain, crack ve esrar bağımlılıklarına hizmet ederek elde edebileceğinizden daha fazla. Bu devlet ölçeğinde bir paraydı ve vampirlerin sadece başka bir tür değil, başka bir uygarlık olduğunu gösteriyordu.

Üçü birlikte ilerlerken, onu serbest bırakmalarına şaşırdı. Hasta ve arkadaşının silahları vardı.

-

"Hayır." Hasta ona doğru başını salladı. "Kelepçeli değilsin çünkü kaçmayacaksın."

Jane'in ağzı açık kaldı. "Aklımı okuma." "Özür dilerim. Öyle olsun istemedim, bir anda oldu."

Adamın ayakta ne kadar harika görüldüğünü ölçmemeye çalışarak boğazını temizledi. Black Watch ekoseli pijama altı ve siyah kaslı bir gömlek giymiş olan adam yavaş hareket ediyordu ama ölümcül bir özgüvene sahipti.

Ne hakkında konuşuyorlardı? "Aday olmayacağımı nereden biliyorsun? Bu mu?"

"Tıbbi müdahaleye ihtiyaç duyan birini bırakıp gitmezsiniz. İçinde değil doğanız, doğru mu?"

Kahretsin. Onu oldukça iyi tanıyordu. "Evet, tanıyorum," dedi.
"Kes şunu."

Red Sox, Jane'in etrafından hastaya baktı. "Zihin okuma yeteneğin geri geliyor mu?"

"Onunla mı? Bazen."

"Huh. Başka birinden bir şey aldın mı?"

"Hayır."

Red Sox şapkasını yeniden yerleştirdi. "Şey, ah... benden bir şey öğrenirsen bana haber ver, tamam mı? Gizli kalmasını tercih ettiğim bazı şeyler var, anlıyor musun?"

"Anlaşıldı. Gerçi bazen elimde değil."

"İşte bu yüzden sen etrafımdayken beyzbol hakkında düşünmeye başlayacağım."

"Şükürler olsun ki Yankees taraftarı değilsin."

"Y-kelimesini kullanma. Karışık bir ortamdayız."

Tünelde ilerlerken başka bir şey söylenmedi ve Jane aklını kaçırıp kaçırmadığını merak etmek zorunda kaldı. Bu karanlık, yeraltı mekânında, vampir doğasına sahip iki devasa refakatçiyle birlikte dehşete düşmesi gerekirdi. Ama korkmuyordu. Garip bir şekilde kendini güvende hissediyordu... sanki hasta ona verdiği sözden dolayı onu koruyacaktı ve Red Sox da hastayla olan bağından dolayı aynı şeyi yapacaktı.

Bunun neresi mantıklı diye merak etti.

Bana bir S ver! BIR T! Bir O! BIR C! Ardından K-HO-L-M! Bu ne demek? HEAD FUCK.

Hasta kulağına doğru eğildi. "Seni amigo kız tipi olarak göremiyorum. Ama haklısın, ikimiz de seni ürkütecek her şeyi katlederiz." Hasta tekrar doğruldu, yatak odası terliklerine takılı dev bir testosteron dalgası.

Jane onun koluna hafifçe vurdu ve işaret parmağını eğerek geriye yaslanmasını sağladı. Eğildiğinde fısıldadı: "Farelerden ve örümceklerden korkarım. Ama biriyle karşılaşırsam duvara delik açmak için belindeki silahı kullanmana gerek yok, tamam mı? Havahart tuzakları ve rulo gazeteler de aynı işi görür. Ayrıca, sonrasında alçıpan yama ve sıva işine de gerek yok. Sadece söylüyorum."

Kolunu okşayarak onu başından savdı ve önündeki tünele yeniden odaklandı. V gülmeye başladı, önce beceriksizce, sonra daha derinden ve hissetti ki

Red Sox ona bakıyordu. Onun gözlerine tereddütle baktı, bir tür onaylamama durumu yaşamayı bekliyordu. Bunun yerine, sadece rahatlama vardı.

Adam... erkek... İsa, her neyse... önce ona sonra da arkadaşına bakarken rahatlama ve onay.

Jane kızardı ve gözlerini kaçırdı. Adamın V için onunla en iyi arkadaş sidik yarışına girmedeği gerçeği bir bonus olmamalıydı. Hem de hiç olmamalıydı.

Yüz metre sonra, üzerinde kafası büyüklüğünde sürgülü bir kilit mekanizması olan bir kapıya açılan bir dizi sığ merdivene geldiler. Hasta adımını atıp şifreyi girerken, bir tür 007 anlaşmasına gireceklerini hayal etti-

Pek sayılmaz. Rafları sarı çizgili bloknotlar, yazıcı kartuşları ve belge klipsi kutularıyla dolu bir dolaptı. Belki diğer tarafta.

Hayır. Sadece bir ofisti. Bir masası, döner koltuğu, dosya dolapları ve bilgisayarları olan sıradan bir orta düzey yönetici ofisi.

Tamam, burada Jerry Bruckheimer/Die *Hard* yok. Allstate sigorta şirketinin reklamını deneyin. Ya da bir mortgage şirketinin.

"Bu taraftan," dedi V.

Cam bir kapıdan çıktılar ve işaretlenmemiş beyaz bir koridordan geçerek paslanmaz çelik çift kapıya ulaştılar. Kapıların ardında profesyonel kalitede bir spor salonu vardı; aynı anda hem profesyonel bir basketbol maçına, hem bir güreş müsabakasına, hem de bir voleybol gösterisine ev sahipliği yapabilecek kadar büyüktü. Bal rengi parlak zemine mavi minderler serilmişti ve üst üste dizilmiş yüksek tribünlerin altından kum torbaları sarkıyordu.

Büyük para. Çok büyük. Ve tüm bunları insan tarafında birileri fark etmeden nasıl inşa etmişlerdi? Bir sürü vampir olmalı. Olmak zorundaydı. İşçiler, mimarlar ve zanaatkârlar... Hepsi de isterlerse insanların arasına karışabiliyordu.

İçindeki genetikçi ciddi bir beyin yorgunluğu yaşadı. Eğer şempanzeler insanların DNA'sının yüzde doksan sekizini paylaşıyorsa, vampirler ne kadar yakındı? Ve evrimsel olarak konuşursak, bu diğer tür maymunlardan ve Homo sapiens'ten ne zaman ayrılmıştı? Evet... vay canına... onların çift sarmalına ulaşmak için her şeyini verebilirdi. Eğer onu bırakmadan önce zihnini gerçekten temizleyeceklerse, tıp bilimi çok şey kaçıırıyordu. Özellikle de kansere yakalanmadıkları ve çok hızlı iyileştikleri için.

Ne büyük bir fırsat.

Spor salonunun öbür ucunda, üzerinde işaretler bulunan çelik bir kapının önünde durdular.

EKIPMAN/PT ODASI. İçeride raflar ve silah yığınları vardı: Bir

dövüş sanatları kılıçları ve nunçaku cephaneliği. Dolaplarda kilitli hançerler. Silahlar. Fırlatma yıldızları.

"Sevgili... Tanrım."

"Bu sadece eğitim amaçlı," dedi V bir sürü *meh* ile. "O zaman savaşmak için ne kullanıyorsun?" Her türlü *savaşta olduğu* gibi *Dünyalar* senaryoları kafasından geçerken, tanıdık kan kokusunu yakaladı. Yani, yarı tanıdık. Kokuda farklı bir ton vardı, baharatlı bir şey ve ameliyathanede hastasıyla birlikteyken aynı şaraba benzer kokuyu hatırladı.

Yolun karşısında üzerinde FİZİK TEDAVİ yazan bir kapı açıldı. Onu hastaneden çıkaran güzel sarışın vampir başını kapı pervazına dayadı. "Tanrı'ya şükür buradasın."

Jane'in tüm doktor içgüdülerini, fayans döşeli bir odaya girdiğinde ve bir sedyeden sarkan bir çift bok çuvalının tabanlarını gördüğünde devreye girdi. Masada yatan adama ulaşabilmek için adamların önünden iterek onları yolundan çekti.

Onu hipnotize eden oydu, sarı gözlü ve muhteşem saçlı olan. Ve gerçekten ilgiye ihtiyacı vardı. Sol göz çukuru içe doğru ezilmişti, göz kapağı o kadar şişmişti ki açamıyordu, yüzünün o tarafı olması gerekenin iki katı büyüklüğündeydi. Gözünün üstündeki kemiğin çöktüğünü hissediyordu, yanağındaki de öyle.

Elini adamın omzuna koydu ve açık olan gözlerinin içine baktı. "Berbat durumdasın."

Yüzünde zayıf bir gülümseme belirdi.

"Söylemiyorsun." "Ama seni düzeltereğim."

"Yapabileceğini mi sanıyorsun?"

"Hayır." Başını ileri geri salladı. "Yapabileceğimi *biliyorum*."

Plastik cerrah değildi ama iyileşme kabiliyeti göz önüne alındığında, görünüşünü bozmadan sorunlarını çözebileceğinden emindi. Tabii doğru malzemelere sahip olduğunu varsayarsak.

Kapı tekrar ardına kadar açıldı ve Jane donakaldı. Tanrım, bu simsiyah saçlı ve siyah güneş gözlüklü devdi. Onu rüyasında görüp görmediğini merak etmişti ama belli ki gerçektir. Tamamen gerçektir. Ve yetkili. Sanki odadaki her şeyin ve herkesin sahibiymiş ve bir el hareketiyle hepsini ortadan kaldırılabirmiş gibi davranıyordu.

Sedyedeki adamın yanındaki kadına şöyle bir baktı ve "Bana olanın bu olmadığını söyle" dedi.

Jane içgüdüsel olarak V'ye doğru geri adım attı ve tam o anda V'nin arkasından yaklaştığını hissetti. Ona dokunmamasına rağmen, yakın olduğunu biliyordu. Ve onu savunmaya hazırdı.

Siyah saçlı olan yaralı adama doğru başını salladı. "Phury... Tanrı aşkına, seni Havers'a götürmeliyiz."

Phury mi? Bu ne biçim bir isim böyle?

"Hayır," diye zayıf bir yanıt verdi.

"Neden olmasın?"

"Bella orada. Beni böyle görünce çıldıracak... Zaten kanaması var."

"Ah...kahretsin."

"Ve burada biri var," diye hırıldadı adam. Tek gözü Jane'in üzerinde gezindi. "Değil mi?"

Hepsi ona doğru bakarken, siyah saçlı olanın kafayı bulduğu belliydi. Bu yüzden "Kardeşimizi tedavi eder misiniz?" demesi sürpriz oldu. İsteği tehditkâr değildi ve saygılıydı. Belli ki, öncelikle arkadaşının sayım için düştüğü ve alamadığı için üzgündü.

tedavi edildi.

Boğazını temizledi. "Evet, yapacağım. Ama elimde ne var? Onu bayıltmak isteyeceğim-" "Bunun için endişelenme," dedi Phury.

Adama sert bir bakış fırlattı. "Genel anestezi olmadan yüzünü tekrar bir araya getirmemi mi istiyorsun?"

"Evet."

Belki de farklı bir acı toleransları vardı- "Sen deli misin?" Red Sox mırıldandı.

Tamam, belki de değil.

Ama bu kadar konuşma yeter. Rocky Balboa suratlı bu çocuğun da hastası kadar hızlı iyileştiğini varsayarsak, kemikler birbirine yanlış kaynayıp onları yeniden kırmak zorunda kalmadan önce hemen ameliyata girmeliydi.

Odanın etrafına baktığında camekânlı dolapların malzemelerle dolu olduğunu gördü ve etraftaki malzemelerle bir ameliyat seti hazırlayabileceğini umdu. "Sanırım hiçbirinizin tıbbi deneyimi yok?"

V konuştu, tam kulağının dibinde, neredeyse kıyafetleri kadar yakındı. "Evet, yardımcı olabilirim. Sağlık görevlisi olarak eğitildim."

Omzunun üzerinden ona baktı, içinden bir sıcaklık geçti.

Oyuna geri dön, Whitcomb. "Güzel. Lokal anesteziniz var mı?"

"Lidocaine."

"Biraz sakinleştiriciye ne dersiniz? Belki biraz da morfin. Yanlış zamanda irkilirse onu kör edebilirim."

"Evet." V paslanmaz çelik dolapların olduğu sıraya doğru ilerlerken onun sendelediğini fark etti. Tüneldeki yürüyüş uzun sürmüştü ve görünüşte iyileşmiş gibi görünse de açık kalp ameliyatından çıkalı henüz birkaç gün olmuştu.

Kolundan tutup onu geri çekti. "Oturacaksın." Red Sox'a bir göz attı. "Ona bir sandalye getirin. Hemen." Hasta tartışmak için ağzını açtığı anda, odanın diğer ucuna giderek onu başından savdı. "İlgilenmiyorum. Ameliyat sırasında sana ihtiyacım var ve bu biraz zaman alabilir. Daha iyisin ama sandığın kadar güçlü değilsin, o yüzden otur yerine ve ihtiyacım olan şeyi nereden bulacağımı söyle."

Bir kalp atışı sessizlik oldu, sonra hastası arka planda küfrederken biri kahkaha attı. Kral gibi olan ona sırtıma başladı.

Red Sox hidromasajlı küvetten bir sandalye yuvarladı ve V'nin bacaklarının arkasına doğru itti. "Park et, koca adam. Doktorunun emriyle."

Hasta oturduğunda, "Şimdi, işte istediğim şey" dedi.

Standart neşter, forseps ve emme malzemelerini listeledi, ardından cerrahi tel ve iplik, Betadine, durulama için tamponlu solüsyon, gazlı bez, lateks eldiven.... istedi.

Her şeyin bu kadar hızlı bir şekilde bir araya gelmesine şaşırıyordu ama o ve hastası aynı dalga boyundaydı. Onu odada kısa ve öz bir şekilde yönlendiriyor, ne isteyebileceğini tahmin ediyor ve kelimeleri boşa harcamıyordu. Mükemmel bir hemşireydi.

Cerrahi bir matkapları olduğu için rahat bir nefes aldı. "Ve sanırım büyüteçli bir kulaklığınız yoktur?"

"Çarpışma arabasının yanındaki dolap," dedi V. "Alt çekmece. Sol tarafta. Fırçalamamı ister misin?"

"Evet." Oraya gitti ve seti buldu. "X-ray özelliğimiz var mı?"

"Hayır."

"Kahretsin." Ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Her neyse. Körlemesine gireceğim."

Kadın kulaklığı takarken V ayağa kalktı ve uzak köşedeki lavabonun üzerinde ellerini ve kollarını ovmaya başladı. İş bittiğinde kadın onun

Sonra da eldiven giydiler.

Phury'ye geri döndü ve onunla göz göze geldi. "Lokal anestezi ve biraz morfine rağmen muhtemelen canın yanacak. Muhtemelen bayılacaksın ve umarım bu daha geç değil daha erken olur."

Bir şırınga almaya gitti ve onarılması gereken şeyi onarmaya koyulurken tanıdık bir güç hissinin ona geldiğini hissetti-

"Bekle," dedi. "Uyuşturucu yok." "Ne?"

"Sadece yap." Gözlerinde korkunç bir beklenti vardı, pek çok açıdan doğru olmayan bir beklenti. Canının yanmasını *istiyordu*.

Bakışlarını kısmıştı. Ve bunun kendi başına gelmesine izin verip vermediğini merak etti.

"Özür dilerim." Jane lidokain şişesinin lastik mührünü iğneyle deldi. İhtiyacı olanı çıkarırken şöyle dedi: "Seni uyuşturmadan içeri girmemin imkânı yok. Aksini düşünüyorsanız, kendinize başka bir cerrah bulun."

Küçük cam şişeyi çelik bir tepsinin üzerine koydu ve şırıngayı havaya kaldırarak adamın yüzüne doğru eğildi. "Peki ne olacak? Ben ve bu bayıltıcı sos mu yoksa... hiç kimse mi?"

Sarı bakışları öfkeyle parladı, sanki onu bir şeyden mahrum bırakmış gibiydi.

Ama sonra kral gibi adam konuştu. "Phury, eşeklik etme. Burada senin vizyonundan bahsediyoruz. Kapa çenenini ve bırak işini yapsın."

Sarı göz kapandı. "İyi," diye mırıldandı adam.

Yaklaşık iki saat sonra Vishous başının belada olduğuna karar verdi. Büyük bir bela. Phury'nin yüzündeki küçük, düzgün siyah dikiş sıralarına bakarken sessizliğe gömüldü.

Evet. Baş büyük beladaydı.

Jane Whitcomb, M.D., usta bir cerrahtı. Tam bir sanatçıydı. Elleri zarif aletlerdi, gözleri kullandığı neşter kadar keskin, odaklanması savaşta bir savaşçınıninki kadar şiddetli ve her şeyi tüketen. Bazen bulanık bir hızla çalışıyor, bazen de hiç hareket etmiyormuş gibi görünene kadar yavaşlıyordu: Phury'nin orbital kemiği birkaç yerden kırılmıştı ve Jane onu adım adım bir araya getirmişti.

istiridye kabuğu kadar beyaz olan parçaları çıkarıyor, kafatasını deliyor ve parçaların arasından tel geçiriyor, yanağına küçük bir vida yerleştiriyordu.

V, kapatırken yüzündeki sert ifadeden sonuçtan pek memnun olmadığını anlayabiliyordu. Ve ona sorunun ne olduğunu sorduğunda, Phury'nin yanağına bir plaka yerleştirmeyi tercih edeceğini, ancak ellerinde bu tür bir kit olmadığı için kemiğin hızlı bir şekilde örülmesini umacağını söylemişti.

Başından sonuna kadar kontrol tamamen ondaydı. Öyle ki bu durum onu hem saçma hem de utanç verici bir şekilde tahrik etmişti. Daha önce onun gibi bir kadınla hiç karşılaşmamıştı. V'nin bile erişemeyeceği bir beceriyle kardeşine mükemmel bir şekilde bakmıştı.

Tanrım... Başı öyle büyük bir beladaydı ki.

"Tansiyonu nasıl?" diye sordu.

"Sabit," diye cevap verdi. Phury on dakika kadar sonra bayılmıştı ama nefes alış veriş ve tansiyonu hâlâ güçlüydü.

Jane göz ve elmacık kemiğinin etrafındaki bölgeyi silip gazlı bezle sarmaya başladığında, Wrath kapıda boğazını temizledi. "Peki ya görüşü?"

Jane, "O bize söyleyene kadar bilemeyiz," dedi. "Optik sinirinin hasar görüp görmediğini ya da retina veya kornea hasarı olup olmadığını tespit etmemin hiçbir yolu yok. Eğer bunlardan herhangi biri olduysa, tamir ettirmek için başka bir tesise gitmesi gerekecek ve bunun nedeni sadece buradaki sınırlı kaynaklar değil. Ben bir göz cerrahı değilim ve böyle bir ameliyata kalkışmazdım bile."

Kral güneş gözlüklerini düz burnunun üzerinde biraz daha yukarı itti. Sanki zayıf gözlerini düşünüyor ve Phury'nin bu tür bir sorunla uğraşmak zorunda kalmamasını umuyordu.

Jane, Phury'nin yüzünün yan tarafını gazlı bezle kapattıktan sonra başının etrafına türban gibi bir bandaj doladı, ardından kullandığı aletleri otoklava koydu. V, onu saplantılı bir şekilde izlemekten kaçınmak için kullanılmış şırıngaları, pedleri ve iğneleri, emme işleminden çıkan tek kullanımlık tüple birlikte atmakla meşguldü.

Jane ameliyat eldivenlerini çıkardı. "Enfeksiyondan konuşalım. Sizin türünüz ne kadar duyarlı?"

"Pek değil." V kendini sandalyesine geri bıraktı. Bunu itiraf etmekten nefret ediyordu ama yorgundu. Eğer kız onu biraz rahatlatmasaydı, tamamen ölmüş olacaktı.

Şimdiye kadar ayağa kalkmıştır. "Bağışıklık sistemimiz çok güçlü."

"Doktorunuz profilaktik olarak antibiyotik kullanmasını ister miydi?" "Hayır."

Phury'nin yanına gitti ve stetoskop ve tansiyon aleti kullanmadan hayati belirtilerini okuyormuş gibi ona baktı. Sonra uzandı ve abartılı saçlarını geriye doğru düzeltti. Gözlerindeki sahiplenme duygusu ve jesti V'yi rahatsız etmemesi gerektiği halde rahatsız etti: Elbette kardeşine özel bir ilgi gösterecekti. Daha yeni yüzünün bir tarafını birleştirmişti.

Ama yine de.

Kahretsin, bağlı erkekler tam bir baş belasıydı, değil mi?

Jane, Phury'nin kulağına doğru eğildi. "İyi iş çıkardın. Her şey yoluna girecek. Sen sadece dinlen ve bırak o süslü iyileşmen işe yarasın, tamam mı?" Omzunu sıvazladıktan sonra sedyenin üzerindeki yüksek güçlü avizeyi kapattı. "Tanrım, senin türünü incelemeyi çok isterdim."

Köşeden soğuk bir hava gelirken Wrath, "Mümkün değil Doktor. İnsan ırkının benzerleri için kobay faresi oynamıyoruz."

"Fazla umutlanmıyordum." Etrafındakilere şöyle bir baktı. "Onu yalnız bırakmak istemiyorum, bu yüzden ya ben burada onunla kalacağım ya da bir başkası. Ve eğer gidersem, iki saat içinde onu kontrol edip nasıl olduğunu görmek isteyeceğim."

"Biz burada kalacağız," dedi V.

"Düşecekmiş gibi görünüyorsun." "Öyle bir ihtimal yok."

"Sadece oturduğun için."

Onun karşısında zayıf olduğu düşüncesi sesini keskinleştirdi. "Benim için endişelenme, kadın."

Kaşlarını çattı. "Tamam, bu bir gerçeğin ifadesiydi, endişenin değil. Bununla ne yapmak istiyorsan yap."

Ahh. Evet... sadece ouch.

"Her neyse. Dışarıda olacağım." Ayağa kalktı ve hızla ayrıldı.

Ekipman odasında soğutucudan bir şişe Aquafina aldı, sonra da banklardan birine uzandı. Kapağını açarken Wrath ve Rhage'in yanına gelip ona bir şeyler söylediğini belli belirsiz fark etti ama takip etmiyordu.

Jane'in onu önemsemesini istemesi onu çıldırtıyordu. Umursamadığında incinmesi ise daha da büyük bir ego sorunuydu.

Gözlerini kapadı ve mantıklı olmaya çalıştı. Haftalardır uyumamıştı. Bu kabus onu rahatsız etmişti. Neredeyse ölüyordu.

Lanet olası annesiyle tanışmıştı.

V suyun çoğunu geri çekti. Dengesizliğin de ötesindeydi ve bu yüzden bir şeyler hissediyor olmalıydı. Gerçekten Jane'le ilgili değildi. Durumsaldı. Hayatı *sikiklerden* oluşan bir meyve salatasıydı ve Jane'den bu yüzden korkuyordu. Çünkü Jane ona devam etmesi için hiçbir şey vermiyordu. Ona bir hasta ve bilimsel bir merak gibi davranıyordu. Peki ya ona neredeyse yaşattığı orgazm? Eğer uyanık olsaydı bunun asla gerçekleşmeyeceğinden emindi: Onunla ilgili o görüntüler bir kadının tehlikeli bir canavarla birlikte olma fantezisiydi. Onu gerçek hayatta istemesiyle ilgili değillerdi.

"Hey."

V gözlerini açtı ve Butch'a baktı. "Hey."

Polis V'nin ayaklarını kenara itti ve banka oturdu. "Dostum, Phury ile harika bir iş çıkardı, değil mi?"

"Evet." V, PT süitinin açık kapısına baktı. "Orada ne işi var?"

"Tüm dolapları inceliyor. Envanterin ne olduğunu öğrenmek istediğini söyledi ama bence gerçekten Phury'nin etrafında takılıyor ve bu konuda rahat davranmaya çalışıyor."

"Onu sürekli izlemek zorunda değil," diye mırıldandı V.

Cümle ağzından çıkarken, yaralı kardeşini kıskandığına inanamıyordu. "Demek istediğim-"

"Hayır. Endişelenme. Ben hallederim."

Butch parmak eklemlerini kırmaya başladığında, V kafasının içinde küfretti ve gitmeyi düşündü. Bu patlama sesleri anlamlı bir konuşmanın başlangıcı olma eğilimindeydi. "Ne?"

Butch kollarını esnetti, Gucci düğmeli gömleği omuzlarını sıkıca sarıyordu. "*Hiçbir şey*. Şey, bunun dışında... Onayladığımı bilmeni isterim."

"Neyin?"

"O. Sen ve o." Butch şöyle bir baktı, sonra gözlerini kaçırdı. "İyi bir kombinasyon."

Bunu takip eden sessizlikte V, en iyi arkadaşının profilini izledi; zeki bir alnın üzerine düşen siyah saçlardan kırık buruna ve çıkık çeneye kadar. Uzun zamandır ilk kez Butch'u arzulamıyordu. Ki bu da

bir gelişme olarak sınıflandırılabilirdi. Bunun yerine, farklı bir nedenden dolayı daha kötü hissetti.

"O ve ben diye bir şey yok, dostum."

"Saçmalık. Beni iyileştirdikten hemen sonra gördüm. Ve bağlantı her geçen saat daha da güçleniyor."

"Hiçbir şey yapmıyorum. Sana som altından gerçeği söylüyorum." "Tamam, peki... su nasıl o zaman?"

"Affedersiniz?"

"Nil yılın bu zamanında sıcak mı olur?"

V iğneyi görmezden gelirken kendini Butch'un dudaklarına odaklanırken buldu. Çok kısık bir sesle, "Biliyor musun... Seninle kesinlikle seks yapmak istiyordum," dedi.

"Biliyorum." Butch'un başı döndü ve gözleri buluştu. "Şimdi geçmiş zaman, ha."

"Sanırım öyle. Evet."

Butch PT süütünin açık kapısına doğru başını salladı. "Onun yüzünden."

"Belki." V ekipman odasına baktı ve bir dolabı karıştırırken Jane'i gördü. Belinden eğildiğinde vücudunun tepkisi anında oldu ve ereksiyonunun başının portakal gibi sıkılmasını önlemek için kalçalarını kaydırmak zorunda kaldı. Acı azalırken, oda arkadaşına karşı neler hissettiğini düşündü. "Söylemeliyim ki, bu kadar rahat olmana şaşırdım. Seni ürküteceğini falan düşünmüştüm."

"Nasıl hissettiğine yardım edemezsin." Butch ellerine baktı, tırnaklarını kontrol etti. Piaget'sinin tokasını. Platin kol düğmesinin yerleşimini. "Ayrıca..."

"Ne?"

Polis başını salladı. "Hiçbir şey."

"Söyle."

"Hayır." Butch ayağa kalktı ve gerindi, iri vücudu kamburlaştı. "Çukur'a geri döneceğim-"

"Beni istedin. Belki birazcık."

Butch sırtını omurgasına yasladı, kolları iki yanına düştü ve başı yerine oturdu. Kaşlarını çattı, yüzü buruştu. "Ama ben eşcinsel değilim."

V çenesini bir çeyreklik gibi düşürdü ve kafasını salladı. "Hayır, gerçekten mi? Bu *çok* şaşırtıcı. Tüm o iyi İrlandalı-Katolik-Güneyli çocuk saçmalığının bir paravan olduğundan emindim."

Butch ters ters baktı. "Her neyse. Homoseksüellere de karşıyım. Bana kalırsa insanlar istedikleri kişiyle istedikleri şekilde sevişmeli, yeter ki herkes on sekiz yaşından büyük olsun ve kimse zarar görmesin. Ben sadece kadınlardan hoşlanıyorum."

"Sakin ol. Sadece sana mastürbasyon yapıyorum."

"Olsan iyi olur. Fobim olmadığını biliyorsun."

"Evet, biliyorum."

"Peki sen?"

"Fobik mi?"

"Eşcinsel ya

da

biseksüel."

V nefesini verirken, bunun dudaklarının arasında bir sigara olduğu için olmasını diledi ve refleks olarak cebini yokladı, yanında birkaç tane sigara getirmiş olması onu rahatlatmıştı.

"Bak V, kadınlarla yattığını biliyorum ama onlarla yatma şeklin sadece deri ve balmumu yolu. Erkeklerle aranda bir fark var mı?"

V eldivenli eliyle keçi sakalını okşadı. Her zaman Butch'la birbirlerine söyleyemeyecekleri hiçbir şey yokmuş gibi hissetmişti. Ama bu... bu zordu. Çoğunlukla aralarında hiçbir şeyin değişmesini istemediği ve cinsel çabaları çok açık bir şekilde tartışılırsa tuhaflaşaacağından korktuğu için. Gerçek şu ki, Butch doğası gereği heteroydu, sadece geçmişi değil. Peki ya V için orada burada farklı bir şeyler hissetmişse? Bu muhtemelen onu rahatsız eden bir sapkınlıktı.

V, Aquafina şişesini avuçlarının arasında yuvarladı. "Ne zamandır bana bu soruyu sormak istiyorsun? Eşcinsel meselesi hakkında."

"Bir süreliğine."

"Söyleyeceklerimden mi korkuyorsun?"

"Hayır, çünkü benim için öyle ya da böyle fark etmez. Erkeklerden de kadınlardan da ya da her ikisinden de hoşlanıyor olsan da sana yakınım."

V en iyi arkadaşının gözlerinin içine baktı ve fark etti ki... evet, Butch onu yargılamayacaktı. Ne olursa olsun araları iyiydi.

V bir lanetle göğsünün ortasını ovuşturdu ve gözlerini kırptırdı. Hiç ağlamamıştı ama şu anda ağlayabilecekmiş gibi hissediyordu.

Butch ne yaptığını çok iyi biliyormuş gibi başını salladı. "Dediğim gibi, adamım, her neyse. Sen ve ben mi? Her zamanki gibi, kiminle yatarsan yat. Gerçi... eğer koyunlardan hoşlanıyorsan, bu zor olabilir. Bununla başa çıkabilir miyim bilmiyorum."

V gülümsemek zorunda kaldı. "Çiftlik hayvanlarıyla işim olmaz."

"Derinde samana dayanamıyor musun?" "Ya da dişlerimdeki yüne."

"Ah." Butch arkasına baktı. "Peki cevap ne, V?" "Ne olduğunu düşünüyorsun?"

"Sanırım erkeklerle yattın."

"Evet. Yaptım."

"Ama tahmin ediyorum..." Butch parmağını salladı. "Sanırım onları Dom olduğun dişilerden daha fazla sevmiyorsun. Her iki cinsiyet de uzun vadede senin için önemsiz çünkü hiç kimseyi gerçekten önemsemedin. Benim dışımda. Ve... cerrahın."

V gözlerini indirdi, bu kadar şeffaf olmasından nefret ediyordu ama ince perde rutinine pek de şaşırmamıştı. O ve Butch böyleydi. Sırları yoktu. Ve bu bağlamda... "Muhtemelen sana bir şey söylemeliyim, polis."

"Ne?"

"Bir keresinde bir erkeğe tecavüz etmiştim."

Dostum, sessizlikten cırcır böceklerinin cıvıltısını duyabilirdin. Bir süre sonra Butch tekrar banka oturdu.

"Yaptın mı?"

"Savaşçı kampına geri döndüğümde, idman yaparken birini yenersen, onu diğer askerlerin önünde becerirdin. Dönüşümden sonra çıktığım ilk dövüşü ben kazandım. Erkek... Sanırım bir şekilde rıza göstermişti. Yani, boyun eğdi, ama bu doğru değildi. Ben... evet, ona bunu yapmak istemedim ama durmadım." V cebinden bir sigara çıkardı ve ince beyaz sargısına baktı. "Kamptan ayrılmadan hemen önceydi. Başıma başka şeyler gelmeden hemen önce."

"Bu senin ilk seferin miydi?"

V çakmağını çıkardı ama alev almadı. "Başlamak için harika bir yol, ha."

"Tanrım..."

"Her neyse, bir süre dışarıda kaldıktan sonra bir sürü şey denedim. Gerçekten çok kızgındım ve... evet, tamamen sinirliydim." Butch'a doğru baktı. "Yapmadığım pek bir şey kalmadı, polis. Ve beni anlıyorsan çoğu da sertti. Her zaman rıza vardı, ama hala da var."

"Rayların üzerinde." V sıkıca güldü. "Hem de ilginç bir şekilde unutulabilir."

Butch bir süre sessiz kaldı. Sonra dedi ki, "Sanırım Jane'den bu yüzden hoşlanıyorum."

"Ha?"

"Ona baktığında mı? Onu gerçekten *görüyorsun* ve bu senin için en son ne zaman oldu?"

V kendini toparladı, sonra sertçe Butch'un gözlerinin içine baktı.

"Seni gördüm.

Yanlış olsa bile. Seni gördüm."

Kahretsin, sesi üzgün geliyordu. Üzgün ve...yalnız. Bu da onun konuyu değiştirmek istemesine neden oldu.

Butch V'nin kalçasına vurdu, sonra V'nin ne düşündüğünü tam olarak biliyormuş gibi ayağa kalktı. "Dinle, kendini kötü hissetmeni istemiyorum. Bu benim hayvani manyetizmam. Karşı konulmazım."

"Ukala." V'nin gülümsemesi uzun sürmedi. "Jane ve benim hakkımda romantik tarafını ateşleme, dostum. O da bir insan."

Butch'un çenesi düştü ve yüzünü buruşturdu. "Hayır, gerçekten mi? Bu *çok* şaşırtıcı! Ben de onun bir koyun olduğunu sanıyordum."

V, Butch'a lanet olası bir bakış fırlattı. "Benimle o şekilde ilgilenmiyor.

Gerçekten değil." "Bundan emin misin?"

"Evet."

"Yerinde olsam onu bırakmadan önce bu teoriyi test ederdim." Butch bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Dinle, ben... kahretsin."

"Ne?"

"Bana anlattığına sevindim. Seks olayını."

"Hiçbiri flaş haber değildi."

"Doğru. Ama bana güvendiğin için bunu yaptığını düşünüyorum."

"Anlıyorum. Şimdi onu çukura geri götür. Marissa yakında eve dönecek."

"Öyle." Butch kapıya doğru yöneldi ama sonra durup omzunun üzerinden baktı. "V?"

Vishous bakışlarını kaldırdı. "Öyle mi?"

"Bunca derin sohbetten sonra bilmen gerektiğini düşünüyorum..." Butch ciddiyetle başını salladı. "Hâlâ çıkmıyoruz."

İkisi kahkahalara boğuldu ve polis spor salonunda gözden kaybolurken hâlâ eğleniyordu.

"Bu kadar komik olan ne?" Jane sordu.

V ona bakmadan önce kendini destekledi ve kızın onun için ne kadar zor olduğunu bilmemesini umdu. "Arkadaşım sadece götlük yapıyor. Bu onun hayatının işi."

"Herkesin bir amaca ihtiyacı

vardır." "Doğru."

Yolun karşısındaki banka oturdu ve adamın gözleri sanki yıllardır karanlıktaymış ve kadın bir mummuş gibi onu yuttu.

"Tekrar beslenmen gerekecek mi?" diye sordu.

"Sanmam. Neden?"

"Rengin bozuk."

Göğsünün bu kadar gergin olması bir erkeğe bunu yapar. "Ben iyiyim." Uzun bir sessizlik oldu. Sonra dedi ki, "İçeride endişelendim."

Kadının sesindeki yorgunluk, ona duyduğu çekimin ötesine geçmesine ve omuzlarının çökmüş, gözlerinin altında koyu halkalar oluşmuş ve göz kapaklarının düşük olduğu gerçeğini fark etmesine neden oldu. Belli ki bitkin düşmüştü.

Onu bırakmalısın, diye düşündü. *Yakında.*

"Neden endişelendin?" diye sordu.

"Bir saha durumunda düzeltilmesi çok zor bir alan. Bu da öyle bir şeydi." Yüzünü ovuşturdu. "Bu arada harikaydın."

Kaşları çatıldı. "Teşekkürler."

Bir iniltiyle ayaklarını poposunun altına soktu, tıpkı yatak odasında o sandalyede yaptığı gibi. "Görüşü konusunda endişeliyim."

Adamım, keşke onun sırtını ovabilseydim dedi. "Evet, başka bir sorumluluğa ihtiyacı yok."

"Zaten bir tane var mı?"

"Protez bacak-"

"V? Seninle bir saniye konuşabilir miyim?"

V'nin kafası spor salonunun kapısına doğru döndü. Rhage geri dönmüştü, hâlâ dövüş derilerini giyiyordu. "Hey, Hollywood. N'aber?"

Jane kendini topladı. "Diğer odaya geçebilirim-"

"Kal," dedi V. Bunların hiçbiri onun için kalıcı olmayacaktı, bu yüzden ne duyduğunun bir önemi yoktu. Ayrıca... V'nin bir parçası -içki şişesiyle kafasına vurmak istemesine neden olan hüznü bir parçası- onunla geçirdiği her saniyeyi sağlamak istiyordu.

O yerine yerleşirken, V kardeşine başıyla selam verdi. "Konuş."

Rhage onunla Jane arasında bir ileri bir geri baktı, deniz mavisi gözleri V'nin zevkine göre fazla kurnazdı. Sonra adam omuz silkti. "Bu gece etkisiz hale getirilmiş bir *lesser* buldum."

"Nasıl etkisiz hale getirildi?"

"Berbat."

"Kendi içlerinden biri tarafından mı?"

Rhage ameliyathane kapısına baktı. "Hayır."

V o yöne baktı ve kaşlarını çatı. "Phury mi? Hadi ama, o asla Clive Barker saçmalığı yapmaz. Cehennem gibi bir kavga olmuş olmalı."

"Sahra kıyafetinden bahsediyoruz, V. Cerrahi kesikler. Ve bu şey kardeşinin araba anahtarlarını yutmuş ve o da onları geri almaya çalışıyormuş gibi değil. Bence bunu sebepsiz yere yaptı."

Kahretsin. Kardeşlik arasında Phury centilmen, asil bir savaşçı, izci gibi her konuda katı olan biriydi. Kendisi için her türlü standarda sahipti ve düşmanları bu iyiliği hak etmese bile savaş arenasındaki onur bunlardan biriydi.

"Buna inanamıyorum," diye mırıldandı V. "Yani... kahretsin."

Rhage cebinden bir Tootsie Pop çıkardı, ambalajını soydu ve pastayı deldi. "O şerefsizleri vergi beyannamesi gibi parçalamak istemesi umurumda değil. Beni ilgilendirmeyen şey, davranışlarını neyin yönlendirdiği. Eğer bu şekilde bıçaklıyorsa, üst düzey bir hayal kırıklığı yaşıyordur. Ayrıca bu gece suratına darbe almasının nedeni *Testere II* oynamakla meşgul olmasıysa, o zaman bu bir güvenlik sorunudur."

"Wrath'a söyledin mi?"

"Henüz değil. Önce Z ile konuşacaktım. Bu gece Havers'larda Bella ile her şeyin yolunda gittiğini varsayıyorum."

"Ah... Phury'nin *nedeni* bu o zaman, doğru mu? O dişiye ya da içindeki yavruya bir şey olursa, okuduğunuz gibi her ikisiyle de uğraşmak zorunda kalacağız." V kendi kendine küfretti, birdenbire geleceğindeki tüm hamilelikleri düşündü. *Lanet olsun.* Bu Primale boku onu öldürecek.

Rhage Tootsie Pop'u ısırdı, çıtırtı kusursuz yanağı tarafından bastırıldı. "Phury'nin ona olan takıntısını kesmesi gerekiyor."

V yere baktı. "Elinden gelse yapacağına şüphe yok."

"Dinle, ben gidip Z'yi bulacağım." Rhage beyaz çubuğu ağzından çıkardı ve mor ambalajına sardı. "İkinizin bir şeye ihtiyacı var mı?"

V, Jane'e baktı. Gözleri Rhage'ın üzerindeydi ve onu bir doktor gibi ölçüp biçiyor, vücudunun yapısını not alıyor, kafasında iç hesaplarını yapıyordu. Ya da en azından V öyle yaptığını umuyordu. Hollywood yakışıklı bir piçti.

V'nin dişleri zonklayarak uyarırken, sakinliğini ve soğukkanlılığını geri kazanıp kazanamayacağını merak ediyordu. Jane etraftayken pantolonun içindeki her şeyi kısıkanıyor gibiydi.

"Hayır, biz iyiyiz," dedi kardeşine. "Sağ ol dostum."

Rhage çıkıp kapıyı kapattıktan sonra Jane oturduğu bankta bacaklarını uzatarak yer değiştirdi. Gülünç bir memnuniyet dalgasıyla, tam olarak aynı pozisyonda oturduklarını fark etti.

"*Daha azı* nedir?" diye sordu.

Ona bakarken kendine ezik diyordu. "Benim türümü avlayarak yok etmeye çalışan bir ölümsüz katil."

"Ölümsüz mü?" Alnı sanki beyni duyduklarını reddediormuş gibi gerildi. Sanki kalite kontrolden geçmemiş bir aletmiş gibi. "Nasıl ölümsüz?"

"Uzun hikaye."

"Zamanımız var."

"O kadar da değil." Hiç de değil.

"Seni vuran bu muydu?"

"Evet."

"Peki Phury'ye ne saldırdı?"

"Evet."

Uzun bir sessizlik oldu. "Birini kestiğine sevindim o zaman."

V'nin kaşları saç çizgisiyle dans etti. "Öyle mi?"

"İçimdeki genetikçi yok olmaktan nefret eder. Soykırım... kesinlikle affedilemez." Ayağa kalktı ve Phury'ye bakmak için kapıya gitti. "Onları öldürüyor musun? *Küçükleri* mi?"

"Biz bunun için varız. Kardeşlerim ve ben savaşmak için yetiştirildik."

"Bred?" Koyu yeşil gözleri onunkilere kaydı. "Ne demek istiyorsun?"

"İçinizdeki genetikçi ne demek istediğimi çok iyi biliyor." *Primale* kelimesi kafatasında serseri bir kurşun gibi dolanırken boğazını temizledi. Kahretsin, aslında birlikte olmak istediği kadınla Seçilmiş'in damızlığı olarak geleceği hakkında konuşmak için hiç acelesi yoktu. Ki o da gidiyordu. Hem de gün batımında.

"Ve burası sizden daha fazlasını eğitmek için bir tesis mi?"

"Bize destek olacak askerler. Kardeşlerim ve ben biraz farklıyız."

"Nasıl yani?"

"Dediğim gibi, biz özellikle güç, dayanıklılık ve şifa için yetiştirildik."

"Kim tarafından?"

"Başka bir uzun

hikaye."

"Dene beni." Adam cevap vermeyince, "Hadi. Konuşabiliriz ve senin türünle gerçekten ilgileniyorum."

O değil. Onun türünden.

V bir küfür yuttu. Adamım, eğer onun hakkında biraz daha korkmuŗ olsaydı, oje s rm ŗ olurdu.

Elindeki sigarayı gerçekten yakmak istiyordu ama onun yanında bunu yapamazdı. "Standart Şeyler. En güçlü erkekler en kurnaz diŗilerle  iftleŗtirildi. Bunun sonucunda da ırkın korunması için en iyi seçenek olan benim gibi adamlar ortaya  ıktı."

"Peki ya bu  iftleŗmelerden doğan diŗiler?"

"T r n ruhani yaŗamının temeliydi."

"Neredeydi? Yani bu tür seçici üreme artık devam etmiyor mu?"

"Aslında... yeniden baŗlıyor." Kahretsin, gerçekten bir sigaraya ihtiya ı vardı.

"Bana izin verir misiniz?"

"Nereye gidiyorsun?"

"Sigara içmek için spor salonuna gidiyorum." Elindeki sarma sigarayı dudaklarının arasına sıkıŗtırdı, ayağa kalktı ve ekipman odasının kapısının hemen  otesine geçti. Spor salonunun beton duvarına yaslanarak Aquafina Őiŗesini ayaklarının dibine bıraktı ve çakmağını iyi bir Şekilde kullandı. Annesini d ŗ n rken dumanlı bir *sikiŗ* nefesi verdi.

"Kurŗun tuhaftı."

V kafasını çevirdi. Jane kapının giriŗindeydi, kollarını g  s nde kavuŗturmuŗtu, sarı saçları sanki bir eli itmiŗ gibi daęılmıŗtı.

"Affedersiniz?"

"Seni vuran kurŗun. Farklı silahlar mı kullanıyorlar?"

Bir sonraki dumanını ters yöne, ondan uzağa doğru üfledi. "Nasıl garipti?"

"Normalde mermiler konik Őekildedir,  st kısımları t fekse keskin bir açıyla gelir ya da tabancaysa daha k tt r. Senin içindeki yuvarlak."

V elindeki sigaradan bir nefes daha çekti. "Bunu röntgende mi gördün?"

"Evet, görebildiğim kadarıyla normal kurŗun gibi görünüyordu. Merminin kenarları biraz düzensizdi ama bu muhtemelen göğüs kafesinin etrafına çarpmasından kaynaklanıyordu."

"Şey... Cücelerin ne tür yeni teknolojilerle uęraŗtıęını ancak Tanrı bilir. Bizim oyuncaklarımız olduğu gibi onların da oyuncakları var." Sigarasının ucuna baktı. "Yeri gelmiŗken, teŗekk r etmeliyim."

"Ne için?"

"Beni
kurtardığın
için."

"Rica ederim." Biraz güldü. "Yreğinize çok şaşırdım."

"yle miydin?"

"Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim." Başıyla ameliyathaneyi işaret etti. "Kardeşiniz iyileşene kadar burada sizinle kalmak istiyorum, tamam mı? Onunla ilgili içimde kötü bir his var. Ne olduğunu anlayamıyorum.... İyi görünüyor, ama içgüdülerim harekete geçti ve bu şekilde harekete geçtiklerinde onları takip etmezsem hep üzülürüm. Ayrıca Pazartesi sabahına kadar gerçek hayata dönmem gerekmiyor."

V elini dudaklarına götürürken dondu kaldı. "Ne?"

dedi. "Bunda bir sorun mu var?" "Ah...hayır. Sorun yok. Hem de hiç."

Kalıyordu. Biraz daha.

V kendi kendine gülümsedi. Demek piyangoyu kazanmak böyle bir şeydi.

On Dokuzuncu Bölüm

John, Blay ve Qhuinn ile birlikte ZeroSum'un önündeki kuyrukta beklerken hiç mutlu ve rahat değildi. Yaklaşık bir buçuk saattir kulübe girmek için bekliyorlardı ve tek iyi şey gecenin taşaklarını donduracak kadar soğuk olmamasıydı.

"Burada hiç gençleşmiyorum." Qhuinn ayaklarını yere vurdu. "Ve bu bekleme kuyruğunda şebeği oynamaya da kalkmadım."

John adamın bu gece sıkı görüldüğünü kabul etmek zorundaydı: siyah açık yakalı gömlek, siyah pantolon, siyah botlar, siyah deri ceket. Koyu renk saçları ve uyumsuz gözleriyle insan dışilerin dikkatini fazlasıyla çekiyordu. Örneğin, şu anda iki esmer ve bir kızıl saçlı sıranın aşağısında geziniyordu ve ne biliyorsunuz, üçü de Qhuinn'in yanından geçerken başlarını salladı. O da karakteristik olarak utanmaz bir şekilde onlara baktı.

Blay küfretti. "Buradaki adamım bir baş belası olacak, değil mi?"

"Buna inansan iyi edersin." Qhuinn pantolonunu yukarı kaldırdı.

"Açlıktan ölüyorum."

Blay başını salladı, sonra sokağı taradı. Bunu birkaç kez yapmıştı, gözleri keskin, sağ eli ceketinin cebindeydi. John avucunun içinde ne olduğunu biliyordu: dokuzlu bir silahın kabzası. Blay silahlıydı.

Silahı bir kuzeninden aldığını ve her şeyin gizli kaldığını söylemişti. Ama öyle olması gerekiyordu. Eğitim programının kurallarından biri de dışarıdayken silah taşımamanız gerektiği idi. Bu iyi bir kuraldı, az bilginin tehlikeli bir şey olduğu teorisi üzerine inşa edilmişti ve kursiyerler konu dövüşmeye geldiğinde yarım beyinleri varmış gibi davranmamalıydı. Yine de Blay metal bir şey olmadan şehir merkezine gitmeyeceğini söylemişti ve John da o çıkıntının ne olduğunu bilmiyormuş gibi davranmaya karar vermişti.

Ayrıca küçük bir parçası da Lash ile karşılaşarlarsa bunun kötü bir fikir olmayabileceğini düşünüyordu.

"Selam hanımlar," dedi Qhuinn. "Nereye gidiyorsunuz?"

John şöyle bir baktı. Bir çift sarışın Qhuinn'in önünde durmuş, sanki onun vücudu bir sinema salonundaki şeker tezgahıymış gibi görünüyordu ve Milk Duds ile mi yoksa İsveç Balığı ile mi başlayacaklarını merak ediyorlardı.

Saçları kıkına kadar inen ve eteği kâğıt peçete büyüklüğünde olan sağdaki gülümsedi. Dişleri o kadar beyazdı ki inci gibi parlıyorlardı. "Screamer's'a gidiyorduk ama... eğer buraya geliyorsanız, planlarımızı değiştirebiliriz."

"Hepimiz için kolaylaştırın ve sıraya girin." Kolunu önünde kavuşturarak eğildi.

Sarışın arkadaşına baktı, sonra küçük bir Betty Boop manevrası yaptı, kalçası ve saçları sallanıyordu. İyi prova edilmiş gibiydi. "Centilmenleri severim."

"Ben özümün ta kendisiyim." Qhuinn elini uzattı ve Betty elini tuttuğunda onu hizaya çekti. Birkaç adam kaşlarını çattı ama Qhuinn'in bir bakışıyla saçmalamayı kestiler ki bu anlaşılabilir bir şeydi. Qhuinn onlardan daha uzun ve genişti, onların steysin vagonlarına göre bir yarı vagondu.

"Bunlar Blay ve John."

Kızlar, saçlarının renginde kızaran Blay'e bakıp gülümsedikten sonra John'un üzerinden üstünkörü bir geçiş yaptılar. Hızlıca bir çift baş selamı aldı ve sonra odak noktası tekrar arkadaşlarına döndü.

Ellerini ödünç aldığı rüzgârlığın içine sokarak, Betty'nin arkadaşının Blay'in yanına sıkışabilmesi için yoldan çekildi.

"John? İyi misin?" Blay sordu.

John *başını salladı* ve arkadaşına bakarak hızlıca imzaladı.

"Aman Tanrım," dedi Betty.

John ellerini tekrar ceplerine soktu. Kahretsin, işaret dili kullandığını şüphesiz fark etmişti ve bu iki yoldan birine gidecekti: Ya onun sevimli olduğunu düşünecekti. Ya da ona acıyacaktı.

"Saatin çok seksi!"

"Teşekkür ederim bebeğim," dedi Qhuinn. "Yeni aldım. Urban Outfitters'dan."

Ah, doğru ya. John'u hiç fark etmemişti.

Yirmi dakika sonra nihayet kulübün girişine varmışlardı ve John'un içeri girmesi bir mucizeydi. Kapıdaki fedailer proton mikroskobu dışında her şeyle kimliğini incelediler ve üçüncü biri gelip Blay ve Qhuinn'e şöyle bir bakıp hepsini içeri aldığı anda tam kafalarını sallamaya başlamışlardı.

Kapıyı iki adım geçtikten sonra John bu manzaradan hoşlanmadığına karar verdi. Her yerde insanlar vardı, o kadar çok ten gösteriyorlardı ki plajda da olabilirlerdi. Ve şuradaki çift... kahretsin, adamın eli kadının eteğinde miydi?

Hayır, arkasındaki adamın eliydi. Öpmediği adamın.

Etrafta tekno müzik bangır bangır çalıyor, tiz ritimler ter, parfüm ve seks olduğundan şüphelendiği misk kokulu bir şeyle tıkanmış havada çınılıyordu. Lazerler loşluğu mızraklıyor, belli ki tam gözbebeklerini hedef alıyordu, çünkü nereye baksa onu iyi bir şekilde çiviliyorlardı.

Keşke güneş gözlüğü ve kulak tıkacı olsaydı diye düşündü.

Çifte, daha doğrusu üçlüye tekrar baktı. Emin değildi ama kadının elleri her ikisinin de pantolonunun içinde gibiydi.

Gözleri de bağlansa nasıl olur diye düşündü.

Qhuinn'in önderliğinde beşi, araba büyüklüğünde fedailer tarafından korunan, etrafı çevrili bir alana doğru ilerledi. Biftek kafalı barikatın diğer tarafında, akan sudan bir duvarla ayaktakımından ayrılmış, deri kabinlerde oturan şık insanlar vardı, tasarımcı takımları giyen ve şüphesiz John'un telaffuz edemediği likör içen tipler.

Qhuinn bir posta güvercini gibi kulübün arka tarafına yöneldi, duvara yaslanıp yerdeki sürtüşmeleri iyi görebileceği ve bara kolay erişebileceği bir yer seçti. Bayanlardan ve Blay'den içki siparişlerini aldı ama John sadece başını salladı. Burası hafifçe gevşemek için bile iyi bir ortam değildi.

Tüm bunlar ona Kardeşlik'le yaşamaya başlamadan önceki zamanları hatırlatıyordu. Dışarıda tek başına olduğu zamanlarda etrafındaki en küçük kişi olmaya alışkındı ve dostum, bu burada da geçerliydi. Herkes ondan daha uzun boyluydu, kalabalık, hatta kadınlar bile onun üzerindeydi. Ve bu onun tüm içgüdülerini ortaya çıkardı. Kendinizi koruyacak çok az fiziksel kaynağınız varsa, seçiren duyularınıza güvenmek zorundaydınız: Onu her zaman kurtaran strateji, iki ayağı üzerinde durmak ve kışını çekiştirmekti.

Bir sefer hariç onu kurtardım.

"Tanrım... çok sıkısın." Qhuinn'in yokluğunda kızlar Blay'in üzerine çullanmıştı, özellikle de onun bir okşama direği olduğunu düşünen Betty.

Belli ki Blay'in oyunu yoktu, çünkü hızlı bir geri dönüşü yoktu. Ama kesinlikle onları başından savmıyor, Betty'nin ellerinin istediği yere gitmesine izin veriyordu.

Qhuinn, pirinç topların çınlama sesleri eşliğinde bara doğru yürüdü. Tanrım, tam havasındaydı, her iki elinde iki Corona, gözleri kızların üzerindeydi. Zaten seks yapıyormuş gibi hareket ediyordu, kalçaları adımlarıyla birlikte kayıyor, omuzları parçaları çalışır durumda ve kullanılmaya hazır bir adamın dönüşünü yapıyordu.

Adam kalabalığın arasından geçerken kızların gözleri parlıyordu.

"Hanımlar, çabalarım için bahşişe ihtiyacım var." Blay'e biralardan birini uzattı, diğerinden bir yudum aldı ve diğer ikisini başının üzerinde tuttu. "Bana istediğimden biraz ver."

Betty topun üzerine çıkmış, iki elini de Qhuinn'in göğsüne koymuş ve geriniyordu. Qhuinn başını biraz eğdi ama ona pek yardımcı olmadı. Bu da onun daha çok çalışmasına neden oldu. Dudakları buluştuğunda, Qhuinn'inki bir gülümsemeye dönüştü... ve uzanıp diğer kızı kendine çekti. Betty buna hiç aldırış etmedi ve arkadaşını kendine çekmeye yardım etti.

Betty sahnede fısıldayarak, "Hadi tuvalete gidelim," dedi.

Qhuinn Betty'ye doğru eğildi ve arkadaşına bir Fransız öpücüğü kondurdu. "Blay? Bize katılmak ister misin?"

Blay birasını sertçe yutarak geri attı. "Hayır, takılacağım. Sadece rahatlamak istiyorum."

Gözleri bir anlığına John'a döndüğünde blöfünü gördü. Bu da John'u kızdırdı. *Bebek bakıcısına ihtiyacım yok.*

"Biliyorum dostum."

Kızlar, Qhuinn'in omuzlarından bir dizi perde gibi sarkarken kaşlarını çattılar, sanki John vızıldayan bir drama kraliçesiymiş gibi. Ve Qhuinn onlardan uzaklaşmaya başladığında kesinlikle sinirli görünüyorlardı.

John sert gözlerle arkadaşını süzdü. *Sakin kaçmayı aklından bile geçirme. Seninle bir daha asla konuşmayacağım.*

Betty başını eğdi, sarı saçları Qhuinn'in kolunun üzerinden kayıyordu. "Sorun nedir?"

John imzaladı. *Ona bir sorun olmadığını söyle ve git seviş. Ben ciddiğim, Qhuinn.*

Qhuinn geri imzaladı. *Seni bırakmak doğru gelmiyor.*

"Bir sorun mu var?" Betty cıvıladı.

Eğer gitmezsen, ben gidiyorum. Bu kulüpten çıkıp gideceğim, Qhuinn. Gerçekten.

Qhuinn'in gözleri kısa süreliğine kapandı. Sonra Betty tekrar yanlış bir şey söyleyemedi, "Gidelim hanımlar. Hemen döneceğiz."

Qhuinn dönerken ve kızlar onunla birlikte uzaklaşırken John imzaladı, *Blay, git yat. Ben burada bekleyeceğim.* Arkadaşı cevap vermeyince, "Blay?" diye imzaladı. *Kıçını kaldır!*

Bir an tereddüt etti. "Yapamam."

Neden?

"Çünkü ben... ah, seni terk etmeyeceğime söz verdim." John dondu kaldı. *Kime söz vermiştin?*

Blaylock'un yanakları bir trafik lambası gibi parladı. "Zsadist. Değişim geçirdikten hemen sonra, dersten sonra beni bir kenara çekti ve eğer seninle çıkarsak... bilirsin işte, dedi."

Öfke John'un kafasının içine sızdı ve kafatasının uğuldamasına neden oldu. "Sadece üstünü değiştirene kadar, John."

John başını salladı, çünkü sesiniz olmadığında ve çılgılık atmak istediğinizde yaptığınız şey buydu. Aceleyle, gözlerinin arkasındaki çarpıntı geri geldi.

Bak ne diyeceğim, imzaladı. Benim için endişeleniyorsan, silahını ver.

O anda üzerinde bir büstiyer ve üzerine malayla yapıştırılmış gibi duran bir pantolonla ateşli bir esmer yanından geçti. Blay'ın gözleri ona takıldı ve etrafındaki hava değişti, vücudu ısı yaymaya başladı.

Blay, burada bana ne olacak? Lash getirse bile-

"Bu kulüpten men edildi. Bu yüzden buraya gelmek istedim."

Nasıl... Tahmin edeyim, Zsadist. Sana sadece buraya gelebileceğimizi mi söyledi?

"Belki."

Silahu bana ver. Yürü bakalım.

Esmer kadın barda yerini aldı ve omzunun üzerinden baktı. Tam Blay'e.

Beni terk etmiyorsun. İkimiz de kulüpteyiz. Ve burada gerçekten sinirleniyorum.

Bir duraklama oldu. Sonra silah el değiştirdi ve Blay sanki çok gerginmiş gibi birasını yudumladı.

İyi şanslar, John imzaladı.

"Kahretsin, ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok. Bunu yapmak istediğimden bile emin değilim."

İstiyorsun. Ve bunu ç ö z e c e k s i n . Şimdi o başkasını bulmadan git.

John sonunda yalnız kaldığında duvara yaslandı ve küçük ayak bileklerini çaprazladı. Kalabalığı izlerken onlara imrendi.

Kısa bir süre sonra, sanki biri ona adını seslenmiş gibi bir tanıma şoku yaşadı. Etrafına bakındı, acaba Blay ya da

Qhuinn onun için bağırmıştı. Hayır. Qhuinn ve sarışınlar ortalıkta görünmüyordu ve Blay bardaki esmer kıza dikkatle eğiliyordu.

Birinin onu aradığından emin olması dışında.

John önündeki kalabalığa odaklanarak ciddi bir şekilde bakmaya başladı. Her yerde insanlar vardı ama etrafta özel olarak kimse yoktu ve tamamen tanıdığı bir yabancıyı gördüğünde delirdiğine karar vermek üzereydi.

Kadın barın sonundaki gölgelerde duruyordu, arkadan aydınlatılmış içki şişelerinin pembe ve mavi ışıkları onu zar zor aydınlatıyordu. Uzun boylu ve bir erkek kadar sert yapıydı, süper kısa siyah saçları ve onunla uğraşmanın kendi sorumluluğunuzda olduğunu yüksek sesle ve net bir şekilde duyuran bir yüz ifadesi vardı. Gözleri ölümcül derecede zeki, savaşçı ciddiyetindeydi ve... ona dikilmişti.

Vücudu bir anda kendini kaybetti, sanki biri ona iki tane dörtlükle vururken cildini parlatıyordu: Anında nefesi kesildi, başı döndü ve yüzü kızardı ama en azından baş ağrısını unuttu.

Yüce İsa, buraya geliyordu.

Yürüyüşü güç ve güven doluydu, sanki avını takip ediyor gibiydi ve ondan daha ağır olan erkekler fareler kadar hızlı bir şekilde yolundan çekiliyordu. O yaklaşırken John rüzgârlığını kurcalıyor, kendini daha erkeksi göstermeye çalışıyordu. Bu *tam* bir şakaydı.

Sesi derindi. "Ben bu kulübün güvenliğiyim ve senden benimle gelmeni istemek zorundayım."

Kadın cevap beklemeden adamın koluna girdi ve onu karanlık bir koridora götürdü. Ne olduğunu anlayamadan onu bir sorgu odasına itti ve kadife bir Elvis gibi duvara çiviledi.

Ön kolu adamın soluk borusuna girdiğinde ve adam nefes nefese kaldığında, kadın onu okşadı. Eli göğsünün üzerinden geçip kalçalarına doğru inerken hızlı ve kişiliksizdi.

John gözlerini kapadı ve ürperdi. Kahretsin, bu tahrik ediciydi. Eğer ereksiyon olabilseydi, şu anda çekiç gibi sertleşmiş olacağından emindi.

Sonra Blay'in ruhsatsız silahının ödünç aldığı pantolonun büyük arka cebinde olduğunu hatırladı.

Kahretsin.

Yerleşkedeki ekipman odasında, Jane ameliyat ettiği adamı görmesine izin veren bankın üzerine oturdu. V'nin sigarasını bitirmesini bekliyordu ve egzotik tütününün hafif kokusu burnunu sızlatıyordu.

Tanrım, onun rüyası. Elinin onun arasında hareket edişi-

Bir ağrı başladığında bacak bacak üstüne attı ve onları birbirine sıktı. "Jane?"

Boğazını temizledi. "Evet?"

Sesi açık kapıdan içeri süzülürken alçaktı, şehvetli, bedensiz bir tını. "Ne düşünüyorsun Jane?"

Oh, evet, doğru, sanki ona fantezi kurduğunu söyleyecekmiş gibi

-

Bekle bir dakika. "Zaten biliyorsun, değil mi?" Adam sessiz kaldığında, kadın

kaşlarını çattı. "Bu bir rüya mıydı? Yoksa sen..." Cevap yok.

Pervazdan onu görebilene kadar öne doğru eğildi. İzmariti bir şişe suyun içine sokarken nefes veriyordu.

"Bana ne yaptın?" diye sordu.

Kapağı sıkıca kapattı, ön kollarındaki kaslar esnedi. "Benden istemediğin bir şey değil."

Adam ona bakmasa da parmağını bir silahmış gibi ona doğrulttu. "Sana söyledim. Aklımdan uzak dur."

Gözleri onunkilere kaydı. Oh... Tanrım... yıldızlar kadar beyaz, güneş kadar sıcak yanıyorlardı. Yüzüne çarptıkları anda seksi onun için çiçek açtı, beslenmeye hazır bir ağız genişçe açıldı.

"Hayır," dedi, ama neden rahatsız olduğunu bilmiyordu. Vücudu kendi adına konuşuyordu ve o da bunu çok iyi biliyordu.

V'nin dudakları sert bir gülümsemeyle kalktı ve derin bir nefes aldı. "Şu anda kokuna bayılıyorum. Kafana girmekten daha fazlasını yapmak istememe neden oluyor."

Okaaaaaaay, belli ki erkeklerin yanı sıra kadınlardan da hoşlanıyordu. Yüz ifadesi aniden soldu. "Ama merak etmeyin.

Oraya gitmeyeceğim."

"Neden olmasın?" Soru ağzından çıkarken Jane kendine lanet okudu. Eğer bir erkeğe onu istemediğinizi söylediyse ve o da sizinle seks yapmayacağını söylediyse, genellikle vereceğiniz tepki protesto gibi bir şey *olmazdı*.

V kapıdan içeri eğildi ve su şişesini odanın diğer ucuna fırlattı. Sanki bir iş gezisinden eve dönüyormuş ve geri döndüğü için çok rahatlamış gibi kararlı bir parıltıyla çöp kutusuna düştü. "Benimleyken hoşuna gitmezdi. Pek değil."

Çok yanıliyordu.

Kapa çeneni. "Neden?"

Kahretsin! Tanrı aşkına, ne diyordu?

"Gerçek ben olsaydım hoşuna gitmezdi. Ama sen uyurken olanlar için mutluydum. Mükemmel hissettin, Jane."

Onun adını kullanmayı bırakmasını diledi. Dudaklarından her çıktığında, onu anlamadığı sulara sürüklediğini, kendine zarar verene kadar içinde çırpınacağı bir ağa çektiğini hissediyordu.

"Neden sevmeyeyim ki?"

Adamın göğsü genişledikçe, onun tahrik kokusunu aldığını anladı. "Çünkü kontrolü seviyorum, Jane. Ne dediğimi anlıyor musun?"

"Hayır, bilmiyorum."

Adam ona doğru dönerek kapı aralığını doldurdu ve kızın gözleri, hain oldukları için doğrudan kalçalarına gitti. Vay anasını, adam ereksiyon halindeydi. Tamamen uyarılmıştı. Adamın üzerindeki pazen pijama altlarını iten kalın detayı görebiliyordu.

Oturduğu halde sallanıyordu.

"Dom'un ne olduğunu biliyor musun?" dedi alçak bir

sesle. "Dom... yani..." *Vay be.* "Cinsel baskın mı?"

Başını salladı. "Benimle seks böyle olur."

Jane'in dudakları aralandı ve gözlerini kaçırmak zorunda kaldı. Ya bu olacaktı ya da yanacaktı. Bu alternatif yaşam tarzı konusunda hiç deneyimi yoktu. Bırakın bu işlerle uğraşmayı, düzenli seks için bile fazla zamanı yoktu.

Kahretsin, ama onunla tehlikeli ve vahşi olmak şu anda oldukça çekici görünüyordu. Gerçi belki de bunun nedeni, uyanık olsa bile, tüm niyet ve amaçlar için bunun gerçek hayat olmamasıydı.

"Ne yapıyorsunuz?" diye sordu. "Yani onları... bağlıyor musun?" "Evet."

Onun devam etmesini bekledi. Devam etmeyince, "Başka bir şey var mı?" diye fısıldadı.

"Evet."

"Anlat bana."

"Hayır."

Demek işin içinde acı vardı, diye düşündü. Onları sikmeden önce canlarını yakmıştı. Muhtemelen sikişirken de. Yine de... Red Sox'u kollarında çok nazikçe tuttuğunu hatırlıyordu. Belki de erkekler onun için farklıydı?

Müthiş. Adam kaçırma uzmanlığı olan biseksüel baskın bir vampir. Adamım, birçok nedenden dolayı onun hakkında böyle hissetmemeliydi.

Jane elleriyle yüzünü kapattı ama ne yazık ki bu sadece ona bakmasını engelledi. Kafasının içinde olup bitenlerden kaçış yoktu. Onu istiyordu.

"Lanet olsun," diye mırıldandı. "Sorun ne?"

"Hiçbir şey." Tanrım, tam bir yalancıydı. "Yalancı."

Harika, demek o da bunu biliyordu. "Şu anda hissettiğim gibi hissetmek istemiyorum, tamam mı?"

Uzun bir duraklama oldu. "Peki sen nasıl hissediyorsun, Jane?" Jane hiçbir şey söylemeyince, adam mırıldandı: "Beni arzulamaktan hoşlanmıyorsun, değil mi? Sapık olduğum için mi?"

"Evet."

Bu kelime ağzından çıkıvermişti ama aslında gerçek bu değildi. Kendine karşı dürüst olsaydı, sorun bundan daha fazlasıydı... her zaman zekasıyla gurur duymuştu. Aklın duygulara üstün gelmesi ve mantığa dayalı karar verme onu asla hayal kırıklığına uğratmayan şeyler olmuştu. Yine de içgüdülerinin onsuz çok ama çok daha iyi olacağını söylediği bir şeye göz dikmişti.

Uzun bir sessizlik olduğunda ellerinden birini bıraktı ve kapıya baktı. Adam artık pervazların arasında durmuyordu ama fazla uzaklaşmadığını hissetti. Tekrar öne doğru eğildi ve onu gördü. Duvara dayanmış, spor salonunun mavi minderlerinin üzerinden denize bakar gibi bakıyordu.

"Özür dilerim," dedi. "Öyle demek istememiştim."

"Evet, yaptın. Ama sorun değil. Ben neysem oyum." Eldivenli eli esnedi ve kız bunun bilinçsizce olduğunu hissetti.

"Gerçek şu ki..." Cümlesini bitirdiğinde, ona bakmamasına rağmen adamın kaşlarından biri kalktı. Kadın boğazını temizledi. "Gerçek şu ki, kendini korumak iyi bir şeydir ve tepkilerimi belirlemelidir."

"Ve öyle değil mi?"

"Her zaman değil. Seninleyken, her zaman değil."

Dudakları hafifçe kalktı. "O zaman hayatımda bir kez olsun farklı olduğuma sevindim." "Ben korkuyorum."

Anında ciddileşti, elmas parlaklığındaki gözleri onunkilerle buluştu. "Üzülme. Sana zarar vermeyeceğim. Ve başka bir şeye de izin vermeyeceğim."

Bir anlığına savunması düştü. "Söz mü?" dedi kısık sesle.

Eldivenli elini tamir ettiği kalbin üzerine koydu ve anlamadığı güzel kelimelerle konuştu. Sonra tercüme etti: "Şerefim ve damarlarımdaki kan üzerine yemin ediyorum."

Gözleri ondan uzaklaştı ve ne yazık ki bir mınçık rafına takıldı. Silahlar mandallara asılmıştı, siyah sapları zincirli omuzlarından uzanan kollar gibi ölümcül hasar vermeye hazırды.

"Hayatımda hiç bu kadar korkmamıştım."

"Siktir... Özür dilerim Jane. Tüm bunlar için üzgünüm. Ve gitmene izin vereceğim. Aslında artık istediğin zaman gitmekte özgürsün. Sadece söyle ve seni eve götüreyim."

Ona döndü ve yüzüne baktı. Sakalları keçi sakalının etrafında uzamış, çenesini ve elmacık kemiklerini gölgeleyerek onu daha da tekinsiz göstermişti. Gözlerinin etrafındaki dövmele ve iri cüssesiyle, bir ara sokakta onunla karşılaşsa, vampir olduğunu bilmese bile dehşet içinde kaçardı.

Ve yine de buradaydı, onu güvende tutması için ona güveniyordu.

Duyguları gerçek miydi? Yoksa Stockholm sendromu içinde diz boyu muydu?

Onun geniş göğsünü, sıkı kalçalarını ve uzun bacaklarını izledi. Tanrım, hangisi olursa olsun, onu başka hiçbir şey gibi istemiyordu.

Yumuşak bir hırıltı çıkardı.

"Jane..." "Kahretsın."

O da küfretti ve bir sonraki sigarasını yaktı. Nefesini verirken, "Seninle olamamamın başka bir nedeni daha var," dedi.

"Hangisi?"

"Isırırım, Jane. Ve kendimi durduramam. Seninleyken olmaz."

Rüyasında adamın dişlerinin yumuşak bir tırmalama ile boynuna doğru ilerlediğini hatırladı. Böyle bir şeyi nasıl isteyebileceğini merak ederken bile vücudu sıcaklıkla dolup taşı.

V eldivenli elindeki sigarayla kapı aralığına doğru geri adım attı. Sigaranın ucundan ince ve zarif bir kadın saçı gibi dumanlar yükseliyordu.

Gözleri birbirine kilitlenmişken, boştaki elini göğsünde, karnında, pijama altının ince fanilasının arkasındaki o ağır ereksiyona doğru gezdirdi. Adam kendini avuçlarken, Jane sertçe yutkundu, saf şehvet ona linebacker tarzında çarptı, o kadar sert vurdu ki neredeyse banktan düşecekti.

"Eğer bana izin verirsen," dedi sessizce, "seni uykunda tekrar bulacağım. Seni bulacağım ve başladığım işi bitireceğim. Bunu ister misin, Jane? Benim için gelmek ister misin?"

PT odasının dışından bir inilti duyuldu.

Jane banktan kalkıp yeni hastasını kontrol etmek için içeri girerken ayağı takıldı. Kaçtığı belliydi ama her neyse, aklını kaybetmişti, bu yüzden gururu bu noktada pek de önemli değildi.

Sedyede yatan Phury acı içinde kıvranıyor, yüzünün yan tarafındaki bandaja vuruyordu.

"Hey...sakin ol." Elini onun koluna koyarak onu durdurdu. "Sakin ol. Bir şeyin yok."

Omzunu okşadı ve titreyerek sakinleşene kadar onunla konuştu.

"Bella..." dedi.

V'nin köşede durduğunun farkında olarak, "Bu onun karısı mı?" diye sordu.

"İkizinin karısı."

"Oh."

"Evet."

Jane bir stetoskop ve tansiyon manşonu aldı ve hızlı bir hayati kontrol yaptı. "Senin türünün tansiyonu normalde düşük mü?"

"Evet. Kalp atış hızı da."

Elini Phury'nin alnına koydu. "O sıcak. Ama senin vücut sıcaklığın bizimkinden daha yüksek, değil mi?"

"Öyle."

Parmaklarını Phury'nin rengârenk saçlarına daldırdı ve kalın dalgalar arasında gezdirerek karışıklıkları düzeltti. İçinde bir çeşit siyah yağlı madde vardı-

"Ona dokunma," dedi V.

Kolunu geriye doğru savurdu. "Neden? Ne oldu?"

"Düşmanlarımın kanı. Senin üzerinde istemiyorum." Yanına yaklaştı, onu bileğinden tuttu ve lavaboya götürdü.

Doğasına aykırı olmasına rağmen, adam ellerini sabunlayıp yıkarken bir çocuk gibi hareketsiz ve itaatkâr durdu. Hem çıplak avucunun hem de deri eldiveninin parmaklarının üzerinde kaydığını hissetmek... ve sürtünmeyi kayganlaştıran köpükler... ve onun içine sızan ve kolundan yukarı akan sıcaklığı onu pervasızlaştırdı.

"Evet," dedi onun ne yaptığına bakarken. "Evet, ne?"

"Uykumda bana tekrar gel."

Yirminci Bölüm

ZeroSum'un güvenlik şefi olarak Xhex evinde hiçbir şekilde silah bulunmasından hoşlanmıyordu ama özellikle metal fetişi olan serserilerin taşaklarına kadar silahlanmış bir şekilde etrafta dolaşmasından hoşlanmıyordu.

911 aramaları böyle oluyordu. Caldwell Polis Departmanı'yla uğraşmaktan nefret ederdi.

Bu yüzden, söz konusu küçük pislği tartaklarken ve yanında durduğu kızıl saçlıdan aldığı silahı bulurken hiç özür dilemedi. Çocuğun pantolonundan dokuz milimetreyi çekip çıkardı, şarjörü çıkardı ve Glock'un kovanını masanın üzerine fırlattı. Mermi kovanını derisinin içine koyduktan sonra çocuğun üstünü arayıp kimlik kontrolü yaptı. Üstünü ararken onun kendi türünden biri olduğunu hissetti ve bir şekilde bu onu daha da heyecanlandırdı.

Olması için de bir sebep yok. İnsanların aptal olma gibi bir şansları yoktu.

Onu döndürüp bir sandalyeye oturttu ve cüzdanını açarken omzundan tuttu. Ehliyetinde John Matthew yazıyordu ve doğum tarihi yirmi üç yaşındaydı. Adres, adamın daha önce hiç görmediğine bahse girmeye hazır olduğu, şehrin ortalama, çekirdek ailelerden oluşan bir bölgesiydi.

"Kimliğinizin bana ne söylediğini biliyorum, ama gerçekte kimsiniz? Ailen kim?"

Birkaç kez ağzını açtı ama ağzından bir şey çıkmadı çünkü çok korktuğu belliydi. Bu da çok mantıklıydı. Parıltısından sıyrıldığında, solgun yüzündeki parlak mavi gözleri basketbol topu gibi kocaman olan bir pretransın cücesinden başka bir şey değildi.

Evet, sert biriydi. Klik, klik, bang, bang ve tüm o gangster saçmalıkları. Tanrım, böyle numaracıları yakalamaktan sıkılmıştı. Belki de biraz serbest kalıp en iyi yaptığı işe geri dönmenin zamanı gelmişti. Ne de olsa suikastçılar doğru çevrelerde her zaman rağbet görürdü. Yarı *senfath* olduğu için de iş tatmini kaçınılmazdı.

"Konuş," dedi cüzdanı masanın üzerine bırakırken. "Senin ne olduğunu biliyorum. Ailen kim?"

Şimdi gerçekten şaşırmış görünüyordu, gerçi bu ses tonuna pek yardımcı olmamıştı. Yaşadığı şoku atlattıktan sonra tek yaptığı ellerini göğsünün önünde çırpma oldu.

"Benimle oyun oynama. Eğer taşıyacak kadar erkeksen, artık korkak olman için bir neden yok. Yoksa sen gerçekte böylesin de metal seni erkek yapmak için mi var?"

Ağır çekimde ağzı kapandı ve elleri kucağına düştü. Sanki sönüyormuş gibi gözleri kısıldı ve omuzları içe doğru kıvrıldı.

Sessizlik uzadı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Bak evlat, bütün gece buradayım ve çok uzun bir dikkat sürem var. Yani istediğin kadar sessizlik numarası yapabilirsin. Hiçbir yere gitmiyorum, sen de öyle."

Xhex'in kulaklığı çaldı ve bar fedaisi konuşmayı bıraktığında, "Güzel, onu içeri getirin," dedi.

Bir saniye sonra kapı çalındı. Kapıyı açtığında, astı, çocuğa silahı veren kızıl saçlı vampirle birlikte önde ve ortadaydı.

"Teşekkürler, Mac."

"Sorun değil patron. Barın arkasındayım."

Kapıyı kapattı ve kızıl saçlıya baktı. Geçiş dönemini geride bırakmıştı ama çok da değil: Henüz boyunun ölçüsünü tam olarak alamamış gibi bir hali vardı.

Elini süet ceketinin iç cebine sokarken, "Kimlik dışında bir şey çıkarırsan seni bizzat sedyeye koyarım" dedi.

Durakladı. "Bu onun kimliği." "Bana çoktan gösterdi."

"Gerçek olanı değil." Adam elini uzattı. "Bu onun gerçek eli."

Xhex lamine kartı aldı ve yeni çekilmiş bir fotoğrafın altındaki Eski Dil karakterlerini taradı. Sonra çocuğa baktı. Çocuk Xhex'in gözlerine bakmayı reddetti; öylece oturdu ve sanki oturduğu sandalye tarafından yutulmak istiyormuş gibi bir ifade takındı.

"Kahretsın."

"Bana bunu da göstermem söylendi," dedi kızıl saçlı adam. Kare şeklinde katlanmış ve siyah balmumuyla mühürlenmiş kalın bir kâğıt parçası uzattı. Rütbe işaretini gördüğünde tekrar küfretmek istedi.

Kraliyet arması.

Lanet mektubu okudu. İki kez. "Bu bende kalabilir mi, Red?"

"Hayır. Lütfen yap."

Tekrar katlarken "Kimliğin var mı?" diye sordu.

"Evet." Bir başka lamine kart daha önüne geldi.

Kontrol ettikten sonra iki kartı da geri verdi. "Bir dahaki sefere buraya geldiğinde sırada bekleme. Fedainin yanına git ve adımı söyle. Seni almaya geleceğim." Silahı eline aldı. "Bu senin mi onun mu?"

"Benim. Ama sanırım onun almasını tercih ederim. O daha iyi bir nişancı."

Şarjörü Glock'un kabzasına geri taktı ve namluyu aşağıya indirerek sessiz çocuğa doğru uzattı. Silahı ondan alırken eli titremedi ama bu şey onun kaldıramayacağı kadar büyük görünüyordu. "Kendini savunmak zorunda kalmadıkça onu burada kullanma. Anlaştık mı?"

Çocuk bir kez başını salladı, kışını koltuktan kaldırdı ve yarı otomatik silahı çıkardığı cebine sokarak gözden kayboldu.

Tanrım. Lanet olsun. O sıradan bir pretrans değildi. Kimliğine göre bu, Kara Hançer savaşçısı Darius'un oğlu Tehrror'du. Bu da onun gözetimindeyken başına bir şey gelmemesini sağlaması gerektiği anlamına geliyordu. Rehv'le birlikte ihtiyaç duyacakları son şey çocuğun ZeroSum mülkünde hasar görmüş halde bulunmasıydı.

Harika. Bu, rugby oyuncularıyla dolu bir soyunma odasında kristal bir vazoya sahip olmak gibiydi.

Ve üstüne üstlük, dilsizdi.

Başını iki yana salladı. "Rocke'un oğlu Blaylock, sen ona göz kulak ol, biz de oluruz."

Kızıl saçlı başını salladığında, çocuk nihayet yüzünü ona doğru kaldırdı ve nedense parlak mavi bakışları onu rahatsız etti. Tanrım... çocuk yaşlıydı. Onun gözünde bir antikaydı ve kız bir an için afallamıştı.

Boğazını temizleyerek döndü ve kapıya doğru gitti. Kapıyı açtığında kızıl saçlı kadın, "Bekle, adın ne?" diye sordu.

"Xhex. Onu bu kulüpte herhangi bir yere bırakırsan seni hemen bulurum. Bu benim işim."

Kapı kapanırken John aşağılanmanın dondurma gibi olduğuna karar verdi: Birçok farklı aroması vardı, insanı ürpertiyor ve öksürme isteği uyandırıyordu.

Rocky Road'dan bahsediyorum. Şu anda o bokta boğuluyordu.

Korkak. Tanrım, bu kadar açık mıydı? Onu tanı mıyordu bile ama doğru anlamıştı. O kesinlikle bir korkaktı. Öldürülenlerin intikamı alınmamış, sesi çıkmayan ve vücudu on yaşındaki bir çocuğun bile imreneceği bir şey olmayan zayıf bir korkak.

Blay büyük ayaklarını sürüyerek yürüdü, botlarından çıkan yumuşak ses küçük odada bağırarak biri kadar yüksekti. "John? Eve gitmek ister misin?"

Oh, müthiş. Sanki yetişkinlerin partisinde uykusu gelmiş beş yaşında bir çocuk gibiydi.

Öfke gök gürültüsü gibi yuvarlandı ve John onun tanıdık ağırlığının onu toprakladığını, ona enerji verdiğini hissetti. Dostum, bunu çok iyi biliyordu. Bu, Lash'i sırt üstü yatıran türden bir öfkeydi. Bu, John'un o çocuğun suratını ketçap gibi kızarana kadar dövmesine neden olan türden bir hırçınlıktı.

Bir mucize eseri, John'un kafasında hâlâ mantıklı bir şekilde çalışan iki nöron, yapması gereken en iyi şeyin eve gitmek olduğunu söylüyordu. Eğer burada, bu kulüpte kalırsa, o kadının söylediklerini tekrar tekrar yaşayacaktı, ta ki kafayı yiyip gerçekten aptalca bir şey yapana kadar.

"John? Hadi eve gidelim."

Hay sikeyim. Bunun Blay'in büyük gecesi olması gerekiyordu. Onun yerine iyi ve sert bir şekilde sevişme şansından mahrum bırakıldı. *Fritz'i arayacağım. Sen Qhuinn'le kal.*

"Hayır. Birlikte gidiyoruz."

Birden John ağlayacak gibi hissetti. *O kağıt parçasında ne vardı? Ona verdiğin mi?*

Blay kızardı. "Bunu bana Zsadist verdi. Eğer bir çatlak bulursak bunu göstermemi söyledi."

Peki neydi o?

"Z, kral olarak Wrath'tan geldiğini söyledi. Onun senin *Ghardian*'ın olduğu gerçeğiyle ilgili bir şey."

Neden bana söylemedin?

"Zsadist sadece mecbur kalırsam göstermemi söyledi. Ve buna sen de dahilsin."

John sandalyeden kalktı ve ödünç aldığı giysilerini düzeltti.

Bak, kalmanı, sevişmeni ve iyi vakit geçirmeni istiyorum.

"Birlikte geliyoruz. Birlikte ayrılıyoruz."

John arkadaşına ters ters baktı. *Sırf Z bana bakıcılık yapman gerektiğini söyledi diye-*

Kayıtlı tarihte ilk kez Blay'in yüzü sertleşti. "Siktir git, ben olsam yine de yapardım. Ve sen UFC'ye gitmeden önce, şunu belirtmek isterim ki

Eğer rollerimiz tersine dönseydi, sen de aynı şeyi yapardın. İtiraf et. Kesinlikle yapardın. Biz arkadaşız. Geri çekiliriz. Bu kadar yeter. Şimdi kes şu saçmalığı."

John oturduğu sandalyeyi tekmelemek istedi. Neredeyse atıyordu da.

Onun yerine elleriyle "*Kahretsin*" diye imzaladı.

Blay bir BlackBerry çıkardı ve aradı. "Qhuinn'e ne zaman isterse gelip onu alacağımı söyleyeceğim."

John bekledi ve Qhuinn'in loş ve yarı özel bir yerde o insan kadınlardan biriyle ya da ikisiyle birden ne yaptığını hayal etti. En azından iyi bir gece geçiriyordu.

"Hey, Qhuinn? Evet, ben ve John eve gidiyoruz. Hayır, her şey yolunda. Sadece güvenlikle bir sorun yaşadık... Hayır, yok... Hayır, her şey yolunda. Hayır, gerçekten. Qhuinn, durmak zorunda değilsin- Alo?" Blay telefonuna baktı. "Bizimle ön kapıda buluşacak."

İkisi küçük odadan çıktılar ve John kendini kuduz-laustrofobik hissedene kadar sıcak ve terli insanların arasına girip çıktılar, sanki diri diri gömülmüş ve toprak soluyormuş gibi.

Sonunda ön kapıya vardıklarında Qhuinn sol tarafta, siyah duvarın önünde duruyordu. Saçları dağılmış, gömleğinin kuyruğu dışarı sarkmış, dudakları kızarmış ve biraz şişmişti. Yakından bakıldığında parfüm gibi kokuyordu.

İki farklı tür.

"İyi misin?" diye sordu John'a.

John cevap vermedi. Herkesin gecesini mahvetmiş olmasına dayanamadı ve kapıya doğru yürümeye devam etti. Ta ki o garip çağrıyı tekrar hissedene kadar. Ellerini itme çubuğuna koyarak durdu ve omzunun üzerinden baktı.

Güvenlik şefi orada, zeki gözleriyle onu izliyordu. Bir kez daha gölgelerin arasında, tercih ettiğinden şüphelendiği bir yerdeydi.

Onun her zaman kendi yararına kullandığından şüphelendiği bir yer.

Vücudu tepeden tırnağa karıncalanırken, yumruğunu duvara, kapıya, birinin üst dudağına geçirmek istedi. Ama bunun ona arzuladığı tatmini getirmeyeceğini biliyordu. Bir gazetenin spor bölümünü yumruklamak için yeterli üst vücut gücüne sahip olduğundan şüpheliydi.

Bunun farkına varması doğal olarak onu daha da kızdırdı.

Ona sırtını döndü ve gecenin serinliğine doğru yürüdü. Blay ve Qhuinn kaldırımında ona katılır katılmaz, "*Bir süre etrafta dolaşacağım,*" diye imzaladı. *İsterseniz siz de benimle gelebilirsiniz ama*

beni bundan vazgeçirecek. Şu anda bir arabaya binip eve gitmemin imkanı yok. Anladın mı?

Arkadaşları başlarıyla onayladılar ve birkaç adım gerisinde kalarak ona yol gösterdiler. Belli ki kaybetmesine çeyrek santim kaldığını ve boşluğa ihtiyacı olduğunu biliyorlardı.

Onuncu Cadde'den aşağı inerlerken, onların sessizce konuştuklarını, kendisi hakkında fısıldaştıklarını duydu ama umurunda bile değildi. O bir öfke torbasıydı. Başka bir şey değildi.

Zayıf doğasına uygun olarak, bağımsızlık yürüyüşü uzun sürmedi. Mart rüzgârı Blay'in ödünç almasına izin verdiği giysileri çabucak yiyip bitirmiş, baş ağrısı o kadar şiddetlenmişti ki dişlerini gıcırdatıyordu. Arkadaşlarını Caldwell'in köprüsüne ve ötesine kadar götüreceğini, öfkesinin o kadar güçlü olduğunu ve şafaktan hemen önce yürümeyi bırakması için yalvarana kadar onları yoracağını hayal etmişti.

Tabii ki performansının beklentilerin çok altında olması dışında.

Durdu. *Geri dönelim.*

"Sen nasıl istersen, John." Qhuinn'in uyumsuz gözleri inanılmaz derecede nazikti. "Sen ne yapmak istersen."

Kulübün yaklaşık iki blok ötesindeki açık hava otoparkına park edilmiş olan arabaya doğru geri döndüler. Köşeyi döndüklerinde, arsanın yanındaki binanın üzerinde çalışıldığını, inşaat alanının gece için kapatıldığını, muşambaların rüzgârda uçtuğunu, ağır ekipmanların mışıl mışıl uyuduğunu fark etti. John'a ıssız görünüyordu.

Öte yandan, bir papatya tarlasında güneş ışığıyla yıkanıyor da olabilirdi ve tek gördüğü gölgeler olurdu. Gecenin daha kötü olmasına imkân yoktu. Hayır, olamazdı.

Arabadan elli metre kadar uzaklaşmışlardı ki, tatlı bebek pudrası kokusu rüzgârda süzölmeye başladı. Ve bir kepçenin arkasından *daha küçük* bir adam çıktı.

Yirmi Birinci Bölüm

Phury kendine geldi ama hareket etmedi. Yüzünün bir tarafının yanmış gibi hissettiği gerçeği göz önüne alındığında bu mantıklı geliyordu. Birkaç derin nefes aldıktan sonra elini ağrıyan yerine götürdü. Bandajlar alnından çenesine kadar uzanıyordu. Muhtemelen *ER* setindeki bir figürana benziyordu.

Yavaşça doğruldu ve tüm başı zonklamaya başladı, sanki burnuna bir bisiklet pompası sokulmuştu ve biri o kaltağı güçlü bir kolla çalıştırıyordu.

İyi hissettim.

Ayaklarını sedyeden kaldırarak yerçekimi kanununu düşündü ve bununla başa çıkacak gücü olup olmadığını tartıştı. Denemeye karar verdi ve bir de ne görsün, kapıya doğru ilerlemeyi başardı.

Biri elmas parlaklığında, diğeri orman yeşili iki çift göz ona çevrildi.

"Merhaba," dedi.

V'nin kadını yanına geldi ve bakışları doktor taraması gibiydi. "Tanrım, bu kadar hızlı iyileştigiğine inanamıyorum. Bırakın dik durmayı, bilincin bile yerinde olmamalıydı."

"Yaptığın işi kontrol etmek ister misin?" Kadın başını sallayınca, adam bir banka oturdu ve kadın bandı dikkatlice geri sıyırdı. Adam yüzünü buruştururken etrafından Vishous'a baktı. "Z'ye bundan bahsettin mi?"

Kardeşi başını salladı. "Onu görmedim ve Rhage telefonunu aradı ama kapalıydı."

"Havers'dan haber yok mu?"

"Duyduğum kadarıyla hayır. Gerçi şafağa yaklaşık bir saat var, yani yakında dönseler iyi olur."

Doktor nefesinin altında ıslık çaldı. "Sanki gözlerimin önünde derinin tekrar bir araya geldiğini görebiliyorum. Bir gazlı bez daha koymamın sakıncası var mı?"

"Nasıl istersen."

PT odasına geri döndüğünde V, "Seninle konuşmam lazım, adamım," dedi.

"Ne hakkında?"

"Bildiğini düşünüyorum."

Kahretsin. Daha azı. Ve V gibi bir kardeşe karşı aptalı oynamak yoktu. Ancak yalan söylemek bir seçenek olarak kalıyordu. "Kavga sıkıştı."

"Saçmalık. Böyle hareketler yapamazsın."

Phury birkaç ay öncesini, bir süreliğine onun ikizi olduğu zamanı düşündü. Tam anlamıyla. "Onların masalarından birinde çalıştım, V. Seni temin ederim ki savaş adabıyla ilgilenmiyorlar."

"Ama bu gece o avcının kışına Ginsu yaptığın için kırıldın. Değil mi?"

Jane malzemelerle geri geldi. *Tanrıya şükür.*

Kadın onu paketlemeyi bitirdiğinde, adam ayağa kalktı. "Şimdi odama gidiyorum."

"Yardım mı istiyorsun?" V sert bir tonda sordu. Sanki paylaşması gereken bir sürü şeyi geri çekiyor gibiydi.

"Hayır. Yolu biliyorum."

"Nasıl olsa geri dönmek zorunda olduğumuza göre, bunu bir okul gezisi yapalım."

Ve ağırdan al."

Ki bu çok iyi bir fikirdi. Başı onu öldürüyordu.

Phury doktorun izlenmediğini ya da korunmadığını fark ettiğinde tünelin yarısına gelmişlerdi. Ama o da kaçacakmış gibi görünmüyordu. Aslına bakarsanız, V ile yan yana yürüyorlardı.

İkisinden birinin ne kadar çift gibi göründüklerinin farkında olup olmadığını merak etti.

Phury büyük eve açılan kapıya vardığında V'nin gözleriyle karşılaşmadan vedalaştı ve tünelden çıkıp malikânenin girişine giden sıg basamakları çıktı. Yatak odası büyük merdivenlerden çıkmak yerine şehrin öbür ucundaymış gibi görünüyordu ve hissettiği yorgunluk ona beslenmesi gerektiğini söylüyordu. Bu da çok sıkıcıydı.

Odasında duş aldı ve görkemli yatağına uzandı. Kan için kullandığı kadınlardan birini araması gerektiğini biliyordu ama hiç ilgilenmiyordu. Telefonu açmak yerine gözlerini kapadı ve kollarını iki yanına bıraktı, eli bu gece ders verdiği ateşli silahlar kitabına gitti. İçinde çizimi olan.

Kapısı çalınmadan açıldı. Bu da gelenin Zsadist olduğu anlamına geliyordu. Haberlerle birlikte.

Phury o kadar hızlı doğruldu ki, beyni kafatasının içinde balık istifi gibi oldu ve kulaklarından dışarı dökülme tehlikesi geçirdi. Elini bandaja götürdü.

Acı içine saplanırken. "Bella'ya ne oldu?"

Z'nin gözleri yaralı yüzünde kara deliklere dönüşmüştü. "Ne düşünüyordun *lan* sen!"

"Affedersiniz?"

"Üzerime atladılar çünkü-" Phury yüzünü buruşturunca Z müzik kutusunun sesini kısıp kapıyı kapattı. Nispi sessizlik ruh halini iyileştirmede. Kısık bir sesle, "Karındaşen Jack'i oynadığına ve kırıldığına inanamıyorum-"

"Lütfen bana Bella'nın nasıl olduğunu söyle."

Z parmağıyla Phury'nin göğsünü işaret etti. "*Shellan*'ım için endişelenmeye daha az, kendi zavallı kışın için endişelenmeye daha çok zaman ayırmalısın, anladın mı?"

Acıya boğulan Phury sağlam gözünü sıkarak kapattı. Kardeşi elbette tam isabet kaydetmişti.

"Kahretsin," diye tükürdü Z sessizliğin içine. "Sadece... *bok*."

"Kesinlikle haklısın." Phury elinin ateşli silahlar kitabını tuttuğunu fark etti ve kendini o şeyi bırakmaya zorladı.

Bir tıklama sesi duyulmaya başlayınca Phury başını kaldırıp baktı. Z başparmağıyla RAZR telefonunun üst kısmına defalarca vuruyordu. "Öldürülebilirsin."

"Değildim."

"Soğuk teselli. En azından birimiz için. Peki ya gözün? Doktor onu kurtardı mı?"

"Bilmiyorum."

Z pencerelerden birine doğru yürüdü. Ağır kadife örtüyü kenara iterek terasa ve havuza baktı. Harap olmuş yüzündeki gerginlik belliydi; çenesi sıkılmış, kaşları gözlerinin üzerine düşmüştü. Tuhaf... daha önce unutulmanın eşiğinde olan hep Z'ydi. Şimdi Phury o ince, kaygan dudağın üzerinde duruyordu, endişelenen kişi endişe kaynağı haline gelmişti.

"İyi olacağım," diye yalan söyledi, kırmızı duman torbasını ve sarma kâğıtlarını almak için yana eğildi. Kalın bir tanesini hızla çevirdi, yaktı ve vücudu iyi eğitilmiş gibi sahte sakinlik hemen geldi. "Sadece kötü bir gece geçirdim."

Z güldü, ama bu neşeli bir şey olmaktan çok bir lanetti. "Haklıydılar."

"Kim?"

"İntikam çok kötüdür." Zsadist derin bir nefes aldı. "Orada kendini öldürteceksin ve ben-"

"Yapmayacağım." Tekrar nefes aldı, yeminini bundan daha ileri götürmek istemiyordu. "Şimdi lütfen bana Bella'dan bahset."

"Yatak istirahatine başlıyor." "Oh, Tanrım."

"Hayır, bu iyi." Z kafatasını ovuşturdu. "Yani, henüz yavrusunu kaybetmedi ve sessiz kalırsa kaybetmeyebilir de."

"O senin odanda mı?"

"Evet, gidip ona yiyecek bir şeyler getireceğim. Günde bir saat ayakta kalmasına izin veriliyor, ancak ayakta kalması için ona bahane vermek istemiyorum."

"Sevindim-"

"Siktir, kardeşim. Senin için böyle miydi?"

Phury kaşlarını çattı ve elindeki sigarayı kül tablasına vurdu. "Pardon?"

"Sürekli kafam karışık. Sanki an be an yaptığım her şey, endişelendiğim tüm o saçmalıklar yüzünden yarı gerçekmiş gibi geliyor."

"Bella'nın-"

"Bu sadece onunla ilgili değil." Z'nin artık o kadar kızgın olmadığı için sarıya dönen gözleri odanın içinde geziniyordu. "Sorun sensin."

Phury dumanı ağzına götürüp içine çekmek için özenli bir çalışma yaptı. Dumanı dışarı verirken zihninde ikizini rahatlatıcak sözcükler aradı.

Pek bir şey bulamadı.

"Wrath akşam karanlığında buluşmamızı istiyor," dedi Z, sanki bunun anlamlı bir güvence olmayacağını çok iyi biliyormuş gibi pencereden dışarı bakarak. "Hepimiz."

"Tamam."

Z gittikten sonra Phury silah defterini açtı ve Bella'nın çizdiği resmi çıkardı. Başparmağını onun yanak tasvirinin üzerinde ileri geri gezdirdi ve çalışan tek gözüyle ona baktı. Sessizlik üzerine bastırıyor, göğsünü daraltıyordu.

Her şey düşünüldüğünde, çıkıntıdan çoktan düşmüş olması, yıkım dağından aşağıya doğru kaymaya başlamış olması, kayalara ve ağaçlara çarpması, sıçraması ve uzuvlarını kırması, ölümcül bir darbenin onu bekliyor olması mümkündü.

Künt bıçağı sapladı. Harabeye düşmek biraz aşık olmak gibiydi: Her iki iniş de sizi çıplak bırakır ve sizi özünüzde olduğunuz gibi bırakır.

Ve sınırlı deneyimine göre, her iki son da eşit derecede acı vericiydi.

John birdenbire ortaya çıkan *daha azına* bakarken hareket *edemiyordu*. Daha önce hiç araba kazası geçirmemişti ama böyle bir şey olduğunu hissediyordu. Yolunuza devam ediyordunuz ve birdenbire kavşaktan önce düşündüğünüz her şey askıya alındı, yerini tek önceliğiniz haline gelen bir çarpışma aldı.

Kahretsin, gerçekten bebek pudrası gibi kokuyorlardı.

Ve neyse ki bu soluk saçlı değildi, yani yeni bir acemiydi.

John ve arkadaşlarının buradan sağ çıkmasının tek sebebi de bu olabilir.

Quinn ve Blay öne geçerek yolu kapattı. Ama sonra gölgelerin arasından ikinci bir *kişi daha* çıktı, görünmeyen bir el tarafından yerine yerleştirilmiş bir satranç taşı. O da siyah saçlıydı.

Tanrım, çok büyüklerdi.

İlki John'a baktı. "Kaçsan iyi olur evlat. Burası sana göre bir yer değil."

Lanet olsun, onun pretrans olduğunu bilmiyorlardı. Onun sadece bir insan olduğunu sanıyorlardı.

"Evet," dedi Quinn, John'un omzunu iterek. "On sentlik çantanı aldın. Şimdi git buradan, serseri." Ama

onu bırakamazdı-

"Sana defol git buradan dedim." Quinn onu sertçe itti ve John tökezleyerek kanepenin büyüklüğünde bir yığın muşamba rulosunun içine düştü.

Kahretsin, eğer kaçarsa korkağın tekiydi. Ama kalırsa, yarımsız olmaktan daha kötü olacaktı. Kendinden nefret ederek, ZeroSum'a doğru koşmaya başladı. Bir aptal gibi sırt çantasını Blay'de bırakmıştı, bu yüzden evi arayamazdı. Yakınlarda avlanıyor olma ihtimallerine karşı Kardeşlerden birini aramakla da vakit kaybedemezdi. Onlara yardım edebileceğini düşündüğü tek bir kişi vardı.

Kulübün girişinde, bekleme sırasının başındaki fedainin yanına gitti.

Xhex. Xhex'i görmem gerek. Getir beni-

"Ne halt ediyorsun evlat?" dedi fedai.

John imza atarken *Xhex* kelimesini tekrar tekrar mırıldandı.

"Tamam, beni kızdırıyorsun." Fedai John'un üzerine yürüdü. "Defol git buradan yoksa anneni ve babanı çağırırım."

Bekleme sırasındaki snicker'lar John'u daha da çılgına çevirdi. *Lütfen! Xhex'i görmeliyim-*

John uzaktan gelen bir ses duydu, bu ya bir arabanın hareket etmesi ya da bir ıgıktı ve ona doğru dönerken Blay'in Glock'unun donuk ağırlığı kalçasına çarptı.

Mesaj atacak telefon yok. İletişim kurmanın hiçbir yolu yoktu. Ama arka cebinde altı paket kurşun vardı.

John koşarak otoparka geri döndü, paralel park etmiş arabaların arasından sıyrıldı, zor nefes alıyordu, bacakları olabildiğince hızlı uçuyordu. Baş atlayacak gibiydi, bu efor ağırıyı o kadar kötüleştirmişti ki midesi bulanıyordu. Köşeyi döndü, gevşek çakılların üzerinde kaydı.

Hay sikeyim! Blay yerdeydi ve göğsünde *daha küçük* biri oturuyordu ve ikisi de sustalıya benzeyen bir şeyi kontrol etmek için dövüşüyordu. Qhuinn diğer avcıya karşı kendini koruyordu ama bu ikili John'un zevkine göre fazla eşitti. Er ya da geç içlerinden biri-

Qhuinn yüzüne bir sağ kroşe yedi ve başını bir topaç gibi omurgasının üzerinde döndürerek vücudunu bir pirouette'e taşıdı.

O anda John'un içine bir şey girdi, arka kapıdan girdi, sanki bir hayalet derisinin içine girmiş gibi emin bir şekilde girdi. Eski bilgiler, henüz kazanacak kadar yıl geçirmediği deneyimle gelen türden bilgiler, elini arka cebinin derinliklerine taşıdı. Glock'u avuçladı, serbest bıraktı ve çift elle tuttu.

Bir göz kırpmasıyla silahı hizaya getirdi. Bir saniye sonra namluyu Blay'le bıçağın üzerinde dövüşen *daha azına* doğrulttu. Üçüncüsünde John tetiği çekti... ve o *küçüğün* kafasında bir ahır kapısı patlattı. Dördüncüsünde duruşunu Qhuinn'in üzerinde duran avcıya doğru çevirdi ve yumruğundaki muştalaları yeniden düzenledi.

Pop!

John şakağına sıktığı tek bir kurşunla o alağı yere serdi, siyah kan ince bir bulut halinde dışarı fışkırdı. Şey dizlerinin üzerine çöktü ve yüz üstü Qhuinn'in üzerine düştü... Qhuinn sersemlemişti ve bedeni üzerinden itmekten başka bir şey yapamadı.

John Blay'e baktı. Adam şok içinde yukarı bakıyordu. "Tanrım... John."

Qhuinn'in yanındaki daha küçük olan, demlenmesi yeni bitmiş bir kahve fincanı gibi fokurdayan bir nefes çıkardı.

Metal, diye düşündü John. Metal bir şeye ihtiyacı vardı. Blay'in uğruna kavga ettiği bıçak görünürde yoktu. Nereden bulabilirdi-

Kepçeli yükleyicinin yanında yırtılmış, açık bir çatı çivisi kutusu vardı.

John yanına gitti, bir tanesini seçti ve Qhuinn'in yanındaki *daha küçük olana* yaklaştı. Ellerini havaya kaldıran John, tüm ağırlığını ve öfkesini aşağıya doğru attı ve bir anda gerçeklik kum gibi yer değiştirdi: Elinde bir hançer tutuyordu, bir çelik parçası değil... ve iriydi, Blay ve Qhuinn'den daha iriydi... ve bunu defalarca yapmıştı.

Çiviye *küçüğün* göğsüne sapladı ve ışık parlaması John'un beklediğinden daha parlaktı, gözlerine doğru fırladı ve yakıcı bir dalga halinde tüm vücuduna yayıldı. Ama işi henüz bitmemişti. Qhuinn'in üzerinden geçti, ayaklarının altındaki zemini hissetmeden asfaltta ilerledi.

Blay, John'un çiviye tekrar kaldırmasını hareketsiz ve suskun bir şekilde izledi. Bu kez, çiviye yere indirirken John ağzını açtı ve ses çıkarmadan bağırdı, duyulmadığı için daha az güçlü olmayan bir savaş çığlığı.

Işık patlamasının ardından siren seslerinin belli belirsiz farkına vardı. Hiç şüphesiz silah seslerini duyan bir insan polisi aramıştı.

John kolunu yana bıraktı, çivi elinden düştü ve kaldırımında takırdadı.

Ben korkak değilim. Ben bir savaşçıyım.

Nöbet onu hızlı ve sert bir şekilde yakaladı, onu yere yatırdı, görünmez kollarla kısırdı, bayılana kadar kendi derisinin içinde zıplattı, unutuşun uğultusu onu ele geçirdi.

Bölüm Yirmi İki

Jane ve V yatak odasına döndüklerinde, Jane artık onun sandalyesi olarak düşünmeye başladığı yere oturdu, V ise yatağa uzandı. Dostum, bu uzun bir gece, daha doğrusu gün olacaktı. Yorgun ve seğiriyordu, iyi bir kombinasyon değildi.

"Yemeğe ihtiyacın var mı?" diye sordu.

"Keşke neye sahip olsaydım biliyor musun?" Esnedi. "Sıcak çikolata." V telefonu aldı, üç tuşa bastı ve bekledi.

"Bana da mı sipariş veriyorsun?" dedi.

"Evet. Hey, Fritz. İşte ihtiyacım olan şey...."

V telefonu kapattıktan sonra ona gülümsemek zorunda kaldı. "Bu oldukça büyük bir yayılma."

"O zamandan beri yemek yemedin-" Sanki kaçırılma konusunu açmak istemiyormuş gibi kendini durdurdu.

"Sorun değil," diye mırıldandı, sebepsiz yere üzgün hissediyordu. Hayır, iyi bir nedeni vardı. Yakında ayrılıyordu.

"Merak etme, beni hatırlamayacaksın," dedi. "Yani gittikten sonra hiçbir şey hissetmeyeceksin."

Kızardı. "Ah... tam olarak zihinleri nasıl okuyorsunuz?"

"Radyo frekansı yakalamak gibi bir şey. İstesem de istemesem de her zaman oluyordu."

"Eskiden mi?"

"Sanırım anten kırıldı." Yüzüne acı bir ifade yayıldı ve gözlerini keskinleştirdi. "İyi bir kaynaktan duyduğuma göre kendi kendine düzelecekmiş."

"Neden durdu?"

"Neden en sevdiğin soru, değil mi?"

"Ben bir bilim adamıyım."

"Biliyorum." Kelimeler mırıldanarak söylenmişti, sanki az önce ona seksi iç çamaşırları giydiğini söylemişti. "Aklını seviyorum."

Jane bir zevk fırtınası hissetti, sonra da kendi içine kapandı.

Sanki onun çatışmasını hissetmiş gibi, "Ben de eskiden geleceği görürdüm" diyerek o anı geçiştirdi.

Boğazını temizledi. "Yaptın mı? Ne şekilde?"

"Çoğunlukla rüya manzaraları. Zaman çizgisi yok, sadece rastgele sırayla olaylar. Ölümler konusunda uzmanlaştım."

Ölümler mi? "Ölümler mi?"

"Evet, tüm kardeşlerimin nasıl öldüğünü biliyorum.

Sadece ne zaman öldüklerini değil." "Tanrım. Bu olmalı-"

"Başka numaralarım da var." V eldivenli elini kaldırdı. "İşte bu şey."

"Ben de bunu sormak istiyordum. Sen acil servisimdeyken hemşirelerimden birini bayıltmıştı. Eldivenini çıkarıyordu ve sanki yıldırım çarpmış gibiydi."

"Olay olduğunda bilincim yerinde değildi, değil mi?" "Baygındın."

"O zaman muhtemelen hayatta kalmasının tek nedeni bu. Annemden kalan bu küçük miras ölümcül." Bir yumruğunu sıkarken sesi sertleşti, kelimeleri yerine oturdu. "Ve benim geleceğimi de talep etti."

"Nasıl yani?" Adam cevap vermeyince içgüdüsel olarak "Dur tahmin edeyim, görücü usulü evlilik mi?" dedi.

"Evlilikler. Olduğu gibi."

Jane yüzünü buruşturdu. Geleceği hayatının büyük planında hiçbir şey ifade etmese de, nedense onun birinin kocası olma fikri -birçok kişinin kocası- midesini bulandırıyordu.

"Şey... kaç eş gibi?"

"Bu konuda konuşmak istemiyorum, tamam mı?" "Tamam."

Yaklaşık on dakika sonra İngiliz uşak üniforması giymiş yaşlı bir adam elinde bir tepsi dolusu yiyeceklerle içeri girdi. Yemekler Four Seasons'ın oda servisi menüsünden geliyordu: Çilekli Belçika waffle'ı, kruvasan, çırpılmış yumurta, sıcak çikolata ve taze meyve vardı.

Variş gerçekten çok güzeldi.

Jane'in midesi bir kükreme sesi çıkardı ve ne yaptığını bilmeden, bir haftadır yemek görmemiş gibi tıka basa dolu bir tabağı tıkmaya başladı. İkinci porsiyonu ve üçüncü sıcak çikolatasını yarılادığında, çatalı ağzına götürürken donup kaldı. Tanrım, V onun hakkında ne düşünüyor olmalıydı. Bir domuzdan-

"Bayıldım," dedi.

"Öyle mi? Bir öğrenci birliği çocuğu gibi yemek yememi gerçekten onaylıyor musun?"

Başını salladı, gözleri parlıyordu. "Seni yemek yerken görmeye bayılıyorum. Beni mest ediyor.

O kadar doyana kadar devam etmeni istiyorum ki sandalyende uyuyakalacaksın."

Adamın elmas gözleri karşısında büyülenen kadın, "Peki... sonra ne olacak?" diye sordu.

"Seni uyandırmadan bu yatağa taşır ve elimde bir hançerle seni izlerdim."

Tamam, bu mağara adamı şeyleri o kadar çekici olmamalı. Ne de olsa kendi başının çaresine bakabilirdi. Ama birinin ona bakacağı fikri çok hoştu.

"Yemeğini bitir," dedi tabağını göstererek. "Ve termostan biraz daha kakao al."

Lanet olsun ona, ama ne dediyse yaptı. Dördüncü fincan sıcak çikolatayı doldurmak da dahil.

Elinde kupayla sandalyeye geri yerleştiğinde, mutluluktan uçuyordu.

Belirli bir neden olmaksızın, "Miras meselesini biliyorum. Babam bir cerrahtı."

"Ah. O zaman senin için çok heyecanlanmış olmalı. Sen harikasin."

Jane çenesini aşağı eğdi. "Sanırım kariyerimi tatmin edici bulurdu. Özellikle de Columbia'da öğretmenlik yaparsam."

"Olur muydu?"

"O ve annem öldü." "Yaklaşık on yıl önce küçük bir uçak kazası oldu. Tıbbi bir konferansa gidiyorlardı."

"Kahretsin... Gerçekten üzgünüm. Onları özleyor musun?"

"Kulağa kötü gelecek... ama aslında değil. Onlar okula gitmediğim zamanlarda birlikte yaşamak zorunda kaldığım yabancılardı. Ama kız kardeşimi hep özledim."

"Tanrım, o da mı gitti?"

"Doğuştan gelen bir kalp rahatsızlığıydı. Bir gece aniden oldu. Babam her zaman bana ilham verdiği için tıbbı girdiğimi düşünürdü ama ben Hannah'ya kızdığım için girdim. Hâlâ da öyleyim." Kupadan bir yudum aldı. "Her neyse, babam her zaman tıbbın hayatım için en yüksek ve en iyi kullanım olduğunu düşündü. On beş yaşımdayken bana bakıp bu kadar zeki olduğum için şanslı olduğumu söylediğini hatırlıyorum."

"O zaman senin bir fark yaratabileceğini biliyordu."

"Onun demek istediği bu değildi. Görünüşüme bakılırsa pek de iyi bir evlilik yapamayacağımı söyledi." V'nin keskin nefesi karşısında gülümsedi. "Babam yetmişli ve seksenli yıllarda yaşayan bir Viktoryandı. Belki de İngiliz geçmişinden kaynaklanıyordu, kim bilir. Ama kadınların evlenip büyük bir eve bakması gerektiğini düşünürdü."

"Genç bir kıza söylenecek en boktan şeydi bu."

"O buna dürüstlük derdi. Dürüstlüğe inanırdı. Her zaman Hannah'nın güzel olduğunu söylerdi. Elbette onun uçarı olduğunu düşünürdü." Tanrım, neden böyle konuşuyordu ki? "Her neyse, ebeveynler sorun yaratabilir."

"Evet. Anladım. Anladım amına koyayım."

İkisi de sessizliğe gömüldüğünde, onun da kafasında aile albümünü gözden geçirdiğini hissetti.

Bir süre sonra başıyla duvardaki düz ekran televizyonu işaret etti. "Film izlemek ister misin?"

Sandalyede iki büküm oldu ve gülümsemeye başladı. "Tanrım, evet. Bunu en son ne zaman yaptığımı hatırlamıyorum. Sende ne var?"

"Kabloyu bağladım, böylece her şeyimiz var." Hazırlıksız bir şekilde başıyla yanındaki yastıkları işaret etti. "Neden buraya oturmuyorsun? Bulunduğun yerden gerçekten göremezsin."

Ateş et. Onun yanında olmak istedi. Yakın olmak istedi.

Bu durum karşısında beynine kramplar girse de yatağa gidip onun yanına yerleşti, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve bacaklarını bileklerinden kavuşturdu. Tanrım, tıpkı biriyle çıkarken olduğu gibi gergindi. Kelebekler. Terli avuç içleri.

Merhaba, böbreküstü bezleri.

"Peki ne tür şeyler izlemekten hoşlanırsın?" diye sordu adam, üzerinde uzay mekiğini fırlatmaya yetecek kadar düğme olan bir kumandayı avucunun içine alırken.

"Bugün sıkıcı bir şeyle ilgileniyorum." "Gerçekten mi? Neden?"

Elmas gözleri ona kaydı, kapakları o kadar düşüktü ki bakışlarını okumak zordu. "Oh, bir nedeni yok. Yorgun görünüyorsun, hepsi bu."

Diğer tarafta, Cormia karyolasında oturuyordu. Bekliyordu. Tekrar.

Ellerini kucağında açtı. Tekrar katladı. Kucağında dikkatini dağıtacak bir kitap olmasının diledi. Sessizce otururken, kısaca düşündü

Kendine ait bir kitabı olmasının nasıl bir şey olacağını düşündü. Belki de başkaları onun olduğunu bilsin diye kitabın önüne adını yazardı. Evet, bu hoşuna giderdi. *Cormia*. Ya da daha iyisi, *Cormia'nın Kitabı*.

Kız kardeşleri ödünç almak isterse elbette ödünç verecekti. Ama kitap tutulacak başka avuçlar ve yazısını okuyacak başka gözler bulduğunda, cildin, sayfaların ve içindeki öykülerin kendisine ait olduğunu bilecekti. Ve kitap da bunu bilecekti.

Seçilmişler'in kütüphanesini düşündü; yığınlardan oluşan ormanı, deri gibi tatlı kokusu ve kelimelerin ezici lüksüyle. Orada geçirdiği zaman gerçekten de onun sığınağı ve neşeli inzivasıydı. Bilmesi gereken o kadar çok hikâye, gözlerinin asla görmeyi umut edemeyeceği o kadar çok yer vardı ki, öğrenmeyi seviyordu. Dört gözle bekliyordu. Bunun için can atıyordu.

Genellikle.

Bu saat farklıydı. Karyolasına oturup beklerken, kendisi için gelecek olan öğretiyi istemiyordu. Öğrenmek üzere olduğu şeyler onun öğrenmek istediği şeyler değildi.

"Selamlar, kardeşim."

Cormia başını kaldırıp baktı. Kapının beyaz örtüsünü tutan Seçilmiş, özverinin ve hizmetin bir örneği idi, gerçekten namuslu bir kadındı. Ve Layla'nın yüzündeki sakin memnuniyet ve iç huzur ifadesi Cormia'nın gıpta ettiği bir ifadeydi.

Bunu yapmaya izniniz yoktu. Kıskançlık, bütünden ayrı olduğunuz, bir birey olduğunuz, hem de önemsiz bir birey olduğunuz anlamına geliyordu.

"Selamlar." Cormia ayağa kalktı, dizlerinin bağı çözülmüştü. Primale'nin tapınağının içinde ne olduğunu sık sık görmek istemiş olsa da, şimdi mermer sınırlarına asla ayak basmak istemiyordu.

İkisi de birbirlerini selamladılar ve poz verdiler. "Yardımcı olmak benim için bir onurdur."

Cormia alçak bir sesle, "Ben... Talimatlarınız için minnettarım. İsterseniz yolunuza devam edin."

Layla'nın başı tekrar düzleştğinde, soluk yeşil gözleri bilgi doluydu. "Hemen tapınağa gitmek yerine burada biraz konuşabiliriz diye düşünmüştüm."

Cormia sertçe yutkundu. "Bunu tercih ederim."

"Biraz rahatlayabilir miyim, kardeşim?" Cormia başını sallayınca Layla karyolaya gidip oturdu, beyaz cübbesi kalçasının ortasına kadar açıldı. "Bana katıl."

Cormia oturdu, altındaki şilte taş kadar sertti. Nefes alamıyor, hareket edemiyor, gözlerini bile kırpamıyordu.

"Kardeşim Mine, korkularını gidermeye çalışacağım," dedi Layla. "Gerçekten de Primale ile geçireceğin zamanın tadını çıkaracaksın."

"Gerçekten de öyle." Cormia cüppesinin yakalarını yaklaştırdı. "Yine de başkalarını ziyaret edecek, değil mi?"

"Onun önceliği siz olacaksınız. Onun açılış eşi olarak, onunla birlikte özel bir mahkemede bulunacaksınız. Primale için bütün içinde nadir bir hiyerarşi vardır ve sen hepimiz arasında birinci olacaksınız."

"Ama diğerlerine gitmesi ne kadar sürer?"

Layla kaşlarını çattı. "Bu ona kalmış bir şey ama senin de söz hakkın olabilir. Eğer onu memnun edersen, bir süre sadece seninle kalabilir. Bunun daha önce de olduğu biliniyor."

"Ona başkalarını bulmasını söyleyebilirim, ancak?"

Layla'nın mükemmel başı yana eğildi. "Gerçekten de kardeşim, ikinizin arasında geçenler hoşuna gidecek."

"Onun kim olduğunu biliyorsun, değil mi? Primale'in kimliğini biliyor musunuz?" "Aslında, onu gördüm."

"Öyle mi?"

"Gerçekten de öyle." Layla'nın eli sarı saçlarına gittiğinde, Cormia bu hareketi kadının kelimelerini özenle seçtiğine dair bir işaret olarak algıladı. "O... bir savaşçının olması gerektiği gibi. Güçlü. Zeki."

Cormia gözlerini kıstı. "Korkularımı yatıştırmak için saklıyorsun. Öyle değil mi?"

Layla cevap veremedi, Direktör perdeyi kenara çekti. Cormia'ya tek kelime etmeden Layla'nın yanına gitti ve bir şeyler fısıldadı.

Layla ayağa kalktı, yanaklarında bir kızarıklık belirmişti. "Hemen gideceğim." Gözlerinde tuhaf bir heyecanla Cormia'ya döndü. "Kardeşim, ben dönene kadar sana iyi yolculuklar diliyorum."

Adet olduğu üzere Cormia ayağa kalktı ve her ne sebeple olursa olsun dersi ertelediği için rahatlamış bir şekilde eğildi. "Kendine iyi bak."

Ancak Direktör Layla ile birlikte ayrılmadı. "Sizi tapınağa götüreceğim ve eğitiminize devam edeceğim."

Cormia kollarını kendi etrafında sardı. "Layla'yı beklemeyeyim mi-"

"Beni mi sorguluyorsun?" dedi Directrix. "Evet, sorguluyorsun. Belki o zaman dersin gündemini de siz belirlemek istersiniz."

Seçildiğiniz pozisyonun tarihi ve önemi hakkında sizin kadar çok şey biliyorum. Doğrusu, sizden bir şeyler öğrenmekten keyif alacağım."

Cormia büyük bir utanç içinde, "Bağışlayın beni, Directrix," diye cevap verdi.

"Affedilecek ne var ki? Primale'in ikinci kaptanı olarak bana emir vermekte özgürsünüz, belki de şimdi liderliğinizi öğrenmeliyim. Söyleyin bana, tapınağa doğru ilerlerken sizden bir adım geride yürümemi tercih eder misiniz?"

Gözyaşları sel oldu. "Lütfen, hayır, Directrix." "Lütfen, hayır, ne?"

"Seni takip ederdim," diye fısıldadı Cormia başını eğerek. "Liderlik değil."

V, *Ishtar*'ın mükemmel bir seçim olduğunu düşündü. Cehennem kadar sıkıcı. Bir yıl kadar uzun. Görsel olarak bir tuzluk kadar dikkat çekici.

Jane tekrar esnerken, "Bu hayatımda gördüğüm en kötü saçmalık," dedi. Tanrım, güzel bir boğazı vardı.

V'nin dişleri kınından çıkarken ve klasik bir Drakula taklidi yaparak onun yüzükoyun yatan bedeninin üzerine çıktığını hayal ederken, kendini kumda yürüyen Dustin Hoffman ve Warren Beatty'ye bakmaya zorladı. Onu bayıltmak umuduyla POS'u seçmişti, böylece zihnine girip her şeyini ele geçirebilecekti.

Sadece bir rüyanın eterinde bile olsa, onun ağzına boşalmasını istiyordu.

Onun REM uykusuna dalmasını beklerken, kendini çöl manzarasına bakarken ve sapkınca kışı düşünürken buldu... kışı ve geçişini.

Pretrans'ın nehirde düşüp ölmesinden sadece birkaç hafta sonra V değişimini yaşadı. Vücudundaki farklılıkların farkına varalı epey bir zaman olmuştu: Baş ağırları onu rahatsız ediyordu. Sürekli acıkıyor ama yemek yediğinde midesi bulanıyordu. Yorgun olmasına rağmen uyuyamıyordu. Aynı kalan tek şey saldırganlığıydı. Kampın talepleri

Her zaman savaşmaya hazır olmanız gerektiği anlamına geliyordu, bu yüzden öfkesindeki keskinleşme davranışlarında belirgin bir değışiklikle işaretlenmedi.

Acımasız bir erken kar fırtınasının derinliklerinde erkek benliğine doğdu.

Sıcaklıktaki düşüşün bir sonucu olarak mağaranın taş duvarları buz gibiydi, zemin kürklü çizmelerle ayaklarınızı dondurmaya yetiyordu, hava o kadar soğuktu ki ağzınızdan çıkan nefes gökyüzü olmayan bir bulut gibiydi. Saldırı devam ederken, askerler ve mutfaktaki kadınlar seks için değil ama ortak sıcaklık için büyük beden yığınları halinde uyuyorlardı.

V değışimin başladığını biliyordu, çünkü sıcak bir şekilde uyandı. İlk başta sıcaklığın rahatlığı bir nimetti, ama sonra acı veren bir açlık onu sararken vücudu ateşle doldu. Yerde kıvranıyor, rahatlamayı umuyor ama hiçbir şey bulamıyordu.

Sonsuza dek sonra, Bloodletter'ın sesi acıyı delip geçti. "Dişiler seni beslemeyecek."

V sersemlemiş bir halde gözlerini açtı.

Bloodletter diz çöktü. "Eminim nedenini biliyorsundur."

V boğazındaki yumruğun içinden yutkundu. "Yutmuyorum."

"Mağara resimlerinin seni ele geçirdiğini söylüyorlar. Elin duvarlara hapsolmuş ruhlar tarafından ele geçirilmiş. Gözün artık sana ait değilmiş."

V cevap vermeyince Bloodletter, "İnkâr etmiyor musun?" diye sordu.

Vishous kafasındaki karmaşanın içinden, akla gelebilecek iki yanıtının etkisini hesaplamaya çalıştı. Doğruluk uğruna değil ama kendini korumak için gerçeği seçti. "Ben... inkâr ediyorum."

"Başka türlü söylediklerini inkar mı

ediyorsun?" "Ne... diyorlar...?"

"Nehirde yoldaşını avucunla öldürdüğünü."

Bu bir yalandı ve orada bulunan diğer çocuklar da bunun böyle olduğunu biliyorlardı, çünkü pretransın kendi hatası yüzünden düştüğünü görmüşlerdi. Dişiler, ölümün gerçekleştiği ve V'nin o civarda olduğu varsayımından yola çıkmış olmalılar. Çünkü diğer erkekler neden V'nin gücüne dair kanıtları aktarmak istesin ki?

Ya da belki de bu onların yararınadır? Eğer V'nin onu besleyecek bir dişisi olmasaydı, ölecekti. Bu da diğer pretranslar için kötü bir sonuç değildi.

"Ne diyorsun?" diye sordu babası.

V güçlü görünmek istediğinden, "Onu ben öldürdüm," diye mırıldandı.

Bloodletter sakallarının arasından genişçe gülümsedi. "Şüphelenmiştim. Ve çabalarınız için size bir dişi getireceğim."

Gerçekten de ona bir tane getirildi ve o da beslendi. Geçiş acımasız, uzun ve yorucuydu ve bittiğinde paletinden taşı, kolları ve bacakları soğuk mağara zemininde taze bir avın eti gibi soğuyordu.

Sonrasında cinsiyeti kıpırdanmış olsa da, onu beslemek zorunda kalan dişi onunla hiçbir şey yapmak istemiyordu. Ona sadece değişimine yetecek kadar kan verdi; sonra da onu kemiklerinin kırılmasına ve kaslarının yırtılana kadar gerilmesine terk etti. Kimse onunla ilgilenmedi ve acı çekerken zihninde onu doğuran anneye seslendi. Onun sevgiyle parlayarak yanına geldiğini, saçlarını okşadığını ve ona her şeyin yolunda olduğunu söylediğini hayal etti. Acınası hayalinde ona sevgili lewlhen'im diyordu.

Hediye.

Birinin hediyesi olmak isterdi. Hediyelere değer verilir, özen gösterilir ve korunurdu. Savaşçı Darius'un günlüğü V'ye bir hediye idi, onu veren belki de geride bırakarak bir iyilik yaptığını bilmiyordu ama yine de.

Hediye.

V'nin bedeni değişimini tamamladığında uyumuş, ardından et açlığıyla uyanmıştı. Değişim sırasında giysileri yırtılmıştı, bu yüzden bir postun içine sarındı ve çıplak ayakla mutfığa doğru yürüdü. Elde edilecek çok az şey vardı: Bir uyluk kemiğini kemirdi, biraz ekmek kabuğu buldu, bir avuç un yedi.

Babası arkasından seslendiğinde avucundaki beyaz kalıntıyı yalıyordu: "Dövüş zamanı."

"Ne düşünüyorsun?" Jane sordu. "Hepiniz gerginsiniz."

V şimdiki zamana geri döndü. Ve nedense yalan söylemedi.

"Dövmelerimi düşünüyorum."

"Onları ne zaman aldınız?"

"Neredeyse üç asır önce."

Islık çaldı. "Tanrım, bu kadar uzun mu yaşıyorsun?"

"Daha uzun. Bir kavgada kırılıp ölmediğimi ve siz aptal insanların gezegeni havaya uçurmadığını varsayarsak, yedi yüz yıl daha nefes alacağım."

"Vay canına. AARP için yepyeni bir bağlam oluşturuyor, ha?" Öne doğru oturdu. "Başını çevir. Yüzündeki mürekkebi görmek istiyorum."

Anılarından sarsılmış bir halde, neden yapmaması gerektiğini düşünecek kadar akli başında olmadığı için kızın dediğini yaptı. Yine de eli yukarı kalktığında irkildi.

Ona dokunmadan kolunu indirdi. "Bunlar sana yapıldı, değil mi? Muhtemelen kastrasyonla aynı zamanda, değil mi?"

V içten içe irkildi ama ondan uzaklaşmadı. Kadın sempatisi rutininden tamamen rahatsızdı ama mesele şu ki, Jane'in sesi gerçekçiydi. Doğrudan. Bu yüzden gerçekçi ve doğrudan cevap verebilirdi.

"Evet. Aynı zamanda."

"Elinizde, şakağınızda, uyluklarınızda ve kasıklarınızda olduğu için bunların uyarılar olduğunu tahmin ediyorum. Avucunuzdaki enerji, ikinci görüş ve üreme meselesiyle ilgili olduklarını tahmin ediyorum."

Sanki onun hiperdedüksiyonuna şaşırması gerekiyormuş gibi? "Doğru."

Sesi alçaldı. "Bu yüzden seni zapt edeceğimi söylediğimde panikledin. Hastanede, yoğun bakım ünitesinde. Seni bağladılar, değil mi?"

Boğazını temizledi.

"Öyle değil mi, V?"

Televizyonun kumandasını eline aldı. "Başka bir şey izlemek ister misin?"

Film kanalları arasında gezinmeye başladığında büyük bir sessizlik oldu.

"Kız kardeşimin cenazesinde kustum."

V'nin başparmağı uzaktan kumandada, *Kuzuların Sessizliği* filminde durdu.

Ona doğru baktı. "Sen mi yaptın?"

"Hayatımın en utanç verici, en utanç verici anı. Sadece olduğu zaman için de değil. Her şeyi babamın üzerine yaptım."

Clarice Starling, Lechter'in hücresinin önündeki sert sandalyede otururken, V Jane hakkında bilgi almak için can atıyordu. Doğumundan bugüne kadar hayatının tüm akışını bilmek istiyordu ve hepsini şimdi öğrenmek istiyordu.

"Bana ne olduğunu anlat."

Jane sanki kendini hazırlıyormuş gibi boğazını temizledi ve kendisi kafesteki canavar, Jane ise canavarın tüketmesi için kendinden parçalar veren iyilik kaynağı olarak filmle olan paralelliğini görmezden gelemedi.

Ama hayatta kalmak için kana ihtiyacı olduğu gibi bilmeye de ihtiyacı vardı. "Ne oldu Jane?"

"Şey, bakın... babam yulaf ezmesine çok inanırdı."

"Yulaf ezmesi mi?" Kadın devam etmeyince, "Anlat bana." dedi.

Jane kollarını göğsünde kavuşturdu ve ayaklarına baktı. Sonra gözleri onunkilerle buluştu. "Şunu açıklığa kavuşturalım, bu konuyu açmamın nedeni sana ne olduğu hakkında konuşman. Kısasa kısas. Yara izlerini paylaşmak gibi. Bilirsin, yaz kampında ranzadan düştüğün zamanki gibi. Ya da Reynolds Wrap kutusunun metal kenarıyla kendini kestiğinde ya da kafana bir şeyle vurduğunda-" Kaşlarını çattı. "Tamam... iyileşme şeklini düşünersek bunların hiçbirisi iyi bir benzetme olmayabilir, ama benimle çalış."

V gülümsemek zorunda kaldı. "Ne demek istediğini anladım."

"Yine de adil olanın adil olduğunu düşünüyorum. Yani ben dökersem, sen de dökersin. Anlaştık mı?" "Kahretsin..." Ama onun hakkında bir şeyler bilmesi gerekiyordu. "Sanırım biliyoruz." "Tamam, babam ve yulaf ezmesi. O-"

"Jane?"

"Ne?"

"Senden hoşlanıyorum. Hem de çok. Bunu söylemem gerekiyordu."

Birkaç kez gözlerini kırptırdı. Sonra tekrar boğazını temizledi. *Adamım, bu allık ona çok yakışmıştı.*

"Yulaf ezmesinden bahsediyorsun."

"Pekala... dediğim gibi, babam yulaf ezmesine çok inanırdı. Yazın bile sabahları hepimize yedirirdi. Annem, kız kardeşim ve ben o boku onun için yutmak zorundaydık ve kasenizdekini bitirmenizi beklerdi. Yemek yerken bizi izlerdi, sanki golf oynuyormuşuz da yanlış vuruş yapma tehlikemiz varmış gibi. Yemin ederim, omurgamın açısını ve kaşığı nasıl tuttuğumu ölçerdi. Akşam yemeklerinde-" Durakladı. "Saçmalıyorum."

"Ve seni saatlerce dinleyebilirim, bu yüzden benim hesabıma odaklanma."

"Evet, şey... odaklanmak önemlidir." "Sadece bir mikroskopsanız."

Biraz gülümsedi. "Yulaf ezmesine dönelim. Kız kardeşim benim doğum günümde, bir Cuma gecesi öldü. Cenaze töreni çabucak hazırlandı çünkü babam ertesi Çarşamba Kanada'da bir bildiri sunmak üzere yola çıkacaktı. Sonradan öğrendiğime göre bu sunumu Hannah'nın yatağında ölü bulunduğu güne ayarlamıştı, şüphesiz işleri hızlandırmak istediği için. Her neyse... Cenaze günü kalktım ve kendimi berbat hissediyordum. Berbat. Mide bulantısından başka bir şey yoktu. Hannah... Hannah güzel ve hoş şeylerle dolu bir evdeki tek gerçek şeydi. Dağınıktı, gürültücüydü, mutluydu ve... Onu çok seviyordum ve onu toprağa vermemize dayanamıyordum. O şekilde kafese kapatılmaktan nefret ederdi. Evet... her neyse, cenaze için annem dışarı çıktı ve bana şu siyah paltolardan aldı. Sorun şu ki, cenaze sabahı onu giymeye gittiğimde üzerime olmadı. Çok küçüktü ve nefes alamadığımı hissettim."

"Doğal olarak mideyi daha da kötüleştirdi."

"Evet, ama kahvaltı masasına sadece kuru kabaklarla inebildim. Tanrım, ikisinin iki ucunda oturmuş, göz teması kurmadan birbirlerine bakarken nasıl göründüklerini hala hatırlayabiliyorum. Annem kalite kontrol sorunları olan bir porselen bebek gibiydi; makyajı yapılmıştı, saçları yerindeydi ama her şey biraz eksikti. Ruju yanlış renkteydi, allık sürmemişti, saç tokası görünüyordu. Babam gazete okuyordu ve çırpılan sayfaların sesi bir tüfeğin patlaması kadar gürültülüydü. İkisi de bana tek kelime etmedi.

"Sandalyeme oturdum ve masanın karşısındaki boş koltuğa bakmaktan kendimi alamadım. Bir kase yulaf ezmesi iniş için geldi. Marie, hizmetçimiz, önüme koyarken elini omzuma koydu ve bir an için neredeyse yıkılacaktım. Ama sonra babam sanki halıya sıçan bir köpek yavrusuymuşum gibi elindeki kâğıdı çekip aldı ve ben de kaşığımı alıp yemeye başladım. Yulaf ezmesini öğürene kadar zorla yedim. Sonra da cenazeye gittik."

V ona dokunmak istedi ve neredeyse elini uzatacaktı. Onun yerine "Kaç yaşındaydın?" diye sordu.

"On üç. Neyse, kiliseye vardığımızda tıklım tıklımdı, çünkü Greenwich'teki herkes annemle babamı tanıyordu. Annem son derece nazik davranıyordu, babam ise donmuş bir haldeydi, yani her zamanki gibi bir durum vardı. Hatırlıyorum... evet, annemin berbat makyajı ve babamın cebindeki bozuk paralarla oynaması dışında ikisinin de her zamanki gibi olduğunu düşünüyordum. Hangi

karakterinin çok dışındaydı. Her türlü ortam gürültüsünden nefret ederdi ve bozuk paraların huzursuz çınlamasının onu rahatsız etmemesine şaşırmıştım. Sanırım sesin kontrolü onda olduğu için sorun olmuyordu. Yani istese her an durabilirdi."

Kadın duraksayıp odanın diğer ucuna bakarken, V onun zihnine girip tam olarak neyi yeniden yaşadığını görmek istedi. Bunu yapmadı ve bunun işe yarayacağından emin olmadığı için de yapmadı. Onunla özgürce paylaşmayı seçtiği ifşaatlar, ondan alabileceği her şeyden daha değerliydi.

"Ön sıra," diye mırıldandı. "Kilisede ön sırada, mihrabın hemen önünde oturuyorduk. Tanrı'ya şükür tabut kapalıydı ama Hannah'nın çok güzel olduğunu hayal edebiliyorum. Kız kardeşimin çilek sarısı saçları vardı. Barbie'lerde olan dalgalı, lüks saçlardan. Benimki dümdüzdü. Her neyse..."

V'nin *aklına* bu kelimeyi kalabalık bir kara tahtadaki silgi gibi kullandığı geldi. Daha fazlasına yer açmak için az önce paylaştığı şeyleri temizlemek istediğinde bunu söylüyordu.

"Evet, ön sıra. Servis başladı. Bir sürü org müziği... ve olay şu ki, borular yerden yukarı doğru titreşiyordu. Hiç kiliseye gittin mi? Muhtemelen hayır... Her neyse, gerçekten hareketlendiğinde müziğin basını hissedebilirsiniz. Doğal olarak, ayın Caldwell'in şehir kanalizasyon sisteminden daha fazla borusu olan bir orga sahip büyük ve resmi bir yerdeydi. Tanrım, o şey çaldığında sanki havalanan bir uçaktaymışsınız gibi hissediyordunuz."

Durup derin bir nefes aldığı anda V, hikâyenin onu yıprattığını, isteyerek ya da sık sık gitmediği bir yere götürdüğünü biliyordu.

Devam ederken sesi boğuk çıkıyordu. "Yani... törenin yarısındayız ve elbisem çok dar, karnım beni öldürüyor ve babamın o lanet yulaf ezmesi iğrenç kökler saldı ve kendini bağırsaklarımın içine aşıyor. Ve rahip konuşmasını yapmak için kürsüye geldi. Beyaz saçlı, kalın sesli, fildişi ve altın rengi cüppeler giymiş, merkezi oyuncu kadrosundan fırlamış gibiydi. Sanırım tüm Connecticut'ın Episkopal piskoposuydu. Her neyse... Cennette bekleyen lütuf halinden ve Tanrı, İsa ve Kilise hakkındaki tüm bu saçmalıklardan bahsetmeye başladı. Hannah ile ilgili bir şeyden çok Hristiyanlık için bir reklam gibi görünüyordu.

"Orada oturmuş, pek bir şey takip etmiyordum ki bir de baktım annemin elleri. Elleri kucağında birbirine kenetlenmişti, parmakları bembeyazdı... sanki roller-coaster'a binmiş gibiydi, öyle olmasa bile

Hareket ediyordum. Soluma döndüm ve babaminkine baktım. Avuç içleri dizlerinin üzerindeydi ve sağ serçe parmağı hariç tüm parmakları içeri gömülmüştü. O şey Parkinson titremesiyle pantolonunun ince yününe vuruyordu."

V bunun nereye varacağını biliyordu. "Ve seninki," dedi usulca. "Peki ya seninki?"

Jane küçük bir hıçkırıkla nefesini verdi. "Benimki... benimki tamamen hareketsizdi, tamamen rahatlamıştı. Karnımdaki yulaf ezmesinden başka bir şey hissetmiyordum. Oh... Tanrım, kız kardeşim ölmüştü ve olabildiğince duygusuz olan annemle babam üzgündü. Ben mi? Hiçbir şey. Bir tabutun içinde, satenin üzerinde yatıyor olsaydım Hannah'nın ağlayacağını düşündüğümü hatırlıyorum. Benim için ağlardı. Ben mi? Ağlayamazdım.

"Rahip, Tanrı'nın ne kadar büyük olduğunu, Hannah'nın O'nunla birlikte olduğu için ne kadar şanslı olduğunu ve yadda, yadda, yadda anlatan reklamını bitirdiğinde org çalmaya başladı. Bas borularının titreşimi yerden koltuğuma doğru yükseldi ve tam doğru frekansı yakaladı. Ya da yanlış frekansa, sanırım. O yulaf ezmesini babamın üzerine kustum."

Siktir et, diye düşündü V. Uzandı ve onun elini tuttu. "Lanet olsun..."

"Evet. Annem beni götürmek için ayağa kalktı ama babam ona yerinde kalmasını söyledi. Beni kilisedeki kadınlardan birinin yanına götürdü, ona beni tuvalete götürmesini söyledi, sonra da erkekler tuvaletine gitti. Yaklaşık on dakika boyunca bir kabinde yalnız kaldım, sonra kilisedeki kadın geri geldi, beni arabasına bindirdi ve eve bıraktı. Cenaze törenini kaçırdım." Nefesini içine çekti. "Ailem eve geldiğinde ikisi de beni kontrol etmedi. Sürekli onlardan birinin gelmesini bekliyordum. Her şey sessizleşene kadar evin içinde dolaştıklarını duyabiliyordum. Sonunda aşağı indim, buzdolabından bir şeyler aldım ve tezgahta ayakta yedim, çünkü üst kata yemek çıkarmamıza izin verilmiyordu. O zaman da ağlamadım, her zaman beni korkutan rüzgarlı bir gece olmasına ve evin çoğunlukla karanlık olmasına ve kız kardeşimin cenazesini mahvetmiş gibi hissetmeme rağmen."

"Eminim şok geçirmişsinizdir."

"Evet. Komik... Üşür diye endişelendim. Bilirsiniz, soğuk sonbahar gecesi. Soğuk zemin." Jane elini sağa sola vurdu. "Her neyse, ertesi sabah babam ben kalkmadan gitti ve iki hafta boyunca eve gelmedi. Annemi arayıp durdu ve ülkenin başka bir yerindeki karmaşık bir davaya danışmanlık yapacağını söyledi. Bu arada annem her gün uyanıyor, giyiniyor ve beni okula götürüyordu.

Orada. Bir gazete gibi olmuştu. Konuştuğu tek şey hava durumu ve ben okuldayken evde ya da çalışanlarda neyin yanlış gittiği idi. Babam sonunda geri geldi ve gelişinin yakın olduğunu nasıl anladım biliyor musunuz? Hannah'nın odasından. Her gece Hannah'nın odasına gider ve eşyalarıyla oturdum. Anlayamadığım şey, kıyafetlerinin, kitaplarının ve çizimlerinin hala orada olması ama onun olmamasıydı. Bu hiç mantıklı gelmiyordu. Odası motorsuz bir araba gibiydi, her şey olması gerektiği yerdeydi ama hepsi potansiyeldi. Hiçbiri tekrar kullanılmayacaktı.

"Babam dönmeden önceki gece yatak odasının kapısını açtım ve... her şey gitmişti. Annem her şeyi temizletmiş, yatak örtüsünü değiştirmiş ve perdeleri değiştirmişti. Hannah'nın odası olmaktan çıkıp misafir odasına dönüşmüştü. Babamın eve geleceğini o zaman anladım."

V başparmağını Jane'in elinin arkasına sürttü. "Tanrım... Jane..." "İşte bu benim ifşaatım. Ağlamak yerine yulaf ezmesi kustum."

Kızın gergin olduğunu ve geri çekilmeyi dilediğini anlayabiliyordu ve onun nasıl hissettiğini biliyordu, çünkü kişiselleştirdiği birkaç olayda o da aynı şeyi yapmıştı. Kız ona bakana kadar elini okşamaya devam etti. Sessizlik uzadıkça, onun ne beklediğini anladı.

"Evet," diye mırıldandı. "Beni yere yatırdılar."

"Ve her şey boyunca bilincin yerindeydi, değil mi?" Sesi kısıldı.

"Evet."

Yüzüne dokundu, avucunu sakallı yanağında gezdirdi. "Bunun için mi öldürdün onları?"

Eldivenli avucunu kaldırdı. "Bu devraldı. Parıltı tüm vücuduma yayıldı. Hepsinin elleri üzerimdeydi, bu yüzden taş gibi yere düştüler."

"Güzel."

Kahretsin... Onu o kadar çok seviyordu ki. "Senden iyi bir savaşçı olurdu, bunu biliyor musun?"

"Ben tekim. Ölüm benim düşmanım."

"Evet, öyle, değil mi?" Tanrım, onunla bağ kurmuş olması çok mantıklıydı.

O bir savaşçıydı... tıpkı onun gibi. "Neşterin hançerindir."

"Evet."

Öylece kaldılar, elleri ve gözleriyle birbirlerine bağlıydılar. Ta ki kadın hiç uyarmadan başparmağıyla adamın alt dudağına dokunana kadar.

Adam tıslayarak nefes alırken, kadın fısıldadı: "Uyumak zorunda değilim, biliyorsun."

Yirmi Üçüncü Bölüm

John kendine geldiğinde şiddetli bir ateşi vardı: Derisi alevden yapılmıştı, kanı bir lav akıntısıydı, kemik iliği her şeyi harekete geçiren bir fırındı. Serinlemek için çaresizce yuvarlandı ve kıyafetlerini çıkarmaya gitti, ancak üzerinde ne gömlek ne de pantolon vardı. Kıvrılırken çıılçıplaktı.

"Bileğimi tut." Kadın sesi yukarıdan ve soldan geliyordu ve başını sese doğru eğdi, ter yüzünden gözyaşı gibi akıyordu. Ya da belki de ağlıyordu?

Acıyor, diye mırıldandı.

"Majesteleri, bileğimi alın. Puanlama tamamlandı."

Dudaklarına bir şey bastırdı ve onları şarapla, zengin şarapla ıslattı. İçgüdü bir canavar gibi yükseldi. Ateş aslında bir açlıktı ve sunulan şey ihtiyacı olan besin maddesiydi. Bir kola dönüşen şeyi kavradı, ardına kadar açtı ve sertçe emerek içti.

Tanrım... Dünyanın ve yaşamın tadı baş döndürücü, güçlü ve bağımlılık yapıcıydı. Dünya dönmeye başladı, bir dansöz, bir karnaval gezintisi, sonu olmayan bir girdap. Dönmenin ortasında çaresizlikle yutkundü, boğazından aşağı inen şeyin ölmenin tek panzehiri olduğunu söylenmeden biliyordu.

Beslenme günler ve geceler boyunca sürdü, haftalar geçti. Yoksa bir göz kırpması kadar mıydı? Her şeyden sonra bunun bir sonu olmasına şaşırı - hayatının geri kalanının kendisine verilen bilekte geçeceğini öğrendiğinde şok olmazdı.

Emme tutuşunu gevşetti ve gözlerini açtı.

Sarışın Seçilmiş Layla yatağında onun yanında oturuyordu, cübbesi onun şefkatli gözlerine güneş ışığı gibi bembeyaz görünüyordu. Köşede Wrath Beth'le birlikte duruyordu, ikisi de birbirlerinin kollarına sarılmış, endişeli görünüyorlardı.

Değişim. *Onun* değişimi.

Ellerini kaldırdı ve bir sarhoş gibi imzaladı, *Bu* mudur?

Gazap başını salladı. "Henüz değil, geliyor."

Geliyor musun?

"Biraz derin nefes al," dedi kral. "Onlara ihtiyacın olacak. Ve dinle, biz buradayız, tamam mı? Seni bırakmayacağız."

Kahretsin, bu doğrudu. Geçiş iki bölümlüydü, değil mi? Ve zor kısmı henüz gelmemişti. Korkusuyla mücadele etmek için kendine Blay'in bunu başardığını hatırlattı. Qhuinn de öyle.

Bütün kardeşler de
öyle. Kız kardeşi de
öyle.

Beth'in lacivert gözleriyle karşılaştı ve birdenbire puslu bir görüntü gözünün önüne geldi. Bir kulüpteydi... bir Goth kulübünde... Tohrment ile birlikteydi. Hayır, Tohr'u biriyle izliyordu, iri bir erkekle, John'un yüzünü göremediği, erkek kardeş boyutlarında bir erkekle.

John kaşlarını çattı, beyninin neden böyle bir şey öksürdüğünü merak ediyordu. Ve sonra yabancıнын konuştuğunu duydu:

O benim kızım, Tohr.

O bir melez, D. Ve onun insanlar hakkında ne hissettiğini biliyorsun. Tohrment başını salladı. *Benim büyük-büyük-büyükannem de bir insandı ve beni onun yanında böyle konuşurken göremezsin.*

Beth hakkında konuşuyorlardı, değil mi... Bu da yüz hatları bulanık olan yabancıнын John'un babası olduğu anlamına geliyordu. *Darius.*

John, babasının yüzüne tek bir bakış atabilmek için görüntüyü netleştirmeye çalıştı ve Darius elini kaldırıp garson kızla göz göze geldikten sonra kendi boş bira şişesini ve Tohrment'in neredeyse kurumak üzere olan bardağını işaret ederken netlik için dua etti.

Bir çocuğumun daha ölmesine izin vermeyeceğim, dedi. *Onu kurtarabilme ihtimalim varsa olmaz. Hem zaten bu değişimi yaşayıp yaşamayacağı da belli değil. Benim tarafımı hiç bilmeden mutlu bir hayat yaşayabilir. Daha önce de oldu.*

Babalarının ondan haberi var mıydı? John merak etti. John'un bir otobüs durağının tuvaletinde doğduğu ve ölüme terk edildiği düşünülürse, muhtemelen bilmiyordu: Kızını bu kadar önemseyen bir erkek, oğlunu da önemsiyor olmalıydı.

Görüntü solmaya başladı ve John ona tutunmaya çalıştıkça daha hızlı dağıldı. Görüntü kaybolmadan hemen önce Tohr'un yüzüne baktı. Askeri saç kesimi, güçlü kemikler ve keskin görüşlü gözler John'un göğsünü ağrıttı. Tohr'un masanın öbür ucunda kendisiyle birlikte oturan erkeğe bakışı da öyle. Çok yakındılar. Görünüşe göre en iyi arkadaşlardı.

John, her ikisinin de hayatında olmasının ne kadar harika olacağını düşündü.

Çarpan acı kozmikti, John'u parçalara ayıran ve moleküllerini çekirdeğinden fırlatan büyük bir patlamaydı. Tüm düşünce, tüm mantık kaybolmuştu ve boyun eğmekten başka çaresi yoktu. Ağzını açarak ses çıkarmadan çığlık attı.

Jane bir vampirin yüzüne baktığına ve onunla seks yapması için dua ettiğine inanamıyordu. Ama aynı zamanda hayatında hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştı.

"Gözlerini kapat," dedi V.

"Beni gerçekten öpeceğin için mi?" *Lütfen, Tanrım, öyle olsun.*

V uzandı ve eldivensiz elini kızın yüzünde gezdirdi. Avucu sıcak ve genişti ve koyu baharat kokuyordu. "Uyu, Jane."

Kaşlarını çattı. "Bunu uyanık yapmak istiyorum." "Hayır."

"Neden?"

"Böylesi daha güvenli."

"Bekle, yani beni hamile bırakabilir misin?" Peki ya cinsel yolla bulaşan hastalıklar? "İnsanlarda zaman zaman olduğu biliniyor, ama sen Yumurtlama. Kokusunu alırdım. Bulaşıcı hastalıklara gelince, ben hastalık taşımıyorum, sen de bana bulaştıramazsın, ama konumuz bu değil. Sen uyanık değilken seni almak benim için daha güvenli."

"Kim demiş?"

Sabırsız ve huzursuz bir şekilde yatakta kaydı. Seks yaptı. "Bunun olmasının tek yolu uyku."

Şansına adam centilmen olmaya kararlıydı. Piç kurusu.

Jane geri çekildi ve ayağa kalktı. "Fanteziler beni ilgilendirmiyor. Eğer gerçekten birlikte olmamızı istemiyorsan, o zaman bu konuya hiç girmeyelim."

Yorganın bir kısmını kalçalarının üzerine çekerek, fanilasını zorlayan ereksiyonunu örttü. "Seni incitmek istemiyorum."

Ona yarı cinsel hayal kırıklığı, yarı Gertrude Stein'a benzeyen bir bakış fırlattı. "Göründüğümden daha sertim. Ve dürüst olmak gerekirse, tüm bu erkek güdümlü, senin çıkarlarını gözetiyorum saçmalıkları beni tırmalıyor."

Çenesini kaldırarak arkasını döndü ama sonra gerçekten gidecek bir yer olmadığını fark etti. *Çıkış yolu.*

Tamamen alternatiflessizlikle karşı karşıya kalınca banyoya gitti. Duş ve lavabo arasında volta atarken, kendini ahırdaki bir at gibi hissediyordu-

Hiçbir uyarı olmadan arkadan yakalandı, yüzüstü duvara itildi ve kendisinin iki katı büyüklüğünde kaya gibi sert bir vücut tarafından yerinde tutuldu. Nefesi önce şokla, sonra da V'nin kıkına girdiğini hissettiğinde seksle kesildi.

"Sana hayır demeye çalıştım," diye homurdandı eli saçlarına gömölüp kilitlenirken ve başını geriye çekerken. Kadın haykırırken bacaklarının arası ıslandı. "Nazik olmaya çalıştım."

"Oh...*Tanrım*-"

"Dua etmek işe yaramayacak. Bunun için çok geç, Jane." Sesinde pişmanlığın yanı sıra erotik bir kaçınılmazlık da vardı. "Sana kendi şartlarınla yapman için bir şans verdim. Şimdi bunu benim şartlarımla yapacağız."

Bunu istiyordu. Onu istiyordu. "Lütfen-"

"Şşş." Bileğinin bir hareketiyle kızın başını yana çevirdi ve boğazını ortaya çıkardı. "Yalvarmanı istediğimde sana söyleyeceğim." Dili kızın boynunda gezinirken ılık ve ıslaktı. "Şimdi bana sana ne yapacağımı sor."

Ağzını açtı ama sadece nefes alabildi.

Saçlarını daha sıkı tuttu. "*Sor bana*. "Bana ne yapacaksın?" de.

Yutkundu. "Ne... Bana ne yapacaksın?"

Kalçalarını Jane'in kıkına sımsıkı bastırırken onu bir tarafa doğru çevirdi. "Şu lavaboyu görüyor musun, Jane?"

"Evet..." Lanet olsun, orgazm olacaktı-

"Seni şu lavabonun üzerine eğeceğim ve kenarlarından tutmanı sağlayacağım. Sonra da pantolonunu çıkaracağım."

Oh, Tanrım...

"Sırada ne olduğunu sor, Jane." Tekrar boğazını yaladı, sonra kulak memesine bir diş olduğunu bildiği şeyi sıkıştırdı. Lezzetli bir acı yalaması oldu ve ardından bacaklarının arasında bir başka sıcaklık dalgası belirdi.

"Sırada... ne var?" diye nefes aldı.

"Dizlerimin üzerine çökeceğim." Başı aşağı indi ve kadının köprücük kemiğini ısırdı. "Şimdi söyle bana, 'Sonra ne olacak, V?'"

Neredeyse hıçkırarak ağlayacaktı, o kadar tahrik olmuştu ki bacakları tutmamaya başlamıştı. "Sonra ne olacak?"

Saçlarını çekiştirdi. "Son kısmı unuttun." Son kısım neydi - son kısım neydi... "V."

"Hayır, baştan başlıyorsun. En baştan." Uyarılmışlığını onun içine itti, *şimdi* açıkça onun içinde istediğı sert bir çıkıntı. "Baştan başla ve bu sefer doğru yap."

Birdenbire bir orgazm onun üzerine çöktü, ivme onun içindeki sesin törpülenmesiyle ilerledi-

"Oh, hayır, yapamazsın." Adam kadının bedeninden uzaklaştı. "Şimdi gelmiyorsun. Yapabileceğini söylediğimde yapacaksın. Daha önce değil."

Kafası karışmış ve ağrıyan kadın, serbest bırakılma ihtiyacı azaldıkça sarktı. "Şimdi duymak istediğim kelimeleri söyle."

Neydi onlar? "Ve sonra ne...V?"

"Dizlerimin üzerine çökeceğim, ellerimi kalçalarının arkasında gezdireceğim ve seni dilime açacağım."

Orgazm ona geri döndü ve bacaklarının titremesine neden oldu. "Hayır," dedi hırıltıyla. "Şimdi olmaz. Ve sadece ben söylediğimde."

Onu lavaboya doğru götürdü ve tam olarak ona söylediğı şeyi yaptı. Onu eğdi, ellerini lavabonun iki yanına koydu ve "Dayan" diye emretti.

Ellerini iyice ve sertçe sıktı.

Her iki avucunu da onun üzerinde kullandı, tişörtünün altından geçirip göğüslerini avuçladı. Sonra avuçlarını karnının üzerinden kalçalarına doğru indirdi.

Keskin bir çekişle pantolonunu indirdi. "Oh...*siktir*. İşte istediğim şey bu." Deri kaplı eli kığını kavradı ve masaj yaptı. "Bu bacağını kaldır."

Öyle yaptı ve yoga eşofmanları ayağından kayboldu. Kalçaları birbirinden ayrıldı ve... evet, adamın elleri, biri eldivenli, diğeri değil, yukarı doğru kalktı. Kendini ona karşı çıplak hissettikçe içi ısınıyor ve ihtiyaç duyuyordu.

"Jane..." diye fısıldadı saygıyla.

Ona yaptığı şeyde ne bir başlangıç ne de bir yumuşama vardı. Onun ağzıydı. Onun çekirdeğı. İki çift dudak buluşuyordu. Parmakları kızın yanaklarına saplanıp onu yerinde tutarken, kız onun dilinin mi, keçi sakallı çenesinin mi yoksa ağzının mı olduğunu tamamen unutmuştu. Alıştırma hareketleri arasında içine girildiğini hissedebiliyor, etin ete değme sesini duyabiliyor, adamın onun üzerindeki hâkimiyetinin farkındaydı.

"Benim için gel," dedi onun çekirdeğine karşı. "Hemen şimdi."

Orgazm, ellerinden biri kayana kadar onu lavaboya doğru savuran yıkıcı bir patlamayla geldi. Düşmekten kurtuldu çünkü V'nin kolu dışarı fırladı ve ona tutunacak bir şey verdi.

Ağzı onu serbest bıraktı ve her iki yanağını da öptü, sonra kollarının üzerine düşerken avucunu omurgasından yukarı kaydırıldı. "Şimdi içine boşalacağım."

Pijamasının aşağı çekilirken çıkardığı ses nefesinden daha gürültülüydü ve ereksiyonunun kalçalarının üst kısmına değen ilk fırçası neredeyse kendini yeniden kaybetmesine neden oluyordu.

"Bunu istiyorum," dedi gırtlaktan gelen bir sesle. "Tanrım... Bunu istiyorum."

Kalçalarını kadının tam arkasına getiren tek bir sert hamleyle içeri girdi ve adamın muazzam genişliğini emen kadın olmasına rağmen, haykıran erkek oldu. Hiç duraksamadan pompalamaya başladı, onu kalçalarından kaldırdı, itişlerini karşılamak için ileri ve geri hareket ettirdi. Ağzı açık, gözleri açık, kulakları seksin lezzetli seslerini yalarken, kendini lavaboya dayadı ve başka bir orgazm onu yuvarladı. Tekrar boşalırken saçları yüzüne dökülüyor, başı sallanıyor, vücutları birbirine çarpıyordu.

Daha önce bildiği hiçbir şeye benzemiyordu. Milyonuncu güçte bir seksti.

Sonra adamın eldivenli avucunun omzunu kavradığını hissetti. Onu dikleştirirken, sertçe, içeri ve dışarı, içeri ve dışarı sürmeye devam etti. Eli boğazına doğru ilerledi, çenesine kilitlendi ve başını geriye yatırdı.

"Benim," diye homurdandı, ona vurarak. Ve sonra onu ısırdı.

Yirmi Dördüncü Bölüm

John uyandığında aklından geçen ilk düşünce, üzerinde pastırma parçaları olan sıcak şekerlemeli bir dondurma istediğiydi. Bu çok iğrençti, gerçekten.

Ama çikolata ve pastırma şu anda cennet gibi olurdu.

Gözlerini açtı ve uyuduğu odanın tanıdık tavanına baktığı için rahatlamıştı ama ne olduğu konusunda kafası karışmıştı. Travmatik bir şeydi. Önemli bir şey. Ama ne olmuştu?

Gözlerini ovmak için elini kaldırdı... ve nefes almayı bıraktı.

Koluna bağlı olan şey çok *büyük*tü. Bir devin avuç içi.

Başını kaldırdı ve kendi bedenine ya da... birinin bedenine baktı. Gün içinde bir ara kafa donörü mü olmuştu? Çünkü beyninin daha önce böyle bir şeye takılmadığı kesindi.

Geçiş.

"Nasıl hissediyorsun, John?"

Wrath'ın sesine doğru baktı. Kral ve Beth yatağın yanındaydı ve tamamen bitkin görünüyorlardı.

Ellerinin kelimeleri oluşturması için konsantre olması gerekiyordu: *Başardım mı?*

"Evet. Evet, evlat, yaptın." Wrath boğazını temizledi ve Beth onun duygularıyla mücadele ettiğini biliyormuş gibi dövmeli ön kolunu okşadı. "Tebrikler."

John hızla gözlerini kırptırdı, göğsü daraldı. *Ben hâlâ... ben miyim?*

"Evet. Her zaman."

"Gideyim mi?" dedi bir kadın sesi.

John başını çevirdi. Layla loş bir köşede duruyordu, mükemmel güzel yüzü ve mükemmel güzel vücudu gölgeler içindeydi.

Anında. Sert.

Sanki biri sikine çelik enjekte etmiş gibi.

Üstünün örtülü olduğundan emin olmak için el yordamıyla çabaladı ve battaniye çoktan üzerine örtüldüğünde Tanrı'ya şükretti. Yastığa sırtını yasladığında Wrath konuşuyordu ama John'un tek odak noktası bacaklarının arasındaki zonklamaydı... ve odanın karşısındaki kadındı.

"Kalmaktan memnuniyet duyarım," dedi Layla derin bir selam vererek. Kalmanın iyi bir şey olduğunu düşündü John. Onun kalması...

Bekle, *lanet olsun* iyiydi. Tanrı aşkına, onunla seks yapmayacaktı.

Yatağın başucundaki lambanın yaydığı ışık havuzuna doğru bir adım attı. Teni ay ışığı kadar beyaz, saten bir çarşaf kadar pürüzsüzdü. John'un ellerinin altında, ağzının altında... vücudunun altında da yumuşak olacaktı. Birden John'un üst çenesi iki yandan, tam önden karıncalandı, sonra ağzına bir şey girdi. Dilinin hızlı bir darbesiyle dişlerinin sivri uçlarını hissetti.

Seks, gözlerini ondan kaçırmak zorunda kalana kadar vücudunda kükredi.

Wrath, John'un ne demek istediğini anlamış gibi biraz kıkırdadı. "Biz ikinizi yalnız bırakalım. John, bir şeye ihtiyacın olursa hemen koridorun sonundayız."

Beth eğildi ve sanki onun teninin ne kadar hassas olduğunu biliyormuş gibi elini kendi eliyle hafifçe okşadı. "Seninle çok gurur duyuyorum."

Gözleri buluştuğunda aklına gelen şey, "*Ben de sendenim*" oldu.

Ki bu hiç mantıklı değildi. Onun yerine özensiz bir şekilde "*Teşekkürler*" diye imzaladı.

Bir an sonra gittiler, kapı onu ve Layla'yı birlikte içeri kapattı. Bu hiç iyi değildi. Vücudu üzerinde sahip olduğu tüm kontrole rağmen kendini bir ata binmiş gibi hissediyordu.

Seçilmiş'e bakmak güvenli olmadığı için banyoya göz attı. Pervazların arasından mermer duşu gördü ve ciddi bir heyecan duydu.

"Yıkanmak ister misiniz, Majesteleri?" Leyla dedi ki. "Suyu sizin için akıtayım mı?"

Kendisi ne yapacağını bulmaya çalışırken onu bir şeylerle meşgul etmek için başını salladı.

Al onu. Sik onu. Ona on iki farklı şekilde sahip ol.

Tamam, evet, yapması gereken şey bu değildi.

Duş açıldı ve Layla geri geldi ve ne yaptığını anlayamadan battaniye vücudundan çıktı. Elleri üzerini örtmek için havaya kalktı ama gözleri önce ereksiyonuna takıldı.

"Banyoya girmenize yardım edebilir miyim?" Sesi boğuktu ve sanki onaylıyormuş gibi adamın kalçalarına baktı.

Bu da avuçlarının altındaki o büyük ağırlığı daha da şişirdi.

"Ekselansları?"

Bu durumda nasıl imza atacaktı ki? Her neyse.

Nasıl olsa onu anlamayacaktı.

John başını salladı, sonra doğruldu, bir elini kendi üzerinde tutarken diğer elini sabit durması için yatağın üzerine koydu. Kahretsin, kendini tüm vidaları gevşetilmiş bir masa gibi hissediyordu, onu oluşturan parçalar artık birbirine iyi uymuyordu. Önünde hiçbir engel olmamasına rağmen banyoya gitmek bir engelli parkur gibi görünüyordu.

En azından artık sadece Layla'ya odaklanmıyordu.

Kendini tutarak ayağa kalktı ve Layla'ya nasıl baktığını düşünmemeye çalışarak sallana sallana banyoya girdi. Yolda ilerlerken kafasında yeni doğmuş tayların, özellikle de yerden kalkmamak için çırpınan cılız bacaklarının tel gibi büküldüğü tayların görüntüleri oynadı. Bunu çok iyi anlıyordu. Sanki her an dizleri tatile çıkacak ve bir aptal gibi bahçe satışına çıkacakmış gibi geliyordu.

Doğru. Banyodaydı. *İyi işti.*

Şimdi bir de kel mermere çarpmamayı başarabilseydi. Yine de, Tanrım, temizlenmek yara bere içinde kalmaya değerdı. Ama çok istediği duş bile sorun çıkarmıştı. Ilık, yumuşak spreyin altına girmek kırbaçla vurulmak gibiydi ve geri sıçradı ama Layla'yı göz ucuyla soyunurken yakaladı.

Yüce Tanrım... Çok güzeldi.

Kadın ona katıldığında adamın nutku tutulmuştu ve bunun nedeni ses kutusunun olmaması değildi. Göğüsleri dolgundu, pembe meme uçları gür ağırlıklarının ortasında sıkıydı. Bel kısmı, adamın elleriyle daire çizebileceği kadar küçük görünüyordu. Kalçaları dar omuzlarıyla mükemmel bir denge oluşturunuyordu. Ve seksi... seksi gözlerinin önünde çırılçıplaktı, teni pürüzsüz ve kılsızdı, küçük yarığı iki kıvrımdan oluşuyordu ve onu ayırmak için yanıp tutuşuyordu.

Sanki siki pelvik kemerinden fırlayacakmış gibi iki elini de kendine kenetledi.

"Sizi yıkayabilir miyim, majesteleri?" dedi, buhar yumuşak bir esintide ince bir kumaş gibi aralarında dönerken.

Ellerinin arkasındaki tahrik sarsıldı.

"Ekselansları?"

Başı sallandı. Vücudu zonkluyordu. Quinn'in sahip olduğu dişiye yaptıklarından bahsettiğini düşündü. *Tanrım...* Ve şimdi bu John'un başına geliyordu.

Sabunu eline aldı ve avuçlarının arasında masaj yaptı, kalıbı yuvarladı, köpükler beyaz köpük olup fayansın üzerine damladı. Aletini kadının ellerinin arasında hayal etti ve ağzından nefes almak zorunda kaldı.

Dudaklarını yalarken, *göğüslerinin sallanışına bak*, diye düşündü. Onu oradan öpmesine izin verip vermeyeceğini merak etti. Tadı nasıl olurdu? Onun arasına girmesine izin verir miydi-

Aleti zıpladı ve ağlamaklı bir inilti çıkardı.

Layla sabunu mermer duvardaki küçük tabağa geri koydu. "Şimdi hassas olduğun için nazik olacağım."

Sertçe yutkundu ve kızın köpüklü elleri ona doğru gelip omuzlarına yerleşirken kontrolünü kaybetmemek için dua etti. Ne yazık ki bu beklenti gerçekte olduğundan çok daha keyifliydi. Kadının hafif dokunuşu güneş yanığının üzerindeki zımpara kâğıdı gibiydi... ama yine de bu teması arzuluyordu. Onu arzuluyordu.

Nemli, sıcak havada Fransız sabunu kokusu yükselirken, avuç içleri adamın kollarından aşağı indi, sonra tekrar yukarı çıkıp artık devasa olan göğsünün üzerinde gezindi. Köpükler göbeğinden geçip elinin üzerine akıyor, parmaklarının arasından geçerek yumuşak kümeler halinde seksinden damlıyordu.

Kız göğsünde oyalanırken yüzüne baktı, soluk yeşil gözlerinin yeni, büyük vücudunda gezinmesini erotik ötesi buldu.

Aç olduğunu düşündü. Ellерinde tuttuğu şeye aç. Ona vermek istediği şeye aç.

Sabunu tekrar tabaktan çıkardı ve önünde diz çöktü, dizleri mermerin üzerindeydi. Saçları hâlâ bukleli duruyordu ve adam onları indirmek, ıslak ve göğüslerine yapışmış hallerinin neye benzediğini görmek istiyordu.

Ellerini adamın alt bacağına koyup kuzeye doğru ilerlemeye başladığında, gözleri yukarı kalktı. Bir anda onun kendisine kafa attığını, ereksiyonunun ağzını genişlettiğini, yanaklarının onu emerken içeri ve dışarı çektiğini gördü.

John inledi ve omzunu çarparak sallandı.

"Kollarınızı indirin, efendim."

Bundan sonra olacaklardan dehşete düşmüş olsa da, ona itaat etmek istiyordu. Ama ya kendini aptal durumuna düşürürse? Ya kendini tutamadığı için onun yüzüne boşalırsa? Ya-

"Majesteleri, kollarınızı indirin."

Ellerini yavaşça kendisinden uzaklaştırdı ve uyarılması, yerçekimine meydan okumaktan çok, onun erişiminin tamamen dışında olmak üzere kalçalarından dışarı çıktı.

Oh, Tanrım. Oh, Tanrım... Eli yukarı doğru kalkıyordu-

Aletine dokunduğu anda ereksiyon söndü: Birdenbire kendini pis bir merdiven boşluğunda gördü. Silah zoruyla tutulmuştu. Sessizce ağlarken tecavüze uğramıştı.

John kadının elinden kurtulup tökezleyerek duştan çıktı, ıslak ayakları ve gevşek dizleri yerde kaymasına neden oldu. Düşmemek için kıcını tuvalete dayadı.

Ağırbaşlı değil. Erkekçe değil. Ne kadar da tipik. Sonunda büyük bir bedendeydi ama küçük bir bedende olduğu zamankinden daha fazla erkek değildi.

Su kesildi ve Layla'nın kendini bir havluyla örttüğünü duydu.

Sesi titriyordu. "Gitmemi ister misin?" Başını

salladı, ona bakamayacak kadar utanmıştı.

Çok sonra gözlerini açtığında banyoda yalnızdı. Yalnız ve soğuk, düşün sıcaklığı kaybolmuş, tüm o muhteşem buhar sanki hiç olmamış gibi yok olmuştu.

İlk kez bir kadınla birlikte olmuştu... ve ereksiyonunu kaybetmişti. Tanrım, kusmak istiyordu.

V dişleriyle Jane'in derisini parçaladı, boğazına girdi, damarına dokundu ve dudaklarıyla yapıştı. Jane bir insan olduğu için, içerken hissettiği güç, kanının bileşiminden değil, o olduğu gerçeğinden kaynaklanıyordu. Peşinde olduğu şey onun tadıydı. Onun tadı... ve onun bir parçasını tüketmek.

Kadın haykırdığında, bunun acıdan olmadığını biliyordu. Vücudu uyarılmışlığıyla yemyeşildi ve bu koku ondan istediğini aldıkça daha da güçlendi, horozuyla onun seksini aldı, ağzıyla kanını aldı.

"Benimle gel," dedi boğuk bir sesle, boğazını serbest bıraktı ve tekrar lavaboya yaslanmasına izin verdi. "*Gel... benimle...*"

"*Oh, Tanrım...*"

Adam orgazm olmaya başladığında V onun kalçalarına kilitlendi ve kadın da onunla birlikte uçuşumun kenarına gitti, vücudu tıpkı adamın boynunda çalıştığı gibi onun ereksiyonunu emdi. Bu değişim adil ve tatmin edici hissettirdi; şimdi o adamın içindeydi ve adam da onun içindeydi. Bu doğrudu. Güzeldi.

Benimkini.

Bittikten sonra ikisi de zor nefes alıyordu.

"İyi misin?" diye sordu soluk soluğa, bu sorunun seksten sonra ağzından daha önce hiç çıkmadığının farkındaydı.

Kız cevap vermeyince, adam ondan biraz uzaklaştı. Kızın solgun teninde bıraktığı izleri görebiliyordu, sert kullanımından dolayı kızarmıştı. Şimdiye kadar becerdiği neredeyse herkesin sonu böyle olmuştu çünkü sertliği seviyordu, sertliğe ihtiyacı vardı. Ve başkalarının bedenlerinde bıraktığı izler onu hiç rahatsız etmemişti.

İzler şimdi onu rahatsız ediyordu. Elini ağzına götürüp kızın kanından bir leke bulduğunda daha da rahatsız oldu.

Tanrım... Onu çok sert kullanmıştı. Çok sertti. "Jane, ben çok-"

"İnanılmaz." Başını salladı, sarı saçları yanaklarına doğru sallanıyordu. "Bu... inanılmazdı."

"Yapmadığıma emin misin-"

"Tek kelimeyle harika. Gerçi düşeceğim diye lavaboyu bırakmaya korkuyorum."

Başına sarhoş bir vızıltı gibi bir rahatlama geldi. "Seni incitmek istemedim."

"Beni bunalttın... ama iyi bir kız arkadaşım olsaydı onu arar ve 'Aman Tanrım, az önce hayatımın seksini yaptım' derdim."

"Güzel. Bu... iyi." Onun çekirdeğinden ayrılmak istemiyordu, özellikle de böyle konuşuyorsa. Ama kalçalarını geriye doğru hareket ettirdi ve ereksiyonunu serbest bıraktı, böylece bir mola verdi.

Arkadan bakıldığında enfesti. Tapınak gibi güzeldi. Tamamen alınabilir. Pijamasının alt kısmını yukarı çekip fanılanın içine girerken uyarılmışlığı bir kalp gibi atıyordu.

V, Jane'i yavaşça doğrulttu ve aynada beliren yüzüne baktı. Gözleri cam gibiydi, ağzı açıktı, yanakları kızarmıştı. Boynundaki ısırık izi tam da istediği yerdeydi: herkesin görebileceği bir yerde.

Kadını yüzünü kendisine dönmesi için çevirdi ve eldivenli işaret parmağını boğazında gezdirerek deliklerden gelen ince kan izlerini yakaladı. Siyah deriyi yalayarak temizledi, onun tadına baktı ve daha fazlasını istedi.

"Bunu kapatacağım, tamam mı?"

Kadın başını salladı ve adam başını eğdi. Dilini nazıkçe deliklerin üzerinde gezdirirken, gözlerini kapadı ve onun burnuna sokarak kayboldu. Bir dahaki sefere bacaklarının arasına girmek ve bacaklarının altından geçen damara dokunmak istiyordu.

Kalçalarının birleştiği yere dokundu, böylece kanını emmek ve seksini yalamak arasında gidip gelebildi.

Yana doğru eğilip duşu açtı, ardından kadının giydiği düğmeli gömleği çıkardı. Göğüsleri beyaz dantelle kaplıydı, pembe uçları güzel desenin arasından görünüyordu. Eğilerek, ince dokumanın arasından göğüs uçlarından birini emdi ve elinin saçlarına doğru gevşemesi ve boğazından yükselen bir inilti ile ödüllendirildi.

Hırladı ve avucunu bacaklarının arasına kaydırды. Geride bıraktığı şey bacaklarının iç kısmındaydı ve bu onu kaba bir piç yapsa da orada kalmasını istiyordu. O şeyi olduğu yerde bırakmak ve daha fazlasını onun içine sokmak istiyordu.

Ah, evet, bağlı erkeğin içgüdülerini. Kendi tenini giydiği gibi onu da giymesini istiyordu: her yerini.

Sütyenini çıkardı ve onu omuzlarından tutarak duşa soktu, spreyin altına soktu. İçeri girdiğinde pijamasının altı ıslanıyor, ayakları pürüzsüz mermer zemini hissediyordu. Ellerini saçlarının üzerinde gezdirdi ve kısa sarı dalgaları yüzünden uzaklaştırarak gözlerinin içine baktı.

Benimkini.

"Seni henüz öpmedim," dedi.

Ona doğru eğildi ve tam da onun istediği gibi denge için göğsünü kullandı. "Ağzına değil, hayır."

"Alabilir miyim?"

"Lütfen."

Kahretsin, onun dudaklarına bakarken gergindi. Bu çok garipti. Hayatı boyunca pek çok farklı türde ve kombinasyonda seks yapmıştı ama onu doğru düzgün öpme ihtimali tüm bunları silip süpürmüştü: Hiçbir zaman olmadığı kadar bakirdi, bilgisiz ve zayıf dizliydi.

"Yani yapacak mısın?" diye sordu adam duraklayınca.

Oh...kahretsin.

Mona Lisa'nın gibi bir gülümsemeyle ellerini onun yüzüne koydu.

"Buraya gel."

Onu kendine doğru çekti, başını eğdi ve dudaklarını onunkilere değdirdi. Vishous'un bedeni ürperdi. Daha önce de gücü hissetmişti - kaslarında kendi gücünü, kaderinde lanetlenmiş annesinin gücünü, hayatında kralının gücünü, işinde kardeşlerinin gücünü- ama bunların hiçbirinin onu alt etmesine izin vermemişti.

Jane Őimdi ona űstűn gelmiŐti. Yűzűnű avuçlarının arasına alırken tam bir hakimiyet kurdu.

Onu kendine yaklaŐtırdı ve dudaklarını onunkilere daha sıkı bastırdı; bu birliktelik, saygı duymak Őűyle dursun, isteyeceğine asla inanmayacağı bir tatlılıktı. Ayrıldıklarında, onun zarif kıvrımlarını sabunladı ve onu duruladı. Saçlarını Őampuanladı. Bacak aralarını temizledi.

Onu űzenle idare etmek nefes almak gibiydi... vűcudunun ve beyninin dűŐűnmek zorunda olmadıėı otomatik bir iŐlevi.

Suyu kapattı, onu kuruladı, sonra kucağına alıp yatağa taŐıdı. Siyah yorganın űzerine yayıldı, kolları baŐının űzerindeydi, bacakları hafifçe ayrılmıŐtı, kızarmıŐ kadın teni ve kaslarından baŐka bir Őey yoktu.

İndirdiği gűz kapaklarının altından ona baktı. "Pijamaların ıslak."

"Evet."

"SertleŐmiŐsin."

"Ŭyleyim."

Yataėın űzerinde kamburlaŐtı, dalgalanma kalçalarından gűėűslerine kadar gűvdesini kapladı. "Bu konuda bir Őey yapacak mısınız?"

DiŐlerini gűsterdi ve tısladı. "Eėer izin verirsen."

Bacaklarından birini yana kaydırđı ve adamın korneaları neredeyse kanamaya baŐladı. Gűbeėi parlıyordu ve bu duŐtan kaynaklanmıyordu.

"Bu size hayır gibi mi gűrűnűyor?" dedi.

Altını yırttı ve bir kalp atıŐı içinde onun űzerindeydi, onu derin ve uzun űptű, kalçalarını kaldırdı, kendini konumlandırdı, içine battı. Bűyle çok daha iyiydi, gerçekte, rűya halinde deėil. Onun için bir kez, iki kez... daha fazla boŐaldıėında... kalbi kırıldı.

İlk defa sevdiği biriyle seks yapıyordu.

Maruz kaldığı durum karŐısında bir anlık kűr bir panik hissetti. Bu nasıl olmuŐtu?

Ama bu onun aŐk konusundaki son, hatta tek Őansıydı, değil mi? Kız hiçbir Őey hatırlamayacaktı, yani gűvendeydi: Sonunda kalbi kırılmayacaktı.

Ayrıca... hafızasının olmaması onun için de her Őeyi gűvenli kılıyordu, değil mi? Tıpkı Wrath'la birlikte kafayı buldukları ve V'nin annesi hakkında konuŐtuėu o gece gibi.

İnsanlar onun hakkında ne kadar az Şey bilirse o kadar iyiydi.

Lanet olsun, Jane'in zihnini temizleme düşüncesi neden göğsünü
ağrıttıyordu?

Tanrım, çok erken gidiyordu.

Yirmi Beşinci Bölüm

Diğer Taraf'ta, Cormia Primale'in tapınağından çıktı ve Direktör'ün devasa altın kapıları kapatmasını bekledi. Tapınak yükseltilmiş bir tepenin üzerindeydi, küçük bir tepenin başındaki yaldızlı bir taçtı ve buradan Seçilmişler'in yerleşkesinin tamamı görülebiliyordu: beyaz binalar ve tapınaklar, amfitiyatro, üstü kapalı yürüyüş yolları. Simgesel yapıların arası hiç büyümeyen, hiç değişmeyen kırpılmış beyaz çimenlerle kaplıydı ve her zaman olduğu gibi manzara ufukta çok az şey sunuyordu, sadece uzaktaki beyaz orman sınırının dağınık bir bulanıklığı vardı. Kompozisyonadaki tek renk gökyüzünün soluk mavisiydi ve o bile kenarlarda soluklaşıyordu.

"Dersiniz böylece sona eriyor," dedi Directrix boynundaki zarif anahtar zincirini çıkarıp kapıları kilitlerken. "Geleneklere uygun olarak, sizin için geldiğimizde arınma ritüellerinin ilki için kendinizi sunacaksınız. O zamana kadar sana verilen lütfu ve hepimizin yararına sunacağın hizmeti düşünmelisin."

Sözler, Directrix'in Primale'in Cormia'nın bedenine ne yapacağını tarif ederken kullandığı aynı sert tonda söylenmişti. Tekrar ve tekrar. İsteddiği zaman.

Kolyesini tekrar takarken Directrix'in gözlerinde hesapçı bir ışık vardı, anahtarlar göğüslerinin arasına yerleşirken bir çınlama sesi yükseldi. "İyi yolculuklar, kardeşim."

Directrix tepeden aşağı inerken, beyaz cübbesi hem yerden hem de binalardan ayırt edilemiyordu, sadece hareket halinde olduğu için farklılaşan başka bir beyaz sıçrama.

Cormia ellerini yüzüne götürdü. Directrix ona Primale'in altında yaşanacakların acı verici olacağını söylemişti -hayır, ona söz vermişti- ve Cormia buna inanmıştı. Grafik detaylar şok ediciydi ve çiftleşme törenini yıkılmadan atlatabilmesinin hiçbir yolu olmadığından korkuyordu - tüm Seçilmişlerin utancı. Hepsinin temsilcisi olarak Cormia kendisinden beklendiği gibi ve onurlu bir performans sergilemek zorundaydı, yoksa hizmet ettiği bu saygıdeğer geleneği lekeleyecek, bütünüyle kirletecekti.

Omzunun üzerinden tapınağa baktı ve elini karnının alt kısmına koydu. Tüm Seçilmişlerin bu tarafta her zaman olduğu gibi o da doğurgandı. Onunla ilk birlikteliğinden itibaren Primale'den bir yavru doğurabilirdi.

Sevgili Silik Bakire, neden o seçilmişti?

Arkasını döndüğünde, Directrix tepenin dibindeydi, yüksek binalara kıyasla çok küçük, pratiklik açısından çok muazzamdı. Manzarayı herkesten ya da her şeyden çok o tanımlıyordu: Hepsinin hizmet ettiği kişi Kâtip Bakire'ydi ama hayatlarını yöneten kişi Directrix'ti. En azından Primale gelene kadar.

Cormia, Directrix'in o erkeği kendi dünyasında istemediğini düşündü.

İşte bu yüzden Kâtip Bakire seçilmek üzere aday gösterilen kişi Cormia olmuştu. Seçilebilecek ve heyecan duyacak tüm dişiler arasında en az misafirperver, en az uzlaşmacı olan oydu. Üstünlük değişimine karşı pasif-agresif bir beyan.

Cormia tepeden aşağı inmeye başladı, çıplak ayaklarının altındaki beyaz çimen dokusu sıcaklıktan yoksundu. Yiyecek ve içecek dışında hiçbir şey sıcak ya da soğuk değildi.

Bir an için kaçmayı düşündü. Directrix'in çizdiği resme katlanmaktansa bildiği her şeyden uzaklaşmak daha iyiydi. Ama öbür tarafa nasıl geçeceği hakkında hiçbir bilgisi yoktu. Kâtip Bakire'nin özel alanına geçmesi gerektiğini biliyordu ama ya sonra? Ya Papa Hazretleri tarafından yakalanırsa?

Akıl almaz bir şey. Primale ile birlikte olmaktan daha korkutucu.

Cormia kendi özel, günahkâr düşüncelerinin derinliklerinde, hayatı boyunca tanıdığı manzarada amaçsızca ilerliyordu. Burada, yerleşkede kaybolmak çok kolaydı çünkü her şey aynı görünüyor, aynı hissediyor ve aynı kokuyordu. Zıtlık olmadığından, gerçekliğin kenarları zihinsel ya da fiziksel olarak tutunmak için fazla pürüzsüzdü. Asla toprağa bağlı değildiniz. Havadaydınız.

Hazine'nin önünden geçerken, görkemli basamaklarında durdu ve içeride gördüğü tek gerçek renk olan mücevherleri düşündü. Kilitli kapıların ardında sepetler dolusu değerli taş vardı ve onları sadece bir ya da iki kez görmüş olmasına rağmen renklerini o kadar net hatırlıyordu ki. Safirlerin canlı mavisi, zümrütlerin yoğun yeşili ve yakutların kan kırmızısı gözlerini şok etmişti. Akuamarinler gökyüzünün rengindeydi, bu yüzden onu daha az etkilemişlerdi.

En sevdikleri sitrinlerdi, güzel sarı sitrinler. Onlara gizlice dokunmuştu. Kimsenin bakmadığı bir anda elini sepete hızlıca sokmuştu ama ışığın onların neşeli yüzlerinde titrediğini görmek ne kadar da muhteşimdi. Avucunda oynadıklarını hissetmek, elinin büyük içeriğiyle canlı bir sohbetti, yasadışı doğası nedeniyle daha da heyecan verici hale gelen hayali, dokunsal bir telaşı.

Aslında başka hiçbir şeyden daha sıcak olmamalarına rağmen onu ısıtmışlardı.

Hazine'ye girmenin olağanüstü bir zevk olmasının tek nedeni mücevherler değildi. Orada camekânlar içinde diğer tarafa ait nesneler vardı; bunlar ya ırkın tarihinde önemli bir rol oynadıkları ya da Seçilmişlerin eline geçtikleri için toplanmıştı. Cormia her zaman neye baktığını bilmeseydi bile, bu büyük bir keşif olmuştu. Renkler. Dokular. Yabancı bir yerden gelen yabancı şeyler.

İronik bir şekilde, en çok ilgisini çeken şey eski bir kitap olmuştu. Yıpranmış ön yüzünde, soluk kabartmalı harflerle şöyle yazıyordu:

DARIUS, MARKLON'UN OĞLU.

Cormia kaşlarını çattı ve bu ismi daha önce gördüğünü fark etti... kütüphanedeki Kara Hançer Kardeşliği odasında.

Bir kardeşin günlüğü. Demek bu yüzden korunmuş.

Kilitli kapılara bakarken, binanın açık tutulduğu ve kütüphaneye girilebildiği gibi içeriye de rahatça girilebildiği eski günlerde buralarda olmayı diledi. Ama bu saldırıdan önceydi.

Saldırı her şeyi değiştirmişti. Irkın haydut üyelerinin uzak taraftan ellerinde silahlarla yağmalamak için gelmeleri akıl almaz görünüyordu. Ama artık kapalı olan bir portaldan girmişler ve Hazine'ye hücum etmişlerdi. Bir önceki Primale dişilerini korurken ölmüş, üç sivili yenmiş ama daha sonra ölmüştü.

Onun babası olduğunu sanıyordu, değil mi?

O korkunç aradan sonra Kâtip Bakire giriş kapısını kapatmış ve gelmek isteyen herkesi kendi özel avlusuna yönlendirmişti. Ve bir önlem olarak, Kâtip Bakire'nin tecridi veya belirli törenler için mücevherlere ihtiyaç duyulduğu zamanlar dışında Hazine her zaman kilitliydi. Anahtar Direktördeydi.

Bir kıpırtı duydu ve sütunlu yürüyüş yoluna doğru baktı. Tamamen örtülü bir figür topallayarak ilerliyordu, bir bacağı siyah bir cübbenin arkasında sürükleniyor, örtülü elleri bir yığın havlu tutuyordu.

Cormia hızla gözlerini kaçırdı ve hem o kadından hem de Primale Tapınağı'ndan uzaklaşmak için acele etti. Sonunda her ikisinden de olabildiğince uzağa, yansıma havuzuna kadar gitti.

Su berrak ve mükemmel bir şekilde durgundu, gökyüzünü gösteren bir aynaydı.

Ayağını sokmak istedi ama buna izin yoktu- Kulakları bir şey duydu.

İlk başta ne duyduğundan emin değildi, eğer bir şey duyduysa bile. Yakınlarda görebildiği kimse yoktu, Young'ların Mezarı ve kutsal alanın sınırlarını belirleyen beyaz ağaçlı orman dışında hiçbir şey yoktu. Bekledi. Ses bir daha gelmeyince bunu hayal gücü olarak değerlendirdi ve yoluna devam etti.

Korkmasına rağmen, doğumdan sağ çıkamayan bebeklerin gömülü olduğu mezara doğru çekildi.

Endişe omurgasını sarmıştı. Burası hiç ziyaret etmediği tek yerdi ve diğer Seçilmişler için de durum aynıydı. Hepsi beyaz çitlerle çevrili bu tek kare binadan kaçınıyordu. Hüzün, kapının kollarına bağlanmış siyah saten kurdeleler kadar kesin bir şekilde etrafta asılı duruyordu.

Sevgili Solgun Bakire, diye düşündü, kaderi yakında buraya gömülecekti, çünkü Seçilmişlerin bile yüksek oranda bebek ölümleri vardı. Gerçekten de, parçaları burada dinlenecek, geriye bir kabuktan başka bir şey kalmayana kadar küçük parçaları biriktirilecekti. Hamilelikleri seçemediği, *hayır* kelimesine hatta düşüncesine bile izin verilmediği, yavrularının da kendisiyle aynı role hapsediği gerçeği, kendisini bu ıssız mezarın içinde, en küçük ölümlerin arasında kilitli olarak hayal etmesine neden oldu.

Cübbesinin yakalarını boynuna yaklaştırdı ve kapılara bakarken titredi. Şimdiye kadar burayı rahatsız edici bulmuştu, sanki şefkatli olanlar Solgunluk'ta oldukları ve mutlu ve huzurlu olmaları gerektiği halde yalnızmış gibi hissediyordu.

Şimdi tapınak bir dehşetti.

Duyduğu ses tekrar geldi ve geri sıçradı, burada yaşayan kederli ruhlardan kaçmaya hazırdı.

Ama hayır, bu hayalet genç değildi. Bu bir nefes kesilmesiydi. Hiç de hayalet gibi değil, ama çok gerçek.

Sessizce köşeyi döndü.

Layla çimlerin üzerinde oturmuş, dizlerini göğsüne çekmiş ve kollarını kendine dolamıştı. Başını içeri çekmiş, omuzları titriyor, bornozu ve saçları ıslaktı.

"Kız kardeşim mi?" Cormia fısıldadı. "Nasılsın?"

Layla'nın başı dikleşti ve gözyaşlarından arınana kadar hızla yanaklarını ovdu. "Git buradan. Lütfen."

Cormia yanına gitti ve diz çöktü. "Anlat bana. Ne oldu?" "Bilmen gereken bir şey yok-"

"Layla, konuş benimle." Elini uzatmak istedi ama buna izin yoktu ve üzüntüsünü daha da arttırmak istemedi. Dokunmak yerine nazik sözcükler ve ses tonu kullandı. "Kardeşim, seni rahatlatmak isterim. Lütfen konuş benimle. Lütfen."

Seçilmiş'in sarışın başı bir ileri bir geri gidip geliyor, harap olmuş saçları daha da dağılıyordu. "Başarısız oldum."

"Nasıl?"

"Ben...başarısız oldum. Bu gece memnun etmeyi başaramadım. Geri çevrildim." "Neyden?"

"Dönüşümünü gördüğüm erkek. Çiftleşmeye hazırdı, ona dokundum ve dürtüsünü kaybetti." Layla'nın nefesi hıçkırıklara karıştı. "Ve ben... gelenek olduğu üzere olanları krala rapor etmek zorundayım. Bunu ayrılmadan önce yapmalıydım ama o kadar dehşete düştüm ki. Majestelerine nasıl anlatacağım? Ya Directrix'e?" Başı sanki onu dik tutacak iradesi yokmuş gibi tekrar aşağıya düştü. "Büyükler tarafından memnun etmek için eğitildim. Ve hepimizi hayal kırıklığına uğrattım."

Cormia bir fırsatını bulup elini Layla'nın omzuna koydu ve bunun her zaman böyle olduğunu düşündü. Resmi bir sıfatla hareket ettiğinde tüm Seçilmişler'in yükü her bir kişinin üzerine biniyordu. Bu nedenle özel ve kişisel bir utanç yoktu, sadece devasa bir başarısızlığın büyük ağırlığı vardı.

"Kız kardeşim-"

"Kral ve Directrix ile konuştuktan sonra derin düşüncelere dalacağım."

Oh, hayır... Yansıma, en yüksek derecedeki ihlallerin kefareтини ödemek için yedi döngü boyunca yemeksiz, ışıksız ve diğerleriyle temassızdı. En kötüsü, ya da Cormia'nın duyduğuna göre, Seçilmişler ışığa hasret olduğu için aydınlanmanın olmamasıydı.

"Rahibe, sizi arzulamadığından emin misiniz?"

"Erkeklerin bedenleri bu konuda yalan söylemez. Merhametli Bakire... belki de en iyisi budur. Onu memnun etmemiş olabilirim." Soluk yeşil gözler başka tarafa kaydı. "Bu

iyi ve güzel, ben senin eğitmenin değildim. Ben teoride eğitildim, pratikte değil, bu yüzden size hiçbir içgüdüsel bilgi veremezdim."

"Seni tercih ederdim."

"O zaman akılsızsın." Seçilmiş'in yüzü aniden ya landı. Kadim. "Ve ben dersimi aldım. Kendimi *ehros* havuzundan çıkaracağım, çünkü onların şehvetli geleneklerini sürdürme konusunda açıkça yetersizim."

Cormia, Layla'nın gözlerindeki  l  gölgelerden ho lanmamı tı. "Belki de hatalı olan oydu?"

"Onun tarafında bir hata söz konusu değil. Benden memnun değildi. Bu benim y k m, onun değil." Bir damla g zya ını sildi. "Size  unu söyleyeyim, cinsel başarısızlık gibi bir başarısızlık yoktur. Hiçbir şey  ıplaklığınızın ve birleşme i g d n z n e le mek istediğiniz biri tarafından ink ar edilmesi kadar derinden yaralamaz.... Teninle dı lanmak en kötü reddetme türüdür. Bu yüzden *Ehros*'tan ayrılmalıyım, sadece güzel gelenekleri için değil, kendim için de. Bunu bir daha ya amayacağım. Asla. Şimdi lütfen git ve hiçbir şey söyleme. Kendimi toparlamalıyım."

Cormia kalmak istiyordu ama tartışmak doğru gelmiyordu. Ayağa kalktı ve dış cübbesini çıkarıp kız kardeşinin üzerine örttü.

Layla  a kınlıkla başını kaldırdı. "Gerçekten de    m yorum." Bu sözleri, örtüyü boynuna doğru çekerken söyledi.

" yi yolculuklar kardeşim." Cormia döndü ve yansıtm havuzunun yanından yukarı doğru yürüdü.

Süt mavisini gökyüzüne bakarken çığlık atmak istedi.

Vishous Jane'in vücudundan sıyrıldı ve onu göğsüne bastırarak şekilde konumlandırdı. Onu sol tarafına yakın bir şekilde sevdi, d v  en eli onun için öldürmek üzere serbestti. Şimdi burada yatarken, hiç bu kadar odaklanmış hissetmemi ti, hayatının amacı hiç bu kadar net olmamıştı: Tek  nceliği onu hayatta, sağlıklı ve güvende tutmaktı ve bu direktifi tuttuğu g   ona kendini bütün hissettiriyordu.

Onun sayesinde olduğu ki iydi.

Birbirlerini tanıdıkları kısa süre içinde Jane onun göğsündeki o gizli odaya girmiş, Butch'u itip yolundan çekmiş ve kendini iyice içeri sokmu tu. Ve bu doğru hissettirdi. Tam oturmuştu.

Küçük bir mırıldanma sesi çıkardı ve ona daha da yaklaşmaya çalıştı. Onun sırtını okşarken, kendini nedensiz bir şekilde ilk kavgasını düşünürken buldu; bu kavgayı ilk seks yaptığı zaman takip etmişti.

Savaş kampında, geçiş dönemindeki erkeklere güçlerini bulmaları için sınırlı bir süre verilirdi. Yine de Vishous'un babası karşısına dikilip savaşacağını söylediğinde V şaşırdı. Elbette iyileşmek için bir günü olmalıydı.

Bloodletter gülümsedi ve her zaman şiş olan dişlerini gösterdi. "Ve sen de Grodht ile eşleşeceksin."

V'nin geyik bacağını çaldığı asker. Hünerleri çekiçten gelen şişman olan.

Yorgunluğun verdiği ağırlıkla ve gururunun onu ayakta tutan tek şey olmasıyla V, askerlerin uyuduğı yerin arkasına yerleştirilmiş dövüş ringine doğru ilerledi. Halka, mağaranın zemininde, sanki bir dev sinirden yumruğunu toprağı vurmuş gibi düzensiz, dairesel bir çukurdu. Bel derinliğinde, yanları ve tabanı dökülen kandan dolayı koyu kahverengi olan bu çukurda ayakta duramayacak hale gelene kadar dövüşmeniz bekleniyordu. Hiçbir davranış yasak değildi ve tek kural kaybedenle ve dövüşteki eksikliğini gidermek için kendisini ne için sunması gerektiğıyle ilgiliydi.

Vishous dövüşmeye hazır olmadığını biliyordu. Fade'de bakirdi, düşmeden ringe zar zor inebiliyordu. Ama zaten bunun amacı da buydu, değil mi? Babası mükemmel bir güç manevrası tasarlamıştı. V'nin kazanmayı umabileceğı tek bir yol vardı ve elini kullanırsa, tüm kamp sadece söylentilerde duyduklarını kendi gözleriyle görecekt ve onu tamamen dışlayacaktı. Peki ya kaybederse? O zaman babasının hâkimiyetine karşı bir tehdit olarak algılanmayacaktı. Yani her iki durumda da Bloodletter'ın üstünlüğü bozulmadan kalacak ve oğlunun yeni olgunluğına meydan okunamayacaktı.

Şişman asker gür bir haykırış ve bir çekiç darbesiyle atlarken, Bloodletter ringin kenarında belirdi. "Oğluma hangi silahı vereyim?" diye sordu toplanan kalabalığı. "Sanırım..." Bir süpürgeye yaslanmış olan mutfak kadınlarından birine baktı. "Bana ver."

Dişi uymak için beceriksizce davrandı ve şeyi Bloodletter'ın ayaklarının dibine düşürdü. Kadın onu almak için eğildiğinde, adam onu yoluna çıkan bir ağaç dalını tekmeler gibi kenara itti. "Al bunu oğlum. Ve Bakire'ye dua et ki, kaybettiğinde kullandığın şey bu olmasın."

Tanık kalabalığı gülerken, V tahta sapı yakaladı. "Nişan al!" diye bağırdı Bloodletter.

Kalabalık tezahürat yaptı ve biri birasının tortusunu Vishous'a fırlattı, ılık su çıplak sırtına çarptı ve çıplak kışından aşağı damladı. Karşısındaki şişman asker gülümsedi ve üst çenesinden dışarı uzanan dişlerini gösterdi. Erkek V'nin etrafında dönmeye başladığında, çekiç zincirinin ucunda sallandı ve alçak bir ıslık yükseldi.

V rakibini takip ederken beceriksizdi ve bacaklarını kontrol etmekte zorlanıyordu. Öncelikle erkeğin sağ omzuna, çekiç fırlatılmadan önce gerilecek olan omzuna odaklanırken, çevresel görüşüyle kalabalığı takip etti. Mead, ona atabilecekleri şeylerin en küçüğü olacaktı.

Bu bir dövüşten çok bir kaçma yarışına dönüştü; V savunmada kalırken rakibi gösterişli bir saldırganlık sergiledi. Asker elindeki silahla ustalığını sergilerken, V erkeğin hareketlerinin tahmin edilebilirliğini ve çekicin ritmini öğrendi. Asker ne kadar güçlü olursa olsun, çekicin kafa büyüklüğündeki çivili topu ileriye doğru gönderilmeden önce ayaklarını dik tutması gerekiyordu. V hareketteki duraklamalardan birini bekledi ve sonra saldırdı, süpürgeyi çevirdi ve sapını doğrudan şişkin askerin kasığına sapladı.

Erkek kükredi, çekici elinden bıraktı ve dizlerini birbirine vurarak kendini tuttu. V bir an bile kaybetmedi. Süpürgeyi omzunun üzerinden kaldırdı ve tüm gücüyle savurarak rakibini şakağından yakaladı ve onu bayılttı.

Ateşin çıtırtısı ve V'nin kesik kesik nefes alışının sesi duyulana kadar tezahürat kurudu. Süpürgeyi bıraktı ve dışarı çıkmaya hazır bir şekilde rakibinin üzerine yürüdü.

Babasının çizmeleri çemberin kenarına dikilmiş, yolunu kesiyordu.

Bloodletter'ın gözleri bıçak gibi kısılmıştı. "Henüz bitirmedin." "O ayağı kalkmayacak."

"Mesele bu değil." Bloodletter yerdeki askere başıyla işaret etti. "Bitir işini."

Rakibi inlerken Vishous babasını değerlendirdi. Eğer V hayır derse, babasının oynadığı oyun geręekleŖecek, Kan Mektubu'nun peŖinde olduğu yabancılaŖma tamamlanacaktı ama bu erkeğin muhtemelen beklediği Ŗekilde olmayacaktı: V, rakibini cezalandırmadığı için zayıf olarak algılanacağı basit bir temelden dolayı hedef haline gelecekti. Yine de bitirirse, kamptaki konumu bir sonraki teste kadar olabildiğince istikrarlı olacaktı.

Yorgunluk onu ele geçirdi. Hayatı hep böyle kaba ve acımasız bir denge terazisine mi dayanacaktı?

Bloodletter gülümsedi. "GrnŖe göre kendine oğlum diyen bu piçin omurgası yok. Belki de annesinin rahminin yediği tohum baŖkasına aitti?"

Kalabalığın içinden kahkahalar yükseldi ve biri, "Senin hiçbir oğlun böyle bir saatte tereddüt etmez!" diye bağırdı.

"Ve bir dvŖ sırasında hiçbir gerçek oğlum bir erkeğin savunmasız yerine bu Ŗekilde saldırarak kadar korkak olamaz." Bloodletter askerlerinin gözleriyle karŖılaŖtı. "Zayıflar sinsi olmalıdır, çünkü g onlar için mevcut değildir."

Boğulma hissi Vishous'un boğazına kilitlendi, sanki babasının elleri boynuna dolanmıŖ gibi emindi. Nefesi yeniden hızlanırken, göğsünde öfke kabardı ve kalbi çarpmaya baŖladı. Kendisini dven ŖıŖman askere baktı... sonra babasının ona yaktırdığı kitapları dŖnd... ve onun peŖinden giden çocuğu... ve hayatı boyunca ona yapılan binlerce acımasız ve nezaketsiz davranıŖı.

V'nin vücudu içinde yanan öfkeyle hızlandı ve ne yaptığını anlayamadan askeri ŖıŖman karnının üzerine yuvarladı.

Erkeği aldı. Babasının nnde. Kampın nnde. Ve bu konuda acımasızdı.

İŖi bittiğinde, ayrılıp tökezleyerek geri çekildi. Askerin zeri V'nin kanı, teri ve öfkesinin kalıntılarıyla kaplıydı.

Bir keçi gibi debelenerek kendini çemberden kurtardı ve günün hangi saati olduğunu bilmese de kampın içinden mağaranın ana ıkıŖ yoluna doğru koŖtu. Kendini dıŖarı attığında, gecenin soğuğu toprağı yeni yeni etkisi altına alıyordu ve doğudaki soluk ıŖık yüzünü yakıyordu.

Dizlerinin zerine çöktü ve kustu. Tekrar ve tekrar.

"Çok zayıfsın." Bloodletter'ın sesi sıkıcıydı... ama sadece yüzeyde. Sözlerinde tamamlanmış bir görevin neden olduğu derin bir memnuniyet vardı: Vishous askere yapması gerekeni yapmış olsa da, sonrasında geri çekilmesi tam da babasının istediği türden bir korkaklıktı.

Bloodletter'ın gözleri kısıldı. "Beni asla yenemeyeceksin evlat. Tıpkı benden asla kurtulamayacağın gibi. Hayatına hükmedeceğim-"

Nefretle dolan V çömeldiği yerden fırladı ve parlayan eliyle babasına kafa kafaya saldırdı. Elektrik patlaması devasa bedeninden geçerken Bloodletter kaskatı kesildi ve Vishous üstte olmak üzere ikisi yere düştü. İçgüdüleriyle hareket eden V, parlak beyaz avucunu babasının kalın boğazına kilitledi ve sıkı.

Bloodletter'ın yüzü kıpkırmızı olurken, V'nin gözü kısa süreliğine acıdı ve önündekinin yerini bir görüntü aldı.

Babasının ölümünü gördü. Sanki gözünün önünde olmuş gibi net bir şekilde.

Kelimeler ağzından çıktı ama onları söylediğinin farkında değildi: "Bildiğin bir acının neden olduğu bir ateş duvarında sonunu göreceksin. Dumandan başka bir şey olmayana kadar yanacak ve rüzgârın üzerine savrulacaksın."

Babasının yüz ifadesi dehşete dönüştü.

V başka bir asker tarafından soyuldu ve koltuk altlarından tutularak ayakları karlı zeminin üzerinde sallandırıldı.

Kan Mektubu ayağa fırladı, yüzü kızarmıştı, üst dudağının üzerinde bir ter çizgisi boncuk boncuk olmuştu. Sert koşan bir at gibi nefes alıyor, ağzından ve burun deliklerinden beyaz bulutlar fışkırıyordu.

V ölene kadar dayak yemeyi bekliyordu.

"Bana kılıcımı getir," diye hırladı babası.

Vishous yüzünü ovuşturdu. Bundan sonra ne olacağını düşünmemek için, askerle yaşadığı o ilk anın hiç de hoşuna gitmediğini düşündü. Üç yüz yıl sonra, kampta işler böyle yürümüş olsa da, hâlâ diğer erkeği ihlal etmiş gibi hissediyordu.

Yanında kıvrılmış yatan Jane'e baktı ve bu gece bekâretini nihayet kaybedeceğine karar verdi. Vücudu bu eylemi birçok farklı insana birçok farklı şekilde yapmış olsa da, seks

her zaman bir güç alışverişı söz konusuydu - ona doğru akan bir güç, kimsenin onu sırt üstü yere yatırıp bağlayamayacağına ve ona bir şeyler yapılırken savaşılamayacağına dair kendini rahatlatmak için beslediği bir güç.

Bu gece onun düzenine uymamıştı. Jane ile arasında bir değiş tokuş olmuştu: Jane ona bir şey vermiş, o da karşılığında kendisinden bir parça vermişti.

V kaşlarını çattı. Bir parça, ama her şey değil.

Bunu yapmak için diğer evine gitmeleri gerekecekti. Ve...kahretsin, oraya gideceklerdi. Bunu düşünmek bile onu üşütmüş olsa da, kız hayatından çıkmadan önce ona, kimsenin sahip olmasına izin vermediği tek şeyi vereceğine yemin etti.

Ve asla başkasına vermezdim.

Ona duyduğu güvenin karşılığını ödemek istiyordu. Bir insan olarak, bir kadın olarak çok güçlüydü ve yine de kendini onun cinsel bakımına bıraktı - adamın sert Dom eğilimleri olduğunu ve fiziksel olarak onunla boy ölçüşemeyeceğini bildiği halde.

Kadının güveni onu dizlerinin üzerine çöktürdü. Ve o gitmeden önce inancını geri vermesi gerekiyordu.

Gözlerini kırpıştırarak açıp onunkilerle buluştu ve ikisi de aynı anda konuştu:

"Gitmeni istemiyorum."

"Seni terk etmek istemiyorum."

Yirmi Altıncı Bölüm

John ertesi gün öğleden sonra uyandığında hareket etmeye korkuyordu. Gözlerini açmaya bile korkuyordu. Ya bu bir rüyaysa? Kendini destekleyerek kolunu kaldırdı, göz kapaklarını araladı ve... evet, işte oradaydı. Avuç içi kafası kadar büyüktü. Kol, uyluk kemiğinin daha önce olduğundan daha uzundu. Bileği bir zamanlar baldırının olduğu kadar kalındı.

Başardı.

Cep telefonuna uzandı ve Qhuinn ile Blay'e mesajlar gönderdi, onlar da hemen cevap verdiler. Onun için çok heyecanlanmışlardı ve o da kocaman bir piç kurusu gibi sııttı... ta ki banyoyu kullanması gerektiğini fark edip açık kapıya bakana kadar. Pervazlardan bakınca duşu gördü.

Oh, Tanrım. Dün gece orada Layla ile gerçekten boğulmuş muydu?

Telefonu yorganın üzerine fırlattı, her ne kadar o şey onu bekleyen mesajlar olduğunu biplese de. Yeni Shaquille O'Neal eliyle garip bir şekilde genişleyen göğsünü ovuştururken kendini berbat hissediyordu. Layla'dan özür dilemeliydi ama ne için? Yumuşayan bir ezik olduğu için mi? Evet, bu konuşmayı yapmak için can atıyordu çünkü Layla'nın ondan ve performansından hiç etkilenmediğine şüphe yoktu.

Bırakmak daha mı iyiydi? Muhtemelen. O kadar güzel, şehvetli ve her yönden mükemmeldi ki, bunun kendi hatası olduğunu düşünme ihtimali yoktu. Tek yapacağı, eğer bir ses kutusu olsaydı neler söyleyeceğini yazarken anevrizma geçirecek kadar utanmak olurdu.

Yine de kendini cehennemde gibi hissediyordu.

Çalar saati çaldı ve bu adam koluyla uzanıp o şeyi susturmak çok garipti. Ayağa kalktığında durum daha da garipleşti. Bakış açısı tamamen farklıydı ve her şey daha küçük görünüyordu: mobilyalar, kapılar, oda. Tavan bile daha kısaydı.

Ne kadar büyüktü?

Birkaç adım atmaya çalıştığında, kendini sirk cambazlarından biri gibi hissetti: hantal, gevşek, düşme tehlikesi içinde. Evet... felç geçirmiş bir sirk cambazı, çünkü beyninin verdiği komutlar kasları ve kemikleri tarafından düzgün bir şekilde alınmıyordu. Tuvalete giderken

her yerde, perdelerle, pencerelerin etrafındaki pervazlara, bir şifonyere, kapı pervazına asılı.

Zsadist'le yaptığı yürüyüşlerde nehri geçmeyi düşünmesinin özel bir nedeni yoktu. Şimdi ilerlerken, koltuk değneği olarak kullandığı sabit nesneler, akan sudan uzak durmak için birbiri üzerine atladığı taşlar gibiydi, büyük öneme sahip küçük yardımcılardı.

Banyo zifiri karanlıktı, çünkü panjurlar hâlâ kapalıydı ve Layla gittikten sonra tüm ışıkları kapatmıştı. Eli düğmenin üzerindeyken derin bir nefes aldı, sonra gömme ışıkları açtı.

Gözlerini kırıştırdı, gözleri daha önce olduğundan çok daha hassas ve keskindi. Bir an sonra, yansıması bir hayalet gibi parıltının içinden çıkarak odak noktasına geldi. O...

Bilmek istemedi. Henüz bilmek istemiyordu.

John ışıkları kapattı ve duşa girdi. Sıcak suyun akmasını beklerken soğuk mermere yaslandı ve kollarını kendine doladı. Şu anda saçma bir şekilde kucaklanma ihtiyacı duyuyordu, bu yüzden yalnız olması iyi bir şeydi. Değişimin onu daha güçlü yapacağını ummuş olsa da, görünüşe göre onu daha da zayıflatmıştı.

O *küçükleri* öldürdüğü anı düşündü. Onları bıçakladıktan hemen sonra kim olduğuna ve ne tür bir güce sahip olduğuna dair büyük bir netlik kazanmıştı. Ama bunların hepsi solup gitmişti, o kadar ki gerçekten böyle hissettiğinden bile emin değildi.

Duşun kapısını iterek açtı ve içeri girdi.

Tanrım. İnce spreyci derisine giren iğneler gibiydi ve kolunu sabunlamaya çalıştığında Fritz'in aldığı Fransız malı şey akü asidi gibi yakıyordu. Yüzünü yıkamak için kendini zorlaması gerekiyordu ve kayıtlı tarihte ilk kez çenesinde kirli sakal olması havalı olsa da, amına jilet götürme fikri tamamen iticiydi. Yanaklarından aşağı bir peynir rendesi çizmek gibi.

Mahrem yerlerine geldiğinde, olabildiğince nazik davranarak vücudunu yıkıyordu. Fazla düşünmeden, hayatı boyunca yaptığı şeyi yaptı; önce kesesinin altını, sonra da kendisini hızlıca temizledi.

Bu sefer etkisi farklı oldu. Sertleşti. Aleti sertleşti.

Tanrım, bu kelimeyi kullanmak garip geliyordu ama... şey, o şey artık kesinlikle bir sikti, bir erkeğin sahip olduğu, bir erkeğin kullandığı bir şey-

Ereksiyon durdu. Sadece şişmeyi ve uzamayı bıraktı. Karnının alt kısmındaki kıvrımlı ağrı da geçti.

Üzerindeki sabunu durulayarak temizledi, kendisi ve seks hakkında bu konuyu açmamaya kararlıydı. Yeterince sorunu vardı. Vücudu, anteni kırılmış uzaktan kumandalı bir arabaydı; herkesin ona bakacağı sınıfa gidiyordu; ve Wrath'ın şehir merkezinde üzerinde taşıdığı silahı biliyor olması gerektiği aklına geldi. Ne de olsa bir şekilde buraya geri getirilmişti ve Blay ile Qhuinn'in olay yerinde ne işi olduğunu açıklamaları gerekecekti. Blay'i tanıyan biri olarak, adam John'u dokuzlu konusunda korumaya çalışacak ve silahın kendisine ait olduğunu söyleyecekti, ama ya bu adamın programdan atılmasına neden olursa? Dışarıdayken kimsenin silah taşımaması gerekiyordu. Hiç kimsenin.

John duştan çıktığında havluyla kurulanmak gibi bir seçeneği yoktu. Hava çok soğuk olmasına rağmen dişlerini fırçalarken ve tırnaklarını keserken kurumaya bıraktı kendini. Karanlıkta gözleri çok keskin olduğu için çekmecelerde aradığını bulmak sorun olmadı. Yine de aynadan kaçınmak sorun yaratıyordu, bu yüzden yatak odasına gitti.

Dolabını açarak Abercrombie & Fitch'ten bir çanta çıkardı. Fritz haftalar önce elinde bir şeyle kapısına gelmişti ve John kıyafetlere baktığında uşağın aklını kaçırdığını düşünmüştü. İçinde yepyeni bir kot pantolon, uyku tulumu büyüklüğünde bir polar, XXXL bir tişört ve parlak yeni kutusunda bir çift on dört numara Nike Air Shox vardı.

Fritz'in her zamanki gibi haklı olduğu ortaya çıktı. Hepsi uymuştu. Tekne boyundaki ayakkabılar bile.

John ayaklarına bakarken, o Nike'larla birlikte PFD'ler ve lanet olası bir çapa da gelmeliydi, çok büyükler diye düşündü.

Odasından çıktı, bacakları hantal bir yürüyüşle çalışıyor, kolları gevşek sallanıyor, dengesi bozulmuştu.

Büyük merdivenin başına geldiğinde gözlerini büyük savaşıların tasvir edildiği tavana kaldırdı.

Öyle olmak için dua etti. Ama bunu nasıl başaracağını bir türlü kestiremiyordu.

Phury rüyalarındaki kadının görüntüsüyle uyandı. Ya da belki de rüya görüyordu?

"Merhaba," dedi Bella.

Boğazını temizledi ve "Gerçekten burada mısınız?" diye sorarken sesi hâlâ kısıktı.

"Evet." Onun elini tuttu ve yatağının kenarına oturdu. "Tam buraya. Nasıl hissediyorsun?"

Kahretsin, onu endişelendirmişti ve bu gençler için iyi değildi.

Sahip olduğu azıcık enerjiyle hızlı bir zihinsel temizlik yaptı, beynini OxiClean ile temizledi, yaktığı kırmızı dumanın tortularını, yaralanmanın ve uykunun uyuşukluğunu süpürdü.

"Ben iyiyim," dedi, elini yukarı kaldırarak sağlam gözünü ovuşturdu. İyi bir fikir değildi. Avucunun içinde, uykusunda sarılmış gibi buruşmuş, onun resmi vardı. Kız ne olduğunu sormadan kâğıt parçasını yorganın altına itti. "Yatakta olmalısın."

"Her gün biraz ayağa kalkıyorum." "Yine de, yapmalısın-"

"Bandajlar ne zaman çıkıyor?" "Ah, şimdi, sanırım."

"Yardım etmemi ister misiniz?"

"Hayır." İhtiyaçları olan son şey, onunla aynı anda kör olduğunu öğrenmesiydi. "Ama teşekkür ederim."

"Size yiyecek bir şeyler getirebilir miyim?"

Ondan gelen nezaket, kaburgalara bir lastik demirinden daha sert vurdu. "Teşekkür ederim ama birazdan Fritz'i arayacağım. Sen gidip uzanmalısın."

"Kırk dört dakikam kaldı." Saatini kontrol etti. "Kırk üç."

Kendini kollarının üzerinde yukarı itti, göğsünün daha az görünmesi için çarşafı daha yukarı çekti. "Nasıl hissediyorsun?"

"İyi. Korkmuş ama iyi-"

Kapı çalınmadan açıldı. Zsadist içeri girerken gözleri Bella'ya kilitlendi, sanki yüzündeki hayati belirtileri ölçmeye çalışıyordu.

"Seni burada bulacağımı düşünmüştüm." Eğildi ve onu dudaklarından, sonra da damarlarının üzerinden boynunun her iki yanından öptü.

Phury selamlaşma sırasında başını çevirdi ve elinin yorganın altına girip çizimini bulduğunu fark etti. Kendini onu bırakmaya zorladı.

Z'nin tüm tavırları çok daha rahattı. "Nasılsın kardeşim?"

"Güzel." Gerçi bu soruyu ikisinden de bir kez daha duyarsa *Scanners*'ı çekecekti çünkü kafası patlayacaktı.

"Bu gece dışarı çıkacak kadar iyi."

İkizi kaşlarını çattı. "V'nin doktoru tarafından aklandın mı?" "Benden başka kimseye bağlı değil."

"Wrath'ın farklı bir görüşü olabilir."

"İyi ama aynı fikirde değilse beni burada tutmak için zincirlemek zorunda kalacak." Phury geri çekildi, Bella etraftayken gerginleşmek istemiyordu. "Bu gecenin ilk yarısını sen mi öğretiyorsun?"

"Evet, ateşli silahlar konusunda biraz daha ilerleme kaydedebileceğimi düşündüm." Z elini Bella'nın maun rengi saçlarında gezdirdi, aynı anda hem saçlarını hem de sırtını okşadı. Bunu fark ettirmeden yaptı ve Bella da aynı sevgi dolu umursamazlıkla bu dokunuşu kabul etti.

Phury'nin göğsü nefes almak için ağzını açmak zorunda kalana kadar ağrıyordu. "Neden sizinle First Meal'de buluşmuyorum, tamam mı? Duş alacağım, bandajları çıkaracağım ve giyineceğim."

Bella ayağa kalktı ve Z'nin eli onun beline gitti ve onu kendine doğru çekti.

Tanrım, onlar bir aileydi, değil mi? Karnında yavrusuyla birlikte ikisi. Ve bir yıldan biraz daha uzun bir süre sonra, Kâtip Bakire uygun görürse, kucaklarında bebekleriyle böyle duracaklardı. Daha sonra, yıllar sonra, çocukları yanlarında olacaktı. Ve sonra oğulları ya da kızları çiftleşecek ve kanlarından gelen başka bir nesil ırkı ileriye taşıyacaktı: bir aile, bir fantezi değil.

Phury onları acele ettirmek için kalkmak üzereymiş gibi etrafında döndü. "Aşağıda, yemek odasında görüşürüz," dedi Z, avucunun içinde kayarak.

Shellan'ın karnının alt kısmına. "Bella yatağına dönüyor, değil mi *Nalla*?"

Saatini kontrol etti. "Yirmi iki dakika. Banyo yapsam iyi olacak içeri."

Vedalaşmaya benzer çeşitli sözler sarf edildi ama Phury buna aldırmış etmedi.

Çünkü onların gitmesi için can atıyordu. Kapı nihayet kapandığında bastonuna uzandı, yatağından kalktı ve doğruca şifonyerinin üzerindeki aynaya gitti. Bandajın bantlarını gevşetti, ardından gazlı bezin katmanlarını sıyırdı. Kirpiklerinin altı o kadar karışmış ve keçeleşmişti ki, banyoya gitti, biraz su akıttı ve onları ayırmadan önce yüzünü birkaç kez duruladı.

Gözünü açtı. Ve mükemmel gördü.

İyi ve zeki görüntüsü karşısında hiç rahatlamaması ürkütücüydü. Önemsemeliydi. Önemsemesi *gerekiyordu*. Hem vücudunu hem de kendisini. Ama umursamadı.

Rahatsız bir şekilde duş alıp tıraş oldu, ardından protezini taktı ve deri kıyafetlerini giydi. Yatağın yanında durakladığında elinde bıçağı ve silah kılıfıyla dışarı çıkmak üzereydi. Yaptığı çizim hâlâ çarşafın içindeydi; mavi satenin kıvrımlarındaki beyaz, buruşuk kenarları görebiliyordu.

İkizinin elinin Bella'nın saçlarında olduğunu hayal etti. Sonra da karnının alt kısmında.

Phury yanına gitti, resmi aldı ve yatağın başucundaki masanın üzerine bıraktı. Son bir kez baktı, sonra küçük parçalara ayırdı, yığını kül tablasına koydu ve başparmağıyla bir kibrit çaktı. Alev alev yanarken kağıda doğru eğildi.

Külden başka bir şey kalmadığında kalktı ve odasından çıktı. Gitmesine izin verme zamanıydı ve bunu nasıl yapacağını biliyordu.

Yirmi Yedinci Bölüm

V çok mutluydu. Tamamen tamamlanmıştı. Bir Rubik Küpü çözülmüştü. Kolları dışisine sarılmış, vücudu ona yaklaşmış, kokusu burnuna geliyordu. Gece olmasına rağmen, sanki güneş onun üzerinde parlıyordu.

Sonra silah sesini duydu.

Rüyadaydı. Uyuyordu ve rüyadaydı.

Kâbusun dehşeti her zamanki gibi ortaya çıkmıştı ama yine de ilk gördüğü andaki kadar tazeydi: Gömleğindeki kan. Göğsünü yırtan bir acı. Dizlerinin üzerine çökene kadar yere iniş, hayatı sona ermişti-

V çığlık atarak yatakta doğruldu.

Jane onu sakinleştirmek için üzerine atıldı, tam o sırada kapı açıldı ve Butch silahını çekmiş olarak içeri daldı. İkisinin de sesleri birbirine karışmış, hızlıca söylenen kelimelerden oluşan bir meyve salatası haline gelmişti.

"Bu ne lan!" "İyi misin?"

V çarşafı karıştırdı ve göğsünü görebilmek için gövdesinden yırttı. Deri lekesizdi ama yine de elini üzerinde gezdirdi. "Tanrım..."

"Vurulma anın mı aklına geldi?" Jane onu kollarına uzanmaya teşvik ederken sordu.

"Evet, lanet olsun..."

Butch ağzını indirdi ve boxer'ını kaldırdı. "Benim ve Marissa'nın ödünü kopardı. Sakinleşmek için biraz Goose ister misin?"

"Evet."

"Jane? Senin için bir şey var mı?"

Başını sallıyordu ki V araya girdi: "Sıcak çikolata. Sıcak çikolata ister. Fritz'e biraz karışım getirttim. Mutfakta."

Butch gittiğinde, V yüzünü ovaladı. "Bunun için üzgünüm."

"Tanrım, özür dileme." Elini göğsünde aşağı yukarı gezdirdi. "İyi misin?"

Başını salladı. Sonra tam bir aptal gibi onu öptü ve "Burada olmana sevindim" dedi.

"Ben de." Kollarını ona doladı ve sanki çok kıymetliymiş gibi sarıldı.

Butch bir süre sonra bir elinde bardak, diğerinde kupayla geri gelene kadar sessiz kaldılar. "İyi bir bahşiş istiyorum. Serçe parmağımı ocakta yaktım."

"Bakmamı ister misin?" Jane çarşafı kollarının altına sıkıştırdı ve kakaoya doğru uzandı.

"Sanırım yaşayacağım, ama teşekkürler Doktor Jane." Butch kazı V'ye uzattı. "Ya sen koca adam? Şimdi iyi misin?"

Pek değil. Rüyadan sonra olmaz. Jane gittikten sonra olmaz.

"Evet." Butch başını salladı. "Sen kötü bir yalancısın."

"Siktir git." V'nin sözlerinde hiç sıcaklık yoktu. "Ben sıkıyım." diye eklerken de ikna edici değildi.

Polis kapıya doğru gitti. "Oh, güçlü demişken, sanırım Phury bu gece dövüşmeye hazır bir şekilde İlk Yemek'e geldi. Z yarım saat önce derse giderken size teşekkür etmek için buraya uğradı, Doktor Jane, yaptığınız her şey için. Phury'nin yüzü iyi görünüyor ve kardeşinin gözü de gayet iyi çalışıyor."

Jane bardağın üstünü üfledi. "Emin olmak için bir göz doktoruna giderse kendimi daha iyi hissedeceğim."

"Z bunun için bastırıldığını ve kapatıldığını söyledi. Wrath bile bir atış yaptı o."

V, "Oğlumuzun iyi çıkmasına sevindim," dedi ve bunu gerçekten kastetti. Sorun

Jane'in kalmak için tek bahanesi buhar olup uçmuştu. "Evet, benim de. İkinizi yalnız bırakayım. Sonra görüşürüz."

Kapı kapanırken V, Jane'in yine sıcak kakaosuna üflerken çıkardığı sesi dinledi.

"Seni bu gece eve getireceğim," dedi.

Üflemeyi bıraktı. Uzun bir duraklama oldu, sonra içine çekerek bir yudum aldı. "Evet. Vakit geldi."

Bardaktaki kazın yarısını yuttu. "Ama önce seni bir yere götürmek istiyorum."

"Nerede?"

Onu bırakmadan önce ne olmasını istediğini ona nasıl söyleyeceğinden emin değildi. Onun kaçmasını istemiyordu, özellikle de yıllarını düşünürken

Önünde uzun yıllar ve yapmak zorunda kalacağı onca dürüst olmayan, ilgisiz seks vardı.

Kazını bitirdi. "Özel bir yerde."

Kupadan içerken kaşları aşağıya doğru indi. "Demek gitmeme gerçekten izin vereceksin, ha?"

Kadının profiline baktı ve farklı koşullar altında tanışmış olmayı diledi. Ama bu nasıl olabilirdi ki?

"Evet," dedi sessizce. "Öyleyim."

Üç saat sonra dolabının önünde duran John, Qhuinn'in lanet olası çenesini kapatmasını diledi. Soyunma odasının gürültüsü metal kapıların çarpma seslerinden, giysilerin çırpınmasından ve ayakkabıların düşmesinden kaynaklanıyor olsa da, arkadaşının üst dudağına bir megafon tutturulmuş gibi hissediyordu.

"Sen çok büyüksün, J.M. Gerçekten. Dev gibi."

Bu bir kelime değil. John her zaman yaptığı gibi sırt çantasını içine soktu ve ezdiği kıyafetlerin hiçbirinin artık ona uymayacağını fark etti.

"Cehennem değil. Beni destekle, Blay."

Blay *ji*'sini çekerken başını salladı. "Evet, doldurdun mu? Kardeş boyutunda olacaksın."

"Gigundous."

Tamam, bu da bir kelime değil, pislik.

"Güzel, gerçekten, gerçekten, gerçekten büyük. Bu nasıl?"

John kitaplarını yere bırakırken başını salladı ve küçük kıyafetlerini en yakın çöp kutusuna attı. Geri döndüğünde arkadaşlarını tarttı ve ikisinden de beş santim daha uzun olduğunu fark etti. Hatta Z kadar uzundu.

Koridorda Lash'e baktı. Evet, Lash de tepedeydi.

Piç kurusu, John'un bakışlarını hissetmiş gibi gömleğini çıkarırken ona baktı. Adam yumuşak bir hareketle omuzlarını kasıtlı olarak esnetti, kaslar derisinin altında sıkıca kıvrıldı. Karnında iki gün önce olmayan bir dövme vardı, John'un tanımadığı eski dilde bir kelime.

"John, bir saniyeliğine kışını koridora çıkar."

Her yer sessizliğe büründü ve John başını iki yana salladı. Zsadist soyunma odasının kapısında durmuş, iş yapıyordu.

"Kahretsin," diye fısıldadı Qhuinn.

John sırt çantasını yerine koydu, dolabını kapattı ve tişörtünü çekiştirerek yerine yerleştirdi. Yapabildiği kadar hızlı bir şekilde Kardeş'e doğru yürüdü, yaptıkları şeyi yapmaya devam ediyormuş gibi davranan diğer çocukların etrafından dolaştı.

John koridora çıkarken Z kapıyı geniş tuttu. Kapı kapandıktan sonra, "Bu gece sen ve ben her zamanki gibi şafaktan önce buluşacağız. Sadece yürümeyi atlayacağız. Ben ağırlık kaldırırken sen de ağırlık odasına geleceksin. Konuşmamız gerek."

Haklıydı. John imzaladı. *Aynı saatte mi?*

"Sabah dört. Bu akşamki antrenmana gelince, spor salonunda oturmanı ama atış poligonuna katılmanı bekliyorum. Anladın mı?"

John başını eğdi, sonra erkek arkasını dönerken Z'nin kolunu tuttu. *Dün geceyle mi ilgili?*

"Evet."

Kardeş, spor salonunun çift kapısını yumruklayarak uzaklaştı. İki yarım kapandığında şangırdayan bir ses çıkardılar.

Blaylock ve Qhuinn John'un arkasından geldi.

"Ne oluyor?" Blay sordu.

Daha azını *kapattığım için başıma bela alacağım*, John imzaladı.

Blay bir elini kızıl saçlarının arasına soktu. "Seni daha iyi korumalıydım."

Qhuinn başını salladı. "John, senin yerine biz bakarız dostum. Yani, kulübe gitmek benim fikrimdi."

"Ve silahım."

John kollarını göğsünde kavuşturdu. *Her şey yoluna girecek.*

Ya da en azından öyle olmasını umuyordu. Şu anki haliyle programdan atılmanın eşiğindeydi.

"Bu arada..." Qhuinn elini John'un omzuna koydu. "Sana teşekkür etme fırsatı bulamadım."

Blay başını salladı. "Ben de öyle. Dün gece çok dürüstün. Tamamen dürüst. Bizi kurtardın."

"Kahretsin, ne yaptığını kesinlikle biliyordun."

John yüzünün kızardığını hissetti.

"Ne kadar rahat değil mi?" diye söylendi Lash. "Söylesenize, altta kimin olacağına karar vermek için üçünüz kura mı çekiyorsunuz? Yoksa her zaman John mu?"

Qhuinn dişlerini göstererek gülümsedi. "Sana hiç iyi dokunuş ile kötü dokunuş arasındaki farkı gösteren oldu mu? Çünkü göstermeyi çok isterim. Hemen şimdi başlayabiliriz."

John arkadaşının önüne geçerek Lash ile yüz yüze geldi. Hiçbir şey söylemedi, sadece adama baktı.

Lash gülümsedi. "Bana söyleyecek bir şeyin mi var? Yok mu? Bekle, hâlâ sesin yok mu? Tanrım... ne kötü."

John, Qhuinn'in bir hamle için hazırlandığını hissedebiliyordu, sıcaklık ve dürtü arkadaşından yayılıyordu. Çarpışmayı engellemek için John arkasına uzandı ve onu yerinde tutmak için bir elini arkadaşının karın kaslarına koydu.

Lash'in peşinde olan biri varsa, o da John'du.

Lash güldü ve *ji*'sinin kemerini sıktı. "Oyunun varmış gibi davranma, John-boy. Geçiş seni içten değiştirmez ya da fiziksel kusurlarını düzeltmez. Değil mi Qhuinn?" Arkasını dönerken nefesinin altından "Uyumsuz orospu çocuğu" dedi.

Qhuinn adamın üzerine atlayamadan John döndü ve onu belinden yakaladı, tam o sırada Blay adamın kollarından birine kilitlendi. İkisinin toplam ağırlığı bile bir boğayı zapt etmek gibiydi.

"Sakin ol," diye homurdandı Blay. "Sadece *rahatla*."

"Bir gün onu öldüreceğim," diye tısladı Qhuinn. "Tanrı'ya yemin ederim."

John, Lash salona girerken şöyle bir baktı. Kendi kendine yemin ederek, programdan temelli atılmasına neden olsa bile, adamı dövmesi için işaretledi.

Her zaman, arkadaşlarına sataşırsan, cezayı çekeceğini düşünmüştür. Hikayenin sonu.

Mesele şu ki, artık işi teslim edecek ekipmana sahipti.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Gece yarısına doğru Jane kendini eve dönerken siyah bir Mercedes'in arkasında buldu. Önde, yerinde duran bölmenin diğer tarafında, üniformalı sürücü, Tanrı'dan daha yaşlı ve bir terrier kadar neşeli olan uşaktı. Yanındaki V ise siyah deri giymiş, bir mezar taşı kadar sessiz ve asık suratlıydı.

Pek bir şey söylemedi. Ama elini bırakmadı.

Arabanın camları o kadar kararmıştı ki kendini bir tüneldeymiş gibi hissetti ve kendini topraklamak için yanındaki kapının düğmesine bastı. Cam dilimi aşağı indiğinde, şok edici bir soğuk dalgası içeri girdi ve sıcaklığın yerini aldı, bir zorba oyun parkındaki iyi çocukları dağıttı.

Başını rüzgâra doğru uzattı ve farlardan yayılan ışık havuzuna baktı. Manzara bulanıktı, odağı kaybolmuş bir fotoğraf gibiydi. Yine de yolun aşağıya doğru olan açısına bakarak bir dağdan indiklerini anladı. Sorun şu ki, nereye gittiklerini ya da daha önce nerede olduklarını anlayamıyordu.

Garip bir şekilde yönelim bozukluğu yerindeydi. Bu, içinde bulunduğu dünya ile dönmekte olduğu dünya arasında bir ara dönemdi ve ne burası ne de orası bulanık olmalıydı.

"Nerede olduğumuzu göremiyorum," diye mırıldandı camı yerine koyarken

Yu

kar "Buna *mhis* deniyor," dedi V. "Bunu koruyucu bir illüzyon

1. olarak düşün." "Senin bir numaran mı?"

"Evet. Temiz hava aldığım sürece yakmamın bir sakıncası var mı?"

"Sorun değil." Onun yanında çok fazla kalmayacak gibiydi.

daha uzun.

Saçmalık.

V onun elini sıktı, sonra camını çeyrek santim indirdi, rüzgârın yumuşak uğultusu sedanın sessiz uğultusunu bastırdı. Deri ceketi gıcırdarken el sarması bir sigara ve altın bir çakmak çıkardı. Çakmak taşı küçük bir törpü yaptı ve ardından Türk tütününün hafif kokusu burnunu sızlattı.

"Bu koku çok-" Durdu. "Ne?"

"Bana seni hatırlatıyor' diyecektim. Ama hatırlatmayacak, değil mi?" "Belki bir rüyada."

Parmak uçlarını pencereye koydu. Cam soğuktu. Tıpkı göğsünün ortası gibi.

Sessizliğe dayanamadığı için, "Bu düşmanların, tam olarak nedir onlar?" diye sordu.

"İnsan olarak başlıyorlar. Sonra başka bir şeye dönüşüyorlar."

Nefes aldığıında, yüzünün turuncu ışıktaki parladığını gördü. Ayrılmadan önce tıraş olmuştu, bir zamanlar ona karşı kullanmak istediği usturayı kullanmıştı ve yüzü inanılmaz derecede yakışıklıydı: kibirli, erkeksi, iradesi kadar sert. Şakağındaki dövmeleer hâlâ güzelce yapılmıştı ama şimdi onlardan nefret ediyordu, onların bir ihlal olduğunu biliyordu.

Boğazını temizledi. "Bana daha fazlasını anlatır mısın?"

"Düşmanımız Lessening Society, üyelerini dikkatli bir eleme sürecinden geçirerek seçiyor. Sosyopatlar, katiller, ahlaksız Jeffrey Dahmer tipleri arıyorlar. Sonra Omega devreye giriyor-"

"Omega mı?"

Elindeki sarmanın ucuna baktı. "Sanırım Hristiyanlıktaki karşılığı şeytan. Her neyse, Omega onları ele geçiriyor... diğer şeylerle birlikte... ve presto, değiş-o, ölü ve hareketli olarak uyanıyorlar. Güçlüler, neredeyse yok edilemezler ve sadece çelik bir şeyle göğsünden bıçaklanarak öldürülebilirler."

"Onlar neden senin düşmanın?"

Nefes aldı, kaşları yine aşağıya indi. "Bunun annemle bir ilgisi olabileceğinden şüpheleniyorum."

"Annen mi?"

Dudaklarını geren sert gülümseme her şeyden çok bir kıvrımdı. "Ben muhtemelen bir tanrının oğluyum." Eldivenli elini kaldırdı. "Bu ondan. Şahsen, bebek hediyesi olarak şu gümüş çingiraklardan birini ya da yemek için biraz macun tercih ederdim. Ama ailenizin size ne vereceğini seçme şansınız yok."

Jane onun avucunun üzerinde uzanan siyah deriye baktı. "Tanrım..."

"Bizim sözlüğümüze ya da benim doğama göre değil. Ben kurtarıcı tiplerden değilim."

Sigarayı dudaklarının arasına koydu ve eldiveni çıkardı. İçinde

Arka koltuğun loşluğunda, eli taze kardan yansıyan ay ışığının yumuşak güzelliğiyle parlıyordu.

Son bir kez içine çekti, sonra sigarayı aldı ve yanan ucunu tam avucunun ortasına bastırdı.

"Hayır," diye tısladı. "Bekle-"

İzmarit bir ışık parlamasıyla kül oldu ve havada dağılan ince bir toz olan kalıntıyı üfledi. "Bu bok parçasından kurtulmak için her şeyimi verirdim. Yine de kül tablamlar olmadığında çok kullanışlı olduğunu söyleyemeliyim."

Jane birçok nedenden dolayı sersemlemiş hissediyordu, özellikle de onun geleceğini düşündükçe. "Annen seni evlenmeye zorluyor mu?"

"Evet. Bunun için gönüllü olmayacağıma eminim." V'nin gözleri ona kaydı ve bir an için onun bu kuralın istisnası olacağını söyleyeceğine yemin edebilirdi. Ama sonra gözlerini kaçırdı.

Tanrım, onu hatırlamayacak olsa bile başka biriyle birlikte olma fikri, karnına tekme yemiş gibi hissettiriyordu.

"Kaç kişi?" Jane boğuk bir sesle sordu. "Bilmek istemezsin."

"Anlat bana."

"Bunu düşünme. Düşünmemeye çalıştığımдан eminim." Ona doğru baktı. "Benim için hiçbir şey ifade etmeyecekler. Bunu bilmeni istiyorum. Sen ve ben yapamamak bile... Evet, her neyse, hiçbir şey ifade etmeyecekler."

Buna sevinmesi korkunç bir şeydi.

Eldiveni tekrar taktı ve sedan gecenin içinde hayalet gibi ilerlerken sessiz kaldılar. Sonunda durdular. Tekrar çalıştılar. Durdular. Tekrar çalıştılar.

"Şehir merkezinde olmalıyız, ha?" dedi. "Çünkü burası çok fazla trafik ışığına benziyor."

"Evet." Öne doğru eğildi, bir düğmeye bastı ve bölme aşağı indi, böylece kadın ön camdan dışarıyı görebildi.

Evet, Caldie şehir merkezi. Geri dönmüştü.

Gözyaşları gözlerine hücum ederken, onları kırıştırarak uzaklaştırdı ve ellerine baktı.

Biraz sonra şoför Mercedes'i tuğla bir binanın servis girişine benzeyen bir yerin önünde durdurdu: Üzerinde beyaz boyayla ÖZEL yazan sağlam bir metal kapı ve bir binaya çıkan beton bir rampa vardı.

Yükleme iskelesi. Burası bakımlı şehir mekânları gibi temizdi. Yani pis bir yerdi ama etrafta hiç çöp yoktu.

V kapısını açtı. "Henüz dışarı çıkma."

Elini içinde kıyafetleri olan spor çantasının üzerine koydu. Belki de onu hastaneye geri götürmeye karar vermişti? Ama bu St. Francis'te bildiği bir giriş değildi.

Birkaç dakika sonra kapıyı açtı ve çıplak eliyle içeri uzandı. "Eşyalarını bırak. Fritz, birazdan döneceğiz."

"Beklemek benim için bir zevk," dedi yaşlı adam gülümseyerek.

Jane arabadan indi ve V'yi rampanın yanındaki beton merdivenlere kadar takip etti. Bütün bu süre boyunca V bir örtü gibi Jane'in üzerindeydi, sırtına sıkıca yaslanmış, onu koruyordu. Bir şekilde sağlam metal kapıyı anahtarsız açtı; sadece elini itme çubuğuna koydu ve şeye baktı. Garip bir şekilde, içeri girdiklerinde hiç rahatlamadı. Onu hızla bir koridordan yük asansörüne götürdü, ilerlerken sağını solunu kontrol etti. Lüks Commodore Binası'nda olduklarına dair hiçbir fikri yoktu, ta ki bina yöneticilerinin binanın girişine astıkları bir ilanı okuyana kadar.

beton duvar.

"Burada bir yerin mi var?" diye sordu, her şey apaçık ortada olmasına rağmen. "En üst kat benim. Yani, yarısı." Bir servis asansörüne bindiler ve

Kafesli ışıkların altında yıpranmış muşamba üzerinde durdu. "Keşke sizi ön kapıdan alabilseydim ama orası çok halka açık."

Asansör devreye girdiğinde bir sarsıntı oldu ve kız asansörün duvarına doğru uzandı. V önce üst kolunu yakaladı, onu sabit tuttu ve bırakmadı. Onun bırakmasını istemedi.

Sarsılarak durduklarında ve asansör açıldığında V gerginliğini korudu. Sade koridorda özel bir şey yoktu, sadece iki kapı ve bir merdiven çıkışı vardı. Tavan yüksekti ama süslü değildi ve halılar da hastanenin bekleme salonlarından tanıdığı alçak tüylü, çok renkli türdendi.

"Aşağıdayım."

Onu koridorun sonuna kadar takip etti ve kapının kilidini açmak için altın bir anahtar çıkardığını görünce şaşırdı.

Diğer tarafta her ne varsa zifiri karanlıktı ama korkmadan onunla birlikte içeri girdi. Sanki yanında o varken bir idam mangasının içine girip sağ salim çıkabilirmiş gibi hissetti. Ayrıca, içerisi sanki yeni temizlenmiş gibi limon gibi güzel kokuyordu.

Hiçbir ışığı yakmadı. Sadece elini tuttu ve onu çekiştirerek ileriye doğru itti.

"Hiçbir şey göremiyorum."

"Merak etme. Hiçbir şey sana zarar vermeyecek ve ben yolu biliyorum."

Adamın avucuna ve bileğine asıldı ve o durana kadar arkasından ayaklarını sürüyerek ilerledi. Ayak seslerinin yankılanma şeklinden, geniş bir alan hissine kapıldı ama çatı katının hatları hakkında hiçbir fikri yoktu.

Yüzünü sağa çevirdi ve sonra uzaklaştı. "Nereye gidiyorsun?" Kadın zorlukla yutkundu.

Uzak köşede, ondan yaklaşık kırk adım ötede bir mum parlıyordu. Ancak pek bir şey aydınlatmıyordu. Duvarlar... duvarlar, tavan ve... zemin... simsiyahtı. Tamamen siyahtı. Tıpkı mum gibi.

V ışığın karanlığına doğru adım attı, yaklaşan bir gölgeden başka bir şey değildi. Jane'in kalbi küt küt atıyordu.

"Bacaklarımın arasındaki yara izlerini sormuştun," dedi. "Nasıl öldüklerini."

"Evet..." diye fısıldadı. Demek bu yüzden her şeyin gece gibi karanlık olmasını istiyordu. Onun yüzünü görmesini istemeyecekti.

Bir mum daha yandı, bu seferki geniş bir oda olduğunu fark ettiği yerin karşı tarafındaydı.

"Bunu bana babam yaptırmıştı. Onu neredeyse öldürdükten hemen sonra." Jane keskin bir nefes aldı. "Oh...Tanrım."

Vishous Jane'e baktı ama sadece geçmişi ve babasını yere indirdikten sonra başına gelenleri gördü.

"Bana kılıcımı getir," dedi Bloodletter.

V kollarını tutan askere karşı mücadele etti ve hiçbir yere varamadı. O mücadele ederken iki erkek daha ortaya çıktı. Sonra başka bir çift. Şimdi üç tane daha.

Biri eline siyah bir hançer tutuşturduğunda Kanlı Harf yere tükürdü ve V kendini gelecek olan bıçağa hazırladı... ancak Kanlı Harf bıçağı avucunun içinde gezdirdikten sonra kınına soktu.

kemerindeki bıçak. İki elini bir araya getirerek birbirine sürttü ve ardından sağ elini V'nin göğsünün ortasına vurdu.

V derisindeki ize baktı. Kovulma. Ölüm değil. Ama neden?

Bloodletter'in sesi sertti. "Burada yaşayanlar tarafından hiç bilinmeyeceksin. Ve sana yardım eden herkese ölüm gelecek."

Askerler Vishous'u bırakmaya başladılar.

"Henüz değil. Onu kampa getirin." Bloodletter arkasını döndü. "Ve demirciyi getirin. Diğerlerini bu adamın şeytani doğası hakkında uyarmak bizim görevimiz."

Başka bir asker bacaklarından tutup bir leş gibi mağaraya taşırken V çığınca debelendi.

"Perdenin arkasında," dedi Bloodletter demirciye. "Bunu boyalı duvarın önünde yapacağız."

Erkek yüzünü buruşturdu ama kaba tahta alet tepsisini bölmenin etrafına götürdü. Bu sırada V, her bir uzvunun ucunda bir asker ve kalçasını tutan bir askerle sırt üstü yatıyordu.

Bloodletter, ellerinden kıpkırmızı damlayan V'nin başında dikiliyordu. "İşaretle onu."

Demirci başını kaldırıp baktı. "Ne şekilde, yüce kişi?"

Bloodletter Eski Dilde uyarıları heceledi ve askerler V'yi şakağına, kasıklarına ve uyluklarına dövme yapılırken tuttu. Tüm bunlara karşı koydu ama mürekkep derisine işledi, karakterler kalıcı oldu. Bittiğinde tamamen tükenmişti, geçiş döneminden çıktığından daha güçsüzdü.

"Onun eli. Bunu onun eline de yap." Demirci başını sallamaya başladı. "Yapacaksın yoksa kamp için başka bir demirci bulacağım, çünkü öleceksin."

Demircinin her yeri titriyordu ama V'nin derisine dokunmamaya özen gösteriyordu, böylece işaretleme işlemi kazasız belasız tamamlandı.

Bu iş bittiğinde Bloodletter gözlerini V'ye dikti. "Sanırım yapılması gereken bir görev daha var. Bacaklarını iyice aç. Irka bir iyilik yapacağım ve asla ürememesini sağlayacağım."

Ayak bilekleri ve kalçaları birbirinden ayrılırken V gözlerinin yuvalarından fırladığını hissetti. Babası kemerindeki siyah hançeri bir kez daha kınından çıkardı ama sonra durakladı. "Hayır, başka bir şeye ihtiyacımız var."

Demirciye bir pense ile işi yapmasını emretti.

*Vishous metalin en ince derisine yapıştığını hissedince çığlık attı.
Bir acı ve yırtılma oldu ve sonra-*

"Yüce İsa," dedi Jane.

V kendini silkeleyerek şimdiki zamana geri döndü. Yüksek sesle ne kadarını söylediğini merak etti ve yüzündeki dehşet ifadesine bakılırsa hemen hemen her şeyi söylediğine karar verdi.

Koyu yeşil gözlerindeki mum ışığının titreşimini izledi. "Bitiremediler."

"Terbiyemden değil," dedi usulca.

Başını salladı ve eldivenli elini kaldırdı. "Bayılmak üzere olmama rağmen tüm vücudum aydınlandı. Beni tutan askerler anında öldü. Demirci de öyle - metal bir alet kullanıyordu ve enerji doğrudan ona geçti."

Gözlerini kısa süreliğine kapattı. "Sonra ne oldu?"

"Yuvarlandım, biraz daha kustum ve kendimi çıkışa doğru sürükledim. Bütün kamp sessizlik içinde gidişimi izledi. Babam bile yoluma çıkmadı ya da bir şey söylemedi." V kendini gevşekçe kavradı, zihin uyuşturan acıyı hatırlıyordu. "Mağaranın zemini, içinde çeşitli mineraller bulunan gevşek, tozumsu bir tür toprakla kaplıydı; bunlardan biri de tuz olmalıydı. Yara kapandı, böylece kan kaybından ölmedim ama yara izleri bu şekilde oluştu."

"Ben... çok üzgünüm." Elini uzatmak ister gibi kaldırdı ama sonra kolunu bıraktı. "Hayatta kalman bir mucize."

"O ilk geceyi zar zor atlattım. Hava çok soğuktu. Yürümeme yardımcı olması için bir dal parçası kullandım ve belirli bir yöne doğru gidebildiğim kadar gittim. Sonunda yere yığıldım. Devam etme isteğim yerindeydi ama bedenim yerinde değildi. Kan kaybetmişim ve acı çok yorucuydu.

"İrkımdan bazı siviller beni şafaktan hemen önce buldu. Beni yanlarına aldılar ama sadece bir günlüğüne. Uyarılar..." Şakağına vurdu. "Yüzümdeki ve bedenimdeki uyarılar babamın istediği şeyi yaptı. Beni korkulacak bir ucube haline getirdiler. Gece karanlığında oradan ayrıldım. Yıllarca tek başıma dolaştım, gölgelerde kaldım, insanların yolundan uzak durdum. Bir süre insanlardan beslendim ama bu beni yeterince uzun süre ayakta tutmadı. Bir yüzyıl sonra kendimi İtalya'da buldum, bir tüccar için kiralık bir haydut olarak çalışıyordum.

insanlarla uğraştım. Venedik'te sizi besleyecek benim türümden fahişeler vardı ve ben onları kullandım."

"Çok yalnızım." Jane elini boğazına götürdü. "Sen de çok yalnız olmalısın."

"Pek sayılmaz. Kimseyle birlikte olmak istemedim. On yıl kadar tüccar için çalıştım, sonra bir gece Roma'da, dişi bir vampiri öldürmek üzere olan bir *lesser'a* rastladım. Piçin işini bitirdim ama dişiyi özellikle önemsedğimden değil. Onun oğluydu. Oğlu karanlık sokağın gölgelerinde, bir el arabasının yanına çömelmiş onu izliyordu. Şöyle bir şeydi...kahretsin, kesinlikle bir pretrans, hem de genç bir pretrans. Aslında önce onu gördüm, sonra yolun karşısındaki hareketi yakaladım. Kendi annemi düşündüm, ya da en azından onunla ilgili kafamda oluşturduğum imajı... hayır, bu küçük çocuk kendisini doğuran kadının ölümünü mü izleyecekti?"

"Anne yaşadı mı?"

Yüzünü buruşturdu. "Ben ona ulaşana kadar ölmüştü. Boğazındaki yaradan dolayı kan kaybından öldü. Ama sizi temin ederim, o *daha küçük* olan parçalandı. Sonrasında çocukla ne yapacağımı bilemedim. Sonunda uğruna adam öldürdüğüm tüccara gittim ve o da beni çocuğu yanına alan birileriyle temasa geçirdi." V kısa bir kahkaha attı. "Ölen annenin ölmüş bir Seçilmiş olduğu ortaya çıktı ve o pretrans? Sonunda kardeşim Murhder'in babası oldu. Küçük bir dünyamız var, doğru mu?"

"Savaşçı kanı taşıyan bir çocuğu kurtardığım için haber yayıldı ve kardeşim Darius beni bulup Wrath ile tanıştırdı. D...D ile aramızda belli bir bağ vardı ve muhtemelen o noktada dikkatimi çekebilecek tek kişi oydu. Wrath ile tanıştığımda kral olmak istemiyordu ve bağlarla da benden daha fazla ilgilenmiyordu. Bu da ikimizin uyduğu anlamına geliyordu. Sonunda Kardeşliğe kabul edildim. Ve işte...kahretsin, evet, işte bu."

Bunu takip eden sessizlikte aklından neler geçtiğini sadece tahmin edebiliyordu ve ona acıdığı fikri, güçlü olduğunu kanıtlamak için bir şeyler yapma isteği uyandırdı.

Bir arabaya bench press yapmak gibi.

Jane ona yumuşak davranıp daha da sarsılmasına neden olmak yerine, yanan iki mumdan başka bir şey göremediğini bilmesine rağmen etrafına bakındı. "Ve burası... burası senin için ne ifade ediyor?"

"Hiçbir şey. Diğerlerinden daha fazla bir şey ifade etmiyor."

"O zaman neden
buradayız?" V'nin kalp
atışları hızlandı.

Kahretsin... Şimdi burada onunla birlikte dururken, içini döktükten
sonra, planladığı şeyi yapabileceğinden emin değildi.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Jane, V'nin konuşmasını beklerken kollarını ona dolamak istedi. Ona bir sürü içten ama sonuçta ezik sözler söylemek istedi. Babasının ölüp ölmediğini ve ne şekilde öldüğünü bilmek istiyordu. O piçin kötü bir şekilde ve acı çekerek ölmüş olmasını umuyordu.

Sessizlik devam edince, "Bunun yardımı olur mu bilmiyorum... muhtemelen olmaz ama burada bir şey söylemem gerekiyor. Yulaf ezmesini midem kaldırmıyor. Bugüne kadar beni hasta etti." Yanlış bir şey söylememek için dua etti. "Sana yapılanlarla hâlâ mücadele ediyor olman sorun değil. Herkes mücadele ederdi. Bu seni zayıf yapmaz. Seni koruması ve beslemesi gereken biri tarafından şiddetle sakat bırakıldın. Hâlâ ayakta duruyor olman bir mucize. Bunun için sana saygı duyuyorum."

V'nin yanakları pembeleşti. "Ben, ah... pek öyle görmüyorum."

"İyi. Ama ben biliyorum." Onu rahatlatmak için boğazını temizledi ve "Neden burada olduğumuzu söyleyecek misin?" dedi.

Beynini temizlemeye çalışır gibi yüzünü ovuşturdu. "Kahretsin, seninle olmak istiyorum. Burada."

Rahatlama ve üzüntü içinde nefes verdi. Onunla da vedalaşmak istiyordu. Cinsel ve özel bir veda ve birlikte kilitli kaldıkları yatak odasında olmayan bir veda. "Ben de seninle olmak istiyorum."

Perdelerin yanında bir mum daha canlandı. Sonra ıslak barın yanında bir dördüncüsü. Beşincisi, üzerinde siyah saten çarşaflar olan büyük bir yatağın yanında.

Gülümsemeye başladı... ta ki altıncı ışık yanana kadar. Duvardan sarkan bir şey vardı... zincire benzeyen bir şey?

Daha fazla mum alevlendi. Maskeler. Kırbaçlar. Bastonlar. Şakalar.

Yere kadar sarkan bağları olan siyah bir masa.

Kollarını kendine doladı, üşümüştü. "Demek burası bağlama yaptığınız yer."

"Evet."

Tanrım... Böyle bir veda istemiyordu. Sakin kalmaya çalışarak, "Biliyor musun, başına gelenleri düşününce mantıklı geliyor. Bu hoşuna giderdi." Kahretsin, bununla başa çıkamazdı. "Yani... erkekler mi kadınlar mı? Ya da bir kombinasyon mu?"

Deri gıcirtısını duydu ve ona döndü. Ceketini çıkarıyordu ve sırada daha önce görmediği bir dizi silah vardı. Ardından iki siyah bıçak da saklanmıştı. Tanrım, tamamen silahlanmıştı.

Jane kendini daha sıkı tuttu. Onunla birlikte olmak istiyordu ama o kafasına 9½ *Weeks* geçirip vücudunu kırbaçlarken bağlı ve maskeli olmak istemiyordu. "Dinle, V, sanmıyorum-"

Gömleğini çıkardı, sırt kasları omurgasına doğru esnedi, göğüs kasları tam olarak pompalandı ve sonra yerleşti. Botlarını tekmeledi.

Vay canına... diye düşündü, bunun gerçekte neyle ilgili olduğunu anladığında. Sırada çorapları ve derisi vardı, ve komando olduğu için, kurtulması gereken bir boxer yoktu. Büyük bir sessizlik içinde, parlak mermer zemini adımladı ve koordineli bir hareketle masanın üzerine çıktı. Gerinirken son derece muhteşemdi, vücudu kaslarla doluydu, hareketleri zarif ve erkeksiydi. Derin bir nefes aldı, göğüs kafesi bir yükselip bir alçalıyordu.

İnce titremeler tenini yaladı... ya da belki de mum ışığıydı? Sertçe yutkundu.

Hayır, onu seğırten şey korkuydu. "Benim için bir maske seç," dedi alçak bir sesle. "V...hayır."

"Bir maske ve ağız tıkacı." Başını ona doğru çevirdi. "Yap şunu. Sonra da kelepçeleri tak." Kadın kıpırdamayınca, adam başıyla duvarda asılı olan şeyi işaret etti. "Lütfen."

"Neden?" diye sordu, adamın vücudundan akan terleri izlerken.

Gözlerini kapattı ve dudakları zar zor kıpırdadı. "Bana çok şey verdin ve sadece hayatının bir hafta sonunu değil. Karşılığında sana ne verebileceğimi düşünmeye çalıştım - bilirsin işte, adil ticaret, yara izlerimin detayları için yulaf ezmesi kuskamak gibi şeyler. Elimdeki tek şey ben ve bu.... "Parmak eklemleriyle rafın sert tahtasına vurdu. "Bu benim olabileceğim en açık halim ve sana vermek istediğim de bu."

"Seni incitmek istemiyorum."

"Biliyorum." Göz kapakları açıldı. "Ama bana kimsenin sahip olmadığı ya da olamayacağı kadar sahip olmanı istiyorum. O yüzden maskeyi seç."

Adam yutkunurken, kadın onun adem elmasının kalın boğazının sütunu boyunca yuvarlanışını izledi. "Bu benim istediğim türden bir hediye değil. Ya da böyle bir veda."

Uzun bir sessizlik oldu. Sonra, "Sana görücü usulü evlilikten bahsetmişim, hatırlıyor musun?" dedi.

"Evet."

"Birkaç gün içinde batacak."

Şimdi bunu gerçekten istemiyordu. Başkasının nişanlısıyla birlikte olduğunu düşünmek.

"Dişi ile tanışmadım. O da benimle tanışmadı." Jane'e baktı. "Ve o yaklaşık kırk kişinin ilki."

"Kırk mı?"

"Onların tüm çocuklarına babalık yapmam gerekiyor." "Oh, *Tanrım*."

"Olay şu. Seks bundan sonra tamamen biyolojik işlevlerle ilgili. Ve bak, ben kendimi hiç ortaya koymadım, doğru mu? Bunu seninle yapmak istiyorum çünkü... Her neyse, sadece istiyorum."

Ona baktı. Kendini bu şekilde ortaya koymanın bedeli, iri, sıçrayan gözlerinde, solgun yüzünde ve göğsünde boncuk boncuk biriken terdeydi. Hayır demek cesaretini aşağılamak demekti.

"Ne..." *Vay anasını*. "Sana tam olarak ne yapmamı istiyorsun?"

V ona anlatmayı bitirdiğinde arkasını döndü ve tavana baktı. Mum ışığı geniş, siyah alanda oynatarak tavanı bir yağ havuzuna benzetiyordu. Jane'in cevabını beklerken baş dönmesi yaşadı; sanki oda ters dönmüş ve kendisi de tavanın üzerinde asılı kalmış, içine düşüp Quaker State'in en iyileri tarafından yutulmak üzereymiş gibi hissetti.

Jane tek kelime etmedi.

Tanrım... Kendini çiğ olarak sunmak ve reddedilmek gibisi yoktur. Belki de vampir suşisini sevmiyordu.

Kadının eli ayağının üzerine gelince sıçradı. Ve sonra bir tokenin kaldırılırken çıkardığı metal-metal sesini duydu. Ayak bileğinin etrafına dört inçlik deri bir kayış dolanırken çıplak vücuduna baktı. Kadının onu zapt etmeye çalışan solgun ellerini görünce, siki ereksiyona geçti.

Deri dilin ucunu tokadan geçirip sola doğru çekştirirken Jane'in yüzü konsantre olmuştu. "Bu iyi mi?"

"Daha sıkı."

Başını kaldırıp bakmadan sertçe çekti. Kayış derisini ısırırken, V'nin başı tahtanın üzerine düştü ve inledi.

"Çok mu fazla?" diye sordu.

"Hayır..." Kadın diğer bacağına da sabitlediğinde, hem dehşete kapılmış hem de gerçekten tahrik olmuş bir halde titremeye başladı. Önce bir bileğini, sonra diğerini tuttuğunda hisleri daha da yoğunlaştı.

"Şimdi de tıkaç ve maske." Sesi kısıkta çünkü kanı bir sıcak bir soğuk akıyordu ve boğazı da bağlar kadar sıkıydı.

Ona baktı. "Emin misin?"

"Evet. Maskelerden biri sadece gözlerin üzerinden geçen türden ve bu uyacaktır."

Ona geri döndüğünde kafasında bir yular içinde kırmızı bir lastik top ve elinde bir maske vardı.

"Önce tıkaç," dedi ona, ağzını sonuna kadar açarak. Gözleri bir an için kapandı ve durup durmayacağını merak etti, ama sonra öne doğru eğildi. Topun tadı lateks gibiydi, dilinde acı bir ısırık vardı. Başını kaldırıp topu ona geçirirken nefesi burnundan ıslık çalarak geçti.

Jane başını salladı. "Maskeyi yapamam. Gözlerini görmem gerek. Yapamam... Evet, göz teması olmadan bunu yapmayacağım. Tamam mı?"

Muhtemelen iyi bir fikirdi. Ağızlık olması gerekeni yapıyor, boğulduğunu hissettiriyordu... ve bağlar da olması gerekeni yapıyor, kapana kısıldığını hissettiriyordu. Eğer onun olduğunu göremez ve bilemezse, muhtemelen kendini tamamen kaybedecekti.

Adam başını sallayınca maskeyi yere bıraktı ve ceketini çıkardı. Sonra yanına gitti ve siyah mumlardan birini aldı.

Ona doğru gelirken V'nin ciğerleri yandı. Derin bir nefes aldı. "Emin misin?"

Kalçaları seğirirken ve gözleri yuvalarından fırlarken bile tekrar başını salladı. Korku ve heyecanla, kadının kolunu göğsüne doğru uzatışını izledi... ve mumu devirdi.

Meme ucuna siyah balmumu damladı ve dişlerini tıkaçla geçirdi, deri gıcırdayana kadar onu masada tutan şeye karşı zorlandı. Aleti karnına sıçradı ve orgazmı geri emmek zorunda kaldı.

Tam olarak adamın istediğini yaptı, gövdesinde gittikçe daha aşağılara indi, sonra mahrem yerlerinin üzerinden atlayarak dizlerinden başladı ve yukarı doğru ilerledi. Acının kümülatif bir etkisi vardı, ilk başta daha fazla bir şey yoktu

Arı sokmalarından daha şiddetli, daha sonra daha da artan. Ter şakaklarından ve kaburgalarından aşağı yuvarlandı ve tüm vücudu masadan kalkana kadar burnundan soludu.

İlk kez, kadın mumu bir kenara bırakıp eline uzun bir baston aldığında ve bastonun ucuyla ereksiyonunun başına dokunduğunda boşaldı. Ağzındaki tıkaca karşı havladı ve karnındaki sertleşmiş siyah balmumunun üzerine boşaldı.

Jane sanki bu tepki onu şaşırtmış gibi dondu kaldı. Sonra bastonunu adamın yarattığı karmaşanın içinden geçirerek göğsünü içinden çıkan şeyle kapladı. Bağlanma kokusu çatı katına yayıldı ve kadın adamın gövdesini aşağı yukarı, sonra da kalçalarını okşarken adamın teslimiyet iniltileri de yükseldi.

Kadın bastonu bacaklarının arasına sokup kalçalarının iç kısımlarını okşadığında ikinci kez boşaldı. Korku, seks ve aşk derisini içeriden doldurmuş, onu oluşturan kaslar ve kemikler haline gelmişti; o, duygu ve ihtiyaçtan başka bir şey değildi, onu yönlendiren de oydu.

Sonra da bastonu kolunun bir hareketiyle adamın kalçalarına indirdi.

Jane ne yaptığını düşündükçe azdığını inanamıyordu. Ama V uzanmış, kısıtılmış ve onun için orgazm olurken, üzerine atlamamak zordu.

Sopayı onun üzerinde hafifçe kullandı, şüphesiz istediğinden daha az, ama kalçalarında, karnında ve göğsünde izler bırakacak kadar sertti. Başına gelenler düşünüldüğünde, onun bu şekilde hoşuna gittiğine inanamıyordu ama aslında hoşuna gitmişti. Gözleri ona odaklanmıştı ve ampuller gibi parlıyor, mumların tereyağlı ışığının üzerine beyaz gölgeler düşürüyordu. Bir kez daha boşalırken, onunla özdeşleştirdiği o karanlık, baharatlı koku yeniden yayıldı.

Tanrım, mevcut olanlarla daha da ileri gitmek istemesi onu utandırıyor ve büyülüyordu... metal klips kutusunu ve duvardaki kırbaçları artık sapkın olarak değil, bir dizi erotik olasılığın temsilcisi olarak görüyordu. Onu incitmek istediğinden değildi. Sadece onun da şu anda hissettiği kadar yoğun hissetmesini istiyordu. Mesele onu cinsel sınırlarına kadar götürmekti.

Sonunda o kadar heyecanlandı ki pantolonunu ve iç çamaşırını çıkardı. "Seni becereceğim," dedi ona.

Umutsuzca inledi, kalçaları dönüyor ve yukarı doğru itiyordu. Kaç kez boşalmış olmasına rağmen ereksiyonu hâlâ kaya gibi sağlamdı ve sanki tekrar boşalacakmış gibi nabız gibi atıyordu.

Kadın askıya çıkıp kalçalarını adamın leğen kemiğinin üzerinde birleştirdiğinde, adam burnundan öyle güçlü bir şekilde nefes aldı ki kadın telaşlandı. Burun delikleri nefes alıp verirken, kadın tıkaçı açmak için öne uzandı ama adam başını sallayarak geri çekti.

"Emin misin?" diye sordu.

Adam şiddetle başını salladığında, kadın adamın meni ile kayganlaşmış kalçalarına doğru eğildi ve onun uyarılmışlığının sert çıkıntısına yerleşti, göbeği adamın üzerinde ayrıldı, onu kavradı. Gözleri yuvalarında geri yuvarlandı ve yapabildiği ölçüde ona karşı sallanırken göz kapakları bayılmak üzereymiş gibi çırpındı.

Onun üzerinde ileri geri giderken, gömleğini çıkardı ve sütyeninin kaplarını yana doğru itti, böylece onu yukarı ve dışarı doğru şekillendirdiler. V bağlara karşı zorlandığında güçlü bir gıcırta duyuldu. Eğer özgür olsaydı, V'nin bir an içinde onu sırt üstü altına alacağından emindi.

"Seni almamı izle," dedi ellerinden birini boynuna götürerek. Parmakları ısırık izinin kalıntıları üzerinde gezindiğinde, V'nin dudakları tıkaçtan geri çekildi ve dişleri uzadı, hırlarken kırmızı lateksi kazdı.

Dizlerinin üzerinde yükselip adamın uyarılmışlığını ayağa kaldırırken, adamın onu ısırdığı yere dokunmaya devam etti. Onun üzerine iyice ve sertçe oturdu ve içine girer girmez orgazm oldu, derinlere doğru tekmeleyerek onu sular altında bıraktı. Daha sonra seğirmesi dursa bile hâlâ tamamen ereksiyon halindeydi.

Jane onun üzerinde öğütmeye başladığında hayatında hiç bu kadar seksi hissetmemişti. Adamın balmumuna ve orgazmlarının sonucuna bulanmış olmasını, cildinin terden parıldamasını ve yer yer kıpkırmızı olmasını, temizlenmesi gereken bir karmaşa olmasını seviyordu. Bütün bunları ona o yapmıştı ve olanlardan dolayı ona tapıyordu ve bu yüzden doğru hissettiriyordu.

Kendi salıverilmesi hızla gerçekleşirken, onun geniş, vahşi gözlerine baktı.

Ondan hiç ayrılmak zorunda kalmamayı diledi.

Otuzuncu Bölüm

Fritz Mercedes'i bir apartman dairesinin kısa garaj yoluna çekip park ederken, V ön camdan dışarı baktı.

"Güzel bir yer," dedi Jane'e.

"Teşekkür ederim."

Sessizliğe gömüldü, son iki saattir çatı katında olup bitenlerin içinde kayboldu. Ona yaptığı şeyler... Tanrım, hiçbir şey bu kadar erotik olmamıştı. Ve hiçbir şey sonrası kadar tatlı olmamıştı. Seans bittiğinde onu serbest bırakmış ve duşa götürmüştü. Suyun spreyi altında menisi akıp gitmiş ve balmumu dökülmüştü ama asıl temizlik içten gelmişti.

Kadının vücudunda bıraktığı kırmızı izlerin kalmasını diledi. Onların kalıcı olarak teninde kalmasını istiyordu.

Tanrım, onu bırakmaya dayanamıyordu.

"Peki ne zamandır buradasın?" diye sordu.

"Asistanlığımdan beri. Yani on yıldır."

"Sizin için iyi bir bölge. Hastaneye yakın. Komşular nasıl?" Böyle güzel kokteyl, falan filan muhabbeti. Bu arada, partinin yapıldığı ev yanıyordu.

"İnsanların yarısı genç profesyonellerden, diğer yarısı ise yaşlılardan oluşuyor. Şaka şu ki ya evlendiğiniz için ya da huzurevine gittiğiniz için ayrılıyorsunuz." Solda kendisinin yanındaki üniteye başıyla işaret etti. "Bay Hancock iki hafta önce destekli yaşama çekildi. Yeni komşu, her kimse, muhtemelen onun gibi olacak, çünkü tek katlı birimler yaşlılara gitme eğilimindedir. Bu arada, saçmalıyorum."

Ve oyalanıyordu. "Dediğim gibi, sesini seviyorum, o yüzden çekinme." "Senin yanın dışında yapmıyorum."

"Bu da beni şanslı yapıyor." Saatine bir göz attı. Kahretsin, zaman bir banyodan akan su gibi akıp gidiyor, yokluğunda bir sürü soğukluk bırakıyordu. "Bir tur atabilir miyim?"

"Kesinlikle."

Önce o indi ve kenara çekilip kızın ayağa kalkmasına izin vermeden önce etrafı taradı. Fritz'e havalanmasını söyledi, çünkü az önce eve geri dönecekti,

ve *köpek* araba yolundan çekilirken, V onun yürüyüş yoluna çıkmasına izin verdi.

Jane kapıyı tek bir anahtar ve topuzu çevirmekten başka bir şey yapmadan açtı. Güvenlik sistemi yoktu. Sadece bir kilit. Ve içeride ne sürgü ne de zincir vardı. Onun gibi düşmanları olmasa da, bu yeterince güvenli değildi. O gidiyordu-

Hayır, bunu düzeltmeyecekti. Çünkü birkaç dakika sonra bir yabancı olacaktı.

Kendini kaybetmemek için etrafına bakındı. Mobilyaları bir anlam ifade etmiyordu. Dairenin fildişi duvarlarına karşı, maun ve yağlı boya tablolar burayı bir müze gibi hissettiriyordu. Eisenhower döneminden kalma.

"Mobilyalarınız..."

"Annemle babamındı," dedi paltosunu ve çantasını yere bırakırken. "Onlar öldükten sonra Greenwich'teki evden buraya sığabilecek her şeyi taşıdım. Bu bir hataydı, kendimi bir müzede yaşıyormuş gibi hissediyorum."

"Ne demek istediğini anlıyorum."

Oturma odasında dolaşarak, şehrin Bruce Wayne mahallesindeki bir doktorun koloni evine ait olan türden eşyalara baktı. Eşyalar dairenin çizgilerini gölgede bırakıyor, aksi takdirde havadar olabilecek odaları boğuyordu.

"Neden hepsini sakladığımı bilmiyorum, gerçekten. Büyürken bunlarla yaşamayı sevmiyordum." Küçük bir dönüş yaptı, sonra durdu.

Kahretsin, o da ne diyeceğini bilmiyordu.

Yine de ne yapacağını biliyordu. "Yani... mutfağınız bu tarafta, doğru mu?" Sağ tarafa doğru yürüdü. "Pek bir şey yok."

Ama güzeldi, diye düşündü V içeri girerken. Dairenin geri kalanı gibi mutfak da beyaz ve krem rengiydi ama en azından burada bir görevliye ihtiyacınız olduğunu hissetmiyordunuz: Kahvaltı köşesindeki masa ve sandalyeler soluk çam ağacındandı ve alan için doğru boyuttaydı. Granit tezgahlar şıktı. Ev aletleri paslanmaz çelikti.

"Geçen yıl da yapmıştım."

İkisi de şu gerçeği görmezden gelirken daha fazla kokteyl gevezeliği oldu

Ekranlarında OYUN BİTTİ yazısı yanıp sönüyordu.

V ocağın yanına gitti ve şansını deneyerek soldaki üst dolabı açtı. Bingo. Sıcak çikolata karışımı tam oradaydı.

Onu kaptı, tezgâhın üzerine koydu, sonra buzdolabına gitti. "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Kupan var mı? Tava?" Buzluktan bir kap süt aldı, üstünü kırdı ve kokladı.

Adam sobaya doğru yürürken, kadın kısık bir sesle, sanki aniden kendini toparlamakta zorlanıyormuş gibi, nerede ne olduğunu anlattı. Bunu itiraf etmekten utanıyordu ama üzgün olmasına sevinmişti. Bu korkunç vedalaşmanın ortasında kendini daha az zavallı ve yalnız hissetmesini sağlamıştı.

Pisliğin tekiydi.

Emaye bir tencere ve lokanta tarzı kalın bir fincan çıkardı, ardından ocağı kısık ateşte yaktı. Süt ısınırken tezgâhın üzerindeki ıvır zıvıra baktı ve beyninin küçük bir tatile çıktığını hissetti: Bu düzenek Nestlé'nin bir reklam filmine benziyordu; banliyöde yaşayan annenin, çocuklar karda oynarken burunları kızarana ve elleri üşüyene kadar kaleyi koruduğu türden bir şey. Gözünün önüne getirebiliyordu: Kendinden memnun anne, Norman Rockwell'i sakarın bir teslimiyet tutumu içine sokabilecek türden bir ısınma yayını hazırlarken soğuk ekip çığlık atarak içeri girecekti.

Dış sesleri duyabiliyordu: *Nestlé en iyisini yapar.*

Evet, burada ne çocuklar ne de annem var. Ev yeterince güzel olsa da mutlu bir ocak da yok. Bu gerçek hayattaki kakaoydu. Yapacak başka bir şey düşünemediğiniz ve ikiniz de berbat durumda olduğunuz için sevdiğiniz birine verdiğiniz türden. Bağırsaklarınız düğümlenirken, ağzınız kururken ve ciddi ciddi ağlamayı düşünürken karıştırdığınız türdendi, ama siz bu tür bir gösteri için fazla erkektiniz.

Dile getirmediğiniz ve dile getirme sesiniz ya da şansınız olmayabilecek tüm sevginizle yaptığınız türdendi.

"Hiçbir şey hatırlamayacak mıyım?" diye sordu kabaca.

Biraz daha toz ekledi ve kaşığın etrafında dönerek çikolatanın süt tarafından emilmesini izledi. Cevap veremedi, söyleyemedi.

"Hiçbir şey mi?" diye sordu.

"Anladığım kadarıyla, arada bir bir nesne ya da koku tarafından tetiklenen hisler yaşayabilirsin, ama bunları tanımlayamazsın." Sıcaklığı test etmek için işaret parmağını soktu, emerek temizledi ve karıştırmaya devam etti. "Zihnin çok güçlü olduğu için belirsiz rüyalar görme olasılığın daha yüksek."

"Peki ya kayıp hafta sonu?"

"Hiç özlemiş gibi hissetmeyeceksin." "Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Çünkü onu değiştirmeniz için size bir hafta sonu vereceğim."

Kadın başka bir şey söylemeyince omzunun üzerinden baktı. Kadın buzdolabının karşısında duruyordu, kollarını kendine sarmıştı, gözleri parlıyordu.

Hay sikeyim. Tamam, fikrini değiştirdi. Onun da kendisi kadar kötü hissetmesini istemiyordu. Kalbinin bu kadar kırılmaması için her şeyi yapardı.

Ve onu düzeltmek onun elindeydi, değil mi?

Isıttığı şeyi test etti, sıcaklığı onayladı ve alevi söndürdü. Fincanı doldururken çıkan hafif fokurtu, dişisi için istediği rahatlama ve tatmini vaat ediyordu. Fincanı ona doğru götürdü ve kadın almadığında uzanıp kollarından birini çözdü. Kadın sıcak çikolatayı sadece adam istediği için avuçladı ve içmedi. Onu köprücük kemiğine dayadı, bileğini içeri kıvırdı ve kolunu onun etrafında döndürdü.

"Gitmeni istemiyorum," diye fısıldadı, gözyaşları sesinin ağırlı tonuna karışmıştı.

Çıplak elini onun yanağına koydu ve yüzünün yumuşaklığını ve sıcaklığını hissetti. Buradan çekip gittiğinde, aptal kalbini de onunla birlikte bırakacağını biliyordu. Elbette kaburgalarının arkasında bir şeyler atacak ve kanının hareket etmesini sağlayacaktı ama artık sadece mekanik bir işlev görecekti.

Oh, bekle. Daha önce de böyleydi. O şeye sadece kısa bir süreliğine et ve hayat vermişti.

Onu kollarının arasına aldı ve çenesini başının üstüne yasladı. Vay canına, bir daha asla çikolata kokusu alıp onu düşünmeyecek, ona özlem duymayacaktı.

Tam gözlerini kapatırken omurgasından bir ürperti geçti, boynunun arkası boyunca titredi ve çenesinin çapasına doğru fırladı. Güneş doğuyordu ve vücudu ona gitme zamanının artık gelecekle ilgili bir şey olmadığını, şimdi olduğunu söylüyordu... acil bir şimdi.

Geri çekildi ve dudaklarını onunkilere bastırdı. "Seni seviyorum. Ve varlığımı bilmesen bile seni sevmeye devam edeceğim."

Kirpikleri titredi, tutamayacakları kadar çok olana kadar gözyaşlarını yakaladı. Başparmaklarını yüzünde gezdirdi.

"V...BEN..."

Bir kalp atışı bekledi. Kadın sözünü bitirmeyince çenesini avucunun içine aldı ve gözlerinin içine baktı.

"Tanrım, bunu yapacaksın," dedi. "Yapacaksın-"

Otuzbirinci Bölüm

Jane gözlerini kırıştırdı ve elindeki sıcak çikolataya baktı. İçine bir şey damlıyordu.

Tanrım... Gözyaşları yüzünden aşağı dökülüyor, bardağa düşüyor, düğmeli gömleğini ıslatıyordu. Tüm vücudu titriyor, dizleri güçsüzleşiyor, göğsü acıyla inliyordu. Çılgınca bir nedenden ötürü yere düşüp feryat etmek istiyordu.

Yanaklarını silerek mutfağına göz gezdirdi. Tezgâhın üzerinde süt, kakao karışımı ve bir kaşık vardı. Ocağın üzerindeki tencereden hâlâ biraz buhar yükseliyordu. Sol taraftaki dolap tam olarak kapanmamıştı. Malzemeleri çıkardığını ya da bardağındakini yaptığını hatırlamıyordu ama tekrarlanan, alışkanlık haline gelmiş eylemlerde genellikle böyle olurdu. Onları uzaydan vurdun-

Ne oluyor be? Kahvaltı köşesinin diğer tarafındaki pencereden, dairesinin önünde duran birini gördü. Bir adam. Kocaman bir adam. Bir sokak lambasının parlayan havuzunun hemen dışındaydı, bu yüzden yüzünü göremedi, ama ona baktığını biliyordu.

Belirgin bir neden olmaksızın gözyaşları daha sert ve daha hızlı aktı. Ve yabancı arkasını dönüp caddede yürümeye başladığında gözyaşları daha da şiddetlendi.

Jane elindeki bardağı tezgâhın üzerine fırlattı ve mutfaktan dışarı fırladı. Onu yakalamak zorundaydı. Onu durdurmak zorundaydı.

Tam ön kapısına geldiğinde, şiddetli bir baş ağrısı onu sanki ayakları yerden kesilmiş gibi yere düşürdü. Antrenin soğuk beyaz fayanslarına yayıldı, sonra yan döndü, parmaklarını şakaklarına bastırdı ve nefes nefese kaldı.

Tanrı bilir ne kadar süre orada yattı, sadece nefes aldı ve acının dinmesi için dua etti. Sonunda ağrı dindiğinde vücudunun üst kısmını yerden kaldırdı ve ön kapıya yaslandı. Felç geçirip geçirmediğini merak etti, ama hiçbir bilişsel kesinti ya da görsel bozukluk yoktu. Sadece çok hızlı başlayan bir baş ağrısı vardı.

Bütün hafta sonu geçirdiği gribin kalıntıları olmalı. Haftalardır hastanede dolaşan o virüs onu ölü bir gül ağacı gibi söküp atmıştı.

Bu da mantıklı. Uzun zamandır hasta olmamıştı, bu yüzden gecikmişti.

Gecikmiş demişken... Kahretsin, Columbia'daki mülakatını yeniden planlamak için aramış mıydı? Hiçbir fikri yoktu... bu da muhtemelen aramamış olduğu anlamına geliyordu. Perşembe gecesi hastaneden ayrıldığını bile hatırlamıyordu.

Ne kadar süre kapının önünde durduğundan emin değildi ama bir süre sonra şöminenin üzerindeki saat çalmaya başladı. Babasının Greenwich'teki çalışma odasında bulunan saatti bu, eski moda, som pirinçten yapılmış bir Hamilton'du ve her zaman saatleri İngiliz aksanıyla çaldığına yemin ederdi. O lanet şeyden sonsuza dek nefret etmişti ama zamanı iyi tutuyordu.

Sabahın altısı. İşe gitme zamanı.

İyi plan, ama ayağa kalktığında hastaneye gitmeyeceğini kesinlikle biliyordu. Başı dönüyordu, halsizdi, bitkin düşmüştü. Bu haliyle bakım yapabilmesinin imkânı yoktu; hâlâ bir köpek kadar hastaydı.

Kahretsin... aramak zorundaydı. Çağrı cihazı ve telefonu neredeydi...?

Kaşlarını çattı. Ceketini ve Manhattan'a gitmek için hazırladığı çantası koridordaki dolabın yanında duruyordu.

Cep telefonu yok ama. Çağrı cihazı yok.

Zavallı kışını sürükleyerek yukarı çıktı ve yatağının yanına baktı ama çift orada değildi. Birinci kata geri dönüp mutfağa baktı. Hiçbir şey yoktu. Ve her zaman işe götürdüğü omuz çantası da kayıptı. O şeyi bütün hafta sonu arabada bırakmış olabilir miydi?

Garajın kapısını açtı ve otomatik ışık yandı. Tuhaftı. Arabası baş aşağı park edilmişti. Genelde geri geri park ederdi.

Bu da onun ne kadar kendinden geçmiş olduğunu kanıtlıyordu.

Çantasının ön koltukta olduğundan emindi ve bir yandan ararken bir yandan da daireye geri döndüğünde kendine lanet etti. Aramadan nasıl bu kadar uzun süre gidebilmişti? Başka uzman doktorlar tarafından idare edilmesine rağmen, hiçbir zaman beş saatten fazla irtibatsız kalmamıştı.

Servisinde bir dizi mesaj vardı ama neyse ki hiçbiri acil değildi. Hasta bakımıyla ilgili önemli olanlar, nöbetçi olan kişiye aktarılmıştı, bu yüzden geri kalanı daha sonra halledebileceği şeylerdi.

Mutfaktan çıkıp yatak odasına doğru ilerliyordu ki çikolata bardağına baktı. Soğumuş olduğunu anlamak için dokunmasına gerek yoktu, bu yüzden o şeyi atabilirdi. Gitti ve

aldı ama lavabonun üzerinde durakladı. Bir sebepten dolayı onu atmaya dayanamadı. Sütü buzdolabına geri koymasına rağmen onu olduğu yerde, tezgahın üzerinde bıraktı.

Üst kattaki yatak odasında giysilerini çıkarıp olduğu yere bıraktı, üzerine bir tişört geçirdi ve yatağa girdi.

Çarşaflarının arasına yerleşirken vücudunun, özellikle de iç uyluklarının ve belinin sertleştiğini fark etti. Başka koşullar altında olsa, çok iyi seks yaptığını söyleyebilirdi... ya da bir dağa tırmandığını. Ama bunun yerine sadece gripti.

Kahretsin. Columbia. Röportaj.

Bu sabah Ken Falcheck'i arayacak, ikinci kez olmasını umduğu şey için özür dileyecek ve yeniden randevu alacaktı. Gemiye gelmesini istiyorlardı ama bölüm başkanıyla görüşmeye gelmemek çok aşağılayıcı bir durumdu. Hasta olsan bile.

Kendini yastıklara doğru yeniden yerleştirdi ama rahat edemedi. Boynu gergindi ve masaj yapmak için elini uzattığında kaşlarını çattı. Ön sağ tarafında ağrıyan bir nokta vardı, gerçek bir... Bu da ne? Orada bir desen vardı, bazı kabarık şişlikler.

Her neyse. Gripte kızarıklık görülmemiş bir şey değildi. Ya da belki bir örümcek onu öldürmüştür.

Gözlerini kapadı ve kendine dinlenmesini söyledi. Dinlenmek iyiydi. Dinlenmek bu böcekten daha hızlı kurtulmasını sağlayacaktı. Dinlenmek onu normale döndürecek, vücudu için bir yeniden başlatma olacaktı.

Tam dalmışken aklına bir görüntü geldi, keçi sakallı ve elmas gözlü bir adamın görüntüsü. Ona bakarken ağzı hareket ediyordu ve kelimeleri çerçeveliyordu... *Seni seviyorum.*

Jane gördüğü şeye tutunmak için mücadele etti ama uykunun karanlık kollarına doğru hızla kayıyordu. Görüntüyle birlikte kalmak için savaştı ve savaşı kaybetti. Farkında olduğu son şey, karanlık onu alıp götürürken yastığına akan gözyaşlarıydı.

Bu garip değil miydi?

John ağırlık odasındaki bench-press'in üzerine oturdu ve Zsadist'in yolun karşısında biceps curl yapmasını izledi. Devasa demir yükleri aşağı yukarı inip çıkarken ince bir şingirtı sesi çıkarıyordu ve gürültü de bundan ibaretti. Orada

Şimdiye kadar hiç konuşmamışlardı; tıpkı yürüyüşlerinden biri gibiydi, sadece orman yoktu. Yine de konuşma yaklaşıyordu. John bunu hissedebiliyordu.

Z ağırlıkları minderlerin üzerine bıraktı ve yüzünü sildi. Çıplak göğsü parıltıyor, göğüs ucu halkaları nefes aldıkça yükselip alçalıyordu.

Sarı gözleri başka tarafa kaydı. *İşte başlıyoruz*, diye düşündü John. "Peki senin geçişin hakkında."

Okaaaay...yani *daha küçük* bir şeye geçeceklerdi. *Ne olmuş?* İmzaladı. "Nasıl hissediyorsun?"

Güzel. Sallantılı. Farklı. Omuz silkti. *Hani tırnaklarını kesersin ve parmak uçların bir gün boyunca tuhaf, aşırı hassas olur ya? Benim her yerim öyle.*

Ne demeye çalışıyordu ki? Z değişim geçirmişti. Sonrasında ne olduğunu biliyordu.

Zsadist havluyu bıraktı ve ikinci tekrar seti için ağırlıkları aldı. "Herhangi bir fiziksel sorunun var mı?"

Bildiğim kadarıyla hayır.

Z'nin gözleri mindere kilitlenirken önce sol ön kolunu, sonra da sağ kolunu kaldırdı. Sol. Sağ. Sol. Bu kadar ağır ağırlıkların bu kadar yumuşak bir ses çıkarabilmesi garip görünüyordu.

"Layla rapor verdi."

Oh...kahretsın.

Ne dedi?

Lütfen... duş olmaz...

"İkinizin seks yapmadığını söyledi. Bir noktada yapmak istemişsiniz gibi görünse de."

John'un beyni kapanırken, Z'nin tekrarlarını akılsızca takip etti. Tamam. Sol. Sağa. Sol. *Bunu kim biliyor?*

"Gazap ve ben. Bu kadar. Ve bu başka kimseyi ilgilendirmez. Ama kontrol ettirmeniz gereken fiziksel bir şey olması ihtimaline karşı bu konuyu açıyorum."

John ayağa kalktı ve o hantal haliyle volta atmaya başladı, kolları ve bacakları yarım yamalak ve bir sarhoşun denge duygusundan başka bir şeyi yoktu.

"Neden durdun, John?"

Kardeşine baktı, bir tür geçiştirme, büyük bir şey yok cevabı vermek üzereydi ki dehşetle fark etti ki

Bunu yapmak için.

Z'nin sarı gözleri bilgiyle parlıyordu.

Lanet olsun. Havers içini dökmüştü, değil mi? John'un o merdiven boşluğunda başına gelenleri anlattığı klinikteki terapist seansı ortaya çıkmıştı.

Biliyorsun, John öfkeyle imzaladı. Biliyorsun, değil mi?

"Evet, biliyorum."

O siktiğimin terapisti bana bunun gizli olduğunu söylemişti-

"Programa başladığınızda tıbbi kayıtlarınızın bir kopyası buraya gönderildi. Spor salonunda bir şey olması ya da siz sahadayken geçiş sürecinin başlaması ihtimaline karşı tüm kursiyerler için standart prosedürdür."

Dosyayı kim okudu?

"Sadece ben. Ve başka kimse bilmeyecek, Wrath bile. Onu kilitledim ve nerede olduğunu bilen tek kişi benim."

John sarktı. En azından bunda bir teselli vardı. *Ne zaman okudun Öyle mi?*

"Yaklaşık bir hafta önce, senin değişiminin herhangi bir gün şimdi."

Ne... Ne diyordu? "Hemen

hemen her şey." Siktir.

"Bu yüzden Havers'a gitmeyeceksin, değil mi?" Z ağırlıkları tekrar yere bıraktı. "Adamın seni kapacağını ve başka bir terapi saatine sürükleyeceğini düşünüyorsun."

Bu konuda konuşmayı sevmiyorum.

"Seni suçlamıyorum. Senden de bunu istemiyorum."

John biraz gülümsedi. *Bana "konuşmak senin için iyidir" saçmalığıyla vurmayacaksın değil mi?*

"Hayır. Ben pek konuşkan biri değilim. Başkalarına tavsiye edemem." Z dirseklerini dizlerinin üzerine koydu ve öne doğru eğildi. "İşte anlaşma, John. Bu saçmalığın hiçbir yere varmayacağına inanmanı istiyorum, tamam mı? Eğer biri senin kaydını görmek isterse, o pisliği yakıp kül etmem gerekse bile bunu yapmayacağım."

John boğazındaki ani yumruyla yutkundu. Elleri titreyerek, *"Teşekkür ederim"* diye imzaladı.

"Wrath seninle Layla meselesi hakkında konuşmamı istedi çünkü geçiş sonrası tesisatında bir sorun olabileceğinden endişeleniyordu. Ona gergin olduğunu ve bu yüzden böyle olduğunu söyleyeceğim, anlaştık mı?"

John başını salladı.

"Daha mastürbasyon yapmadın mı?"

John kaşından bileğine kadar kızardı ve bayılmayı düşündü. Yüz metre gibi görünen yere olan mesafeyi ölçtüğünde, buranın bayılmak için fena bir yer olmadığını düşündü. Üzerine konacak bir sürü minder vardı.

"Öyle mi?"

Başını yavaşça salladı.

"Yanlış bir şey olmadığından emin olmak için bir kez yap." Z ayağa kalktı, gövdesini havluyla sildi ve gömleğini çekti. "Önümüzdeki yirmi dört saat içinde bununla ilgileceğini varsayıyorum. Sana ne olduğunu sormayacağım. Hiçbir şey söylemezsen, her şeyin yolunda olduğunu varsayacağım. Eğer değilse, bana gelirsın ve bunu hallederiz. Anlaştık mı?"

Pek sayılmaz. Ya yapamazsa? *Sanırım.*

"Son bir şey. Silah ve *lesserlar* hakkında mı?"

Kahretsin, zaten başı dönüyordu ve şimdi bir de o dokuzla ilgili saçmalıklarla mı uğraşacaktı? Bahane uydurmak için ellerini kaldırdı-

"Eşyalarını toplaman umurumda değil. Aslında, ZeroSum'a gidersen silahlanmanı istiyorum."

John sersemlemiş bir halde Kardeş'e baktı. *Bu kurallara aykırı.* "Bu tür şeyleri dert edecek birine benziyor muyum?"

John biraz gülümsedi. *Pek sayılmaz.*

"Eğer bir daha o avcılardan birinin hedefine girersen, tıpkı senin yaptığın gibi yaparsın. Anladığım kadarıyla yaptığın şey çok etkileyiciydi ve adamlarını savunduğun için seninle gurur duyuyorum."

John kızardı, kalbi göğsünde şarkı söylüyordu: Tohrment'in sağ salim dönmesi dışında gezegendeki hiçbir şey onu daha mutlu edemezdi.

"Şimdiye kadar Blaylock'a ne ayarladığımı biliyorsundur herhalde? Belgeleriniz, kimliğiniz ve sadece ZeroSum'a gitmeniz konusunda mı?" John başını salladı.

"Şehir merkezinde takılırsan, en azından önümüzdeki bir ay boyunca, güçlü olana kadar o kulübe gitmeye devam etmeni istiyorum. Ve dün gece olanlar için seni okşamaya hazır olsam da, dışarıda *daha azını* avlamayı istemiyorum. Böyle bir şey olduğunu duyarsam, kıcını on iki yaşında bir çocuk gibi yere sererim.

Önünde bir sürü eğitim var ve o vücudunu nasıl çalıştıracak hakkında hiçbir fikrin yok. Etrafta dolanıp kendini öldürtürsen çok kızarım. Bana söz vermeni istiyorum, John. Hemen şimdi. Ben hazır olduğumu söyleyene kadar o piçlerin peşinden gitmek yok. Tamam mıyız?"

John derin bir nefes aldı ve verebileceği en sağlam yemini düşünmeye çalıştı. Her şey dayanıksız görünüyordu, bu yüzden sadece "*Yemin ederim onları avlamayacağım*" diye imzaladı.

"Güzel. Tamam, bu gece işimiz bitti. Git yat." Z arkasını dönerken John dikkatini çekmek için ısıklık çaldı. Kardeş omzunun üzerinden baktı. "Evet?"

John aklından geçenleri imzalamak için ellerini zorlamak zorunda kaldı... çünkü bunu tekrar yapacak cesarete sahip olduğundan şüpheliydi.

Benim hakkımda daha az mı düşünüyorsun? O zamanlar olanlar yüzünden... bilirsin, merdiven boşluğunda? Ve dürüst ol.

Z bir kez göz kırptı. İki kez. Üçüncü kez. Ve sonra merak uyandıracak kadar ince bir sesle, "Asla. Bu senin hatan değildi ve sen bunu hak *etmedin*. Beni duydun mu? Senin hatan değildi."

John gözyaşları gözlerini yakarken irkildi ve gözlerini kaçırmak zorunda kalarak iri bedeninden aşağıya, minderlere baktı. Nedense yerden çok uzakta olmasına rağmen kendini her zamankinden daha kısa hissediyordu.

"John," diye sordu Z, "beni duydun mu? Senin hatan değildi. Bunu hak etmedim."

John'un verecek bir cevabı yoktu, o yüzden omuz silkti. Sonra imzaladı, "*Söylemediğin için tekrar teşekkürler. Ve beni bu konuda konuşturmadığın için.*"

Z bir şey söylemeyince başını kaldırıp baktı. Sadece bir adım geri atmak için.

Zsadist'in tüm yüzü değişmişti ve bu sadece gözlerinin kararmış olmasından kaynaklanmıyordu. Kemikleri daha belirgin, derisi daha sıkı, yara izi şok edici bir şekilde belirgin görünüyordu. Vücudundan yayılan soğuk bir patlama havayı soğutarak soyunma odasını bir dondurucuya çevirdi.

"Hiç kimsenin masumiyetine tecavüz edilmemelidir. Ama eğer edilirse? Bununla nasıl başa çıkacaklarına kendileri karar verirler, çünkü bu kimseyi ilgilendirmez. Bu konuda tek kelime daha etmek istemiyorsan, benden dudak alamazsın."

Z sinsice uzaklaştı, kapı arkasından kapanırken sıcaklıktaki düşüş hafifledi.

John derin bir nefes aldı. Z'nin en yakın olduğu Kardeş olacağını asla tahmin edemezdi. Ne de olsa ikisi

ortak bir şey yok.

Ama arkadaşlarını bulduğu yere götüreceğinden emindi.

Bölüm Otuz İki

Birkaç saat sonra Phury, Wrath'ın hercai kıçlı çalışma odasındaki kanepeye yaslandı ve bacak bacak üstüne attı. Kardeşlik toplantısı V vurulduğundan beri yaptıkları ilk toplantıydı ve şu ana kadar her şey yapmacıktı. Yine de odada henüz ele alınmamış koca bir pembe fil vardı.

Vishous'a bir göz attı. Kardeşi çift kapıya dayanmış, dümdüz önüne bakıyordu; boş bakışları, televizyonda eski kovboy filmlerini izleyen birinin yüzünde beliren türdendi. Ya da bir Lifetime filmi.

Yaşayan ölü etkisini fark etmek kolaydı çünkü bu odada daha önce de ortaya çıkmıştı. Rhage, Mary'yi sonsuza dek kaybettiğini düşündüğünde nefes alan ceset rutinini sergilemişti. Bella'nın gitmesine izin vermeye kararlı olduğunda Z de öyle yapmıştı.

Evet... dişileri olmayan bağlı erkek vampirler boş kaplardı, ince bir deri tarafından tutulan kas ve kemikten başka bir şey değillerdi. Ve böyle olan herkes için yas tutmanız gerekse de, V'nin Primale olayıyla taşıdığı bok yükü göz önüne alındığında, Jane'in kaybı özellikle acımasız görünüyordu. Tabii bu ikisi arasında nasıl uzun vadeli bir ilişki olabilirdi ki? İnsan doktor. Savaşçı vampir. Ortası yok.

Wrath'ın sesi cınladı. "V? Hey, Vishous?"

V'nin kafası yukarı kalktı. "Ne?"

"Bu öğleden sonra Kâtip Bakire'ye gidiyorsun, değil mi?" V'nin ağzı zorlukla kıpırdadı: "Evet."

"Sizinle gelmesi için Kardeşlik'ten bir temsilciye ihtiyacınız olacak. Butch olduğunu varsayıyorum, değil mi?"

V soluk mavi bir aşk koltuğunda oturan polise baktı. "Sakıncası var mı?"

V için endişelendiği her halinden belli olan Butch hemen toparlandı. "Tabii ki hayır. Ne yapmam gerekiyor?"

V hiçbir şey söylemeyince, boşluğu Wrath doldurdu. "İnsan eşdeğeri muhtemelen bir düğündeki sağdıçtır. Bugün törene gideceksin, sonra da yarın tören olacak."

"Görüntülemek mi? Sanki bu kadın bir tablo falan mı?" Butch yüzünü buruşturdu. "Dürüst olmak gerekirse, bu Seçilmişlik olayını hiç sevmedim."

"Eski kurallar. Eski gelenekler." Wrath güneş gözlüklerinin altından gözlerini ovuşturdu. "Değişmesi gereken çok şey var ama bu Kâtip Bakire'nin alanı, benim değil. Pekâlâ... yani... rotasyon. Phury, bu gece dışarıda oturmanı istiyorum. Evet, yaralandıktan sonra gergin olduğunu biliyorum ama planlanan son iki molayı kaçırdığını fark ettim."

Phury sadece başını salladığında, Wrath sıırttı. "Bu konuda kavga yok mu?" "Hayır."

Aslında yapması gereken bir şey vardı. Bu yüzden mükemmeldi.

Diğer Taraf'ta, kutsal mermer banyo odasında, Cormia kendi tenini terk edebilmeyi diledi. Bu biraz ironikti, çünkü Primale için o kadar özenle hazırlanmıştı ki. Bu kadar arınmış olduğu için içinde kalmak isteyeceği düşünülebilirdi. Bir düzine farklı ritüel banyosunda yıkandı... saçları temizlendi ve yeniden temizlendi... yüzüne gül kokulu merhemler sürüldü, sonra lavanta kokan maskeler, sonra adaçayı ve sümbül kokan maskeler. Her tarafına yağ sürülmüş, Primale'nin şerefine tütsüler yakılmış ve dualar edilmişti. Bu süreç ona kendini bir tören büfesindeki bir şey gibi hissettirmişti. Terbiye edilmiş ve tüketime hazırlanmış bir et parçası.

"Bir saat içinde burada olacak," dedi Directrix. "Vakit kaybetmeyin."

Cormia'nın kalbi göğsünde durdu. Sonra da çarpmaya başladı. Tüm buharın ve ılık suların neden olduğu uyuşukluk hali geri çekildi ve onu her zaman bildiği hayatının son anlarının bitmek üzere olduğunu acı ve korkunç bir şekilde farkında bıraktı.

Seçilmişlerden biri heyecanla, "Ah, cübbe burada," dedi.

Cormia omzunun üzerinden baktı. Geniş mermer zeminin karşısındaki altın kapılardan, aralarında beyaz kukuletalı bir cübbe asılı olan bir çift Seçilmiş girdi. Elbise elmas ve altın işlemeliydi ve mum ışığında parıltıyor, renklerle canlanıyordu. Arkalarında bir başka Seçilmiş kollarında yarı saydam bir kumaş tutuyordu.

"Peçeyi öne getir," diye emretti Directrix. "Ve üzerine örtün."

Transparan kılıf Cormia'nın başının üzerine örtüldü ve binlerce taşın ağırlığıyla üzerine indi. Gözlerinin önüne düştüğünde

Etrafındaki dünya
buğulandı. "Ayağa
kalk," denildi.

Ayağa kalktı ve kendini sabitlemek zorunda kaldı, kalbi kaburgalarının arkasında sertçe atıyor, avuç içleri terliyordu. Ağır cübbe iki Seçilmiş tarafından öne doğru taşınırken paniği daha da arttı. Tören elbisesi arkadan üzerine örtüldüğünde, omuzlarına kenetlendi, bedenine oturmaktan çok vücuduna kilitlendi. Sanki bir dev sırtında durmuş, pençe gibi devasa elleriyle onu aşağı doğru bastırıyormuş gibi hissetti.

Kapüşon başının üzerinden kaldırıldı ve her şey karardı.

Cübbenin önü kapüşonun kuyruk kısmının üzerine iliklenmişti ve Cormia bu bağların ne zaman ve ne şekilde tekrar çözüleceğini düşünmemeye çalıştı. Yavaş ve derin nefesler almaya çalıştı. Boynundaki havalandırma deliklerinden temiz hava geliyordu ama bu yeterli değildi. Bir buçuk ölçü kadar bile.

Sargılarının altında tüm sesler boğuktu ve herhangi birinin onun konuştuğunu duyması zor olacaktı. Ancak ne takdim töreninde ne de daha sonra gerçekleşecek olan çiftleşme ritüelinde kişisel bir rolü vardı. O bir dişi değil, bir semboldü, bu yüzden bireysel bir tepki vermesi gerekmiyor ya da teşvik edilmiyordu. Gelenekler hüküm sürüyordu.

"Mükemmel," dedi kız
kardeşlerinden biri. "Göz
kamaştırıcı."
"Bize layık."

Cormia ağzını açtı ve kendi kendine fısıldadı, "Ben benim. Ben benim. Ben benim...."

Gözyaşları kabardı ve düştü, ama onları silmek için yüzüne ulaşamadı, bu yüzden yanaklarından ve boğazından aşağı aktılar ve cüppenin içinde kayboldular.

Hiçbir uyarı olmadan, paniği aniden ondan uzaklaştı, vahşi bir hayvan serbest kaldı. Ağır cübbesi yüzünden topallayarak ama dizginleyemediği bir kaçma ihtiyacıyla etrafında döndü. Ağırlığı da beraberinde sürükleyerek kapı olduğunu düşündüğü yöne doğru kaçmaya başladı. Yıkanma odasında yankılanan şaşkınlık çığlıklarının yanı sıra şişelerin, kâselerin ve kavanozların kırılma seslerini belli belirsiz duydu.

Etrafta çırpındı, cüppeyi çıkarmaya çalıştı, rahatlamak için çaresizdi. Kaderinden kurtulmak için çaresizce.

Otuz Üçüncü Bölüm

Caldwell şehir merkezinde, St. Francis hastane kompleksinin kuzeydoğu köşesinde, Manuel Manello, M.D., hiçbir şey çevirmeden ya da kendisine gelen bir çağrıyı yanıtlamadan masasının üzerindeki telefonu kapattı. NEC konsoluna baktı. Bu şey düğmelerle doluydu, tüm zil ve ıslıklarıyla bir Circuit City bağımlısının ıslak rüyalarından çıkmıştı.

Onu odanın öbür ucuna fırlatmak istedi.

İstedi ama yapmadı. St. Francis hastanesi tarihindeki en genç cerrahi şefi olmaya karar verdiğinde tenis racketlerini, televizyon kumandalarını, neşterleri ve kitapları fırlatmayı bırakmıştı. O zamandan beri sadece boş şişeleri ve otomat ambalajlarını çöp kutularına atıyordu. Bu da sadece nişancılığını korumak içindi.

Deri koltuğunda geriye doğru kayarak döndü ve ofisinin penceresinden dışarı baktı. Güzel bir ofisti. Büyük, son derece süslü, maun panelli ve Doğulu tarzda döşenmiş olan Taht Odası, bilindiği gibi, elli yıldır baş cerrahın iniş pisti olarak hizmet veriyordu. Yaklaşık üç yıldır burada oturuyordu ve eğer bir fırsatını bulursa burayı baştan aşağı yenileyecekti. Tüm bu kuruluş parıltısı onu kaşındırıyordu.

Aklına lanet telefon geldi ve yapmaması gereken bir arama yapacağını biliyordu. Çok zayıftı ve her zamanki maço kibriyle davransa bile bu şekilde görünecekti.

Yine de yürüme işini parmaklarına bırakacaktı.

Kaçınılmaz olanı ertelemek için pencereden dışarı bakarak biraz zaman geçirdi. Bulunduğu noktadan St. Francis'in peyzajlı girişinin önünü ve ötesindeki şehri görebiliyordu. Hastane arazisindeki en iyi manzara burasıydı. İlkbaharda giriş yolunun ortasında kiraz ağaçları ve laleler çiçek açardı. Yazın ise iki şeridin her iki yanında akçaağaçlar sonbaharda şeftali ve sarıya dönüşene kadar zümrüt gibi yeşil yapraklar açıyordu.

Genellikle manzaranın tadını çıkarmak için çok fazla zaman harcamazdı ama orada olduğunu bilmek hoşuna giderdi. Bazen bir adamın kendi

düşünceler.

Şu anda o anlardan birini yaşıyordu.

Dün gece Jane'in cep telefonunu aramıştı, o lanet röportajdan sonra evde olacağını düşünmüştü. Cevap vermedi. Bu sabah da aramış. Cevap vermedi.

Tamam. Columbia'daki o lanet mülakat hakkında konuşmak istemiyorsa, doğrudan kaynağa gidecekti. Oradaki cerrahi şefini bizzat arayacaktı. Egoları ne olursa olsun, eski akıl hocası bazı ayrıntıları paylaşmaktan çekinmeyecekti, ama dostum, bu bir balık avı seferi olacaktı.

Manny arkasını döndü, on haneyi tuşladı ve Montblanc kalemini kurutma kâğıdına vurarak bekledi.

Telefon açıldığında, bir merhaba beklemedi. "Falcheck, seni yağmacı sık kafalı."

Ken Falcheck güldü. "Manello, kelimelerle aran çok iyi. Ve ben senin büyüğün olduğum için, özellikle şok oldum."

"Yavaş şeritte hayat nasıl, ihtiyar?"

"Güzel, güzel. Şimdi söyle bakalım oğlum, katı gıdalar yemene izin veriyorlar mı yoksa hâlâ Gerber mi kullanıyorsun?"

"Yulaf ezmesi yiyorum. Bu da demek oluyor ki, yürüteçten sıkıldığın her an kalça protezini yapmak için iyi bir şekilde güçlendirilmiş olacağım."

Elbette bunların hepsi saçmalıktı. Altmış iki yaşındaki Ken Falcheck çok formdaydı ve tam Manny'nin istediği gibi bir boksördü. Manny on beş yıl önce adamın eğitim programından geçtiğinden beri ikisi iyi anlaşıyordu.

"Yaşlılara saygısızlık etmek istemem ama," dedi Manny, "neden benim travma cerrahıma sataşıyorsun? Ve onun hakkında ne düşünüyorsun?"

Hafif bir duraklama oldu. "Sen neden bahsediyorsun? Perşembe günü adamın birinden randevusunu ertelemesi gerektiğini söyleyen bir mesaj aldım. Bu yüzden aradığını sanıyordum. Beni ektiği ve senin onu elinde tuttuğun için sevinmek için."

Manello'nun ensesini kötü bir his sardı, sanki biri avuç dolusu soğuk çamuru üzerine vurmuş gibiydi.

Sesini düz tuttu. "Hadi ama, bunu yapar mıyım?"

"Evet, yapardın. Seni ben eğittim, unuttun mu? Tüm kötü alışkanlıklarını benden aldın."

"Sadece profesyonel olanlar. Hey, arayan adamın adını biliyor musun?"

"Hayır. Asistanı ya da onun gibi bir şey olduğunu düşündüm. Belli ki sen değildin. Sesini tanıyorum, ayrıca adam kibardı."

Manny sertçe yutkundu. Tamam, bu aramadan hemen kurtulması gerekiyordu.

Tanrım, Jane hangi cehennemdeydi?

"Peki Manello, onu tuttuğunu varsayabilir miyim?"

"Gerçeklerle yüzleşelim, ona sunabileceğim pek çok şey var." Kendisi de bunlardan biri.

"Sadece bir bölümün başkanlığı değil."

Tanrım, şu anda tüm bu saçma sapan tıbbi politikaların hiçbir önemi yoktu.

Manny'ye göre Jane kayıptı ve onu bulması gerekiyordu.

Mükemmel bir zamanlamayla, asistanı kafasını kapıdan içeri soktu.

"Oh, üzgünüm-"

"Hayır, bekle. Hey, Falcheck, gitmem gerek." Ken hâlâ vedalaşırken telefonu kapattı ve hemen Jane'in evini aramaya başladı. "Dinle, bir telefon görüşmesi yapmam gerek-"

"Dr. Whitcomb az önce hasta olduğunu söyledi."

Manny telefonda başını kaldırdı. "Onunla konuştun mu? Arayan o muydu?"

Asistanı ona biraz tuhaf baktı. "Tabii ki. Bütün hafta sonu grip oldu. Goldberg bugün onun davalarına bakacak ve şutu yönetecek. Hey, sen iyi misin?"

Manny ahizeyi yerine koydu ve başının döndüğünü hissetmesine rağmen başını salladı. Kahretsin, Jane'e bir şey olduğu fikri kanını sulandırmıştı.

"Emin misiniz, Dr. Manello?"

"Evet, böyle iyiyim. Whitcomb hakkındaki bilgi için teşekkürler." Ayağa kalktığı anda zemin sadece biraz sallanıyordu. "Bir saat içinde ameliyathanede olmam gerekiyor, o yüzden yemek yiyeceğim. Benim için başka bir şeyin var mı?"

Asistanı onunla birkaç konuyu görüştüktan sonra ayrıldı.

Kapı kapandığında Manny sandalyesine geri çöktü. Kafasındaki dizginleri toplaması gerekiyordu. Jane Whitcomb her zaman dikkatini dağıtan biriydi ama onun iyi olduğuna dair bu titrek rahatlama onu şaşırtmıştı.

Doğru. Yemek yemesi gerekiyordu.

Kendini tekmeleyerek tekrar ayağa kalktı ve salonda okumak üzere bir yığın ikamet başvuru dosyasını aldı. Onları eline alırken masanın üzerinden bir şey kaydı. Eğildi ve onu aldı

Sonra kaşlarını çattı. Altı odacıklı bir kalbin fotoğrafının çıktısıydı.

Manny'nin zihninin arkasında bir şey titreşti, etrafta dolaşan bir tür gölge, gerçekleşmenin eşiğinde bir düşünce, kristalleşmek üzere olan bir anı. Ama sonra tam şakaklarında keskin bir ağrı hissetti. Küfrederken, fotoğrafın nereden geldiğini merak etti ve altındaki tarih ve saati kontrol etti. Burada, kendi binasında, kendi ameliyathanesinde çekilmişti ve baskı işi de kendi ofisinde yapılmıştı: Makinesinde, sol alt köşede bir mürekkep noktası bırakan bir hıçkırık vardı ve işaret oradaydı.

Bilgisayarına döndü ve dosyalarında bir arama yaptı. Böyle bir fotoğraf yoktu. *Ne oluyor lan?*

Saatini kontrol etti. Kazmaya devam edecek zamanı yoktu, çünkü ameliyata girmeden önce gerçekten yemek yemesi gerekiyordu.

Büyük peynirli ofisinden çıkarken, bu akşam eski moda bir doktor olacağına karar verdi.

Bu gece bir ev ziyareti yapacaktı, profesyonel kariyerinin ilk ziyareti olacaktı.

Vishous bol siyah ipek bir pantolon ve kırklı yıllardan kalma bir sigara ceketine benzeyen uyumlu bir üstlük giydi. Allah'ın belasası Primale madalyonunu boynuna taktıktan sonra sigarasını yakarak odasından çıktı. Koridordan aşağı inerken Butch'un oturma odasında küfür ettiğini duydu, nefes altında yuvarlanan, bir sürü *F-kelimesi* ve V'nin hatırlamak zorunda kalacağı ilginç bir kıvrımla işaretlenmiş bir litani.

V, adamı kanepede Marissa'nın dizüstü bilgisayarına bakarken buldu. "Ne yapıyorsun, polis?"

"Sanırım bu sabit disk onu ısırdı." Butch başını kaldırıp baktı. "Tanrım... Hugh Hefner'a benziyorsun."

"Hiç komik değil."

Butch yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim. Kahretsin... V, ben-"

"Kapa çeneni ve bilgisayara bakmama izin ver." V, bilgisayarı Butch'un kucağından aldı ve hızlı bir bakım taraması yaptı. "Ölü."

"Bilmeliydim. Safe Place bilişim bokunun içinde. Sunucuları çöktü. Şimdi de bu. Bu arada Marissa malikanede

Mary daha fazla personeli nasıl işe alacağını bulmaya çalışıyor. Dostum, buna ihtiyacı yok."

"Wrath'ın çalışma odasının dışındaki erzak dolabına dört yeni Dell koydum. Ona gidip bir tane almasını söyle, tamam mı? Şimdi onun için hazırlardım ama gitmem gerek."

"Sağ ol dostum. Ve evet, seninle gelmek için hazırlanacağım-

" "Orada olmak zorunda değilsin."

Butch kaşlarını çattı. "Boş ver onu. Bana ihtiyacın var." "Yerine başkası geçebilir."

"Seni terk etmiyorum-"

"Terk etmek olmaz." Vishous langırt masasına doğru yürüdü ve çubuklardan birini çevirdi. Sıradaki küçük adamlar ters takla atarken, nefes verdi. "Sanki... Bilmiyorum, eğer oradaysanız, her şey çok gerçek."

"Yani başka birinin seni desteklemesini mi istiyorsun?"

V çubuğu tekrar çevirdi, masadan bir vınlama sesi yükseldi. Butch'u içgüdüsel olarak seçmişti ama gerçek şu ki, erkek bir karmaşaydı. V adama o kadar yakındı ki, sunum ve ayın boyunca ona yol göstermek daha zor olacaktı.

V oturma odasına baktı. "Evet. Evet. Evet, sanırım başka birini istiyorum."

Bunu izleyen kısa sessizlikte Butch, elinde çok sıcak bir tabak yemek tutan birinin yüz ifadesine büründü: huzursuz ve güvensiz. "Şey... ne yaparsan yap, senin için orada olacağımı bildiğin sürece."

"Sağlam olduğunu biliyorum." V telefona gitti, seçimlerini düşünüyordu. "Sen-"

"Evet," dedi ve tuşladı. Phury telefonu açtığında V, "Bugün benim yerime bakabilir misin? Butch geri çekilecek. Evet. Uh- huh. Teşekkürler, dostum." Telefonu kapattı. Bu garip bir seçim olabilirdi, çünkü ikisi hiçbir zaman çok yakın olmamışlardı. Ama zaten mesele de buydu. "Phury bunu yapacak, sorun değil. Ben şimdi onun odasına gidiyorum."

"V-"

"Kapa çeneni, polis. Birkaç saat içinde döneceğim." "Keşke bunu yapmak zorunda olmasaydın-"

"Her neyse. Bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek." Ne de olsa Jane yine de gitmiş olacaktı; eşi olmadan yine de bağlı bir erkek olacaktı. Yani evet, evet, hiçbir şey değişmeyecekti, hiçbir şeyin önemi yoktu.

"Gitmemi istemediğinden kesinlikle emin misin?"

"Döndüğümde Goose'la birlikte burada ol. Bir içkiye ihtiyacım olacak."

V, Çukur'dan yeraltı tünelinden çıktı ve malikaneye doğru yürürken kendine biraz perspektif kazandırmaya çalıştı.

Çiftleştiği bu Seçilmiş sadece bir bedendi. Tıpkı kendisi gibi. İkisi de yapılması gerekeni, gerektiği zaman yapacaktı. Bu sadece erkek parçalarının kadın parçalarıyla buluşması, ardından itme ve erkek boşalana kadar tekrarlamadan ibaretti. Ve onun tamamen ve tamamen uyarılmamış olmasına gelince? Sorun değildi. Seçilmişlerin ereksiyon sağlamak için merhemleri ve boşalmanızı sağlayan tütsüleri vardı. Yani sekse hiç ilgi duymasa bile, vücudu doğuştan sahip olduğu ve yapmak için yetiştirildiği şeyi yapacaktı: türün en iyi soylarının hayatta kalmasını sağlamak.

Kahretsin, keşke klinik bir şey olsaydı. Ama vampirler geçmişte tüp bebek yöntemini denemiş, başarılı olamamışlardı. Gençlere eski usulle hamile kalınması gerekiyordu.

Kaç kadınla birlikte olmak zorunda kalacağını düşünmek bile istemiyordu. Oraya gidemezdi. Eğer giderse, o-

Vishous tünelin ortasında durdu. Ağzını açtı.

Ve sesi kesilene kadar bağırdı.

Bölüm Otuz Dört

Vishous ve Phury birlikte diğer tarafa geçtiklerinde, Korint sütunlarından oluşan beyaz bir kemerle çevrili beyaz bir avluda şekil aldılar. Ortada, derin beyaz bir sarnıca kristal berraklığında su akıtan beyaz mermerden bir çeşme vardı. Uzak köşede, beyaz çiçekleri olan beyaz bir ağacın üzerinde, gökkuşağı renginde ötücü kuşlardan oluşan bir sürü, sanki bir kekin üzerine serpilmiş gibi toplanmıştı. İspinozların ve bülbüllerin tatlı ötüşleri, sanki her iki ritim de aynı neşe tonundaymış gibi, çeşmenin çınlayan sesiyle uyum içindeydi.

"Savaşçılar." Kâtip Bakire'nin sesi V'nin arkasından geldi ve derisinin kemikleri üzerinde plastik gibi çekilmesine neden oldu. "Diz çökün ve sizi selamlayayım."

V dizlerinin bükülmesini emretti ve bir an sonra bir iskambil masasındaki paslı bacaklar gibi büküldüler. Öte yandan Phury, kaskatı kesilmiş gibi görünmüyordu ve sorunsuz bir şekilde aşağı indi.

Yine de hor gördüğü bir annenin önünde yere vurmuyordu. "Phury, Ahgony'nin oğlu, nasılsın?"

Kardeş mükemmel bir ses tonuyla Eski Dilde şöyle cevap verdi: "Ben iyiyim, çünkü saf bir bağlılık ve derin bir yürekle huzurundayım."

Kâtip Bakire kıkırdadı. "Uygun bir şekilde uygun bir selamlama. Çok nazıksınız. Ve kesinlikle oğlumdan alacağımdan daha fazlasını."

V, Phury'nin başının kendisine doğru savrulduğunu görmek yerine hissetti. *Oh, üzgünüm,* diye düşündü V. *Sanırım bu küçük mutlu gerçeği söylemeyi unuttum, kardeşim.*

Kâtip Bakire yaklaştı. "Ah, yani oğlum size anne tarafından soyunu söylemedi mi? Edepten mi acaba? Sözde bakire varlığımın genel kabul görmüş prensibini bozma endişesinden mi? Evet, nedeni bu, öyle değil mi, Vishous, Bloodletter'ın oğlu."

V davet edilmemiş olmasına rağmen gözlerini kaldırdı. "Ya da belki sadece seni tanımayı reddediyorumdur."

Bu tam da onun söylemesini beklediği şeydi ve bunu onun düşüncelerini okuyarak değil, aralarındaki hava ve boşluğa rağmen bir düzeyde ikisi bir ve aynı, bölünmez oldukları için hissedebiliyordu.

Yaşasın.

"Seninle ilgili anneliğimi kabul etmekteki çekingenliğin hiçbir şeyi değiştirmiyor," dedi sert bir tonda. "Açılmamış bir kitap, sayfalarındaki mürekkebi değiştirmez. Orada olan oradadır."

V izin almadan ayağa kalktı ve annesinin kapüşonlu yüzüyle göz göze, güce güç katarak karşılaştı.

Phury'nin un gibi beyazladığına şüphe yoktu ama neyse. Bu şekilde dekora uyacaktı. Ayrıca, Kâtip Bakire müstakbel Primale'ine ya da biricik oğluna kadeh kaldırmayacaktı. İmkânı yok. O yüzden umurunda bile değildi.

"Şu işi bitirelim *anne*. Gerçek hayatıma dönmek istiyorum-"

V göz açıp kapayıncaya kadar kendini sırtüstü yatar ve nefes alamaz halde buldu. Üstünde hiçbir şey olmamasına ve vücudunun sıkışmış gibi görünmemesine rağmen, göğsünde bir kuyruklu piyano varmış gibi hissetti.

Gözleri yuvalarından fırlamış ve ciğerlerine biraz hava çekebilmek için mücadele ederken, Kâtip Bakire ona doğru süzüldü. Kukuletası kendi iradesiyle yüzünden kalktı ve hayalet gibi parlayan yüzünde sıkılmış bir ifadeyle ona baktı.

"Toplanmış Seçilmişlerimin huzurunda olduğumuz sürece bana karşı saygılı davranacağınıza dair söz vermenizi istiyorum. Tanım gereği bazı özgürlüklere sahip olduğunuzu kabul ediyorum, ancak bunları herkesin önünde ifşa ederseniz size vazgeçmek istediğinizden daha kötü bir gelecek belirlemekte tereddüt etmeyeceğim. Anlaştık mı?"

Anlaşma mı? *Anlaşma mı?* Evet, doğru, bu tür bir saçmalık özgür iradeyi varsayıyordu ve hayatı boyunca öğrendiği her şeyden sonra, hiçbir şeye sahip olmadığı açıktı.

Sikeyim. Onu.

Vishous yavaşça nefes verdi. Kaslarını gevşetti. Ve boğulmayı kucakladı.

Ölmeye başlarken onun bakışlarını tuttu.

Kendi kendine uyguladığı boğulma eyleminin yaklaşık bir dakika sonrasında otonom sinir sistemi devreye girdi, ciğerleri göğüs duvarlarını yumruklayarak biraz oksijen çekmeye çalıştı. Azı dişlerini kilitledi, dudaklarını birbirine bastırdı ve boğazını sıkarak çekme refleksini etkisiz hale getirdi.

Phury titrete bir sesle, "Ah, Tanrım," dedi.

V'nin ciğerlerindeki yanma tüm gövdesine yayılırken, görüşü bulanıklaşmaya başladı ve vücudu zihinsel irade ile biyolojik nefes alma zorunluluğu arasındaki savaşta sarsıldı. Sonunda savaş bir "siktir git" olmaktan çıktı.

daha çok istediği şeyi, yani huzuru elde etmek için bir savaştı. Hayatında Jane olmadan, ölüm onun için gerçekten tek seçenektir.

Bayılmaya başladı.

Bir anda var olmayan ağırlık kalktı; sonra hava sanki katı bir şeymiş ve görünmez bir el onu içine itmiş gibi burnundan girip ciğerlerine doldu.

Vücudu kontrolü ele aldı ve kendini kontrol etmesini engelledi. İradesi dışında oksijeni su gibi emdi, yan yattı, büyük cereyanlarda nefes aldı, annesinin cüppesinin eteğine odaklanana kadar görüşü yavaş yavaş açıldı.

Sonunda yüzünü beyaz zeminden kaldırıp ona baktığında, artık alışkın olduğu parlak formda değildi. Sanki ışıltısı kısık bir düğmeye bağlıymış ve biri ortam aydınlatması yapmaya çalışıyormuş gibi donuklaşmıştı.

Yine de yüzü aynıydı. Yarı saydam, güzel ve bir elmas kadar sert.

"Takdim için içeri geçelim mi?" dedi. "Ya da belki de eşinizi mermerimin üzerinde secde ederken karşılamak istersiniz?"

V oturdu, başı dönüyordu ama bayılıp bayılmadığını umursamıyordu. Onunla olan dövüşünü kazandığı için bir tür zafer hissetmesi gerekiyordu ama hissetmedi.

Phury'ye baktı. Adam çıldırmış gibiydi, sarı gözleri üzüm gibi soyulmuştu, cildi solgun ve solgundu. Bir timsah havuzunun ortasında ayakkabı yerine biftek giymiş gibi duruyordu.

Kardeşinin bu küçük aile kavgasını nasıl idare ettiğine bakılırsa, V Seçilmişlerin kendisi ile Joan Crawford'un anneannesi arasındaki açık çatışmayla daha iyi başa çıkacaklarını düşünemiyordu. V'nin o kadınlara karşı bir yakınlığı olmayabilirdi ama onları kızdırmak için de bir neden yoktu.

Ayağa kalktı ve Phury tam zamanında araya girdi. V bir tarafa doğru yatarken, ağabeyi onu koltuk altından yakaladı ve sabitledi. "Şimdi beni takip edeceksin." Kâtip Bakire, mermerin üzerinde süzülerek, ne ses çıkararak ne de belli bir şey yaparak pasaja doğru ilerledi. hareket, katı formun küçük bir görüntüsü.

Üçü kolonaddan aşağıya, V'nin daha önce hiç geçmediği bir çift altın kapıya doğru ilerlediler. Bu şeyler çok büyüktü ve üzerlerinde

Eski Dil'in erken bir versiyonuyla, V'nin tercüme edebileceği mevcut yazılı sembolojiyle yeterince ilişkisi olan bir versiyonla:

Seçilmişlerin mabedine, Irkın geçmişinin, bugününün ve geleceğinin kutsal alanına bakın.

Her şeyin beyaz olması dışında, burası herhangi bir Ivy League tipi üniversite kampüsü olabilirdi; binalar Georgian tarzındaydı ve süt gibi çimenlerin, albino meşe ve karaağaçların arasında geniş bir alana yayılmıştı.

Beyaz ipekten bir yolluk gerilmişti ve o ve Phury bunun üzerinde yürürken, Kâtip Bakire de bu şeyin yaklaşık bir ayak üzerinde hayalet gibi süzülüyordu. Hava mükemmel sıcaklıktaydı ve o kadar sakindi ki, açıkta kalan tenin üzerinden geçtiğini hissetmiyordu. Yerçekimi V'yi hâlâ aşağıda tutuyor olsa da, kendini daha hafif ve biraz da havada asılı gibi hissediyordu... sanki koşmaya başlasa, Ay'daki insan resimleri gibi çimenlerin üzerinde sıçrayarak ilerleyebilecekti.

Ya da, kahretsin, belki de bu ay yürüyüşü hissi beynini kızarttığı içindi.

Bir tepeyi aştıklarında, aşağıda bir amfityatro ortaya çıktı. Seçilmişler gibi.

Tanrım... Kırk kadar kadın birbirinin aynısı beyaz cüppeler giymiş, saçları açık ve elleri eldivenliydi. Renkleri sarışından esmere ve kızıla kadar çeşitlilik gösterse de uzun, zayıf yapıları ve aynı cübbeleri giymeleri nedeniyle hepsi aynı kişi gibi görünüyordu. İki gruba ayrılarak amfi tiyatronun iki yanına dizilmişler, sağ ayaklarını hafifçe dışarı çıkararak üç çeyrek dönüşle kendilerini gösteriyorlardı. Ona Yunan mimarisindeki karyatidleri hatırlatıyorlardı; alınlıklarını ya da çatılarını muhteşem başlarıyla destekleyen kadın heykellerini.

Şimdi onlara bakarken, atan kalpleri ve pompalayan ciğerleri olup olmadığını merak ediyordu. Çünkü hava kadar hareketsizdiler.

İşte, diye düşündü, Öteki Taraf'ın sorunu buydu. Burada hiçbir şey hareket etmiyordu. Yaşam vardı... yaşam olmadan.

"Öne çıkın," diye emretti Kâtip Bakire. "Sunum sizi bekliyor."

Oh...Tanrım... Tekrar nefes alamadı.

Phury'nin eli onun omzuna indi. "Bir dakikaya ihtiyacın var mı?"

Bir dakikayı boş ver; ona yüzyıllar lazımdı - gerçi o kadar zamanı olduğunu varsaysak bile, bu sonucu değiştirmeyecekti. *Kader* duygusuyla, ara sokakta bulduğu sivil vampiri, vurulduğu gece karşılaştığı ve intikamını almak için öldürdüğü kişiyi hayal etti.

Tekrar yürümeye başladığında, Kardeşlik'te daha fazla savaşçıya ihtiyaçları olduğunu düşündü. Ve leylek de bu işi halledecek gibi değildi.

Ön tarafta tek bir koltuk vardı; amfi tiyatronun sahne kenarına yakın bir yerde konumlandırılmış, taht benzeri, altın bir üretim. Bu bakış açısından, arka tarafta boş beyaz bir duvar olduğunu sandığı şeyin aslında bir duvar resminde boyanmış gibi hareketsizce aşağı sarkan geniş beyaz kadife bir perde olduğunu fark etti.

"Sen. Otur," dedi Kâtip Bakire ona, belli ki bıkkınlığın ötesinde Göt

. Komik, o da onun için aynı şeyleri hissediyordu.

Phury tahtın arkasında bir ağaç gibi kök salarken V onu dikti.

Kâtip Bakire sağ tarafa doğru süzülerek

bir Shakespeare yönetmeni, tüm dramayı yönlendiren kişi.

Adamım, şu anda bir asp için neler vermezdi. "Devam edin," diye seslendi kısık bir sesle.

Perde ortadan ikiye ayrıldı ve geri çekilerek tepeden tırnağa mücevherli cübbelerle kaplı bir kadını ortaya çıkardı. İki Seçilmiş tarafından kuşatılmış olan bu kadın garip bir açıyla duruyor gibiydi. Ya da belki de ayakta durmuyordu. Tanrım, sanki bir tür levhanın üzerinde duruyormuş gibi görünüyordu. Kelebeğe monte edilmiş gibi.

Öne doğru yuvarlandığında, aslında bir şeye sabitlenmiş olduğu anlaşıldı. Üst kollarının etrafında, cübbesine uygun mücevherlerle kamufle edilmiş, onu ayakta tutuyor gibi görünen bantlar vardı.

Törenin bir parçası olmalı. Çünkü o cübbenin altındaki şey sadece bu sunum ve ardından gelecek çiftleşme ritüeli için hazırlanmakla kalmıyor, aynı zamanda bir numaralı dişi olmak için de deli gibi heyecanlanıyordu: Primale'nin ilk Seçilmiş'inin özel hakları vardı ve bunun onun için ne kadar güzel bir zaman olacağını ancak hayal edebilirdi.

Adil olmasa da, bu ihtişamın altında yatan şeye çok içerlemişti.

Kâtip Bakire başını salladı ve onun sağındaki ve solundaki Seçilmişler cübbeyi çıkarmaya başladılar. İşe koyulduklarında, amfi tiyatronun durgunluğunda bir enerji dalgası dalgalandı, Seçilmişlerin eski yöntemlerin yeniden başlamasını beklediği onlarca yılın doruk noktasıydı.

V, mücevherlerle süslü cübbenin geri çekilerek, incecik bir kılıfa bürünmüş, baş döndürücü güzellikteki kadın formunun ortaya çıkışını hiç umursamadan izledi. Geleneklere uygun olarak niyetinin yüzü kapalı tutuluyordu, çünkü verilen o değil, tüm Seçilmişlerdi.

"Hoşuna gitti mi?" diye sordu Kâtip Bakire kuru bir sesle, sanki dışının kusursuz olduğunu biliyormuş gibi.

"Her neyse."

Seçilmişlerin içinden bir huzursuzluk mırıltısı geçti, sert sazların arasından serin bir esinti gibi.

"Belki de kelimelerinizi yeniden seçmelisiniz?" diye tersledi Kâtip Bakire.

"İş görür."

Garip bir duraklamanın ardından bir Seçilmiş elinde tütsü kabı ve beyaz bir tüyle öne çıktı. İlahi söylerken, dumanı kapüşonlu başından çıplak ayaklarına kadar kadının üzerinde gezdirdi, bir kez geçmiş, bir kez şimdiki zaman, bir kez de gelecek için dolaştı.

Ritüel ilerledikçe V kaşlarını çattı ve öne doğru eğildi. Niyet ettiği ince kılıfın ön tarafı ıslanmıştı.

Muhtemelen onun için hazırlandığı zamandan kalma yağlar.

Tahta geri yaslandı. Kahretsin, eski yöntemlerden nefret ediyordu. Tüm bu lanet şeyden nefret ediyordu.

Kaputun altında, Cormia çaresizlik içindeydi. Soluduğu hava sıcak, ıslak ve boğucuydu; bu açıdan soluyacak hiçbir şey olmamasından daha kötüydü. Dizlerinin bağı çözülmüş, avuç içleri ıslanmıştı. Eğer bağlar olmasaydı, yığılıp kalacaktı.

Hamamda panik içinde kaçmaya çalışmasının ve sonunda yakalanmasının ardından, Directrix'in emriyle boğazından aşağı acı bir içecek zorla içirilmişti. Bu onu bir süreliğine sakinleştirmişti ama iksir artık etkisini yitirmeye başlamıştı ve korkusu bir kez daha artıyordu.

Aşağılanma da öyleydi. Ellerin cübbenin ön kısmından aşağıya inip altın halkaları serbest bıraktığını hissettiğinde, bir yabancıнын mahrem tenine bakışının ihlali için ağlamıştı. Sonra cübbenin iki ağır yarısı vücudundan ayrılmış ve teninde bir serinlik hissetmişti; bu, üzerine örtülen şeyin ağırlığından hiçbir şekilde kurtuluş değildi.

Kâtip Bakire'nin sesi duyulduğunda Primale'nin gözleri onun üzerindeydi: "Hoşuna gitti mi?"

Cormia, Kardeş'in cevabını beklemiş ve içinde biraz sıcaklık olması için dua etmişti.

Kesinlikle yoktu: "Her neyse."

"Belki de kelimelerinizi yeniden seçmelisiniz?" "O da olur."

Cevabı duyunca Cormia'nın kalbi durdu, korkunun yerini dehşet aldı. Bloodletter'ın oğlu Vishous'un soğuk bir sesi vardı, babasının ününün bile anlattığından çok daha kötü eğilimleri olduğunu gösteren bir ses.

Çiftleşme sırasında saygıdeğer Seçilmiş'i iyi temsil etmek şöyle dursun, çiftleşmeden nasıl sağ çıkacaktı? Direktör banyoda, Cormia'nın uygun bir şekilde davranmadığı takdirde utanç duyacağını söylerken çok acımasız davranmıştı. Eğer sorumluluğunu yerine getirmezse. Eğer bütünün doğru temsilcisi olmazsa.

Tüm bunlara nasıl dayanabilirdi?

Cormia Kâtip Bakire'nin tekrar konuştuğunu duydu: "Vishous, senin yerine bakacak kişi henüz gelmedi. Ahgony oğlu Phury, Primale'nin tanığı olarak sunulan Seçilmiş'i görmelisin."

Cormia titredi, bir başka tanımadığı erkek gözünün daha üzerine dikilmesinden korktu. O kadar özenle yıkanmış olmasına rağmen kendini kirli hissediyordu; kirli olmasına rağmen üzerinden hiçbir pislik damlamıyordu. Kukuletanın altında küçük olmayı, bir toplu iğnenin başını utandıracak kadar küçük olmayı diledi.

Çünkü küçük olsaydı, gözleri onu bulamazdı. Eğer küçük olsaydı, daha büyük şeylerin arasında saklanabilirdi... tüm bunlardan kaybolabilirdi.

Phury'nin gözleri altın tahtın arkasına yapışmıştı ve onları başka bir yerde görmek istemiyordu. Bütün bunlar yanlıştı. Tamamen yanlıştı.

"Phury, Ahgony'nin oğlu?" Kâtip Bakire, sanki ailenin tüm soyunun ağırlığı Phury'nin programa uyup uymamasına bağlıymış gibi babasının adını telaffuz etti.

Göz kapaklarını kadına doğru çevirdi-

Zihinsel süreçlerinin her biri durma noktasına geldi.

Vücudu karşılık verdi. Anında. İpek pantolonunun içinde kalınlaştı, kendisinden tamamen utanırken bile ereksiyonu bir nefes kadar hızlı bir şekilde ortaya çıktı. Nasıl bu kadar *zalim* olabiliyordu? Göz kapaklarını indirdi, kollarını göğsünde kavuşturdu ve kendi kıcını tekmelemeyi ve hala ayakta kalmayı nasıl başarabildiğini anlamaya çalıştı.

"Onu nasıl buldun, savaşçı?"

"Göz kamaştırıcı." Bu kelime ağzından bir anda çıkıverdi. Sonra ekledi, "Seçilmişlerin en güzel geleneğine layık."

"Ah, işte bu doğru yanıt. Kabul edildiğine göre, bu dişiyi Primale'nin seçimi olarak ilan ediyorum. Tütsü banyosunu tamamlayın."

Phury çevresel görüşünde, ellerinde dumanlı beyaz izler bırakan asalarla dışarı çıkan iki Seçilmiş'in farkına vardı. Onlar yüksek, kristal seslerle şarkı söylemeye başladığında, derin bir nefes aldı ve bir bahçenin kadın kokuları çiçeklerini eledi.

Niyetlininkini buldu. Ona ait olmalıydı, çünkü tüm mekanda saf dehşet saçan tek şey oydu-

V sert bir sesle, "Töreni durdurun," dedi.

Kâtip Bakire'nin başı ona doğru döndü. "Bu işi bitirecekler."

"Cehenneme kadar yolları var." Kardeş tahtından kalktı ve sahneye doğru yürüdü, belli ki kokuyu da almıştı. O öne çıkınca Seçilmişler alarm sesleri çıkararak saflarını bozdular. Dişiler dağılıp beyaz cüppeleri etrafa savrulurken, Phury piknikteki bir yığın kâğıt peçeteyi düşündü, ister istemez savruluyor, çimenlerin üzerinde sekiyordu.

Ama bu parkta bir pazar günü değildi.

Vishous kadının mücevherlerle süslü cüppesini çekip çıkardı, sonra da bağlarını çözdü. Kadın sarkarken onu kolundan tutup kaldırdı. "Phury, seninle evde buluşuruz."

Kâtip Bakire'den yayılan rüzgâr etrafı yırtmaya başladı, ancak V kendini korudu, görünüşe göre annesiyle karşı karşıya geldi.

Anne. Tanrım, bunun olacağını hiç tahmin etmemiştim.

V, zavallı kadını ölümüne kavramış ve Kâtip Bakire'ye bakarken nefret dolu bir yüz ifadesi takınmıştı. "Phury, *defol* git buradan."

Phury özünde bir barış koruyucusu olsa da, bu tür bir aile kavgasında araya girmemesi gerektiğini çok iyi biliyordu. Yapabileceği en iyi şey kardeşinin bir vazo içinde geri dönmemesi için dua etmektir.

Havalanmadan önce kadının kapüşonlu haline son bir kez baktı. V şimdi onu iki eliyle tutuyordu, çünkü bayılmış gibi görünüyordu. *Tanrım...* Ne karmaşa ama.

Phury döndü ve Kâtip Bakire'nin Avlusu'na doğru beyaz ipek yollukta ayaklarını geri attı. İlk durak? Gazap'ın çalışma odası. Kralın neler olduğunu bilmesi gerekiyordu. Her ne kadar hikâyenin en önemli kısmı henüz ortaya çıkmamış olsa da.

Bölüm Otuz Beş

Cormia kendine geldiğinde sırtüstü uzanmıştı, cübbesi hâlâ üzerindeydi ve kukuletası yerindeydi. Ancak bağlandığı tahtanın üzerinde olduğunu düşünmüyordu. Hayır...değildi-

Her şey aklına geldi: Primale töreni durdurmuş ve onu serbest bırakmıştı. Amfitiyatroda esen büyük bir rüzgâr. Kardeş ve Kâtip Bakire tartışmaya başlamıştı.

Cormia o sırada bayılmıştı ve olanları kaçırmıştı. Primale'ye ne olmuştu? Kimse Kâtip Bakire'ye meydan okuyamadığı için hayatta kalamamıştı.

"Bunlardan herhangi birini çıkarmak ister misin?" dedi sert bir erkek sesi.

Korku omurgasına sıçradı. Merhametli Bakire, burada kaldı. İçgüdüsel olarak kendini korumak için bir topun içine kıvrıldı. "Sakin ol. Sana hiçbir şey yapmayacağım."

Sert ses tonuna bakılırsa, kelimelere güvenemezdi: Öfke, konuştuğu heceleri işaretleyerek onları sözel bıçaklara dönüştürüyordu ve onun şeklini göremese de içindeki müthiş gücü hissedebiliyordu. O gerçekten de Bloodletter'ın savaşçı oğluydu.

"Bak, nefes alabilmen için kaputu çıkaracağım, tamam mı?"

Ondan uzaklaşmaya çalıştı, yattığı yerden sürünmeye çalıştı, ama cüppe ona dolandı ve onu hapsetti.

"Dur bakalım, kadın. Sadece seni rahatlatmaya çalışıyorum."

Adamın elleri üzerine düştüğünde, dayak yiyeceğinden emin bir şekilde kıpırdamadan durdu.

Bunun yerine sadece üstteki iki bağlantıyı gevşetti ve kaputu kaldırdı.

Tatlı, temiz hava ince perdenin arkasından yüzüne doğru süzülüyordu, açlar için yemek gibi bir lükstü bu, ama içine fazla çekemiyordu. Her tarafı gergindi, gözleri sıkıca kapanmış, ağzı yüzünü buruşturmuş, kendini sadece Bakire'nin bildiği bir şeye hazırlamıştı.

Ama hiçbir şey olmadı. Hâlâ onunlaydı... onun korkunç kokusunu alabiliyordu... ve yine de ona dokunmadı, başka hiçbir şey söylemedi.

Hırıltılı bir ses ve bir nefes duydu. Sonra keskin ve dumanlı bir şey kokladı. Tütsü gibi.

"Gözlerini aç." Arkasından gelen sesi emir niteliğindeydi

On

u. Göz kapaklarını kaldırdı ve birkaç kez gözlerini kırıştırdı. O sahnede idi amfi tiyatrodan, yüzü dışarıya, boş bir altın tahta ve tepeye çıkan beyaz ipek bir koşucuya dönüktü.

Ağır ayak sesleri geldi.

Ve işte oradaydı. Onun üzerinde yükseliyordu, nefes alan her şeyden daha büyüktü, solgun gözleri ve sert yüzü o kadar soğuktu ki geri çekildi.

İnce beyaz bir ruloyu dudaklarına götürdü ve içine çekti. Konuşurken ağzından duman çıktı. "Sana söylemişim. Sana zarar vermeyeceğim. Adın ne senin?"

Boğazını sıkarak, "Seçilmiş," diye mırıldandı.

"İşte sen busun," diye tersledi. "Adını istiyorum. Bilmek istiyorum *senin* adın."

Ona bunu sormasına izin var mıydı? Ne düşünüyordu? İsteddiği her şeyi yapabilirdi. O Primale'di. "C-C-Cormia."

"Cormia." Beyaz şeyi tekrar içine çekti, turuncu uç parıl parıl parlıyordu. "Beni dinle. Korkma Cormia, tamam mı?"

"Sen-" Sesi çatallaştı. Onu sorgulayıp sorgulayamayacağından emin değildi ama bilmek zorundaydı. "Sen bir tanrı mısın?"

Siyah kaşları beyaz gözlerinin üzerine indi. "Tabii ki hayır." "Ama o zaman nasıl-"

"Yüksek sesle konuş. Seni duyamıyorum."

Sesini güçlendirmeye çalıştı. "O zaman Kâtip Bakire'ye nasıl aracılık ettiniz?" Adam ters ters bakarken, kadın özür dilemek için acele etti. "Lütfen, kırmak istememişim-"

"Her neyse. Bak Cormia, benimle bu çiftleşme olayına girmiyorsun, değil mi?" Kız hiçbir şey söylemeyince, adamın ağzı sabırsızlıkla sıkıştı. "Hadi, konuş benimle."

Ağzını açtı. Hiçbir şey çıkmadı.

"Oh, Tanrı aşkına." Eldivenli elini siyah saçlarının arasından geçirdi ve volta atmaya başladı.

Şüphesiz o bir tür tanrıydı. O kadar vahşi görünüyordu ki, gökyüzünden yıldırım çağırsa bile şaşmazdı.

Durdu ve kızın üzerine yürüdü. "Sana söyledim, sana zarar vermeyeceğim.

Lanet olsun, ne olduğumu sanıyorsun? Bir canavar mı?"

"Daha önce hiç erkek görmedim," diye ağzından kaçırdı. "Senin ne olduğunu bilmiyorum."

Bu onu durdurdu.

Jane uyandı çünkü garaj kapısının gıcırdadığını duymuştu, tiz bir vınlama kendisinininkinin solundaki daireden geliyordu. Yuvarlanarak saate baktı. Öğleden sonra beşti. Günün çoğunu uyuyarak geçirmişti.

Uyumuş sayılırdı. Çoğunlukla, yarı biçimlendirilmiş ve bulanık görüntülerin ona eziyet ettiği tuhaf bir rüya ortamında sıkışıp kalmıştı. Bir şekilde bir adam söz konusuydu, hem onun bir parçası hem de tamamen yabancı hissettiği iri bir adam. Adamın yüzünü görememişti ama kokusunu biliyordu: koyu baharatlar, yakından, burnunda, etrafında, her yerinde-

Kemik kıran baş ağrısı alevlendi ve düşündüğü şeyi sanki sıcak bir maşaymış ve yanlışı ucunu tutuyormuş gibi yere düşürdü. Neyse ki gözlerinin arkasındaki ağrı hafifledi.

Bir araba motorunun sesiyle başını yastıktan kaldırdı. Yatağın yanındaki pencereden bir minibüsün kendi evinin yanındaki araba yoluna girdiğini gördü. Yan daireye biri taşınmıştı ve Tanrım, bunun bir aile olmamasını umuyordu. Daireler arasındaki duvarlar bir apartmanınki kadar ince değildi ama bankalar kadar da sağlam değildi. Ve çılgılık atan çocuklar olmadan da yapabiliirdi.

Ayağa kalktığında kendini berbattan da öte, yepyeni bir enkaz kategorisinde hissediyordu. Göğsü şiddetli bir şekilde ağrıyordu ve bunun kaslarından kaynaklandığını düşünmüyordu. Bir o yana bir bu yana dönüp dururken, daha önce de böyle hissettiğine dair bir şeyler sezinledi ama ne zaman ve nerede olduğunu çıkaramadı.

Duş almak bir çileydi. Hatta banyoya girmek bile bir angarya gibiydi. İyi haber şu ki, sabun ve durulama rutini onu biraz canlandırdı ve midesi biraz yemek fikrine açık görünüyordu. Saçlarını kurumaya bırakarak aşağı indi ve kahvesini hazırladı. Planına göre önce kafasını toparlayacak, sonra da birkaç telefon görüşmesi yapacaktı. Ne olursa olsun yarın işe gidecekti, bu yüzden hastaneye gitmeden önce yapabildiği en iyi şekilde güverteyi temizlemek istedi.

Elinde kupayla oturma odasına yöneldi ve kanepeye oturdu, kahvesini avuçlarının arasına alarak Kaptan Kafein'in

onu kurtarmaya gelecek ve insan gibi hissetmesine yardım edecekti. İpek minderlere bakarken yüzünü buruşturdu. Bunlar annesinin sık sık düzelttiği, her şeyin yolunda olup olmadığına dair bir barometre görevi gören minderlerdi ve Jane bu lanet şeylerin üzerine en son ne zaman oturduğunu merak ediyordu. Tanrım, bunun hiçbir zaman olmayacağını tahmin ediyordu. Bildiği kadarıyla, burada yükünü alan son popo anne babasından birininki de olabilirdi.

Hayır, muhtemelen bir misafirin. Anne ve babası kütüphanede sadece aynı sandalyelere oturmuşlardı; babası sağda piposu ve gazetesiyle, annesi ise solda kucağında bir kare petit pointle. İkisi de Madam Tussands'ın balmumu müzesinden fırlamış gibiydiler, birbirleriyle hiç konuşmayan varlıklı karı kocaların sergilendiği bir serginin parçası gibiydiler.

Jane verdikleri partileri düşündü, o büyük kolonyal evin etrafında üniformalı garsonların krepler ve mantar ezmesiyle doldurulmuş şeyler dağıttığı onca insan. Her seferinde aynı kalabalık, aynı sohbet ve aynı türden küçük siyah elbiseler ve Brooks Brothers takımları olmuştu. Tek fark mevsimlerdi ve ritmdeki tek kırılma Hannah'nın ölümünden sonra yaşanmıştı. Cenazesinin ardından babasının emriyle partiler altı ay kadar durmuş, ama sonra yeniden başlamıştı. Hazır olsun olmasın, partiler yeniden başlamıştı ve annesi çatlayacak kadar kırılgan görünse de makyajını ve küçük siyah elbisesini giymiş, sahte bir gülümseme ve armut gibi bir edayla kapının önünde durmuştu.

Tanrım, Hannah o partileri çok severdi.

Jane kaşlarını çatı ve elini kalbinin üzerine koyarak bu tür bir göğüs ağrısını daha önce ne zaman hissettiğini hatırladı. Artık Hannah'nın olmaması da aynı türden bir ağrı yaratmıştı.

Birdenbire uyanıp yas tutmaya başlaması tuhaftı. Kimseyi kaybetmemişti.

Kahveden bir yudum aldıktan sonra keşke sıcak çikolata yapsaydım diye düşündü.

Elinde bir kupa tutan bir adamın bulanık görüntüsü gözünün önüne geldi. İçinde sıcak kakao vardı ve adam bunu onun için yapmıştı çünkü o... onu terk ediyordu. Oh...Tanrım, gidiyordu-

Başına keskin bir ağrı saplandı ve kapı ziline çalmasıyla birlikte yuvarlanan görüşünü kesti. Burnunun kenarını ovuştururken koridora doğru bir bakış fırlattı. Şu anda kendini hiç sosyal hissetmiyordu.

O şey tekrar patladı.

Kendini ayağa kalkmaya zorlayarak ön kapıya doğru yürüdü. Kilidi açarken, eğer bu bir misyoner ise, onlara bir komünyon vereceğini düşündü-

"Manello?"

Ameliyat şefi, sırf kendi söylediği için karşılama paspasına aitmiş gibi, tipik kabadayılığıyla ön sahanlığında duruyordu. Cerrahi önlük ve crocs giymişti, ayrıca gözlerinin zengin kahverengi rengine ince bir süet ceket vardı. Porsche'si araba yolunun yarısını kaplıyordu.

"Öldün mü diye bakmaya geldim."

Jane gülümsemek zorunda kaldı. "Tanrım, Manello, bu kadar romantik olma." "Bok gibi görünüyorsun."

"Ve şimdi iltifatlarla. Kes şunu. Yüzümü kızartıyorsun." "Şimdi içeri geliyorum."

"Elbette öylesin," diye mırıldanarak kenara çekildi.

Ceketini çıkarırken etrafına bakındı. "Biliyor musun, buraya her geldiğimde, buranın hiç sana göre olmadığını düşünüyorum."

"Pembe ve fırırlı bir şey mi bekliyorsun?" Kapıyı kapattı. Kilitli o.

"Hayır, ilk geldiğimde boş olmasını bekliyordum. Benim evim gibi."

Manello Commodore'da yaşıyordu, şu lüks yüksek apartman dairelerinde,

Ama evi Nike tarafından dekore edilmiş pahalı bir dolaptan ibaretti. Spor malzemeleri, bir yatağı ve bir kahve fincanı vardı.

"Doğru," dedi. "Tam olarak *House Beautiful* malzemesi değilsin."

"Bana nasıl olduğunu anlat Whitcomb." Manello ona bakarken, yüzünde hiçbir duygu yoktu ama gözleri yanıyordu ve onunla yaptığı son konuşmayı, ona karşı bir şeyler hissettiğini söylediği konuşmayı düşündü. Söylenenlerin ayrıntıları biraz bulanıktı ve bir yoğun bakım odasında, bir hastanın başında geçtiğine dair belli belirsiz bir izlenimi vardı-

Başı tekrar ağrımaya başladı ve yüzünü buruşturduğunda Manello, "Otur. Şimdi."

Belki de bu iyi bir fikirdi. Tekrar kanepeye yöneldi. "Kahve ister misin?"

"Mutfakta, değil mi?"

"Ben getiririm-"

"Kendim dönebilirim. Yıllarca eğitim aldım. Sen otur."

Jane tekrar kanepeye oturdu ve şakaklarını ovuştururken bornozunun yakalarını kendine doğru çekti. Kahretsin, bir daha hiç kendisi gibi hissedebilecek miydi?

Tam öne eğilip başını ellerinin arasına aldığı sırada Manello içeri girdi. Bu da doğal olarak onu tam bir doktor moduna soktu. Elindeki fincanı Jane'in annesinin mimarlık kitaplarından birinin üzerine bıraktı ve Doğu'nun üzerine diz çöktü.

"Konuş benimle. Ne oluyor burada?"

"Başım." Jane inledi.

"Gözlerini göreyim."

Tekrar dik oturmaya çalıştı. "Soluyor-"

"Kapa çenenin." Manello kadının bileklerini nazikçe avuçlarının arasına aldı ve kollarını yüzünden uzaklaştırdı. "Göz bebeklerini kontrol edeceğim. Başını geriye yasla."

Jane pes etti, sadece pes etti ve kanepeye yaslanarak rahatladı. "Yıllardır bu kadar berbat hissetmemiştim."

Manny'nin baş ve işaret parmağı sağ gözüne gitti ve bir kalem ışığı getirirken göz kapağını dikkatlice araladı. O kadar yakındı ki, uzun kirpiklerini, saat beş yönündeki gölgesini ve cildinin ince gözeneklerini görebiliyordu. Güzel kokuyordu. Kolonya.

Ne tür bir şeydi bu? diye merak etti bulanık bir karmaşa içinde.

"İyi ki hazırlıklı gelmişim," diye söylendi, küçük ışını tıklatarak. "Evet, sen tam bir izcisin. Hey, o şeye dikkat et."

Adam ışını gözüne tutarken gözlerini kırpmaya çalıştı ama adam buna izin vermedi. "Başını daha da mı kötüleştirdi?" dedi sol tarafa geçerek.

"Oh, hayır. Bu harika bir his. Senin için sabırsızlanıyorum-Vah, bu çok parlak."

Işığı kapattı ve o şeyi önlüğünün göğüs cebine geri soktu.

"Gözbebekleri düzgün bir şekilde genişliyor."

"Ne kadar rahatladım. Sanırım klieg ışığı altında kitap okumak istersem sorun olmaz, değil mi?"

Bileğini tuttu, işaret parmağını nabzına koydu ve Rolex'ini getirdi.

Yu

kar "Bu muayenede sigorta ek ödemesi olacak mı?" diye sordu. "Şşş."

1. "Çünkü sanırım param bitti-"

"Şşş."

Bir hasta gibi muamele görmek garipti ve ağzını kapalı tutmak durumu daha da kötüleştiriyordu. Dostum, garipliği kelimelerin arkasına saklamak için söylenecek bir şey vardı-

Karanlık bir oda. Yatakta bir adam. Konuşuyor... Hannah'nın cenazesi hakkında konuşuyor.

Bir keskin nişancı daha kafasına isabet etti ve biraz hava emdi. "Kahretsin."

Manello kızın bileğini bıraktı ve avucunu kızın alınına koydu. "Sıcak hissetmiyorsun." Ellerini boynunun yanlarına, çenesinin hemen altına koydu.

Adam kaşlarını çatıp dürttüğünde, "Boğazım ağrımıyor" dedi.

"Şişmiş bezleriniz yok." Parmakları kız irkilinceye kadar boynundan aşağı indi ve başını yana eğdi. "Kahretsin... Bu da ne?"

"Ne?"

"Burada bir çürük var. Ya da başka bir şey. *Lanet* olsun, seni ne ısırıldı?"

Elini kaldırdı. "Oh, evet, bunun ne olduğunu bilmiyorum. Ya da ne zaman aldığımı."

"İyileşiyor gibi görünüyor." Boynunun alt kısmını, köprücük kemiklerinin hemen üzerini yokladı. "Evet, burada da şişlik yok. Jane, bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama grip değilsin."

"Elbette var."

"Hayır, yok."

"Sen bir ortopedistsin, bulaşıcı hastalıklar çarı değil."

"Burada bir bağışıklık tepkisi vermiyorsun Whitcomb."

Kendi boğazını hissetti. Hapşırmadığı, öksürmediği ya da kusmadığı gerçeğini düşündü. Ama bu onu nereye götürüyordu?

"Kafana tomografi çektiirmek istiyorum."

"Eminim bunu bütün kızlara söylüyorsunuzdur."

"Sizin semptomlarınızla başvuranlar mı? Kesinlikle."

"Ben de kendimi özel sanıyordum." Ona zayıf bir gülümseme fırlattı ve gözlerini kapattı. "İyi olacağım, Manello. Sadece işe geri dönmem gerekiyor."

Uzun bir sessizlik oldu ve bu sırada adamın ellerinin dizlerinin üzerinde olduğunu fark etti. Adam hâlâ ona yakındı ve üzerine eğilmişti.

Göz kapaklarını kaldırdı. Manuel Manello ona bir doktorun bakacağı gibi değil, onu önemseyen bir adamın bakacağı gibi bakıyordu. Kahretsin, çekiciydi, özellikle de bu haliyle... ama bir şeyler ters gidiyordu. Onunla değil, onunla.

Evet, tabii ki. Başı ağrıyordu.

Öne doğru eğildi ve saçlarını geriye doğru okşadı.

"Jane..." "Ne?"

"Sizin için bir tomografi ayarlamama izin verir misiniz?" Kadın onu susturmaya çalışırken, adam araya girdi: "Bunu bana bir iyilik olarak düşün. Yanlış bir şey olsaydı ve bu konuda ısrarcı olmasaydım kendimi affedemezdim."

Kahretsin. "Evet. Tamam. Tamam. Ama ihtiyacım yok-"

"Teşekkür ederim." Bir anlık bir duraksama oldu. Sonra eğildi ve onu dudaklarından öptü.

Otuz Altıncı Bölüm

Diğer Taraf'ta, Vishous Cormia'ya baktı ve kendini ayağından vurmak istedi. Kızın daha önce hiç erkek görmediğini titrek bir şekilde açıklamasının ardından kendini berbat hissetti. Cormia'nın sadece dişileri tanıdığı hiç aklına gelmemişti ama son Primale öldükten hemen sonra doğduysa, karşı cinsle nasıl tanışmış olabilirdi ki?

Tabii ki ondan korkacaktı.

"Tanrım," diye mırıldandı, elindeki sarma sigarayı sertçe çekip üzerine vurdu. Amfi tiyatronun mermer sahnesinde kül oluyordu ama umurunda bile değildi. "Bunun senin için ne kadar zor olacağını tamamen hafife almışım. Sanmıştım ki..."

Onun için çok ateşli olacağını falan düşünmüştü. Onun yerine, ondan daha iyi durumda değildi.

"Evet, çok üzgünüm."

Göz kapakları şaşkınlıkla aralanırken, gözlerinin yeşim rengi parıladı.

Daha nazik bir ses tonuyla, "Bunu istiyor musun...?" dedi. Sigarayı tutan elini aralarında ileri geri hareket ettirdi. "Bu çiftleşmeyi mi?" Kadın sessiz kalınca başını salladı. "Bak, bunu gözlerinde görebiliyorum. Benden kaçmak istiyorsun, sadece korktuğun için değil. Yapmak zorunda kalacağımız şeyden kaçmak istiyorsun, değil mi?" Ellerini yüzüne götürdü, cübbenin ağır kıvrımları ince kollarından aşağı iniyor ve dirseklerinin kıvrımlarını boğuyordu. Kısık bir sesle, "Seçilmişleri hayal kırıklığına uğratmaya dayanmam. Ben... Ben yapmam gerekeni yapacağım bütünün iyiliği için."

İkisinin de tema şarkısı bu değil miydi? "Ben de öyle," diye mırıldandı.

İkisi de tek kelime etmedi ve o ne yapacağını bilemedi. Başından beri kadınlarla arası iyi değildi ve Jane'in gitmesine izin verdiği için artık daha da kötüydü.

Birden başını çevirdi, yalnız olmadıklarının farkındaydı. "Sen, sütunun arkasındaki. Dışarı çık. *Şimdi*."

Bir Seçilmiş görüş alanına girdi, başı öne eğikti, geleneksel beyaz şalının altındaki bedeni gergindi. "Efendim."

"Burada ne yapıyorsun?"

Seçilmiş uysalca mermer zemine bakarken, Tanrı onu itaatkârlıktan korusun, diye düşündü. Komik, seks sırasında bunu talep etmişti. Şimdi ise bu durum onu çok rahatsız ediyordu.

"Onu rahatlatmaya gelmiş olsan iyi edersin," diye hırladı. "Eğer bunun dışında bir şeyse, buradan defolup gitmen gerek."

"Rahatlatmak için," dedi Seçilmiş yumuşak bir sesle. "Onun için endişeleniyorum." "Senin adın ne?"

"Seçilmiş."

"Tanrı aşkına!" Hem kadın hem de Cormia sıçrayınca, adam öfkesini bağırsaklarının derinliklerine itti. "*Senin* adın ne?"

"Amalya."

"Tamam o zaman, Amalya. Ben dönene kadar ona göz kulak olmanı istiyorum. Bu bir emirdir." Seçilmiş eğilip yemin ederken, elindeki sarma sigaradan son bir nefes çekti, sonra iki parmağını yalayıp ucuna bastırdı. İzmariti cübbesinin cebine koyarken, neden herkesin diğer tarafta lanet pijamalar giymek zorunda olduğunu merak etti.

Cormia'ya baktı. "İki gün sonra görüşürüz."

V arkasına bakmadan oradan ayrıldı, tepenin beyaz çimlerinden yukarı doğru yürüdü, döşenmiş olan beyaz ipek patikadan kaçındı. Kâtip Bakire'nin avlusuna geldiğinde onunla karşılaşmamak için dua etti ve etrafta olmadığı için Tanrı'ya şükretti. İhtiyacı olan son şey, Momzilla gibileriyle oyun sonrası bir toparlanmaydı.

Tüm o ötücü kuşların dikkatli gözleri altında kendini gerçek dünyaya geri fırlattı ama malikaneye gitmedi.

Olması gerekmeyen bir yere gitti: Jane'in dairesinin karşısındaki sokakta şekil aldı. Gökdelen ölçeğinde kötü bir fikirdi ama üzüntüden yarı ölüydü ve doğru düşünemiyordu, ayrıca hiçbir şey umurunda değildi. İnsanlar ve kendi türü arasında aşılması mümkün olmayan çizgiler bile.

Gece soğuktu ve fakata tören giysilerini zar zor giymişti ama umurunda değildi. Kafası o kadar uyuşmuş ve harap olmuştu ki, karla karışık yağmurda çıplak kalsa bile fark etmezdi-

Ne oluyor be?

Evinin önünde bir araba vardı. Bir Porsche Carrera 4S. Z'ninkinin aynısı, sadece Z'ninki demir grisiydi, bu ise gümüş.

V caddenin karşısından daha fazla yaklaşmaya niyetlenmemişti ama soluduğunda üstü açık arabadan yayılan erkek kokusunu alınca bu planı suya düştü. Bu, hastane odasında ona çapkınlık yapan doktordu.

V ön bahçedeki akçaağaca doğru cisimlendi ve mutfak penceresinden içeri baktı. Kahve fincanı açıktı. şeker dışarıdaydı. Tezgahta iki kaşık vardı.

Oh, lanet olsun, hayır. Kesinlikle hayır.

V apartmanın geri kalanını pek göremiyordu, bu yüzden yan tarafa doğru koştu, çıplak ayakları buzlu kar parçalarının arasından geçerken çığlık atıyordu. Yandaki apartmandan yaşlı bir kadın onu görmüş gibi penceresinden bakarken, önlem olarak ve bir beyni olduğunu kanıtlayacak bir şey yapması gerektiğini düşündüğü için etrafa birkaç *misk* fırlattı.

Bu takipçi rutininin onu *Jeopardy*'ye sokmayacağı kesin!

Arka pencerelere yaklaşıp oturma odasına baktığında, bir başkasının ölümünü sanki cinayeti gerçek zamanlı olarak işlemiş gibi net bir şekilde gördü: O erkek insan, o doktor, Jane kanepede otururken dizlerinin üzerine çökmüş ve ona iyice yaklaşmıştı. Adamın bir eli yüzünde, diğer eli boynundaydı ve Jane'in ağzına odaklanmıştı.

V konsantrasyonunu kaybetti, *mhis*'i bıraktı ve düşünmeden hareket etti. Muhakeme etmeden. Tereddüt etmeden. Fransız kapılarına doğru giderken, öldürmeye hazırlanırken çığlık atan, bağlanmış erkek içgüdüünden başka bir şey değildi-

Birdenbire Butch onun önüne geçti ve onu belinden yakalayıp apartman dairesinden uzaklaştırarak saldırıyı engelledi. Bu tehlikeli bir hareketti, en iyi arkadaşlar arasında bile. On sekiz tekerlekli bir araç olmadığınız sürece, bağlı bir erkekle bu tür bir saldırganlığın hedefi arasına girmek istemezsiniz: V'nin saldırı içgüdüğü anında odak noktasını değiştirdi. Dişlerini gösterdi, çekildi ve en yakın arkadaşının kafasının yan tarafına bir yumruk indirdi.

İrlandalı V'yi bir arı kovanı gibi yere düşürdü, yumruğunu geriye savurdu ve V'yi çenesinin altından yakalayan alçak bir yumruk attı. Çenesi kafatasına çarpıp dişleri bir melekler korusu gibi şakırken, kuru bir çayır gibi alev aldı ve anında aşırı yanmaya başladı.

"*Mhis*, seni pislik," diye tükürdü Butch. "Biz bunu yapmadan önce sen burayı temizle."

V görsel bloğu yere çarptı ve ikisi de sert bir şekilde, hiçbir engel tanımadan, burunlarından ve ağızlarından kan fişkırarak birbirlerine girdiler.

birbirlerinin canına okudular. Yolun yarısında, V bunun sadece Jane'in kaybolmasıyla ilgili olmadığını fark etti. Bu onun tamamen yalnız olmasıyla ilgiliydi. Butch yanında olsa bile, onsuz hiçbir şey aynı olmayacaktı, bu yüzden V'nin elinde hiçbir şey kalmamış gibiydi.

Her şey bittiğinde, o ve polis yan yana sırtüstü uzandılar, göğüsleri kabarmış, terleri üzerlerinde kurumaktan çok donmuştu. Kahretsin, V şimdiden şişliği hissedebiliyordu: Parmak eklemleri ve yüzü Michelin Man'e dönüşüyordu.

Biraz öksürdü. "Bir sigaraya ihtiyacım var." "Bir buz torbasına ve biraz Neosporin'e ihtiyacım var."

V yana yuvarlandı, biraz kan tükürdü, sonra olduğu yere geri yığıldı. Elinin tersiyle ağzını sildi. "Teşekkürler. Buna ihtiyacım vardı."

"Sorun yok-" diye inledi Butch. "Sorun değil. Kahretsin, karaciğerimi bu şekilde dövmek zorunda mıydın? Sanki viski o şey için yeterince sorun değilmiş gibi."

"Nerede olduğumu nasıl bildin?"

"Başka nerede olabilirsin ki? Phury tek başına geri döndü ve bir şeyler döndüğünden bahsetti, ben de eninde sonunda buraya geleceğini düşündüm." Butch omzunu kırdı ve küfretti. "Kabul edelim, içimdeki polis aptal moronlar için bir radyo kulesi gibi. Kusura bakma ama sen zeka dalında hiç ödül kazanamıyorsun."

"Sanırım o adamı öldürürdüm."

"Öldüreceğini biliyorum."

V başını kaldırdı. Jane'in penceresinden içeriye göremeyince, net bir görüntü elde edebilmek için dirseklerinin üzerinde doğruldu. Kanepe boştu.

Kendini tekrar yere bıraktı. İkisi yukarıda, onun yatağında sevişiyor muydu? Şu anda mı? Sırt üstü yatmış, çimenleri sikerken mi?

"Kahretsin. Bununla başa çıkamam."

"Özür dilerim V. Gerçekten." Butch boğazını temizledi. "Dinle... artık buraya gelmemek iyi bir fikir olabilir."

"Marissa'yı kaç ay boyunca arabasıyla gezdiren ahmak mı söyledi bunu?" "Bu tehlikeli, V. Onun için."

V en iyi arkadaşına ters ters baktı. "Mantıklı olmakta ısrar edeceksen, seninle takılmayı bırakacağım."

Butch, üst dudağındaki çatlak yüzünden şekilsiz bir gülümseme attı. "Üzgünüm dostum, denesen bile beni sarsamazsın."

V birkaç kez gözlerini kırptırdı, söylemek üzere olduğu şey karşısında dehşete düşmüştü. "Tanrım, azizlik mertebesine ulaşacaksın, biliyor musun? Her zaman yanımda oldun. Her zaman. Ben bile..."

"Ne zaman bile?" "Bilirsin işte."

"Ne?"

"Lanet olsun. Sana aşıkken bile. Ya da öyle bir şey."

Butch ellerini göğsünde kavuşturdu. "Öyle miydi? *Eskiden mi?* İlginî kaybettiğine inanamıyorum." Sarah Bernhardt edasıyla bir kolunu gözlerinin üzerine attı. "Geleceğimize dair hayallerim paramparça oldu-"

"Kapa çeneni, polis."

Butch kolunun altından dışarı baktı. "Dalga mı geçiyorsun benimle? Planladığım reality şov harikaydı. VH1'e sunacaktım. *İki ısırık bir ısırıktan iyidir. Milyonlar* kazanacaktık."

"Oh, aşk için."

Butch yan yattı ve ciddileşti. "Anlaşma şu, V. Sen ve ben? Bu hayatta birlikteyiz ve bu sadece benim lanetim yüzünden değil. İlâhi takdire falan inanır mıyım bilmem ama tanışmamızın bir nedeni var. Peki ya senin bana aşık olman? Muhtemelen daha çok ilk kez birine değer vermenle ilgiliydi."

"Tamam, orada dur. Bu önemseme/paylaşma saçmalığı yüzünden kurdeşen döküyorum."

"Haklı olduğumu biliyorsun." "Siktir git, Dr. Phil."

"Güzel, aynı fikirde olduğumuza sevindim." Butch kaşlarını çatı. "Hey, artık benim June Cleaver'ım olmayacağına göre belki bir talk show yapabilirim. Adını O'Neal Saati koyabilirim. Kulağa önemli geliyor, değil mi?"

"Her şeyden önce, sen June Cleaver olacaktın-"

"Boş ver onu. Senin için altta kalmamın imkanı yok."

"Her neyse. İkincisi, sizin özel psikoloji tarzınız için fazla bir pazar olduğunu sanmıyorum."

"Bu doğru değil."

"Butch, sen ve ben az önce birbirimizin canına okuduk."

"Sen başlattın. Ve aslında, Spike TV için mükemmel olurdu. UFC, *Oprah* ile buluşuyor. Tanrım, çok zekiyim."

"Kendine bunu söylemeye devam et."

Butch'un kahkahası arka bahçede esen bir rüzgârla kesildi. "Tamam, koca adam, bundan ne kadar keyif alsam da, zifiri karanlık olduğunu düşünürsek bronzluğumun pek geliştiğini sanmıyorum."

"Bronzlaşmamışsın."

"Gördün mü? Bu beni hiçbir yere götürmüyor. Eve dönmeye ne dersin?" Uzun bir duraklama oldu. "Kahretsin... Benimle gelmiyorsun, değil mi?"

"Artık kimseyi öldürmek istemiyorum."

"Oh. Güzel. Adamı sadece sakat bırakabileceğin fikri, seni burada bırakma konusunda kendimi çok daha iyi hissetmemi sağlıyor." Butch bir lanetle doğruldu. "En azından gitmiş mi diye bakmamın sakıncası var mı?"

"Tanrım, gerçekten bilmek istiyor muyum?"

"Hemen döneceğim." Butch inledi ve sanki bir kaza geçirmiş gibi gıcırdayarak ve kaskatı kesilerek ayağa kalktı. "Dostum, bu bir süre acıtacak."

"Sen artık bir vampirsin. Vücudun sen farkına varmadan iyi ve züppe olacak." "Mesele bu değil. Marissa kavga ettiğimiz için ikimizi de öldürecek."

V yüzünü buruşturdu. "Lanet olsun. Bu bir leke bırakacak, doğru mu?"

"Evet, evet." Butch topallayarak uzaklaştı. "Kafamıza vuracak."

V dairenin ikinci katına baktı ve ışıkların yanmamasının iyiye mi kötüye mi işaret olduğuna karar veremedi. Gözlerini kapatarak Porsche'nin gitmiş olması için dua etti... öyle olacağına dair hiçbir beklentisi olmamasına rağmen. Dostum, Butch haklıydı. Onun burada asılı kalması, etrafında polis bandı olan bir durumdu. Bu son kez olmalıydı-

"O gitti," dedi Butch.

V havası inen bir lastik gibi nefes verdi, sonra sadece bu gecelik bir erteleme aldığını fark etti. Er ya da geç başka biriyle birlikte olacaktı.

Er ya da geç muhtemelen o diğer doktorla birlikte olacaktı.

V başını kaldırdı, sonra tekrar donmuş zemine çarptı. "Bunu yapabileceğimi sanmıyorum. Onsuz yaşayabileceğimi sanmıyorum."

"Başka seçeneğin var mı?"

Hayır, diye düşündü. Başka seçenek yok.

Düşündüm de, bu kelime insanların kaderleri için kullanılmamalı. Asla. *Seçim* televizyona ve yemeklere bırakılmalı: CBS yerine NBC'yi ya da tavuk yerine bifteği seçebilirsiniz. Ama bu kavramı ocaktan ya da uzaktan kumandadan daha ileriye götürdüğünüzde bu kelime geçerli olmuyor.

"Evine git, Butch. Aptalca bir şey yapmayacağım."

"Daha aptal demek istiyorsun."

"Anlambilim bok içindir."

"On altı dil bilen biri olarak bunun yalan olduğunu biliyorsun." Butch derin bir nefes aldı ve bekledi. "Sanırım Çukur'da görüşürüz o zaman."

"Evet." V ayağa kalktı. "Birazdan dönerim."

Jane yatağında yuvarlandı, içgüdülerini onu uyandırdı.

Odasında biri vardı. Kalbi küt küt atarak doğruldu ama hiçbir şey göremedi. Yine de koridordaki ışığın oluşturduğu gölgeler, çalışma masasının, yarı açık kapının ve pencerenin yanındaki doldurulmuş sandalyenin arkasında saklanabileceği pek çok yer sunuyordu.

"Kim var orada?"

Cevap gelmedi ama kesinlikle yalnız değildi. Yatağa çıplak gitmemiş olmayı diledi.

"Kim var orada?"

Hiçbir şey. Sadece kendi nefesinin sesi.

Ellerini yorganın üzerinde sıkıca kavuşturdu ve derin bir nefes aldı. Tanrım... havada muhteşem bir koku vardı... zengin ve boğucu, cinsel ve sahiplenici. Tekrar nefes aldı ve beyni titreyerek kokuyu tanıdı. Bu bir erkek kokusuydu. Hayır... bu bir erkekten daha fazlasıydı.

"Seni tanıyorum." Vücudu anında ısındı, çiçek açtı - ama sonra kalp kırıklığı indi, o kadar büyük bir acı ki nefesi kesildi. "Oh, Tanrım... sen..."

Baş ağrısı geri geldi, kafatasını ezdi ve en kısa zamanda tomografi çektirmeye yemin etmesine neden oldu. Bir iniltiyle başını tuttu ve muhtemelen saatlerce sürecek olan acıya karşı kendini destekledi.

Neredeyse anında acı uçup gitti... ve o da öyle. Bir uyku battaniyesi üzerine örtüldü, onu kapladı, sakinleştirdi.

Yere düştükten hemen sonra, bir adamın eli saçlarına dokundu. Yüzüne. Ağzına.

Onun sıcaklığı ve sevgisi göğsünün ortasındaki dipsiz kuyuyu iyileştirdi: Sanki hayatı bir araba kazası geçirmiş, ama şimdi parçaları bir araya getirilmiş, motoru yeniden yapılmış, tamponu yeniden takılmış, kırık ön camı değiştirilmiş gibiydi.

Ama sonra dokunuş onu terk etti.

Rüyasında körlemesine elini uzattı. "Benimle kal. Lütfen benimle kal."
Büyük bir avuç içi elini sardı ama cevap hayır olacaktı.
Adam bir şey söylemese de kalmayacağını biliyordu.
"Lütfen..." Gözyaşları sel oldu. "Gitme."
Elini bıraktığında haykırdı ve ileri doğru uzandı.
Örtüler hışırdadı ve devasa bir erkek bedeni gibi soğuk hava içeri girdi.
Çaresizlik içinde kendini sert sıcaklığa bıraktı ve yüzünü o koyu baharat kokan boynuna gömdü. Kalın kollar etrafına dolandı ve onu sıkıca tuttu.
Daha da yaklaştığında... bir ereksiyon hissetti.
Rüyasında Jane hızlı ve kararlı bir şekilde hareket ediyordu, sanki yaptığı şeyi yapmak için dünyada her hakka sahipmiş gibi. Elini ikisinin arasına daldırdı ve o gergin uzunluğu kavradı.
Koca vücut sarsılırken, "Bana istediğimi ver." dedi.
Adamım, hiç yapmadı.
Sırt üstü çevrildi, sonra bacakları açıldı ve göbeği ağır bir elle kapatıldı.
Hemen boşaldı, yataktan fırladı ve haykırdı. Duyguları kaybolmadan önce çarşaflar yataktan fırlatıldı ve kalçalarının arasında bir ağız vardı. Kalın, lüks saçlara tutundu ve kendini adamın ona yaptıklarına bıraktı.
Kadın ikinci kez orgazm olurken, adam geri çekildi. Kıyafetlerin aşağı itilme sesi duyuldu ve sonra-
Jane neredeyse acı çekecek kadar doldurulduğu için küfretti ama olanları seviyordu... özellikle de bir ağız onunkine indiğinde ve içindeki ereksiyon hareket etmeye başladığında. Kabaran bir sırta tutundu ve seksin ritmini takip etti.
Rüyanın ortasında, yasını tuttuğu şeyin bu olduğunu düşündü. Göğsündeki acının nedeni bu adamdı.
Daha doğrusu, onu kaybetmekti.

Vishous yaptığıının yanlış olduğunu biliyordu. Seks çalmakla eşdeğeri, çünkü Jane onun kim olduğunu gerçekten bilmiyordu. Ama duramıyordu.

Onu daha sert öptü, içinde daha güçlü hareket etti. Orgazmı bir ateş fırtınası gibi yuvarlandı, onu bir ısı patlamasıyla aldı, sadece horozu sarsılıp içinde serbest bırakıldığında rahatlayan bir yanıkla onu tüketti. Onunla birlikte boşaldı, onu sağdı, adam titreyip üzerine düşene kadar hisleri dışarı çekti.

Geri çekildi ve onun kapalı gözlerine bakarak daha da derin bir uykuya dalmasını istedi. Olanların erotik bir rüyadan, baştan çıkarıcı, canlı bir fanteziden başka bir şey olmadığını düşünecekti. Yine de onun kim olduğunu bilmeyecekti. Bilemezdi. Zihni güçlüydü ve adamın sakladığı anılar ile onun yanındayken hissettikleri arasındaki çekişmede delirebilirdi.

V onun bedeninden yavaşça çıktı ve yataktan kaydı. Örtüleri yeniden düzenleyip ipeklerini yukarı çekerken, kendi derisini tıraş ediyormuş gibi hissetti.

Eğilerek dudaklarını onun alnına koydu. "Seni seviyorum. Sonsuza kadar."

Ayrılmadan önce yatak odasına baktı, sonra da banyosuna girdi. Kendini durduramadı. Buraya bir daha dönmeye hiç niyeti yoktu ve onun özel alanlarının görüntülerine ihtiyacı vardı.

Üst kat daha çok "ona" aitti. Her şey sade ve düzenliydi, mobilyalar göze batmıyordu, duvarlar gösterişli resimlerden arınmıştı. Yine de çılgınca bir savurganlık vardı ve buna bayılıyordu, aynısından kendi odasında da vardı: kitaplar. Her yerde kitaplar vardı. Yatak odasında raflar yerden tavana kadar uzanıyordu ve her kat bilim, felsefe ve matematik üzerine ciltlerle doluydu. Koridorda, Shelley ve Keats, Dickens, Hemingway, Marchand, Fitzgerald'ın eserleriyle dolu, dokuz metrelik cam önlü bir gardıropta daha fazlası istiflenmişti. Banyoda bile küvetin yanında kısa bir sıra vardı, sanki o şeyin içindeyken birkaç favorisinin yakınında olmasını istiyordu.

Belli ki Shakespeare'i de seviyordu. O da bunu onayladı.

İşte bu onun dekorasyon tarzıydı. Aktif bir zihnin fiziksel ortamında dikkat dağıtıcı şeylere ihtiyacı yoktu. Seçkin kitaplardan oluşan bir koleksiyona ve iyi bir lambaya ihtiyacı vardı. Belki biraz peynir ve kraker.

V banyodan çıkmak için döndü ve ikiz lavaboların üzerindeki aynayı gördü. Onun aynanın önünde durup saçlarını taradığını hayal etti. Diş ipi kullandığını. Dişlerini fırçaladığını. Kısa tırnaklarını keserken.

Hem vampirlerin hem de insanların, gezegenin her yerinde her gün yaptıkları bu tür normal şeyler, iki türün bazı sıradan faaliyetlerde aslında o kadar da farklı olmadıklarının kanıtıdır.

Onun bir kez yaptığını görmek için adam öldürebilirdi.

Daha da iyisi, bunları onunla birlikte yapmak istiyordu. Onun lavabosu. Onun lavabosu. Belki de dış ipini sonuna kadar sokmak yerine çöp sepetinin kenarına düşürdüğü için tartışacaklardı.

Hayat. Birlikte.

Öne uzandı, parmağının ucunu aynanın üzerine koydu ve camın üzerinde gezdirdi. Sonra tekrar yatağının yanına gitmeden kendini yok olmaya zorladı.

Bu kez sonsuza dek ortadan kaybolduğunda, ağlayan bir erkek olsaydı şimdi hüngür hüngür ağlıyor olacağını biliyordu. Bunun yerine Çukur'da onu bekleyen Grey Goose'u düşündü. Önümüzdeki iki gün boyunca tamamen yüzleşmeye niyetliydi.

Onu tekrar Hugh Hefner ipeklerine büründürmek ve o lanet Primale töreninde ayakta tutmak zorunda kalacaklardı.

Bölüm Otuz Yedi

Gece yarısı John yatağında uzanmış, üstündeki tavana bakıyordu.

Süslü bir tavandı, kenarlarında bir sürü pervaz ve malzeme vardı, bu yüzden bakacak çok şey vardı. Aslında bu ona bir doğum günü pastasını düşündürdü. Hayır... bir düğün pastası. Özellikle de ortada, etrafında bir sürü kıvrımlı şey olan bir aydınlatma armatürü olduğu için, tıpkı şu küçük gelin ve damat bebeklerinin üzerinde durduğu gibi.

Garip bir nedenden ötürü her şeyin bir araya geliş şeklini sevmişti. Mimari hakkında hiçbir şey bilmiyordu ama yemyeşil, görkemli simetri, süslü ve pürüzsüz arasındaki denge onu cezbetmişti.

Tamam, belki de oyalıyordu.

Saçmalık.

Yaklaşık yarım saat önce uyanmış, tuvalete gitmiş ve sonra tekrar çarşafının arasına girmişti. Bu gece ders yoktu ve dışarı çıkmadan önce ödevlerini yetiştirmesi gerekiyordu ama şu ders kitabı meselesi bir türlü gerçekleşmiyordu.

Halletmesi gereken bazı işleri vardı.

Ki şu anda karnının üzerinde kaya gibi sert bir şekilde yatıyordu.

Yatakta bunu yapıp yapamayacağını tartışıyordu. Nasıl bir his olduğunu. Bundan hoşlanıp hoşlanmayacağını. Ya ereksiyonunu kaybederse? Tanrım, Z ile yaptığı konuşma aklından çıkmıyordu. Sanki bu işte başarılı olamazsa, kendisinde bir sorun olabilirdi.

Tanrı aşkına, çoktan köprüden atlaması gerekiyordu.

John elini göğüs kafesinin üzerine koydu, ciğerlerinin genişleyip daraldığını ve kalbinin sertçe attığını hissetti. Yüzünü buruşturarak avucunu aşağı doğru hareket ettirdi, kelimenin tam anlamıyla onunla konuşan o zonklamaya yöneldi, o kadar gürültülüydü ki. Adamım, bu lanet şey duyumsamayı arzuluyor, kaynamak için yanıp tutuşuyordu. Peki ya altında? Taşakları o kadar gergindi ki baskıdan çatlayıp açılacakmış gibi hissediyordu. Bunu yapmak zorundaydı ve sadece tesisatının doğru olup olmadığını kontrol etmek için değil. Serbest bırakma ihtiyacı ağır aşamasını geçmiş ve düpedüz acıya dönüşmüştü.

Eli karnına çarptı ve onu daha da aşağı itti. Teni sıcak, pürüzsüz ve kılısızdı; sert kaslar ve ağır kemikler üzerinde gerilmişti. O

ne kadar büyük olduğunu anlayamıyordu. Karnı bir futbol sahası kadar uzanıyor gibiydi.

Kendine dokunmadan hemen önce durdu. Sonra bir lanetle o şeyi yakaladı ve çekti.

Göğsünden bir inilti yükseldi ve ereksiyonu elinde tekmelenirken ağzından sıçradı. Oh, *kahretsin*, bu iyi hissettirdi. Yavaşça çekiştirme hareketini tekrarladı, göğsünden ter boşanıyordu. Sanki biri onu bir ısı lambasının altına koymuş gibi hissediyordu - hayır, daha çok içinden sıcaklık yayılıyor gibiydi.

Kendini okşarken, suçlu, utanmış ve günahkâr bir şekilde erotik hissediyordu. *Oh... çok iyi...* Bir ritim tutturarak ayağıyla örtüyü itti ve vücuduna baktı. Yasadışı bir gururla kendini izledi, kalın başını, çirkin boyutunu, elinin sıkıca kavrama şeklini beğendi.

Oh...siktir. Daha hızlı. Eliyle daha hızlı. Ucundan çıkan berrak, kaygan kayganlaştırıcının avucuna bulaşmasının sonucu olarak küçük bir tıkırtı sesi yükseldi. Şafttan aşağı akarak ereksiyonu parlattı.

Oh...siktir.

Birdenbire gözünün önüne bir kadın resmi geldi.... Kahretsin, bu ZeroSum'daki o sert güvenlik görevlisiydi ve erkek saç kesimi, kaslı omuzları, kurnaz yüzü ve güçlü duruşuyla HD'de gördü. Çarpıcı bir cesaret anında, ikisini kulüpte hayal etti. Onu duvara yaslamıştı, eli pantolonunun içindeydi ve onu sertçe öpüyordu, dili ağzındaydı.

Tanrım... Cennetteki Tanrı... eli bulanık bir hızla hareket etti, siki mermer gibi sertleşti, zihni o kadının içinde olma fikriyle doldu.

Kadının öpüşmeyi bırakıp dizlerinin üzerine çöktüğünü hayal ettiğinde aşırı eleştirel bir yüklenme yaşadı. Pantolonunun fermuarını açtığını, onu dışarı çıkardığını ve ağzına aldığını gördü-

Siktir!

John yan döndü, yastık yere düştü, dizleri yukarı kalktı. Ses çıkarmadan bağırdı ve sıcak fısıkiyeler her yere yayılırken, göğsüne ve kalçalarının üstlerine inip ellerine bulaştığında sarsıldı. Okşamaya devam etti, gözleri çiviliydi, boynundaki damarlar dışarı fırlamıştı, ciğerleri yanıyordu.

İçinde hiçbir şey kalmadığında John sertçe yutkundu, nefesini tuttu ve gözlerini açtı. Emin değildi, ama geldiğini d ü ş ü n ü y o r d u .

İki kez. Belki üç kez.

Saçmalık. Çarşafklar. Ortılığı dağıtmış.

Yine de buna değmişti. Bu harikaydı. Bu bok... *harikaydı.*

Ama zihninde canlandırdığı şey yüzünden kendini suçlu hissediyordu. Eğer kız öğrenirse ölecekti-

Cep telefonu çaldı. Elini çarşaflara silerek telefonu eline aldı. Qhuinn'den gelen bir mesajdı ve yarım saat içinde Blay'e gitmesini, böylece hareket bitmeden ZeroSum'a girebileceklerini söylüyordu.

John güvenlik görevlisini düşününce tekrar sertleşti.

Ereksiyonuna bakarken, bunun bir acıya dönüşebileceğini düşündü. Özellikle de kulübe gidip o kadını görürse ve... evet, bir sürü odun fırlatırsa.

Ama sonra, hey, iyi tarafından bakmalı: En azından parçaları çalışır durumdaydı.

John ayıldı. Evet, her şey işe yaramıştı ve bundan zevk almıştı... en azından kendi başına. Ama bunu başka biriyle yapma fikri?

Yine de onu soğuk bıraktı.

Phury gece bir sularında ZeroSum'a girdiğinde kardeşleriyle birlikte olmadığına sevinmişti. Yapacağı şey için biraz mahremiyete ihtiyacı vardı.

Acımasız bir kararlılıkla VIP bölümüne gitti, Kardeşlik'in masasına oturdu ve bir martini sipariş etti. Başka bir yere gitmeyi tercih ederdi ama ZeroSum şehirde aradığı şeyi sunan tek yerdi. Bu yüzden asıldı.

İlk martini iyiydi. İkincisi daha iyiydi.

O içerken masaya insan kadınlar geldi. İlki esmerdi, yani böyle bir şey olamazdı. Bella'ya çok benziyordu. Sonraki sarışındı, bu iyiydi... ama Z'nin bir zamanlar beslendiği kısa saçlıydı, bu yüzden yanlış hissettirdi. Sonra başka bir sarışın vardı, o kadar gergin görünüyordu ki Z'ye suçluluk duygusu veriyordu, ardından Zeyna: Savaşçı Prenses'e benzeyen ve onu biraz korkutan siyah saçlı biri geldi.

Ama sonra... kızıl saçlı biri masanın önünde durdu.

Ufacık tefecik bir şeydi, striptizci pipileriyle bile en fazla beş beşti, ama saçları kocamandı. Sakız pembesi bir büstiyer ve mikromini giymiş, bir çizgi film karakteri gibi görünüyordu.

"Biraz oyun mu arıyorsun, baba?"

Koltuğunda kıpırdandı ve kendine seçici olmayı bırakıp bu işi bitirmesini söyledi. Tanrı aşkına, bu sadece seksti. "Olabilir. Elli metre çizgisinde bir bilet ne kadara mal olacak?"

Elini kaldırdı ve iki parmağıyla dudaklarına dokundu. "Tam bir oyun için."

Bekaretinden kurtulmak için 200 dolar. Bu da yılda bir dolardan daha az bir paraya denk geliyordu. Ne büyük bir vurgun.

Phury ayağa kalktığında yarı ölü gibiydi. "Kulağa hoş geliyor."

Fahişeyi VIP alanının arkasına kadar takip ederken, paralel bir evrende bunu ilk kez sevdiği biriyle yapıyor olacağına dair belirsiz bir düşünceye kapıldı. Ya da değer verdiği biriyle. Ya da en azından tanıdığı biriyle. Bu bir çift Benjis ve umumi tuvaletle ilgili olmayacaktı.

Ne yazık ki, olduğu yerdeydi.

Kadın parlak siyah bir kapı açtı ve adam onun arkasından içeri girdi. İkisini birlikte içeri kapatırken tekno müzik biraz azaldı.

Parayı uzatırken çok gergindi.

Alırken ona gülümsedi. "Seninleyken buna hiç aldırmayacağım. Tanrım, bu saçlar. Uzatma mı?"

Başını iki yana salladı.

Kadın kemerine uzandığında, adam ani bir adımla geri çekildi ve lanet kapıya çarptı.

"Özür dilerim," dedi.

Kadın ona tuhaf bir bakış attı. "Sorun değil. Benim gibi biriyle ilk kez mi birlikte oluyorsun?"

Herhangi birini dene. "Evet."

"Sana çok iyi bakacağım." Ona yaklaştı ve iri göğüsleri karnına bastırdı. Adam kızın başına baktı. Tepesinde koyu renkli saç kökleri vardı.

"Sen büyük bir adamsın," diye mırıldandı, bir elini adamın kemerine soktu ve onu öne doğru çekti.

Bir robot zarafetiyle onunla birlikte gitti, tamamen uyuşmuştu ve bunu yapacağına inanamıyordu. Ama gerçekten, başka nasıl olacaktı ki?

Lavaboya doğru geri çekildi ve hızlı, pratik bir sıçrayışla kendini tezgâhın üzerine attı. Bacaklarını açtığı anda eteği yukarı kalktı. Siyah kalçalarının üstü dantelle kaplıydı. Külot giymemişti.

"Öpüşmek yok tabii ki," diye mırıldanarak adamın fermuarını indirdi. "Yani dudaktan."

Soğuk havanın içeri girdiğini hissetti, sonra eli boxer'ına girdi. Kadın sikini tuttuğunda irkildi.

Buraya bunun için geldiğini kendine hatırlattı. Satın aldığı ve parasını ödediği şey buydu. Bunu yapabiliirdi.

Hayatıma devam etme zamanıydı. Bella'dan. Bekarlıktan.

"Rahatla, sevgilim," dedi kadın kısık bir sesle. "Karının asla haberi olmayacak. Rujum on sekiz saat boyunca bulaşmaz ve parfüm kullanmam. O yüzden keyfine bakabilirsin."

Phury yutkundu. *Bunu yapabilirim.*

John lacivert BMW'den indiğinde üzerinde yepyeni bir çift siyah pantolon, siyah ipek bir gömlek ve blazer ceket çizgileri üzerine inşa edilmiş krem rengi süet bir ceket vardı. Bunlar onun kıyafetleri değildi. Onu ve Qhuinn'i şehir merkezine getiren araba gibi, bunlar da Blay'e aitti.

Otoparkta yürürken Qhuinn, "Bunun için çok hazırız," dedi.

John o *küçükleri* hakladığı yere bir göz attı. Hissettiği gücü, bir dövüşçü, bir savaşçı... bir Kardeş olduğuna dair inancını hatırladı. Şimdi bunların hepsi yok olmuştu, sanki o sırada içinde başka bir şey çalışıyordu, sanki ele geçirilmiş gibiydi. Şimdi arkadaşlarıyla birlikte yürürken, kendini arkadaşının şık kıyafetlerinin içine sıkışmış, vücudu attığı her adımda etrafa saçılan bir torba su gibi hissediyordu.

ZeroSum'a geldiklerinde John bekleme sırasının arkasına doğru yöneldi ama Qhuinn onu döndürerek durdurdu. "Bir girişimiz var, unuttun mu?"

Kesinlikle biliyorlardı. Qhuinn Xhex'in adını söyler söylemez kapıdaki dağ parçası dikkat kesildi ve kulaklığına konuştu. Bir saniye sonra da kenara çekildi. "Seni arkada istiyor. VIP. Yolu biliyor musun?"

"Evet. Elbette," dedi Qhuinn ve adamın elini sıktı.

Fedai cebine bir şey koydu. "Bir daha buraya gelirsen seni içeri alırım."

"Sağ ol dostum." Qhuinn adamın omzuna vurdu ve her şey gibi pürüzsüz bir şekilde kulübün içinde kayboldu.

John, Qhuinn'in havasını takınmaya bile çalışmadan onu takip etti. Bu da iyi bir şeydi. Kapıdan içeri girerken, basamakları yanlış çıktı, iskele tarafına yattı, sonra dik durmak için mücadele ederken geriye doğru düştü ve bekleme sırasındaki bir adama çarptı. Bir kıza asıldığı için sırtı kapıya dönük olan adam sinirli bir şekilde arkasını döndü.

"Bu da ne-" Adam John'a bakarken donakaldı, gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ah, evet... benim hatam. Özür dilerim."

John, Blay'in elini ensesinde hissedene kadar bu tepki karşısında bocaladı. "Hadi John. Gidelim."

John içeri girmesine izin verdi, kulübün havasının saldırısına hazırlandı, insan kalabalığında kaybolmaya hazırdı. Yine de komikti. Etrafına bakındıkça her şey daha az bunaltıcı görünüyordu. Yine de kalabalığı yaklaşık 1.80'lik bir noktadan ölçüyordu.

Qhuinn etrafına bakındı. "Arkaya. Arka taraf hangi cehennemde?" "Bildiğini sanıyordum?" Blay söyledi.

"Hayır. Sadece aptal gibi görünmek istemedim-Bekle, sanırım bir kazananımız var." Önünde iki iri adamın durduğu, etrafı çevrili bir alanı başıyla işaret etti. "Bu sadece VIP diye bağırıyor. Bayanlar, gidelim mi?"

Qhuinn ne yaptığını çok iyi biliyormuş gibi yürüdü, fedaiye iki kelime söyledi ve bir de ne görsün, ip inmiş ve üçü içeri girmişti.

Blay ve Qhuinn geçit törenindeydi. John başka biriyle karşılaşmamaya çalışıyordu. Şanslıydı ki kapıdaki adam bir tür ibne çıkmıştı. Bir dahaki sefere muhtemelen bir kiralık katille karşılaşacaktı. Silahlı birine.

VIP bölümünün kendine ait özel bir barı ve barmenleri vardı ve garsonları üst sınıf striptizciler gibi giyinmişlerdi, çok fazla topuk üzerinde dolaşırken çok fazla ten gösteriyorlardı. Erkek müşterilerin hepsi takım elbiseliydi, kadınlar ise pahalı kıyafetler giymişti. Hızlı, gösterişli bir kalabalıktı... Bu da John'un kendini tam bir pozcu gibi hissetmesine neden oluyordu.

Odanın iki yanında üçü açık olan banketler vardı ve Qhuinn en arkada, köşede olanı seçti.

"En iyisi bu," dedi. "Acil çıkış kapısının yanında. Gölgelelerin içinde."

Masanın üzerinde iki martini kadehi vardı ama yine de oturdular ve bir garson temizlemek için geldi. Blay ve Qhuinn bira sipariş ettiler. John bu gece sıkı durması gerektiğini düşünerek pas geçti.

Blay ve Qhuinn Coronalarını içmeye başlayalı en az beş dakika olmuştu ki bir kadın sesinin "Hey, babalar" dediğini duydular.

Üçü de önlerinde duran sarışın Wonder Woman'a baktı. Pam Anderson tarzında bir afetti, her şeyden çok göğsü vardı.

"Selam bebeğim," dedi Qhuinn. "Senin adın ne?"

"Ben Sweet Charity." İki elini masanın üzerine koydu ve eğilerek mükemmel göğsünü, solaryumdan çıkmış tenini ve pırıl pırıl parlayan, beyazlatılmış dişlerini gösterdi. "Nedenini bilmek ister misin?"

"Sanki bir sonraki nefesimi istiyormuşum gibi."

Biraz daha eğildi. "Çünkü tadım güzel ve ben bir vericiyim." Qhuinn'in gergin gülümsemesi tamamen seksle ilgiliydi. "O zaman gel ve yanıma otur."

."

"Çocuklar," diye derin bir ses geldi.

Oh, Tanrım. Masalarına kocaman bir adam gelmişti ve John iyi bir şeydi. Güzel siyah takım elbisesi, bir çift sert ametist gözü ve kırpılmış mohawk'ı ile hem bir haydut hem de bir beyefendi gibi görünüyordu.

Tamam, bu bir vampir, diye düşündü John. Tam olarak nasıl bildiğinden emin değildi ama bundan emindi ve sadece boyutundan dolayı değil. Adam tıpkı Kardeşler'in yaydığı havayı yayıyordu: saç tetiğine bağlı bir güç.

"Charity, başka bir yerde benimsin, anlıyor musun?" dedi erkek.

Sarışın, kızgın görünen Qhuinn'den uzaklaşırken biraz canı sıkkın görünüyordu. Ama sonra koşarak gitti ve...şey, kahretsin, aynı rutini iki banket aşığıya çekti.

Qhuinn'in yüz ifadesi biraz değişince, mohawked erkek eğildi ve şöyle dedi, "Evet, o sadece senin arkadaşlığından zevk almanın peşinde değildi, koca adam. O bir profesyonel. Bu bölümde dolaşan kadınların çoğu öyle. Parasını ödemek istemiyorsan, açık alana git, birkaç tane al ve buraya geri getir, anlaştık mı?" Adam muazzam dişlerini göstererek gülümsedi. "Bu arada, buranın sahibi benim, yani sen buradayken

Kıçlarınızdan ben sorumluyum. İşimi kolaylaştırın ve dürüst olun." Arkasını dönmeden önce John'a baktı. "Zsadist merhaba dememi istedi."

Bu notla ayrıldı, arka taraftaki işaretlenmemiş bir kapıya giderken her şeyi ve herkesi kontrol etti. John adamın Z'yi nereden tanıdığını merak etti ve bağlantı ne olursa olsun, bu mohawked brass-baller'ın kesinlikle yanınızda olmasını isteyeceğiniz biri olduğunu düşündü.

Aksi takdirde bir Kevlar zırh almak isteyebilirsiniz. Ya da daha iyisi, ülkeyi terk edin.

"Şey," dedi Qhuinn, "bu önemli bir ipucu. Kahretsin."

"Um, evet." Başka bir sarışın yanından geçerken Blay koltuğunda kıpırdandı. "Peki... piste çıkmak ister misin?"

"Blay, seni küçük sürtük." Qhuinn aceleyle banketten çıktı. "Tabii ki biliyorum. John-"

Burada kalacağım, imzaladı. Bilirsin, masamızı kurtarmak için.

Qhuinn onun omzuna vurdu. "Tamam. Senin için büfeden bir şeyler getireceğiz."

John çılgınca başını salladı ama arkadaşları sadece arkalarını döndüler. *Oh, Tanrım.* Evde kalmalıydı. Bunu es geçmeliydi.

Esmer bir kadın yanından geçerken hızla aşağıya baktı ama ne kadın ne de diğerleri durdu; sanki işletme sahibi tüm kadınlara onları rahat bırakmalarını söylemişti. Bu da rahatlatıcıydı. Çünkü o esmer mi? Bir erkeği canlı canlı yiyebilirmiş gibi görünüyordu ve bu iyi bir şey değildi.

Kollarını göğsünde kavuşturan John deri koltukta arkasına yaslandı ve gözlerini biralardan ayırmadı. İnsanların ona baktığını hissedebiliyordu... ve hiç şüphesiz burada ne halt ettiğini merak ediyorlardı. Bu da mantıklıydı. Blay ve Qhuinn gibi değildi ve onlar gibi öne çıkamazdı. Tüm o müzik, içki ve seks ona enerji vermiyor, ortadan kaybolmak istemesine neden oluyordu.

Nereden geldiği belli olmayan bir ısı patlamasıyla karşılaştığında ciddi ciddi kaçmayı düşünüyordu. Tavana baktı, acaba bir havalandırma deliğinin altında mı oturuyordu ve fırın yeni mi yanmıştı?

Hayır.

Etrafına baktı-

Oh, kahretsin. Güvenlik şefi VIP bölümünün kadife ipinden geçerek geliyordu.

Tepedeki loş ışıklar ona vurduğunda John sertçe yutkundu. Daha öncekiyle aynı kıyafeti giymişti, güçlü bedenini ortaya çıkaran kaslı bir gömlek giymişti.

Kolları ve bir çift deri pantolon kalçalarını ve uzun uyluklarını sıkıca sarıyordu. Saçları onu gördüğünden beri kesilmişti, fırça kesim pırıl pırıl parlıyordu.

Gözleri onunkilerle buluştuğu anda başını çevirdi, yüzü itfaiye arabası rengindeydi. Panik içinde, bugün erken saatlerde onu düşünürken ne yaptığını bileceğine kendini ikna etti. Aklında o varken boşaldığını bilecekti.

Kahretsin, keşke oynayacak bir içkisi olsaydı. Ve yanakları için soğuk bir paket.

Blay'in birasını kaptı ve onun bu tarafa doğru geldiğini hissedince bir yudum aldı. Dostum, dursa mı yoksa durmasa mı daha kötü olacağına karar veremiyordu.

"Yine döndüm ama farklı görünüyorum." Sesi alçaktı, yanan bir ateş gibiydi. Ve yüzünün daha da kızarmasına neden oldu. "Tebrikler."

Boğazını temizledi. Ki bu aptalcaydı. Sanki bir şey söyleyebilirmiş gibi? Kendini aptal gibi hissederek, "*Teşekkürler*" diye mırıldandı.

"Arkadaşların trollemeye mi gidiyor?"

Başını salladı ve Corona'sından bir nefes daha çekti.

"Sen değil misin? Yoksa sana bir şey mi getiriyorlar?" Kadının o muhteşem sesi saf seksti, adamın vücudunu karıncalandırıyor... ve sikini sertleştiriyordu. "Bilmiyorsan söyleyeyim, arkadaki banyolarda fazladan oda ve mahremiyet var." Sanki onun tahrik olduğunu biliyormuş gibi biraz güldü. "Kızlarla iyi eğlenceler, ama sıkı durun. O zaman benimle uğraşmak zorunda kalmazsın."

Uzaklaştı ve o giderken kalabalık onun için ayrıldı, futbolcular kadar büyük adamlar yolundan çekildi. John onun gidişini izlerken pantolonunun önünde keskin bir vuruş hissetti ve aşağı baktı. Taş gibi sertti. Kolunun ön kısmı kadar kalındı. Ve koltukta kayarken, pantolonunun sürtünmesi alt dudağını ısırmasına neden oldu.

Fermuarının arkasında biraz daha yer açmak için elini masanın altına soktu... ama ereksiyonuyla temas ettiği anda güvenlik görevlisinin görüntüsü aklına geldi ve neredeyse kendini kaybediyordu. Avucunu o kadar hızlı geri savurdu ki masanın alt tarafına çarptı.

John rahatlamak için kalçalarını döndürdü ama yanığı daha da kötüleştirdi. Kaşınıyor ve tatmin olmuyordu, ruh hali hızla tehlikeli bir hal alıyordu. Yatağında kendini serbest bıraktığını düşündü ve bir tane daha kullanabileceğine karar verdi. Şimdi olduğu gibi.

Şu an olduğu gibi, tekrar gelmeden önce.

Kahretsin, belki de burada kendi başının çaresine bakabilirdi. Kaşlarını çatarak arka tarafta kaybolan ve iki yanında kapılar olan koridora baktı.

Bir tanesi açıldı.

Profesyonel gibi görünen kızıl saçlı küçük bir kadın saçlarını kabartarak ve parlak pembe kıyafetini yeniden düzenleyerek dışarı çıktı. Hemen arkasında *Phury mi* vardı?

Evet, bu kesinlikle oydu ve gömleğini pantolonunun kemerinin içine sokuyordu. İkisi birbirlerine tek kelime etmedi: Kadın sol tarafa gitti ve bir grup erkekle konuşmaya başladı; Kardeş ise dışarı çıkıyormuş gibi ilerlemeye devam etti.

Phury başını kaldırdığında John onunla göz göze geldi. Garip bir anın ardından savaşçı selamlamak için elini kaldırdı, sonra da yan çıkışa yönelip dışarıda kayboldu. John biraz daha bira yudumladı, tamamen afallamıştı. Kadının adamla tuvalete sırf sırtını okşadığı için girmediğinden emindi. Tanrım, onun celi olması gerekiyordu-

"Ve bu da John."

John kafasını çevirdi. *Vay be*. Blay ve Qhuinn altın vuruşu yapmıştı. Yanlarındaki üç insan kadının hepsi çok güzeldi ve çoğunlukla soyunmuşlardı.

Qhuinn her birini işaret etti. "Bunlar Brianna, CiCi ve Liz. Kızlar, bu bizim adamımız John. Konuşmak için işaret dili kullanıyor, o yüzden biz tercüme edeceğiz."

John, Blay'in birasını bitirdi ve iletişim engeli yine o çirkin başını gösterdiğinde kendini bir pislik gibi hissetti. Kefaletle çıkacağım konuşmasını nasıl yapacağını düşünüyordu ki kızlardan biri yanına oturarak onu bankete hapsetti.

Bir garson gelip siparişleri aldı ve o gittikten sonra tüm bu sohbet ve kıkırdamalar ortaya çıktı, kızların yüksek notaları Qhuinn'in derin sesine ve Blay'in utangaç, alçak kahkahasına karıştı. John gözlerini yere indirdi.

"Tanrım, çok yakışıklısın," dedi kızlardan biri. "Manken misin?"

Konuşma aniden kesildi.

Qhuinn parmak eklemlerini John'un önündeki masaya vurdu. "Hey, J. Seninle konuşuyor."

John şaşkınlıkla başını kaldırdı ve arkadaşının uyumsuz gözleriyle karşılaştı. Qhuinn, John'un yanındaki kıza doğru başını salladı ve ardından

dikizciler, bir tür *Programa uyacak mısın, adamım?*

John derin bir nefes aldı ve soluna baktı. Kız ona bakıyordu... kahretsin, tam bir yıldız hayranlığıyla.

"Çünkü sen çok güzelsin," dedi ona. Yüce Tanrım, bununla ne yaptı?

Kan yüzüne çarptığında ve vücudu gerildiğinde, Qhuinn'e hızlıca işaret etti, *Fritz'in beni almasını sağlayacağım. Gitmem gerek.*

John ayaklarını sürüyerek banketten çıktı ve yanında oturan kızı yarı yarıya ezdi. Eve gitmek için sabırsızlanıyordu.

Otuz Sekizinci Bölüm

Jane'in alarmı sabahın beşinde çaldığında, erteleme düğmesine basmak zorunda kaldı. İki kez. Genelde yataktan kalkıp duşa girdiğinde dik durduğunu fark ederdi, sanki *bip bip bip* sesi onu uyandırmak yerine bir tost makinesi gibi yataktan fırlatmıştı. Bugün öyle olmadı. Bugün sadece yastıklarına yaslandı ve tavana baktı.

Tanrım, gece boyunca gördüğü rüyalar... o hayalet sevgilinin gelip onu aldığı, ona sertçe bindiği rüyalar. Onu hâlâ üzerinde, içinde hissedebiliyordu.

Yine de yeter. Tüm bunları düşündükçe göğsü daha çok ağrıyordu, bu yüzden Herkülvari bir hareketle dikkatini işe verdi. Tabii bu da Manello'yla ilgili kafasının karışmasına neden oldu. Onun kendisini öptüğüne inanamıyordu ama öpmüştü... tam ağzına bir öpücük kondurmuştu. Aklının bir köşesinde hep onun nasıl biri olduğunu merak ettiği için de geri çekilmemişti. O da onu tekrar öpmüştü.

İyiymiş, ki bu sürpriz değildi. Flaş haber olan şey, bunun yanlış hissettirdiği gerçeğiymiş. Sanki birine sadakatsizlik ediyormuş gibi.

Lanet alarm yine çaldı ve eliyle alarmı kapatırken küfretti. Lanet olsun, erken yattığını düşünmesine rağmen çok yorgundu. En azından, Manny'nin ne zaman ayrıldığından tam olarak emin olmasa da erken olduğunu varsayıyordu. Manny'nin ona yardım ettiğini ve yatağına yatırdığını hatırlıyordu ama kafası o kadar karışık ki saatin kaç olduğunu ya da uykuya dalmasının ne kadar sürdüğünü hatırlayamıyordu.

Her neyse.

Yorganı üzerinden atarak banyoya yöneldi ve duşu başlattı. Buhar kaynayıp havayı bulandırırken banyonun kapısını kapattı, tişörtünü çıkardı ve-

Bacaklarının arasında bir ıslaklık hissedince Jane kaşlarını çatı. Günleri hızlıca saydığına regl döneminin tuhaf olduğunu anladı.

Regl değildi. Seks yapmıştı.

Buhardan gelen sıcaklığın yerini soğuk şok aldı. Tanrım... Ne yapmıştı? Ne yapmıştı?

Jane gidecek hiçbir yeri olmamasına rağmen arkasını döndü, ancak elini ağzına kapatabildi.

Buharın ortaya çıkardığı aynanın üzerinde "*Seni seviyorum Jane*" yazıyordu.

Kapıya çarpana kadar geriye doğru tökezledi.

Kahretsin. Manny Manello ile yatmıştı. Ve hiçbir şey hatırlamıyordu.

Phury, Wrath'ın çalışma odasında, bu kez şöminenin yanındaki narin, soluk mavi berjer koltuğa oturdu. Saçları duştan çıktığı için hâlâ ıslaktı ve elinde bir fincan kahve vardı.

Bir esrara ihtiyacı vardı.

Kardeşliğin geri kalanı içeri girdiğinde, Wrath'a baktı. "Yakabilir miyim?"

Kral başını salladı. "Ben bunu bir kamu hizmeti olarak görürdüm. Bugün hepimiz yüksek teması kullanabiliriz."

Tanrım, gerçek bu değil miydi? Herkes gitmişti. Zsadist kitaplıkların yanında seğiriyordu. Butch'un dikkati kucağındaki bilgisayarla dağılmıştı. Wrath bir yığın evrakın arkasında bitkin görünüyordu. Rhage yerinde duramıyor, volta atıyordu; bu da gece saatlerinde bir dövüş bulamadığının kesin bir işaretiydi.

Ve Vishous... V içlerinde en kötüsüydü. Kapının yanında durmuş, boşluğa bakıyordu. Daha önce buz gibiydi, şimdi buz gibiydi, odada bir çukur gibiydi. Kahretsin, bir gece önceki halinden bile daha acımasızdı.

Phury sigarasını yakarken Jane ve V'yi düşündü ve yaşadıkları seksin nasıl bir şey olduğunu merak etti. Çok sayıda sevişme seansları olsa da, güzel birliktelik anları da olduğunu hayal etti.

Evet, o banyoda yaşadıkları gibi bir şey değildi. O fahişeyle.

Boştaki elini saçlarının arasından geçirdi. Bir kadınla birlikte olmuş ama bitirmemişseniz hâlâ bakire miydiniz? Emin değildi. Her iki durumda da kimseye sormayacaktı. Her şey çok iğrençti.

Biriyle birlikte olmanın hayatına devam etmesine yardımcı olacağını ummuştı ama olmamıştı. Kendini daha da kapana kısılmış hissediyordu, özellikle de yaptığı ilk şey

Malikânenin kapısından içeri girdiğinde aklına Bella gelmişti: O insan kadının kokusuyla geri dönerken onu yakalamaması için dua etmişti.

Belli ki mesafe için başka bir şey gerekecekti.

Tabii...kahretsin, belki de sadece kendi kendine gerekliydi. Muhtemelen evden taşınmalı.

"Hadi yapalım şu işi," dedi Wrath ve toplantıyı başlattı. Hızlı bir şekilde *glymera* ile ilgili bazı konuları gözden geçirdi; ardından Rhage, Butch ve Z sahadaki olaylar hakkında rapor verdi. Fazla bir şey yoktu. Avcıların son zamanlarda nispeten sessiz olmasının nedeni muhtemelen *Fore-lesser*'ın yaklaşık iki hafta önce bir polis tarafından öldürülmüş olmasıydı. Bu tipik bir durumdu. Lessening liderliğindeki herhangi bir değişim genellikle savaşta bazı duraksamalara yol açardı, ancak bu hiçbir zaman uzun sürmezdi.

Phury ikinci sigarasını yakarken, Wrath boğazını temizledi. "Şimdi... Primale töreni hakkında."

V'nin elmas gözleri havaya kalkarken Phury sertçe içine çekti. Kahretsin... erkek son bir hafta içinde yüz elli yıl yaşlanmış gibi görünüyordu, cildi solgun, kaşları düşük, dudakları gergin. Başından beri hiçbir zaman bir parti adamı olmamıştı, ama şimdi ölüm çanları çalıyor gibiydi.

"Ne olmuş buna?" dedi V.

"Orada olacağım." Wrath şöyle bir baktı. "Phury, sen de. Bu gece yarısı gideceğiz, tamam mı?"

Phury başını salladı, sonra kendini hazırladı çünkü Vishous bir şey söyleyecekmiş gibi görünüyordu. Kardeşinin vücudu gerildi, gözleri etrafta gezindi, çenesi çalıştı... ama sonra ağzından hiçbir şey çıkmadı.

Phury bir duman çıkardı ve sigarayı kristal bir kül tablasında söndürdü. Kardeşinin kanamasını izlemek, sen hiçbir şey yapamazken onun acı çektiğini bilmek çok acımasızdı-

Donakaldı, kırmızı dumanla hiçbir ilgisi olmayan ürkütücü bir sakinlik çöktü üzerine.

"Tanrı aşkına," dedi Wrath gözlerini ovuşturarak. "Hepiniz defolun buradan. Gidin ve rahatlayın. Hepimiz kaybediyoruz-"

Phury konuştu. "Vishous, Primale saçmalığı olmasaydı Jane'le birlikte olacaktın, değil mi?"

V'nin elmas gözleri kayarak yarıklara dönüştü. "Bunun herhangi bir şeyle ne alakası var?"

"Onunla birlikte olurdun." Phury, Wrath'a baktı. "Ve ona izin verirdin, değil mi? Yani, onun bir insan olduğunu biliyorum ama Mary'nin

."

V onun sözünü kesti, sesi de gözleri gibi sertti, sanki Phury'nin bu kadar düşüncesiz olmak. "Yürümesi mümkün değil. O yüzden bırak gitsin." "Ama... var."

Vishous'un gözleri şiddetli bir beyazlıkla parladı. "Alınma ama sınırlarım tepemde. Geri çekilmek şu anda senin için *gerçekten* iyi bir plan olurdu."

Rhage gizlice V'nin yanına geçerken, Zsadist de Phury'nin yanında durdu.

Gazap ayağa kalktı. "Bunu bırakmaya ne dersin?"

"Hayır, beni dinleyin." Phury sandalyeden kalktı. "Kâtip Bakire Kardeşlik'ten bir erkek istiyor, değil mi? Üreme amacıyla, değil mi? Neden sen olmak zorundasın?"

"Başka kim olabilir ki?" V, hücum pozisyonuna geçerken homurdandı.

"Neden... ben değil?"

Bunu izleyen sessizlikte, Wrath'ın masasının altında bir el bombası patlayabilirdi ve kimse bunu fark etmezdi: Kardeşlik ona boynuzları çıkmış gibi bakıyordu.

"Neden yapamayayım ki? Sadece DNA'ya ihtiyacı var, değil mi? Yani Kardeş olan herkes bunu yapabilmeli. Benim soyum güçlü. Benim kanım iyi. Neden ben olmayayım?"

Zsadist nefes aldı, "Tanrım..."

"Primale olmamam için *hiçbir* sebep yok."

V'nin saldırganlığı yüzünden akıp gitmiş, sanki biri kafasının arkasına kızartma tavaıyla vurmuş gibi bir ifade takınmıştı. "Bunu neden yaptın?"

"Sen benim kardeşimsin. Sorunu düzeltebileceksem neden düzeltmeyeyim? İstedğim bir kadın yok." Boğazı sıkıştığında, boğazına masaj yaptı. "Sen Kâtip Bakire'nin oğlusun, değil mi? Yani ona bu değişikliği önerebilirsin. Başka biri olsa muhtemelen öldürürdü ama seni değil. Kahretsin, belki ona söyleyebilirsin bile." Elini bıraktı. "Ve ona bu konuda daha iyi olacağıma dair güvence verebilirsin, çünkü birine aşık değilim."

V'nin elmas gözleri Phury'nin yüzünden hiç ayrılmadı. "Bu yanlış."

"Her şey yanlış. Ama bunun konuyla bir ilgisi yok, değil mi?" Phury narin Fransız masasına doğru baktı ve kralının gözleriyle buluştu. "Wrath, sen ne diyorsun?"

"Siktir," diye cevap geldi.

"Uygun bir kelime seçimi lordum, ama aslında bir cevap değil." Gazap'ın sesi alçaldı, gerçekten alçaldı. "Ciddi olamazsın."

"Telafi etmem gereken birkaç yüzyıllık bekarlığım var. Gerginliği atmanın daha iyi bir yolu var mı?" Bu bir şakaydı ama kimse gülmedi. "Hadi ama, başka kim yapabilir ki? Hepiniz kapıldınız. Diğer tek olası aday Darius'un soyundan gelen John Matthew olabilir ama John Kardeşlik üyesi değil ve olup olmayacağını da kim bilebilir?"

"Hayır." Zsadist başını salladı. "Hayır... bu seni öldürecek."

"Belki ölümüne sikilirsem, evet. Ama bunun dışında, iyi olacağım." "Bunu yaparsan asla bir hayatın olmayacak."

"Elbette yapacağım." Phury, Z'nin ne demek istediğini çok iyi anladığından dikkatini kasıtlı olarak tekrar Wrath'a yöneltti. "V'nin Jane'i almasına izin vereceksin, değil mi? Eğer bunu yaparsam, birlikte olmalarına izin vereceksin."

Elbette bu hiç kolay olmadı. Çünkü hem geleneklere hem de yasalara göre krala emir veremezsiniz ve ayrıca kral sizi tüm New York eyaleti boyunca tekmeleyebilirdi. Ama şu anda Phury protokolle pek ilgilenmiyordu.

Wrath elini güneş gözlüğünün altına soktu ve gözlerini bir kez daha ovuşturdu. Sonra uzun bir nefes verdi. "Bir insanla ilişkinin doğasında olan güvenlik risklerini yönetebilecek biri varsa o da V. Yani... evet, siktir et ama buna izin verirdim."

"O zaman onun yerine geçmeme izin vereceksin. O da Kâtip Bakire'ye gidecek."

Çalışma odasının köşesindeki dede saati çalmaya başladı, bir kalbin atışı gibi sürekli çalıyordu. Saatin sesi kesildiğinde herkes Wrath'a baktı.

Bir süre sonra kral, "Öyle olsun," dedi.

Zsadist küfretti. Butch alçak sesle ıslık çaldı. Rhage bir Tootsie Pop ısırdı. "Tamam o zaman," dedi Phury.

Lanet olsun, ne yaptım ben?

Görünüşe göre, diğer herkes de aynı şeyi düşünüyordu, çünkü kimse hareket etmedi ya da tek kelime etmedi.

Kördüğümü çözen Vishous oldu... ve çalışma odasına koşar adımlarla geldi. Phury neye uğradığını şaşırdı. Bir saniye sonra başka bir esrar daha yakmak üzereydi; bir saniye sonra V hızla geldi, kocaman kollarını ona doladı ve nefesini kesti.

"Teşekkür ederim," dedi Vishous kısık sesle. "Teşekkür ederim. Sana izin vermeyecek olsa bile, teşekkür ederim kardeşim."

Bölüm Otuz Dokuz

"Benden kaçırırsun, Jane."

Jane bilgisayarından başını kaldırdı. Manello masasının önünde bir ev gibi dikilmişti, elleri kalçalarında, gözleri kısık, hiçbir yere gitmiyordu. Adamım, ofisi oldukça büyüktü, ama o bir cüzdan kadar dar hissettiriyordu.

"Senden kaçmıyorum. Bütün hafta sonu dışarıda olduğum için arayı kapatmaya çalışıyorum."

"Saçmalık." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Saat öğleden sonra dört ve şimdiye kadar birlikte en az iki öğün yemek yemiş olurduk. Ne oldu?"

Sandalyesinde arkasına yaslandı. Yalan söylemek hiç iyi olduğu bir şey değildi, ama kesinlikle geliştirmeye çalışacağı bir beceriydi.

"Hâlâ cehennem gibi hissediyorum Manello ve azı dişlerime kadar işe gömülmüş durumdayım." Tamam, ikisi de yalan değildi. Ama bunları sadece yaptığı ihmalî kamufle etmek için söylemişti.

Uzun bir duraklama oldu. "Bu dün geceyle mi ilgili?"

Yüzünü buruşturarak hayaletten vazgeçti. "Dinle, bu konuda. Manny... Özür dilerim. Seninle bir daha böyle bir şey yapamam. Bence sen harikasin, gerçekten. Ama ben..." Cümlelerin sürüklenmesine izin verdi. İçinden başka birine aşık olduğuna dair bir şeyler söylemek geldi ama bu çok saçmaydı. Onun kimsesi yoktu.

"Departman yüzünden mi?" dedi.

Hayır, bir şekilde doğru *gelmiyordu*. "Sessiz kalsak bile bunun uygun olmadığını biliyorsun."

"Peki ya gidersen? Sonra ne olacak?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Ben sadece... yapamam. Dün gece seninle yatmamalıydım."

Kaşları havaya kalktı. "Pardon?"

"Ben sadece-"

"Dur bir dakika. Birlikte yattığımız fikrine nereden kapıldın?"

"Ben... Ben öyle sanıyordum."

"Seni öptüm. Garipti. Sonra ayrıldım. Seks yoktu. Olduğunu düşündüren ne?"

T a n r ı m ... Jane titrek bir el salladı. "Rüyalar, sanırım. Gerçekten canlı rüyalar. Bana izin verir misiniz?"

"Jane, neler oluyor?" Masanın etrafına geldi. "Dehşete düşmüş gibi görünüyorsun."

Ona bakarken gözlerinde çaresiz bir korku olduğunu biliyordu ama bunu saklayamıyordu. "Sanırım... Sanırım aklımı kaçırıyor olabilirim. Ben ciddiym, Manny. Şizofreni zamanından bahsediyoruz. Halüsinasyonlar, çarpıtılmış gerçeklik ve... hafıza kayıpları."

Gerçi gece boyunca seks yapmış olması hayal gücünün bir ürünü *değildi*. Kahretsin... yoksa öyle miydi?

Manny eğildi ve ellerini kadının omuzlarına koydu. Kısık bir sesle, "Sana bakacak birini bulacağız. Bunun icabına bakacağız."

"Korkuyorum."

Manny onun ellerini tuttu, ayağa kaldırdı ve kendisine sımsıkı sarılmasını sağladı. "Senin için buradayım."

Ona sıkıca sarılırken, "Sen sevinecek iyi bir adam olurdun, Manello. Gerçekten olurdun."

"Biliyorum."

Biraz güldü, boğuk sesi adamın boynunun kıvrımlarında kayboldu. "Çok kibirli."

"Doğru deneyin."

Geri çekildi ve avucunu onun yanağına koydu, koyu kahverengi gözleri ciddiydi. "Bunu söylemek beni öldürüyor... ama seni ameliyathanede istemiyorum Jane. Şu anda kafanın içinde bulunduğun yerde değil."

İlk içgüdüğü onunla savaşmaktı ama sonra nefes verdi. "İnsanlara ne söyleyeceğiz?"

"Ne kadar süreceğine bağlı. Şimdilik mi? Grip olmuşsun." Bir tutam saç kızın kulağının arkasına sıkıştırdı. "Plan şu. Psikiyatrist olan bir arkadaşım ile konuşacaksın. Kaliforniya'da olduğu için kimsenin haberi olmayacak ve ben şimdi onu arayacağım. Ayrıca sana tomografi çektireceğim. Şehrin öbür ucundaki Imaging Associates'de mesai saatleri dışında yaptıracağız. Kimsenin haberi olmayacak."

Manello gitmek için döndüğünde gözlerinde kalp kırıklığı vardı ve durumu düşünürken aklından çok garip bir anı geçti.

Üç ya da dört kış önce bir gece geç saatte hastaneden ayrılmış, kendini huzursuz hissetmişti. İçinden bir ses, bir tür içgüdü ona burada kalıp ofisindeki kanepede uyumasını söylemişti ama o bunu havanın kötü olmasına bağlamıştı. Saatlerdir yağın dondurucu yağmur sayesinde Caldwell neredeyse bir buz pateni pistine dönmüştü. Böyle bir havada insan neden dışarı çıkmak isterdi ki?

Yine de rahatsız edici his durmuyordu. Otoparka giden yol boyunca kafasının içindeki sesle mücadele etmiş, sonunda anahtarı kontağa soktuğunda bir hayal görmüştü. Lanet şey o kadar netti ki, sanki olay çoktan yaşanmıştı ve bu onun anısıydı: Bir çift far ön camını dümdüz delerken ellerinin direksiyonu kavradığını gördü. Çarpmanın acısını, arabasının savruluşunu, çığlık atarken ciğerlerinin yanışını hissetti.

Ürkmüş ama kararlıydı, yavaşça dondurucu yağmura doğru çekmişti. Defansif sürüşten bahsediyorum. Diğer her arabayı potansiyel bir kaza olarak görüyordu ve eğer yapabilseydi yollar yerine kaldırımları kullanırdı.

Yolun yarısında bir ışıktaki durmuş, kimsenin ona çarpmaması için dua etmişti.

Ancak sanki önceden belirlenmiş gibi, arkasından bir araba gelmiş, çekiş gücünü kaybetmiş ve büyük kaymaya başlamıştı. Direksiyonu kavradı ve dikiz penceresine baktı... ve farların kendisine doğru gelişini izledi.

Araba onu tamamen ıskalamıştı.

Kimsenin yaralanmadığından emin olduktan sonra Jane kendi kendine güldü, derin bir nefes aldı ve eve doğru yola koyuldu. Yol boyunca, beynin çevresinden nasıl sonuçlar çıkardığını, güçlü düşünce ve korkuların nasıl bir tür öngörü yeteneğiyle karıştırılabileceğini, kötü yollarla ilgili haberlerin nasıl süzülüp

Tesisatçının kamyonu evinden yaklaşık üç mil uzakta ona kafa kafaya çarpmıştı. Köşeyi döndüğünde farları kendi şeridinde bulduğunda tek düşüncesi, "Lanet olsun, sonunda haklı çıktık" olmuştu. Köprücük kemiği kırılmış ve arabası pert olmuştu. Tesisatçı ve kamyonetine bir şey olmamıştı, Tanrı'ya şükür, ama o haftalarca ameliyathaneden çıkamamıştı.

Manello'nun ofisinden ayrılışını izlerken, neler olacağını biliyordu ve her şeyin netliği o vizyonun çizgisindeydi.

Kaza: Gözlerinin rengi kadar değişmez. Zamanın geçişi kadar inkar edilemez. Siyah buzda kayan bir tesisatçı kamyonu kadar durdurulamaz.

"Kariyerim bitti," diye fısıldadı ölü bir sesle. "Ben bittim."

Vishous yatağının yanında diz çöktü, boynuna siyah incilerden bir kolye taktı ve gözlerini kapattı. Zihniyle Öteki Taraf'a uzanırken, bilinçli olarak Jane'i düşündü. Kâtip Bakire bunun en başından beri neyle ilgili olduğunu bilebilirdi.

Annesinden bir yanıt alması biraz zaman aldı ama sonra antimadde aracılığıyla zaman dışı âleme yolculuk ediyor ve beyaz avluda şekil alıyordu.

Kâtip Bakire kuş ağacının önünde duruyordu ve kuşlardan biri, şeftali gibi bir şey, elindeydi. Siyah cüppesinin başlığı inik olduğu için V onun hayaletimsi yüzünü görebiliyordu ve parlayan elindeki küçük yaratığa bakarken yüzündeki hayranlık ifadesine hayret etti. Ne büyük bir sevgi, diye düşündü.

Bunu yapabileceğini hiç düşünmezdim.

Önce o konuştu. "Elbette kuşlarımı seviyorum. Sıkıntılı olduğumda onlar benim tesellim, neşeli olduğumda ise en büyük sevincim. Şarkılarının tatlı tınısı beni başka hiçbir şeyin yapamadığı kadar yükseltiyor." Omzunun üzerinden baktı. "Şu insan cerrah, değil mi?"

"Evet," dedi kendini toparlayarak.

Hay sikeyim. Çok sessizdi. Öfkelenmesini bekliyordu. Kendini savaşa hazırlamıştı. Onun yerine? Sakinlikten başka bir şey yoktu.

Fırtınadan hemen önceydi, değil mi?

Kâtip Bakire kuşa üfledi ve kuş da mırıldanarak ve güneşlenmek için küçük kanatlarını açarak karşılık verdi. "Yerine geçmeyi reddedersem töreni gerçekleştirmeyeceğinizi varsayabilir miyim?"

Konuşmak onu öldürdü. Onu öldürdü. "Söz verdim. Öyle de yapacağım." "Gerçekten mi? Beni şaşırtıyorsun."

Kâtip Bakire kuşu yerine koydu ve bunu yaparken ıslık çaldı. Eğer bu ses tercüme edilebilseydi, "*Seni seviyorum*" gibi bir şey olacağını hayal etti. Kuş da aynı şekilde karşılık verdi.

"Bu kuşlar," dedi annesi garip, uzak bir sesle, "gerçekten benim tek zevkim. Neden biliyor musun?"

"Hayır."

"Benden hiçbir şey istemiyorlar ama çok şey veriyorlar."

Ona döndü ve derin sesiyle, "Bugün senin doğum günün, Vishous, Bloodletter'ın oğlu. Zamanlaman çok iyi hesaplanmış."

Pek sayılmaz. Tanrım, bugünün hangi gün olduğunu unutmuştu. "I-"

"Ve üç yüz üç yıl önce bugün seni dünyaya getirdiğim gibi, kendimi sana sorduğun iyiliği ve boş bir gökyüzünde yükselen ay kadar açık olmasına rağmen şimdiye kadar söylenmemiş olanı verme havasında buluyorum."

V'nin gözleri parladı. En iyi zamanlarda bile tehlikeli bir duygu olan umut, göğsünde küçük bir sıcaklık kıvılcımıyla alevlendi. Arka planda kuşlar sanki onun mutluluğunu bekliyormuş gibi neşeyle cıvıdayıp şarkı söylüyordu.

"Vishous, Bloodletter'ın oğlu, sana en çok istediğin iki şeyi vereceğim. Törende kardeşin Phury'nin yerine geçmesine izin vereceğim. O iyi bir Primale olacak, Seçilmişlere karşı nazik ve kibar olacak, aynı zamanda türe iyi bir soy sunacak."

V gözlerini kapadı, rahatlama öyle büyük bir dalga halinde üzerine çöktü ki ayaklarının üzerinde yalpaladı. "Teşekkür ederim..." diye fısıldadı, sürücü o olmasına rağmen ondan çok kaderinin yön değiştirmesine hitap ettiğinin farkındaydı.

"Minnettarlığınız yerinde." Annesinin sesi son derece düzdü. "Ve bana da ilginç geliyor. Ama hediyeler de güzellik gibidir, öyle değil mi? Yerlerini alanın gözünde bulurlar, verenin elinde değil. Bunu şimdi öğrendim."

V kendini kaybetmemeye çalışarak ona baktı. "Savaşmak isteyecektir. Kardeşim savaşmak ve uzak tarafta yaşamak isteyecektir." Çünkü Phury'nin Bella'yı bir daha görememeyi kaldırması mümkün değildi.

"Ve ben buna izin vereceğim. En azından Kardeşlik'in sayısı artana kadar."

Kâtip Bakire parlayan ellerini cübbesinin kapüşonuna doğru kaldırdı ve yüzünü onunla örttü. Sonra sessizce mermerin üzerinden süzülerek, her zaman özel odasının girişi olduğunu düşündüğü küçük beyaz kapıya geldi.

"Rencide etmeyecekse," diye seslendi. "İkinci iyilik mi?"

Küçük geçitte durakladı. Yüzünü ona dönmeden, "Seni oğlum olarak reddediyorum. Sen benden özgürsün, ben de senden. İyi yaşa, savaşçı."

Kapıdan içeri girdi ve onu dışarı çıkardı, panel sıkıca kapandı, sonra kilitlendi. Onun ardından kuşlar sessizliğe büründü, sanki onun varlığı onları şarkı söylemeye teşvik ediyordu.

V avluda durdu ve fiskiyenin sessiz, şırıltılı şelalesini dinledi.

Altı gündür bir annesi vardı.

Onu özlediğini söyleyemezdi. Ya da ona hayatını geri verdiği için minnettar olduğunu. Ne de olsa her şeyini elinden almaya çalışan oydu.

Rapor vermek için malikâneye geri dönerken, annesi hayır dese bile Jane'i Kâtip Bakire'ye tercih edeceği aklına geldi. Ona neye mal olursa olsun.

Ve Kâtip Bakire bunu başından beri biliyordu, değil mi? Bu yüzden onu terk etmişti.

Her neyse. Tek önemsedığı Jane'e ulaşmaktı. İşler yoluna girmeye başlamıştı ama henüz tehlikeyi atlatamamıştı. Ne de olsa hâlâ hayır diyebilirdi. Bir vampirle tehlikeli bir yarı varoluş yerine bildiği hayatı pekâlâ seçebilirdi.

Kahretsin, yine de onun kendisini seçmesini istiyordu.

V yatak odasında şekilleniyor ve bir gece önce Jane'le nasıl olduğunu düşünüyordu... affedilemez bir şey yaptığını fark ettiğinde: Onun içinde işini bitirmişti. *Lanet* olsun. Kafası o kadar meşguldü ki, kendisinden bir parçayı geride bıraktığını unutmuştu. Şimdiye kadar delirmiş olmalıydı.

Tam bir piçti. Düşüncesiz, bencil bir piç. Ve gerçekten ona sunacak bir şeyi olduğunu mu düşünüyordu?

Kırkınıc Bölüm

Gece kerken, Phury Primale töreni için beyaz ipekleri giydi. Onları teninde hissetmiyordu ve bunun nedeni çok narin kumaşlardan yapılmış olmaları değildi. Son iki saattir aralıksız esrar içiyordu, bu yüzden iyice uyuşmuştu.

Yine de kapısı çalındığında gelenin kim olduğunu tam olarak bilemeyecek kadar yüzsüz değildi.

şifonyerinin üzerindeki aynadan başını çevirmeden, "İçeri gel," dedi. "Peki yatak dışında ne yapıyorsun?"

Bella bir kahkaha attı. Ya da belki de hıçkırarak ağladı. "Günde bir saat, unutma. Elli iki dakikam kaldı."

Altın Primale madalyonunu aldı ve boynuna taktı. Madalyonun ağırlığı sanki biri avucunu göğüs kaslarının arasına koymuş ve ona doğru eğilmiş gibi göğsüne yerleşti. Sertçe.

"Bundan emin misin?" dedi yumuşak bir sesle. "Evet."

"Sanırım Z de seninle geliyor?"

"O benim tanığım." Phury elindeki sarma sigarayı çıkardı. Bir tane daha aldı. Yaktı.

"Ne zaman döneceksin?"

Nefes verirken başını salladı. "Primale teki Taraf'ta yaşıyor."

"Vishous bunu yapmayacaktı."

"zel anlaşma. Yine de savaşacağım ama orada kalmak istiyorum."

Kadın soluk soluğa kalırken, adam aynanın antika camındaki yansımasına baktı. Saçları nemliydi ve uçları birbirine dolanmıştı, bu yüzden bir fırça kaptı ve çekiştirmeye başladı.

"Phury, ne yapıyorsun... Törene *kel* gidemezsin, dur. Tanrım, saçlarını yoluyorsun." Arkasından yaklaştı, fırçayı elinden aldı ve pencerenin yanındaki şezlongu işaret etti. "Otur. Bırak ben yapayım."

"Hayır, teşekkürler. Ben-"

"Kendine çok ykleniyorsun. şimdi git." Onu biraz sola doğru itti. "Bırak ben yapayım."

Hiçbir iyi nedeni yokken ve pek çok kötü nedeni varken, gidip oturdu, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturup kendini destekledi. Bella yelesinin dibinden başladı, fırça önce uçlarını kırptı, sonra başının tepesine indiğini ve yavaşça dışarı doğru çekildiğini hissedene kadar yukarı doğru ilerledi. Serbest kalan avuç içi vuruşları takip etti, yumuşattı, yatıştırdı. Saçlarının arasından geçen kılların sesi, alnındaki çekiştirme ve burnundaki kokusu onu savunmasız bırakan acı tatlı zevklerdi.

Gözyaşları kirpiklerini ıslattı. Onunla tanışmış olmak, istediği şeyi görmek ama ona asla sahip olamamak çok zalimce görünüyordu. Yine de bu uygun bir şeydi, değil mi? Hayatını hep ulaşamayacağı şeylerle yaşamıştı. Önce onlarca yılını ikizini arayarak geçirmiş, Zsadist'in dünyada hayatta olduğunu hissetmiş ama onu kurtaramamıştı. Sonra kardeşini serbest bırakmış, ancak erkeğin hâlâ elinin altında olmadığını fark etmişti. Z'nin Sahibesi'nden kaçışlarını takip eden yüzyıl, her zaman Z'nin kendini kaybetmesini beklediği, kardeşi bunu yaptığında araya girdiği ve bir sonraki dram turunun ne zaman başlayacağından endişe ettiği farklı bir cehennemdi.

Sonra Bella geldi ve ikisi de ona aşık oldu.

Bella eski işkencenin yeni bir kılığa bürünmüş haliydi, değil mi? Çünkü onunki özlemin, dışarıdan içeriye bakmanın, ateşi görmenin ama ısınmak için ona yeterince yaklaşamamanın kaderiydi.

"Bir daha dönecek misin?" diye

sordu. "Bilmiyorum."

Fırça durakladı. "Belki ondan hoşlanırsın."

"Belki. Henüz durma. Lütfen... Henüz değil."

Fırça darbelerine devam ederken Phury gözlerini ovuşturdu. Bu sessiz zaman onların vedasıydı ve o da bunu biliyordu. O da ağlıyordu. Havadaki taze, yağmurlu kokuyu alabiliyordu.

Onunla aynı sebepten ağlamaması dışında. Ona ve geleceğine acıdığı için ağlıyordu, onu sevdiği ve onu bir daha asla göremeyeceği düşüncesiyle kalbi parçalandığı için değil. Onu özleyecekti, evet. Onun için endişelenecekti, elbette. Ama onu özlemeyecekti. Zaten hiç özlemedi.

Ve tüm bunlar zincirlerini kırmalı ve hercai rutinini kesmesini sağlamalıydı, ama yapamadı. Üzüntüsüyle boğulmuştu.

Elbette Zsadist'i Öteki Tarafta görecekti. Ama o... onun kendisini görmeye geleceğini hayal bile edemiyordu. Ve bu gerçekten de

Primale olacağı ve ikizinin *shellanı* olsa bile dışarıdan bir dişiyle özel görüşmeler yapması doğru görünmeyeceği için bu uygun olurdu. Seçilmişlerine karşı eylemde, düşüncede ve görünüşte tek eşlilik Primale'nin taahhüdüydü.

Sonra kafasına dank etti. Bebek. Onun ve Z'nin gençliğini asla göremeyecekti. Belki resimler dışında.

Fırça saçlarının altına girdi ve ensesinden yukarı çıktı. Gözlerini kapatarak kendini başındaki ritmik çekme ve bırakma hareketine bıraktı.

"Aşık olmanı istiyorum," dedi.

Aşık oldum. "Her şey yolunda."

Durdu ve onun önüne geçti. "Birini gerçekten sevmeni istiyorum. Beni sevdiğini sandığın gibi değil."

Kaşlarını çattı. "Alınma ama. Ama benim ne yaptığımı bilemezsin-" "Phury, gerçekten sevmiyorsun-"

Ayağa kalktı ve onunla göz göze geldi. "Lütfen bana saygı gösterin ve duygularımı benden daha iyi bildiğinizi varsaymayın."

"Hiç bir kadınla birlikte olmadın."

"Dün gece birlikteydim."

Bu onu bir an için susturdu. Sonra dedi ki, "Kulüpte olmaz. Lütfen, olmaz-"

"Arka taraftaki bir tuvalette. O da iyiydi. Yine de o bir profesyoneldi." Tamam, şimdi de götlük yapıyordu.

"Phury...hayır."

"Fırçamı geri alabilir miyim? Sanırım saçım artık iyi."

"Phury-"

"Fırça. Lütfen."

Bir asır kadar uzun bir sürenin ardından, elindeki şeyi ona doğru uzattı. Adam uzanıp onu aldığı anda, ahşap sapla sadece bir nefes için birbirlerine bağlandılar ve sonra kadın elini bıraktı.

"Sen bundan daha iyisini hak ediyorsun," diye fısıldadı. "Sen bundan daha iyisin." "Hayır, değilim." Oh, adamım, onun kalbi kırık halinden uzaklaşmalıydı ifade. "Merhametinin beni bir prene dönüştürmesine izin verme, Bella." "Bu kendine zarar veren bir şey. Hepsi."

"Pek sayılmaz." Büroya gitti, esrarlı sigarasını aldı ve bir nefes çekti. "Bunu istiyorum."

"Öyle mi? Bu yüzden mi bütün öğleden sonra kırmızı sigara yakıp durdun? Bütün malikane kokuyor."

"Sigara içiyorum çünkü ben bir bağımlıyım. Ben dün gece halka açık bir yerde bir fahişeye birlikte olan, özgür iradeli bir uyuşturucu bağımlısıyım Bella. Beni kınamalısın, bana acımamalısın."

Başını iki yana salladı. "Benim önümde kendini çirkin göstermeye çalışma. İşe yaramaz. Sen değerli bir erkeksin-"

"Tanrı aşkına-"

"-Kardeşleri için çok fedakârlık yaptı. Muhtemelen çok fazla."

"Bella, kes şunu."

"İkizini kurtarmak için bacağından vazgeçen bir erkek. Irkı için cesurca savaşan. Kardeşinin mutluluğu için kendi geleceğinden vazgeçen biri. Bundan daha asil bir şey olamaz." Ona bakarken gözleri kaya gibi sağlamdı. "Bana kim olduğunu söyleme. Ben seni senin kendini gördüğünden daha net görüyorum."

Kendini tekrar şifonyerin önünde bulana kadar odanın içinde volta attı. Öteki Taraf'ta ayna olmadığını umuyordu. Yansımasından nefret ederdi. Hep nefret etmişti.

"Phury-"

"Git," dedi kısık sesle. "Lütfen git." Gitmeyince arkasını döndü. "Tanrı aşkına, beni senin önünde yıkma. Şu anda gururuma ihtiyacım var. Beni ayakta tutan tek şey o."

Bir elini ağzına götürdü ve hızla gözlerini kırptırdı. Sonra kendini toparladı ve Eski Dilde konuştu. "*Şansın açık olsun, Ahgony'nin oğlu Phury. Ayakların düz bir yolu takip etsin ve gece omuzlarına hafifçe düşsün.*"

Eğildi. "*Sana gelince, Bella, kanlı kardeşim Zsadist'in sevgili nalla'sı.*"

Kapı arkasından kapandığında Phury yatağa uzandı ve esrarı dudaklarına götürdü. Kardeşlik yerleşkeye taşındığından beri kaldığı odaya bakarken, buranın onun evi olmadığını fark etti. Sadece bir misafir odasıydı... lüks, isimsiz bir misafir odası... dört duvarda güzel yağlı boya tablolar, iyi bir halı ve bir kadının balo elbisesi kadar gür perdeler.

Bir eve sahip olmak güzel olurdu.

Onun hiç olmadı. Zsadist bebekken kaçırıldıktan sonra, *mahmenleri* kendini yeraltına kapatmış ve babaları Z'yi kaçıran bakıcının peşine düşmüştü. Phury büyürken, evin hareketli, nefes alıp veren gölgeleri arasında yaşamıştı. Herkes, hatta

doggen, sadece hayatın hareketlerini yaşıyordu. Hiç kahkaha yoktu. Mutluluk yoktu. Tören takvimi yoktu.

Sarılmak yok.

Phury sessiz kalmayı ve yolundan çekilmeyi öğrenmişti. Ne de olsa yapabileceği en nazik şey buydu. Kaybedilenlerin bir kopyası, herkesin aklında olan kalp kırıklığının bir hatırlatıcısı olmuştu. Yüzünü gizlemek için şapka takmaya başladı ve daha küçük, daha az fark edilir olmak için kendi içine doğru kıvrılarak, ayaklarını sürüyerek yürüdü.

Geçiş sürecini tamamlar tamamlamaz ikizini bulmak için yola çıkmıştı. Kimse ona el sallamamıştı. Vedalaşan olmamıştı. Z'nin ortadan kaybolması ev halkının birini özleme kapasitesinin tamamını tüketmişti, bu yüzden Phury için geriye hiçbir şey kalmamıştı.

Aslında bu iyi olmuştu. Her şeyi kolaylaştırdı.

Yaklaşık on yıl sonra uzak bir kuzeninden annesinin uykusunda öldüğünü öğrenmişti. Hemen eve dönmüştü ama cenazeyi onsuz kaldırmışlardı. Babası yaklaşık sekiz yıl sonra ölmüştü. Phury o cenazeye katılmış ve son gecesini aile evinde geçirmişti. Daha sonra mülk satılmış, *doggen* dağılmış ve sanki ailesi hiç olmamış gibi olmuştu.

Şu anki köksüzlüğü yeni değildi. Çocukken bilincine vardığı ilk andan beri bunu hissediyordu. O her zaman bir gezgindi ve Öteki Taraf ona bir üs vermeyecekti. Orada bir yuva kuramazdı çünkü ikizi olmadan bir yuvası olamazdı. Ya da kardeşleri. Ya da-

Durdu. Bella'yı düşünmesine izin vermedi.

Ayağa kalkıp protezinin ağırlığını taşıdığını hissettiğinde, kendisi gibi bir göçebenin bir uzvunun eksik olmasının ironik olduğunu düşündü.

Elindeki esrarı söndürüp birkaç tanesini cebine attı ve durup arkasını döndüğünde neredeyse kapıdan çıkmak üzereydi. Dört adımda gömme dolabına ulaştı, üç kilit tıkırtısıyla metal kapı açıldı, iki el içeri uzandı. Siyah bir hançer çıktı.

Silahını avuçladı, mükemmel dengesini ve sadece kendi özelliklerine uyan hassas tutuşunu hissetti. Vishous bunu onun için yapmıştı... ne kadar zaman önce? Yetmiş beş yıl... evet, bu yaz Kardeşliğe katılmasının üzerinden yetmiş beş yıl geçmiş olacaktı.

Işığın altında bıçağı inceledi. Yetmiş beş yıl boyunca *küçükleri* öldürmüştü ama bıçakta tek bir çizik bile yoktu. Kullandığı diğer bıçağı çıkardı. Aynı fark. V usta bir zanaatkârdı.

Silahlara bakarken, ağırlıklarını hissederken, Vishous'un bu akşam erken saatlerde yatak odasının kapısında durduğunu ve Kâtip Bakire'nin Primales'in değiştirilmesine izin vereceğini açıkladığını hayal etti. Buz gibi kardeşinin gözlerinde hayat vardı. Yaşam, umut ve parlayan bir amaç.

Phury hançerlerden birini belindeki saten kemere soktu ve diğerini kasaya geri koydu. Sonra omurgasındaki çelikle kapıya doğru yürüdü.

Odasından çıkarken, aşkın uğruna fedakârlık yapmaya değer olduğunu düşündü. Senin olmasa bile.

O anda Vishous, Jane'in dairesinin karşısındaki sokağın uzak tarafında cisimlendi. Evin içinde hiç ışık yanmıyordu ve içeri girmek için can atıyordu ama gölgelerde kaldı.

Lanet olsun, kafası allak bullak olmuştu. Phury yüzünden kendini suçlu hissediyordu. Jane'in söyleyeceklerinden ölesiye korkuyordu. Bir insanla geleceğini nasıl idare edeceği konusunda endişeliydi. Hatta türünün geri kalanı için erkeklik yapmak zorunda kalan o zavallı Seçilmiş için bile endişeleniyordu.

Saatini kontrol etti. Saat sekiz. Jane'in yakında evde olacağını hayal etmeliydi-

Jane'in evinin yanındaki dairenin garaj kapısı bir vınlama sesiyle açıldı ve bir minibüsün gerçek bir esnemesi geri çekildi. K dönüşünün sonuna geldiğinde frenleri biraz gıcırdadı, sonra sürücü ileri vitese taktı.

V kaşlarını çatı, içgüdüleri görünürde hiçbir neden yokken harekete geçti. Havayı kokladı ama aracın rüzgârındaydı ve bir koku alamadı.

Harika, demek o da paranoyaktı - ki bu, ortam kaygısı ve son zamanlarda ortaya çıkan narsistik davranışlarıyla birlikte, bu gece *DSM-IV*'ün çoğunu kapsadığı anlamına geliyordu.

Sırf meraktan saatini tekrar kontrol etti. İki dakika sonra.
Harika.

Cep telefonu çaldığında rahatlayarak açtı, çünkü biraz zaman geçirmek istiyordu. "Sen olduğuna sevindim, polis."

Butch'un sesi kapalıydı. "Onun evinde misin?"

"Evet, ama o değil. Ne yapıyor?"

"Bilgisayarlarınızla ilgili bir sorun var." "Nasıl yani?"
"Hastanede bıraktığınız izleyicilerden biri tetiklendi.
Birisi Michael Klosnick'in tıbbi dosyasına girmiş."
"Önemli bir şey değil."
"Cerrahi şefiydi. Manello."
Adamım, V bu adamın adından nefret ediyordu. "Ve?"
"Bugün kendi bilgisayarında senin kalbinin resimlerini aradı. Phury'nin
biz seni tahliye ederken bozduğu dosyayı arıyordu, şüphesiz."
"İlginç." V adamın dikkatini neyin çektiğini merak etti... üzerinde
tarih/saat olan bir fotoğraf çıktısı olabilir miydi? Hastayla ilgili bir not
olmasa bile, Manello denen adam muhtemelen ameliyathaneye kadar izini
sürebilecek ve Jane'in masasında kimin olduğunu bulabilecek kadar zekiydi.
Bir açıdan bu bir BFD değildi, çünkü tıbbi kayıtlar Michael Klosnick'in
ameliyattan sonra AMA'dan ayrıldığını gösteriyordu. Ama yine de...
"Sanırım iyi doktoru ziyaret etmeliyim."
"Evet, sanırım bunu dışarıdan temin etmek isteyebiliriz. Neden benim
halletmeme izin vermiyorsunuz?"
"Çünkü anıların nasıl silineceğini bilmiyorsun, değil mi?"
Bir duraklama oldu. "Siktir git. Ama iyi noktaya değindin."
"Adam şu anda giriş yaptı
mı?" "Evet, ofisinde."
Mesai saatleri dışında bile olsa halka açık bir yerde yüzleşmek berbat
bir şeydi ama doktorun başka nelere bulaşacağını ancak Tanrı bilirdi.
Kahretsin, diye düşündü V. Bakın Jane'e ne teklif edecekti: Sırlar.
Yalanlar. Tehlike. O bencil, bencil bir piçti ve daha da kötüsü, sırf kendi
hayatını mahvedebilmek için Phury'nin hayatını mahvediyordu.
Bir araba caddeye döndü ve ışığın altına girdiğinde onun Audi olduğunu
gördü.
"Siktir," dedi.
"Eve geldi, ha?"
"Manello ile ben ilgilenirim. Daha sonra."
Telefonu kapatırken, bunu ona yapabileceğinden emin değildi. Eğer
şimdi giderse, Phury Primale yeminini etmeden önce Öteki Taraf'a gitmek
için hâlâ zamanı olacaktı.
Kahretsin.

Bölüm Kırkbir

Jane garajına geri döndü, Audi'yi park etti ve motor çalışır halde öylece oturdu. Yanındaki yolcu koltuğunda Manello'yla birlikte gizlice girdikleri tomografinin sonuçları duruyordu. Her şey temizdi. Tümör, anevrizma ya da herhangi bir hastalık belirtisi yoktu.

Kendini rahatlamış hissetmesi gerekirdi ama düşünce süreçleri yavaş ve hantal kaldığı için açıklama eksikliği onu rahatsız etti. Sanki sinir yolları kafasının içinde bir tür engelin etrafında çalışmak zorundaymış gibiydi. Ve göğsü hâlâ çok acıyordu-

Bir adam farların hüzmesine doğru adım attı... siyah saçlı, keçi sakallı ve derili kocaman bir adam. Arkasındaki manzara bulanıktı, sanki bir sisin içinden çıkmış gibiydi.

Jane hemen gözyaşlarına boğuldu.

Bu adam... bu hayalet... onun gölgesiydi, zihnindeki şeydi, bildiği ama tanıyamadığı, yasını tuttuğu ama anlam veremediği o musallat varlıktı. Her şey anlamlıydı-

Bir sonraki nefesinde ağırlık şakaklarına doğru ilerledi, korkunç bir ezici yükü.

Ama içinden geçip gitmek yerine dağıldı, süzülüp gitti, arkasında bir sızı bile bırakmadı. Ardından aklına görüntüler geldi, bu adamı ameliyat ettiği, kaçırıldığı ve onunla bir odada tutulduğu... birlikte oldukları... onun... aşık olduğu... sonra geride bırakıldığı görüntüler.

V.

Zihni kaygan bir gerçeklikte kendine yer bulmaya çabalarken, hafızasının saldırısı çarpıttı ve değiştirdi. Bu gerçekleşiyor olamazdı. Geri dönmüş olamazdı. Geri gelmiyordu.

Rüya görüyor olmalı.

"Jane," dedi sevgilisinin hayali. *Tanrım...* Sesi her zamanki gibiydi, derin ve güzeldi, şarap rengi ipek gibi kulağına kayıyordu. "Jane..."

Kontağı karıştırarak ışıkları kapattı ve Audi'den indi.

Hava ıslak yanaklarına soğuk geliyordu ve "Sen gerçek misin?" derken kalbi çarpıyordu.

"Evet."

"Nereden bilebilirim ki?" Sesi çatallaştı ve şakaklarına dokundu. "Artık hiçbir şey bilmiyorum. Artık... doğru düşünemiyorum."

"Jane..." diye nefes aldı. "Çok üzgünüm-"

"Kafam yerinde değil."

"Bu benim hatam. Hepsi benim hatam." Gururlu yüzündeki gerginlik ve keder, şaşkınlığını delerek ona dayanabileceği bir zemin sundu.

Derin bir nefes aldı ve *A Beautiful Mind* filminin sonlarına doğru Russell Crowe'u düşündü. Kendini toparlayarak V gibi görünen adama doğru yürüdü, iki parmağını omzuna koydu ve itti.

Taş gibi sağlandı. Ve aynı kokuyordu... koyu baharatlar. Ve gözleri -o parlak elmas gözleri- her zaman olduğu gibi parlıyordu.

"Temelli gittiğini sanıyordum," diye fısıldadı. "Neden..."

Bu noktada tek umudu neler olduğunu ve adamın neden geri döndüğünü anlamaktı.

"Çiftleşmeyeceğim."

Nefesi kesildi. "Sen değil misin?"

Başını iki yana salladı. "Bunu yapamam. Senden başka kimseyle birlikte olamam. Beni istiyor musun bilmiyorum-"

Başka bir bilinçli düşünceye sahip olmadan önce, ayağa fırladı ve türlerin ve koşulların engellerini umursamadan ona yapıştı. Sadece ona ihtiyacı vardı. Gerisi daha sonra çözülecek bir konuşmaydı.

"Tabii ki seni istiyorum," dedi kulağının dibinde. "Seni seviyorum."

Boğuk bir sesle bir şeyler söyledi ve kollarıyla onu kendine çekti. Onu çok sıkı sıkı tuttuğu için nefes alamadığını fark ettiğinde, "Evet, bu gerçekten oydu" diye düşündü. Ve bu sefer gitmesine izin vermeyecekti.

Teşekkür ederim. Tanrım.

Jane'i yerden kaldırırken Vishous tamamen mutluydu. Tüm el ve ayak parmaklarına sahip olmanın eline su dökemeyeceği bir şekilde tamamlanmıştı. Bir zafer çılgılığı atarak onu dairesine taşıdı, sadece garaj kapısını indirmek için durakladı.

"Delirdiğimi sandım," dedi adam onu tezgâhın üzerine oturturken.
"Gerçekten de öyle."

Bağlanmış erkek olduğu için onun içine girmek için can atıyordu ama temel dürtülerini bastırdı. Tanrı aşkına, onlara biraz konuşmaları için zaman vermeliydi.

Gerçekten mi?

Kahretsin, onu istiyordu.

"Özür dilerim Jane, tüm bunları silmek zorunda kaldığım için özür dilerim, gerçekten. Cehennem gibi kafa karıştırıcı olduğunu hayal edebiliyorum. Korkutucu da."

Elleri sanki hâlâ V'nin gerçek olup olmadığı üzerinde çalışıyormuş gibi yüzüne gitti. "Evliliklerden nasıl çıktın?"

"Kardeşlerimden biri benim yerimi aldı." Parmakları yanaklarında, burnunda, çenesinde ve şakaklarında gezinirken V gözlerini kapattı.

"Öyle mi?"

"Phury, senin ilgilendiğin kişi, bunu yapan kişi. Bunu ona nasıl telafi edeceğimi bilmiyorum." İçindeki bağlanmış erkek bir anda ön lobunu yere indirdi, iyi davranışları ve sağduyuyu ezip geçti. "Dinle Jane, benimle yaşamamı istiyorum. Seni yanımda istiyorum."

Gülümsemesi sesinde parlıyordu. "Muhtemelen seni çıldırtırdım."

"Mümkün değil." Parmağının ucu adamın alt kısmının üzerinden geçerken adamın ağzı açıldı.

du

da "Peki, deneyebiliriz."

k. Ona baktı. "Mesele şu ki, eğer benimle kalırsan

Bu dünyadan. İşinizi bırakmak zorunda kalırsınız. Evet, bu ya hep ya hiç türünden bir anlaşma."

"Oh..." Kaşlarını çatı. "Ben, ah, emin değilim-"

"Biliyorum. Bunu senden gerçekten isteyemem ve gerçek şu ki, hayatını durdurmanı istemiyorum." Ve bu Tanrı'nın dürüst gerçeği. Bağlanmış erkek olayına rağmen. "O yüzden bunu gün be gün çözeceğiz. Ben sana gelirim ya da başka bir yer satın alırız, uzak bir yerde, boş günlerimizi geçirebileceğimiz bir yer. Bir yolunu buluruz." Mutfağın etrafına bakındı. "Yine de burayı kablolarla donatmak isteyeceğim. Güvenli hale getirmek. İzleyin."

"Tamam." Ceketini omuz silkerek çıkardı. "Ne yapman gerekiyorsa yap."

Mm... Yapmaktan bahsetmişken. Gözleri onun önlüğüne kaydı. Ve tek görebildiği onun çıplak olduğuydu.

"V," dedi alçak bir sesle. "Neye bakıyorsun?" "Benim dişime."

Yumuşak bir şekilde güldü. "Aklında bir şey mi var?"

"Belki."

"Acaba ne olabilir?" Kızdan yayılan nemli uyarılma kokusu, sanki çıplakmış ve önünde yayılıyormuş gibi emin olma ihtiyacını tetikledi.

Kadının elini tuttu ve bacaklarının arasına koydu. "Tahmin et."

"Oh...evet...yine o."

"Her zaman."

Yumuşak bir hamleyle dişlerini bir tıslamayla gösterdi, önlüğünün yakasını ısırdı ve kumaşı tam ortasından yırttı. Sütyeni pamuklu ve beyazdı ve lanet olası küçük kalbine şükürler olsun ki önden bir kopçası vardı. Kopçayı kurtardı, meme uçlarından birine yapıştı ve onu tezgâhtan aşağı sürükledi.

Üst kattaki yatak odasına yapılan yolculuk ilginçti, birçok duraksamayla birlikte adam onu yatağına yatırdığında çıplaktı. Derisinden ve gömleğinden kurtulması bir anlık bir işti ve ona bindiğinde ağzı açıktı, dişleri tamamen uzamıştı.

Ona gülümsedi. "Susadın mı?"

"Evet."

Çenesini zarif bir şekilde eğerek boğazına erişmesine izin verdi ve bir hırıltıyla kalçalarının arasından ve boynundan olmak üzere iki şekilde içine girdi. Adam onu sertçe kavrarken, kadın kısa tırnaklarıyla sırtını çizdi ve bacaklarını adamın kalçalarına doladı.

Seksin bitmesi iki saat kadar sürmüştü ve adam karanlıkta onun yanında, doymuş ve huzur içinde yatarken, sahip olduğu nimetleri saydı ve biraz güldü.

"Ne?" diye sordu.

"Tüm geleceği görmeme rağmen, bunu asla tahmin edemezdim."

"Hayır mı?"

"Bu... bu umut etmek için çok fazla olurdu." Onun şakağını öptü, gözlerini kapattı ve uykuya dalmaya başlamasına izin verdi.

Ama bu gerçekleşmeyecekti. Dinlenmeye giderken üzerinden siyah bir gölge geçti, psişik kablolarını tetikledi, korku ve panikle dolmasına yol açtı. Kendi kendine korktuğunu söyledi çünkü sevdiğin kişiyle birlikte olma şansını kıl payı kaçırdığında sakinleşmek biraz zaman alıyordu.

Açıklama tutmadı. Bunun başka bir şey olduğunu biliyordu... düşünmek için çok korkunç bir şey, posta kutusunda bir bomba.

Kaderin onlarla işinin henüz bitmemiş olmasından korkuyordu. "İyi misin?" Jane söyledi. "Titriyorsun."

"Ben iyiyim." Ona daha da yaklaştı. "Sen yanımda olduğun sürece, ben iyiyim."

Bölüm Kırk İki

Diğer Taraf'ta Phury, yanında Z ve Wrath olduğu halde yamaçtan amfiteyatroya indi. Kâtip Bakire ve Direktör sahnenin ortasında bekliyordu, ikisi de siyahlar içindeydi. Directrix pek heyecanlı görünmüyordu, gözleri kısık, dudakları düz, elleri boynundan sarkan bir madalyonun üzerinde sıkıydı. Kâtip Bakire'yi okumak mümkün değildi. Yüzü cüppesinin altında gizliydi ama görünseydi bile Phury onun ne düşündüğünü anlayabileceğinden şüpheliydi.

Altın tahtın önünde durdu ama oturmadı. Muhtemelen iyi bir fikir olabilirdi. Sanki yüzüyormuş gibi hissediyordu, vücudu sürükleniyordu, yürümüyordu, başı omuzlarından başka bir yerdeydi. İçine çektiği balya balya kırmızı dumandan olabilir diye düşündü. Ya da üç düzineden fazla kadınla evlendiği gerçeğinden.

Canım. Tanrım.

"Gazap oğlu Gazap," diye seslendi Kâtip Bakire. "Öne çık ve beni selamla."

Wrath sahnenin kenarına kadar yürüdü ve diz çöktü. "Ekselansları."

"Bana sormak istediğin bir şey var. İfade etmen şartıyla şimdi yap. doğru bir şekilde."

"Eğer gücendirmeyecekse, Phury'nin de savaşıma konusunda Vishous'a sağlanan düzenlemelere tabi olmasını rica ediyorum. Savaşçılara ihtiyacımız var."

"Şimdilik bu izni verme eğilimindeyim. Orada yaşayacak-"

Phury sert bir "Hayır" ile araya girdi. Herkes ona doğru dönerken, "Ben burada kalacağım. Savaşacağım ama burada kalacağım." Kabalığını telafi etmek için küçük bir selam verdi. "Eğer kırıcı olmayacaksa."

Zsadir'in ağzı açıldı, yara bere içindeki yüzünde bir sürü "ne halt ediyorsun" düşüncesi vardı ama Kâtip Bakire'nin kısa kahkahası onu susturdu. "Öyle olsun. Seçilmişler de benim gibi bunu tercih ederdi. Şimdi kalk, Gazap oğlu Gazap ve başlayalım."

Kral tam boyuna geldiğinde, Kâtip Bakire başlığını kaldırdı. "Ahgony oğlu Phury, senden Primale rolünü kabul etmeni rica ediyorum. Yap

razı mısınız?"

"Evet."

"Kürsüye çıkın ve önümde diz çökün."

Yürürken ve kısa bir merdiveni çıkarken ayaklarını hissetmedi, Kâtip Bakire'nin önüne inerken dizlerindeki mermeri hissetmedi. Kızın eli başına indiğinde titremedi, düşünmedi, gözünü kırpmadı. Kendisini bir arabanın yolcu koltuğunda, hız ve varış noktası konusunda şoförün kaprislerine maruz kalmış gibi hissetti. Teslim olmak sadece uygun bir davranıştı.

Garip, çünkü bunu o seçmişti, değil mi? Gönüllü olmuştu. Evet, ama bu kararın onu nereye götüreceğini sadece Tanrı biliyordu.

Kâtip Bakire'nin eğilmiş halinin üzerinde söylediği sözler Eski Dil'in yankılarını taşıyordu ama ne dediğini tam olarak anlayamıyordu.

"Kalkın ve gözlerinizi kaldırın," dedi Kâtip Bakire ayinin sonunda. "Üzerinde hakimiyet kurduğun, bedenlerine hem hükmedeceğin hem de hizmet edeceğin eşlerinle birlikte ol."

Ayağa kalktığında perdenin açıldığını ve tüm Seçilmişlerin sıraya dizildiğini gördü; kan kırmızısı cüppeleri beyazlar arasında yakut gibi parlıyordu. Hep birlikte önünde eğildiler.

Lanet olsun... Gitmiş ve yapmıştı.

Birden Z sahneye fırladı ve onun kolunu tuttu. Ne- Oh, doğru. Yana doğru yatıyordu. Muhtemelen devrilirdi. Ve bu kötü görünmez miydi?

Kâtip Bakire'nin sesi yankılandı ve gücüyle geri tepti. "Ve böylece tamamlandı." Hayalet elini kaldırdı ve tepedeki bir tapınağı işaret etti. "Şimdi odaya ilerleyin ve bir erkeğin yaptığı gibi bütünün arasından ilkini alın."

Zsadist'in eli kolunu ısırdı. "Tanrım... kardeşim-" "Kes şunu," diye tısladı Phury. "Her şey yoluna girecek."

İkizinden ayrıldı, Kâtip Bakire ve Gazap'ın önünde eğildi, sonra yalpalayarak merdivenlerden indi ve tepeye doğru yürümeye başladı. Ayaklarının altındaki çimenler yumuşaktı ve Öteki Taraf'ın tuhaf, ortam ışığı onu çevreliyordu. İkisi de onu rahatlatmamıştı. Seçilmişlerin gözlerini sırtında hissedebiliyordu ve açlıkları kırmızı dumanlı puslu havasında bile onu üşütüyordu.

Tepenin üstündeki tapınak Roma çizgileri taşıyordu, beyaz sütunları ve yüksek bir çatı katı vardı. Büyük çift kapısının üzerinde iki altın düğüm vardı.

düğmeler. Sağdakini çevirdi, itti ve içeri girdi.

Havadaki kokudan vücudu anında sertleşti, yasemin ve tatlı, dumanlı tütsünün baş döndürücü karışımı onu baştan çıkardı, onu seksileştirdi. Olması gerektiği gibi. İleride beyaz bir perde asılıydı ve yüzlerce mumdan geliyor olması gereken titrek ışıltı, kıvrımdan içeri sızıyordu.

Perdeyi kenara çekti. Ve ereksiyonunun bir kısmını kaybederek geri çekildi.

Çiftleşeceği Seçilmiş, üzerinde bir yatak minderi bulunan mermer bir platformun üzerine uzanmış, tavandan düşen bir perde boğazında birikerek yüzünün görünmesini engellemişti. Bacakları açılmış ve beyaz saten kurdelelerle bağlanmıştı, kolları da aynı şekilde. Çıplak vücudunu incecik bir kılıf örtüyordu.

Törenin temeli apaçık ortadaydı. Kadın kurban kabıydı, diğerlerinin isimsiz bir temsilcisiydi. Adam şarabın sahibiydi, onun bedenini dolduracak olan kişiydi. Ve kesinlikle affedilemez olmasına rağmen, bir an için tek düşünebildiği onu almaktı.

Benim, diye düşündü. Yasalar, gelenekler ve tüm açıklığıyla, hançerleri ne kadar onunsa, kafasından çıkan saçlar ne kadar onunsa, o da oydu. Ve onun içine girmek istiyordu. Onun içine girmek istiyordu. Ama bu olmayacaktı. İçgüdülerini bastıran namuslu yanı, onları yerle bir etti: Tamamen dehşete düşmüştü, sanki dudağını ısırarak sesini gizlemeye çalışıyormuş gibi sessizce ağlıyordu, öyle titriyordu ki

Uzuvları korkunun korkunç metronomlarıydı. "Rahat ol," dedi yumuşak bir sesle.

Sarsıldı. Sonra titreme eskisinden daha kötü bir şekilde geri geldi.

Bir anda çok sinirlendi. Bu zavallı dişinin bir hayvan gibi kullanılması dehşet vericiydi ve her ne kadar kendisi de benzer şekilde kullanılıyor olsa da, kendisini buraya koymak onun özgür seçimiydi: Her iki seferde de nasıl bağlandığı göz önüne alındığında, bunun kadın için doğru olup olmadığı konusunda ciddi şüpheleri vardı.

Phury uzandı, yüzünü gizleyen perdeyi yakaladı ve yırtarak indirdi-

Vay anasını. Kadının hıçkırıkları dudağını ısırmasıyla bastırılmıyordu; ağzı tıkanmış ve alnından yatağa bağlanmıştı. Gözyaşları lekeli, kırmızı yüzünü çiziyor ve boynundaki kaslar sert bir şekilde ortaya çıkıyordu - ses çıkaramasa da çığlık atıyordu, gözleri dehşetle şişiyordu.

Ağızındakine yöneldi, kravatı gevşetip çıkardı. "Kolay gelsin...."

Nefes nefese kalmıştı, görünüşe göre konuşamıyordu ve eylemlerin kelimelerden daha yüksek sesle konuştuğu teorisinden yola çıkarak, alnındaki bağı çözdü ve uzun sarı saçlarından çözdü.

İnce kollarını serbest bıraktığında göğüslerini ve kalçalarının birleştiği yeri örttü ve bir dürtüyle yırttığı perdeyi aldı ve ayaklarındaki bağları çıkarmadan önce onu örttü. Sonra ondan bir adım geri çekildi, tapınağı boydan boya geçip uzak duvara yaslandı. Bu şekilde kendini daha güvende hissedebileceğini düşündü.

Gözlerini yere indirdiğinde sadece onu gördü: Seçilmiş solgun ve sarışındı, gözleri yeşim yeşiliydi. Yüz hatları ona porselen bebekleri düşündürdüren türdendi ve kokusu yasemine çok benziyordu. Tanrım, bu şekilde işkence görmek için fazla narindi. Bir yabancının azgınlığına katlanamayacak kadar değerliydi.

Tanrım. Ne karmaşa ama.

Phury sessizliğin sürmesine izin verdi, bir sonraki adımda ne yapacağını düşünürken onun varlığına alışmasını umuyordu.

Seks olmayacaktı, bu kesindi.

Jane *The Sound of Music*'i pek sevmezdi ama yatakta uzanıp V'nin kıyafetlerini bulmaya çalışmasını izlerken Julie Andrews'a bayılıyordu. Dostum, aşık olmak gerçekten de insanın kollarını açıp yüzünde kocaman, hüzünlü, mutlu bir sırtıyla güneşin altında dönmesini sağlıyordu. Üstelik kısa sarı saçlarıyla bunu başarabiliyordu. Yine de lederhosen'e sınır çekiyordu.

Sadece küçük bir sorun vardı.

"Bana ona zarar vermeyeceğini söyle," dedi V derisini kalçalarından yukarı çekerken. "Bana patronumun sonunda bir çift kırık bacakla kalmayacağını söyle."

"Hiç de değil." V, göğüs kaslarını sıkıca saran siyah bir gömlek çizdi. "Sadece onun iyi ve temiz olduğundan emin olacağım ve o resmimin buzlu olduğundan emin olacağım."

"Nasıl gittiğini bana bildirecek misin?"

Kaşlarının altından ona baktı, yüzünde küçük şeytani bir gülümseme vardı. "Aşık çocuk konusunda bana güvenmiyor musun?"

"Seni fırlatabildiğim kadar uzağa değil."

"Akıllı kadın." V geldi ve yatağın kenarına oturdu, elmas gözleri hâlâ seks yüzünden parlıyordu. "Söz konusu sen olduğunda, o cerrahın dikkat etmesi gerekiyor."

Manny'nin eldivenli eline yaklaşmasından nefret ettiğini bildiği için onun çıplak elini tuttu. "Manny benimle nerede duracağını biliyor."

"Öyle mi?"

"Ona söyledim. Hafta sonundan hemen sonra. Seni hatırlayamasam da, kendimi... yanlış hissettim."

V eğildi ve onu öptü. "Onu bıraktıktan sonra geri geleceğim, tamam mı? Böylece gözlerimin içine bakabilirsin ve adamın hâlâ nefes aldığını bilirsin. Ve dinle, burada gerçekçi olmak istiyorum. Bu öğleden sonra Fritz'i bazı malzemelerle göndermek istiyorum, böylece burayı bağlayabilirim. Fazladan bir garaj kapısı açıcınız var mı?"

"Evet, mutfakta. Telefonun altındaki çekmece."

"Güzel. Ben alıyorum." Parmağını kızın boynunda gezdirdi ve en yeni ısırık izini daire içine aldı. "Her gece eve döndüğünde burada olacağım. Her sabah erkenden yerleşkeye dönmek zorunda kalmadan önce burada olacağım. İzinli olduğum her gece burada olacağım. Ne zaman ve nerede olursa olsun zaman çalacağız ve birlikte olmadığımız zamanlarda telefonla iletişim halinde kalacağız."

Tıpkı normal bir ilişki gibi, diye düşündü ve olayların sıradan bir tarafı olduğu fikri güzeldi. Bu ikisini büyük bir paranormal üst yapıdan çıkarıp gerçekliğin zeminine oturtuyordu: Onlar kendilerini adamış ve bir ilişki için çalışmaya hazır iki insandı. Bu da aşık olduğunuz kişiden isteyebileceğiniz tek şeydi.

"Tam adın ne?" diye mırıldandı. "Seni sadece V olarak tanıdığımı fark ettim."

"Vishous."

Jane'in eli onunkini sıktı. "Affedersiniz?"

"Vishous. Evet, senin için garip olduğunu biliyorum-" "Bekle, bekle, bekle-nasıl heceliyorsun?"

"V-i-s-h-o-u-s." "Güzel..."

Tanrım."

"Ne?"

Boğazını temizledi. "Ah, uzun, çok uzun zaman önce - bir ömür önce - kız kardeşimle çocukluğumun yatak odasında oturuyorduk. Aramızda bir Ouija tahtası vardı ve ona sorular soruyorduk." Başını kaldırıp ona baktı. "Sen benim cevabımdın."

"Hangi soruya?"

"Kim... Tanrım, evleneceğim kişi."

V güzel ve yavaşça gülümsedi, bir erkeğin kendini oldukça tatmin olmuş hissettiğinde yaptığı gibi. "O zaman benimle evlenmek ister misin?"

Güldü. "Evet, tabii. Hadi bana beyaz bir elbise giydirelim ve sunak şeyini yapalım-"

Yüzündeki alaycı ifade kayboldu. "Ben ciddiymim." "Oh... Tanrım."

"Bunun bir evet olduğunu sanmıyorum."

Jane kendini ayağa kaldırdı. "Ben... Ben evleneceğimi hiç düşünmemiştim."

Yüzünü buruşturdu. "Evet, tamam, tam olarak istediğim cevap bu değildi. -"

"Hayır... Yani, sadece bu kadar kolay hissettirmesine şaşırdım." "Kolay mı?"

"Karın olma fikri."

Gülümsemeye başladı ama sonra ifadesini kaybetti. "Bunu yapabiliriz ama bu resmi bir tören olmayacak." "Sizden biri olmadığım için mi?"

"Çünkü Kâtip Bakire benden nefret ediyor, bu yüzden ona herhangi bir sunum yapılamaz. Ama geri kalanını yapabiliriz." Şimdi keskin bir şekilde sırtıyordu. "Özellikle de oyma işini."

"Oyma mı?"

"Senin adın. Sırtım. Sabırsızlanıyorum."

Jane nefesinin altında ıslık çaldı. "Bunu ben mi yapacağım?" Bir kahkaha attı. "Hayır!"

"Hadi ama. Ben bir cerrahım, bıçaklarla aram iyidir."

"Kardeşlerim yapacak-aslında, sanırım sen de bir mektup yazabilirsin. Mmm, bu beni sertleştiriyor." Onu öptü. "Dostum, sen tam benim tarzımda bir kızsın."

"Kesilmek zorunda mıyım?"

"Tabii ki hayır. Herkes kime ait olduğumuzu bilsin diye erkeklerin üzerinde yapılıyor." "Ait olmak mı?"

"Evet. Emrinde olacağım. Efendin olacağım. Ne istersen yap. Üstesinden gelebilir misin?"

"Zaten yaptım, hatırladın mı?"

V'nin göz kapakları düştü ve bir hırıltı çıkardı. "Evet, her lanet dakika. Çatı katıma bir daha ne zaman gidebiliriz?"

"Ne zaman olduğunu söyle ve ben *de geleyim*." Ve bir dahaki sefere kendine giyecek bir deri bulabilir. "Hey, bir yüzük alabilir miyim?"

"Eğer istersen, sana kafan büyüklüğünde bir elmas alırım."

"Ah, doğru. Sanki glam'e gideceğim. Ama insanlar evli olduğumu nasıl bilecek?"

Eğildi ve kızın boğazına sokuldu. "Kokumu alıyor musun?"

"Tanrım... evet. Bayıldım."

Dudaklarını kızın çenesine değdirdi. "Kokum her yerinde. Senin içinde. Halkım eşinin kim olduğunu bu şekilde bilecek. Bu aynı zamanda bir uyarı."

"Bir uyarı mı?" diye nefes aldı, bedenini bir durgunluk kaplamıştı.

"Diğer erkeklerle. Size dokunurlarsa kimin hançerle peşlerinden geleceğini söyler."

Tamam, bu çok erotik olmamalıydı. Ama öyleydi. "Eş olayını ciddiye alıyorsun, değil mi?"

"Bağlanmış erkekler tehlikelidir." Sesi kulağında alçak bir mırıltıydı. "Dişilerimizi korumak için öldürürüz. Bu işler böyledir." Yorganı üzerinden itti, derisinin fermuarını açtı ve kalçalarını avuçlayarak ayırdı. "Ayrıca bize ait olanı işaretleriz. Seni on iki saat boyunca görmeyeceğime göre, sanırım üzerine biraz daha iz bırakacağım."

Adam kalçalarını ileri doğru savurdu ve Jane inledi. Onunla pek çok kez birlikte olmuştu ama adamın büyüklüğü her zaman şok etkisi yaratmıştı. Adamın eli saçlarından tutarak başını geriye çekti ve adam Jane'in üzerinde çalkalanırken dili ağzına girdi.

Ama sonra durdu. "Bu gece çiftleşeceğiz. Gazap başkanlık edecek. Butch ve Marissa şahitlik edecek. Sen de mi kiliseye gitmek istiyorsun?"

Gülmek zorunda kaldı. İkisi de tam bir kontrol manyağıydı, değil mi? Neyse ki bu konuda onunla kavga etmeye meyilli değildi. "Ayin olmadan da iyiyim. Aslında Tanrı'ya inanmıyorum."

"Yapmalısın."

Tırnaklarını adamın kalçalarına geçirdi ve yukarı doğru kalktı. "Şimdi teolojik bir tartışmanın zamanı değil."

"İnanmalısın, Jane."

"Dünyanın başka bir din ucubesine ihtiyacı yok."

Saçlarını geriye doğru taradı. Ereksiyonu içinde seğirirken, "İnanmak için dindar olmana gerek yok," dedi.

"Ve bir ateist olarak çok güzel bir hayat yaşayabilirsin. Güven bana." Ellerini adamın gömleğinin altında gezdirerek güçlü sırtını hissetti. "Kız kardeşimin cennette, bir bulutun üzerinde en sevdiği Fudgsicles'ı yediğini mi düşünüyorsun? Hayır. Cesedi yıllar yıllar önce gömüldü ve şimdi ondan geriye pek bir şey kalmadı. Ben ölümü gördüm. Biz öldükten sonra ne olacağını biliyorum ve bizi kurtaracak bir Tanrı yok, Vishous. Senin Kâtip Bakire'nin kim ya da ne olduğunu bilmiyorum ama o olmadığına adım gibi eminim."

Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Yanıldığını kanıtlamak hoşuma gidecek."

"Peki bunu nasıl yapacaksın? Beni Yaratıcımla tanıştırmak mı?"

"Seni o kadar iyi ve uzun süre seveceğim ki, dünyevi hiçbir şeyin bizi bir araya getiremeyeceğine ikna olacaksın."

Onun yüzüne dokundu, geleceği hayal etti ve lanet okudu. "Yaşlanacağım."

"Ben de öyle."

"Aynı oranda değil. Oh, Tanrım, V, ben-"

Onu öptü. "Bunu düşünmeyeceksin. Ayrıca... bunu yavaşlatmanın bir yolu var. Yine de bunu isteyip istemeyeceğinden emin değilim."

"Oh, Tanrım, bir düşüneyim. Um...evet, ilgileniyorum." "Ne olduğunu bilmiyorsun."

"Umurumda değil. Eğer seninle olan hayatımı uzatacaksa, yollarda ölenleri bile yerim."

Kalçaları kadının içine doğru hareket etti ve geri çekildi. "Bu benim ırkımın yasalarına aykırı." "Sapıkça mı?" Kadın tekrar ona doğru yükseldi.

"Sizin türünüz için mi? Evet."

Jane daha o bileğini ağzına götürmeden anlamıştı. Adam durakladığında, "Yap şunu," dedi.

Isırdı ve sonra ikiz delikleri Jane'in dudaklarına dayadı. Jane gözlerini kapadı ve ağzını açtı ve-

Vay anasını.

Adamın tadı Porto şarabı gibiydi ve on şişe şarap kadar sert gelmişti, ilk yudumdan sonra başı dönmeye başladı. Durmadı. Sanki adamın kanı onları bir arada tutacakmış gibi içti, vücudundaki uğultudan adamın içine pompalandığını ve vahşi hırıltı sesleri çıkardığını belli belirsiz fark etti.

Şimdi V mümkün olan her şekilde onun içindeydi: sözleriyle beyinde, uyarılmışlığıyla bedeninde, kanıyla ağzında ve kokusuyla burnundaydı. Tamamen ele geçirilmişti.

Ve haklıydı. İlahi bir şeydi.

Bölüm Kırk Üç

Beyaz perdeyi göğsüne bastırmış olan Cormia, Primale'in tapınağına şaşkınlıkla bakıyordu. Bu erkek her kimse, Bloodletter'ın oğlu Vishous değildi.

Ama kesinlikle bir savaşçıydı. Mermer duvara karşı kocaman duruyordu, tam bir devdi, omuzları üzerinde bulunduğu yatak kadar büyük görünüyordu. Cüssesi onu korkutuyordu... ta ki ellerine bakana kadar. Zarif elleri vardı. Uzun parmaklı, geniş sırtlı. Güçlü ama zarif.

O zarif eller onu özgür bırakmıştı. Ve ona başka bir şey yapmadı.

Yine de onun kendisine bağırmasını bekledi. Sonra onun bir şey söylemesini bekledi. Sonunda, onun kendisine bakmasını bekledi.

Çok güzel saçları vardı, diye düşündü sessizlikte. Omuzlarına kadar iniyordu ve dalgaları altın sarısı, koyu kırmızı ve koyu kahverengi olmak üzere pek çok renkle doluydu. Gözleri ne renkti?

Daha fazla sessizlik.

Zamanın ne kadar hızlı geçtiğinden emin değildi. Burada, Öteki Taraf'ta bile geçtiği için öyle olduğunu biliyordu. Ama bunu daha ne kadar sürdüreceklerdi? Sevgili Bakire, onun bir şey söylemesini diledi, ama belki de amaç buydu. Belki de onu bekliyordu.

"Sen kim değilsin..." Adamın bakışları yükseldiğinde sesi kesildi.

Gözleri sarıydı, ona en sevdiği mücevherleri, sitrinleri hatırlatan görkemli, sıcak bir sarı. Gerçekten de adam ona bakarken vücudunda bir sıcaklık hissediyordu.

"Beklediğin kişi değil miyim?" Oh...onun sesi. Yumuşak, alçak ve... nazik. "Sana söylemediler mi?"

Aniden, hiçbir şey söylemeden başını salladı. Korktuğu için değil.

"Koşullar değişti ve ben kardeşimin yerini aldım." Elini geniş göğsünün üzerine koydu. "Benim adım Phury."

"Phury. Bir savaşçının adı." "Evet."

"Biri gibi görünüyorsun."

İki avucunu da ona doğru uzattı. "Ama sana zarar vermeyeceğim. Sana asla zarar vermeyeceğim."

Başını yana eğdi. Hayır, yapmazdı, değil mi? Tamamen yabancıydı ve onun üç katı büyüklüğündeydi ama yine de ona zarar vermeyeceğinden hiç şüphesi yoktu.

Yine de onunla çiftleşecekti. Birlikte geçirdikleri bu zamanın amacı buydu ve ilk geldiğinde ondaki uyarılmayı hissetmişti. Ama artık tahrik olmamıştı.

Uzandı ve yüzüne dokundu. Belki de şimdi onun neye benzediğini gördüğü için devam etmek istemiyordu? Onun için çirkin miydi?

Sevgili Bakire, neden endişeleniyordu ki? Onunla çiftleşmek istemiyordu. Herhangi biriyle. Canını yakacaktı; Directrix ona bunu söylemişti. Ve bu Kardeş ne kadar güzel olursa olsun, onun için tamamen yabancı biriydi.

"Merak etme," dedi aceleyle, sanki kızın yüz ifadesini okumuş gibi. "Biz gitmiyoruz..."

Perdeyi kendine doğru çekti. "Değil miyiz?" "Hayır."

Cormia çenesini eğdi. "Ama o zaman herkes seni hayal kırıklığına uğrattığımı bilecek."

"Başarısız oldun... Tanrım, sen kimseyi başarısızlığa uğratmıyorsun." Elini saçlarının arasından geçirdi, kalın dalgalar ışığı yakalayıp parlıyordu. "Ben sadece... Evet, bu doğru gelmiyor."

"Ama benim amacım da bu. Seninle çiftleşmek ve Seçilmişleri sana bağlamak." Gözlerini hızla kırıştırdı. "Eğer yapmazsak, tören tamamlanmamış olur."

"Ne olmuş yani?"

"Ben...anlamıyorum."

"Tören bugün tamamlanmadıysa ne olmuş yani? Daha zaman var." Kaşlarını çattı ve etrafına bakındı. "Hey... buradan çıkmak ister misin?"

Kaşları havaya kalktı. "Ve nereye gideceksin?" "Bilmiyorum. Bir yürüyüşe. Ya da başka bir şeye." "Biz gitmedikçe gidemeyeceğim söylendi-"

"İşte anlaşma. Ben Primale'yim, değil mi? Yani ben ne dersem o olur." Ona sert bir bakış fırlattı. "Yani, sen benden daha iyi bilirsin. Yanılıyor muyum?"

"Hayır, burada senin hâkimiyetin var. Sadece Kâtip Bakire senden daha üstündür."

Duvardan ayağa kalktı. "O zaman yürüyüşe çıkalım. İçinde bulunduğumuz durumu göz önüne alırsak en azından birbirimizi

tanıyabiliriz."

"Benim...bornozum yok."

"Perdeyi kullan. Sen ayarlarken ben arkamı döneceğim."

Adam ona sırtını döndü ve bir süre sonra ayağa kalkıp kumaşın kıvrımlarını kendi etrafına sardı. Bunu asla tahmin edemezdi, diye düşündü, ne onun yerine geçmesini, ne nezaketini ne de... güzelliğini. Gerçekten de gözleri güzeldi. "Ben... Ben hazırım."

Adam kapıya doğru yürüdü ve o da arkasından gitti. Adam yakından daha da iriydi... ama çok güzel kokuyordu. Burnunu sızlatan koyu baharatlar.

Adam kapıları açtığında ve kadın önlerindeki beyaz manzarayı gördüğünde tereddüt etti.

"Sorun nedir?"

Utancını kelimelere dökmek zordu. Rahatladığı için kendini bencil hissediyordu. Ve eksikliklerinin Seçilmişler'in tamamına yükleneceğinden endişe ediyordu.

Karnı sıkıştı. "Görevimi yerine getirmedim."

"Başarısız olmadınız. Sadece çiftleşmeyi erteledik. Bir noktada gerçekleşecek."

Ama sesleri aklından çıkaramıyordu. Ya da korkularını. "Belki de bu işi bitirmelisin?"

Kaşlarını çattı. "Tanrım... onları hayal kırıklığına uğratmaktan gerçekten korkuyorsun." "Sahip olduğum tek şey onlar. Bildiğim tek şey." Ve Directrix onu geleneklere uymazsa onu kovacaktı. "Onlar olmadan yalnızım."

Uzun bir süre ona baktı. "Adın ne senin?"

"Cormia."

"Şey... Cormia, artık onlar olmadan yalnız değilsin. Artık ben varım. Ve ne var biliyor musun? Yürüyüşü unut. Başka bir fikrim var."

Bir şeylere zorla girmek V'nin uzmanlık alanlarından biriydi. Kasalarla, arabalarla, kilitlerle, evlerle, ofislerle arası iyiydi. Konut ve ticari şeylerde eşit derecede becerikliydi. Her şey yolunda.

Francis Tıp Merkezi Cerrahi Bölümü'nün görkemli ofislerinin kapısını aralamak hiç de zor olmadı.

İçeri girerken, güvenlik kameralarını buğulandıran *mhis*'i sürdürdü ve kompleksin bu idari bölümünde hala bulunan birkaç kişiden gizlendiğinden emin oldu.

Adamım... burası gerçekten güzel bir yerdi. Büyük resepsiyon alanı, ahşap panelli duvarlar ve oryantalerele görkemli ve boktan. Bir kaç yardımcı ofis-

Jane'in ofisi hemen Őuradaydı.

V gidip parmağını kapının yanındaki pirinç isim levhasının üzerine koydu. Cilalı yüzeyle kazanmıŐ: JANE WHITCOMB, M.D., TRAVMA BÖLÜMÜ ŐEFL.

Başını kapıdan içeri soktu. Havada onun kokusu vardı ve konferans masasının üzerinde katlanmış beyaz  nl klerinden biri duruyordu. Masasının  zeri yığınla evrak, dosya ve post-it notlarıyla kaplıydı, sandalyesi sanki acil bir durum için aceleyle çıkmış gibi geriye itilmişti. Duvarda, mükemmelliğe olan bağlılığının kanıtı olan bir dizi diploma ve sertifika vardı.

Göğüs kafesini ovuşturdu.

Kahretsin, bu iş aralarında nasıl yürüyecekti? Uzun saatler çalışıyordu. Gece ziyaretleriyle sınırlıydı. Ya bu yeterli değilse?

Ama  yle olmak zorundaydı. Ondan kendisi için bir ömür boyu çalıŐmayı, disiplini ve baŐarıyı bırakmasını isteyecek değildi. Bu onun Kardeşlik'ten ayrılmasını istemesi gibi bir Şey olurdu.

Birisi bir Şeyler mırıldandığında, resepsiyon alanından s itin uzak ucunda bir iŐıęın parladığı yere baktı.

Dr. Manello ile iş yapma zamanı.

Onu  ld rme, dedi V kendi kendine yarı açık kapıya doğru yürürken. *Jane'i arayıp patronunun gübre olduğunu söylemek zorunda kalmak tam bir baş belası olacaktı.*

V durdu ve pervazın etrafından ilerideki büyük ofise baktı. İnsan olan erkek başkan görünümlü bir masanın arkasında oturmuş, saat sabahın ikisi olmasına rağmen k ğitleri karıştırıyordu.

Adam kaşlarını çattı ve başını kaldırıp baktı. "Kim var orada?"

Onu  ld rme. Bu Jane'in canını sıkar.

Ama V bunu istiyordu. Tek görebildiği dizlerinin üzerinde Jane'in yüzüne uzanan adamdı ve bu görüntü onun ruh halini iyileŐtirmiyordu. Başka birinin dişilerine sarkması söz konusu olduğunda, bağlanmış erkekler kapanıŐtan hoŐlanırdı. Tabut kapağı türünden.

Vishous kapıyı iterek açtı, doktorun zihnine ulaştı ve onu bir bifttek gibi dondurdu. "Kalbimin resimlerini aldın, Doktor, ve ben

onları geri istiyorum. Neredeler?" Adamın aklına bir öneride bulundu.

Adam gözlerini kırptırdı. "Burada... masamın üzerinde. Kimsin sen?"

Soru sürpriz oldu. Çoğu zaman insanlar bu şekilde yere yatırıldıklarında bağımsız bir muhakeme yürütemezlerdi.

V yaklaştı ve kâğıt denizine baktı. "Masanın neresinde?"

Adamın gözleri sol köşeye kaydı. "Klasör. Şurada. Kimsin sen?"

Jane'in anasını siktiğimin arkadaşı, adamım, demek istedi V.

Hatta, Manello'nun tamamen kapıldığını asla unutmaması için adamın alınına dövme yaptırmak istiyordu.

V klasörü buldu ve kırarak açtı. "Bilgisayar dosyaları. Neredeler?"

"Gitti. Kim-"

"Kim olduğumu boş ver." Lanet olsun, inatçıydı. Yine de, rahat bir Barcalounger çocuğu olduğun için cerrahi başkanı olamadın. "Bu resmi başka kim biliyor?"

"Jane."

Bu ismin piçin ağzından çıkması V'yi pek de mutlu etmemişti ama yine de görmezden geldi. "Başka kim var?"

"Bildiğim kadarıyla hiç kimse. Columbia'ya göndermeyi denedim. Olmadı. Sen kimsin-"

"Öcü adam." V, her ihtimale karşı cerrahın zihnini araştırdı. Orada gerçekten hiçbir şey yoktu. Gitme zamanı.

Ama bir şeyi daha bilmesi gerekiyordu.

"Bana bir şey söyle, Doktor. Eğer bir kadın evli olsaydı, ona asılır mıydın?"

Jane'in patronu kaşlarını çattı, sonra yavaşça başını salladı.

"Hayır." "Peki, sen ne biliyorsun. Doğru cevap bu."

V kapıya yönelirken, adamın beynine tetikleyicilerden oluşan bir mayın tarlası yerleştirmek, her türlü nöropatiyi oluşturmak istiyordu, böylece piç kurusu Jane'i cinsel olarak düşündüğünde korku ya da mide bulantısı hissedecek ya da belki de tam bir hanım evladı gibi gözyaşlarına boğulacaktı. Ne de olsa, ters dürtü eğitimi, konu programdan çıkarma olduğunda bulunmaz bir nimetti. Ancak V bir *senfath* değildi, bu yüzden ciddi bir zaman ayırmadan bunu başarmak zor olacaktı ve ayrıca bu tür bir şey muhtemelen birini deliliğe sürükleyecekti. Özellikle de Manello gibi güçlü fikirleri olan birini.

V rakibine son bir kez baktı. Cerrah ona şaşkınlıkla bakıyordu ama korkmuyordu, koyu kahverengi gözleri agresif ve zekiydi. İtiraf etmesi zordu ama V'nin yokluğunda bu adam muhtemelen Jane için iyi bir eş olabilirdi.

Piç kurusu.

Vishous tam arkasını dönecekti ki o kadar net ve berrak bir görüntü gördü ki, sanki önsezileri kurumadan önceymiş gibiydi.

Aslında, bir imgelem değildi. Tek bir kelimeydi. Hiçbir anlamı yoktu.

Kardeşim.

Tuhaf.

V, doktoru güzelce temizledi ve ortadan kayboldu.

Manny Manello dirseklerini masasına dayadı, şakaklarını ovuşturdu ve inledi. Başındaki ağrının kendi kalp atışı vardı ve kafatası bir yankı odasına dönüşmüş gibiydi. Daha da kötüsü, beyninin radyo kadranı dönüyordu. Rastgele düşünceler, önemsiz bir salata gibi sağa sola savruluyordu: Arabasını servise götürmesi gerekiyordu, asistanlık başvurularını bitirmesi gerekiyordu, Sam Adams kalmamıştı, pazartesi gecesi oynayacağı beyzbol maçı çarşambaya alınmıştı.

Garip, eğer özel bir şey olmayan sürünün ötesine bakarsa, tüm bu hareketliliğin bir şeyler sakladığını hissediyordu.

Nedensiz bir şekilde, annesinin leylak rengi oturma odasındaki leylak rengi kanepenin arkasında asılı duran leylak rengi tığ işi battaniye aklına geldi. Bu lanet şey asla ısınmak için kullanılmazdı ve eğer onu çıkarmaya çalışırsanız Tanrı yardımcınız olsun. Battaniyenin tek amacı, babasının bir tabak Franco-Amerikan spagettisini her yere döktüğü zamanki lekeyi gizlemektir. Ne de olsa, bir sprey şişesi Resolve ile ancak bir yere kadar gidebilirdiniz ve o konserve bokun içinde kırmızı boya vardı. Bu da leylak rengi bir tuvale hiç yakışmıyordu.

Tıpkı o battaniye gibi, dağınık düşünceleri de beynindeki bir tür lekeyi engelliyordu, ancak ne olduğunu bilse de lanet olsun.

Gözlerini ovuşturdu ve Breitling'ine baktı. Saat ikiyi geçiyordu. Eve gitme vakti gelmişti.

Toparlanırken, önemli bir şeyi atladığını hissetti ve masasının sol köşesine bakmaya devam etti. Orada kağıtsız bir uzantı vardı, aksi takdirde bir kar yığını olan işlerin arasından görünen damarlı ahşap.

Boş alan bir dosya klasörü büyüklüğündeydi.

Oradan bir şey alınmıştı. Bunu biliyordu. Sadece ne olduğunu bulamıyordu ve hatırlamaya çalıştıkça başı daha çok ağrıyordu.

Kapıya doğru yürüdü.

Özel banyosunun önünden geçerken içeri girdi, güvenilir beş yüzlük Motrin şişesini buldu ve iki tane aldı.

Gerçekten bir tatile ihtiyacı vardı.

Bölüm Kırk Dört

Belki de bu iyi bir fikir değildi, diye düşündü Phury Kardeşlik'in malikânesinde kendi yatak odasının yanındaki odanın kapısında dururken. En azından ev halkı başka işlerle meşguldü, bu yüzden henüz kimseyle uğraşmak zorunda kalmamıştı. Ama dostum, işler sarpa sarmış görünüyordu.

Saçmalık.

Yolun karşısında, Cormia yatağın kenarında oturuyordu, örtüsü göğüslerine yapışmıştı, gözleri büyük bir cam kavanozun içindeki iki bilye gibiydi. O kadar sarsılmıştı ki, onu Öteki Taraf'a geri götürmek istedi ama orada onu bekleyen şey daha iyi değildi. Onun Directrix'in idam mangasıyla yüzleşmesini istemiyordu.

Bu saçmalığa katlanmayacaktım.

"Bir şeye ihtiyacın olursa, hemen yan taraftayım." Eğildi ve sol tarafı işaret etti. "Bir gün kadar burada kalıp biraz dinlenebilirsin diye düşündüm. Kendine biraz zaman ayır. Kulağa hoş geliyor mu?"

Başını salladı, sarı saçları omzunun üzerinden dökülüyordu.

Belirli bir neden olmaksızın, özellikle başucu lambasının loş ışığında güzel bir renk olduğunu fark etti. Ona cilalı çamı hatırlatıyordu, zengin, parlak bir sarı.

"Yiyecek bir şey ister misin?" diye sordu. Kadın başını sallayınca telefonun yanına gitti ve elini telefonun üzerine koydu. "Eğer acıkırsan, yıldız-dördü tuşla ve sana mutfağı bağlasınlar. İstedğin her şeyi sana getirirler."

Kızın gözleri bir süre etrafına baktı, sonra tekrar ona döndü.

"Burada güvendesin, Cormia. Sana kötü bir şey olamaz-"

"Phury? Geri mi döndün?" Kapı aralığından gelen Bella'nın sesi şaşkınlık ve rahatlamanın bir karışımıydı.

Kalbi durdu. *Yakalandı.* Hem de tüm bunları açıklamaktan en çok korktuğu kişi tarafından. Tanrı aşkına, o Gazap'tan da beterdi.

Ona bakmadan önce kendini topladı. "Evet, kısa bir süreliğine döndüm."

"Ben de seni - merhaba." Bella'nın gözleri Cormia'ya gülümsemeden önce onunkilere kaydı. "Ah, benim adım Bella. Ve sen de...?"

Cevap gelmeyince Phury, "Bu Cormia. O benim çiftleştığım Seçilmiş. Cormia, bu Bella."

Cormia ayağa kalktı ve saçları neredeyse yere değecek şekilde eğildi. "Ekselansları."

Bella'nın eli karnının alt kısmına gitti. "Cormia, seninle tanıştığıma çok memnun oldum.

Ve lütfen, bu evde resmi değiliz." Cormia doğruldu ve bir kez başını salladı.

Sonra altı şeritli bir otoyol kadar geniş bir sessizlik oldu. Phury boğazını temizledi. Eğer bu garip değilse.

Cormia diğer dişiye bakarken, tek bir kelime daha duymadan hikâyenin tamamını öğrenmişti. Demek Primale bu yüzden çiftleşmiyordu. Gerçekten istediği dişi buydu: İhtiyacı, gözlerinin dişinin formuna kilitlenip kalmasından, sesinin derinleşmesinden ve vücudunun ısınmasından anlaşılıyordu.

Ve hamileydi.

Cormia gözlerini Primale'ye çevirdi. Hamileydi ama yavrusuyla birlikte değildi. Odanın diğer ucuna bakarken yüzünde sahiplenme değil, özlem ifadesi vardı.

Ah, evet. Demek Kan Mektubu'nun oğlunun durumu değiştiğinde devreye girmesinin nedeni buydu. Primale kendisini bu dişiden ayırmak istiyordu çünkü onu istiyordu ve ona sahip olamıyordu.

Odanın diğer ucuna bakarken ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırdı. Sonra biraz gülümsedi. "Kaç dakikan kaldı?"

Dişi... Bella... gülümsedi. "On bir."

"Heykeller koridorunda cehennem yolculuğu. Başlamak isteyebilirsin." "O kadar uzun sürmeyecek."

İkisi göz göze geldi. Sevgi ve hüznün onunkileri ıslıl ıslıl yapmıştı. Ve yanaklarındaki hafif kızarıklık, baktığı şeyi güzelden de öte bulduğunu gösteriyordu.

Cormia örtünün kenarını çenesine yaklaştırarak boynunu örttü.

"Seni odana geri götürmeme ne dersin?" Phury ona doğru yürüdü ve kolunu uzattı. "Zaten Z'yi görmek istiyorum."

Kadın gözlerini devirdi. "Bunu sadece beni yatağa atmak için bir bahane olarak kullanıyorsun."

Primale gülerken Cormia yüzünü buruşturdu ve mırıldandı, "Evet, hemen hemen. Nasıl çalışıyor?"

Kadın kıkırdadı ve elini adamın dirseğinin kıvrımına koydu. Hafif boğuk bir sesle, "Gerçekten iyi çalışıyor. Seninle her zamanki gibi... gerçekten iyi çalışıyor. Burada olduğun için çok mutluyum... ne kadar uzun kalırsan kal."

Yanaklarındaki allık biraz daha parlaklaştı. Sonra Cormia'ya baktı. "Gidip onu bırakayım, sonra bir şeye ihtiyacın olursa odamda olacağım, tamam mı?"

Cormia başıyla onayladı ve kapının ikisinin arkasından kapanmasını izledi. Tek başına kalınca tekrar yatağa oturdu.

Sevgili Bakire... Kendini küçücük hissediyordu. Büyük yatağın üzerinde küçücük. Geniş odanın içinde küçücük. Etrafındaki tüm renklerin ve dokuların baş döndürücü etkisine karşı küçücük.

İstediği de buydu, değil mi? İzleme töreni sırasında her şey tam da olmasını istediği gibiydi.

Ama görünmezlik sandığı gibi bir merhem değildi.

Odanın içinde etrafına bakınırken nerede olduğunu anlayamadı ve Öteki Taraftaki küçük, beyaz, rahim benzeri alanını özledi.

Öbür dünyadan geldiklerinde, onun olduğunu söylediği yandaki yatak odasında şekil almışlardı. İlk aklına gelen, odanın kokusunu çok sevdiği olmuştu. Hafif dumanlı, onunkine benzettiği o koyu, baharatlı koku. Bir sonraki düşüncesi ise renk, doku ve şekillerin ezici bir şekilde bir araya gelmesiydi.

Ve bu, onu salona götürmeden ve tamamen üstesinden gelmeden önceydi. Gerçekte, fuayesi Öteki Taraftaki büyük tapınaklar kadar büyük olan bir sarayda yaşıyordu. Tavanı cennetler kadar yüksekti, savaştaki savaşçıların resimleri gözlerinin taptığı mücevherler kadar parlaktı. Ellerini balkonun parmaklıklarına koyup eğildiğinde, aşağıdaki mozaik zemine düşüş baş döndürücü ve heyecan vericiydi.

Adam onu şu anda bulunduğu odaya götürürken hayretler içinde kalmıştı.

Artık o huşu duygusunu hissetmiyordu. Şimdi aşırı duyusal yüklemekten dolayı şoktaydı. Bu taraftaki hava tuhaftı, yabancı kokularla doluydu ve burnuna kuru geliyordu. Ayrıca sürekli hareket ediyordu. Burada hava akımları

Yüzüne, saçlarına ve etrafına sardığı perdeye karşı.

Kapıya doğru baktı. Burada da garip sesler vardı. Etrafındaki köşk gıcırıyor ve ara sıra sesler duyabiliyordu.

İçine kapanarak ayaklarını altına sıkıştırdı ve yatağın sağındaki süslü masaya baktı. Aç değildi ama aç olsaydı ne yemek isteyeceğini de bilemezdi. Ve adamın telefon dediği o nesneyi nasıl kullanacağını da bilmiyordu.

Pencerelerin dışında bir kükreme duydu ve başını sese doğru çevirdi. Bu tarafta ejderhalar var mıydı? Onlar hakkında okumuştı ve Phury'ye burada güvende olduğu konusunda güvenmesine rağmen, göremediği şeylerin tehlikelerinden endişe ediyordu.

Belki de bu sadece rüzgârdı? Bu konuda daha önce bir şeyler okumuştı ama emin olamıyordu.

Uzanarak, dört köşesinde püsküller olan saten bir yastık aldı. Onu göğsüne doğru tutarak ipeksi kuyruklardan birini okşadı ve elinin içinden tekrar tekrar kayan ipliklerin verdiği hisle kendini sakinleştirmeye çalıştı.

Odanın üzerine çöktüğünü ve gözlerini boğduğunu hissederken, bunun onun cezası olduğunu düşündü. Bu, Öteki Taraf'tan ayrılmak ve yolunu bağımsız olarak bulmak istemesinin sonucuydu.

Şimdi olmak için dua ettiği yerdeydi. Ve tek istediği eve gitmekti.

Bölüm Kırk Beş

Jane önünde soğuk bir fincanla mutfak köşesinde oturuyordu. Sokağın karşısında güneş doğuyor, ışınları ağaçların dalları arasından parılıyordu. Vishous yaklaşık yirmi dakika önce ayrılmıştı ve gitmeden önce ona az önce bitirdiği kakaoyu yapmıştı.

Gece boyunca birlikte ne kadar çok zaman geçirdikleri düşünülürken, onu anlamsız bir acıyla özliyordu. V, Manny ile konuştuktan sonra geri dönmüş ve patronunun tüm uzuvlarıyla hâlâ hayatta olduğuna dair ona güvence vermişti. Sonra kollarını ona dolamış ve sarılmıştı... ve onunla sevişmişti. İki kez.

Şimdi gitmişti ve onu tekrar görebilmesi için güneşin bir taş gibi düşmesi gerekiyordu.

Elbette telefonlar, e-postalar ve mesajlaşmalar vardı ve bu gece buluşacaklardı. Yine de bu yeterli gelmiyordu. Onun yanında uyumak istiyordu, hem de sadece birkaç saatliğine değil, savaşa gitmeden ya da evine dönmeden önce.

Lojistikten bahsetmişken... Columbia'daki fırsat konusunda ne yapacaktı? Orası ona daha uzaktı ama bunun bir önemi var mıydı? Bir anda her yere seyahat edebilirdi. Yine de çok uzakta olmak kötü bir fikir gibi görünüyordu. Ne de olsa bir kez vurulmuştu. Ya ona ihtiyacı olursa? Onun yanına puf diye gidemezdi.

Ama o zaman kendi dükkânını işletmek için ne yapacaktı? Liderlik etme ihtiyacı onun kimyasal yapısının bir parçasıydı ve Columbia'ya gitmek onun için en iyi seçenek olmaya devam ediyordu, her ne kadar bir başkanlığa aday olması beş yıl kadar sürebilecek olsa da.

Hala onunla görüşmek istediklerini varsayarsak. İşi aldığını varsayarsak. Jane içi çikolata kaplı soğuk kupaya baktı.

Aklına gelen fikir çılgıncaydı. Kesinlikle çılgınca. Aklının tam olarak yerine gelmediğinin bir kanıtı olarak bu fikri elinin tersiyle itti.

Masadan kalkıp fincanı bulaşık makinesine koydu ve duş alıp üstünü değiştirmeye gitti. Yarım saat sonra garajdan çıktı ve yola koyulduğunda bir minivan yandaki kısa araba yoluna giriyordu.

Bir aile. *Harika.*

Neyse ki şehir merkezindeki yolculuğu sorunsuzdu. Trade Street'ten aşağı inerken çok az trafik vardı ve *Caldwell Courier Journal*'ın ofislerinin karşısındaki ışığa gelene kadar her ışıpta yeşil yandı.

Durduğunda cep telefonu çaldı. Şüphesiz onun çağrı servisi.

"Whitcomb."

"Merhaba, Doktor. Adamınız geldi."

Gülümsedi. Kocaman, bok yiyen bir sırtış. "Merhaba."

"Merhaba." Sanki V yatakta dönüyormuş gibi çarşaflardan boğuk bir ses geldi. "Neredesin sen?"

"İşe gidiyorum. Sen neredesin?"

"Sırtımda."

Tanrım, adamın siyah çarşaflar içinde ne kadar güzel görüldüğünü hayal edebiliyordu.

"Ee... Jane?"

"Evet?"

Sesi alçaldı. "Ne giyiyorsun?" "Önlük."

"Mmmmm. Bu çok seksi."

Güldü. "Çuval giymekten bir adım ötedeler." "Senin üzerinde değiller."

"Ne giyiyorsun?"

"Hiçbir şey... ve tahmin edin elim nerede, Doktor."

Işık değişti ve Jane nasıl araba kullanacağını hatırlamak zorunda kaldı. Nefes nefese bir sesle, "Nereye?" diye sordu.

"Bacaklarımın arasında. Neyin üzerinde olduğunu tahmin edebilir misin?"

Oh...tatlı...Tanrım. Gaza bastığında, "Ne?" dedi.

Adam ona cevap verdi ve kadın neredeyse park halindeki bir arabaya çarpıyordu. "*Vishous...*" "Bana ne yapacağımı söyleyin, Doktor. Elimle ne yapmam gerektiğini söyleyin." Jane zorlukla yutkundu, kenara çekti... ve ona ayrıntılı talimatlar verdi.

Phury biraz kırmızı duman sardı, kağıdı yaladı ve körüğü çevirerek kapattı. Sigarasını yakarken yastıklarına yaslandı. Protezini çıkarıp yatağının başucundaki masaya dayamıştı ve üzerinde kraliyet mavisi ve kan kırmızısı ipek bir bornoz vardı. En sevdiği.

Bella'yla biraz barışmak onu sakinleştirmişti. Buraya dönmek onu sakinleştirmişti. Daha fazla kırmızı duman onu sakinleştirdi.

Directrix'i tavandan sıyırmak işe yaramadı.

O kadın, o ve Cormia'nın Öteki Taraf'tan gelmesinden yaklaşık yarım saat sonra malikânede ortaya çıkmış ve Seçilmişlerinden birinin kaybolmasıyla ilgili olarak ortalığı ayağa kaldırmıştı. Phury onu kütüphaneye götürmüş ve Wrath'ın önünde her şeyin yolunda olduğunu açıklamıştı: Sadece fikrini değiştirmiş ve bir süreliğine buraya dönmek istemişti.

Direktör hiç etkilenmemişti. Pek de hoş olmayan kibirli bir ses tonuyla, Seçilmişlerin temsilcisi olarak tapınakta olanlar hakkında Cormia'yla görüşmek istediğini söylemişti

-Primale töreninin tamamlanıp tamamlanmadığını tespit etmek amacıyla.

Phury o noktada ondan hoşlanmadığına karar vermişti. Kurnaz gözleri ona seks yapılmadığını bildiğini söylemişti ve Phury onun sadece Cormia'yla yatmak için sabırsızlandığı için detaylar istediği izlenimine kapılmıştı.

Sanki öyle bir şey olacaktı gibi. Phury yüzünde bir gülümsemeyle P-bombasını patlatmış ve Primale olarak ona karşı sorumlu olmadığını, Cormia'yla birlikte canı ne zaman isterse o zaman Öteki Taraf'a döneceklerini hatırlatmıştı. Ve bir dakika önce değil.

Huffy'nin tepkisini anlatmaya kelimeler yetmezdi ama onu kısıktırak yakalamıştı ve o da bunu biliyordu. Gözleri nefret kusuyordu, çünkü eğilmiş ve bedensizleşmişti.

Onun canı cehenneme, onun tavrı buydu ve onun kışını kovdurmaya ciddi olarak düşünüyordu. Bunu nasıl yapacağından emin değildi ama onun gibi birinin yönetimde olmasını istemiyordu. Çok kabaydı.

Phury soludu ve kırmızı dumana tutundu. Cormia'yı burada ne kadar tutacağını bilmiyordu. Tanrım, tüm bildiği onun çoktan geri dönmek istediğiydi. Emin olduğu tek şey, gittiğinde bunun kendi seçimi olacağıydı, o Seçilmiş kanat delileri tarafından ona dayatılan bir şey değil.

Ona gelince? Şey... bir parçası hâlâ malikâneden uzaklaşmak istiyordu ama Cormia bir tür tampon görevi görüyordu. Ayrıca, bir noktada Öteki Taraf'a geri dönecek ve orada kalacaklardı.

Nefes verdi ve dalgınca sağ bacağının dizinin altında bittiği yeri ovuşturdu. Ağrıyordu ama gecenin sonunda genellikle ağrırdı.

Kapının çalınması onu şaşırttı. "İçeri gelsene?"

Açılma şeklinden kim olduğunu tahmin etti: yavaşça ve sadece bir çatlak.

"Cormia? Sen misin?" Doğrulup yorganı bacaklarının üzerine çekti. Sarışın kafası dışarı çıktı, vücudu koridorda kalmıştı. "İyi misin?" diye sordu.

Başını iki yana salladı. Eski dilde, *"Eğer rahatsız etmeyecekseniz, lütfen odanıza girebilir miyim, ekselansları?"* dedi.

"Elbette. Resmi olmanıza da gerek yok."

İçeri süzüldü ve kapıyı kapattı. O beyaz kumaşın içinde o kadar kırılğan görünüyor ki, değişimini tamamlamış bir kadından ziyade genç bir kıza benziyordu.

"Sorun nedir?"

Ona cevap vermek yerine sessiz kaldı, gözlerini yere indirdi, kollarıyla kendini tuttu.

"Cormia, konuş benimle. Bana neler olduğunu anlat."

Eğilerek selam verdi ve o pozisyonda konuştu. *"Ekselansları, ben-"*

"Resmiyet yok. Lütfen." Yataktan kaymaya başladı ama sonra bacağının olmadığını fark etti. Vücudunun bir parçasının eksik olduğunu bilse nasıl hissedeceğinden emin olamayarak yerine geri döndü. "Sadece konuş benimle. Neye ihtiyacın var?"

Boğazını temizledi. "Ben senin eşimim, değil mi?"

"Um...evet."

"Yani odanızda sizinle kalmamam mı gerekiyor?"

Kaşları havaya kalktı. "Kendi odanızın olmasının sizin için daha iyi olacağını düşündüm."

"Oh."

Kaşlarını çattı. Elbette onunla kalmak istemiyordu.

Sessizlik sürüp giderken, "Belli ki öyle" diye düşündü.

"Sanırım, eğer istersen... burada kalabilirsin. Yani, başka bir yatak getirebiliriz."

"Elinizdeki nesi var?"

Onunla *yatmak* mı istedi? *Neden? Doğru.*

"Cormia, Directrix'in ya da diğerlerinin görevini yapmadığını düşünmesi konusunda endişelenmene gerek yok. Burada ne yaptığını kimse bilmeyecek."

Ya da yapmadı, olduğu gibi.

"Öyle değil. Rüzgar... en azından ben rüzgar olduğuna inanıyorum... evi dövüyor, değil mi?"

"Evet, şu anda hava biraz fırtınalı. Ama etrafımız bir tekne dolusu taşla çevrili."

Onun devam etmesini beklerken ve o devam etmezken, aklına geldi. Adamım, ne kadar cahil bir piçti, değil mi? Onu bildiği tek ortamdan alıp yepyeni bir dünyaya bırakmıştı. Adamın normal kabul ettiği şeyler onu sarsmıştı. Hangi seslerin tehlikeli, hangilerinin tehlikesiz olduğunu bilmezken kendini nasıl güvende hissedebilirdi ki?

"Dinle, burada mı kalmak istiyorsun? Benim için sorun değil." Etrafına bakındı, karyolayı nereye koyacağını bulmaya çalışıyordu. "Bir tekerlekli yatak için bolca yer var."

"Yatak benim için iyi."

"Evet, karyolada uyuyacağım." "Neden?"

"Çünkü yerde uyumamayı tercih ederim." İki pencerenin arasında bir aralık vardı. Fritz'i alabilirdi-

"Ama yatak ikimiz için de yeterince büyük."

Phury yavaşça başını ona doğru çevirdi. Sonra gözlerini kırptırdı.

"Ah...evet."

"Bunu paylaşacağız." Gözleri hâlâ kısıktı ama sesinde merak uyandıran bir güçlülük vardı. "Ve en azından onlara senin yanında yattığımı söyleyebileceğim."

Demek buydu. "Tamam."

Başını salladı ve karşı tarafa geçti. Çarşafın arasına girdikten sonra top gibi kıvrıldı ve yüzünü ona döndü. Bu bir sürprizdi. Gözlerini kapatıp uyuyormuş gibi yapmaması da öyle.

Phury sigarasını söndürdü ve ikisine de bir iyilik yapıp yorganın üstünde uyuyacağını düşündü. Ama kaza yapmadan önce tuvalete gitmesi gerekiyordu.

Saçmalık.

Er ya da geç bacağını öğrenmesi gerekecekti.

Yorganı kenara çekti, protezini taktı ve ayağa kalktı. Kadının nefesinin tıslayarak kesildiğini duyup bakışlarını hissettiğinde, *Tanrım, diye* düşündü, *dehşete düşmüş olmalı*. Bir Seçilmiş olarak mükemmelliğe alışkındı.

"Alt bacağım yok." *Evet, tabii.* "Yine de sorun değil." Protezinin doğru takılması ve iyi çalışması şartıyla.

"Hemen döneceğim." Banyo kapısını kapatmak rahatlatıcıydı ve dişlerini fırçalamak, diş ipi kullanmak ve tuvaleti kullanmak için normalde harcadığından daha uzun zaman harcadı. Ecza dolabındaki kulak çubuklarını ve Motrin'i yeniden düzenlemeye başladığında, dışarı çıkması gerektiğini biliyordu.

Kapıyı açtı.

Daha önce olduğu yerdeydi, yatağın kenarına kadar uzanmış, gözleri açık bir şekilde ona bakıyordu.

Odanın karşısına geçerken, kadının ona bakmayı kesmesini diledi. Özellikle de bacağını çıkarıp yorganın üstüne uzandığında. Kendini gizlemek için yorganın köşesini ters çevirerek yerleşmeye çalıştı.

Bu işe yaramayacaktı. Sadece alt yarısı örtülüyken üşüyordu.

Hızlı bir bakışla aralarındaki şiltenin genişliğini ölçtü. Bir futbol sahası kadar büyüktü. O kadar genişti ki, başka bir odada da olabilirdi.

"Işığı kapatacağım."

Başı yastığın üzerinde bir aşağı bir yukarı gidip geldiğinde, lambayı söndürdü... ve yorganın altına girdi.

Siyah boşlukta, onun yanında kaskatı yatıyordu. *Tanrım...* Daha önce hiç kimseyle yatmamıştı. Bella'nın V ve Butch'a ihtiyacı olduğu zaman vardı ama o zaman hepsi sızmıştı. Ayrıca onlar erkekti, oysa... Cormia kesinlikle erkek değildi.

Derin bir nefes aldı. Evet, yasemin kokusu onu ele veriyordu.

Gözlerini kapatarak, onun da kendisi gibi kaskatı ve beceriksiz olduğuna bahse girmeye hazırdı. Dostum, bu uzun bir gün olacaktı. Karyola fikrini hayata geçirmeliydi.

Bölüm Kırk Altı

"Vishous, böyle sırtımayı keser misin? Beni korkutmaya başlıyorsun."

V, malikânenin mutfak masasında Butch'a ters ters baktı ve kahvesine geri döndü. Gece yaklaşıyordu, yani yirmi sekiz dakika sonra... özgürdü.

Dışarı çıkar çıkmaz Jane'in evine gidecek ve romantik bir şeyler yapacaktı. Ne yapacağından emin değildi, belki çiçek ya da onun gibi bir şey. Çiçekler ve güvenlik sistemini kurması. Çünkü hiçbir şey bir sürü hareket dedektörü kadar aşk dolu olamazdı.

Tanrım, kırbaçlanmıştı. Gerçekten.

Ona dokuz gibi eve geleceğini söylemişti, bu yüzden yatak odasını biraz süsleyip gece yarısına kadar onu ziyaret edeceğini düşündü.

Ama bu ona avlanmak için sadece beş saat bırakmıştı.

Butch spor sayfasını karıştırdı, eğilip Marissa'yı omzundan öptü, sonra da CCJ'ye geri döndü. Bunun üzerine Marissa Safe Place için hazırladığı evraklara göz attı, Butch'un kolunu okşadı ve işine geri döndü. Boynunda taze bir ısırık izi vardı ve yüzünde çok memnun bir kadının ışıltısı vardı.

V yüzünü buruşturdu ve keçi sakalını okşayarak kahvesine baktı. Jane'le asla böyle bir şey yapamayacaklarını düşündü, çünkü asla birlikte yaşamayacaklardı. Kardeşlik'ten ayrılmış olsa bile, güneş meselesi yüzünden gündüz saatlerinde onun evinde kalamazdı ve onun buraya gelmesi de farklı maruz kalma nedenleriyle bir seçenek değildi: Irkın varlığından haberdar olması yeterince riskliydi. Daha fazla temas, daha fazla ayrıntı, Kardeşlik'in etrafında daha fazla zaman geçirmek akıllıca ya da güvenli değildi.

V kupasını kucaklayıp sandalyede arkasına yaslanırken gelecek hakkında endişeleniyordu. O ve Jane birlikte iyiydiler ama zorunlu ayrılıklar onları yıpratacaktı. Bu gece gerçekleşmesi gereken vedayı düşünürken şimdiden bir gerginlik hissedebiliyordu.

Onu yedi gün yirmi dört saat kendi teni kadar yakınında istiyordu. Telefondaki sesi, hiç yoktan iyi olsa da, onu gerçekten tatmin etmeye yetmiyordu. Ama diğer seçenekleri neydi?

Butch *CCJ*'yi elden geçirirken bir kağıt hışırtısı daha duyuldu. Tanrım, korkunç bir gazete adabı vardı, her zaman sayfaları eziyor ve kırıksıklıkları hoyratça açıyordu. Dergiler için de aynısı geçerliydi. Butch onları okumaktan çok elleriyle kemirirdi.

Bahar antrenmanlarıyla ilgili bir makaleyi dehşete düşürme sürecinde, Butch tekrar Marissa'ya baktı ve V ikisinin yakında yola çıkacaklarını biliyordu - ama kahvelerini bitirdikleri için değil.

Tuhaf olan, ne olacağını tahmin yoluyla biliyordu, ikinci bir görüşle ya da zihinlerini okuyabildiği için değil: Butch bağlanma kokusunu yayıyordu ve Marissa erkeğiyle birlikte olmayı seviyordu. V'nin onları kahyanın kilerinde kilitli ya da Pit'teki yataklarında bulacağına dair bir hayali yoktu.

Okuyabildiği tek şey Jane'in düşünceleri idi, o da sadece bazen.

Göğsünün ortasını ovuşturdu ve Kâtip Bakire'nin söylediklerini düşündü... vizyonlarının ve önsezi yeteneğinin kendi hayatındaki bir kavşak nedeniyle gizlendiğini ve bunu atlattığında geri geleceğini söylemişti. Sorun şu ki, artık Jane'e sahipti, yani o kısmı geçmemiş miydi? Dışısını bulmuştu. Onunla birlikteydi. Hikayenin sonu.

Biraz daha kahve yuttu. Ovalamaya devam etti.

Kâbus bu sabah yine geri gelmişti.

O saçma silah sesi sekansını artık TSSB'ye bağlayamadığı için, bunun artık bir alegori olduğuna karar verdi; bilinçaltı, hayatında hâlâ kontrolsüz hissettiği gerçeğiyle çalkalanıyordu. Çünkü aşık olmak bunu yapardı.

Sebebi bu olmalıydı. Olmak zorundaydı.

"On dakika," diye fısıldadı Butch Marissa'nın kulağına. "Gitmeden önce seninle on dakika geçirebilir miyim? Lütfen, bebeğim..."

V gözlerini devirdi ve aşk-meşk rutininden rahatsız olduğu için rahatladı. En azından içindeki tüm testosteron kurumamıştı.

"Bebeğim... lütfen?"

V kupasından bir yudum aldı. "Marissa, şu piç kurusuna bir kemik atar mısın? Mızımızlanması sinirlerimi bozuyor."

"Buna izin veremeyiz, değil mi?" Marissa gülerek kâğıtlarını topladı ve Butch'a bir bakış attı. "On dakika. Ve onları iyi değerlendiren iyi olur."

Butch sanki yan ı y o r m u ş gibi sandalyeden kalktı. "Her zaman öyle değil miyim?"

"Mmm...evet."

İkili dudaklarını kenetlerken V homurdandı. "İyi eğlenceler çocuklar. Başka bir yerde."

Zsadist koşarak içeri girdiğinde daha yeni çıkmışlardı. "Kahretsin. Kahretsin... Kahretsin..."

"Ne yapıyorsun kardeşim?"

"Ders veriyorum ve geç kaldım." Zsadist buzdolabından bir kol simit, bir hindi budu ve buzluktan bir litre dondurma aldı. "Kahretsin."

"Kahvaltın bu mu?"

"Kapa çeneni. Bu neredeyse hindili sandviç."

"Rocky Road mayonez sayılmaz kardeşim."

"Her neyse." Kapıya doğru geri döndü. "Bu arada, Phury yine burada ve o Seçilmiş'i de yanında getirmiş. Buralarda hayalet gibi dolaşan rastgele bir kadın görürsen diye bilmek istersin diye düşündüm."

Vay be. Sürpriz. "O nasıl?"

Zsadist durakladı. "Bilmiyorum. Bu konuda oldukça sıkıdır. Pek konuşkan değildir. Piç kurusu."

"Oh, sen de *The View*'a aday mısın?" "Ben de sana, Bahbwa."

"Touché." V başını salladı. "Dostum, ona borçluyum." "Evet, borçlusun. Hepimiz borçluyuz."

"Dur bakalım, Z." V kahvesine şeker atmak için kullandığı kaşığı odanın diğer u c u n a fırlattı. "Bunu isteyeceksin, doğru."

Z o şeyi anında yakaladı. "Ah, bunu kaçırdım. Teşekkürler. Dostum, aklımda hep Bella var, anlıyor musun?"

Kahyanın kapısı hızla kapandı.

Mutfağın sessizliğinde V fincanından bir yudum daha aldı. Kahve artık sıcak değildi, sıcaklığı dağılmıştı. On beş dakika sonra buz gibi olacaktı.

İçilemez.

Evet... Sürekli kadınının düşünmenin ne kadar zor olduğunu biliyordu. İlk elden biliyordum.

Primale yuvarlanırken Cormia yatağın kıpırdadığını hissetti. Bir kez daha.

Saatlerdir böyle devam ediyordu. Bütün gün uyumamıştı ve onun da uyumadığından emindi. Tabii dinlenirken çok fazla hareket etmediyse.

Bir şeyler mırıldandı ve ağır uzuvlarını sallayarak sarsıldı. Sanki rahat edemiyormuş gibiydi ve kadın onu bir şekilde rahatsız ettiğinden endişeleniyordu... ama nasıl olduğu belli değildi. İçeri girdiğinden beri kıpırdamadan duruyordu.

Yine de garipti. Huzursuzluğuna rağmen onun varlığı onu rahatlatıyordu. Onun yatağın diğer tarafında olduğunu bilmenin rahatlatıcı bir yanı vardı. Onu tanımamasına rağmen yanında kendini güvende hissediyordu.

Primale tekrar yalpaladı, inledi ve-

Adamın eli koluna değdiğinde Cormia sıçradı.

O da öyle yaptı. Alçak bir hırıltıyla boğazından bir tür sorgulama sesi çıkardı, sonra sanki yatağında onunla birlikte ne olduğunu anlamaya çalışıyormuş gibi avucunu yukarı aşağı gezdirdi.

Onun geri çekilmesini bekledi.

Onun yerine adam tutundu.

Adam boğazının derinliklerinden bir ses çıkarıp çarşafın arasından geçerken, eli kolundan beline doğru ilerlerken Cormia'nın dudakları şaşkınlıkla aralandı. Sanki bir tür testten geçmiş gibi Cormia'nın içine doğru yuvarlandı, kalın kalçası Cormia'nınkine değdi, sert bir şey kalçasını itti. Adamın eli hareket etmeye başladı ve kız daha ne olduğunu anlamadan perde gevşedi ve sonra da vücudundan çıktı.

Daha yüksek sesle homurdandı ve onu kendine doğru çekti, öyle ki sert uzunluğu şimdi kalçalarının üzerinde uzanıyordu. Nefes nefese kalmıştı ama tepki verecek ya da düşünecek zamanı yoktu. Dudakları boğazını buldu ve tenini emdi, bu emiş vücudunun ısınmasına neden oldu. Ve sonra kalçaları hareket etmeye başladı. İleri ve geri dalgalanmalar bacaklarının arasında bir şeylerin sızlamasına, karnında karanlık ve muhtaç bir şeylerin ortaya çıkmasına neden oldu.

Hiçbir uyarıda bulunmadan iki kolunu birden kıza doladı ve onu sırt üstü çevirdi, gür saçları yüzüne döküldü. Kalın kalçası onunkinin arasına girdi ve üzerine çıktı, o kavis ve geri çekilme, bildiği şeyin ona karşı seksi olduğunu okşadı. Adam onun üzerinde devasa duruyordu ama kadın kendini kapana kısılmış ya da korkmuş hissetmiyordu. Aralarındaki her neyse, istediği bir şeydi. Arzuladığı bir şeydi.

Çekingen bir tavırla ellerini adamın sırtına koydu. Omurgası boyunca uzanan kaslar muazzamdı ve cüppesinin sateninin altında hareketleriyle birlikte dalgalanıyorlardı. Ona dokunduğunda sanki ellerinin üzerinde olmasından hoşlanıyormuş gibi yeniden homurdandı ve tam da çıplak teninin nasıl bir his olduğunu merak ettiği sırada ayağa kalkıp soyundu.

Sonra bir tarafa eğildi, avucunu avucunun içine aldı ve vücutlarının arasına koydu. Kendi üzerine.

Bağlantı kurulduğunda ikisinin de nefesi kesildi ve kadın adamın sıcaklığı, sertliği ve büyüklüğü karşısında bir an saf bir şaşkınlık yaşadı... aynı zamanda teninin yumuşaklığı... ve etten اساسında yatıyor gibi görünen güç. Şok edici bir ateş şimşegi kalçalarına saplanırken refleks olarak onu kavradı.

Ancak o zaman haykırdı ve kalçaları öne doğru itildi ve elindeki şey tekmelemeye başladı. Bir yerden sıcak patlamalar fışkırdı ve karnını kapladı.

Oh, sevgili Bakire, onu incitmiş miydi?

Phury, Cormia'nın üstünde, eli sikinin üzerinde ve orgazmı tüm hızıyla devam ederken uyandı. Vücudunu durdurmaya çalıştı, içinden geçen erotik akımları dizginlemek için çabaladı, ancak her yerine boşaldığının farkında olsa bile ivmeyi durduramadı.

Hisler geçtiği anda geri çekildi. Ve sonra her şey daha da kötüleşti.

"Çok özür dilerim," dedi, gözlerini dehşetle ona dikerek.

"Ne için?" Kahretsin, sesi kesilmişti. Ve özür dilemesi gereken kişi oydu.

"Seni incittim... kanayana kadar."

Oh, Yüce İsa. "Ah...bu kan değil."

Kalkabilmek için yorganı kenara itti, tamamen çıplak olduğunu fark etti ve bornozu bulmak için yatak takımlarını karıştırmak zorunda kaldı. Lanet şeyi üzerine geçirdi, bacağını yerine oturttu ve yataktan kalkarak havlu almak için banyoya yöneldi.

Kızın yanına döndüğünde, onun bu şeyleri üzerinden nasıl çıkarmak isteyeceğini hayal edebiliyordu. Ortalığı dağıtmıştı.

"İzin ver..." Yerdeki perdeyi gözüne kestirdi. Harika, o da çıplaktı. *Muhteşemdi.* "Aslında, belki de temizlenmelisin."

Gözlerini kaçırdı ve havluyu uzattı. "Al bunu. Bunu kullan."

Göz ucuyla onun beceriksizce yorganın altına girmesini izledi ve kendinden nefret etmeye başladı. *Tanrım...* O bir şehvet düşkünüydü. Zavallı kadını eziyordu.

Havluyu geri verdiğinde, "Benimle kalamazsın. Bu doğru değil. Biz burada olduğumuz sürece sen diğer odada kalacaksın."

Hafif bir duraklama oldu. Sonra, "Evet, Majesteleri." dedi.

Bölüm Kırk Yedi

Gece çöktüğünde John spor salonunun altında, diğer kursiyerlerle birlikte sıraya girmiş, sağ elinde bir hançer, ayakları hazır pozisyonda dikilmişti. Zsadist dişlerinin arasından ıslık çaldığında, John ve diğer herkes alıştırmaya boyunca hareket etmeye başladı: Silahı göğse doğru kaydır, belli bir açıyla geriye doğru sapla, öne doğru adım at ve göğüs kafesinin altından yukarı doğru sapla.

"John, tetikte ol!"

Kahretsin, her şeyi berbat ediyordu. Tekrar. Kendini tamamen kör ve çoğunlukla işe yaramaz hissederek pozisyonlarda ritim bulmaya çalıştı ama dengesi bozulmuştu, kolları ve bacakları bir türlü uslu durmuyordu.

"John-dur." Zsadist arkasından yaklaştı ve kollarını hareket ettirdi. Tekrar. "Bayanlar, hazır pozisyona geçin."

John yerleşti, düdüğü bekledi... ve her şeyi berbat etti. Tekrar.

Bu kez Zsadist yanına geldiğinde John Kardeş'in yüzüne bakamadı.

"Hadi bir şey deneyelim." Z bıçağı aldı ve John'un sol eline koydu.

John başını salladı. Sağ eli baskındı.

"Sadece dene. Bayanlar? Hadi yapalım."

Başka bir hazır pozisyon. Başka bir ıslık. Başka bir hata-

Ama bu sefer değildi. Mucizevi bir şekilde, John'un vücudu mükemmel bir piyano akoru gibi bir dizi pozisyona girdi. Her şey senkronize olmuştu, tüm kolları ve bacakları olmaları gereken yere gidiyor, hançer avucunda mükemmel bir şekilde kontrol ediliyor, kasları birleşiyor ve birlikte çalışıyordu.

Tatbikat bittiğinde gülümsedi. Ta ki Z'nin gözleriyle karşılaşana kadar. Kardeş ona garip garip bakıyordu ama sonra kendini toparladı. "Daha iyi, John. Çok daha iyi."

John elindeki bıçağa baktı. Öldürülmeden birkaç gün önce Sarelle'i arabasına kadar geçirdiği anları hızla ve acıyla hatırladı. Onun yanındayken bir hançeri olmasını dilemiş, hançer olmadan avucunun çok hafif kaldığını hissetmişti. O zamanlar sağ eli buydu. Geçişten sonra neden değişti?

"Tekrar, hanımlar!" Z seslendi.

Bu diziyi yirmi üç kez daha yaptılar. Sonra tek dizlerinin üzerine çöküp yukarı doğru hamle yaptıkları başka bir dizi üzerinde çalıştılar. Z çizgide devriye geziyor, pozisyonları belirliyor, talepleri havlıyordu.

John'a bir kez bile hitap etmek zorunda kalmadı. Her şey bir araya geldi, damara dokunuldu, altın çıkarıldı.

Ders bittiğinde John dolaplara yöneldi ama Z onu geri çağırdı ve ekipman odasına, eğitim hançerlerinin tutulduğu kilitli dolaba götürdü.

"Şu andan itibaren bunu kullanacaksın." Z mavi kabızalı bir tane uzattı. "Sol el için kalibre edildi."

John bunu denedi ve kendini daha da güçlü hissetti. Tam Kardeş'e teşekkür edecekti ki kaşlarını çattı. Z ona spor salonunda takındığı aynı tuhaf ifadeyle bakıyordu.

John bıçağı *ji'*sinin kemerine soktu ve imzaladı, *Ne? İyi bir pozisyonda değil miyim?*

Z bir elini kafatası süsünün üzerinde gezdirdi. "Bana kaç dövüşçünün solak olduğunu sorun."

John'un nefesi kesildi, garip bir his kapladı içini. *Kaç kişiydiler?*

"Sadece birini tanıyorum. Bana kim olduğunu sorun."

Kimdi o?

"Darius. D solaktı."

John sol eline baktı. Babasına.

"Ve sen de onun gibi hareket ediyorsun," diye mırıldandı Z. "Dürüst olmak gerekirse çok ürkütücü. Sanki ona bakıyor gibiyim."

Gerçekten mi?

"Evet, pürüzsüzdü. Senin gibi. Her neyse. Her neyse." Z onu omzundan alkışladı. "Solak. Haydi bakalım."

John Kardeş'in gidişini izledi, sonra tekrar avucuna baktı.

İlk kez babasının neye benzediğini merak etmiyordu. Sesi nasıldı. Nasıl davrandığını. Tanrım, erkek hakkında biraz bilgi için neler vermezdi.

Duygusallaşmaktan korksa da belki bir gün Zsadist'e sorabilirdi.

Bir erkek her zaman sıkı olmalıdır. Özellikle de bir kardeşin önünde.

Jane arabasını garaja çekti ve motoru durdururken saate küfretti. On bir otuz dört. V ile onun evinde buluşmaya iki buçuk saat geç kalmıştı.

Gecikmeli ayrılmanın en iyi örneği olmuştu. Ceketini giymiş ve çantasını hazırlamıştı ama kapıya doğru giderken her türden sağlık personeli soru üstüne soru sorarak yanına gelmişti. Sonra hastalardan biri kanalda kötüleştii ve kadını muayene etmesi, ardından da ailesiyle konuşması gerekti.

Vishous'a bağlandığına dair mesaj atmıştı. Sonra daha da uzun süre kalmak zorunda kaldığında tekrar mesaj attı. O da sorun olmadığını söyleyerek ona geri dönmüştü. Ama sonra eve dönerken dolambaçlı bir yolda takılıp kaldığında aramış ve telesekretere düşmüştü.

Garaj kapısı yavaşça kapanırken arabadan indi. Vishous'u göreceğı için heyecanlıydı ama bir o kadar da yorgundu. Bir önceki geceyi uyumadan geçirmişlerdi ve o da uzun bir gün geçirmişti.

Mutfaktan içeri girerken, "Çok özür dilerim, geciktim," diye seslendi.

"Sorun değil," dedi oturma odasından.

Köşeyi döndü... ve durdu. Vishous karanlıkta kanepede bacak bacak üstüne atmış oturuyordu. Deri ceketii yanındaydı, sarılmış bir demet calla zambağı da öyle. Donmuş bir göl gibi hareketsizdi.

Kahretsin.

Ceketini ve çantasını ailesinin yemek masasına bırakırken "Merhaba," dedi.

"Hey." Bacaklarını açtı ve dirseklerini dizlerinin üzerine koydu.

"Hastanede her şey yolunda mı?"

"Evet. Sadece meşgulüm." Çiçeklerin yanına oturdu. "Bunlar çok güzel."

"Senin için aldım."

"Gerçekten üzgünüm-"

Eliyle onu durdurdu. "Öyle olmak zorunda değilsin. Nasıl olduğunu tahmin edebiliyorum."

Onu ölçtüğünde, onu suçlamaya çalışmadığını biliyordu; sadece hayal kırıklığına uğramıştı. Bu da onu bir şekilde daha kötü hissettiriyordu. Mantıksız davranısa neyse de, onun kadar güçlü bir adamın bu sessiz teslimiyetine katlanmak zordu.

"Yorgun görünüyorsun," dedi. "Sanırım yapabileceğim en nazik şey seni yatağı yatırmak."

Arkasına yaslandı ve işaret parmağıyla çiçeklerden birini hafifçe okşadı. Adamın ortalama bir gül ya da beyaz bir zambak türü kullanmaması hoşuna gitmişti. Bunlar koyu şeftali tonundaydı. Sıra dışı. Güzeldi. "Bugün seni düşündüm. Hem de çok."

"Öyle mi?" Ona bakmıyor olmasına rağmen sesindeki gülümsemeyi duydu. "Ne hakkında düşündün?"

"Her şey. Hiçbir şey. Her gece senin yanında uyumayı ne kadar çok isterdim."

Columbia fırsatını geri çevirdiğini ona söylememişti. Bunun peşini bırakmak doğru gelmemişti ama New York'ta daha fazla sorumluluk alacağı bir pozisyon için çabalamak, eğer amaç V ile daha az değil daha çok zaman geçirmekse, akıllıca bir şey gibi görünmüyordu. Hâlâ sorumluluk sahibi olmak istiyordu ama istediğinizi elde etmek için hayatta bazı şeyleri feda etmeniz gerekiyordu. Ve her şeye sahip olabileceğiniz fikri tam bir yanılgıydı.

Bir esneme boğazından yukarı fırladı ve ağzını açtı. Kahretsin, çok yorgundu.

V ayağa kalktı ve elini uzattı. "Kalk bakalım. Bir süre yanımda uyuyabilirsin."

Kendisinin yukarı çıkarılmasına izin verdi, soyundu ve duşa itildi. Onun da kendisine katılmasını bekledi ama adam başını salladı.

"Eğer bu saçmalığa başlarsam, önümüzdeki iki saat boyunca seni uyutmayacağım." Gözleri kızın göğüslerine takıldı ve ışıkla parladı. "Oh... Tanrım... Ben sadece... Kahretsin, seni dışarıda beklemeliyim."

Adam cam duş kapısını kapatıp iri siyah şekli yatak odasına doğru ilerlerken gülümsedi. On dakika sonra fırçalanmış, dişlerini temizlemiş, diş ipi kullanmış ve geceliklerinden birini giymiş olarak dışarı çıktı.

Vishous yorganı düzeltmiş, yastıkları düzenlemiş ve çarşafı arkaya katlamıştı. "İçeri," diye emretti.

"Emir almaktan nefret ediyorum," diye mırıldandı.

"Ama bunu benden yapacaksın. Ara sıra." Kız içeri kayarken poposuna hafifçe vurdu. "Rahatına bak."

Adam etrafından dolaşıp yatağın üstüne uzanırken o da her şeyi olmasını istediği yere yerleştirdi. Adam kolunu başının altına sokup ona iyice sokulduğunda, Tanrım, adam çok güzel kokuyor, diye düşündü. Ve belinde aşağı yukarı gezinen o rahatlatıcı el ilahi bir şeydi.

Bir süre sonra karanlığa doğru, "Bugün bir hastamızı kaybettik" dedi.

"Kahretsin, çok üzüldüm."

"Evet... onu kurtarmak mümkün değildi. Bazen sadece bilirsin, ve onunla? Bunu biliyordum. Yine de elimizden gelen her şeyi yaptık ama başından beri... evet, başından beri onu kurtaramayacağımızı biliyordum."

"Bu zor olmalı."

"Korkunçtu. Ailesine kötüleştiğini söyleyen bendim ama en azından öldüğünde yanlarında olabildiler, bu da iyi oldu. Kız kardeşim gibi mi? Hannah yalnız öldü. Bundan nefret ediyorum." Jane, kalbi kanalda durmuş olan genç kadını hayal etti. "Ölüm tuhaf bir şey. Çoğu insan bunun açılıp kapanan bir şey olduğunu düşünür ama daha çok bir süreçtir aslında, günün sonunda bir dükkânı kapatmak gibi. Çoğunlukla işler öngörülebilir bir şekilde başarısız olur, sonunda mekandaki son ışık sönene ve kapı kapatılıp kilitlenene kadar. Bir doktor olarak araya girip yaraları kapatarak, daha fazla kan vererek ya da vücudu ilaçlarla işlevlerini düzenlemeye zorlayarak ilerlemeyi durdurabilirim. Ama bazen... bazen dükkân sahibi öylece çekip gider ve ne yaparsanız yapın onu durduramazsınız." Garip bir şekilde güldü. "Özür dilerim, ürkütücü olmak istememiştim."

Elini kızın yüzünde gezdirdi. "Değilsin. Sen harikasin."

"Önyargılısın," dedi, çenesi çatlayacak kadar esnemededen önce.

"Haklıyım." Onun alnına bir öpücük kondurdu. "Şimdi uyu."

Emirlere uymuş olmalı, çünkü bir süre sonra onun uzaklaştığını hissetti.

"Gitme."

"Mecburum. Şehir merkezinde devriye geziyorum."

Ayağa kalktı, dev gibi bir adam, daha doğrusu erkek, koyu renk saçları apartmanın önündeki sokak lambalarının loş ışığını yakalıyordu.

İçini bir hüznün dalgası kapladı ve gözlerini kapattı.

"Hey," dedi adam, onun yanına oturarak. "Bunların hiçbiri değil. Biz üzgün değiliz."

Sen ve ben mi? Biz üzgün değiliz. Biz üzülmeyiz."

Boğuk bir sesle güldü. "Ne hissettiğimi nasıl anladın? Yoksa o kadar zavallı mı görünüyorum?"

Burnuna dokundu. "Kokusunu alabiliyorum. Bahar yağmuru gibi kokuyor." "Bu veda saçmalığından nefret ediyorum."

"Ben de." Eğildi ve dudaklarını kızın alnına değdirdi. "İşte." Uzun kollu gömleğini silkti, top yaptı ve yanağının altına koydu. "Bunun ben olduğumu farz et."

Derin bir nefes aldı, bağlanma kokusunu yakaladı ve biraz sakinleşti. Ayaktayken sadece kaslı bir tişörtle çok güçlü, yenilmez, bir süper kahraman gibi görünüyordu. Ve yine de nefes alıyordu.

"Lütfen... dikkatli ol."

"Her zaman." Eğildi ve onu tekrar öptü. "Seni seviyorum."

Adam uzaklaşırken, kadın uzandı ve kolunu tuttu. Kelimeler kifayetsiz kaldı ama sessizlik yeterince şey anlatıyordu.

"Ben de gitmekten nefret ediyorum," diye kabaca cevap verdi. "Ama geri döneceğim. Söz veriyorum."

Onu tekrar öptü ve sonra kapıya yöneldi. Ceketini almak için aşağı inişini dinlerken, gömleğini yüzüne bastırdı ve gözlerini kapattı.

Mükemmel derecede kötü bir zamanlamayla, onunkinin yanındaki dairenin garaj kapısı gürültüyle açılmaya başladı. Yarı yolda takıldı, motor başucunu titretecek kadar yüksek sesle vınılıyordu.

Yastığı yumrukladı ve çığlık atmaya hazır bir şekilde yuvarlandı.

Vishous hançer kılıfını çekerken pek de mutlu değildi. Dikkati dağınıktı, belli belirsiz sinirliydi, çok ağrıyordu ve şehir merkezine gitmeden önce bir sigara içip kafasını toplamaya ihtiyacı vardı. Kendini tamamen merkezden uzakta hissediyordu, sanki bir omzundan sarkan ağır bir spor çantası vardı.

"Vishous! Bekle!" Jane'in sesi tam buharlaşmak üzereyken yukarıdan geldi. "Bekle!"

Ayak sesleri merdivenlerden aşağıya doğru hızla indi ve köşeyi döndü, gömleği onu cüceleştiriyordu, kuyrukları neredeyse dizlerine kadar sarkıyordu.

"Ne-"

"Bir fikrim var. Çılgınca bir fikir. Ama aynı zamanda akıllıca." Yanaklarındaki yüksek renk ve bir amaç uğruna parlayan gözleriyle o güne kadar gördüğü en güzel şeydi. "Ya senin yanına taşınırsam?"

Başını iki yana salladı. "Yapmanı istiyorum, ama-"

"Ve Kardeşlik'in özel cerrahı olarak görev yaptı."

Lanet olsun... "Ne?"

"Gerçekten yerinde bir tane almalısın. Havers denen adamla ilgili sorunlar olduğunu söylemiştin. Onları çözebilirim. Yardımcı olması için bir hemşire tutabilir, tesisleri geliştirebilir ve sorumlu olabilirim. Kardeşlikte haftada en az üç dört yaralanma olduğunu söylemiştin, değil mi? Ayrıca, Bella hamile ve muhtemelen gelecekte daha fazla bebek olacak."

"Tanrım... Yine de hastaneyi bırakacak mısın?"

"Evet, ama karşılığında bir şey alırdım."

Yüzü kızardı. "Ben mi?"

Güldü. "Şey, evet. Tabii ki. Ama başka bir şey daha var." "Ne?"

"İrkinizi sistematik olarak inceleme şansı. Benim diğer büyük aşkım genetikdir. Önümüzdeki yirmi yılı sizleri iyileştirerek ve insanlarla vampirler arasındaki farkları kataloglayarak geçirirsem, hayatıma iyi hizmet ettiğimi söyleyebilirim. Nereden geldiğinizi, vücutlarınızın nasıl çalıştığını ve neden kansere yakalanmadığınızı bilmek istiyorum. Öğrenilmesi gereken önemli şeyler var, Vishous. Her iki ırkın da yararına olabilecek şeyler. Sizden kobay olarak bahsetmiyorum.... Sanırım bahsediyorum. Ama acımasız bir şekilde değil. Daha önce düşündüğüm gibi bağımsız bir şekilde değil. Sizi seviyorum ve sizden bir şeyler öğrenmek istiyorum."

Ona baktı ve nefes almadan durdu. Kadın yüzünü buruşturdu ve "Lütfen söyle-" dedi.

Onu göğsüne bastırdı. "Evet. Evet... Eğer Wrath için sorun yoksa ve senin için de sorun değilse... *evet*."

Kollarını adamın beline doladı ve sertçe sıktı.

Kahretsin, uçuyormuş gibi hissediyordu. Bütündü, eksiksizdi, kafası, kalbi ve vücudu sağlamdı, tüm küçük kutuları düzgün bir şekilde düzenlenmişti, Rubik Küpü ambalajından çıkmış, mükemmel durumdaydı.

Tam hüzünlenmek üzereydi ki telefonu çaldı. Bir lanetle kemerinden çıkardı ve havladı, "Ne. Jane's. Benimle burada mı buluşmak istiyorsun? Şimdi mi? Evet. Siktir. Tamam, iki dakika sonra görüşürüz, Hollywood." RAZR'ı kapattı. "Rhage."

"Sence benim için bir taşınma ayarlayabilir miyiz?"

"Evet, öyle. Açıkçası, sen bizim dünyamızda olsaydın Wrath çok daha rahat ederdi." Parmak eklemlerini onun yanağında gezdirdi. "Ben de öyle. Sadece hayatından vazgeçeceğini hiç düşünmemiştim."

"Yine de vazgeçmiyorum. Biraz farklı yaşıyorum ama vazgeçmiyorum. Yani... Gerçekten çok fazla arkadaşım yok." *Manello hariç*. "Ve beni bağlayan hiçbir şey yok - zaten Caldwell'i Manhattan için terk etmeye hazırdım. Artı... Seninle daha mutlu olacağım."

Onun yüzüne baktı, güçlü yüz hatlarını, kısa saçlarını ve delici orman yeşili gözlerini sevdi. "Senden asla istemezdim, biliyorsun... burada sahip olduğun her şeyi benim için uçurmanı."

"Bu seni sevmemin nedenlerinden sadece biri."

"Diğerlerini daha sonra söyleyecek misin?"

"Belki." Elini adamın bacaklarının arasına sokarak onu şok etti ve nefesini kesmesine neden oldu. "Sana da gösterebilirim."

Ağzını kendi ağzıyla kapattı ve onu duvara yaslarken dilini içine soktu. Rhage'in ön bahçede bir süre daha beklemesi umurunda değildi.

Telefonu çaldı. Ve çalmaya devam etti.

V başını kaldırdı ve ön kapının yanındaki pencereden içeri baktı. Rhage ön bahçedeydi, telefonu kulağına götürmüş, arkasına bakıyordu. Kardeşi saatini kontrol eder gibi yaptı, sonra orta parmağını V'ye doğru salladı.

Vishous taş levhaya bir yumruk indirdi ve Jane'den uzaklaştı. "Gecenin sonunda geri geleceğim. Çıplak ol."

"Beni soymak istemez misin?"

"Hayır, çünkü o gömleği parçalardım ve benimle yatağa girene kadar her gece onunla uyumanı istiyorum. Ol. Çıplak."

"Göreceğiz."

Bu itaatsizlik karşısında tüm vücudu zonkluyordu. Kadın da bunu biliyordu, bakışları seviyeli ve erotikti.

"Tanrım, seni seviyorum," dedi.

"Biliyorum. Şimdi git ve bir şeyler öldür. Seni bekliyor olacağım."

Ona gülümsedi. "İstesem de seni daha fazla sevemezdim."

"Aynen."

Onu öptü ve Rhage'in yanına gitmek için ön tarafta *buharlaştı. Oh, harika.* Yağmur yağıyordu. Kardeşiyle dışarıda olmaktansa Jane'le sarmaş dolaş olmayı o kadar çok isterdi ki Rhage'e ters ters bakmaktan kendini alamadı.

"Sanki beş dakika daha seni öldürecekmiş gibi?"

"Lütfen. Sen dışınle o yola gir, ben yaza kadar burada olacağım."

"Sen-"

V kaşlarını çattı ve Jane'in dairesinin yanındaki daireye baktı. Garaj kapısı yarıya kadar sıkışmış, fren lambalarının parıltısı ortaya çıkmıştı. Bir araba kapısı çarptı ve ardından esen rüzgârda pudra şekeri serpilmiş gibi hafif bir tatlılık kokusu yayıldı.

"Oh...Tanrım, *hayır.*"

Tam o anda Jane ön kapıyı açıp dışarı fırladı, elinde deri ceket, gömleği arkasından akıyordu. "Unutmuşsun

Bu!"

Bu korkunç bir delikti, daha önce sadece parçalarını gördüğü tüm parçaların açığa çıkmasıydı: Rüya gerçek hayata gelmişti.

"Hayır!" diye bağırdı.

Bu sekans yüzyıllar süren bir dizi saniye içinde gerçekleşti: Rhage ona deliymiş gibi bakıyordu. Jane'in çimlerin üzerinde koşması. Korku onu ele geçirdiğinde *mhis*'i düşürmesi.

Garaj kapısının altından silahını çekmiş bir *adam* çıktı.

Susturucu takılı olduğu için atış hiç ses çıkarmadı. V, Jane'e doğru hamle yaptı ve vücudunu kendi vücuduyla korumaya çalıştı. Ama başaramadı. Sırtından vuruldu ve kurşun diğer taraftan çıkıp göğüs kafesini parçalayarak koluna saplandı. Düşerken onu yakaladı, kendi göğsü de acıyla yanıyordu.

Yere yığıldıklarında Rhage avcının peşinden koşmaya başladı ama V bunu pek fark etmemişti. Tek bildiği kâbusuydu: Gömleğinde kan vardı. Kalbi acı içinde çılglık atıyordu. Ölüm geliyordu... ama onun için değil. *Jane için.*

"İki dakika," dedi eli göğsüne düşerken soluk soluğa. "İki dakikadan daha az zamanım var."

Atardamarından vurulmuş olmalıydı ve bunu biliyordu. "Ben gidiyorum-"

Başını salladı ve onun kolunu tuttu. "Kal. Kahretsin... gitmiyorum..."

Yap... söyleyeceği kelimeler bunlardı. "Siktir et!"

"Vishous..." Gözleri sulandı, rengi hızla soldu. "Elimi tut.

Beni bırakma. Yapamazsın... Yalnız gitmeme izin verme."

"İyi olacaksın!" Onu kaldırmaya başladı. "Seni Havers'a götürüyorum."

"*Vishous.* Bunu düzeltemem. Elim tut. Ben gidiyorum...oh, kahretsin..." Nefes nefese ağlamaya başladı. "Seni seviyorum."

"Hayır!"

"Seviyorum..."

"Hayır!"

Kırk Sekizinci Bölüm

Kâtip Bakire elindeki kuştan başını kaldırdı, ani bir korku onu ürküttü.

Oh... sefil tesadüf. Oh, korkunç kader.

Gelmişti. Uzun zaman önce hissettiği ve korktuğu şey, gerçekliğinin yapısındaki bozulma gelmişti. Cezası artık apaçık ortadaydı.

O insan... oğlunun sevdiği o insan kadın tam şu anda ölüyordu. Kollarındaydı, kanlar içindeydi ve ölüyordu.

Kâtip Bakire titreyen kollarıyla bülbülü beyaz çiçekli ağaca geri koydu ve tökezleyerek çeşmeye doğru yürüdü. Mermer kenarına oturduğunda, cübbesinin hafif ağırlığını sanki etrafına çekilmiş ağır zincirler gibi hissetti.

Oğlunun kaybının suçlusu kendisiydi. Gerçekten de oğlunun başına bu felaketi o getirmişti: Kuralları çiğnemişti. Üç yüz yıl önce kuralları çiğnemişti.

Zamanın başlangıcında ona bir yaratma eylemi verilmişti ve buna bağlı olarak, olgunluğa eriştikten sonra, bir yaratma eylemi gerçekleştirmişti. Ama sonra yine yapmıştı. Sahip olmaması gereken bir şeyi doğurmuş ve bunu yaparken de doğurduğu çocuğu lanetlemişti. Oğlunun kaderi - babasının yanında gördüğü muameleden Vishous'un olgunlaşıp sert, soğuk kalpli bir erkek haline gelmesine, ölümcül ıstırabına kadar her şey - aslında onun lanetlenmesiydi. O acı çekerken, kendisi de bin kat acı çekiyordu.

Babası için haykırmak istedi ama bunu yapamayacağını biliyordu. Kendisi tarafından yapılan seçimler O'nu ilgilendirmiyordu ve sonuçlarına katlanmak yalnızca kendisine aitti.

Boyutların ötesine ulaşmış oğlunun başına gelenleri gördüğünde, Vishous'un ıstırabını kendi ıstırabı gibi biliyor, soğuk şokunun uyuşturuculuğunu, inkârının ateşini, dehşetinin iç burkuculuğunu hissediyordu. O da sevgilisinin ölümünü, kanı göğüs boşluğuna sızarken ve kalbi çırpınmaya başlarken insanın üzerine gelen kademeli soğuğu hissetti. Ve sonra, evet, o zaman da oğlunun mırıldandığı sevgi sözcüklerini duydu ve ondan akan pis, kokuşmuş korkunun kokusunu aldı.

Yapabileceği hiçbir şey yoktu. Pek çok kişi üzerinde ölçüsüz bir güce sahip olan o, şu anda acizdi çünkü kader ve özgür iradenin sonuçları yalnızca Babasının yetki alanındaydı. Sonsuzluğun mutlak haritasını, yapılan ve yapılmayan tüm seçimlerin, bilinen ve bilinmeyen yolların özetini yalnızca O biliyordu. Kitap, Sayfa ve silinmez Mürekkep O'ydu.

O değildi.

Ve şimdi bu nedenle ona gelmeyecekti. Bu onun kaderiydi: asla acı çekeceğini düşünmemesi gereken bir bedenden doğan bir masum, yaptığı seçimler yüzünden ölü bir erkek olarak yeryüzünde yürüyen oğlu yüzünden acı çekmek.

Kâtip Bakire bir feryatla şeklini kaybetmesine izin verdi ve giydiği cübbeden sıyrıldı, siyah kıvrımlar mermer zemine düştü. Çeşmenin suyuna bir ışık dalgası olarak girdi, hidrojen ve oksijen moleküllerinin arasında ve arasında seyahat etti, ıstıbabı onlara enerji verdi, onları kaydetti, buharlaştırdı. Enerji transferi devam ettikçe, sıvı bir bulut olarak yükseldi, avlunun üzerinde birleşti ve ağlamaktan aciz olduğu gözyaşları olarak geri düştü.

Beyaz ağacın üzerinde, kuşları bu yeni olayı değerlendiriyormuş gibi boyunlarını düşen su damlacıklarına doğru eğdiler. Ve sonra bir sürü olarak ilk kez tüneklerinden ayrıлып çeşmeye doğru uçtular. Kenarın etrafında sıralanarak, içinde yaşadığı parlayan, kaynayan sudan dışarıya doğru baktılar.

Onu üzüntü ve pişmanlıklarında korudular, her biri bir kartal kadar büyük ve bir o kadar da acımasızmış gibi korudular.

Onlar, her zaman olduğu gibi, onun tek tesellisi ve dostluğuydu.

Jane öldüğünün farkındaydı.

Bunu biliyordu çünkü bir sisin ortasındaydı ve ölü kız kardeşine benzeyen biri önünde duruyordu.

Yani onu tekmelediğinden oldukça emindi. Ama... üzgün falan olması gerekmez miydi? Vishous için endişelenmesi gerekmez miydi? Küçük kız kardeşiyle yeniden bir araya geldiği için heyecanlanması gerekmez miydi?

"Hannah?" dedi, çünkü neye baktığını bildiğinden emin olmak istiyordu. "Sen misin?"

"Sayılır." Kız kardeşinin görüntüsü omuz silkti, güzel kızıl saçları omuzlarıyla birlikte hareket ediyordu. "Ben gerçekten sadece bir elçiyim."

"Ona benziyorsun."

"Elbette biliyorum. Şu anda gördüğünüz şey, onu düşündüğünüzde aklınızdan geçen şeydir."

"Tamam... Bu biraz *Alacakaranlık Kuşağı* gibi. Yoksa, bekle, sadece rüya mı görüyorum?" Çünkü az önce başına geldiğini düşündüğü şey göz önüne alındığında, bu harika bir haber olurdu.

"Hayır, sen geçtin. Şu anda sadece ortasındasın." "Nerenin ortasındayım?"

"İkisinin arasındasın. Ne burada ne de orada."

"Biraz daha açık olabilir misiniz?"

"Pek sayılmaz." Hannah-vizyonu o değerli gülümsemesini, kötü aşçı Richard'ı bile kendine getiren meleksi gülümsemesini takındı. "Ama mesajım şu. Onu bırakman gerekecek Jane. Eğer huzuru bulmak istiyorsan, onu bırakmak zorundasın."

Eğer *o kişi* Vishous'sa, böyle bir şey olamazdı. "Bunu yapamam."

"Yapmak zorundasın. Aksi takdirde burada kaybolacaksın. Ne burada ne de orada olabilecek kadar çok zamanın var."

"Peki sonra ne olacak?"

"Sonsuza dek kayboldun." Hannah'nın görüntüsü ciddileşti. "Bırak onu, Jane."

"Nasıl?"

"Nasıl olduğunu biliyorsun. Ve eğer yaparsan, diğer tarafta gerçek beni görebilirsin. Bırak. Onu. Gitmesine izin ver." Elçi ya da her neyse buharlaştı.

Tek başına kalan Jane etrafına bakındı. Sis her yere yayılmıştı, bir yağmur bulutu kadar yoğun ve ufuk kadar sonsuzdu.

İçini bir korku kapladı. Bu doğru değildi. Gerçekten burada olmak istemiyordu.

Aniden bir aciliyet hissi arttı, sanki zaman tükeniyormuş gibi, ama bunu nasıl bildiğini bilmiyordu. Ama sonra aklına Vishous geldi. Eğer gitmesine izin vermek ona olan sevgisinden vazgeçmek anlamına geliyorsa, bu mümkün değildi.

Bölüm Kırk Dokuz

Vishous, Jane'in Audi'sini yağmurda cehennemden çıkmış bir yarasa gibi sürüyordu, Havers'ın arabasına giden yolu yarılamıştı ki Jane'in arabada olmadığını fark etti.

Cesedi öyleydi.

Kapalı alandaki tek enerji paniği, sadece kalbi çarpıyor, sadece gözleri kırışıyordu.

İçindeki bağlanmış erkek, beyninin inkâr ettiği şeyi doğruladı: Kanında, onun gittiğini biliyordu.

V ayağını gaz pedalından çekti ve Audi bir süre yavaşladıktan sonra durdu. Muhtemelen erken esen bahar fırtınası nedeniyle 22. Yol boştu ama trafiğin yoğun olduğu saatlerde bile yolun ortasında kalırdı.

Jane yolcu koltuğundaydı. Dik bir şekilde oturtulmuş, emniyet kemeri kaslı tişörtünü göğüs yarasına ambalaj gibi tutuyordu.

Başını çevirmedi. Ona

bakmadı.

Dümdüz ileriye, yolun çift sarı çizgisine baktı. Önündeki cam silecekleri ileri geri hareket ediyor, ritmik sesleri eski moda bir saatin sesine benziyordu, *tik...tak...tik...tak...*

Zamanın geçmesi artık önemli değildi, değil mi? Ve onun acelesi de.

Tik...tak...tik...

Göğsündeki ağrıya bakılırsa o da ölmüş olması gerektiğini düşünüyordu. Bu kadar ağrırken nasıl hâlâ ayakta ve etrafta olduğuna dair hiçbir fikri yoktu.

Tak...tik...

İleride yolda bir viraj vardı, orman asfaltın kenarına kadar geliyordu. Belli bir neden olmaksızın, ağaçların birbirlerine sıkıca kenetlendiğini, yapraksız dallarının iç içe geçerek siyah bir dantel izlenimi yarattığını fark etti.

Tock.

Ona gelen görüntü o kadar sessizce ilerledi ki, ilk başta gözlerinin kaydettiği şeyin değiştiğini bilmiyordu. Ama sonra bir duvar gördü, bir

ince dokulu duvar... parlak, parlak bir ışıkla aydınlandı. Tam da aydınlatmanın kaynağını merak ettiği sırada.

Bunun bir arabanın farları olduğunu fark etti.

Bir korna sesi dikkatini çekti ve direksiyonu sağa kırarken gaza bastı. Diğer araç kaygan kaldırımında savrulduktan sonra yoluna devam etti ve yolun aşağısında gözden kayboldu.

V ormana yeniden odaklandı ve görüntünün geri kalanını bir film gibi peş peşe izledi. Uyuşmuş bir umursamazlıkla, kendisinin tartışmasız bir şekilde mantıksız olan eylemlerde bulunmasını izledi, geleceğe tanıklık etti ve notlar aldı. Daha fazlası ortaya çıkmadığında, umutsuz bir amaçla yola koyuldu ve hız sınırının iki katı hızla Caldwell'den uzaklaştı.

Cep telefonu çaldığında, deri ceketini attığı arka koltuğa uzandı ve telefonu çıkardı. Telefonu kapattı, sonra yolun kenarına çekti ve RAZR'ın arkasını açtı. GPS çipini çıkarıp Audi'nin ön paneline koydu ve yumruğuyla ezdi.

"Nerede lan o?"

Wrath çalışma odasında volta atarken Phury geride durdu ve diğer kardeşler de erkeğin yolundan uzak durdu. Kral böyle buldozer gibi hareket ettiğinde yolundan çekilmeliydiniz, yoksa sizi halının içine biçerdi.

Ama görünüşe göre bir yanıt arıyordu. "Burada kendi kendime mi konuşuyorum? V hangi cehennemde?"

Phury boğazını temizledi. "Gerçekten bilmiyoruz. GPS yaklaşık on dakika önce bozuldu."

"Bayılmak mı?"

"Sadece sessizleşti. Genellikle telefonu yanındayken yanıp söner ama... evet, onu bile alamıyoruz."

"Harika. Müthiş." Wrath sargılarını açtı ve yüzünü buruşturarak gözlerini ovuşturdu. Son zamanlarda, muhtemelen çok fazla okumaya çalışmaktan baş ağrısı çekiyordu ve firari bir kardeşin bu duruma yardımcı olmadığı aşikârı.

Yolun karşısındaki Rhage küfrederek telefonunu kapattı. "Havers'ın evine hala gelmedi. Bak, belki de onu gömmek için bir yere gitmiştir? Toprak donmuş ama o eliyle sorun olmaz."

"Gerçekten öldüğünü mü düşünüyorsun?" Wrath mırıldandı.

"Gördüğüm kadarıyla göğsünden vurulmuştu. O aşağılık *herifi* öldürdükten sonra geri döndüğümde ikisi de gitmişti, arabası da öyle. Ama... evet, hayatta kaldığını sanmıyorum."

Wrath odaya girdiğinden beri tamamen sessiz olan Butch'a baktı. "Seks ve beslenme için kullandığı dişilerden herhangi birini nasıl bulacağını biliyor musun?"

Polis başını salladı. "Bir tane bile yok. Hayatının o kısmını çok gizli tutardı."

"Yani onu bu şekilde takip edemeyiz. Daha iyi haber. Çatı katına gideceğini düşünmek için bir neden var mı?"

"Dönerken orada durdum," dedi Butch. "İçeride değildi ve açıkçası oraya ineceğini de sanmıyorum. Orayı ne için kullandığını düşünecek olursak."

"Ve geceye sadece iki saat kaldı." Wrath, XVI Louis masasının arkasına oturdu ama her an yerinden fırlayacakmış gibi kollarını çürük sandalyeye dayadı.

Butch'un telefonu çaldı ve cevap vermek için çabaladı. "V? Oh...hey, bebeğim. Hayır... Henüz bir şey yok. Olacak. Söz veriyorum. Seni seviyorum."

Polis telefonu kapattığında, Wrath şöminedeki ateşe doğru döndü ve bir süre sessiz kaldı, şüphesiz hepsi gibi ne tür seçenekleri olduğunu gözden geçiriyordu. Ki bunların hiçbirisi yoktu. Vishous şu anda her yerde olabilirdi, bu yüzden kardeşler pusulanın dört koluna dağılırlarsa, samanlıkta iğne aramak gibi bir şey yapmış olacaktı. Ayrıca, V'nin GPS çipini öldürdüğü çok açıktı. Bulunmak istemiyordu.

Sonunda Wrath şöyle dedi: "Pim el bombasından çıktı beyler. Şimdi tek sorun neyin patlayacağı."

V araba kazasının olacağı yeri dikkatle seçti. Gidecekleri yere yakın ama yine de ihtiyatlı olmak için yeterince uzak olmak istiyordu ve tam menzile girdiğinde, yoldaki bir viraj kendisini kullanıma sundu. Mükemmeldi. Emniyet kemerini taktı, gaza bastı ve kendini hazırladı. Audi'nin

Motor kükredi ve tekerlekleri kaygan yolda daha hızlı ve daha hızlı döndü. Oldukça hızlı bir şekilde araba olmaktan çıktı ve bir kinetik enerji yığınının başka bir şeye dönüşmedi.

V, Route 22'nin sola keskin dönüşüyle gitmek yerine doğrudan ağaç çizgisine yöneldi. Hayatta kalma içgüdüğü olmayan uslu bir çocuk gibi, araba banketten uçtu ve bir anlığına havada kaldı.

İniş V'yi sürücü koltuğundan sıçrattı, başını arabanın açılır tavanına çarptı ve ardından öne doğru savurdu. Sedan çalılarının ve fidanların arasından geçerken hava yastıkları direksiyon simidinden, gösterge panelinden ve kapılardan patladı ve...

Meşe ağacı muazzamdı. Bir ev kadar büyüktü. Bir o kadar da sağlam.

Aracın ön kısmı metal ve motordan oluşan bir akordeona dönüşürken V'yi yok olmaktan kurtaran tek şey Audi'nin çarpışma kafesiydi. Çarpmanın şokuyla V'nin kafası boynunun üzerine düştü ve bir dal ön camı delip geçerken yüzünü tekrar hava yastığına çarptı.

Olayın ardından kulakları yangın alarmı çalıyormuş gibi çınladı ve vücudu kırılan parçaları bulmak için kendini taradı. Sersemlemiş bir halde, dalın bıraktığı kesiklerden kanlar içinde emniyet kemerini çözdü, kapısını zorla açtı ve tökezleyerek arabadan çıktı. Derin nefesler alırken, motorun tıslamasını ve hava yastıklarının hırıltılı sönüşünü duydu. Yağmur istikrarlı, zarif bir ilgisizlikle yağıyor, ağaçlardan damlayarak orman zeminindeki sığ su birikintilerine düşüyordu.

Elinden geldiğince çabuk arabanın etrafından dolaşarak Jane'in yanına gitti. Çarpma onu öne doğru fırlatmıştı ve kanı şimdi ön cama, ön panele ve koltuğa bulaşmıştı. İsteddiği de buydu zaten. Eğildi ve kemerini çözdü, sonra onu sanki hâlâ yaşıyormuş gibi dikkatle kucağına aldı, rahat edebileceği şekilde kollarına yerleştirdi. Ormanda ilerlemeye başlamadan önce deri ceketini aldı ve onu soğuk havadan korumak için üzerine örttü.

Vishous tüm yürüyüşlerin başladığı gibi yürümeye başladı. Bir ayağını diğerinin önüne koydu. Sonra tekrarladı. Sonra tekrarladı.

Ormanın içinde ilerledi, ağaçlar gibi suyun düşebileceği başka bir nesne haline gelene kadar ıslandıkça ıslandı. Onu taşımaktan kolları ve sırtı ağrıyana kadar varacakları yere dolambaçlı yollardan gitti.

Sonunda bir mağaranın girişine geldi. Takip edilmediğinden emin olmak için kontrol etmeye zahmet etmedi. Yalnız olduğunu biliyordu.

Toprak kuyuya doğru yürüdü, toprak zeminde ilerledikçe yağmurun sesi azalıyordu. Hafızasından kaya duvarındaki mandalın yerini buldu ve serbest bırakma düğmesini tetikledi. Dokuz metrelik bir granit levha yerinden oynayınca ortaya çıkan koridora girdi ve bir dizi demir kapıya yaklaştı. Kilit mekanizmasını zihniyle serbest bıraktı ve arkasındaki kaya kendini değiştirirken bariyer ses çıkarmadan ayrıldı.

İçerisi zifiri karanlığın da ötesindeydi, hava bu yeraltı mekânında daha yoğundu, sanki mekânın içine tıkılmış gibiydi. Hızlı bir düşünceyle duvardaki meşalelerden bazılarını zihniyle tutuşturdu ve ardından Mezar'ın ibadet ve ayin yerine doğru inmeye başladı. Salonun her iki yanında, yaklaşık yirmi metre yüksekliğe kadar uzanan raflarda, Kardeşlik tarafından öldürülen *küçüklerin* kalplerini içeren binlerce seramik kavanoz vardı. Her zaman yaptığı gibi başını kaldırıp onlara bakmadı. Sevgilisini ileriye doğru taşıırken, ıslak botları parlak siyah mermer zeminde izler bırakırken dümdüz önüne baktı.

Çok geçmeden Mezar'ın göbeğine adım attı, geniş, yeraltı mağarası yeryüzünde büyük bir delik açtı. Onun isteğiyle, direklerdeki kalın siyah mumlar yanarak aşağı sarkan hançer benzeri sarkıtları ve sunağın arkasındaki duvarı oluşturan devasa siyah mermer levhaları aydınlattı.

Levhalar imgeleminde gördüğü şeydi. Route 22'den aşağı bakıp ağaçlara baktığında bu anma duvarını hayal etmişti: Ağaçların birbirine kenetlenmiş dalları gibi, mermerin üzerindeki yazılar, nesiller boyunca Kardeşliğe hizmet etmiş savaşçıların isimleri, uzaktan dantel gibi görünen ince, yumuşak bir desen oluşturunuyordu.

Duvarın önündeki sunak kaba ama güçlüydü: iki sağlam lento üzerine oturtulmuş devasa bir taş blok. Ortada Kara Hançer Kardeşliği'nin ilk üyesinin kadim kafatası, kardeşlerin sahip olduğu en kutsal emanet duruyordu.

Onu bir kenara itti ve Jane'i yere yatırdı. Rengi solmuştu ve yana düşen gevşek beyaz eli onu tir tir titretti. Eli dikkatlice Jane'e geri verdi ve göğsüne koydu.

Sırtı kazınmış duvara değene kadar uzaklaştı. Mum ışığında ve ceketi kadının üst gövdesinin üzerindeyken, neredeyse kadının uyuduğunu hayal edebiliyordu.

Neredeyse.

Yeraltı manzarasıyla çevrili savaşçı kampının mağarasını düşündü. Sonra kendisini tehdit eden pretrans ve babası üzerinde elini kullandığını gördü.

Eldivenini çıkardı ve parlayan avucundan kaydırıldı.

Şu anda düşündüğü şey hem doğanın hem de kendi türünün yasalarına aykırıydı.

Ölülerin yeniden canlandırılması hiçbir koşul altında uygun ya da izin verilebilir bir hareket tarzı değildi. Sadece Omega'nın diyarı olduğu için de değil. Irkın Günlükleri, o ciltler dolusu tarih, sadece iki örnek veriyordu ve ikisi de trajediden başka bir şeyle sonuçlanmamıştı.

Ama o farklıydı. Bu farklıydı. Jane farklıydı. O bunu sevgiyle yapıyordu, oysa okuduğu örnekler nefretle yapılmıştı: Birinin silah olarak kullanmak üzere geri getirdiği bir katil ve bir intikam eylemi olarak hayata döndürülen bir kadın vardı.

Ve onun lehine daha fazlası da vardı. Butch'u düzenli olarak iyileştiriyor, *küçüklerle* iş yaparken polisin içindeki şeytanı çekip çıkarıyordu. Aynı şeyi Jane için de yapabilirdi. Kesinlikle yapabilirdi.

Demir gibi bir kararlılıkla, Omega'nın karanlık sanatlar dünyasına yaptığı diğer gezintilerin sonuçlarını zihninden uzaklaştırdı. Ve dışisine olan aşkına odaklandı.

Jane'in insan olması bir sorun teşkil etmiyordu, çünkü reanimasyon ölü bir şeyi hayata döndürme eylemiydi ve ayırım çizgisi türler ne olursa olsun aynıydı. Ve ihtiyacı olan şeye sahipti. Ritüel için üç şey gerekiyordu: Omega'ya ait bir şey, biraz taze kan ve dizginlenmiş bir şimşek gibi bir elektrik enerjisi kaynağı.

Ya da onun durumunda, lanet olası laneti.

V kavanozların olduğu koridora geri döndü ve seçmekle vakit kaybetmedi. Raftan rastgele bir tane aldı, seramiğinde ince çatlaklar vardı ve rengi bulanık kahverengiydi, bu da ilk kavanozlardan biri olduğu anlamına geliyordu.

Sunağa döndüğünde kavanozu taşa çarparak parçaladı ve içinde ne olduğunu ortaya çıkardı. İçindeki kalp siyah, yağlı bir parlaklıkla kaplıydı ve Omega'nın damarlarında akan şey tarafından korunmuştu. Küçültme Cemiyeti'ne girişin tam olarak nasıl gerçekleştiği bilinmese de, kalp çıkarılmadan önce Omega'nın "kanının" girdiği açıktı.

Böylece Vishous düşmanlarından istediği şeyi almış oldu.

İlk Kardeş'in kafatasına baktı ve kutsal emaneti yasadışı bir amaç için kullanmak konusunda iki kez düşünmedi. Hançerlerinden birini çıkardı, bileğini kesti ve kafatasının tepesine monte edilmiş olan som gümüş kupaya kanını akıttı. Sonra *küçük* kalbi avuçladı ve yumruğuyla sıktı.

Damıtılmış kötülüğün siyah damlaları kabarıp düşerek kanının kırmızısına karıştı. Bu sıvı günahın büyüğü vardı, doğruların kurallarına karşı gelen türden, işkenceyi spora dönüştüren türden, masumlara acı çektirmekten zevk alan türden... ama içinde sonsuzluk da vardı.

Jane için ihtiyacı olan şey de buydu.

"Hayır!"

Etrafında döndü.

Kâtip Bakire arkasında belirmişti, kukuletası inikti, şeffaf yüzü bir korku maskesiydi. "Bunu yapmamalısın."

Arkasını döndü ve kafatasını Jane'in başının yanına getirdi. Bölük pörçük bir düşünceyle, Jane'in onun göğsünün içinin neye benzediğini bildiğini ve kendisinin de onunkinin aynısını bilmek üzere olduğunu düşünerek garip ve güven verici bir paralellik buldu.

"Bu işte denge yok! Hiçbir fiyat verilmedi!"

V ceketini kadının üzerinden çıkardı. Gömleğinin altındaki kan lekesi, göğsünün tam ortasında, göğüslerinin arasında bir hedef tahtası gibiydi.

"Senin bildiğin gibi dönmeyecek," diye tısladı annesi. "Kötü olarak geri dönecek. Sonucun bu olacak."

"Onu seviyorum. Butch'a baktığım gibi ona da bakabilirim."

"Aşkınız sonucu değiştirmeyecek, Omega'nın kalıntılarıyla olan tesisiniz de değiştirmeyecek. Bu yasak!"

Annesinin üzerine yürüdü, ondan ve aptal yin ve yang saçmalıklarından nefret ediyordu. "Denge mi istiyorsun? Takas mı? Bunu yapmadan önce bana sopa mı göstermek istiyorsun? İyi o zaman! Neye mal olacak? Rhage'in lanetini hayatının geri kalanında ona yükledin, bana ne yapacaksın?"

"Eşitlik benim kanunum değil!"

"O zaman kimin! Ve ne kadar borcum var!"

Kâtip Bakire kendini toparlamak için bir an durur gibi oldu. "Bu benim hediye edip edemeyeceğimin ötesinde bir şey. O artık yok. Bir beden onunki gibi nadasa bırakıldıktan sonra geri dönüş yoktur."

"Saçmalık." Jane'in üzerine eğildi, göğsünü kesip açmaya hazırlandı.

"Onu sonsuza dek mahkum edeceksin. Omega'dan başka gidebileceği bir yer olmayacak ve onu oraya göndermek zorunda kalacaksın. O kötü olacak ve sen de onu yok etmek zorunda kalacaksın."

Jane'in cansız yüzüne baktı. Gülümsemesini hatırladı. Solgun teninde onu bulmaya çalıştı.

Yapamadı.

"Denge..." diye fısıldadı.

Uzandı ve sağlam eliyle onun soğuk yanağına dokundu ve verebileceği, takas edebileceği her şeyi düşünmeye çalıştı.

"Bu sadece dengeyle ilgili değil," dedi Kâtip Bakire. "Bazı şeyler yasaktır."

Çözüm onun için netleştğinde, annesinden başka bir şey duymadı.

İnsanlara ve eşyalara dokunabildiği, olması gerektiği gibi olan, lanetli bir yıkım yükü olmayan değerli, normal elini kaldırdı.

Onun iyi eli.

Sunağın üzerine koydu, parmaklarını açıp bileğini düzleştirdi. Sonra hançerinin bıçağını aldı ve derisinin üzerine koydu. Eğildiğinde, silahın keskin ağzı kemiğe kadar kesildi.

"Hayır!" diye bağırdı Kâtip Bakire.

Bölüm Elli

Jane'in zamanı kalmamıştı. Ve bunu, bir hastanın kötüye gittiğini anladığı gibi biliyordu. İç saati çalmaya, alarmı ötmeye başladı.

"Onu bırakmak istemiyorum," dedi kimseye.

Sesi çok uzağa gitmedi ve sisin daha yoğun görüldüğünü fark etti... o kadar yoğun ki ayaklarını bile gizlemeye başlamıştı. Ve sonra kafasına dank etti. Gizlenmemişlerdi. Soğuk bir dehşetle, bir şey yapmazsa çözüleceğini ve ortamdaki hiçlik duvarının içinde yerini alacağını fark etti. Sonsuza dek yalnız ve kimsesiz kalacak, bir zamanlar hissettiği aşkın özlemini çekecekti.

Hüzünlü, değişken bir hayalet.

Şimdi nihayet bir duyguya kapılmıştı ve bu gözlerini yaşartan bir duyguydu. Kendini kurtarmanın tek yolu Vishous'a duyduğu özlemin gitmesine izin vermektir; kapının anahtarı buydu. Ama bunu yaparsa, sanki onu terk ediyormuş, soğuk ve acı bir gelecekle yüzleşmesi için onu yalnız bırakıyormuş gibi hissedecekti. Ne de olsa, ölürse kendisi için ne olacağını tahmin edebiliyordu.

Bir anda sis daha da yoğunlaştı ve sıcaklık düştü. Aşağı baktı. Bacakları yok oluyordu... önce ayak bileklerine, şimdi de baldırlarına kadar. Hiçliğin içine doğru süzülüyor, dağılıyordu.

Jane kararlılığını buldukça ağlamaya başladı ve yapmak zorunda olduğu şeyin bencilliği için gözyaşı döktü.

Yine de onu nasıl bıraktı?

Sis uyluklarına kadar ilerlerken panikledi. Yapması gereken şeyi nasıl yapacağını bilmiyordu-

Cevap ona geldiğinde acı verici ve basitti.

Oh... Tanrım... Bırakmak, değiştirilemeyecek olanı kabul etmek anlamına geliyordu. Ne kadarı değiştirmeye zorlamak için umuda tutunmaya çalıştınız... ne kaderin üstün güçlerine karşı savaşıp onları iradenize teslim etmeye çalıştınız... ne de daha iyisini bildiğinizi varsaydığınız için kurtuluş için yalvardınız. Bırakmak, önünüzdekine berrak gözlerle bakmanız, sınırsız seçimin istisna, kaderin ise kural olduğunu kabul etmeniz anlamına geliyordu.

Pazarlık yok. Kontrol etmeye çalışmak yok. Pes ettiniz ve sevdiğiniz kişinin aslında sizin geleceğiniz olmadığını ve bu konuda yapabileceğiniz hiçbir şey olmadığını gördünüz.

Tüm güç gösterilerini bir kenara bırakıp Vishous'la olan bağımlı canlı tutmak için verdiği mücadeleyi bıraktığında gözyaşları gözlerinden girdap gibi dönen sisin içine düştü. Bunu yaparken ne inancı ne de iyimserliği vardı, etrafındaki sis kadar boştu: Hayattayken bir ateistti, öldüğünde de aynı olduğunu fark etti. Hiçbir şeye inanmıyordu, artık hiçbir şeydi.

Ve işte o zaman mucize gerçekleşti.

Tepesinden bir ışık düştü, onu korudu, ısıttı, tıpkı Vishous'a duyduğu sevgi gibi bir şeyle onu sardı: bir lütuf.

Nazik bir el tarafından yerden koparılan bir papatya gibi yukarı doğru çekilirken, onunla birlikte olmasa da sevdiği kişiyi sevebileceğini fark etti. Gerçekten de, onların farklı yolları, hissettiklerini parçalara ayırmadı ve kirlilemedi. Duygularını acı tatlı bir özlem peleriniyle kapladı ama kalbindekini değıştirmeydi. Onu sevebilir ve hayatın öbür ucunda onu bekleyebilirdi. Çünkü ne de olsa aşk ebediydi ve ölümün kaprislerine tabi değildi.

Jane özgürdü... yukarı doğru uçuyordu.

Phury kendini kaybetmek üzereydi.

Ama delirecekse sıraya girmesi gerekiyordu, çünkü tüm kardeşler ince bir sınırdıydı. Özellikle de hücre hapsindeki bir mahkûm gibi çalışma odasında volta atan Butch.

Vishous'tan iz yok. Arama yok. Hiçbir şey yok. Ve şafak bir yük treni gibi geliyordu.

Butch durdu. "Bir *shellan* için cenaze törenini nerede yaparsınız?" Wrath kaşlarını çatı. "Mezar."

"Sence onu oraya götürmüş olabilir mi?"

"Tüm bu ritüel olayına hiçbir zaman çok hevesli olmadı ve annesi onu terk etmişken...?" Gazap başını salladı. "Oraya gitmez. Ayrıca, onu arayacağımız yerlerden birinin orası olduğunu bilmesi gerekirdi ve o çok özel biri. Onu yere serdiğini varsayarsak, seyirci istemeyecektir."

"Evet."

Büyükbabanın saati ^{sabah} dört buçukta çalarken Butch yine volta atmaya başladı.

"Biliyor musun?" dedi polis. "Eğer sorun olmazsa bir kontrol edeceğim. Burada bir saniye daha kalamam."

Wrath omuz silkti. "Öyle de olabilir. Devam edecek başka bir şeyimiz yok."

Phury de beklemeye daha fazla dayanamayarak ayağa kalktı. "Ben de seninle geliyorum. Girişin nerede olduğunu gösterecek birine ihtiyacınız olacak."

Butch buharlaşmadığı için ikisi Escalade'e bindi ve Phury cipi çimlerin üzerinden ormana doğru sürdü. Güneş bu kadar erken doğarken, dolambaçlı bir yoldan gitmekle uğraşmayıp sağa, Mezar'a yöneldi.

Phury arabayı mağaranın girişine çekip onlar da inene kadar ikisi de tamamen sessizdi.

"Kan kokusu alıyorum," dedi Butch. "Sanırım onları yakaladık!"

Evet, havada en ufak bir insan kanı izi vardı... şüphesiz V'nin Jane'i içeri taşımasından kaynaklanıyordu.

Kahretsin. Koşarak mağaraya girdiler, arka tarafa yöneldiler, gizlenmiş girişten geçip demir kapılara indiler. Bir taraf açıktı ve kavanozlardan oluşan koridorun ortasında ıslak ayak izleri vardı.

"O burada!" Butch rahatlamış bir şekilde, sözlerini nefesinden daha fazla taşıyarak konuştu.

Evet, ama annesinden nefret eden V neden sevdiği kadını Kâtip Bakire'nin geleneklerine göre gömsün ki?

Yapmazdı.

Koridorda ilerlemeye başladıklarında, Phury'nin kıyamet duygusu tetiklendi... özellikle de sonuna geldiklerinde ve raflarda *daha küçük* bir kavanozun eksik olduğu boş bir yer gördüğünde. *Oh, hayır.* Oh...Tanrım hayır. Daha fazla silah getirmeliydiler. Eğer V, Phury'nin korktuğu şeyi yaptıysa, tepeden tırnağa silahlanmaları gerekecekti.

"Bekle!" Durdu, duvardan bir meşale kopardı ve Butch'a uzattı. Kendisi için de bir tane aldıktan sonra Butch'un kolunu tuttu. "Savaşmaya hazır ol."

"Neden? V geldiğimiz için kızmış olabilir ama şiddete başvurmayacaktır."

"Dikkat etmeniz gereken kişi Jane." "Sen neden bahsediyorsun-"

"Sanırım onu geri getirmeye çalışmış olabilir-"

İleride patlayan parlak bir ışık her şeyi ögle vaktine çevirdi.

"Lanet olsun!" diye bağırdı polis. "Sakın bana yapacağını söyleme?"

"Marissa ölseydi ve sen bunu başarabilseydin, yapmaz mıydın?"

İkisi birden havalandı ve mağaraya daldı. Sadece durmak için. "Bu da ne?" Butch nefes aldı.

"Ben... Hiçbir fikrim yok."

Yavaş ve sessiz adımlarla mihraba doğru yürüdüler, karşılarındaki manzara karşısında donup kaldılar. Lento taşının ortasında bir heykel, bir büst duruyordu... Jane'in başı ve omuzları. Kompozisyon koyu gri taştan yapılmıştı, benzerlik o kadar kesindi ki sanki bir fotoğraf gibiydi. Ya da belki bir hologram. Mumların ışığı yüz hatlarının üzerinde titreşiyor, onları canlandırıyor gibi görünen gölgeler oluşturunuyordu.

Levhanın en sağ ucunda parçalanmış bir seramik kavanoz, Kardeşliğin kutsal kafatası ve parçalanmış, yağla kaplı bir kalbe benzeyen bir şey vardı.

Sunağın uzak tarafında, V isim duvarına yaslanmış, gözleri kapalı, elleri kucağında duruyordu. Bileklerinden biri siyah bir bezle sıkıca bağlanmıştı ve hançerlerinden biri kayıptı. Ortalık duman kokuyordu ama havada hiç duman yoktu.

"V?" Butch yanına gitti ve oda arkadaşının yanına diz çöktü.

Phury, V ile ilgilenmesi için polisi bıraktı ve sunağa yöneldi. Heykel Jane'in mükemmel bir benzeriydi, o kadar gerçekti ki nefes alırken o olabilirdi. Yüze dokunmak için uzandı ama işaret parmağı yüzle temas ettiği anda büst tüm şeklini kaybetti. *Kahretsin*. Taştan değil, külden yapılmıştı ve şimdi Jane'in son kalıntıları olması gereken gevşek bir yığından başka bir şey değildi.

Phury, Butch'a baktı. "Bana V'nin hayatta

olduğunu söyle?" "En azından nefes alıyor."

"Onu eve götürelim." Phury küllere baktı. "İkisini de eve götürelim."

Jane'i içinde taşıyabileceği bir şeye ihtiyacı vardı ve kesinlikle *daha küçük* bir kavanoz kullanmayacaktı. Etrafına baktı. Hiçbir şey yoktu.

Phury ipek gömleğini çıkardı ve sunağın üzerine düz bir şekilde serdi. Yapabileceğinin en iyisi buydu ve zamanları kalmamıştı.

Gün ışığı geliyordu. Ve onun gelişiyile pazarlık yapmak mümkün değildi.

Ellibirinci Bölüm

İki gün sonra Phury Öteki Taraf'a gitmeye karar verdi. Directrix bir toplantı için ısrar ediyordu ve onu daha fazla oyalamak istemiyordu. Ayrıca, evden dışarı çıkması gerekiyordu.

Jane'in ölümü yerleşkeye bir karabasan gibi çökmüş ve tüm bağlı erkekleri etkilemişti. Bir *shellanı* kaybetmek, ki V ile resmen çiftleşmemiş olsalar da o da öyleydi, her zaman en büyük korkuydu. Ama onun düşman tarafından öldürülmesi neredeyse dayanılmazdı. Daha da kötüsü, Wellsie'nin de aynı şekilde öldürülmesinin üzerinden bir yıl geçmeden bunun gerçekleşmesi, erkeklerin her birinin doğru olduğunu bildiği şeyi korkunç bir şekilde hatırlatıyordu: Kardeşliğin dostları *küçüklerden* gelen özel bir tehditle karşı karşıyaydı.

Tohrment bunu ilk elden öğrenmişti. Şimdi Vishous da öğrenmişti.

Tanrım, V'nin burada kalıp kalmayacağını merak ediyordunuz. Tohr, Wellsie bir avcı tarafından öldürüldükten hemen sonra çekip gitmişti ve o zamandan beri kimse onu ne görmüş ne de ondan haber almıştı. Wrath kardeşinin hâlâ hayatta olduğunu hissedebildiğini söylese de, hepsi onun bu on yıl içinde ya da bir sonraki on yılda yeniden ortaya çıkacağı fikrinden hemen hemen vazgeçmişti. Belki gelecekteki bir çağda geri dönecekti. Ya da belki de dünyada bir yerlerde tek başına ölecekti. Ama onu yakın zamanda bir daha göremeyeceklerdi ve bir sonraki yer Solukluk olabilirdi.

Kahretsin... Zavallı Vishous.

Şu anda V, Pit'teki odasında, Phury'nin sonunda Jane'in küllerini koyduğu pirinç vazoun yanında yatıyordu. Butch'a göre kardeşi ne konuşmuş ne de bir şey yemişti ama adamın gözleri açıktı.

Mezar'da olanları açıklamaya niyeti olmadığı açıktı. Jane'e. Ya da bileğine.

Phury bir lanetle yatağının yanında diz çöktü ve Primale'in madalyonunu boynuna taktı. Gözlerini kapatarak doğrudan Seçilmiş'in sığınağına gitti ve yol boyunca Cormia'yı düşündü. O da odasında kalıyor, az yiyor ve az konuşuyordu. Cormia'yı sık sık kontrol ediyordu ama onun için ne yapacağını bilmiyordu; ona kitap getirmekten başka bir şey yapmıyordu. Özellikle Jane Austen'ı çok seviyordu, ancak tam olarak

Bir şeyin nasıl kurgu ya da onun deyiimiyle kurgulanmış bir yalan olabileceğini anlamak.

Phury amfiteyatroda şekil aldı çünkü henüz düzeni çok iyi bilmiyordu ve bunun iyi bir başlangıç noktası olduğunu düşündü. Beyazların ortasında durmak çok tuhaf hissettiriyordu. Sahnenin arkasında dolaşmak ve çeşitli beyaz tapınaklara göz atmak daha da garipti. Lanet olsun, burası Clorox reklamı gibiydi. Hiçbir yerde renk yoktu. Ve çok sessizdi. Korkunç bir sessizlik.

Bir yön seçip yürümeye başladığında, bir grup Seçilmiş tarafından topa tutulmaktan endişe ediyordu ve Directrix ile kafa kafaya gelmek için acelesi yoktu. Biraz zaman kaybetmek için tapınaklardan birinin içinde ne olduğuna bakmaya karar verdi. Rastgele birini seçerek sığ mermer basamaklardan yukarı çıktı ama çift kapının sıkıca kilitli olduğunu gördü.

Kaşlarını çatarak eğildi ve büyük, garip şekilli anahtar deliğine baktı. İçinden gelen bir dürtüyle Primale madalyonunu çıkardı ve kapiya sapladı.

Ne biliyorsun ki? O şey bir anahtardı.

Çift kapı ses çıkarmadan açıldı ve içeride ne olduğuna şaşırdı. Binanın her iki yanında sıralanmış, altı ya da sekiz derinliğinde değerli taşlardan oluşan kutular vardı. Zenginliklerin arasında dolaştı, arada bir durup ellerini parıldayan mücevherlerin içine soktu.

Ama içerideki tek şey bu değildi. Arka tarafta, en uçta, bir müzede bulabileceğiniz türden bir dizi cam vitrin vardı. Oraya gitti ve onları kontrol etti. Doğal olarak tozdan arınmışlardı ama temizlendikleri için olmadığını hissetti. Burada havada mikroskobik türde bile olsa herhangi bir kirletici olduğunu düşünemiyordu.

Kutuların içindeki nesneler büyüleyiciydi ve gerçek dünyadan oldukları belliydi. Eski moda bir çift gözlük, Doğu kökenli porselen bir kase, 1930'lardan kalma etiketli bir viski şişesi, abanoz bir sigara ağızlığı, beyaz tüylerden yapılmış bir kadın yelpazesi vardı.

Buraya nasıl geldiklerini merak etti. Bazı eşyalar oldukça eskiydi, ancak mükemmel durumdaydılar ve tabii ki her şey pırıl pırıl tertemizdi.

Eski bir kitaba benzeyen bir şeyin üzerinde durakladı. "O...pu çocuğu."

Deri kapağı yırtılmıştı ama kabartmalı başlığı hâlâ belirgindi:

DARIUS, MARKLON'UN OĞLU.

Phury hayretle eğildi. Bu D'nin kitabıydı... muhtemelen bir günlük.

Kutuyu açtı, sonra içindeki kokuya kaşlarını çattı. Barut mu?

Bir araya getirilmiş nesnelere baktı. En uzak köşede eski bir tabanca vardı ve kursiyerlere öğrettiği ateşli silahlar ders kitabından marka ve modelini tanıdı. Bu bir 1890 Colt Navy .36 kalibrelik, altı silindirli tabancaydı. Yakın zamanda kullanılmıştı.

Silahı çıkardı, hazneyi açtı ve mermilerden birini avucuna aldı. Küre şeklindeydiler... ve düzensizdiler, sanki el yapımı gibiydiler.

Bu şekli daha önce de görmüştü. St. Francis'teki bilgisayardan V'nin tıbbi sonuçlarını silerken, çekilen bir göğüs röntgenine bakmış... ve kardeşinin akciğerinde küresel, hafif düzensiz bir kurşun parçası görmüştü.

"Beni görmeye mi geldin?"

Phury omzunun üzerinden Directrix'e baktı. Kadın çift kapının önünde duruyordu, üzerinde hepsinin giydiği o beyaz cübbe vardı. Boynundaki zincirde kendisinininki gibi bir madalyon vardı.

"Burada güzel bir tarihi eser koleksiyonunuz var," diyerek arkasını döndü.

Kadının gözleri kısıldı. "Mücevherlerin daha çok ilginizi çekeceğini düşünürdüm."

"Pek sayılmaz." Elindeki kitabı kaldırırken onu dikkatle izledi. "Bu kardeşimin günlüğüne benziyor."

Omuzları hafifçe gevşediğinde, onu öldürmek istedi. "Evet, bu Darius'un günlüğü."

Phury kitabın kapağına dokundu, sonra elini tüm mücevherlere doğru salladı. "Söylesene, burası her zaman kilitli mi tutulur?"

"Evet. Saldırıdan beri."

"Anahtarları olan sadece sen ve ben varız, değil mi? Burada olanlara bir şey olmasını hiç istemem."

"Evet. Sadece ikimiz. Benim bilgim ya da varlığım olmadan kimse buraya giremez."

"Hiç kimse."

Gözleri kızgınlıkla parladı. "Düzen korunmalıdır. Yıllarımı Seçilmişleri uygun şekilde eğitmek için harcadım."

"Evet... yani bir Primale'in ortaya çıkması sizin için gerçekten can sıkıcı olmalı."

"Çünkü artık yetkili benim, değil mi?"

Sesi alçaldı. "Burayı sizin yönetmeniz doğru ve yerinde olur." "Özür dilerim, tekrar söyleyebilir misiniz? Sizi tam olarak duyamadım."

Gözleri bir an için zehirle doldu; bu da onun hareketlerini ve nedenini doğruladı: Vishous'u Directrix vurmuştu. ile

silahı çantadan çıkardı. Yetki sahibi olmaya devam etmek istiyordu ve bir Primale gelirse en iyi ihtimalle bir erkeğin altında ikinci komutan olacağını çok iyi biliyordu. En kötü ihtimalle, sırf erkek gözlerinin rengini beğenmediği için tüm gücünü kaybedebilirdi.

V'yi öldürmeyi başaramayınca geri çekildi... ta ki tekrar deneyene kadar. Kardeşler tükenene ya da Primale rolü lanetli görünmeye başlayana kadar bölgesini savunacak kadar zeki ve kötü olduğuna şüphe yoktu.

"Bir şey söylemek üzereydin, değil mi?" diye sordu.

Directrix boğazından sarkan madalyonu düzeltti. "Sen Primale'sin. Buranın hükümdarı sensin."

"Güzel. İkimizin de bu konuda dürüst olmasına sevindim." Darius'un günlüğüne tekrar dokundu. "Bunu yanımda götüreceğim."

"Buluşmuyor muyuz?"

Kadına doğru yürüdü, eğer kadın erkek olsaydı boynunu kıracağını düşünüyordu.

"Şu anda olmaz, hayır. Kâtip Bakire ile ilgilenmem gereken bir şey var." Eğildi ve ağzını kızın kulağının yanına koydu. "Ama senin için geri döneceğim."

Bölüm Elli İki

Vishous daha önce hiç ağlamamıştı. Hayatı boyunca hiç ama hiç ağlamamıştı. Yaşadığı onca boktan şeyden sonra, gözyaşı kanalları olmadan doğduğuna karar verecek noktaya gelmişti.

Şu ana kadar olan olaylar bunu değiştirmemişti. Jane kollarında ölü yatarken ağlamamıştı. Mezar'da kurban olarak elini kesmeye çalıştığında ve çektiği acı hayret verici olduğunda da gözyaşı dökmemişti. Nefret ettiği annesi onu yapmak üzere olduğu eylemden geri çevirdiğinde, yanakları kurumuştı.

Kâtip Bakire elini Jane'in bedeninin üzerine koyduğunda ve sevgilisinin küle dönüşmesini şaşkınlıkla izlediğinde bile ağlamamıştı.

Şimdi yaptı.

Doğumundan bu yana ilk kez gözyaşları yüzünden aşağı yuvarlandı ve yastığını ıslattı.

Butch ve Marissa'yı Pit'in oturma odasındaki kanepede hayal ettiğinde başlamışlardı. Canlı... çok canlı. V kafasının içinde sadece onların düşüncelerini duymakla kalmıyor, Butch'un Marissa'yı yataklarında siyah bir sutyen ve mavi bir kot pantolonla hayal ettiğini de biliyordu. Marissa da onun mavi kotunu çıkardığını ve başını kalçalarının arasına soktuğunu hayal ediyordu.

V altı dakika içinde Butch'un Marissa'nın elindeki portakal suyunu alıp sehpanın üzerine koyacağını biliyordu. Dökecekti, çünkü bardak *Sports Illustrated*'in köşesine düşecek ve meyve suyu Marissa'nın kot pantolonuna bulaşacaktı. Polis bunu onu koridora götürmek ve çıplak soymak için bir bahane olarak kullanacaktı.

Ancak yolda V'nin kapısına uğrarlar ve cinsel dürtülerini kaybederlerdi. Hüznü gözlerle çiftleştikleri yataklarına gider ve sessizce birbirlerine sarılırlardı.

V bir kolunu yüzüne kapattı. Ve kontrolsüzce ağladı.

Öngörülerini geri gelmiş, geleceğe dair laneti ona geri dönmüştü. Hayatındaki dönüm noktası sona ermişti.

Bu da şu andan itibaren varlığının bu olduğu anlamına geliyordu: sevgilisinin küllerinin yanında yatan boş bir kabuktan başka bir şey olmayacaktı.

Ağlamasının ortasında Butch ve Marissa'nın koridordan geldiklerini, yatak odasının önünde durduklarını ve sonra kapılarını kapattıklarını duydu. Seks sesleri odalar arasındaki duvar tarafından boğulmadı, yatak başı çarpmadı, gırtlaktan gelen çığlıklar duyulmadı.

Tam da öngördüğü gibi. Bunu izleyen sessizlikte V yanaklarını sildi, sonra ellerine baktı. Sol eli, verdiği hasar yüzünden hâlâ biraz zonkluyordu. Sağ eli ise her zamanki gibi parlıyordu ve gözyaşları iç aydınlığının fonunda bembeyazdı, gözlerinin irisleri kadar beyaz.

Derin bir nefes aldı ve saate baktı.

Nefes almasını sağlayan tek şey akşam karanlığıydı. Gece olmasaydı şimdiye kadar kesinlikle kendini öldürmüş olurdu - Glock'unu alıp ağzına sokar ve kafasının arkasını havaya uçururdu -.

Azalan Toplum'un kökünü kazımayı kişisel bir görev haline getirmişti. Bu, hayatının geri kalanını alacaktı ama sorun değildi çünkü onun için dışarıda başka bir şey yoktu. Ve bunu yapmak için Kardeşlik'ten ayrılmayı tercih ederdi ama Butch onsuz ölebilirdi, bu yüzden burada kalmak zorunda kalacaktı.

Aniden kaşlarını çattı ve kapıya doğru baktı.

Bir süre sonra tekrar yanaklarını sildi ve "İçeri girmemene şaşırdım" dedi.

Kapı bir elin yardımı olmadan açıldı. Diğer tarafta, koridorda duran Kâtip Bakire'nin siyah cübbesi tepeden tırnağa örtülüydü.

Odaya süzülürken alçak sesle, "Hoş karşılandığımdan emin değildim," dedi.

Başını yastıktan kaldırmadı. Onu herhangi bir şekilde onurlandırmakla ilgilenmiyordu. "Nasıl karşılandığını biliyorsun."

"Gerçekten de öyle. Bu yüzden ziyaretimin amacına geleceğim. Size bir hediyem var."

"İstemiyorum."

"Evet."

"İstiyorsun."

"Siktir git." Cübbesinin altından başı düşmüş gibiydi. Kızın küçük, değerli duygularının incinmiş olması adamın umurunda değildi. "Git buradan."

"İsteyeceksin-"

Sarsılarak doğruldu. "İstediğim şeyi aldın-"
Kapıdan bir şekil girdi, hayaletimsi bir şekil. "V...?"
"Ve onu sana geri veriyorum," dedi Kâtip Bakire. "Belli bir şekilde."
Vishous onun söylediği tek bir kelimeyi bile duymadı, çünkü neye baktığını anlayamıyordu. Bu Jane'di... bir nevi. Jane'in yüzü ve Jane'in vücuduydu ama o... şeffaf bir hayaletti.
"Jane?"
Kâtip Bakire bedensizleşirken konuştu. "Bana teşekkür etmenize gerek yok.
Sadece lanetinin ona dokunabilmenin tek yolu olduğunu bil. Güle güle."

Tamam, romantik buluşmalara göre bu tuhaf ve rahatsız ediciydi.
Ve sadece Jane onun hayalet olarak sınıflandırılabilceğini düşündüğü için değil.
Vishous bayılacakmış gibi görünüyordu. Bu da acı veriyordu. Onu bu haliyle sevmemesi tamamen mümkündü ve o zaman nerede olacaktı? Kâtip Bakire ona cennette ya da orası her neresiyse oraya geldiğinde ve ona geri dönme seçeneğini sunduğunda, cevap gerçekten de hiç akıllıca değildi. Ama şimdi tamamen şok olmuş bir adamın önünde dururken, doğru seçimi yaptığından o kadar da emin değildi. Belki de fazla-
Yataktan kalktı, odanın içinde yürüdü ve parlayan elini tereddütle yüzüne götürdü. İç çekerek avucunun izine ve etinin sıcaklığına doğru eğildi.

"Bu sen misin?" dedi kısık sesle.
Başını salladı ve biraz kızarmış olan yanaklarına uzandı. "Ağlıyordun."
Onun elini tuttu. "Seni hissediyorum." "Ben de hissediyorum."

Boynuna, omzuna, göğüs kafesine dokundu. Kolunu öne uzattı ve ona baktı... daha doğrusu içinden.

"Um... böylece bir şeylerin üzerine oturabilirim," dedi belli bir nedeni olmadan. "Yani... dışarıda beklerken kanepeye oturdum. Ayrıca duvardaki bir resmin yerini değiştirdim, bozuk para tabağına bir kuruş koydum, bir dergi aldım. Biraz garip ama tek yapmam gereken konsantre olmak."
Kahretsin. O

ne söylediği hakkında hiçbir fikri yoktu. "Kâtip Bakire yemek yiyebileceğimi ama buna mecbur olmadığımı söyledi. İçebileceğimi de söyledi. İşlerin nasıl yürüdüğünden emin değilim ama o biliyor gibi görünüyor. Evet. Evet. Her neyse, sanırım bu işi çözmek biraz zaman alacak ama..."

Elini saçlarının arasına soktu ve daha önce olduğu gibi hissetti. Var olmayan bedeni, hisleri aynen daha önce olduğu gibi kaydetti.

Kaşlarını çattı, sonra düpedüz kızgın göründü. "Bunun bir fedakârlık gerektirdiğini söyledi. Birini geri getirmek için. Ona ne verdin? Neyin pazarlığını yaptın?"

"Nasıl yani?"

"Karşılığında bir şey talep etmeden hiçbir şey vermez. Senden ne aldı?"

"Hiçbir şey istemedi. Benden hiçbir şey istemedi."

Başını salladı ve konuşacakmış gibi göründü. Ama sonra ağır kollarını ona doladı ve onu titreyen, parlayan bedenine yasladı. Katılığını bulmak için konsantre olmak zorunda kaldığı diğer zamanların aksine, V'de bu kendiliğinden oldu. Onun karşısında, hiçbir çaba sarf etmeden cisimleşmişti.

Nefes alış verişinden ve ona yaslanmasından ağladığını anlayabiliyordu ama bundan söz etse ya da onu sözlerle yatıştırmaya çalışsa bir anda duracağını biliyordu. Bu yüzden ona sarıldı ve gitmesine izin verdi.

Sonra tekrar, kendini bir arada tutmakla meşguldü.

"Bunu bir daha asla yapamayacağımı sanıyordum," dedi çatallaşan bir sesle.

Jane gözlerini kapadı ve onu sıktı, sisin içinde gitmesine izin verdiği o anı düşündü. Eğer bunu yapmamış olsaydı, burada olmazlardı, değil mi?

Özgür iradenin canı cehenneme, diye düşündü. Kısa vadede ne kadar acı verirse versin, kadere güvenecekti. Çünkü aşkın birçok biçimi her zaman varlığını sürdürürdü. Sonsuzdu. Ebedi olandı. Sürdüren şey. Kâtip Bakire'nin kim ya da ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Kendisinin de nerede olduğu ya da nasıl geri döndüğü hakkında hiçbir fikri yoktu. Ama bir şeyden emindi.

"Haklıydın," dedi V'nin göğsüne karşı. "Ne hakkında?"

"Ben Tanrı'ya inanıyorum."

Elli Üçüncü Bölüm

Ertesi akşam John'un dersi yoktu, bu yüzden Kardeşler ve kadınlarla birlikte İlk Yemeğe oturdu. Evdeki ruh hali haftalardır olduğundan çok daha hafifti. Ama bu neşeye katılmadığı da kesindi.

"Her neyse," diyordu Phury, "Kâtip Bakire'ye gittim ve ona kurşundan bahsettim."

"İsa Mesih. Directrix." Vishous öne doğru eğildi ve Jane'in elini tuttu. "Bunun *daha küçük* bir şey olduğunu düşünmüştüm."

V, birlikte oturduklarından beri doktorunu bırakmamıştı, sanki onun kaybolmasından korkuyordu. Bu da anlaşılabilir bir şeydi. John ona bakmamaya çalıştı ama bakmamak da zordu. V'nin tişörtlerinden birini ve mavi bir kot pantolon giymişti ve normal bir şekilde içini dolduruyordu. Ama içlerindeki şey... şey, bir hayaletti, diye düşündü.

Phury, Bella'ya dönüp tereyağı tabağını ona uzatırken, "Elbette yaptın," dedi. "Hepimiz yaptık. Ama o kadının müthiş bir nedeni vardı. Yetkiyi elinde tutmak istiyordu ve evet, olay yerinde bir Primale varken bu mümkün değildi. Klasik güç oyunu senaryosu."

John, Phury'nin diğer tarafında oturan sessiz sarışın kadına baktı. Seçilmiş güzeldi... meleklerin ruhani tarzında güzeldi, içinden doğaüstü bir parıltı yayılıyordu. Ama mutlu değildi. Yemeğini karıştırdı ve gözlerini yere indirdi.

Phury'ye baktığı zamanlar hariç. O da genellikle Bella ile konuştuğunda ya da ona baktığında oluyordu.

Masanın başındaki Wrath'ın sesi sertti. "Directrix ölmek zorunda."

Phury tereyağı tabağını Bella'dan geri alırken boğazını temizledi. "Bunu... halledilmiş sayabilirsiniz lordum."

Vay anasını. Phury vardı-

"Güzel." Wrath sanki çok iyi anlamış ve onaylıyormuş gibi başını salladı. "Onun yerine kim geçecek?"

"Kâtip Virgin rol için kimi istediğimi sordu. Ama ben kimseyi tanımıyorum-"

"Amalya," dedi sarışın Seçilmiş.

Bütün başlar ona doğru döndü.

"Özür dilerim?" Phury sordu. "Ne dedin sen?"

Konuşurken Seçilmiş'in sesi rüzgâr çanları gibi tatlı ve melodikti. "Eğer rahatsız etmeyecekse, Seçilmiş Amalya'yı önerebilir miyim? Kendisi sıcak, nazik ve uygun kıdemdedir."

Phury'nin sarı gözleri dışının üzerinde gezindi ama sanki ona ne söyleyeceğinden ya da ne yapacağından emin değilmiş gibi yüzü çekingendi. "O zaman ben de onu istiyorum. Teşekkür ederim."

Gözleri bir an için onunkilere kaydı, yanaklarında pembeleşen bir kızarıklık vardı.

Ama sonra Phury gözlerini kaçırdı ve o da kaçırdı.

"Hepimiz bu gece izinliyiz," dedi Wrath aniden. "Biraz toparlanmaya ihtiyacımız var."

Rhage masanın karşısından homurdandı. "Bizi yine Monopoly oynamaya zorlamayacaksın, değil mi?"

"Evet." Kardeşlik'ten toplu bir inilti yükseldi ama Wrath bunu duymazdan geldi. "Yemekten hemen sonra."

"Yapmam gereken bir şey var," dedi V. "Elimden geldiğince çabuk döneceğim." "İyi ama o zaman ayakkabı ya da köpek olamazsın. Her zaman önce onlar gider." "Bununla yaşayabilirim."

Fritz elinde kocaman bir fırında Alaska ile geldi. "Tatlı, belki?"

doggen gülümseyerek söyledi.

Evrensel bir "Evet, lütfen" sesi odayı doldururken John peçetesini katladı ve müsaade istedi. Beth başıyla onayladığında, büyük merdivenin altındaki tünele doğru yola koyuldu. Eğitim merkezine doğru yürüyüşü uzun sürmedi, özellikle de yürüyüşü düzeldiği ve vücuduyla daha rahat olmaya başladığı için.

Tohr'un ofisine girdiğinde etrafına bakınırken kendini sıkıca tuttu. Kardeş'in ortadan kaybolmasından bu yana burası gerçekten de hiç değişmemişti. O çirkin yeşil sandalyenin artık Wrath'ın çalışma odasında olması dışında her şey hemen hemen aynıydı.

John masanın arkasına geçti ve oturdu. Masanın üzerinde kâğıtlar ve dosyalar diziliydi; bazılarının üzerine Z'nin kendine has üslubuyla bir şeyler yazdığı post-it notları yapıştırılmıştı.

John ellerini ofis koltuğunun kollarına koyarak ileri geri hareket ettirdi.

Şu anda hissettiği şeyden nefret ediyordu.

Tohr Wellsie'yi sonsuza dek kaybetmişken, V Jane'i geri aldığı için kızgın olmasından nefret ediyordu. Ama bu adil değildi. Sadece Tohr için de değil. John hayatında Wellsie'nin bir hayaletinin olmasını isterdi. Tanıdığı tek annesinin yanında olmasını isterdi.

Nimeti alanın Vishous olması dışında. Rhage de öyle. Mary ile birlikte.

Onları bu kadar özel yapan neydi?

Başını ellerinin arasına aldı, kendini en kötü insan gibi hissediyordu. Birinin mutluluğunu ve şansını kıskanmak korkunç bir şeydi, özellikle de onu seviyorsanız. Ama Tohr'u bu kadar özlemek ve Wellsie'nin yasını tutmak çok zordu ve-

"Hey."

John başını kaldırdı. Z ofiste duruyordu, ancak dolaptan geçerken ses çıkarmamayı nasıl başardığını bir tek Tanrı biliyordu.

"Aklında ne var John?"

Hiçbir şey.

"Tekrar denemek ister misin?"

John başını salladı ve aşağıya baktı. Lash'in dosyasının bir yığının en üstünde olduğunu fark etti ve aklına o adam geldi. Adamım, ikisi çarpışma rotasındaydı. Tek açık konu zamanlamaydı.

"Biliyor musun," dedi Z, "neden Phury değil de ben diye merak ederdim." John kaşlarını çatarak başını kaldırdı.

"Evet, neden kaçırılanın ben olduğumu ve bu duruma düştüğümü merak ettim. Sadece ben değildim. Phury hâlâ o değil de ben olduğum için kendini öldürüyor." Z kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Sorun şu ki, bir şeyin neden bir başkasının değil de bir başkasının başına geldiğine takılıp kalmak sizi hiçbir yere götürmez."

Wellsie'nin geri gelmesini istiyorum.

"Bu yüzden gittiğini düşündüm." Kardeş bir elini kafatası süsünün üzerinde gezdirdi. "Yine de şöyle bir şey var. Bizi yönlendiren bir el olduğuna inanıyorum. Sadece her zaman nazik bir el değil. Ya da o anda adil görünen bir el. Ama bilmiyorum, artık ona güvenmeye çalışıyorum. Çıldırdığımda, sadece deniyorum... kahretsin, sanırım ona güveniyorum. Çünkü günün sonunda, başka ne yapabilirsin ki? Seçim seni bir yere kadar götürür. Muhakeme ve planlama da öyle. Gerisi başkasına kalmış. Sonumuzun nereye varacağı, kimi tanıdığımız, sevdiğimiz insanlara ne olacağı... bunların hiçbirisi üzerinde çok fazla kontrolümüz yok."

Tohr'u özledim.

"Hepimizin var."

Evet, acı çeken tek kişi John değildi. Bunu hatırlaması gerekiyordu.

"Senin için bir şeyim var." Z bir dolabın yanına gitti ve onu açtı. "Bunu bana dün Phury verdi. Doğum günün için saklayacaktık ama siktir et. Bu gece ihtiyacın var."

Z elinde eski, yıpranmış bir deri kitapla masaya geri döndü.

Kâğıt yığınlarının üzerine koydu, büyük avucunu ön tarafa koydu. "Mutlu yıllar, John."

Kolunu kaldırdı ve John aşağı baktı. Bir anda kalbi durdu.

Titreyen eliyle uzandı ve yıpranmış yazıyı takip etti: DARIUS, MARKLON'UN OĞLU.

Kapağı yavaşça açtı.... Güzel, resmi bir süsleme içinde, uzun zaman önce yaşanmış bir hayatın yansımaları olan, ölçsüz kelimeler ve semboller vardı. Babasının Eski Dilde yazdığı yazılar.

John elini geri çekip ağzını kapattı, hıçkıra hıçkıra ağlayacağından korkuyordu.

Ancak utanç içinde başını kaldırdığında yalnız olduğunu gördü. Z, kendine özgü zarafetiyle, gururunu yaşamasına izin vermişti. Ve şimdi... ona babasının günlüğünü vererek... biraz da neşe vermişti.

İlk Öğün'den hemen sonra Vishous, Kâtip Bakire'nin avlusunda cisimlendi. İşlerin gidişatını göz önünde bulundurarak izin almasına biraz şaşırmıştı ama izin aldığı için memnundu.

Şeklini aldıktan sonra kaşlarını çattı ve etrafındaki beyaz mermer dağa, sütunlu geçide ve Seçilmişlerin alanına açılan geçide baktı. Bir şeyler farklıydı. Ne olduğundan emin değildi ama bir şey-

"Selamlar, efendim."

Arkasını döndü. Her zaman Kâtip Bakire'nin özel odasının kapısı olduğunu düşündüğü yerde bir Seçilmiş duruyordu. Beyaz cüppesini giymiş, saçlarını başının tepesinde toplamış olan bu kişiyi takdim töreninden sonra Cormia'yı kontrol etmeye gelen kişi olarak tanıdı.

"Amalya," dedi.

Adını hatırlamasına şaşırmış görünüyordu. "Ekselansları."
Demek Cormia'nın Directrix olarak önerdiği kişi buydu. Mantıklı.
Kadın nazik görünüyordu.

"Buraya Kâtip Bakire'yi görmeye geldim." Gerçi kızın bunu bildiğini tahmin ediyordu. "Tüm saygımla efendim, bugün kabul etmiyor."

"Beni ya da bir başkasını kabul etmiyor musunuz?"

"Tüm gelenler. Ona iletmek istediğiniz bir mesaj var mı?" "Yarın tekrar geleceğim."

Seçilmiş alçak sesle eğildi. "Tüm saygımla efendim, sanırım henüz rahatsız olacak."

"Neden?"

"Nedenini sormuyorum." Ses tonu hafifçe onaylamaz gibiydi. Sanki o da sormamalıymış gibi.

Lanet olsun. Tam olarak ne söylemek istiyordu?

"Ona söyleyecek misin... Vishous'un geldiğini..."

Kelimeler kifayetsiz kaldığında, Seçilmiş'in gözleri şefkatle doldu. "Cesaretimi toplayabilirsem, belki de ona oğlunun cömert hediyesi ve mutluluğu için yaptığı fedakârlık için teşekkür etmeye geldiğini söyleyebilirim."

Oğlum.

Hayır, o kadar ileri gidemezdi. Jane geri dönmüş olsa bile, bu etiket samimiyetsiz görünüyordu. "Sadece Vishous. Ona Vishous'un teşekkür etmeye geldiğini söyle."

Seçilmiş tekrar eğildi, yüzü üzgündü. "Nasıl isterseniz."

Kadının arkasını dönüp küçük, süslü kapının ardında kayboluşunu izledi.

Dur bir dakika. *Fedakarlık* mı demişti? Ne fedakarlığı?

Tekrar etrafına baktı, fiskiyeye odaklandı. Birden suyun sesi ona tuhaf geldi. Daha önce geldiğinde-

V yavaşça başını çevirdi.

Beyaz çiçekleri olan beyaz ağaç bomboştı. Bütün ötücü kuşlar gitmişti.

Eksik olan buydu. Kâtip Bakire'nin kuşları artık yoktu, ağacın dalları renklerinden, durgun hava neşeli seslerinden yoksundu.

Göreceli sessizlikte, yerin yalnızlığı içine işledi, düşen suyun boş sesi boşluğu güçlendirdi.

Oh, Tanrım. Fedakarlık buydu, değil mi?

Onun aşkı için kendi aşkından vazgeçmişti.

Özel odasında, Kâtip Bakire V gider gitmez bunu anladı. Onun formunun dış dünyaya geri döndüğünü hissedebiliyordu.

Seçilmiş Amalya sessizce yaklaştı. "Eğer rahatsız etmeyecekse, konuşabilirim."

"Buna gerek yok. Ne dediğini biliyorum. Şimdi beni yalnız bırak ve mabede dön."

"Evet, Majesteleri."

"Teşekkür ederim."

Kâtip Bakire, Seçilmişler geri çekilene kadar bekledi ve sonra dönüp süütün beyaz genişliğine baktı. Odalar volta atmaktan başka bir işe yaramıyordu. Uyumadığı ya da yemek yemediği için yatak odası ve yemek alanı üzerinde gezinmek için sadece birkaç metre kareydi.

Artık her şey çok sessizdi.

Odadan odaya süzülüyordu, huzursuzdu. Oğlunu pek çok yönden hayal kırıklığına uğratmıştı ve ismi reddettiği için onu suçlayamazdı. Yine de acısı oradaydı.

Diğerine katılıyorum.

Dehşetle kamarasının uzak köşesine, hiç gitmediği yere baktı. Ya da en azından iki yüzyıldır gitmediği yere.

Birini daha hayal kırıklığına uğratmıştı, değil mi?

Yüreği burkularak köşeye gitti ve çift kilitli kapıyı açmak istedi. Bir tıslamayla mühür kırıldı, nemdeki değişimden dolayı ince bir sis dışarı çıktı. Gerçekten bu kadar uzun zaman olmuş muydu?

Kâtip Bakire içeri girdi ve zeminin üzerinde asılı duran gölgeli forma baktı.

Onun kızı. V'nin çift yumurta ikizi. Payne.

Kâtip Bakire uzun zamandır kızının bu şekilde dinlenmesinin daha iyi ve güvenli olduğu fikrini benimsemişti. Ama şimdi emin değildi. Oğlu için yapmaya çalıştığı seçimler kötü sonuçlanmıştı. Belki de farklı cinsiyetten genç kızı için de aynı şey söz konusuydu.

Kâtip Bakire kızının yüzüne baktı. Payne diğer dişiler gibi değildi, doğduğundan beri de değildi. Babasının savaşçı içgüdüsüne ve savaş dürtüsüne sahipti ve Seçilmişlerle oyalanmaktan, bir aslanın farelerle tatmin edici bir şekilde kafese kapatılmasından daha fazla hoşnut değildi.

Belki de oğlunu serbest bıraktığı gibi kızını da serbest bırakmanın zamanı gelmişti. Bu adil görünüyordu. Korumanın gerçekten de şüpheli bir erdem olduğu kanıtlanmıştı.

Yine de gitmesine izin vermekten nefret ediyordu. Özellikle de kızının ona karşı oğlundan daha büyük bir sevgi beslemesini beklemek için hiçbir neden olmadığı için. Yani ikisini de kaybedecekti.

Düşüncelerinin ağırlığı altında ezilirken, içgüdüsel olarak avluya çıkıp kuşları tarafından sakinleştirilmek istedi. Ancak orada onu bekleyen bir yardım yoktu. Onu rahatlatacak neşeli çağrılar yoktu.

Böylece Kâtip Bakire özel odasında kaldı ve boş odalar arasında sonsuz bir iz sürerek durgun, sessiz havada süzüldü. Zaman geçtikçe, varolmayışının sonsuz doğası, üzerinde yatan iğnelerden oluşan bir pelerin gibiydi, binlerce küçük acı ve hüznün iğnesi.

Onun için görünürde bir kaçış ya da rahatlama, huzur, şefkat ya da konfor yoktu. Her zaman olduğu gibiydi: kendi yarattığı dünyanın ortasında yapayalnızdı.

Bölüm Elli Dört

Jane bir ya da iki kez Manny Manello'nun dairesine gitmişti. Ama sık sık değil. Birlikte oldukları zamanlar hep hastanedeydi.

Oğlum, bu ciddi bir erkek meselesiydi. *Ciddi* erkek eşyaları. Etrafta biraz daha spor malzemesi olsaydı burası Dick's olurdu.

Ona Çukur'u hatırlattı.

Oturma odasında dolaşp DVD'lerine, CD'lerine ve dergilerine baktı. Evet, Butch ve V ile gayet iyi anlaşabilirdi: Belli ki tıpkı onlar gibi *Sports Illustrated*'a ömür boyu aboneydi. Ve tıpkı onlar gibi eski sayıları saklıyordu. İçkiyi de severdi ama o bir Jack adamıydı, Goose ya da Lag içmezdi.

Eğilip enerjisini *S'*nin en son sayısını almaya odakladı ve tam bir gündür hayalet olduğunu fark etti. V'nin odasında Kâtip Bakire'yle birlikte ortaya çıkaklı yirmi dört saat olmuştu.

İşler yolunda gidiyordu. Bir ölümsüz olarak seks, yaşarken olduğu kadar iyiydi. Aslına bakarsanız, V ile akşamın sonuna doğru onun çatı katında buluşacaklardı. Gözleri beklentiyle parlayan V'nin deyiimiyle "çalışılmak" istiyordu ve kadın da erkeğini şımartmaya fazlasıyla istekliydi.

Kesinlikle.

Jane dergiyi bırakıp biraz daha volta attı, sonra pencerelerden birinin yanında beklemeye başladı.

Bu zor olacaktı. Veda etmek zordu.

O ve V, onun insan dünyasından ayrılışını nasıl ele alacaklarını konuşmuşlardı. Ayarladığı araba kazası onun kayboluşuna bir açıklama getirebilirdi. Elbette cesedi asla bulunamayacaktı ama Audi'nin bırakıldığı bölge ormanlık ve dağlıktı. Umarım polis bir arama yaptıktan sonra dosyasını kapatırdı, ama sonuçları önemli değildi. Asla geri dönmeyecekti. Bu yüzden önemi yoktu.

Eşyalarına gelince, dairesinde değerli olan tek şey Hannah'yla çekilmiş bir fotoğrafıydı. V geri dönmüş ve fotoğrafı onun için almıştı. Geri kalan eşyaları eninde sonunda vasisi olarak atadığı avukat tarafından satılacaktı.

İki yıl önce son vasiyetinde mirasını bağışlamıştı. Gelirler St. Francis'e gidecekti.

Kitaplarını özlüyordu ama V ona yenilerini alacağını söylemişti. Tam olarak aynı olmasa da, zamanla yeni kitaplarına bağlanacağına inanıyordu.

Manny tek açık sayıydı....

Kilide giren anahtarların şangırtısı duyuldu, ardından kapı açıldı.

Manny içeri girip siyah Nike çantasını bırakıp mutfığa yöneldiğinde Jane gölgelerin arasına çekildi.

Bitkin görünüyordu. Ve kederli.

İlk dürtüsü ona yaklaşmaktı ama en iyisinin onun uyumasını beklemek olduğunu biliyordu; bu yüzden geç gelmişti ve çoktan yatmış olmasını umuyordu. Belli ki adam ayakta duramayacak hale gelene kadar çalışıyordu.

Koridora çıktığında elinde içinde biraz su olan bir bardak vardı. Durakladı, kaşlarını çatarak ona doğru baktı... ama sonra yatak odasına doğru ilerlemeye devam etti.

Duş sesini duydu. Ayak seslerini. Sonra yumuşak bir küfür, sanki yatağında uzanıyormuş ama kaskatı kesilmiş gibi.

Bekledi, bekledi... ve sonunda koridora çıktı.

Manny yatağın üzerindeydi, kalçalarına bir havlu dolamıştı, gözleri tavana sabitlenmişti.

Adam yakın zamanda uyumayacaktı.

Şifonyerin üzerindeki lambanın yaydığı ışığa doğru adım attı.

"Hey." Başını ona doğru çevirdi, sonra dikleşti. "Ne-"

"Rüya görüyorsun."

"Rüya mı
görüyorum?"

"Evet. Yani, hayaletler diye bir şey
yoktur." Yüzünü ovuşturdu. "Bu
gerçekmiş gibi geliyor."

"Tabii ki öyle. Rüyalar yapar." Kollarını kendine doladı. "İyi olduğumu bilmeni istedim. Gerçekten iyiyim. İyiyim ve geldiğim yerden mutluyum."

Hâlâ Caldwell'de olduğunu söylemesi için bir neden yoktu.

"Jane..." Sesi çatallaştı.

"Biliyorum. Eğer sen.... elimden alınmış olsaydın ben de aynı şekilde
hissederdim."

"Öldüğüne inanamıyorum. Sana inanamıyorum..." Hızlı hızlı göz
kırpmaya başladı. "Dinle, her şey yolunda. Sana söz veriyorum. Hayat... iyi
bitiyor, gerçekten öyle. Yani, kız kardeşimi gördüm. Ailemi gördüm.

Kaybettiğimiz bazı hastaları.

Hepsi hala etrafta, sadece görebileceğimiz bir yerde değiller. Yani, onları görebiliyorsun. Ama sorun yok, Manny. Ölümden korkmamalısın. Bu sadece bir geçiş, gerçekten."

"Evet, ama artık burada değilsin. Sensiz yaşamak zorundayım."

Sesinin tonu ve onun acısını dindirmek için yapabileceği hiçbir şey olmadığı gerçeği göğsünü sızlattı. Aynı zamanda onu kaybettiği için de acı çekiyordu.

"Seni gerçekten özleyeceğim," dedi.

"Ben de." Tekrar yüzünü ovuşturdu. "Yani... Seni şimdiden özledim. Bu beni hasta ediyor. Bir bakıma... sonunda birlikte olacağımızı düşünmüştüm, sen ve ben. Kader gibiydi. Kahretsin, benim kadar güçlü olan tanıdığım tek kadın sendin. Ama evet... Sanırım böyle olması gerekmiyordu. Farelerin ve insanların planları falan."

"Muhtemelen dışarıda daha iyi biri vardır."

"Oh, öyle mi? Cennete dönmeden önce bana numarasını ver."

Jane biraz gülümsedi, sonra ciddileşti. "Aptalca bir şey yapmayacaksın, değil mi?"

"Kendimi öldürmeyi mi kastediyorsun? Hayır. Ama önümüzdeki birkaç ay boyunca çok fazla sarhoş olmayacağıma söz veremem."

"Bunu özel olarak yap. Bir orospu çocuğu olarak koruman gereken bir itibarın var."

Biraz sıırıttı. "Departman ne düşünürdü?" "Kesinlikle."

Bir süre sessizlik oldu. "Gitsem iyi olacak."

Odanın diğer ucundan ona baktı. "Tanrım, sanki gerçekten buradaymışsın gibi hissediyorum." "Burada değilim. Bu sadece bir rüya." Gözyaşları akmaya başladığında kendini solmaya bıraktı. Yanaklarına indi. "Hoşça kal Manny, sevgili dostum."

Elini kaldırdı ve boğazının sıkıldığı belli olan bir sesle konuştu. "Bir ara geri gel ve beni gör."

"Belki."

"Lütfen."

"Göreceğiz."

Gariptir ki, dağılırken onu tekrar göreceğine dair tuhaf bir hisse kapıldı.

Evet, garipti. Tıpkı araba kazasıyla ilgili o imgelem ve artık St. Francis'te olmayacağına dair hissettiği duygu gibi, Manny Manello ile yollarının bir kez daha kesişeceğini biliyordu.

Bu düşünce onu rahatlattı. Onu geride bırakmaktan nefret ediyordu. Gerçekten nefret ediyordu.

Sonsöz

Bir hafta sonra.

Vishous ocaktan sıcak çikolatayı aldı ve ocağı kapattı. Kakaoyu bir bardağı boşaltırken bir ıgık ve "Aman Tanrım!" sesi duydu.

Malikânenin mutfağının karşısında, Rhage'in sanki içine girdiğı bir havuzdaymış gibi Jane'in yarısına kadar içinde durduğunu gördü. Vishous dişlerini gösterip kardeşine hırlarken ikisi birbirinden ayrıldı.

Rhage ellerini havaya kaldırdı. "Onu görmedim! Gerçekten!"

Jane güldü. "Bu onun hatası değil. Konsantre değildim, o yüzden silikleştim-"

V onun sözünü kesti. "Rhage daha dikkatli olacak, değil mi kardeşim?"

Bunun anlamı, ya erkek olacaktı, ya da çekişe girecekti.

"Evet, kesinlikle. Kahretsin."

"Benim gibi düşünmene sevindim." Vishous bardağı aldı, Jane'e götürdü ve ona uzattı. Yüzeye üflerken, onu boynundan öptü. Sonra biraz burnunu çekti.

Onun için her zaman hissettiğı gibiydi, ama başkaları için farklı türden bir şeydi. Giysiler giyiyordu ama kendini sağlam tutmazsa ve biri ona çarparsa, kumaşlar içlerinde hiçbir şey yokmuş gibi sıkışıyor ve yoluna çıkan kişi adeta içinden geçiyordu.

Biraz garipti. Ayrıca, kardeşlerinden biri olursa, V'nin bölgeselliğı okuduğunuz gibi tetikleniyordu. Mesele şu ki, bu yeni gerçeklikti, bu yüzden herkes bununla başa çıkmak zorundaydı. O da Jane de yeni durumuna geçiş yapıyordu ve bu her zaman kolay olmuyordu.

Ama kimin umurundaydı ki? Birbirlerine sahiptiler.

"Yani bugün Güvenli Yer'e mi gidiyorsun?" diye sordu ona.

"Evet, yeni işimde ilk günüm. Sabırsızlanıyorum!" Jane'in gözleri parladı. "Sonra kliniğim için ekipman siparişi vermek üzere buraya döneceğim. İki *köpek* almaya ve onları hemşire olarak yetiştirmeye karar verdim. Güvenlik amacıyla yapılacak en iyi şeyin bu olduğunu düşünüyorum...."

Jane Kardeşlik kliniği için planlarından ve Safe Place için yapacaklarından bahsederken V gülümsemeye başladı.

"Ne?" dedi. Kendine baktı, beyaz önlüğünü fırçaladı, sonra arkasına baktı.

"Buraya gel, dişi." Onu kendine doğru çekti ve başını eğdi. "Son zamanlarda beyninin ne kadar seksi olduğundan bahsetmiş miydin?"

"Bu öğleden sonra çoğunlukla başka bir şeyle ilgileniyordun, o yüzden hayır." Onun alaycı gülümsemesine güldü. "Biraz meşguldüm, değil mi?" "Mmm, evet."

"Daha sonra Güvenli Yer'e uğrayacağım, doğru mu?"

"Güzel. Sanırım Marissa'nın seninle konuşmak istediği bir şebeke sorunu var."

Bunu yaptığının farkında bile olmadan, onu yakınına soktu ve sadece ona sarıldı. Bu tam da onun istediği şeydi, hayatların bu şekilde birbirine karışması, bu yakınlık, bu ortak amaç. İkisi birlikte.

"İyi misin?" dedi yumuşak bir sesle, böylece başka kimse duyamayacaktı.

"Evet. Evet, ben iyiyim." Ağzını kızın kulağının yanına koydu. "Sadece... Ben buna alışık değilim."

"Neye alışmış?"

"Hissediyorum... kahretsin, bilmiyorum." Geri çekildi, bu kadar hüznü olması tuhafına gitmişti. "Boş ver..."

"Her şeyin yolunda olduğunu hissetmeye alışamıyor musun?" Başını salladı çünkü sesine güvenmiyordu.

Elini onun yüzüne koydu. "Buna alışacaksın. Tıpkı benim gibi."

"Efendim? Affedersiniz?"

V, Fritz'e baktı. "Hey, adamım, ne yapıyorsun?"

Doggen eğildi. "İstedığınız şey bende. Fuayeye bırakmıştım."

"Mükemmel. Teşekkürler." Jane'i öptü. "Sonra görüşür müyüz?"

"Kesinlikle."

Giderken onun gözlerini üzerinde hissedebiliyordu ve bu hoşuna gitmişti. Her şey hoşuna gitmişti. O-

Vay be. Baharın neşesiyle doluydu, değil mi?

Fuayeye çıktığında, Fritz'in kendisi için bıraktığı şeyi büyük merdivenin dibindeki masanın üzerinde buldu. İlk başta bu şeyi nasıl tutacağından emin olamadı... onu kırmak istemiyordu. Sonunda onu nazikçe elinde tuttu ve kütüphaneye girdi. Çift kapıyı zihniyle kapattı ve Öteki Tarafa bir istek gönderdi.

Evet, elbette uygun kıyafet kurallarına uymuyordu ama o zaman da elindeki şeyle biraz meşguldü.

İzin verildiğinde, Kâtip Bakire'nin avlusuna ışınlandı ve oraya en son gittiğinde olduğu gibi aynı Seçilmişler tarafından karşılandı. Amalya eğilmeye başladı ama dikkatle kavradığı avuçlarından cıvıl cıvıl bir ses gelince başını kaldırdı.

"Ne getirdin?" diye fısıldadı.

"Küçük bir hediye. Fazla bir şey değil." Beyaz çiçekleri olan beyaz ağaca doğru yürüdü ve ellerini açtı. Muhabbet kuşu serbest kaldı ve sanki artık evinin orası olduğunu biliyormuş gibi bir dala kondu.

Parlak sarı kuş ağacın soluk kolunda bir aşağı bir yukarı gidip geliyor, küçük ayaklarıyla bir tutunup bir bırakıyor, bir tutunup bir bırakıyordu. Bir çiçeği gagaladı, bir tril çıkardı... bir ayağını yukarı kaldırdı ve boynunu pedalladı.

V ellerini kalçalarına koydu ve tüm dallardaki çiçeklerin arasında ne kadar boşluk olduğunu ölçtü. Bir sürü kuş getirmesi gerekecekti.

Seçilmiş'in sesi duygu doluydu. "Onları senin için feda etti." "Evet. Ben de ona yenilerini getiriyorum."

"Ama kurban-"

"Yapıldı. Bu ağaçta olan şey bir hediye." Omzunun üzerinden baktı. "Hoşuna gitse de gitmese de içini dolduracağım. Onlarla ne yapacağı onun seçimi."

Seçilmiş'in gözleri minnettarlıkla parlıyordu. "Onları saklayacak. Ve onlar da onu yalnızlığından kurtaracak."

V derin bir nefes aldı. "Evet. Güzel. Çünkü..."

Sözcüğün sürüklenmesine izin verdi ve Seçilmiş nazikçe şöyle dedi:

"Söylemek zorunda değilsin.

o."

Boğazını temizledi. "Yani ona bunların benden geldiğini mi söyleyeceksin?"

"Buna gerek yok. Oğlundan başka kim böyle bir iyilik yapabilir ki?"

Vishous beyaz kuşların ortasındaki yalnız sarı kuşa baktı. ağaç. Dalların bir kez daha dolduğunu hayal etti. "Doğru," dedi.

Tek bir kelime daha etmeden kendisine verilen hayata, sürdüğü hayata... şimdi ve ilk kez içine doğduğu için minnettar olduğu hayata geri döndü.

J. R. Ward övgüleri topluyor:

Aşık Ortaya Çıktı

"[B]u erotik paranormaller buna değer ve korkutucu derecede bağımlılık yapıcı.... Harika, sayfa çevirme efektine sahip uzun boylu eserler.... Sadece iki yıl içinde, serinin ilk üç kitabı Ward'a Anne Rice tarzı bir takipçi kitlesi kazandırdı ve bunu hak etti; bu kitap da daha az popüler olmayacaktır."

-Publishers Weekly

Aşık Uyandı

"Çirkinlik ve güzelliğin, acı ve hazzın bir arada yaşandığı, okuyucuları yıllarca büyülemeye yetecek kadar şaşırtıcı olay örgüsüne sahip, çığ ve cesur bir güç gösterisi. Kalbi zayıf olanlar için değil -güçlü cinsellik ve sert bir dil burada hüküm sürüyor- Kara Hançer Kardeşliği serisinin bu tür bükücü üçüncü romanı... hem öfke hem de dokunaklılık açısından zengin, hızlı tempolu şehir fantezisini sevenler için mükemmel bir seçim."

-Booklist (yıldızlı eleştiri)

Sonsuz Aşık

"Her iyi heyecan yolculuğu gibi, hayatta kalma ve umudun hassas hikayesiyle tempo değişiyor ve okuyucuları daha fazlası için yalvarır halde bırakıyor. L. A. Banks, Laurell K. Hamilton ve Sherrilyn Kenyon hayranları Ward'ı mutlaka okunacaklar listesine ekleyecek."

-Booklist

Karanlık Aşık

"Vampir efsanesine yeni bir yorum getirmek kolay değil ama Ward bunu çok güzel başarıyor. Bu karanlık ve zorlayıcı dünya, tehlikeli maceraların yanı sıra baştan çıkarıcı bir romantizmle de dolu. Aralarından seçim yapabileceğiniz sayısız olasılıkla, Kara Hançer Kardeşliği serisi tonlarca heyecan ve ürperti vaat ediyor."

-Romantic Times, Top Pick (4½ yıldız)

Phury'nin hikayesinin kısa bir nizlemesi için sayfayı çevirin

AşIK KUTSANDI

***New York Times çok satan Black Dagger Brotherhood
serisinin altıncı kitabında....***

Zsadist'in ikiz kardeşi Phury en büyük fedakarlığı yapar ve seçilmiş olmak için bir Kardeş'in yerine geçer; ta ki kalbini elebilecek ve seçilmiş kaderini sorgulamasına neden olabilecek tek kadınla yüz yüze gelene kadar....

Bir ev insanlarla doluyken bile boş olabilir. Ve bu iyi bir şey değil miydi?

Phury malikânenin sayısız köşesinden birinde sendeledi ve kendini sabitlemek için elini uzattı. Dostum, çok sarhoştı. Kaç tane kırmızı duman? Ne kadar içki?

Gece yarısı başlamıştı. Şimdi saat kaçtı... Saatin kaç olduğuna dair hiçbir fikri yoktu.

Her neyse. İçkinin çetelesini tutmaya çalışmak zaten zaman kaybı olacaktı. Ne kadar sersemlemiş olduğu göz önüne alındığında, yeterince yüksek sayabileceği şüpheliydi ve ayrıca, saatlik tüketim oranının ne olduğunu gerçekten hatırlayamıyordu. Tek bildiği, üç şişe cin bittiğinde odasından ayrılmış olduğuydu. Aslında martini yapmaya devam edebilmek için daha fazla almayı planlamıştı ama sonra dolaşmaya başladı.

Sağa dönerek yavaşça ilerlemeye devam etti, beyninin tabanı bir kez daha kırmızı duman alma ihtiyacıyla yanmaya başlamıştı. Tam geri dönmek üzereydi ki üçüncü katın arka merdiven boşluğundan gelen sesleri duydu.

Sinemada biri vardı. Bu da ters yöne doğru adım atması gerektiği anlamına geliyordu. Kardeşlerinden biriyle karşılaşmak çok kötü bir şey olurdu. Her ne kadar Kardeşlik onun kırmızı dumanla ilgili küçük bir sorunu olduğundan şüphelense de -merhaba, odası her zaman bir Starbucks gibi kokuyordu- kötü alışkanlıklarını açıkta bırakmak sadece dramaya yol açacaktı.

Arkasını döndüğünde yasemin kokusunu aldı ve olduğu yerde durdu.

Cormia... Cormia yukarıdaydı.

Kendini duvara yaslayarak yüzünü ovaladı ve onun dışarıda ne yaptığını merak etti. Seçilmiş, yemek dışında misafir odasından nadiren ayrılırdı.

Ne yapıyordu? Ve kiminle birlikteydi?

Phury bir elini gür saçlarında gezdirdi. Siyah ipek gömleğini düzeltti. Krem rengi Prada pantolonunu yukarı kaldırdı. Tamamen pişmiş olabilirdi ama en azından bir beyefendi gibi görünüyordu.

İri vücudunu sabitlemek için pirinç tırabzanı kullanarak, kötü bir hamle yaptığıının farkında olarak merdivenlerden yukarı çıktı. Yürüyecek kadar bile formda değilseniz, Primale olarak çiftleşmeniz gereken Seçilmiş dişiyle kesinlikle etkileşime girmemeliydiniz... özellikle de onun bu anlaşmaya zorlandığını ve sizin de cinsel deneyimi ZeroSum'daki bir tuvalette bir fahişeye yaptığı tamamlanmamış bir şipşakla sınırlı olan yeni emekli bir bekâr olduğunuzu düşünürsek.

Merdivenlerin başına geldi ve yastıklı kapıyı iterek açtı. Sinema salonunda 1940'ların Metro-Goldwyn-Mayer havası vardı; pirinç kaplar içindeki alçak seviye ışıklar ve kırmızı-siyah duvarlara uzanan Art Deco palmiye kabartmalarıyla retro tarzda dekore edilmişti. Stadyumdaki oturma yerleri bir beyzbol sahasında bulabileceğiniz türden değildi. Üç bölüme ayrılmış yirmi bir sandalye vardı ve koridorlar küçük ışık sıralarıyla işaretlenmişti. Deri koltukların her biri ikiz yatak büyüklüğündeydi ve toplamda bir Boeing 747'den daha fazla içecek kabı vardı.

Cormia önde oturuyordu, beyaz Seçilmiş cübbesinin bir kısmı sandalyesinin kolundan sarkıyordu. Ekrandaki görüntüler hızla yanıp sönüyordu. Bir sahneyi geri sarıyordu.

Tanrım, çok güzel kokuyordu. Yine de nedense yasemin kokusu bu gece özellikle güçlüydü.

Geri sarma durdu ve Phury geniş ekrana baktı-

Aman Tanrım. Bir aşk sahnesiydi. Patrick Swayze ve şu Jennifer denen burnu olan kadın yatakta sevişiyorlardı. *Dirty Dancing*.

Cormia sandalyede öne doğru eğildi ve yüzü ortaya çıktı. Gözlerini önündeki şeye dikmiş, dudaklarını aralamış, bir elini boğazının dibine dayamıştı. Uzun sarı saçları omzunun üzerinden düşüp dizinin üst kısmına değiyordu.

Phury'nin vücudu sertleşti, ereksiyonu pantolonunun ön kısmında bir çadır açtı ve özel olarak dikilmiş pileleri yerle bir etti. Kırmızı dumanın sisi arasında, ekrandaki şey yüzünden olmasa da, seksi kükredi. Tetikleyici Cormia'ydı.

İçindeki piç, kendisinin Seçilmişler'in Primale'i, onun da diğerleri arasındaki ilki olduğunu ve yapmaları gerekeni yapmalarının zamanının geldiğini söyledi. Yasa ve geleneklere göre sığ basamaklardan aşağı inmeye, önünde diz çökmeye ve cüppesini kalçalarına kadar itmeye her türlü hakkı vardı. Ellerini kalçalarından yukarı kaydırmaya ve onu iyice ayırıp başıyla aşağıya doğru daldırmaya tamamen hakkı vardı. Ve onu iyice ıslattıktan sonra

ağzıyla, pantolonunun fermuarını kesinlikle açabilir, kendini serbest bırakabilir ve boşalana kadar tekrar tekrar içine girebilirdi.

Phury inledi. Tamam, bu tür bir moral konuşması hiç yardımcı olmuyordu. Ayrıca, daha önce hiç bir kadının altına yatmamıştı, bu yüzden ne yapacağından emin değildi-

Piç ses, eğer bir külah dondurma yiyebilseydi, yalama ve emmenin oldukça iyi bir şekilde tercüme edileceğini belirtti.

Kapa çeneni. Kapa çeneni.

Merdivenlere geri dönmek için kendini zorladı. Yapılacak en doğru şey ayrılmaktı. Elbette, görevi gereği onunla yatacaktı. Bunun için eğitilmişti, bunu bekliyordu, yükümlülüğünü yerine getirmek istiyordu. Ne de olsa, ancak ikisi çiftleştikten sonra Seçilmişler değerli Primale'lerine, damızlıklarına sahip olmuşlardı. O da takım için bir tane alıyordu ve bu ne kadar asilceydi?

Sorun şu ki, tüm anlaşma zorlama kokuyordu. O seçilmişti.

Onu seçmemişti.

"Ekselansları?"

Cormia'nın sesi Phury'nin ayaklarını yere bastırdı. *Kahretsin...*

Sanki filmi konserve etmiş gibi sinema salonu karardı. "Ekselansları, bir şeye ihtiyacınız var mı?"

Geri dönme.

Omzunun üzerinden baktı, gözleri sandalyelerin arkasına ve halı kaplı basamaklara sarı bir ışık saçıyordu. Cormia, beyaz cübbesinin içinde ihtişamlı bir şekilde onun parlayan bakışlarıyla aydınlandı.

"Ne izliyordun?" dedi kısık bir sesle, ekranda ne olduğu gayet açık olmasına rağmen.

"Ah... John filmi seçti."

"Yine de o sahneyi seçtin, değil mi? Ve tekrar tekrar izledin. Değil mi?"

Cevabı sesinden çok nefesi gibiydi. "Evet... yaptım."

"Neden o sahne?" diye sordu, nedenini gayet iyi biliyordu. Kadın tahrik olmuştu. Doğal kokusunun bu kadar güçlü olmasının nedeni buydu. Baktığı şey hoşuna gitmişti.

Onun cevap vermesini beklerken, gitmesi gerektiğini biliyordu. Kanında dolaşan şeyin ritüellerle, zorunluluklarla ya da adab-ı muâşeretle hiçbir ilgisi yoktu. Bu düpedüz, sert bir seksti, ikisini de bitkin, terli, dağınık ve muhtemelen biraz morarmış bırakacak türden.

Ve tamamen gözden düştüğü için, kızın film yüzünden tahrik olmasını umursamadı. Onunla ilgili olmaması önemli değildi.

"Neden bu sahneyi seçtin, Cormia?"

Zarif eli tekrar boğazının dibine gitti. "Çünkü... bana seni düşündürdü."

Phury hırlayarak nefesini verdi. Bu onun söylemesini beklediğı en son şeydi, tıpkı onun istemesini beklediğı en son şey olduğı gibi. Görev başka bir şeydi. Ama onda bir yükümlülüğü yerine getirmekten endişe duyan bir kadın görüntüsü yoktu. O seks istiyordu. Hatta belki de ihtiyacı vardı. Tıpkı onun gibi.

Ve bunu onunla yapmak istiyordu.

Ağır çekimde ona doğru döndü, vücudu aniden çok koordineli hale geldi. Onu alacaktı. Buraya. Şimdi. Primale törenini tamamlamanın, beş ay önce yaptıkları anlaşmayı bedenleriyle mühürlemenin zamanı gelmişti.

Phury dışısını almaya hazır bir şekilde sığ basamaklardan aşağı indi.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.